

上与鬼为妻

鬼策

作品

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Về Nhà

Chương 2: Tập Tục Xưa

Chương 3: Trước Khi Là Yêu

Chương 4: Bức Hôn

Chương 5: Sính Lễ

Chương 6: Thành Hôn

Chương 7: Nghi Lễ

Chương 8: Kết Âm

Chương 9: Động Phòng

Chương 10: Hạ Táng

Chương 11: Tọa Gia

Chương 12: Phương Thuốc Cổ Truyền

Chương 13: Âm Tửu

Chương 14: Gông Cùm Xiềng Xích

Chương 15: Thủy Quỷ

Chương 16: Tự Tử – Con Thừa Tự

Chương 17: Huyệt Động

Chương 18: Thủ Thân

Chương 19: Tẩu Tà

Chương 20: Hạ Chú

Chương 21: Lai Lịch

Chương 22: Hộ Mẫu – Bảo Vệ Mẹ

Chương 23: Âm Khí

Chương 24: Làm Bậy

Chương 25: Nội Tình

Chương 26: Thu Quỷ

Chương 27: Táng Ngọc

Chương 28: Ngộ Quý
Chương 29: Đàn Tràng
Chương 30: Chiêu Hồn
Chương 31: Quỷ Độn
Chương 32: Phát Si
Chương 33: Hung Sát
Chương 34: Bóng Trắng
Chương 35: Tương Sát
Chương 36: Đột Tử
Chương 37: Mượn Đường
Chương 38: Đưa Thần
Chương 39: Trở Về
Chương 40: Bài Vị
Chương 41: Ở Chung
Chương 42: Lưỡng Hại
Chương 43: Đi Đạo
Chương 44: Mất Hồn
Chương 45: Phỏng Vấn
Chương 46: Lại Vào
Chương 47: Lấy Mạng
Chương 48: Lời Thề
Chương 49: Hoạt Huyết
Chương 50: Quỷ Khóc
Chương 51: Sát Trận
Chương 52: Tam Thiếu
Chương 53: Khoảng Cách
Chương 54: Thực Hiện
Chương 55: Phụ Thân
Chương 56: Ác Đấu
Chương 57: Trở Về
Chương 58: Làm Bị Thương
Chương 59: Tai Nạn Xe Cộ

Chương 60: Để Mắt Tới
Chương 61: Cảnh Báo
Chương 62: Sinh Bệnh
Chương 63: Dưỡng Bệnh
Chương 64: Cổ Thành
Chương 65: Mùi Vị
Chương 66: Xác Sống
Chương 67: Nội Tình
Chương 68: Ngọt
Chương 69: Bách Quỷ
Chương 70: Ác Chú
Chương 71: Quỷ Lễ
Chương 72: Công Việc
Chương 73: Khu Nhà Xưởng Bỏ Hoang
Chương 74: Gọi Hồn
Chương 75: Vong Tình
Chương 76: Ôn Tồn
Chương 77: Sau Đó
Chương 78: Anh Em
Chương 79: Thầy Trò
Chương 80: Thay Hồn
Chương 81: Tình Khởi
Chương 82: Về Thôn
Chương 83: Sai Đường
Chương 84: Khuyên Bảo
Chương 85: Đường Về

Mục lục

- Chương 1: Về Nhà
- Chương 2: Tập Tục Xưa
- Chương 3: Trước Khi Là Yêu
- Chương 4: Bức Hôn
- Chương 5: Sính Lễ
- Chương 6: Thành Hôn
- Chương 7: Nghi Lễ
- Chương 8: Kết Âm
- Chương 9: Động Phòng
- Chương 10: Hạ Táng
- Chương 11: Tọa Gia
- Chương 12: Phương Thuốc Cổ Truyền
- Chương 13: Âm Tửu
- Chương 14: Gông Cùm Xiềng Xích
- Chương 15: Thủy Quý
- Chương 16: Tự Tử – Con Thừa Tự
- Chương 17: Huyệt Động
- Chương 18: Thủ Thân
- Chương 19: Tấu Tà
- Chương 20: Hạ Chú
- Chương 21: Lai Lịch
- Chương 22: Hộ Mẫu – Bảo Vệ Mẹ
- Chương 23: Âm Khí
- Chương 24: Làm Bậy
- Chương 25: Nội Tình
- Chương 26: Thu Quý
- Chương 27: Táng Ngọc
- Chương 28: Ngô Quý
- Chương 29: Đàn Tràng
- Chương 30: Chiêu Hôn
- Chương 31: Quý Độn
- Chương 32: Phát Si
- Chương 33: Hung Sát
- Chương 34: Bóng Trắng
- Chương 35: Tương Sát
- Chương 36: Đột Tử
- Chương 37: Mượn Đường
- Chương 38: Đưa Thần

Chương 39: Trở Về
Chương 40: Bài Vị
Chương 41: Ở Chung
Chương 42: Lưỡng Hại
Chương 43: Đi Đạo
Chương 44: Mất Hồn
Chương 45: Phòng Vấn
Chương 46: Lại Vào
Chương 47: Lấy Mạng
Chương 48: Lời Thề
Chương 49: Hoạt Huyết
Chương 50: Quý Khóc
Chương 51: Sát Trận
Chương 52: Tam Thiếu
Chương 53: Khoảng Cách
Chương 54: Thực Hiện
Chương 55: Phụ Thân
Chương 56: Ác Đấu
Chương 57: Trở Về
Chương 58: Làm Bị Thương
Chương 59: Tai Nạn Xe Cộ
Chương 60: Để Mất Tới
Chương 61: Cảnh Báo
Chương 62: Sinh Bệnh
Chương 63: Dưỡng Bệnh
Chương 64: Cổ Thành
Chương 65: Mùi Vị
Chương 66: Xác Sống
Chương 67: Nội Tình
Chương 68: Ngọt
Chương 69: Bách Quỷ
Chương 70: Ác Chú
Chương 71: Quỷ Lễ
Chương 72: Công Việc
Chương 73: Khu Nhà Xưởng Bỏ Hoang
Chương 74: Gọi Hồn
Chương 75: Vong Tình
Chương 76: Ôn Tôn
Chương 77: Sau Đó
Chương 78: Anh Em
Chương 79: Thầy Trò
Chương 80: Thay Hồn

Chương 81: Tình Khởi

Chương 82: Về Thôn

Chương 83: Sai Đường

Chương 84: Khuyên Bảo

Chương 85: Đường Về

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Về Nhà

Lúc Ngụy Ninh nhận được điện thoại của mẹ, anh đang cùng mấy người bạn ở quán rượu trong chợ đêm nói chuyện phiếm.

Lần này anh không may mắn, đầu tiên là hẹn hò đã được hai năm, đã tính đến chuyện kết hôn đột nhiên bạn gái một cước đá anh, nhảy sang cãnh khác. Ngụy Ninh không để ý đến tôn nghiêm mặt mũi đàn ông, lần nữa mãi mong bạn gái hồi tâm chuyển ý, bạn gái anh ý chí sắt đá không chút mềm lòng. Rơi vào đường cùng, Ngụy Ninh cũng chỉ có thể bỏ qua đoạn tình cảm duy trì không dễ này.

Núi không phải ta, ta đành là núi, nếu không được nữa cũng chỉ có thể vỗ vỗ tay tổng tất cả vào quá khứ.

Đây là chuyện không may mắn thứ nhất, chuyện thứ hai là bị công ty sa thải. Liều mạng vì công ty hai năm, một câu “hiện tại kinh tế đình trệ, công ty cũng không có cách nào khác đành phải tinh giảm biến chế” liền đuổi một công nhân viên kỳ cựu. Từ lúc mới bắt đầu, Ngụy Ninh hoàn toàn đơn thuần cho rằng mọi chuyện chỉ có vậy, dọn dẹp xong mọi thứ chuẩn bị tái chiến giang hồ mới nhận được một điện thoại của đồng nghiệp trong công ty, nói cho anh biết: “Mày thấy mày ngu chưa, đuổi mày là bởi vì cậu em vợ thứ hai của quản lý muốn vào làm.”

Ngụy Ninh vừa nghe xong, giận không có chỗ trút.

Sở dĩ, tối đến anh tụ tập với mấy đứa bạn tốt với mấy đứa bạn học, hàn huyên tâm sự với nhau, ói ra nước chua, biểu đạt chút hờn dỗi, không phải để ghen trong lòng. Có anh em chính là tốt ở điểm này, vĩnh viễn không thiếu người đứng cùng trận tuyến với người.

Sinh hoạt không dễ dàng, vừa ra khỏi trường đại học bước vào xã hội mới biết cái gì gọi là thân bất do kỷ, cái gì gọi là long đàm hổ huyệt. Thời sinh viên có khi hăng hái, ước vọng cao sang, tất cả đều ném vào trong đồng giấy vụn, chỉ còn lại hai từ: sinh tồn.

Có năng lực sinh tồn mới có khả năng nói đến chuyện khác.

Ngụy Ninh là sinh viên đến từ địa phương, ở thành phố này không có chỗ dựa, dựa vào hai bàn tay mình dốc sức làm việc, lại khăng khăng học chuyên ngành đã quá đại trà, Viện Tam Lưu thì là ngôi trường không danh tiếng; tính cách có thể coi là thật thà chịu khó làm việc, nói không hay thì là hướng nội trầm tính không giỏi giao tiếp, nói ngắn gọi là chỉ số thông minh tương đối thấp. Sở dĩ anh ở vị trí hiện tại vẫn là dạng con bò già, làm nhiều hưởng ít, một khi xảy ra vấn đề thì toàn chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Nhưng mặc dù như vậy, Ngụy Ninh vẫn kiên trì. Anh tin tưởng ở thành phố này luôn luôn có một chỗ cho anh đặt chân.

Nếu anh đã ra khỏi thôn làng kia thì không có ý định quay về nữa.

Năm nay Ngụy Ninh 28 tuổi, sắp 30 nhưng tài sản duy nhất là ở sát thành phố có một ngôi nhà thuộc về anh có một phòng ngủ một phòng khách tiền thuê mỗi tháng hai nghìn. Anh coi hai phòng đấy như bảo bối, phàm là lắp đặt đồ dùng, dụng cụ trong nhà đều được chọn lựa kỹ càng, nhất định phải hợp ý mình mới được.

Đây là nhà của anh, tổ của anh.

Lúc đó, Ngụy Ninh uống hơi nhiều, nghe được điện thoại di động vang lên tay anh run run lấy điện thoại từ túi quần ra, đặt ở tai, lớn giọng nói: “Này, ai vậy?” Chợt nghe được bên kia truyền đến thanh âm ôn hòa từ ái: “A Ninh à, là mẹ đây.”

Ngụy Ninh ôm đầu: “Mẹ, có chuyện gì vậy, muộn thế này còn gọi điện thoại, không sợ ngã sao?”

Nhà của Ngụy Ninh nằm ở thôn Ngụy - một địa phương rất lạc hậu. Thôn Ngụy không lớn, tổng cộng cũng chỉ có hơn 200 người, chỉ nhà thôn trưởng Thất mới có điện thoại, người trong thôn muốn gọi điện nghe điện đều phải đến nhà Thất gia, vấn đề là nhà Thất gia nằm ở tương đối xa, từ nhà họ Ngụy đến nhà Thất gia phải đi một dặm. Đêm hôm khuya khoắt, tối lửa tắt đèn, Ngụy Ninh đương nhiên lo lắng cho an toàn của mẹ.

Nói cũng kỳ quái, Ngụy Ninh sợ mẹ anh không có phương tiện đi lại, cũng nói mẹ anh quay về mua một máy điện thoại bàn, tiền không phải vấn đề, tuy tiền lương của anh không cao lắm thế nhưng việc này hoàn toàn có thể gánh được. Thế nhưng mẹ Ngụy Ninh nói không đồng ý, bảo rằng đây là quy củ của các trường lão truyền lại, không được để ở thôn trang những thứ đấy, phá hỏng phong thủy kinh động quỷ thần.

Ngụy Ninh nghe xong cũng chỉ có thể dờ khóc dờ cười.

Anh mấy chục năm tiếp nhận giáo dục của chủ nghĩa duy vật, đương nhiên không tin việc này. Nhưng mẹ anh tin, sợ dĩ anh cũng không có cách nào, cũng không thể tranh luận với mẹ.

Đối với mẹ Ngụy Ninh vẫn luôn hữu cầu tất ứng, ngoại trừ một việc — muốn anh quay về thôn Ngụy — ngoại trừ việc này, tất cả việc khác đều được.

Chuyện này khiến mẹ Ngụy Ninh buồn lòng, thế nhưng Ngụy Ninh rất kiên trì. Anh cũng không biết vì sao, chỉ nghĩ muốn cách thôn Ngụy rất xa, tốt nhất là cả đời này cũng không đặt chân lên mảnh đất kia. Vào năm anh thi lên đại học, không hề lưu luyện mà ra đi khỏi thôn Ngụy, mẹ anh nhìn bóng lưng của anh, tựa vào cây hòe ở cổng làng mà rơi nước mắt, dù như vậy anh cũng cắn chặt răng không quay đầu lại. Chờ đến khi đã đứng vững

vàng ở thành thị này, vài lần Ngụy Ninh muốn đón mẹ lên, mẹ anh lại sống chết không muốn, đừng nói đến chuyển đến ở, dù muốn bà ra ngoài du lịch bà cũng không đồng ý. Dần dần, Ngụy Ninh biết ở điểm này mẹ anh cố chấp, anh cũng không nhắc lại nữa.

Mẹ Ngụy Ninh nhỏ giọng nói qua điện thoại: “A Ninh này, mấy ngày này rảnh rồi quay về một chuyến đi.”

Ngụy Ninh vừa nghe, nhướn mày.

Lời này có chút kỳ quái, mẹ anh biết tính tình của anh, nhiều năm trước đã nói về chuyện quay về thôn Ngụy này rồi, sao giờ lại đột nhiên đề nghị nữa? Ngụy Ninh đổi bên nghe điện thoại, cố áp xuống tâm lý nóng nảy. “Mẹ, việc này con và mẹ đã nói rất nhiều lần rồi, mẹ cũng biết con không quay về, nếu mẹ nhớ con lúc nào con cũng có thể đón mẹ ra khỏi đó. Nếu không ra, thì ở trấn bên gặp nhau một lần cũng được.”

Đây là biện pháp Ngụy Ninh trái lo phải nghĩ mới nghĩ được.

Mẹ Ngụy Ninh ở bên kia nhẹ khóc lên: “A Ninh à, chẳng lẽ phải đợi đến lúc mẹ chết con mới nguyện ý quay về thăm mẹ một chuyến?” Ngụy Ninh xoa mi tâm, cảm giác đầu óc mù mịt. “Mẹ, mẹ đừng ép con.”

Lúc này, điện thoại của mẹ Ngụy Ninh bị người bên cạnh cướp lấy, giọng của Thất gia vang lên trong điện thoại: “Ngụy Ninh, mẹ cháu nửa mạng nằm dưới mồ rồi, lần bị bệnh này hôm qua còn nằm bẹp trên giường không gượng dậy nổi, hôm nay cố tới gọi điện thoại cho cháu, không biết có phải là lần cuối không. Đây là thái độ làm con của cháu đấy hả? nuôi cháu hai mươi mấy năm, cháu đối với mẹ của cháu như vậy?”

Chất vất liên tiếp đập vào mặt, vào lòng của Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh vốn bị cồn gậy tê đại não nháy mắt thanh tỉnh không ít, anh nghe được mẹ anh đè nén tiếng khóc. “Thất gia, mẹ cháu bị bệnh sao?”

Chuyện khi nào?”

“Được mấy ngày rồi. Không phải là ông nói cháu đâu, nhưng cháu đi liền không quay về, bỏ lại người già ở nhà, Ngụy Ninh à, ta thấy cháu lúc còn bé không phải dạng lòng lang dạ sói như vậy, sao khi trưởng thành liền thay đổi, bên ngoài phồn hoa tốt thế ư, làm mờ mắt cháu, khiến ngay cả gốc rễ cháu cũng không cần?”

Ngụy Ninh nghe Thất gia răn dạy, im lặng không nói, chỉ là sâu trong mắt toát ra vẻ đau đớn.

Sau đó, tay anh run run, dường như hạ một quyết định bất đắc dĩ, cắn răng, nhấn mạnh âm thanh: “Thất gia, ông đừng nói nữa, vừa vặn mấy ngày nay cháu có thời gian trống, mai cháu sẽ về một chuyến, mẹ cháu trước nhờ ông chiếu cố.”

Điện thoại vội bị cắt.

Dường như Ngụy Ninh đã trải qua một hồi đấu tranh kịch liệt, cả người mồ hôi như mưa, sắc mặt tái xanh dưới ánh sáng đèn ở quán ven đường, trông như quỷ mị. Bạn bè bên cạnh thấy anh cuối cùng cũng gọi điện thoại xong, liền tới kéo anhtiếp tục uống rượu ăn đồ nướng. Ngụy Ninh miễn cưỡng lên tinh thần ứng phó, nhưng là cả người mất hồn mất vía, rõ ràng không có tinh thần, bạn bè trong lúc đỡ cũng hiểu rõ, vừa nhìn bộ dáng anh như vậy là biết anh có việc, Ngụy Ninh này trừ khi chính anh muốn nói, nếu không, hỏi thế nào cũng không hỏi ra được, vài người tiếp tục cười nói, một lát sau đều tự tán.

Ngụy Ninh trở về nhà, ánh đèn sáng choang. Ở trong nhà mình, đèn chiếu ánh sáng vàng nhạt, thiết bị lắp đặt đơn giản mà ấm áp. Ngọn đèn cành trúc trong phòng khách là kiểu đèn đặt dưới đất do anh cùng bạn gái đi mua đồ dùng về, tiền lương của hai người đều ở tầm trung, dự toán xấp xỉ không nhiều lắm. Sở dĩ khi đó bạn gái anh luôn kéo anh vào khu chợ vật

liệu xây dựng, khu gia dụng, cửa hàng so với cửa hàng, đồ dùng so với đồ dùng, cần được chọn món tiện nghi nhất tốt nhất cho ngôi nhà kia, tuy rằng mệt mỏi nhưng anh vẫn cố gắng chịu đựng.

Anh vẫn cho rằng đây là tân phòng cho anh và bạn gái anh, không nghĩ đến kết quả là còn lại mình anh cô đơn.

Tửu lượng Ngụy Ninh không cao, rửa mặt một chút rồi nằm trên giường, gối đầu một chút thì dần chìm vào giấc ngủ. trong mộng của Ngụy Ninh, có một giấc mơ kỳ quái. Trong mộng sương mù dày đặc, vươn tay không thấy năm ngón, anh không ngừng đi lại trong sương mù lại không phân biệt được phương hướng, lúc này trước mặt anh xuất hiện một cái bóng mơ hồ, anh đuổi theo, cao giọng nói: “Này, chờ một chút, cậu chờ một chút.”

Thế nhưng cái bóng kia lại có tai như điếc, Ngụy Ninh càng đuổi càng gần, cuối cùng cũng bắt được cái bóng. “Này, gọi cậu đấy.” Anh có chút tức giận mà quát, cái bóng kia từ từ quay người lại —

“A——“ Ngụy Ninh hét thảm một tiếng, giật mình tỉnh lại.

Anh thở hồng hộc, lục tung tủ đầu giường, rầm một tiếng, ly nước đặt ở đầu giường rơi xuống đất, Ngụy Ninh bị âm thanh thanh thúy dọa suýt chút nữa ngã từ trên giường xuống đất, trong lòng anh vẫn còn sợ hãi sờ sờ lồng ngực của mình, dọa chết người, thật may là một tiếng này ngược lại cũng khiến hồn anh đang lạc đường kéo trở về.

Ngụy Ninh nhặt cái ly rơi trên mặt đất lên, rót cho mình chén nước, một hơi uống sạch. Anh thử nhớ lại giấc mộng khiến anh chịu đủ kinh hoàng kia, thế nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ ra mình thấy cái gì? Cái bóng kia rốt cuộc có gì đáng sợ? thế nhưng Ngụy Ninh mơ hồ nghĩ, anh kinh hách không chỉ vì cái bóng kia đáng sợ, anh dựa vào cảm giác quen thuộc hồi tưởng lại nhưng cái gì cũng không nghĩ ra.

Trong não trống rỗng, chỉ có sương trắng tràn ngập.

Ngày hôm sau, Ngụy Ninh thu thập này nọ định chạy về thôn Ngụy. Thôn ngụy cách B thị anh đang ở không xa, tự mình lái xe đại khái cũng 5 – 6 giờ là đến, hôm qua anh và bạn bè nói là cần về nhà với ông bà một chuyến, Yến Hoa với anh quan hệ tốt nhất liền lấy một chiếc xe không dùng cho anh mượn, Ngụy Ninh cũng không khách khí nhận lấy, đàn ông đều yêu xe, nếu không phải của mình, lái cho đỡ ngứa cũng tốt.

Ngụy Ninh định mua vài thứ về nhà, chất đầy cả xe rồi mới chính thức xuất phát.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tập Tục Xưa

Trong xe Ngụy Ninh mang về có vài thứ quan trọng, đó chính là hương nến, tiền giấy. Mấy món này anh vẫn thường ra chợ ở B thị mua về. Đây là vật khi về thôn Ngụy đều phải mua, nếu quên mất sẽ bị người nhà ép vào trấn trên mua một ít rồi mới được về nhà.

Tập quán này cổ hủ phong tục quý dị, nói ra cũng không ai tinh.

Ngụy Ninh từng hỏi mẹ làm như vậy có ích lợi gì? Mẹ Ngụy Ninh không nói rõ, chỉ là truyền thống đời đời truyền lại, là hậu bối đương nhiên phải làm theo quy củ – thôn Ngụy đặc biệt coi trọng tập tục và quy củ của địa phương.

Người ở trong thôn Ngụy thường bảo thủ, cho dù ở xã hội hiện đại muôn màu rực rỡ, nhiệt nhiệt náo náo phát triển về làng cũng vẫn như cũ.

Bọn họ bướng bỉnh cố thủ những truyền thống phong tục và cấm kỵ của thế hệ trước truyền lại, cẩn thận nghe theo.

Mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn đi ngủ, sau khi trời tối, không nghe thấy tiếng gà chó, thôn Ngụy vừa vặn chỉ tuân thủ một số tập tục.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Ngụy Ninh ghét thôn Ngụy

Ngụy Ninh lấy một điều thuốc ra, châm lửa, đặt tay lên tay lái.

Xe chạy bon bon trên đường xi măng. Anh vội vã lên đường, nếu như tất cả thuận lợi thì đến trưa sẽ về đến nhà. Lúc này, mặt trời đã lên cao, trời nắng chang chang, mặt đường dường như hiện lên một tầng bạch quang,

xóa đi dư âm mát mẻ của trời đêm, trở nên khô nóng không chịu nổi, lái xe từ tinh thần sáng láng dần chuyển sang uể oải không phấn chấn.

Tối hôm qua cả đêm đều bị ác mộng bám lấy không tha, Ngụy Ninh nghĩ lúc này hai mắt của mình đều không muốn mở ra.

Ngụy Ninh mở một chai nước, uống một ngụm, họng thấy thoải mái. Hầu kết di động trên dưới di động, tiếng nước ùng ục bị nuốt xuống, Ngụy Ninh lấy tay lau nước còn dính trên miệng, còn hai tiếng nữa là đến nơi rồi, anh chuyển vào đi đường quốc lộ.

Khi nói chuyện điện thoại, Ngụy Ninh nghe mẹ anh nói qua, mấy năm nay thôn Ngụy cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, biến hóa lớn nhất chín là thôn Ngụy sửa sang đường cái, một phần là do chính phủ trợ cấp, một phần là do chính người dân trong thôn Ngụy kiếm tiền, một bộ phận là do người không rõ quyên tiền, cuối cùng cũng giải quyết tình trạng tự phong bế của thôn Ngụy, tình trạng giao thông không thuận lợi, Ngụy Ninh mở hướng dẫn GPS, thấy sợi chỉ quanh co hiện lên hai chữ thôn Ngụy.

Bầu trời sáng sủa không mây, còn nửa giờ nữa là đến nơi.

Nhưng vào lúc này, trời đột nhiên tối dần, tốc độ cực nhanh, đè nén không khí, mây đen âm trầm lan tràn ra, một bầu không khí ngưng trệ bao phủ bầu trời, trong ngắn ngủi chưa đầy một phút, xung quanh bỗng đen dần, từ ban ngày biến thành buổi tối.

Trời sắp mưa.

Ngụy Ninh cẩn thận đánh tay lái, khó khăn nhìn về phía trước.

Quả nhiên, tích tích đùng đùng mưa xối xả tầm tã xuống, trời như bị một vết thương lớn điên cuồng mà té nước mưa xuống. mây đen xen lẫn sấm chớp cuồn cuộn, khiến Ngụy Ninh cảm giác được ấn đường mình nhảy dựng lên.

Anh một tay giữ bánh lái, một chân đạp chân ga, đang định tăng tốc đột nhiên tắt máy dừng ở bên đường.

Ấn đường Ngụy Ninh lại nhảy lên, mưa to tầm tã đánh vào thành xe như muốn đập nát cả xe, đập đến bừa bãi, ngay đúng lúc này lại xảy ra chuyện thật là muốn chết, rốt cuộc Yến Hoa có mang xe này đi bảo dưỡng và kiểm tra đúng hạn không vậy?

Bây giờ muốn nói gì cũng vô ích, Ngụy Ninh lấy ở trong xe một cây dù, xuống xe.

Gió mang theo mưa, mùi phần mạnh mẽ thổi đến, thiếu chút nữa là thổi bay cây dù, mất mấy giây, tàn thân Ngụy Ninh ướt đẫm, dưới cơn mưa to này thì có dù hay không có dù cũng không khác nhau mấy. Ngụy Ninh mở nắp trước xe, thử tra xem rốt cuộc xe gặp vấn đề ở đâu, anh cũng có chút hiểu biết về xe, nhìn tới nhìn lui cũng không thấy manh mối gì, cuối cùng đành thôi.

Ngay khi anh ngồi vào trong xe, buồn chán một lúc, ở phía sau lưng vốn đen kịt bỗng có một chiếc xe phiêu phiêu tiến đến.

Chiếc xe kia dùng tốc độ thật chậm dừng bên cạnh xe Ngụy Ninh, tài xế bên trong hạ cửa kính xuống, hướng về phía Ngụy Ninh kêu: “Xe anh làm sao vậy?”

Ngụy Ninh vừa nghe liền vui vẻ, đầu năm nay khó gặp được một người nhiệt tình như vậy, anh cũng hạ cửa kính xe xuống, cách mưa rền gió dữ, hướng về phía đối diện hét lên: “Xe dở chứng, không đi được.”

Tài xế bên kia vừa nghe xong, liền nói: “Tôi xem giúp anh, tôi biết chút ít.” Ngụy Ninh đương nhiên mừng rỡ nói cảm ơn rồi rít.

Tài xế xuống xe, là một anh chàng khoảng chừng 25- 26 tuổi, bên trong xe còn một cô gái xấp xỉ tuổi đó đang ngồi, cô vẫn cúi đầu, không nói

chuyện cũng không liếc mắt nhìn Ngụy Ninh một cái.

Đại khái là một đôi tình nhân đi, Ngụy Ninh không yên lòng nghĩ.

Anh miễn cưỡng khen, đi đến bên cậu trai trẻ tuổi kia mới nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi này có gương mặt trắng bệch, không một tia huyết sắc, ánh mắt đại ra, mí mắt rủ xuống, bớt khoảng cách mưa gió âm thanh của anh nghe cũng rõ ràng hơn, thật giống như âm thanh của người mộng du vậy, Ngụy Ninh nhìn anh, cười khan một tiếng, vội vàng dời ánh mắt không dám nhìn nữa, dáng dấp người này thật khó nhìn, liếc mắt nhìn thêm một cái, trong đầu liền giật giật.

Người trẻ tuổi mở nắp xe trước ra, dùng động tác khô khan kiểm tra tình huống xe. Ngón tay cũng giống như mặt của anh, trắng bệch.

Một lát sau, cậu trai trẻ tuổi đóng nắp xe xuống, dùng âm thanh kéo dài nói: “Xe của anh tạm thời không chạy được, nếu không, cứ để xe ở lại đây, vào xe tôi ngồi, đến nơi rồi kêu người tới sửa.” Ngụy Ninh thở dài, bất thành hình mưa xối xả và chết máy làm rối loạn kế hoạch của anh, may vận khí tốt còn không phải tự đi về nhà, gặp được người nhiệt tình như vậy. “Vậy làm phiền cậu. Tôi là Ngụy Ninh, xưng hô thế nào?” Trước tiên Ngụy Ninh nói tiếng cảm ơn, sau đó lôi kéo làm quen. Người con trai trẻ tuổi không trả lời anh, chỉ là dùng âm thanh khô khan gằn từng chữ nói: “Vậy—thì—đi—thôi.”

Ngược Ngụy Ninh nhảy lên, anh đột nhiên cảm thấy đi cùng người xa lạ này không phải ý kiến hay, đang do dự người con trai trẻ tuổi đã lên xe của mình, mở một cửa xe chờ anh, dưới tình huống này Ngụy Ninh cảm thấy mình mà từ chối nữa thì có chút không lịch sự.

Anh mặc kệ, không để ý cảm giác quái dị trong lòng, lấy từ trong xe một ít vật quan trọng liền lên xe của cậu trai trẻ.

Ngụy Ninh ngồi ở phía trước.

Người con gái phía sau vẫn không nói một câu cúi thấp đầu, tóc dài vương trên hai bên che khuất cả khuôn mặt, thật giống như nữ quỷ đáng sợ trong phim kinh dị Nhật Bản, Ngụy Ninh vì sức tưởng tượng phong phú của mình mà cười khổ một tiếng.

Người tên Ngụy Ninh này kỳ thực lá gan không lớn, để luyện can đảm, anh đã từng một ngày một đêm ngồi xem phim kinh dị, cho rằng sẽ có tốt hơn nhưng càng nhìn càng nhát gan, trực tiếp dẫn đến hậu quả là trong đầu tràn đầy những hình ảnh lệ quỷ đáng sợ. Tùy lúc tùy chỗ cũng có thể tưởng tượng ra, tự hù dọa chính mình, một hồi, đến cả vào nhà cầu cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm, chỉ sợ bỗng dưng từ dưới nhô ra một đầu lưỡi nữ quỷ tóc dài, đại khái là sinh ra khiếp sợ, thần kinh trái lại thấy chết lạng, mãi sau vẫn không biết luyện can đảm thế là thành công hay thất bại.

Ngụy Ninh muốn nói gì đó để giảm bớt bầu không khí bất an bên trong ô tô, đúng lúc này, anh ngẩng đầu, nhìn thoáng qua gương chiếu hậu.

Cái nhìn này khiến lòng của Ngụy Ninh nhảy vọt 200 lần, anh thở dốc vì kinh ngạc, dụi mắt một cái thật mạnh — vừa vắn, cô gái ngồi phía sau kia ngẩng đầu lên, anh thấy được gương mặt đầy máu, một tròng mắt đã rơi ra — Ngụy Ninh an ủi mình đã nhất thời hoa mắt, không thấy rõ, anh nơm nớp lo sợ lại len lén nhìn qua gương chiếu hậu, cô gái kia thật chậm rãi, dường như phát ra âm thanh kéo kẹt, ngẩng đầu lên — anh không nhìn nhầm, cô gái này quả thực —

Ngụy Ninh nắm chặt ghế ngồi, anh đây chưa từng làm việc gì thương thiên hại lý, muốn tìm cũng đừng tìm ta nha, chúng ta ngày xưa không oán, gần đây không thù, quý đại tỷ, người hãy bỏ qua cho ta đi, trong lòng Ngụy Ninh cầu khẩn, một cử động nhỏ anh cũng không dám, chỉ sợ kinh động đến cái gì đó phía sau.

Lúc này, Ngụy Ninh nghe được âm thanh tí tích. Tại sao trong xe lại có tiếng tí tích? Anh dựa vào tiếng âm thanh nhìn sang, là từ cậu trai trẻ kia

vọng lại, Ngụy Ninh nhìn thấy trên đầu cậu trai kia có một cái lỗ, máu lẫn lộn vào óc từ tóc nhỏ xuống — âm thanh anh nghe được chính là cái này.

Ngụy Ninh hít sâu một hơi. Anh lên phải một chiếc xe quý.

Cậu trai chậm rãi quay đầu, nhìn sang Ngụy Ninh cười. “Anh—phát—hiện—?”

Thần sắc Ngụy Ninh ngày càng khó coi, anh xoay mạnh người, thử mở cửa xe, cửa xe không chút nhúc nhích.

Xe này vẫn tiếp tục chạy trên đường tối đen, chạy với tốc độ cao vọt đi về một nơi không thể đoán trước, trong lúc Ngụy Ninh tuyệt vọng, anh thấy trong bóng tối phía trước một bóng người chậm rãi hiện ra.

Người kia hòa với bóng đen, chẳng thể phân biệt được ta người thế nhưng Ngụy Ninh lại thấy rõ ràng.

Anh không tránh đứng đón đường trước xe, ánh mắt quý nam trẻ tuổi lái xe lộ ra nét hung dữ, hung tợn nghiền đè tới, lúc sắp đâm vào người kia Ngụy Ninh nhịn không được nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn bi kịch xảy ra trước mắt anh.

Thế nhưng, sự tình xuất hiện bất ngờ, bị đụng ngã không phải người kia mà là chiếc xe quý Ngụy Ninh đang ngồi.

Xe quý lăn vài vòng trên đường, rầm rầm rầm, Ngụy Ninh ngồi trong xe này, theo lý thuyết dưới tai nạn nghiêm trọng như vậy, anh nhất định phải chết không nghi ngờ thế nhưng mỗi khi đụng vào anh sẽ có một thứ gì đó mềm mại đỡ cho anh, ngay cả như vậy, Ngụy Ninh vẫn bị đụng đến choáng đầu hoa mắt, mặt mũi bầm dập, sau đó lâm vào hôn mê.

Trong lúc hôn mê, Ngụy Ninh cảm giác được có một bàn tay lạnh lẽo bế anh lên, tựa vào một thân thể lạnh lẽo, có thứ gì đó cũng lạnh phủ trên

miệng anh, thứ gì đó lạnh như nước dần tiến vào trong miệng anh, đồng thời tiến sâu vào trong cổ họng anh, mãi đến khi anh không tự chủ được nuốt xuống.

Ngụy Ninh tỉnh lại trên giường nhà mình, người đầu tiên nhìn thấy là người mẹ mái tóc hoa râm.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Trước Khi Là Yêu

Mẹ Ngụy Ninh một mặt lấy mu bàn tay lau nước mắt, một mặt gõ trán Ngụy Ninh kể lại sự việc phát sinh ngày hôm đó.

Hôm trước tình hình giao thông không tốt, Ngụy Ninh lái xe đổ vào một thân cây ven đường, người thì hôn mê, nếu không phải A Lương trong thôn đúng lúc nhìn thấy, mang người cứu trở về thì không biết sẽ phát sinh chuyện gì nữa. Năm một cái là năm tròn hai ngày, khiến cho mẹ anh từ khi biết con về thì cứ đứng ở cổng thôn chờ hồn suýt bay lên mây.

Nói đến đây, má Ngụy xếp hai tay thành hình chữ thập, lăm bắm với trời, đây đều là nhờ có bồ tát và tổ tông phù hộ con, chờ thân thể con tốt lên một chút nhất định phải đến miếu thôn và mỗ tổ lễ tạ thần. Má Ngụy nói xong vừa nghiêng đầu liền thấy nhãn thần Ngụy Ninh kinh khủng, sắc mặt tái nhợt, căn bản là không chú ý bà vừa nói gì.

Ngụy Ninh túm lấy tay mẹ mình: “Mẹ, mẹ nói lúc đó con đang ở trên xe của mình sao?”

Má Ngụy kỳ quái nhìn anh: “Con không ở trên xe mình thì ở xe ai được nữa?” Bà đột nhiên nhớ ra cái gì đó, biến sắc, tay sờ sờ trán Ngụy Ninh: “Ngụy rồi, không phải là đụng đầu rồi chứ? Không được không được, vẫn phải tới bệnh viện kiểm tra một chút, nếu như bị bệnh gì còn trị tận gốc.”

Ngụy Ninh nhìn mẹ anh gấp đến mức xoay quanh, vội kéo mẹ anh lại: “Mẹ, con không sao, con chỉ hỏi một chút thôi, con rất tỉnh táo, đầu óc không có gì đâu.”

“Thật sự, con không gạt ta chứ?” Má Ngụy do dự nói.

“Thật mà, con có lừa cũng không lừa mẹ đâu.” Ngụy Ninh lộ ra vẻ mặt thề thốt son sắt.

Ngụy Ninh thử cử động tay chân của mình, không đau không nhức, dường như không bị thương, anh thử chống ván giường ngồi dậy cũng thuận lợi. Má ngụy ở bên cạnh khẩn trương nhìn anh: “Thế nào? Có đau ở đâu không?”

Ngụy Ninh lắc đầu: “Tốt vô cùng.” Anh đặt một chân xuống đất, đứng lên, đi hai bước. “Mẹ xem, thật sự không sao.”

Má Ngụy thở phào nhẹ nhõm: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, con nghỉ ngơi một lúc nữa đi, mẹ đi làm cơm.” Ngụy Ninh gật đầu, nhìn theo bóng mẹ rời khỏi phòng.

Anh ở trong xe của mình? Xảy ra tai nạn xe cộ? Vậy còn chiếc xe quý anh gặp hôm đó thì sao, rốt cuộc là thật hay là mơ? Ngụy Ninh lắc lắc đầu, anh sắp bị xoay thành hồ đồ rồi, lần này gặp phải chuyện kỳ kỳ quái quái như vậy khiến ngược Ngụy Ninh lại càng thêm lo lắng. Anh nghĩ, vội vàng xử lý việc ở đây cho thỏa đáng rồi quay lại thành phố tìm việc. Anh có tích góp được chút ít tiền cho thuê nhà nhưng không chống đỡ được bao lâu.

Đồ vật trong phòng một chút cũng không thay đổi, giống lúc mà anh rời đi, ngoại trừ đồ dùng có vẻ cũ hơn trước. Giường, bàn học, tủ quần áo, hai cái ghế hay là đồ dùng trong phòng anh, trên tường dán áp-phích đội bóng NBA anh thích, chỉ là áp-phích đã có phần ố vàng, viền cũng xoắn lại. Đây là dấu vết lưu lại của năm tháng.

Trên bàn sách vẫn còn để sách giáo khoa cao trung của anh, xếp rất ngay ngắn, Ngụy Ninh nhìn, ngược đau xót.

Trong lúc Ngụy Ninh cảm xúc Ngụy Ninh phập phồng, bản thân không để ý đến thời gian, mẹ anh mở cửa gọi một tiếng bảo anh ra ăn cơm.

Cơm có cá có thịt, đều đã được chế biến hương bay ngào ngạt, mẹ Nguyệt Ninh một đĩa rồi lại một đĩa gắp cá, thịt vào trong bát của Nguyệt Ninh, miệng nói: “Ăn nhiều một chút, nhìn con ở ngoài gầy thành như vậy rồi.” Nguyệt Ninh vội vàng gạt đầu, một bữa cơm ăn no đến không buồn được đĩa xuống.

Ăn cơm xong, Nguyệt Ninh sờ sờ bụng mình, nói với mẹ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Trên bản đồ thôn Nguyệt không có dấu của một thôn nhỏ.

Nằm ở một sơn cốc nhỏ ba phía có núi vây quanh, một dòng suối nằm ngang biển sơn cốc thành hai phần. Người ở thôn Nguyệt sinh sống ở gần nước, đại bộ phận nằm ở phía đông của dòng suối, tới gần ranh giới địa phương, chỉ có thôn trưởng Thất gia là nhà nằm ở phía tây suối, ở gần hang động của núi.

Sơn cốc nằm sâu trong rừng cây cối rậm rạp, cũng không biết có phải tổ tiên của thôn Nguyệt trồng rất nhiều cây hòe ở đây hay không, hơn một trăm năm sau cây hòe lớn lên, che khuất bầu trời, không nhìn được ánh sáng, mặc dù khí trời khô nóng của mùa hạ cũng râm mát dịu lòng người.

Tổng cộng ở thôn Nguyệt có chừng 200 miệng ăn, đầu thôn nhìn được cuối thôn, đây đó đều là người trong họ – người trong thôn Nguyệt đều mang họ Nguyệt. Không biết là từ lúc nào một chi của họ Nguyệt di chuyển đến nơi này, sinh sôi nảy nở sinh lợi. Nguyệt Ninh lén nhìn qua gia phả lưu lại trong miếu, ban đầu chỉ có tên của một nam một nữ, dùng hành thư nhẹ nhàng nghiêm chỉnh viết thành, đó chính là tổ tiên chi của bọn họ, lúc này đã kéo dài được 15 thế hệ. Một người lại một người sinh ra ở thôn Nguyệt, rồi chết đi ở nơi này, kỳ thực tên thật ở đây là “Nguyệt gia trang”, lại thêm trong sơn cốc trồng rất nhiều hòe, hòe nguyệt tương đồng, sau đó liền bị gọi thành “thôn Nguyệt.”

Đương nhiên Ngụy Ninh sinh ra ở thôn Ngụy, mãi đến khi học lên cao trung mới biết người ở thôn bên cạnh đối với thôn Ngụy bọn họ đều có điểm cố kỵ, sau lưng gọi thôn Ngụy là “thôn Quý”, đấy là lúc Ngụy Ninh và một người bạn tốt nói chuyện quên trời đất liền vui đùa nói cho anh.

Chỉ có Ngụy Ninh, nghe xong liền ghi tạc trong lòng.

Ngụy Ninh vừa đi, liền chào hỏi với mấy người bên cạnh, a thúc a bá bác gái đại thăm, chào từng người một. Đến tảng đá bên đường cũng vẫn ung dung nằm đó, nhà cửa hai bên trái phải đều thuộc kiểu kiến trúc cũ thời Minh Thanh, lộ ra vị đạo phong cách cổ xưa của Trung Quốc, nếu là người ngoài nhìn thấy, chắc canh sẽ kinh hô một tiếng, kiến trúc nơi này được bảo tồn tương đối hoàn chỉnh, còn đối với Ngụy Ninh từ nhỏ đều thấy những thứ này, anh cũng chú ý đến kiến trúc bề ngoài hình qua hoàn toàn giống nhau nhưng bên trong lại có thay đổi rất lớn.

Từ cửa đi vào trong nhìn có thể nhìn thấy sofa, tủ lạnh, TV các loại gia dụng được bày biện, cùng với kiến trúc hoàn toàn không hợp nhưng lại được xếp vào với nhau.

Ngụy Ninh thở dài một cái, rốt cuộc không có gì là không đổi.

Thôn dân sau khi hỏi thăm một loạt, hài lòng tản đi, Ngụy Ninh chậm rãi đến bên dòng suối. Dòng suối cắt ngang sơn cốc này là chỗ mà anh thích nhất. Ngụy Ninh đứng bên dòng suối, nhìn về cầu gỗ cách anh ba thước, cầu gỗ cũng giống như thôn ngụy, lịch sử có từ lâu, có lai lịch từ xa xưa. Cầu gỗ là vật thể ngăm đen, không biết được xây từ khi nào, cũng không biết là dùng gỗ gì, chỉ biết là đến giờ vẫn dùng đến, vẫn sừng sững nằm đó, cho dù mùa xuân lũ về lấp mất thì khi qua rồi cây cầu sẽ lần nữa hiện ra.

Ngụy Ninh nghĩ, lúc ấy biết bao nhiêu lần anh chơi đuổi bắt trên cây cầu kia, chung quanh là trẻ nhỏ trong thôn vui cười hét chói tai, luôn luôn quên

giờ về nhà, chờ người lớn trong thôn tìm được thì khó tránh khỏi phải ăn “trúc điều xào thịt”, cho dù là như vậy, sau đó vẫn là ăn đòn không chừa.

Nghĩ tới những thứ này, khóe miệng Ngụy Ninh nhếch lên.

Nét cười còn chưa tới mặt đã dừng lại, Ngụy Ninh nhớ tới đứa bé vẫn luôn nhìn mình kia.

Đứa bé đó rõ ràng chỉ nhỏ hơn anh ba tuổi, vì quá gầy nên nhìn qua có vẻ nhỏ hơn anh năm tuổi, đã vậy cơ thể lại không khỏe, quanh năm bị bệnh, bị mẹ nó nhốt ở nhà không cho ra ngoài. Mỗi lần Ngụy Ninh cùng với bạn bè gào thét chạy qua nhà nó đều thấy đứa trẻ kia đứng trước cửa sổ, dùng ánh mắt ước ao khát vọng mà nhìn anh — rõ ràng như vậy, có đến mười mấy người mà đứa trẻ kia lại nhìn chăm chăm vào anh.

Điều này khiến cho tâm hồn bé nhỏ của Ngụy Ninh cảm thấy thật phiền não — anh luôn cảm giác mình nên làm cái gì đó.

Kỳ thực cũng không phải một mình anh chú ý đến đứa bé kia, những thằng nhóc khác cũng chú ý tới. Đứa bé kia yếu đuối, lại có gương mặt cực dễ nhìn, da tái nhợt, môi đỏ tươi, ánh mắt sâu thẳm, nhan sắc rõ ràng xinh đẹp không gì sánh được, so với mấy bé gái trong thôn còn đẹp hơn trăm lần nghìn lần. Những người lớn đều nói đứa bé này đầu thai nhầm rồi, nên là gái lại thành một bé trai, âm dương không hợp mới dẫn đến bệnh tật như thế.

Ngụy Ninh nghe trộm những người già trong thôn nói, đứa bé này không sống tới thành niên.

Sau đó — sau đó quả nhiên bị người kia nói đúng rồi, đứa bé kia quả thực không sống đến thành niên, bất quá người kia cũng không ngờ rằng đứa bé này không phải nhiễm bệnh chết mà là chết chìm trong lũ xuân.

Đây là bí mật lớn nhất trong lòng Ngụy Ninh, bí mật khiến anh sợ hãi áy náy mấy chục năm, mọi người không biết rằng là anh hại chết đứa bé kia.

Khi đó anh 15 tuổi, nghĩ rằng mình đã là người lớn, ngày đó lúc đi qua nhà cậu bé kia thì thấy đứa bé đáng thương ghé vào bệ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cửa sổ mở ra, thấy cả bên trong, sợ rằng bên ngoài gió lớn sẽ khiến đứa bé kia cảm lạnh. Khi Ngụy Ninh đi tới, ngay lập tức ánh mắt đứa bé kia sáng lên, bị ánh mắt đánh giá của Ngụy Ninh ảnh hưởng tới, động một chút cũng không dám.

Anh đứng yên tại chỗ một lúc, cuối cùng hạ quyết tâm, đi tới gần cửa sổ nhà đứa bé kia.

Ngụy Ninh tới ngày càng gần, ánh mắt đứa bé càng sáng ngời, cuối cùng giống như muốn xuyên qua cửa sổ kia vậy, nó vươn tay rầm một tiếng đập vào cửa sổ, lộ ra nửa người, “Anh, anh—“ đứa bé kia lắp bắp nói.

Ngụy Ninh bị nó dọa lại càng hoảng sợ, trái lại có chút khiếp đảm, đứa bé kia lớn lên thật sự dễ nhìn, bị nó nhìn như vậy Ngụy Ninh cũng không biết có nên bước chân lên trước không, lại nói nếu cứ để như vậy, đứa bé kia ho khan hai tiếng, trên gương mặt tái nhợt cũng xuất hiện hai vệt đỏ ửng như bị bệnh, giống đóa hoa đào nở rộ.

Anh lúng túng, làm bộ hất tóc của mình: “Này, Ngụy Tích, cậu, cậu, cậu có muốn cùng tôi chơi một lúc không?”

Đúng vậy, Ngụy Ninh nhớ đứa bé kia vốn gọi Ngụy Tích.

Thôn Ngụy có một quy củ, đứa bé dưới 15 tuổi mà chết yếu thì không thể dùng họ Ngụy, sở dĩ trên bia mộ của nó sẽ chỉ khắc bốn chữ “A Tích chi mộ”.

Ngụy Tích nghe xong, đôi tay tái nhợt bám vào bệ cửa sổ, gật đầu như già tỏi: “Muốn đi muốn đi, anh A Ninh mang em đi.”

Thanh âm mềm mại lại mang theo chút gầy yếu, Ngụy Ninh đã có chút chần chừ và hối hận, dưới ánh mắt và thanh âm khẩn cầu không nói nên lời từ chối. Anh đứng ở bên bệ cửa sổ, Ngụy Tích bò lên trên bệ cửa sổ, nhảy một phát ra ngoài — Ngụy Ninh bị hành động lỗ mãng của nó dọa càng sợ, nhanh tay đỡ lấy nó, ôm thân thể gầy yếu trước ngực mình: “Cậu định dọa chết người à, nhảy như vậy nếu như không đỡ được thì sao đây? Bị mẹ cậu biết tôi sẽ bị mẹ cậu đánh chết đấy.” Ngụy Ninh nổi giận hai tay ôm lấy cổ nó, mắng Ngụy Tích đang không ngừng cười.

Mẹ Ngụy Tích vì con trai cái gì cũng không để ý, người nào cũng không quan tâm, người trong thôn dám ở trước mặt bà nhắc đến một câu phàn nàn về Ngụy Tích, chỉ cần bà nghe được chắc canh sẽ làm ầm đến long trời lở đất, trừ phi nhà kia nói lời xin lỗi bằng không tuyệt không làm hòa. Ngụy Ninh nghĩ vậy, ngực run run một chút, đối với việc mình dẫn Ngụy Tích ra ngoài chơi này chần chừ.

Ngụy Tích ngẩng đầu: “Anh A Ninh sẽ đỡ được em, em biết.” Nó nói như đinh đóng cột, một bộ tin tưởng Ngụy Ninh không chút nghi ngờ.

Ngụy Ninh dở khóc dở cười nhìn nó, thôi quên đi, người cũng đã trên tay, dẫn nó đi xung quanh một chút, coi như là đi chơi.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bức Hôn

Sau đó đã xảy ra một sự kiện khiến cả đời này Ngụy Ninh cũng không muốn hồi tưởng lại cơn ác mộng đó.

Nói chung, Ngụy Tích đã chết, chết ở trước mặt anh, chết trên cây cầu gỗ kia, chết trong cơn lũ xuân. Mà Ngụy Ninh sợ đến choáng váng cứ đứng ngơ ngác ở đó, nhìn Ngụy Tích chết chìm trong dòng nước chảy xiết, mãi đến khi anh tỉnh lại mới hô to: “Cứu người!!!”, đồng thời nhảy xuống dòng nước, nhưng không còn kịp nữa.

Ở ngoài sơn cốc tìm được thi thể Ngụy Tích.

Tái nhợt, gầy yếu, Ngụy Tích toàn thân ướt sũng không còn hơi thở nằm trên mặt đất, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thật giống như đang ngủ.

Mẹ Ngụy Tích như điên mà nhào tới, biểu tình dữ tợn không gì sánh được, Ngụy Ninh bị dọa đến lùi lại một bước, miệng vừa định nói ra sự thật nhưng đành nuốt trở lại — nếu như mẹ Ngụy Tích biết anh là người mang Ngụy Tích ra ngoài, nhất định sẽ bắt anh đền mạng cho Ngụy Tích, Ngụy Ninh bị nỗi sợ hãi đánh bại, anh xoay người, lui khỏi đám đông.

Đến giờ Ngụy Ninh vẫn bị sự áy náy và hối hận dẫn dắt. Chỉ cần nhắm mắt lại, gương mặt tái nhợt, xinh đẹp sẽ hiện ra trước mặt anh. Đôi mắt sâu thẳm kia nhìn chăm chăm vào anh, tựa hồ như nói nó chết không nhắm mắt, cắn hận Ngụy Ninh mềm yếu nhát gan.

Suối nước trong thấy đáy, có đàn cá vô tình bơi ngang qua, bèo nước nhẹ nhàng đong đưa, một khung cảnh thật yên bình.

Ai có thể nghĩ được chỗ này từng xảy ra nhiều bi kịch như vậy? Con suối nhỏ này không biết đã cắn nuốt biết bao đứa nhỏ của thôn Ngụy, trên cơ bản cứ vài năm sẽ có một đứa nhỏ chết dưới dòng suối này. Cho dù cha mẹ ở thôn Ngụy có ân cần dạy bảo, nhắc bọn nó không nên đến chơi bên dòng suối, không cho phép bọn nó học bơi lội, nếu có vi phạm thì dù bố mẹ chiều chuộng con thế nào cũng cầm que mà vụt, nhưng vì tuổi nhỏ bốc đồng, trẻ con không e ngại gì làm sao có thể nghe lời khuyên bảo tận tình của cha mẹ đây?

Con suối này như tản ra hương vị cổ độc ngọt ngào, hấp dẫn những đứa bé kia.

Người già nói nước này có thủy quỷ, chúng canh giữ bên bờ tìm kẻ khác chết thay, nếu như trẻ vị thành niên chết non, oán khí càng nặng, cứ như vậy tích lũy từng tầng từng tầng, đến cuối cùng con người cắn bản không đi chạm được vào nước này, chỉ cần bị nước dính vào sẽ bị thủy quỷ mang xuống. Câu chuyện dân dã này tuy là lúc mới nghe cảm thấy rất đáng sợ, thậm chí còn âm thầm tự hạ quyết tâm sau đó tuyệt đối tránh xa dòng suối nhỏ, nhưng đến hôm sau, trời vừa sáng, vạn vật được chiếu sáng, xua tan vẻ đáng sợ và nỗi lo lắng của buổi tối, xung quanh đều tràn trề sinh cơ và sức sống thì dần dần sẽ quên mất cố sự nghe được vào ban đêm kia đi.

Huống chi, ở bên dòng suối, tám năm tùm ba, bác gái đại thẩm ngồi đó giặt quần áo, các cô nàng cao giọng nói cười, càng thấy câu chuyện xưa này thật hoang đường.

Ngụy Ninh ở bên dòng suối chờ thật lâu, mãi cho đến khi chân cũng tê cứng mới quyết định rời đi.

Lúc này, hoàng hôn đã kéo xuống, sương mù mờ lung như mây phủ, càng vào trong càng dày đặc, đến khi lan tràn toàn bộ sơn cốc. Ngụy Ninh nhìn thấy ở bờ bên kia sáng lên một ngọn đèn mờ nhạt, hướng đó là nhà của Ngụy Thất gia. Ngụy Ninh vừa định xoay người thì lại nhìn thấy một người

nữa — có vẻ là một người — trong lớp sương mù mờ mờ hiện ra dáng người đang tiến về phía anh — có lẽ là đi, nhưng nhìn qua cứ như là lướt trong sương mù— Ngụy Ninh không hiểu sao lại nghĩ “người” này có chút quen mắt, anh không khỏi dừng bước, hay là người này cugn phải về nhà, vậy chờ người ta một đoạn đi.

Ôm ý định này, Ngụy Ninh đứng ở bên cầu.

Nhưng thật kỳ quái, “người” kia rõ ràng trông giống như vẫn tiến về phía Ngụy Ninh, hơn nữa càng ngày càng tới càng gần thế mà Ngụy Ninh chờ mãi mà “người” kia vẫn không đi tới, vẫn như cũ ở trong sương mù không nhanh không chậm bước đến. Ngụy Ninh hết kiên trì, anh đang định cao giọng gọi một câu, bảo “người kia” nhanh chân một chút, lúc này, Ngụy Ninh nghe được có người ở sau lưng gọi tên của anh, anh quay đầu lại, lên tiếng: “Con ở đây.”

Tìm đến Ngụy Ninh là mẹ của anh.

Ngụy Ninh trả lời một câu, khi quay đầu lại, “người kia” đã không thấy đâu nữa, trước mắt chỉ có sương trắng cuồn cuộn, thân hình mơ mơ hồ hồ kia giống như bị sương trắng xung quanh nuốt lấy, vô tung vô tích. Chắc là rời đi rồi, Ngụy Ninh nghĩ thầm, lúc này, từ trong sương mù lại có một thân ảnh bước tới, đi rất nhanh, gần như lúc mẹ Ngụy Ninh đến bên cầu thì cũng đến cầu bên kia.

Mẹ Ngụy Ninh cao giọng nói: “Thất gia, đi dạo sớm vậy.”

Đây là Thất gia? Ngụy Ninh trợn to mắt, không dám tin, Thất gia trong trí nhớ của anh là một người sống lưng thẳng tắp, một ông cụ khỏe mạnh đi bộ như gió. Người trước mắt này lưng còng, vừa đi vừa ho khan, đầu tóc bạc rối bởi che hơn nửa mặt, đây là Thất gia?

Đôi tay kho gầy của Ngụy Thất gia nắm lại thành quyền, miệng cố khép, ho khan, ho kịch liệt đến mức toàn thân rung lên, trong tích tắc Ngụy Ninh

đã cho rằng anh vừa nhìn thấy toàn một bộ xương khô, cứ ho đến xương cốt lỏng lẻo hết như vậy. Ngụ Thất gia lại ho khan vài tiếng, nói to như thổi ống bễ: “Cháu dâu Lục à, chuyện kia cháu đã nói với Ngụ Ninh chưa?”

Mẹ Ngụ Ninh lúng túng cười hai tiếng: “Còn chưa nói, thằng nhỏ kém cỏi này mới trở về lại xảy ra tai nạn xe cộ, chưa kịp nói.”

Ngụ Thất gia hơi co giật, khẩu khí có phần hỗn hển: “Nhanh chút đi, sớm muộn gì cũng nói, nói sớm một chút xong việc chúng ta yên tâm, đứa bé kia cũng sớm ra đi.”

Ngụ Ninh đứng một bên nghe không hiểu gì, chỉ biết là chuyện bọn họ đang nói có liên quan đến anh, thế nhưng rốt cuộc là chuyện gì, anh vẫn không đoán ra được.

Mẹ Ngụ Ninh vừa cao giọng đáp ứng vừa kéo Ngụ Ninh trở về.

Trong lúc vội vội vàng vàng, Ngụ Ninh chỉ kịp lên tiếng chào hỏi với Ngụ Thất gia. Bước chân má Ngụ gấp gáp, vừa về đến nhà liền đóng hai cánh cửa gỗ lại, cài then cửa, Ngụ Ninh thấy giữa nhà mình bày một vài vật kỳ quái: bốn cái rương lớn, trên rương còn buộc tơ lụa đỏ thẫm. Bên cạnh bàn đặt hai khay sơn mài vàng, một cái đặt xiêm y, vải là chất liệu tơ lụa đắt tiền, một cái lại đặt một ít đồ trang sức quý giá, vòng tay và trâm cài đầu, nhiều màu không giống nhau.

Ngực Ngụ Ninh nháy dựng, có chút dở khóc dở cười nói với mẹ: “Con nói mẹ, con trai của mẹ đến cả người yêu đang ở nơi nào cũng không biết, mẹ lại đến cả sính lễ cũng chuẩn bị xong?”

Mẹ anh liếc anh một cái cũng không liếc, đi thẳng đến cạnh bàn ngồi xuống: “Con ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn nói với con.”

Nói là nói như vậy, thế nhưng sau khi Ngụ Ninh ngồi xuống má Ngụ lại ngồi yên không mở miệng, đợi một hồi, Ngụ Ninh đành nhẹ giọng hỏi:

“Mẹ, rốt cuộc là chuyện gì?”

Má Ngụ vén tóc ra sau tai: “Đổng sinh lễ này con thấy rồi chứ?”

Chuyện rõ ràng, Ngụ Ninh gật đầu, chờ mẹ nói tiếp.

Má Ngụ có chút không được tự nhiên ho khan một tiếng, anh giọng: “Đây là — đây là Tam thẩm của con đưa tới—”

“Ngụ Tam thẩm?” Ngụ Ninh thật lâu mới quay về, đối với những quan hệ thân thích trong thôn Ngụ không nhớ rõ lắm, nghe xong lời nói của mẹ, trong nhất thời không nhớ ra được Ngụ Tam thẩm là ai. Trong đầu Ngụ Ninh bỗng lóe lên, ngực nháy dựng: “Mẹ, mẹ nói... Ngụ Tam thẩm?” Má Ngụ nặng nề gật đầu.

Thôn Ngụ chỉ có một Ngụ Tam thẩm, mọi người đều biết đó là một quả phụ, cũng là mẹ của Ngụ Tích.

“Bác ấy, bác ấy mang mấy thứ này tới đây làm gì?” Ngụ Ninh chỉ vào sinh lễ, có chút lắp bắp hỏi.

Má Ngụ thở dài: “Ta cũng không có cách nào, cũng cầu tới cửa rồi, có mỗi mình con bát tự hợp. Ta cũng nói con là đàn ông, nhưng Ngụ Thất gia nói việc này không hỏi nam nữ, chỉ hỏi bát tự. Thôn ngụ mấy trăm miệng ăn chỉ có con và Ngụ Tích có bát tự hợp, đó là âm dương tương hòa, thiên tác chi mỹ. Con cũng biết rồi đấy, Ngụ Tam thẩm vẫn muốn tổ chức cho Ngụ Tích một cuộc âm hôn, để nó ở dưới đó vui vẻ một chút, không phải cô đơn lẻ loi một mình nữa. Sau khi tìm được bát tự phù hợp rồi thì ở trước mặt ta quỳ một ngày một đêm, ta, ta cũng không có cách nào khác, ta vốn không muốn đáp ứng nhưng... aiii, nhà Thất gia cũng nói việc này là do trời định, tốt nhất không nên ngăn cản, ngăn cản sẽ giảm phúc thọ, gặp báo ứng.”

Nói tạt nham một hồi, Ngụy Ninh chỉ nghe được một ý, anh ngăn việc mẹ anh vẫn đang lải nhải lại: “Con nói mẹ, ý của mẹ con là đối tượng âm hôn của Ngụy Tích?”

Thần sắc má Ngụy cũng có chút không được tự nhiên: “Chính là ý này, không phải đang trao đổi với con đây sao.”

Ngụy Ninh bỗng nhiên thấy ánh đèn trong phòng trong giây lát tối đi rất nhiều.

Trong lòng anh trăm vị tạp trần, há miệng muốn kiên quyết từ chối nhưng không sao mở miệng được, sự áy náy đã bén rễ trong ngực ép buộc anh gật đầu đồng ý, thế nhưng đồng thời anh lại cảm thấy điều này thật sự quá hoang đường.

Đang trong lúc khó xử, nhà Ngụy Trữ vang lên tiếng gõ cửa.

Tiếng “Cốc cốc cốc” nặng nề có tiết điệu khiến Ngụy Ninh cảm thấy như tai mình có lỗi giác, anh mở cửa, liền thấy một người phụ nữ trung niên vẫn còn đôi nét thướt tha đứng ở cửa chính, vừa nhìn thấy Ngụy Ninh, ánh mắt đang lơ đãng liền như ngưng tụ lại trên người Ngụy Ninh, từ trên xuống dưới, trái phải đánh giá, giống như X quang hận không thể lột da gỡ xương Ngụy Ninh xuống vậy.

Ngụy Ninh bị nhìn đến nổi da gà.

Người phụ nữ trung niên nhìn một hồi, rốt cục thu hồi ánh mắt, mỉm cười nhìn Ngụy Ninh, hài lòng gật đầu. Nụ cười này cư nhiên có một loại phong tình khó tả, chỉ là loại phong tình này có chút điên cuồng khiến người khác không dám nhìn lâu.

“Lục tẩu tử, là em tới.” Người phụ nữ trung niên hướng về trong phòng hô một tiếng.

“Ai ai, là thím đó sao, đến ngồi đi, đến ngồi đi.” Má ngụ cũng đi ra.

Cảm thấy đây là Ngụ Tam thăm gần mười năm không thấy, thoát nhìn thật bình thường, không điên, chỉ là ánh mắt kia nhìn thế nào cũng giống như mẹ chồng soi xét con dâu, Ngụ Ninh bị ý nghĩ này dọa đến mồ hôi chảy đầy lưng.

Ngụ Tam thăm nhìn Ngụ Ninh: “A Ninh, con có yêu cầu gì cứ nói, chỉ cần ta làm được, ta nhất định sẽ làm.”

Ý là dù ý anh thế nào thì chuyện cũng đã định rồi? Ngược Ngụ Ninh hơi thất lại, còn không kịp phản ứng, nhiều năm như vậy trong lòng anh vẫn mang theo hổ thẹn, chỉ có thể len len gửi một ít tiền cho Ngụ Tam thăm. Nếu như có thể anh nguyện thay Ngụ Tích làm con trai Ngụ Tam thăm, hiếu kính bà, chăm sóc bà trước lúc lâm chung, thế như dù vậy cũng không phải là anh chấp nhận được chuyện hoang đường kia và đồng ý âm hôn.

Tưởng tượng đến chuyện kia thôi cũng khiến Ngụ Ninh sờn cả tóc gáy.

Vốn dĩ Ngụ Ninh định bình tĩnh nói chuyện một chút, tốt nhất là có thể đánh bay ý niệm này trong đầu Ngụ Tam thăm.

Đúng lúc này, có gió thổi qua khe cửa.

Chiều tháng sáu, nhiệt độ không khí không tính là quá thấp thế nhưng cơn gió này thổi vào lại khiến cánh tay Ngụ Ninh nổi lên một tầng da gà. Anh không khỏi run lên, tiếp đó, anh cảm thấy lỗ tai mình mát lạnh giống như bị cái gì đó lạnh như băng đụng vào, Ngụ Ninh theo bản năng vờ tay sờ sờ lỗ tai của mình.

Không có gì cả ——

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sính Lễ

Hàn ý trong phòng càng sâu hơn, sau khi đóng cửa lại phát ra tiếng két chói tai.

Ngụy Ninh suy tính một hồi, nghĩ cần phải nói mọi chuyện rõ ràng, âm hôn vốn là một tập tục cổ quái không tốt nên biến mất. Vừa định mở miệng, má Ngụy đứng bên cạnh len lét đập anh một cước, đau đến mức Ngụy Ninh nghe răng trợn mắt, gương mặt vắn vẹo, mẹ anh đang cảnh cáo anh không nên nói lung tung.

Nụ cười trên mặt mẹ Ngụy Ninh giống như bức tranh treo trên tường, nhàn nhạt lại cứng ngắt. Dáng cười của Ngụy Tam thậm chí khá chân thật, thỉnh thoảng vỗ tay, rồi cười ha hả, rồi lại vội vã che miệng mình. Thế nên trong cổ họng liền phát ra âm thanh cô cô lỗ lỗ cổ quái, Ngụy Ninh ở bên cạnh nghe được dạ dày dấy lên từng đợt khó chịu.

Hai người phụ nữ trò chuyện việc nhà, thỉnh thoảng nói đến một nghi thức âm hôn.

Giống như vô tình nói đến, nhưng loại giả bộ này lại càng lộ ra vẻ cố tình.

Ngụy Ninh nhin rồi nhắm, vài lần muốn rời đi lại bị mẹ anh gọi lại, anh hiểu ý, đây là muốn anh nhất định phải ở đây.

Cũng không biết qua bao lâu, ánh đèn trần nhà rọi xuống dường như cũng âm đạm phai nhạt Ngụy Tam thậm chí mới đứng lên, bà dùng bàn tay lạnh lẽo mà ẩm ướt của mình nắm chặt tay Ngụy Ninh: “A Ninh, sau này là người một nhà, Tam thậm chí sẽ không bạc đãi con. Con tốt, con rất tốt, trước

đây khi A Tích còn sống thường nói về con, nó thích con, hiện tại con đến với nó, A Tích nhất định sẽ rất vui, rất rất vui.”

Ngụy Ninh nghe thế sau lưng từng đợt lạnh run, đặc biệt là khi bà nói A Tích từng thích anh.

Cửa bị đẩy ra một cái.

Bóng tối bao trùm thôn Ngụy, như đang nằm ngay dưới chân mãnh thú, vạn vật đều đang run rẩy trong sợ hãi, im lặng.

Ngụy Ninh thấy một con chó cụp đuôi vô thanh vô tức chạy qua tảng đá ven đường. Mẹ Ngụy Ninh lấy từ trong nhà ra một đèn lồng trắng bằng giấy, bên trong đốt ngọn nến trắng, đưa đến tay Ngụy Tam thắm.

Ngụy Tam thắm cầm chiếc đèn lồng trắng này chậm rãi bước đi trong đêm đen.

Tia sáng nhợt nhạt kia cắt một vết thương trong bóng tối dày đặc, thân ảnh gầy gò của Ngụy Tam thắm thoát ẩn thoát hiện nơi đầu đường, khi sắp đến khúc ngoặt, Ngụy Tam thắm đột nhiên quay lại liếc mắt nhìn Ngụy Ninh — ánh mắt đờ đẫn, thần sắc tê lương khiến Ngụy Ninh chấn động cả người.

Lúc này có vật gì đó nhẹ nhàng đặt lên vai trái Ngụy Ninh.

Không phải rất lạnh thế nhưng cảm giác lạnh như băng, khiến Ngụy Ninh nghĩ xương của mình cũng toát ra khí lạnh nhè nhẹ — phía sau có cái gì đó không sạch sẽ sao? Ngụy Ninh nhin không được bắt đầu miên man suy nghĩ, dường như chỉ cần vừa về đến thôn Ngụy, các chuyện không thể tin được sẽ xảy ra, tất cả đều thuận lý thành chương cứ như là nó vốn phải vậy.

Đầu Ngụy Ninh lại một lần nữa nảy sinh ý định muốn chạy trốn khỏi thôn Ngụy, cường liệt đến mức mặc dù là đêm khuya cũng muốn ngay lập tức rời đi, nhưng mà, anh vẫn không chế được xung động, cắn răng, bám chặt cánh cửa, chậm rãi xoay người — phía sau trống trơn— trong lòng Ngụy Ninh bật cười một tiếng, cả ngày nghi thần nghi quỷ, có còn muốn sống nữa không chứ?

Anh đóng cửa lại, quay vào trong nhà.

Má Ngụy đứng ở nhà chính, nhìn đồng sinh lễ than thở, vẻ mặt tươi cười giả tạo đã sớm trút bỏ không sót tí gì, bà chỉ vào đồng sinh lễ: “Mang hết chỗ này vào phòng con đi.” Dặn dò một tiếng, “làm bậy, đều là làm bậy.” Má ngụy một mặt lái nhái một mặt bước vào phòng, chỉ để lại Ngụy Ninh đờ ra trước đồng sinh lễ.

Bốn rương lớn, cộng thêm hai khay sơn mài vàng, sinh lễ thật không nhẹ.

Sinh lễ dùng để âm hôn với sinh lễ bình thường không giống nhau, đặt thứ đồ này ở nhà chính nơi người đến người đi thật không thỏa đáng, người khác khác thấy xui, ngay cả cửa cũng không bước vào.

Ngụy Ninh cầm đòn gánh, nâng một cái rương trong đó lên, vốn nghĩ là rất nặng, không ngờ lại dễ dàng nhấc lên. Ngụy Ninh kỳ quái nhìn qua hai cái rương gỗ lớn này — không nói đến đồ bên trong, chỉ tính riêng trọng lượng của hai cái rương này đã không nhẹ rồi mới đúng chứ? Mang theo nghi vấn này, Ngụy Ninh mang cả bốn cái rương ôm vào phòng mình, quay lại cầm lên hai cái khay sơn mài vàng.

Trên khay bày la liệt thứ gì đó, Ngụy Ninh tò mò cầm lên xem. Anh chạm tay vào chỗ y phục này, tất cả đều được chế tạo thủ công, điêu khắc tinh xảo, nút buộc trên áo đều là kiểu dáng cổ xưa, thêu vạt tự và đồ án ngũ

phúc, xuất phát từ trực giác, Ngụy Ninh cảm y phục ướm thử lên người mình — rất vừa vặn, ý niệm này lóe lên trong đầu anh.

Ngụy Ninh càng phát hiện ra lại càng hiếu kỳ, lẽ nào còn đặc biệt lấy số đo từ mẹ của mình? Thế nhưng hẳn là má Ngụy cũng không rõ cái này mới đúng, từ lúc mình rời nhà đã cao thêm vài cm, hơn nữa cơ thể cũng rắn chắc hơn không ít, không phải là dáng vẻ cây sào như trước đây.

Nghĩ kỹ thêm, khó tránh khỏi nhiều điểm khả nghi tầng tầng lớp lớp, Ngụy Ninh khắc chế phân tán tư tưởng, tay chạm vào một cái khay khác. Anh là một người đàn ông đối với trang sức kim châu thúy ngọc đương nhiên không có hứng thú, đang lúc không để ý anh phát hiện dưới những món trang sức này có một bài văn khác.

Ngụy Ninh bắt đầu thấy hứng thú, anh bỏ mấy món trang sức này ra liền thấy mấy tờ giấy xếp chồng ở bốn dưới, an tĩnh nằm giữa cái khay. Ngụy Ninh cầm lên, sợ làm rách tờ giấy không biết đã trải qua bao năm tháng này mà nhẹ tay, cẩn thận mở giấy ra.

Trên tờ giấy ố vàng chỉ có vài ô vuông, Ngụy Ninh liếc mắt liền nhận ra đây là giấy viết của học sinh tiểu học. Có người dùng bút máy vẽ loạn lên trên tờ giấy này, thời gian lâu rồi, dấu vết bút máy lưu lại không rõ, chỉ có thể nhìn ra đại khái những nét chung.

Trên giấy vẽ một thiếu niên tóc ngắn ngắn, lơ đãng tựa vào một gốc cây.

Ngụy Ninh không phải một người có năng lực thường thức và giám định nghệ thuật, nhưng anh vẫn dựa vào trực giác cảm nhận được người vẽ bức họa này, nhiệt tình của người đó, chấp nhất của người đó, cẩn thận của người đó, chăm chú của người đó, tất cả đều tập trung đến người thiếu niên trong hình, nét cụm từ lực thấu chỉ bối là để nói đến tình huống này.

Không tự chủ được, ngón tay của Ngụy Ninh trượt theo nét vẽ cậu thiếu niên kia.

Theo động tác của anh, trang giấy phát ra âm thanh huyền ảo nho nhỏ.

Ngón tay của Nguyễn Ninh cảm thấy lạnh run một trận, dường như có tay của ai đó chùng lên tay anh cử động — Nguyễn Ninh run run một cái, ngón tay cong lại, lập tức rút trở về.

Anh lắc lắc ngón tay, sờ sờ tờ giấy kia, nhìn trái nhìn phải, càng nhìn càng thấy cậu thiếu niên trên giấy rất quen mắt, dường như đã gặp qua ở đâu đó? Nguyễn Ninh sờ sờ cảm của mình, vội vã ngẩng đầu, như nhớ đến cái gì, chạy tới bàn học, mở ngăn kéo, lấy một quyển sổ ra, trong đó có một tờ — giống nhau như đúc!

Nguyễn Ninh nhẹ buông tay, quyển sổ rơi xuống nện vào trên chân anh.

Cậu thiếu niên trên giấy chính là anh, Nguyễn Ninh nuốt một ngụm nước bọt, liếc nhìn tờ giấy kia, ở dưới góc phải tờ giấy có mấy chữ viết mơ hồ, Nguyễn Ninh đặt dưới đèn, cẩn thận nhìn rõ — Nguyễn Tích ngày 14 tháng 7 năm 199x, mong A Ninh bình an.

Cho dù trong ngực sớm đã có dự cảm, lúc xác thực vẫn ngỡ ra.

Nguyễn Tam thăm kẹp di vật của Nguyễn Tích trong sinh lễ, mang tới.

Trong lòng Nguyễn Ninh ngũ vị tạp trần, trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Nguyễn Tích vĩnh viễn là một cái gai trong lòng anh, ghim vào thật sâu thật lâu, dùng đau đớn dai dẳng nhắc nhở anh từng làm ra chuyện sai lầm. Lúc này thấy bức họa Nguyễn Tích lưu lại, vốn dĩ Nguyễn Ninh đối với việc âm hôn này bài xích cực độ lại thấy không sao — nếu như làm vậy có thể khơi lên chút thoải mái và bù đắp cho Nguyễn Tam thăm cùng Nguyễn Tích, vậy thì có gì không được?

Nguyễn Ninh đọc theo nếp cũ gập tờ giấy lại, nhưng không đặt lại vào khay mà bỏ vào ví tiền của mình.

Đây là đêm thứ ba quay lại thôn Ngụy.

Ngụy Ninh nằm trên giường, lăn qua lộn lại thật lâu vẫn không ngủ được, mãi đến quá nửa đêm mới có chút mơ màng.

Xa xa có người đang gọi anh, Ngụy Ninh đang ngủ, không chịu được phiền nhiễu mà mở mắt, người bị quấy rầy giấc ngủ tính tình sẽ không quá tốt, Ngụy Ninh cảm tức cào loạn tóc: “Ai vậy, gọi cái gì chứ, đêm hôm khuya khoắt, gọi hồn chắc.”

Dường như đáp lại sự tức giận của anh, rèm cửa sổ đột nhiên bị người giật ra, ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào, đâm vào làm nhức mắt. Ngụy Ninh theo phản xạ có điều kiện mà vươn tay che trước mắt, rốt cục anh thích ứng với ánh sáng mới để tay xuống, nheo mắt nhìn về phía cửa sổ — thì ra trời đã sáng, mặt trời đã lên rồi, anh ngủ quên? Ngụy Ninh vén chăn lên, đang muốn xuống giường nhưng một giây sau, động tác của anh ngừng lại.

Một người đàn ông đứng quay lưng về phía anh, đứng trước cửa sổ.

Cho dù ánh sáng rạng ngời thì bóng lưng người đàn ông kia cũng vẫn băng lãnh như vậy, tái nhợt, lộ ra vẻ âm trầm tĩnh mịch.

Ngụy Ninh dao động tinh thần, đây — rốt cuộc là cái gì đang xảy ra? Ban ngày lại có người tự tiện xông vào nhà dân, coi như là trộm, thì cũng có trộm nào to gan đến vậy? Lại còn thêm việc đánh thức nữa? Anh đứng lên: “Này, anh là ai?” Một mặt hỏi, một mặt tay lén lấy điện thoại di động của mình ấn số 110 báo cảnh sát.

Người đàn ông kia mắt điếc tai ngơ, vẫn không nhúc nhích.

Ngón tay của Ngụy Ninh ở trên phím gọi của điện thoại, cứng đờ, anh dùng lực muốn ấn xuống, ngón tay lại không nghe đại não chỉ huy, trên trán Ngụy Ninh rịn mồ hôi, một giọt từ trên mặt lăn xuống.

Ánh sáng trắng bệch, dần dần ảm đạm, không lâu sau, bầu trời, cùng với gian phòng trở nên đen kịt.

Trong phòng giơ tay không thấy năm ngón, Ngụy Ninh đến thở mạnh cũng không dám, toàn thân cao thấp không khỏi khẽ run, nỗi sợ hãi phát ra từ nội tâm khiến yết hầu Ngụy Ninh cứng ngắc, đến tiếng kêu cứu cũng không thể phát ra. Lúc này, Ngụy Ninh nghe dường một âm thanh rất nhỏ tiến về phía anh, đó là tiếng giầy chạm vào sàn nhà, sau đó, Ngụy Ninh cảm giác được một bàn tay lạnh như băng đặt lên bả vai của anh, giống như được mở khóa Ngụy Ninh hé miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết: “A —— a —— a —— người cứu mạng —— ”

“Rầm— Rầm— Rầm—”, tiếng đập cửa gấp rút vang lên. “A Ninh, con sao vậy, kêu cái gì thế?” Mẹ Ngụy Ninh ở ngoài cửa quát

Trong tiếng la của mẹ anh, Ngụy Ninh đầu đầy mồ hôi lạnh tỉnh lại, anh sờ một cái, tay đầy mồ hôi.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thành Hôn

Phong tục ở thôn Ngụy khác với bên ngoài, âm hôn phân ra làm đại âm hôn và tiểu âm hôn.

Tiểu âm hôn còn gọi là minh hôn, là sự ký kết hôn minh giữa nam và nữ, nghi thức hôn lễ thường tiến hành lúc đêm xuống, nghi thức cuối cùng là hài cốt hai người phải chôn chung một chỗ, cùng hợp táng, chỉ có làm như vậy cuộc minh hôn này mới có thể được cõi âm thừa nhận, hai người mới được ghi tên vào sổ sách, trở thành phu thê.

Đại âm hôn còn gọi là là bạn hôn, là liên kết hôn nhân giữa người chết và người sống, nghi thức hôn lễ diễn ra lúc hoàng hôn, dương khí chưa hết, âm khí dần kéo tới, trong đó trình tự rườm rà, có nhiều điểm rất đáng sợ.

Nghi thức của đại âm hôn so với tiểu âm hôn càng long trọng, cũng càng thịnh đại.

Rất lâu rồi thôn Ngụy không cử hành nghi thức âm hôn. Thứ nhất là âm hôn so với hôn lễ bình thường tốn kém hơn, gia đình bình thường khó mà gánh được. Thứ hai là giờ đã là xã hội hiện đại, tuy rằng còn tuân thủ rất nhiều quy củ cũ nhưng cũng đã có chút hủ bại và biến động.

Ngụy Ninh sống ở thôn Ngụy mười hai mươi năm, khi anh gần 10 tuổi từng gặp qua một buổi tiểu âm hôn.

Cho dù trải qua nhiều năm nhưng buổi hôn lễ âm trầm ấy vẫn để cho anh ký ức mới mẻ.

Lúc nửa đêm, nghi thức chính thức bắt đầu.

Khai đạo là một vị mặc trường bào màu trắng, đốt lên đèn lồng trắng đồng nam đồng nữ, trước mặt có một đồng nam cầm bài vị của nhà trai, anh ở sau cửa, còn lại là ra rước dâu.

Lúc cử hành âm hôn rất kiêng kỵ phát ra âm thanh.

Đoàn đón dâu vô thanh vô thức cử hành âm hôn trong nhà gái, nhà gái đã có chuẩn bị từ sáng sớm, ở giữa nhà chính đặt bài vị, chung quanh là tiền giấy chất đầy thành núi, nến hương, ngũ sinh lục súc, hoa giấy người giấy, bán màn thầu giấy đỏ, trong phòng khói xanh uốn lượn, đèn nhang chiếu sáng người, người ở nhà gái đứng sang hai bên, nét mặt mang theo tươi cười, nhìn đoàn rước dâu mang theo bài vị và cả “đồ cưới” đi vào nhà chính.

Chờ người cuối cùng trong đoàn rước dâu ra khỏi cửa, nhà gái ngay lập tức đặt một bàn thờ ở cửa chính, trên bàn bày đầy tế phẩm nhiều màu, quỳ lạy quý thần bốn phương, sau đó lập tức đóng cửa.

“Lập gia đình rồi đừng quay về nữa, quay đầu lại thì nên khóc. Lập gia đình đừng đau lòng, đau lòng đến xé lòng. Lập gia đình đừng nhớ nhà, nhớ nhà cũng không về.”

Khi đội ngũ rước dâu của nhà trai đến, đặt “đồ cưới” ở nhà chính hoặc đặt ở lều nhỏ trong viện tử, tuyệt đối không được để lộ thiên, bài vị nhà gái được nhập vào đàn nhà trai, nam đồng cầm bài vị nhà trai với nữ đồng cầm bài vị nhà gái đứng đối diện nhau, trên bài vị buộc dây lụa đỏ, là màu đỏ duy nhất trong nhà.

Ngay sau đó, kèn xô-na vang lên trong bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh, người ở thôn Ngự cho rằng âm thanh của tiếng kèn xô-na chính là chiếc cầu nối âm dương, là nhạc khí duy nhất có thể sử dụng trong âm hôn. Làn điệu thể thiết, âm thanh bi thương, quý khí um tùm, nghe kỹ hơn, dường như ngay cả tinh thần mình cũng bị kéo vào một xoáy nước đen.

Trong loại âm thanh này, đồng nam, đồng nữ bê bài vị tiến hành ba quỳ chín lạy.

Quỳ trời, quỳ đất, quỳ cha mẹ. Lạy thần, lạy quý, lạy âm ty.

Sau đó nghi thức tạm thời ngưng một đoạn. Tiếp tục, nhà trai mang tiệc rượu ra.

Toàn bộ người ở thôn Ngụy bất luận là nam nữ già trẻ tất cả đều tụ tập ở đây, mấy trăm miệng ăn, mọi người nhốn nháo, nhìn qua phi thường náo nhiệt lại yên tĩnh không một tiếng động. Nửa đêm nhìn cảnh này cho dù là người to gan lớn mật đến mấy tâm hồn cũng sẽ rung động, mồ hôi lạnh ứa ra.

Nhưng mà, khi Ngụy Ninh ở thời điểm đó có lẽ là tuổi còn quá nhỏ, trái lại lại không cảm giác được sự âm trầm và đáng sợ, anh bị thức ăn hấp dẫn trên bàn thu hút sự chú ý, mãi đến khi anh trưởng thành, nhớ lại một màn này mới chợt thấy sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đến đây nghi thức âm hôn cũng mới tiến hành được một nửa. Một nửa còn lại, Ngụy Ninh không chính mắt nhìn thấy, chỉ nghe má Ngụy nói trưởng thôn Ngụy sẽ mang theo thầy địa lý đến bãi tha ma khởi quan, đem thi cốt của người mới xuống hợp táng dưới mộ, làm tiếp một trận pháp sự nữa thì toàn bộ nghi thức âm hôn đã hoàn thành.

Nếu trong lúc khởi quan phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, ví dụ như địa hãm, sập hãm, hài cốt rơi rụng — đã nói lên đôi nam nữ trong âm hôn không hợp ý nhau, như vậy cuộc âm hôn này không thể tiếp tục. Các loại giới hạn không giống nhau, rất nhiều cuộc âm hôn đều phải bỏ dở nửa chừng khiến người nhà hai bên phí công phí sức.

Lúc Ngụy Ninh bị ác mộng đánh thức cũng không ngủ tiếp được nữa, má cho đến hừng đông, má Ngụy vào đánh thức nói anh biết Ngụy Thất gia

mang canh thiếp của Ngụy Tích tới, đồng thời định ngày âm hôn, là năm ngày sau.

Ngụy Ninh nhìn tấm thiếp đỏ thắm mạ vàng trong tay, đây đúng là việc nóng phỏng tay.

“Ai, người có kinh nghiệm trong thôn trang đều già rồi, đại âm hôn sợ đến ba bốn mươi năm mới làm qua, còn không biết phải làm cái gì nữa, ta phải tìm mấy trưởng lão trong thôn hỏi một chút, chuẩn bị đồ vật đầy đủ hết. Nếu đã làm thì cũng phải làm cho thỏa đáng, chuyện thần thần quỷ quỷ là lão tổ tông truyền lại, đều có đạo lý, khinh thường không được, nhất định phải chiếu theo quy củ mà làm, không được, ta phải đi ngay bây giờ, A Ninh à, con ở trong nhà đừng ra khỏi cửa.” Tinh thần má Ngụy hoảng hốt, cắn nhả lưỡi nhai nói.

Ngụy Ninh dờ khóc dờ cười nhìn mẹ anh: “Con bảo mẹ, con đến ra cửa cũng không được ra sao?” Ngụy Ninh còn định đi gặp mấy đứa bạn chơi từ nhỏ, đến lúc này, anh cái gì cũng không phải làm.

Má Ngụy nghiêm mặt như hổ: “Theo quy củ là không thể ra khỏi cửa để không đụng phải cái gì, điềm xấu, hơn nữa, ra khỏi cửa gặp nhiều người hơn, dương khí thịnh, không biết đến lúc đó rước họa gì vào thân.”

“lúc đó” đương nhiên là chỉ khi cử hành âm hôn.

Mặc dù Ngụy Ninh không cho những việc này là đúng, thế nhưng không muốn chọc mẹ tức giận, đành phải nhẫn, nhẫn qua vở kịch này thì xong rồi, mấy ngày thôi, Ngụy Ninh tự an ủi mình như thế, đến đầu giường lấy quyển “Thái Bình Nghiễm Ký” đọc tạm.

Năm ngày, Ngụy Ninh không bước chân ra khỏi nhà.

Trong nhà có rất nhiều người tới giúp một chân một tay, việc ma chay cưới hỏi ở thôn quê các nhà phụ cận đều tới giúp đỡ. Trong phòng người

đến người đi, mỗi người đều vội vội vàng vàng, dọn vào mang ra, chỉ có Ngụy Ninh không có việc gì, khiến Ngụy Ninh không được tự nhiên nhìn những người này như không thấy, cho dù là khi còn bé chơi với nhau bước qua trước mặt anh cũng không chớp mắt, tuyệt không mở miệng tiếp lời.

Ngụy Ninh biết, đây là một trong những tập tục của âm hôn, nhưng lại khiến anh đặc biệt khó chịu.

Trong vài ngày chỉ có má Ngụy nói với anh vài câu. Ngụy Ninh bắt đầu cảm thấy bức mình, trước trước sau sau không biết việc gì, nhưng sau đó lại vui vẻ lên, không sao, mấy người không để ý tới anh đây, anh đây đương nhiên có người khác để ý, Ngụy Ninh tìm mấy người bạn bên ngoài giải trí. Lúc đêm, ngay trong gian phòng rục rờ của mình nhanh tin cho một đồng người, đương nhiên không nói với bọn họ chuyện âm hôn, nếu như để bọn họ biết không phải là từ nay về sau không ngừng đầu lên được, không bao giờ có cơ hội phát lên.

Trò chuyện một chút, không biết tại sao lại bị má Ngụy phát hiện, má Ngụy tức giận đến mức mặt mũi trắng bệch, chạy ào vào phòng giặt đồ trong tay anh,

Má Ngụy cầm điện thoại di động, kích động đến mức tay run lên: “Con, con, con là muốn chọc ta tức chết phải không.”

Ngụy Ninh vừa nhìn thấy mẹ sắc mặt cũng thay đổi: “Mẹ, mẹ đừng giận, đừng giận, con không làm nữa, mẹ nói sao thì vậy đi, mẹ muốn con làm gì con làm cái đó, mẹ đừng giận —“

Ngụy Ninh vội vã xoa lưng mẹ, giúp bà thuận khí. Nói không ít lời dễ nghe, cam đoan đi cam đoan lại, má Ngụy rốt cục cũng bỏ qua cho Ngụy Ninh, Ngụy Ninh thở phào nhẹ nhõm, mẹ anh ở phương diện này đặc biệt cứng rắn, làm trái một chút cũng không được, từ nhỏ đến lớn, không biết vì việc này mà anh chịu bao nhiêu đau khổ.

Nhưng là Ngụy Ninh biết, mẹ anh cũng vì muốn tốt cho anh.

Bố Ngụy Ninh mất sớm, mẹ Ngụy Ninh chỉ là một người phụ nữ, một mình nuôi con lớn, lúc đó gian khổ không sao nói hết. Chính bởi vì vậy mà Ngụy luôn để ý Ngụy Ninh quá nhiều, chỉ sợ anh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, người cũng càng ngày càng trở nên mê tín, đối với kiêng kỵ và quy củ ở thôn Ngụy này luôn cẩn thận tuân thủ.

Chỉ khổ Ngụy Ninh, vì phần lớn kiêng kỵ và quy củ trẻ con đều vô tình vi phạm, thiên tính vốn thích chơi đùa, loại chuyện âm phụng dương vi này Ngụy Ninh từ nhỏ làm trái không ít, mỗi lần bị phát hiện khó tránh khỏi lại thề thốt một phen, chuyện qua rồi lại giẫm lên vết xe đổ.

Ngụy Ninh bị giam trong nhà, không biết tình huống bên ngoài thế nào.

Đến ngày thứ năm, vào buổi trưa, ba bà già đun vài bát nước nóng, mang ba thùng tắm lớn vào trong phòng, một thùng tắm thả lá hòe, một thùng tắm thêm cành liễu, một thùng tắm đổ nước ấm. Ngụy Ninh bị đè xuống tắm lần lượt, tắm mãi đến khi da nhẵn nheo vào mới xong.

Vốn dĩ ba bà kia muốn đích thân cạo người cho Ngụy Ninh, nhưng dưới sự kiên trì của anh đành phải lùi lại, canh giữ trước cửa phòng, thỉnh thoảng kêu lai tiếng: “Tắm sạch—“ Ngụy Ninh nghe xong nhất định phải trả lời ngay. “Đang cạo.” Chậm chạp chút là bị người phá cửa vào.

Hết lần này đến lần khác anh không thể làm việc ầu tả, từ đầu đến chân, đến cả cái móng tay cũng phải rửa sạch sẽ, ba bà già bên ngoài lại một lần nữa ân cần dạy bảo, phải tắm sạch sẽ, đến lúc âm hôn mà không xong thì phiền phức là chính anh, còn nữa, lúc anh tắm rửa, cạo phải cạo thật sạch, tâm phải thanh tịnh, các bà liếc mắt một cái liền thấy rõ nên đừng nghĩ tới việc dùng mảnh lối qua mắt.

Ngụy Ninh đối với những quy củ này không có biện pháp, anh là một người đàn ông mà lại để người khác trông chừng tắm, đơn giản là— đơn

giản là — Ngụy Ninh không biết phải dùng từ gì để hình dung tình cảnh này.

Bạn nói phản kháng ư, nhất định là không thể, cứ tiếp tục như vậy ư, trong lòng không được tự nhiên sinh hoảng sợ.

Nói đến nước này rồi, Ngụy Ninh cũng chỉ có thể nghe lệnh mà làm. Anh cầm khăn tắm, lau thân thể. Ở trong dòng nước, cơ thể thon dài rắn chắc của Ngụy Ninh như ẩn như hiện, lúc này, Ngụy Ninh cảm giác được một luồng gió lạnh thổi vào, xoay quanh trong phòng không đi, cuối cùng lưu luyến vòng ra sau lưng của anh.

Động tác lau cọ trong tay Ngụy Ninh đột ngột dừng lại, “Rầm” một tiếng, anh trực tiếp ngập xuống từng nước, nước ngập quá đầu, mãi cho đến khi không cảm nhận được khí lạnh kia nữa mới “Phốc” một tiếng, ló đầu ra khỏi nước, lau mặt, nhổ nước bọt một cái, Ngụy Ninh trấn định tiếp tục lau người.

Sau khi tắm rửa xong, Ngụy Ninh mang theo một thân hơi nước từ thùng tắm bước ra, cầm lấy y phục để ở bên mặc lên người. Phục sức màu trắng, không biết là hỷ phục hay tang phục, hình thức vó vè giống đồ tân lang mặc trong phim cổ trang truyền hình, nhưng mà khác cũng rất lớn. Bộ quần áo anh mặc trên người này, cổ áo, ống tay, vạt áo đều thêu đầy những hình cổ quái, đồ án này Ngụy Ninh chưa từng thấy qua, bách quý dạ hành, lộ ra vẻ quý dị âm trầm, vạt áo cũng tương đối rộng rãi, đi đi lại lại, vạt áo tung bay rất có phong thái.

Lại qua vài giờ nữa, nghi thức âm hôn sẽ chính thức bắt đầu, trước lúc đó Ngụy Ninh phải ở trong phòng tĩnh tọa dưỡng thần.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nghi Lễ

Ngày 3 tháng 6 âm lịch, quý môn mở rộng, mọi việc đều không thích hợp nhưng âm hôn thích hợp nhất là ngày hôm nay.

Ngụy Ninh mặc tân phục màu trắng ngồi ngay ngắn trong phòng. Anh có chút không kiên nhẫn kéo kéo vạt áo, nhìn căn phòng dán đầy chữ hỷ màu trắng, nhìn thế nào cũng không cảm thấy chân thực,

Vốn cho là đời này anh sẽ nắm tay bạn gái bước vào lễ đường. Bạn gái mặc áo cưới màu trắng thuần khiết, mang theo vẻ ngượng ngùng và nét cười duyên dáng, chân thành bước về phía anh, sau đó hai người thề trước chúa cùng nhau đi đến cuối đời — đây là cảnh tượng mà anh đã vẽ ra rất nhiều lần, là một người đàn ông, anh luôn dùng ánh mắt dung túng với người con gái của mình, ngựa thần lướt gió tung bay mà ảo tưởng về tương lai của hia người.

Ai có thể nghĩ tới, trong thời gian ngắn tất cả đã biến hóa trời long đất lở.

Anh phải kết hôn, đối tượng không phải là con gái mà là một chàng trai đã chết nhiều năm, đồng thời là anh “gả” cho người ta, cái loại ngược đời không giống ai này khiến Ngụy Ninh rất xấu hổ.

Ngay khi anh đang đứng ngồi không yên, hoàng hôn đã tới.

Hoàng hôn giăng khắp bốn phía, tất cả đều trở nên ảm đạm. Mặt trời trên cao dần hạ xuống để lại một ánh chiều tà, như có như không. Trời đột nhiên trở nên âm u, trong sơn cốc ngập tràn sương mù, trên nóc nhà, đường

đi, vương vất trên nhành cây. Trong không khí tràn ngập vẻ hắc ám đến khinh trương và rối loạn.

Tiếng kèn xô-na nặng nề đột ngột vang lên, Ngụy Ninh nghe thấy trái tim mình nhảy lên một cái, nghi thức chuẩn bị bắt đầu.

Một bà lão dùng âm thanh già nua kéo dài dọng, thanh âm khàn khàn hát nói: “Bạn sinh, bạn tử, bạn luân hồi; kết thân, kết hồn, kết nhân quả — mau tránh ra—“

“Két” một tiếng, cửa bị đẩy ra, hai bà lão mặc trên người bộ đồ màu đen, trên mặt thoa phấn trắng, nhất bộ tam nữ đi đến: “Cô dâu, khởi hành —“ Ngụy Ninh nghe xong, sắc mặt tối sầm, khoe miệng giật một cái, hai chữ “khởi hành” ở lúc này lại mang ý “đi chết”.

Anh lắc lắc tay áo, nhanh đi đến cửa, còn chưa đi được hai bước đã bị hai bà lão kéo, Ngụy Ninh nghi ngờ nhìn bọn họ, “Cái—“ vừa mở miệng nói đã vội bị chặn lại, hai bà lão chỉ vào chân của anh, lại chỉ chỉ vào chân của mình, một người trong đó dùng đôi chân bó của mình nhón đi thông dong uyển chuyển về phía trước hai bước.

Ngụy Ninh nhìn hai bà, có chút không hiểu, đây rốt cuộc là — không đợi anh kịp phản ứng, bà lão kia lại làm động tác đó lần nữa, Ngụy Ninh bưng tỉnh đại ngộ, chẳng lẽ là nói tư thế bước đi của anh sai, phải học theo dáng đi của bà? Mặt Ngụy Ninh đen lại, anh không học được tư thế yếu điệu đó, nhưng mà anh không đi như vậy thì hai bà này sẽ không tha cho anh, thời gian từng giây từng phút trôi qua, tiếng kèn xô-na đã tới gần cửa phòng.

Rơi vào đường cùng, Ngụy Ninh chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp, anh cố gắng bước đi thật chậm, khiến mình dùng tốc độ chậm nhất đi về phía trước, hai bà lão liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu, rút cục cho qua.

Ngoại trừ nhà chính Ngụy Ninh đầy người đứng ra thì những chỗ khác trống trơn.

Ngụy Ninh đến nhà chính, tất cả mọi người trong phòng đều đồng loạt quay đầu nhìn về phía anh khiến Ngụy Ninh có cảm giác muốn cướp đường mà chạy, anh cố nghiememawjt, đi đến giữa nhà chính, mặt Ngụy Ninh đối diện với bàn thờ, mà đứng bên cạnh là má ngụy toàn thân màu đen, chỉ cài trên đầu một đóa hoa hồng.

Tuổi của má Ngụy đã lớn, mang loại hoa màu đỏ này không thích hợp, có phần buồn cười nhưng sắc mặt bà tiều tụy, miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ, dùng nét buồn cười này xóa đi vẻ bi lương khiến người muốn khóc.

Chí ít là khi Ngụy Ninh nhìn thấy má Ngụy, hai mắt bắt đầu lên men.

Má Ngụy đưa hương đã đốt cho Ngụy Ninh, Ngụy Ninh quỳ xuống, quay về phía bàn thờ thực hiện đại lễ ba quỳ chín lạy, dừng một chút, cắm hương vào giữa lư hương. Đây là “rời nhà”. Tiếp đó, một đồng nam mang bài vị đến bên cạnh Ngụy Ninh, cũng quỳ xuống thực hiện ba quỳ chín lạy. Đây là “tạ ơn cha mẹ”, cũng là ý nói “con cưới con gái nhà người, cảm tạ người đã nuôi nấng lớn lên, từ giờ sinh tử vinh nhục của nàng gắn liền với ta, ta sẽ không phụ nàng, xin tổ tiên yên tâm.”

Ngụy Ninh buồn bực không nói gì lại quỳ xuống, lần này là quỳ gối trước mặt mẹ, cung kính dập đầu lạy ba cái, má Ngụy đã nước mắt đầm đìa nhìn anh, muốn tới đỡ nhưng không được, chỉ có thể cố nhin, không ngừng gật đầu, miệng khép khép mở mở, dường như muốn nói gì đó, Ngụy Ninh biết, mẹ anh nói là: “Con ngoan, con ngoan, đứng lên đi, đừng quỳ.”

Ở bên cạnh anh, nam đồng đang bê bài vị kia cũng quỳ theo, mang theo bài vị kia cùng lạy.

Bây giờ Ngụy Ninh mới nhìn vào bài vị kia.

Một khúc gỗ đen như mực, phía trên là mái cong, bên trên ghi năm chữ “A tích chi linh vị”. Nét chữ mạnh mẽ hữu lực rất có bản lĩnh, không biết là người phương nào viết.

Đây chính là đối tượng kết hôn của anh — trong lòng Ngụy Ninh cười khổ một tiếng.

Sau khi hành lễ kết thúc, anh bị đưa ra ngoài, lúc bước ra khỏi cửa Ngụy Ninh nhìn không được quay đầu lại — việc này phạm vào đại kiêng kỵ, hai bà, hh, lão ở bên cạnh anh sắc mặt đại biến, lập tức kéo anh thẳng mặt lại đứng ở cửa chính cách hi kiệu đang tới gần khoảng mười thước.

Rõ ràng cuộc âm hôn này căn bản không được tính, Ngụy Ninh cũng chỉ coi nó là công cụ trấn an Ngụy Tam thẩm, không biết tại sao khi ra khỏi nhà trong lòng Ngụy Ninh cảm thấy vô cùng khổ sở cùng không muốn. Sở dĩ anh nhìn không được quay đầu lại vì muốn nhìn má Ngụy thêm lần nữa, nhưng mà lúc này từ bên trong cửa vươn ra hai cánh tay, một bước đóng cửa lại, chậm rãi trong tiếng “két” nặng nề, cửa gỗ đã đóng lại.

Lúc này đã là buổi tối, trời đen kịt, không có ánh trăng, cũng không có sao.

Người trong thôn trang mang theo đèn lồng giấy màu trắng vây quanh cỗ kiệu đi trên đường, nhà Ngụy Tích cách không xa thế nhưng đội âm hôn không phải trực tiếp đi thẳng đến nhà trai mà là dọc theo thôn Ngụy đi một vòng.

Xung quanh là rừng hòe bao quanh, đường vốn không được coi là đường, chỉ có thể để người đi đầu dùng dao cắt cỏ mọc tràn lan, dẹp bụi cây mọc loạn, dọn dẹp ra một con đường, trong đêm đen, tiếng chặt cây vang lên xơ xác tiêu điều và âm trầm, đội nghi lễ đi ở trước, bóng đem dày đặc lại càng cản nuốt con đường nhỏ trong thôn gần như không còn.

Mành kiệu màu đen đong đưa phát ra âm thanh “cành cạch”.

Ngụy Ninh nhìn qua tấm màn ra bên ngoài, đồng nam bê bài vị kia vẫn theo sát cổ kiệu, lúc này, cậu dường như cảm nhận được cái nhìn của Ngụy Ninh, ngẩng đầu nhìn về phía anh, ánh mắt hai người trong không trung hướng về nhau — đồng nam là người mà hai ngày trước Ngụy Ninh đã gặp lúc ra cửa, một cậu con trai rất nghịch ngợm, chơi bời lêu lổng, một phút cũng không chịu ngồi yên, mà lúc này, sắc mặt cậu lại bình tĩnh, hai mắt trong như nước dường như đã thay đổi thành một người khác.

Ngụy Ninh lắc đầu, thu hồi ánh mắt lại, có lẽ là bầu không khí đáng sợ của buổi âm hôn khiến cậu bé này phải đứng đần thôi.

Ngụy Ninh không chú ý tới, trong nháy mắt khi anh quay đầu đi, ánh mắt đồng nam kia lóe lên, khóe miệng cứng đờ nhếch lên một cái, lộ ra một đường cong lạnh như băng.

Chiếc kiệu lung lay lắc lắc, ánh đèn lay lắt bất định, cuối cùng cũng đến được nhà trai.

ở cửa chính, chiếc kiệu được đặt xuống, màn kiệu xốc lên, Ngụy Ninh khom người từ trong kiệu đi ra. Anh ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhà Ngụy Tích mặc dù cũng giăng đèn kết hoa nhưng không phát ra âm thanh nào.

Đại môn đã sớm mở rộng.

Nhà Ngụy Tích không giàu, ba phòng, ở giữa là gian chính, bên trái là phòng ngủ, bên phải là nhà bếp, đằng sau vẫn còn một gian nhà kho. Lúc này, ở nhà chính đốt đầy nến trắng, Ngụy Tam thắp ngồi ngay ngắn ở đường tiền, ăn mặc chỉnh tề, dáng vẻ tươi cười, kiễng chân ngóng nhìn về phía cửa chính, khi nhìn thấy Ngụy Ninh thì lập tức đứng lên, dường như định chạy tới cửa chính nghênh đón anh, lại bị người phụ nữ bên cạnh ngăn cản, bà ngượng ngùng cười, lại ngồi xuống.

Âm hôn ở thôn Ngụy được tuân theo cổ lễ, đầu tiên là bái thiên địa.

Một người phụ nữ nhét một mảnh vải trắng vào tay Nguyễn Ninh, một đầu khác thắt trên bài vị. Người chủ trì đứng lên, tay giơ cao lên, khi vừa hạ xuống trong góc phòng liền đáp lại là một tiếng kèn xô-na thê lương, khi tiếng kèn xô-na này vang lên Nguyễn Ninh phải quỳ hướng về phía đại môn, người nam đồng đứng bên cạnh anh cũng quỳ xuống theo. Sau khi bái thiên địa là bái tổ tiên, lúc này, Nguyễn Ninh chẳng biết tại sao có lẽ là do quỳ nhiều lần, liền trượt chân, cả người đảo lộn trái phải vừa vịn ngã lên người đồng nam.

Biến cố bất thành linh khiến tất cả người xung quanh đều ngừng lại.

Đồng nam đại khái là 11 – 12 tuổi, so với tuổi của Nguyễn Tích không khác lắm, nhưng lại thấy biến không loạn, một tay vẫn cầm chắc bài vị, tay kia đỡ được cơ thể Nguyễn Ninh, tay nắm thật chặt tay Nguyễn Ninh.

Băng lãnh, cứng rắn, giống như— người chết.

Nguyễn Ninh sợ run cả người, hốt hoảng nhìn người đồng nam đến cả tên mình cũng không biết này một cái.

Ánh mắt đồng nam trầm tĩnh nhìn anh, dùng tay nhéo nhéo lòng bàn tay anh dường như đang an ủi Nguyễn Ninh. Anh sao có thể để một cậu bé con nhỏ hơn mình một giáp an ủi được? Nguyễn Ninh cố ném cảm giác khác thường sang một bên, đứng vững, nghi thức bái thiên địa lại tiếp tục tiến hành.

Nghi thức rất nhanh thì hoàn thành, khi quỳ lạy cha mẹ Nguyễn Tam thắm cười đến toe toét, bà cầm một tập giấy thật dày đặt vào tay Nguyễn Ninh, Nguyễn Ninh gật đầu liên tục, đón lấy, lại sờ sờ tấm bài vị kia, lau nước mắt, may là tuy rằng đầu óc bà đã có chút vấn đề nhưng vẫn nhớ kỹ đây là âm hôn của Nguyễn Tích con trai nàng, tuyệt đối không thể phát ra âm thanh, cuối cùng, bà vẫn bị người phụ nữ bên cạnh đưa vào phòng.

Ngụy Ninh cũng bị hai bà lão dẫn anh đến nhà Ngụy Tích mang vào phòng ngủ. Rõ ràng phòng ngủ đã được sơn lại một lần, màu trắng trên tường vẫn mang vẻ ẩm ướt, một chữ hỷ màu trắng thật to được dán trên tường, trước chữ hỷ là bàn thờ, trên bàn đặt hai giá nến, đốt hai cây nến trường minh, hai bên trái phải bày đĩa đựng trái cây các loại.

Đây là phòng mới của anh.

Ngụy Ninh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kết thúc, đây là một đêm thật dài, đại khái cả đời cũng không quên được.

Ngay khi anh vừa tháo lỏng cổ áo, định ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, thuận tiện ăn chút gì đó — cả ngày nay anh chưa ăn gì, má Ngụy bảo bữa ăn hôm nay nhất định phải chờ đến nhà trai mới được ăn, ép Ngụy Ninh phải nhịn ăn — cửa bị đẩy ra, Ngụy Thất gia mang theo vài người vào: “A Ninh, đi thôi —”

Ngụy Ninh không hiểu nhìn Ngụy Thất gia: “Đi— đi đâu?”

Lẽ nào cuộc âm hôn này còn bước nào chưa thực hiện? Tiểu âm hôn thì cần phải hợp táng, đại âm hôn thì không, Ngụy Thất gia định làm cái gì đây?

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Kết Âm

Lưng Ngụy Thất gia còng xuống, che miệng, thân thể giống như đang run rẩy, tiếng ho khan nặng nề bị đè nén tại yết hầu, nhìn, người bên cạnh bực bội đứng lên theo.

Đi bên cạnh Ngụy Thất gia là một vị đạo sĩ, mặt một bộ đồ đã giặt đến bạc màu, trên quần áo có ít nhiều mảnh vá, anh lộ ra đôi mắt lòng trắng nhiều hơn lòng đen nên trông có vẻ chua ngoa, lúc này mắt nhìn thẳng về phía Ngụy Ninh.

Trên người Ngụy Ninh mặc bộ quần áo mới màu trắng, bị đoàn người của Ngụy Thất gia vây vào giữa.

Đèn lồng giấy phát ra vẻ âm đạm, ánh sáng mờ mờ ảo ảo, xa xa gần gần, cao thấp đều là cây. Trong bóng đêm, âm âm, đúng lúc đó nổi lên chút sương mỏng, liếc nhìn qua thấy lãng đãng u buồn, trong không khí chẳng biết từ đâu kéo đến một tầng khí lạnh. (nguyên bản từ Hà đường nguyệt sắc)

Ngụy Ninh thất thiếu đi vào chỗ sâu trong cốc.

Đi đường không dễ, nhất là đã nhiều năm không đi đường núi, lúc này đã quá nửa đêm, Ngụy Ninh toàn thân mệt mỏi rã rời, anh ngáp một cái thật dài, dụi dụi đôi mắt đã nhập nhèm, đường còn rất dài, rất xa —

Con đường này Ngụy Ninh biết, đến mộ phần của nhà anh cũng đi con đường này. Ngày còn bé, ngày lễ ngày tết, anh đều một mình xách theo một giỏ trúc có một chai rượu gạo ở trong đi lên núi bái tế tổ tiên. Má ngụy để trong giỏ trúc một chai rượu gạo, một ly rượu, cộng thêm ba món đồ cúng,

chuẩn bị sẵn sàng để Ngụy Ninh ra khỏi nhà, chính mình đứng dựa vào cửa, xa xa nhìn — cố chịu đựng tập tục ở thôn Ngụy, không thể để phụ nữ bước vào, cũng không cần họ tới bái tế trước mộ phần.

Ngực Ngụy Ninh có chút bồn chồn, xem ra đại âm hôn cũng có phần mà anh không biết.

Năm người miệt mài bước về phía trước, chân Ngụy Ninh đã có chút nhũn ra, cuối cùng đã đến nơi. Đây là bãi tha ma của thôn Ngụy. Hầu như tất cả người ở thôn Ngụy chết đều được mai táng ở đây. Dựa vào chi nhánh trong họ mà phân chia địa bàn. Một ngọn núi nhỏ, vài dặm đất đồi, liếc mắt nhìn đều thấy đâu đâu cũng là mộ phần.

Bơi vì... sơn cốc này được bao quanh bởi các dãy núi, rừng sâu núi rậm gấp đôi bình thường, cho dù vào lúc dương khí thịnh nhất thì ánh mặt trời cũng chỉ chiếu được một lúc nên đặc biệt âm thấp, ngoại trừ lúc cần bái tế tổ tiên, rất ít khi người ta đến đây.

Bố Ngụy Ninh được chôn trên mảnh đất của họ Ngụy Ninh. Trước mộ phần có một tấm mộ bia thấp bé, khi Ngụy Ninh đi qua không để ý đến sự ngăn cản của Ngụy Thất gia, dừng lại quỳ gối trước tấm bia, cung cung kính kính dập đầu lạy ba cái. Khi bố Ngụy Ninh qua đời Ngụy Ninh mới chỉ 5 tuổi, kỳ thực cũng không quá nhớ rõ chuyện của bố nhưng mà ở sâu trong lòng luôn có giọng nói ôn hòa của một người đàn ông ngăn cản anh đỡ dành anh.

Bọn họ đi thẳng đến trong bãi tha ma, đó là một mảnh đất bằng phẳng dọc theo vách núi, chỉ có một tấm mộ phần cô cô linh linh.

“Boong—boong—boong—boong—” Tay Ngụy Thất gia cầm theo một cái chiêng nhỏ, gõ vang khắp nơi, phá vỡ vẻ tĩnh mịch xung quanh mình nhưng bởi vì đột ngột nên càng lộ ra vẻ thô lương.

Tim Ngụy Ninh bị âm thanh kích thích đến đập loạn lên, chỉ cảm thấy trái tim mình bị âm thanh này xé rách, đầu óc từng đợt mơ màng, không biết là mệt mỏi, là kinh sợ, là hoảng hốt hay là đe dọa.

Vị đạo sĩ sai hai người đàn ông mang cỗ phâm đặt trước mộ, sau khi bố trí thỏa đáng, anh cầm một chén rượu lên, đi một vòng xung quanh mộ, dùng ngón tay nhấp vào một chút rượu, vẩy bốn phía quanh mộ, miệng nói lầm bầm.

“Âm là âm, dương là dương, âm dương không đảo lộn; sống là sống, chết là chết, sống chết có số— Ngụy Ninh – người mới bước chân vào nhà họ Ngụy ở đây lễ bái, xin các vị thần không kinh không giận, xin dùng tam sinh lục súc cúng người, đèn nhang tiền giấy người hưởng, xin hãy lạc quan —“

Đang niệm đến “người mới bước chân vào nhà họ Ngụy xin ở đây lễ bái” thì ra hiệu cho Ngụy Ninh đứng bên cạnh ý bảo quỳ xuống trước bàn thờ.

Đây là mộ phần của Ngụy Tích — hàng năm, khi Ngụy Ninh đến cúng tế tổ tiên đều thuận tiện bái tế cậu một chút.

Ở trước quan tài, tên đạo sĩ kia và hai thủ hạ của y về mặt ngưỡng trọng, trong tay cầm vài món đồ, Ngụy Ninh cũng nhìn không rõ đó là gì, quan tài được chôn không sâu, đất không chắc, rất dễ đào ra được một cái hố sâu, lộ ra chiếc quan tài màu đen, quan tài này so với mấy cái quan tài bình thường nhỏ một chút, chắc là dựa vào vóc dáng lúc đó của Ngụy Tích mà đóng.

Ngụy Ninh nhìn chiếc quan tài phủ đầy bùn đất kia, tay nắm thành quyền, móng tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay, rỉ ra một chút máu.

Lúc này, Ngụy Thất gia kho khan một tiếng, đến gần Ngụy Ninh, dùng âm thanh nhỏ chỉ để Ngụy Ninh nghe được mà nói: “A Ninh, mau đi, ra đỡ quan tài A Tích.”

Ngụy Ninh quay đầu nhìn ông một cái, Ngụy Thất gia thở hỗn hển, lưng còng, ánh mắt đục ngầu, giống như một ông già sắp xuống lỗ, một ngọn gió bất ngờ thổi tới cũng khiến ngọn đèn sinh mệnh này bị thổi tắt, thế nhưng, một người như Ngụy Thất gia vậy cũng chính là tộc trưởng của thôn Ngụy.

Trong lòng mọi người ở thôn Ngụy, Ngụy Thất gia là một thứ gì đó thần bí nhất, cùng là người mà dân thôn Ngụy ít giao tiếp nhất.

Năm đó, khi tổ tiên của Ngụy trang chuyển tới đây đã ra một tộc quy, con trưởng chi đầu mãi mãi là tộc trưởng của họ Ngụy, đời đời tương truyền, nếu như đoạn tự thì sẽ cho con thừa tự chi đầu của chi có huyết thống gần nhất làm con nuôi tộc trưởng, đời sau nếu có làm trái, thiên lôi đánh xuống, tổ tông không phù hộ. Đồng thời, tổ tiên của Ngụy gia không chỉ ra một quy định về chỗ ở, những quy củ vụn vặt khác cũng nhiều không kể xiết.

Cũng bởi vì vậy, Ngụy Thất gia trong mắt những người khác trong họ luôn có vẻ cao cao tại thượng, thần bí không gì nói được.

Bọn họ đối với Ngụy Thất gia vừa sợ hãi lại vừa khâm phục, từ trước đã là gút mắt trong gia tộc, chỉ có Ngụy Thất gia là không để ý tới, bởi vì địa vị không bị gò bó, ngược lại Ngụy Thất gia lại có thể lợi dụng vị trí của mình dần dần khống chế chuyện lớn nhỏ trong thôn, vậy thật tốt, trước giải phóng Ngụy Thất gia với người ngoài chỉ là tộc trưởng, sau giải phóng thì nhanh chóng biến hóa trở thành thôn trưởng — nói tóm lại, Ngụy Thất gia thật giống như mạch nước ngầm của thôn ngụy, chẳng biết sẽ đưa người dân thôn ngụy đến đâu.

Theo lịch sử thôn Ngụy mấy trăm năm đến giờ, chi của Ngụy Thất gia cũng chưa từng làm việc gì gian ác, chủ trì sự việc trong thôn đều dựa theo phong tục tập quán của thôn, thuận theo ý kiến số đông, cuối cùng cũng làm vừa lòng được phần lớn người trong thôn Ngụy, khiến mọi người không còn gì để nói.

Ngụy Ninh đứng lên, chân có chút tê dại, anh đi về phía trước ba bước, mùi máu trên hai bàn tay được vùi sạch trên nền đất, đặt trên quan tài lạnh như băng, dựa vào động tác của anh, quan tài rung động một trận, Ngụy Ninh sợ đến mức lui về phía sau, dường như không thể kêu thành tiếng, đoạn xác chết vùng dậy trong tiểu thuyết trộm mộ từng đọc trước đây nảy lên trong đầu anh, lấy lại bình tĩnh mới phát hiện, thì ra là hai người đàn ông nhảy xuống mộ phần, đang định buộc dây thừng vào quan tài.

Trong lòng Ngụy Ninh rên lên một tiếng, nếu tiếp tục như vậy, anh đây sớm muộn cũng bị dọa đến thần kinh phân liệt mất.

Mấy người đàn ông dùng dây thừng kéo, đem cỗ quan tài lên trên mặt đất, toàn bộ bãi tha ma tĩnh lặng, vô số mộ phần vẫn yên lặng nằm im ở đó, im lặng nhìn quanh mình, ma trời chập chời, xanh biếc sâu kín, càng thêm vài phần âm trầm kinh khủng.

Vị đạo sĩ quay về phía quan tài máy móc khẩn vái một phen, sau đó gã lấy ra lá hoàng phù đốt ném vào trong bát rượu gạo đã được chuẩn bị, “xoạt” một phát ngọn lửa bùng lên, trong nháy mắt chiếu rõ gương mặt gầy cuộc của vị đạo sĩ, gã dùng tay chấm nước lên lá bùa, ở trên quan tài vẽ vẽ một chút, sau đó, bất chợt uống một ngụm nước rồi “phụt” một tiếng, phun lên quan tài.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt, Ngụy Ninh ngơ ngác nhìn vị đạo sĩ tiến hành cúng bái hành lễ đầu vào đấy, dưới màn đêm không trăng không sao, đưa tay không thấy được năm ngón chỉ có bóng đêm bao quanh, từ sâu dưới đáy lòng Ngụy Ninh xuất hiện một tia hàn ý, hàn ý phủ đầy lục phủ ngũ tạng của anh, khiến anh giống như đang bị ngâm trong nước đá, tay chân cứng ngắt.

Không biết qua bao lâu, Ngụy Ninh hoảng hoảng hốt hốt nghe được vị đạo sĩ hét to một tiếng, bốn người đàn ông kéo theo chiếc quan tài bị buộc

chặt bởi dây thừng, phía trước là đèn lồng trắng dẫn đường, đi đến lối vào sơn cốc.

Ngụy Ninh nghiêng ngả đi theo quan tài.

Quan tài màu đen, giống như một ngọn núi nhỏ trầm mặc, tựa hồ muốn nói cái gì. Ngụy Ninh muốn nhìn lại không dám nhìn, khiếp sợ cùng áy náy giao chiến trong đầu anh, anh vừa phi nhổ chính mình đến cả dũng khí đối diện với quan tài của Ngụy Tích cũng không có, lại vừa tự an ủi mình, không phải mọi người đều có một nhược điểm khiến họ luôn sợ hãi sao.

Một lát sau, bọn họ đi đến trước một gian nhà gỗ trong sơn cốc.

Đây là nơi mà người thôn Ngụy xây lên để đặt linh cữu, người ở trong thôn sau khi chết trong ba ngày đến bảy ngày sẽ phải lập đàn tràng, sau đó trực tiếp mang lên núi, chôn ở trong hố đã được đào trước. Thế nhưng ở thôn Ngụy lại muốn đặt quan tài ở quan phòng một đêm, đến ngày hôm sau mới mang xuống mồ.

Ngụy Thất gia bảo bọn họ mang quan tài vào quan phòng, bày xong bàn thờ, sau đó Ngụy Thất gia đốt ba nén hương, cắm vào lư hương, sau đó lạy bái, coi như là cáo lỗi, kế tiếp ông đưa ba nén nhang cho Ngụy Ninh, Ngụy Ninh nhận lấy, cũng học theo. Lúc làm xong, Ngụy Thất gia nhẹ ho khan một tiếng: “A Ninh à, tối nay cháu ở lại đây đi, ngày mai lúc A Tích lại xuống mồ chúng ta sẽ đón cháu trở lại.”

Ngụy Ninh sửng sốt, run lên, không phải làm vậy thật chứ?

Nhưng mà, mọi chuyện đúng là tiến hành như vậy, đoàn người Ngụy Thất gia bắt đầu bước đến cửa quan phòng, Ngụy Ninh nhanh đi theo phía sau họ: “Cháu bảo này Thất gia, để một mình cháu ở lại đây cũng quá đáng quá đi?” Lúc này, khẩu khí Ngụy Ninh vẫn còn tận lực hòa hoãn, dù sao người trước mặt này ở trong mắt dân thôn Ngụy là đức cao trọng vọng,

dù cho tuổi trẻ không coi quy củ cũ ra gì cũng không dám làm càn trước mặt Ngụ Thất gia.

Ngụ Thất gia chặn ở cửa: “Đây là quy củ bạn hôn, lão tổ tông truyền lại đều như vậy, cháu đợi là tốt rồi, không có chuyện gì không cso chuyện gì đâu, đồ ăn thức uống ta đã chuẩn bị cho cháu rồi, lá gan cổ lớn hơn một chút, lúc cháu còn bé lá gan rất lớn nha, toàn không nghe lời khuyên bảo chạy đến bãi tha ma —“

Ngụ Ninh nghe xong, mặt lúc xanh lúc đỏ, anh lắp ba lắp bắp: “”Nhưng, nhưng, nhưng thế này cũng —“

Ngụ Thất gia còn muốn khuyên Ngụ Ninh hai câu, vị đạo sĩ bên cạnh đã không nhịn được đẩy Ngụ Ninh một cái: “Trời đất bao la quỷ thần lớn nhất, mặc kệ là âm hôn hay dương hôn cũng phải trải qua cửa này, cậu đã đồng ý âm hôn với Ngụ Tích, gần xong chuyện rồi cũng đừng khước từ nữa, bằng không, chọc giận quỷ thần tất có báo ứng! Thất gia, chúng ta đi!”

Lời nói này khiến Ngụ Ninh không tranh cãi được gì nữa, chỉ có thể trở mắt nhìn Ngụ Thất gia cùng những người đó rời khỏi quan phòng.,

Cửa “két” một tiếng bị đóng lại, Ngụ Ninh còn nghe được âm thanh khóa cửa lại, anh cười khổ một tiếng, mệt mỏi trào ra, đặt mông ngồi xuống đất. Toàn bộ quan phòng chỉ có quan tài của Ngụ Tích nằm trước hai cây nến trường minh, ánh sáng của nến không quá sáng, tia sáng nhàn nhạt bao phủ địa bàn nhỏ quanh mình, còn lại giơ tay ra chỉ thấy một mảnh đen kịt.

Ngụ Ninh ngồi trước quan tài, dựa lưng vào bàn thờ.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Động Phòng

Trong không khí tràn ngập một cỗ hàn khí không biết từ đâu kéo đến, rõ ràng đêm hè nhiệt độ không khí cũng không quá thấp, lại khiến người ta lạnh đến run người, Ngụy Ninh ôm tay, co rút trước bàn thờ, đầu dựa vào mép bàn.

Vừa lạnh vừa đói, vừa khốn vừa mệt, lại bị bóng tối âm trầm bao quanh bức bách cứ cố phải tự lên tinh thần.

Ngụy Ninh đang chôn đầu ở giữa hai đầu gối, đột nhiên, bên vai rung động phát ra tiếng cười “ha ha”, ngừng lại sau đó anh ngẩng đầu, nghiêm mặt chẳng tỏ biểu tình gì mà vươn tay đến món đồ cúng tế trên bàn thờ.

Có rượu có thịt, lại thêm một mâm hoa quả, Ngụy Ninh không chút khách khí mà đánh chén.

Ánh mắt Ngụy Ninh nhìn chăm chăm đồ ăn trong tay, tròng mắt như bị đóng đinh, bởi vì nội tâm sợ hãi cùng với bóng tối quanh mình mà không dám nhìn xung quanh, dường như chỉ cần không chú ý sẽ không giữ được bình tĩnh.

Ăn uống no đủ, Ngụy Ninh ợ một cái.

Anh nhìn bàn thờ, đột nhiên như nhớ đến cái gì đó, chính mình lấy mấy cái chén đặt trước quan tài, rót rượu gạo vào, lại rót thêm một chén trước mặt, ngửa cổ một cái uống cạn, sau khi uống xong Ngụy Ninh lau mép một cái, tửu lượng của anh không tốt lắm, lúc này đã có chút chuyếch choáng.

Ngụy Ninh mang nét cười mơ hồ trên mặt, quay về phía quan tài nhẹ giọng nói: “Cậu cũng uống đi, tốt xấu gì cũng là ngày đại hỉ của chúng ta, ha ha, thật buồn cười.” Ngụy Ninh lau đi giọt nước mắt vì cười trên mặt đi, tươi cười nói: “Mấy chục năm, tôi vẫn nhớ kỹ ngày đó, nếu như tôi không đưa cậu ra ngoài thì tốt rồi, cậu cũng sẽ không—“ muốn nói lại thôi, Ngụy Ninh cầm chén rượu đặt trước quan tài lên, từ từ nghiêng chén đổ rượu xuống đất, hiện ra chút bọt rượu.

Ngụy Ninh lại rót rượu, cứ như vậy vừa uống vừa lái nhái.

Uống say, sẽ không sợ.

Mang theo ý niệm này Ngụy Ninh chẳng chút ngần ngại gì mà uống hẳn một bình lớn, nghiêng ngả tựa vào bàn thờ, chỉ còn lại chút ý thức tàn dư trong đầu.

Ngụy Ninh cảm thấy ngày càng lạnh, anh không tự chủ được ôm chặt bản thân.

Cổ khí lạnh quanh quẩn quanh anh, mãi không rời đi, dường như ngày càng có xu thế đến gần.

Trong lúc ngủ mơ Ngụy Ninh vô lực phát phát tay, cố gắng đuổi thứ quấy rối giấc ngủ của mình đi, nhưng mà cổ khí lạnh kia lại cuốn lấy ngón tay của anh, dọc theo cánh tay anh mà trườn lên.

Quá yên lặng, ánh sáng nền ảm đạm không có gió mà vẫn chập chờn, trên mặt đất có một cái bóng thật dài, dưới cái bóng này lại có thêm một cái bóng đen hơn, như ẩn như hiện —

Thứ gì đó âm ướt, âm lãnh đang vượt ve Ngụy Ninh, Ngụy Ninh nhìn không được run lên, anh cố sức mở mắt ra muốn nhìn rõ là cái gì “đứng” trước mặt anh, nhưng mà ánh mắt không có tiêu cự, mờ lung, không nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ có một mảnh tối đen không một tiếng động.

Nến trắng phát ra tiếng động “tích tích” rất nhỏ.

Ngụy Ninh cố mở mắt ra, lại không mở được, nheo một cái, luồng khí lạnh đẩy như giò bám vào xương, anh theo bản năng chống tay xuống đất bám vào bàn thờ.

Không thể trêu vào cũng không thể trốn thoát, Ngụy Ninh loạng choạng ôm lấy bản thân, bò đến chân “tường”, anh dùng tay sờ sờ mặt tường cứng chắc, đôi mắt mơ màng không phát hiện ra “tường” kỳ thực chính là cỗ quan tài — anh vươn tay, bám vào “tường”, bởi vì tác dụng của cồn mà gương mặt nóng bừng say mê dán vào mặt “tường”, thoải mái cọ qua cọ lại, sau đó ngáp một cái, lại chìm vào hôn mê.

Dường như ở nơi nào đó truyền đến một tiếng cười “A—“ vô cùng nhẹ.

Mắt cá chân phải của Ngụy Ninh bị vật gì cuốn lấy, thân thể bị kéo ra ngoài, Ngụy Ninh chán ghét vươn chân phải đạp một cái, đạp phải không khí, sau đó, mắt cá chân phải của anh cũng bị vật gì đó cuốn lấy, Ngụy Ninh chưa từ bỏ ý định bám vào “tường” không chịu buông tay, lại bị vật gì đó giật cổ tay một cái, một trận tê dại, bàn tay vô lực rũ xuống.

Anh từ bàn thờ bị kéo ra, tứ chi mở rộng nằm trên mặt đất.

Tất cả đều thực hiện trong vô thức, nếu có người ngoài ở đây nhất định sẽ cho rằng đầu óc Ngụy Ninh không bình thường bị tâm thần, hoặc là mộng du, chỉ có thể nghĩ như vậy mà không cảm thấy màn trước mắt này quý dị đáng sợ.

Một luồng băng lãnh như khí tức của cỗ quan tài vờ về chơi đùa trên người Ngụy Ninh, Ngụy Ninh mặc đồ tân lang, đai lưng kiểu cổ bị kéo ra, lộ ra nội y màu trắng bên trong, cảm anh bị nâng lên, nhẹ nhàng chế trụ, bởi vì tư thế này mà miệng của Ngụy Ninh hơi nhếch lên, một luồng khí lạnh như băng xông vào trong miệng anh.

Cảm giác ngậm khối băng vào so với khối băng thì càng lạnh lẽo hơn, đầu lưỡi Nguyễn Ninh không chủ động được muốn đẩy cổ khí tức kia ra khỏi khoang miệng, lại càng bị cổ khí tức kia cuốn lấy, khuấy động, đầu Nguyễn Ninh nhích tới nhích lui, không chịu để yên, trong miệng phát ra âm thanh “Ừm..ừm...ừ” không rõ, nước bọt từ khe miệng chảy xuống, hít thở không thông, khí tức lạnh băng kia vẫn bướng bỉnh dây dưa lấy anh, mãi đến khi Nguyễn Ninh sắp ngất đi, khó khăn lắm mới buông anh ra.

Mà lúc này, không biết từ khi nào, nội y của Nguyễn Ninh đã bị cởi ra, lộ ra lồng ngực màu tiểu mạch rắn chắc, núm vú màu nâu trong không khí âm lạnh co rúm lại.

Nguyễn Ninh cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng mà thần kinh bị cùn gây tê không nghĩ gì được, anh mở mắt ra, lại mệt mỏi nhắm mắt lại.

Luồng không khí lạnh như băng kia dán vào gò má Nguyễn Ninh, trên cổ, lại vẫn lưu luyến trên ngực của anh, nhẹ nhàng chạm rãi vuốt ve, triền miên, đau nhức, nhưng mà cho dù anh có nhẹ nhàng chạm rãi vẫn khiến Nguyễn Ninh khó chịu mà nhú mày.

“A—” tiếng thở dài nặng nề truyền đến.

Tiếp đó, y phục Nguyễn Ninh chạm rãi bị cởi ra, thân thể bại lộ trong không khí vì đột nhiên tiếp xúc với lạnh lẽo mà nổi một tầng da gà, khí tức âm lãnh mơn trớn trên thân thể của anh, một tấc cũng không tha, kể cả là bộ phận bí ẩn nhất. Nguyễn Ninh dựa vào động tác của cổ khí tức kia không tự chủ được mà run rẩy, trong miệng phát ra tiếng thở nhẹ nhàng, bởi vì lạnh lẽo cũng bởi vì buồn buồn ngứa ngứa mà vui thích.

Mãi đến khi cổ khí lạnh dừng giữa hai đùi Nguyễn Ninh.

Băng lãnh với lửa nóng, cứng ngắt với mềm mại cùng giao hòa. Hông của Nguyễn Ninh nhịn không được mà cử động. Tựa hồ là muốn rời khỏi, lại

tựa hồ như muốn dán gần, luồng khí lạnh xoa nắn nặng nhẹ ở vùng mắt cảm của anh, vô cùng kích thích. Nóng lạnh đan xen khiến miệng Ngụy Ninh mở lớn, cổ họng cố nén sự dằn vặt, hưởng thụ mà không bài xích rên rỉ, tiếng rên rỉ mơ hồ không rõ, thêm phần mờ ám lại càng khiến người khác phát tình.

Nghe được thanh âm của anh, động tác của cổ khí tức lạnh lẽo kia càng sáng khoái, càng khiêu khích, đồng thời cổ khí tức lạnh lẽo cũng phân tán ra, ở ngực Ngụy Ninh, thắt lưng, trên cổ với trên môi, sáng khoái ở nhiều nơi khiến Ngụy Ninh rốt cục lên đến đỉnh, vật cứng ấm nóng tiết ra chất dịch.

Ngụy Ninh thở hỗn hển, ngực phập phồng kịch liệt, lần xuất tinh này khiến anh thanh tỉnh không ít.

Bởi vì vừa xuất tinh mà đôi tay có phần vô lực, xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, môi, mặt còn bị cổ khí lạnh như băng kia liếm, Ngụy Ninh mơ mơ màng màng lấy tay đẩy nó ra, lại chạm vào một khoảng không, thân thể anh cứng đờ, thần trí lập tức thanh tỉnh lại, nơm nớp lo sợ mà mở mắt ra.

Một mảnh hỗn độn ——

Y phục trên người vướng ở cánh tay, thân trên xịch lỏa, quần bị cởi, trên đùi còn có bạch trọc màu trắng, Ngụy Ninh hít sâu một hơi, trong lòng chửi một câu: “Đê mờ.” đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Lẽ nào uống say rồi tự cởi? Làm chuyện này — trước một cổ quan tài, đối với người chết cũng là quá bất kính.

Ngụy Ninh ảo não đứng dậy, chân tay như nhũn ra đốt ba nén nhang, cắm vào lư hương, bái lạy: “Vô ý mạo phạm, có quái chó trách, đều là uống nhiều gây chuyện.”

Chờ làm xong việc này, Ngụy Ninh lại đặt mông ngồi ở chỗ cũ trên mặt đất.

Anh rất buồn ngủ, mệt chết đi, vừa ngủ một hồi như vậy mà một chút tác dụng cũng không có, trái lại trong đầu như ruột bút chì, trầm mệt không thể tự hỏi, uể oải như thủy triều xô tới, đầu Ngụy Ninh gục rồi gục, lại ngủ tiếp.

Cổ khí lạnh kia lúc Ngụy Ninh tỉnh lại, vốn tiêu thất không thấy bóng dáng tấm hơi, lúc này, không biết từ đâu xông ra, dây dưa trên người Ngụy Ninh. Ngụy Ninh dưới động tác của nó, trần trọc, thống khổ cùng vui thích cùng tồn tại, chỉ chốc lát sau lại cảm thấy thư sướng. Lần này, cổ khí tức lạnh như băng kia không dừng tay mà bám lấy hông của Ngụy Ninh, đẩy bấp đùi anh ra, chui vào “cửa vào” duy nhất phía sau.

Ngụy Ninh như bị điện giật một cái, thân thể co quắp một cái.

Cổ khí tức lạnh như băng kia vì phản ứng này của anh mà lộ vẻ do dự, thế nhưng Ngụy Ninh dang tay chân ra, vẻ mặt đỏ ửng nằm nơi đó, dáng vẻ mặc người ta cần ta cứ lấy thật sự khiến không ai có thể dừng tay, một lát sau, cổ khí tức lạnh như băng kia chui vào cửa sau Ngụy Ninh.

Lúc mới bắt đầu, lối vào rất nhỏ, tuy rằng cảm giác băng lãnh khiến Ngụy Ninh rất khó chịu nhưng những nơi khác trên cơ thể được xoa dịu và đụng chạm khiến Ngụy Ninh dời sự chú ý, kế tiếp, một luồng khí cực nhỏ, từ từ biến thành lớn, từ từ khuếch trương cửa sau Ngụy Ninh, mãi đến khi cơ thể toàn bộ bị kéo ra, mỗi khe hở đều được lấp đầy, như con dao nhỏ tinh tế tỉ mỉ, Ngụy Ninh tuy rằng có chút giãy dụa nhưng cũng là hữu tâm vô lực.

Trong lúc hoảng hốt, Ngụy Ninh nghe được một tiếng than thở âm lãnh.

Cổ khí tức kia trong cơ thể anh lạnh như băng, không nóng không lạnh, không nhanh không chậm mà ma sát, Ngụy Ninh không tự chủ muốn lùi về phía sau, thân thể lại bị cố định trên mặt đất, không thể động đậy, anh chỉ có thể bị động thừa nhận loại tiếp xúc thân thiết chẳng biết từ đâu mà tới này.

Không biết qua bao lâu, Ngụy Ninh rốt cục tỉnh lại.

Bởi vì nằm trên mặt đất, tư thế ngủ lại xấu, thân thể Ngụy Ninh cứ như bị hàng ngàn con kiến cắn, mỗi nhừ, tê dại, đau nhức, mấy loại cảm giác hỗn hợp cùng một chỗ khiến anh mất một chút thời gian mới bò dậy được.

Từ trong khe cửa có thể thấy ánh mặt trời, xua tan bóng đêm trong phòng.

Mặt kệ là băng lãnh hay là sợ hãi đều nương theo ánh mặt trời không cánh mà bay, Ngụy Ninh cẩn thận đuổi người tránh đụng đến những bắp cơ đau nhức, đêm qua hình như anh có một giấc mộng rất ly kỳ.

Đấy là trong mộng, còn hiện tại — vì vô cùng hoang đường và đậm mỹ, nên dù chỉ là hồi ức cũng khiến Ngụy Ninh đỏ mặt lên.

Anh quay đầu nhìn qua cổ quan tài tản ra mùi vị bùn đất, còn có một mùi vị không nói rõ được, như mùi nấm mốc, nhưng cũng không phải — Ngụy Ninh không khỏi nghĩ mùi này khiến anh có chút khó chịu. Vì vậy anh lại đốt một nén nhang, cắm vào lư hương, nhờ vào làn khói mà tách mùi vị lạ kia ra.

Ngụy Ninh đi tới cửa, vỗ vỗ ván cửa, ngoài cửa không có động tĩnh gì, hiển nhiên là đoàn người của Ngụy Thất gia còn chưa lên núi, Ngụy Ninh cảm tức đi đi lại lại tại chỗ vài vòng, cuối cùng bất đắc dĩ đi đến góc phòng, người có tam cấp, cái khác có thể chờ, việc này chờ không nổi, anh cũng chỉ đành đắc tội. Ngụy Ninh đưa lưng về phía quan tài, cởi quần lót ra, lòi tiểu đê đê của mình ra, đang muốn đi tiểu thì ánh mắt lơ đãng nhìn xuống dưới—

Ê mờ, người anh em của anh rốt cuộc là bị cái gì đây?

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Hạ Táng

Ngụy Ninh nhìn tiểu đệ đệ của mình, nơi cổ họng khổ khốc nuốt miếng nước miếng cũng là một chuyện khó khăn.

Anh đưa tay ra, nơm nớp lo sợ sờ tiểu đệ đệ của mình một cái, không đau, ngoại trừ nhìn qua như bị sâu cắn, sưng đỏ kinh khủng, dài như một quả hoàng đậu lớn có mọc mụn ở trên ra thì tất cả đều bình thường.

Ngụy Ninh trăm bề lo lắng nhìn tiểu đệ đệ của mình, bàng quang bị đè ép khiến anh lấy lại tinh thần, tiếng nước xì xì vang lên trong căn phòng trống vắng, anh vừa thoải mái vừa khủng hoảng, thầm nghĩ nhanh rời khỏi chỗ này, đi đến bệnh viện làm kiểm tra toàn thân.

Chuyện này ảnh hưởng đến hạnh phúc thân dưới của nửa đời sau của anh.

Ngụy Ninh chậm rãi kéo quần lên, đi đến cổ quan tài, bài vị của Ngụy Tích ở trên bàn thờ, chữ khắc trên đó thẳng đứng mà trang nghiêm. Khắc thật sâu trên tấm gỗ màu đen, lộ ra vẻ âm trầm cùng ngưng trọng.

Đột nhiên, Ngụy Ninh nhìn thấy trên quan tài có chút kỳ quái: “Là cái gì đây?” Ngụy Ninh tự lẩm bẩm nói, vòng qua bàn thờ, đi đến biên quan tài, quan tài màu đen không được rửa sạch, vẫn còn mang theo bùn đất, bùn đất vốn là màu nâu đen, giờ lại nổi lên sắc hồng — như màu máu đọng lại rất lâu rồi.

Ngụy Ninh có thể xác định ngày hôm qua lúc anh thấy thì không có chi tiết này, chẳng lẽ là đêm khuya anh hoa mắt? Mang theo nghi vấn này, Ngụy Ninh đưa tay ra, dùng ngón tay quệt một ít bùn đất, đưa lên mũi người

thứ, mùi ẩm ướt và mùi máu tanh nhảy vào chóp mũi: “Ọe—“ Ngụy Ninh nghiêng đầu, nôn ọe một tiếng.

Ngụy Ninh vội vàng lau lau ngón tay vào quần áo, lại dùng chút rượu còn dư trong ly rửa rửa tay.

Không biết là cỗ quan tài nằm dưới mồ ẩm thấp kia sinh ra cái gì mà lại có loại mùi lạ kinh khủng thế này, đột nhiên Ngụy Ninh nhớ lại, cúi đầu nhìn thoáng qua hạ thân của mình, không lẽ bởi vì dính vào thứ gì đó trên quan tài bị dị ứng mới trở nên như vậy — nghĩ như vậy, lập tức như bị kiến cắn, toàn thân ngứa ngáy, Ngụy Ninh nhịn không được lùi về phía sau ba bước, cách xa cỗ quan tài này một chút.

Ánh mặt trời từ khe cửa chiếu vào, thời gian trôi qua, chậm chậm như thu về.

Ánh sáng mặt trời nhìn qua thì vô cùng nóng cháy, nhưng mà khi đến trong phòng thì rất mát mẻ. Loại cảm giác âm trầm mát mẻ này khiến Ngụy Ninh nhịn không được ngồi ở cạnh cửa, tận lực đến gần ánh mặt trời một chút, tay đặt dưới ánh nắng, nửa người ấm áp, nửa người râm mát, bên tai chỉ nghe được ngoài cửa côn trùng phát ra tiếng soạt soạt.

Một ngày một đêm, Ngụy Ninh phải ở trong quan phòng này.

Lại gần đến lúc trời tối, sương mù từ khe cửa luồn vào, mắt Ngụy Ninh thấy sương mù chậm rãi trôi trên mặt đất, dần dần lấp kín căn phòng, trong sương mù, tất cả âm thanh đều trở nên im lặng, dường như mọi sinh linh đều bị căn nuốt, yên tĩnh như đã chết.

Nhìn về phía trước bị sương mù che lấp, Ngụy Ninh lấy nển trắng dự bị ra đốt.

Ánh nển âm đạm xé tan sương mù nặng nề.

Ánh sáng chập chờn thỉnh thoảng lại có vài tia lửa, Ngụy Ninh bị ánh sáng nền hấp dẫn, không tự chủ được đi tới, cước bộ chậm chạp mà đại ra. Anh đi đến trước bàn thờ, tay lục lọi, lấy ra ba nén nhang, đốt, lại đốt thêm tiền giấy.

Lúc này, sau lưng anh, sương mù như bị cái gì đó khuấy động, lăn lộn, dần dần tạo thành một bóng dáng mơ hồ, nhìn như hình nhân “ai đó” đang di động, dán vào trên lưng Ngụy Ninh, khiến toàn thân Ngụy Ninh run lên.

“Ai đó” kia hoàn toàn dính lấy người Ngụy Ninh, nương theo đường cong thân thể cùng với vật dụng trên người mỗi một tắc đều sát vào nhau, dường như cùng anh hợp thành một thể. Ngụy Ninh đối với động tĩnh phía sau lưng coi như không thấy, vẻ mặt trấn định bắt đầu ngòai dùng cơm tối.

Dưới cái nhiệt độ âm lãnh ở đây, đồ ăn vốn nên thiêu cũng vẫn ăn được, mà Ngụy Ninh cũng không quan tâm nhiều như vậy, quét sạch món cuối cùng còn lại trên bàn thờ, sau khi ăn xong, Ngụy Ninh an vị trước bàn thờ bắt đầu chờ ra, ngòai giết thời gian.

Kỳ thực ở trong quan phòng một lúc lâu đã không sợ như ban đầu.

Năng lực chịu đựng của người bình thường so với tưởng tượng của mình thì mạnh hơn nhiều, Ngụy Ninh chà chà mặt, ngay đến cổ quan tài cũng không dám nhìn thẳng vào, rượu đã uống hết, Ngụy Ninh liền rót nước vào chén, lấy nước thay rượu, bắt đầu nói với quan tài của Ngụy Tích, đơn giản cũng chỉ là khoe khoang kể lể một vài chuyện đã trải qua và nói linh tinh.

“Kỳ thực cô ấy rời khỏi tôi cũng bình thường thôi, tuổi cô ấy lớn rồi, đợi tôi nhiều năm như vậy, so với nhiều cô gái khác là tốt hơn nhiều rồi, hây, aiiii, nhưng mà trong lòng tôi vẫn thấy khó chịu, tình cảm nhiều năm như vậy cứ như thể bay đi, cậu nói bỏ hay không bỏ, nói cho cùng hay là do tôi quá vô dụng không như cô ấy mong đợi —“ Ngụy Ninh nói nói, áp lực tình

cảm dưới đáy lòng bất chợt bạo phát ra, toàn thân anh ôm lấy bàn thờ, khóc ò lên.

Trước mặt bạn gái thì tỏ ra thản nhiên, rồi khi đối mặt với bạn bè thì không để ý, kỳ thực đều là giả vờ. Nguyễn Ninh anh rất khổ, bị đè nén rất nhiều. Cuộc sống thường nhật từng chút từng chút bóc lột anh, khiến anh mất đi nhuệ khí và hồn nhiên, để lại là tang thương và sự lỗi đời. Tình cảm với bạn gái cũ đó là cái cảng tránh gió cuối cùng mà cũng bị đánh tan, lần đầu Nguyễn Ninh cảm thấy tuyệt vọng.

Lúc này, Nguyễn Ninh cảm thấy ẩm ướt, khí tức lạnh như băng bao vây lấy anh.

Anh mờ mịt ngẩng đầu, trong mắt đều là nước mắt, mê mê mang mang nhìn sang, xung quanh người anh sương mù đặc biệt dày, dường như đạt đến trình độ ngưng tụ thành nước.

Màn quý dị này khiến Nguyễn Ninh xoa xoa mặt, trợn to mắt.

Giờ tay không thấy năm ngón — tối hôm qua là bóng tối, hôm nay là sương mù, không có lúc nào được bình thường sao. Nguyễn Ninh thấy luồng khí lạnh như băng kia dính sát lên người mình, vùng da lỏa lồ, bất chợt rùng mình một cái.

Lạnh quá — ẩm ướt— Nguyễn Ninh hầu như cảm giác mình bị ngâm trong sương mù.

Sương mù lạnh giá lợi dụng mọi cơ hội làm ướt y phục Nguyễn Ninh, y phục ướt đầm dấp trên người anh nên càng cảm thấy lạnh lẽo, khiến anh nổi lên một tầng da gà, co rút thân thể, lạnh run nhưng mà sương mù xung quanh lại khiến muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể nhẫn nhịn mặc cho sương mù quấy nhiễu.

Khiến Ngụy Ninh khó chịu hơn là chỗ sương mù lạnh lẽo này đến hạ thân anh cũng không buông ta, hơn nữa, không biết có phải là ảo giác hay không mà khi hạ thân anh tiếp xúc với luồng khí lạnh ấy lại có một cảm giác khuấy động cực kỳ vi diệu, nhẹ nhàng trêu chọc anh. Thế nhưng, Ngụy Ninh lại phát hiện ra, hoặc là do anh không ngừng nhích qua nhích lại, sương mù xung quanh thực sự quá đậm, mỗi động tác của anh đều kéo theo sương mù biến đổi.

Nhưng là, thân thể mãi cảm như vậy khiến Ngụy Ninh cũng có chút—đại khái là gần đây ít giải quyết.

Ngay khi Ngụy Ninh cho rằng sương mù vĩnh viễn sẽ không tan, đoàn người Ngụy Thất gia đêm nay cũng sẽ không đến thì ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa. “Rầm — Rầm — Rầm”, “A Ninh—” thanh âm của Ngụy Thất gia xé tan màn sương mù – truyền đến tai Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh như nghe thấy tiếng trời, không ngừng cao giọng hét: “Thất gia, nhanh mở cửa.”

Ngoài cửa vang lên âm thanh mở khóa, Ngụy Ninh nghe theo tiếng đi tới, cửa “két” một tiếng bị mở ra, một mảnh rộng thoáng, trời đất trống trải xuất hiện trước mắt Ngụy Ninh.

Trên có vầng trăng sáng treo cao, ánh trăng như thủy ngân rải khắp mặt đất.

ở đâu có sương mù?

Ngụy Ninh mạnh quay đầu lại, nhìn thấy cỗ quan tài rõ ràng.

Nơi đó có sương mù?

Ngụy Ninh nhin không được vỗ vỗ mặt mình, đau đớn trên mặt truyền đến nói cho anh biết hết thảy không phải là nằm mơ, chỗ sương mù dày đặc

vừa rồi là từ đâu mà đến?

Ngụy thất gia lưng còng, ho khan vài tiếng: “A Ninh à, cháu là đang trách sao, sao lại tự đánh mình, lẽ nào cháu ở trong quan phòng nghỉ ngơi một ngày một đêm đã sợ đến choáng váng?”

Ngụy Ninh lấy lại tinh thần, miễn cưỡng kéo lên một nụ cười: “Không có chuyện gì, mới từ trong kia đi ra có chút không thích ứng kịp, Thất Gia, đây là muốn hạ táng một lần nữa sao?”

Ngụy thất gia nhìn anh từ trên xuống một cái, lắc đầu, lại gật đầu một cái.

Ngụy Ninh biết, lắc đầu là cho phản ứng chậm chạp của anh, còn gật đầu là đồng ý với câu anh vừa nói.

Bốn người thôn Ngụy đi sau lưng Ngụy Thất gia bước vào phòng, trên vai mang theo sợi dây to, ở nơi mà vị đạo sĩ chỉ điểm dùng kiếu buộc riêng buộc quan tài lại, động tác của bọn họ không nhanh không chậm, phải làm thật hoàn mỹ.

Ngụy Ninh thấy sợi dây thường ma sát trên quan tài, bùn đất đều rơi xuống nhưng mà khi ma sát vào sắc hồng này, nó vẫn dính chặt trên quan tài, dường như quan tài vốn dĩ có màu sắc đấy, thế nhưng cách đây không lâu, Ngụy Ninh còn dùng ngón tay quét thứ kia xuống một ít.

Trong lúc đó không phát sinh biến hóa gì, Ngụy Ninh nhin không được có chút ngạc nhiên, nhưng mà anh không nói gì, cũng không làm gì, anh đã qua cái tuổi vì lòng hiếu kỳ mà hành động lỗ mãng rồi, hiện tại, chuyện này với anh không phải chuyện liên quan gì, anh có thể nén lòng hiếu kỳ của mình mà cố quên đi.

Còn nữa, anh đã lấy được một ít mẫu sắc hồng này.

Phía trước có hai người đàn ông cầm đèn lồng trắng dẫn đường, vị đạo sĩ đi theo sau, trong tay cầm một xấp tiền giấy, vừa đi vừa rải thưa thớt trên mặt đất, trong miệng nói lẩm bẫm, thanh âm giống như trong miệng đang ngâm nước, căn bản không nghe rõ nói gì, bốn người đàn ông mang theo quan tài thất thiếu đi trong bóng đêm, mà người đỡ ở bên cạnh quan tài chính là Ngụy Ninh, anh khéo léo đỡ lấy quan tài, một tay cầm đèn lồng giấy.

Dưới ánh sáng trắng mờ hồ, mặt đường đen thùi lùì.

Trên bầu trời vàng trắng sáng kia chẳng biết chạy đi đâu, lúc ánh trăng biến mất bóng đêm bốn phía và người như hòa vào nhau.

Ngụy Ninh để ý, bọn họ không phải đi theo hướng đến nơi mai táng Ngụy Tích mà chuyển đến một hướng khác, Ngụy Ninh quay đầu liếc mắt nhìn Ngụy Thất gia, ông lưng đã còng, nhắm mắt theo sát đội ngũ phía trước, không nói một lời, nguyên bản Ngụy Ninh phải sợ ông tuổi già sức yếu đi trong bóng tối thế này lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bây giờ nhìn bước chân thoăn thoắt của ông ngược lại là thấy anh lo lắng quá nhiều.

Đi một đoạn, đoàn người rốt cuộc dừng lại, xung quanh nơi này san sát mộ bia, giữa các mộ chỉ còn một chỗ trống chật hẹp, trên mặt đường rậm rạp cỏ hoang, vị đạo sĩ nheo mắt, dùng thanh âm the thé nói: “Hay chỗ này.”

Ngụy Ninh cũng nhìn theo, anh đương nhiên ko nhìn thấy manh mối gì. “Thất gia, sao lại đổi chỗ?”

Ngụy thất gia vẫn chưa trả lời, vị đạo sĩ kia lại nở nụ cười, tiếng cười kia khó nghe như cú kêu. “Đương nhiên là bởi vì tối qua Ngụy Tích đã thành niên, mà thành niên thì không thể nói là chết yếu, phải rời đi khỏi địa âm thấp kia để tránh quỷ hồn trong âm ty không an phận, việc kết hôn viên

phòng như thế so với người sống chúng ta là tốt rồi, tóm lại so với đồng tử được.”

Trong lời gã nói có chút hèn mọn khiến Ngụy Ninh nghe rất không thoải mái.

Ngụy Ninh quay đầu, nhìn cỗ quan tài: “Thất gia, cái gì là địa âm thấp?”

Ngụy Thất gia chấp tay sau đít, nhìn mấy người đàn ông đang đào mộ phần kia: “Địa âm thấp là nơi trước đây chôn cất cho Ngụy Tích, người chết yếu ở thôn Ngụy đều mai táng ở đây kia, trừ phi người chết yếu làm âm hôn, người bị chết yếu phải trải qua bảy bảy bốn chín ngày mới có thể ra khỏi đó, địa âm thấp cũng là nơi tổ tông truyền lại, tuy rằng địa khí không tốt, thế nhưng dùng để mai táng những người có oán khí nặng lại tốt, sẽ không gây chuyện rắc rối gì.”

Ngụy Ninh nghe được ngón tay khẽ động.

Ý này là nói, địa âm thấp chính là dùng để trấn áp quỷ hồn?

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tọa Gia

Trời dần chuyển sáng, trên bầu trời ảm đạm hiện lên vài ngôi sao thưa thớt. Sương mù màu trắng sáng tràn ngập mang đến chút cảm giác lạnh lẽo mỏng manh.

Ngụy Ninh nhìn cỗ quan tài bị lớp đất đen ẩm ướt dần dần nuốt lấy, mãi đến khi biến thành một gò đất nho nhỏ.

Gương mặt vàng vọt vừa vị đạo sĩ qua một đêm trở nên tối hơn dần chuyển thành màu đen. Đợi đến khi quan tài đã hạ táng, hấn lấy ra một chiếc chuông, lắc lắc “đing đang” vài tiếng, hấn từ từ nhắm mắt, nhón chân, thân thể tiến về phía trước một cái, dùng móng tay cạo tấm bản đen, thanh âm bén nhọn thì thầm mơ hồ: “Thế giới vô biên, không lo không nghĩ, tự đến tự đi, tự do tự tại, nay ta xin nói, người đồng tai nghe, giờ ta tế người, người mà nhận được, như thị giả tam, không có chớ ưng.”

Loại chú ngữ không phải phật giáo cũng chẳng phải đạo giáo này nghe rất kỳ lạ.

Nhưng là Ngụy Ninh cũng không suy nghĩ nhiều, dưới sự ra hiệu của vị đạo sĩ anh cảm nén nhang xuống trước phần mộ, dập đầu. Chờ việc cúng bái hành lễ kết thúc, lúc Ngụy Thất gia nói hai chữ “Được rồi” thì chân Ngụy Ninh cũng mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Cuối cùng cũng xong, Ngụy Ninh uể oải nghĩ.

Mộ phần mới đắp, bùn đất còn chưa khô mang theo mùi đất nồng đậm, xung quanh bốn phía là cỏ dại và bụi cây, tiếng côn trùng sột soạt bò qua bò

lại, sương trắng lạnh như băng giăng bốn phía, rõ ràng có gió, sương kia lại vẫn bất động.

Cuối cùng Ngụy Ninh nhìn thoáng qua ngôi mộ kia, trong lòng nói với Ngụy Tích tiếng: “Hẹn gặp lại.”

Trở lại thôn Ngụy, Ngụy Thất gia lưng còng xuống, vừa ho khan vừa nói: “A Ninh à, cháu biết đường đi rồi chứ?”

Ngụy Ninh sửng sốt, không rõ Ngụy Thất gia đây là muốn nói tới đâu, anh đã bị lăn qua lăn lại quá sức chịu đựng, chỉ muốn sớm về nhà đánh một giấc, không muốn lại có chuyện gì rắc rối nữa. Anh có chút ngu ngơ nhìn Ngụy Thất gia: “Ah?”

Ngụy Thất gia lắc đầu thở dài: “Aii, người trẻ tuổi bây giờ a, thật sự là không hiểu chuyện, cái này không biết cái kia cũng không biết, quy củ tổ tông để lại tất cả đều không để ý. Cháu nha, đây là vừa hoàn thành buổi âm hôn, là không thể về nhà mình, cháu phải quay về nhà Ngụy Tích, ngày thứ ba lúc lại mặt mới quay về nhà của cháu. Được rồi, mẹ cháu có nói cho cháu biết, cháu phải ở nhà Ngụy Tích cũng thất tuần 49 ngày rồi không?”

Ngụy Ninh nghe được ánh mắt đăm đăm không dám tin nhìn Ngụy Thất gia: “Không phải chứ? Lâu như vậy?”

Ngụy Thất gia che miệng, vừa ho khan vừa gật đầu: “Nếu cháu không tin hỏi lại mẹ cháu đi, xem mẹ cháu nói như thế nào, cái này gọi là “Tọa gia”, mặc dù chỉ là âm hôn nhưng có một số thứ vẫn phải đi, cháu phải để “khí” của mình ở lại nhà A Tích.”

Ngụy Ninh nghe được thấy kỳ diệu, nhin không được mở miệng hỏi: “Thất gia, “khí” á? “Khí” gì vậy?”

Ngụy Thất gia lão đại nhin không được gõ một cái vào ót Ngụy Ninh: “Nhân khí chứ còn khí gì nữa!”

Ngụy Ninh sờ sờ chỗ bị gõ, Ngụy Thất gia hạ thủ thật nặng, đúng là có chút đau: “Thất gia, cháu còn phải làm việc mà, sao có thể chờ ở nhà lâu như vậy!”

Ngụy Thất gia còng lưng, chấp tay sau lưng, đi về phía trước: “Đây là chuyện của cháu, nếu cháu không làm theo ta cũng không có cách. Nhưng là ta vẫn phải nói cho cháu biết, quy củ của lớp già đều có đạo lý, nếu cháu không làm theo, sớm muộn gì cũng chịu thiệt thòi. Được rồi, việc này cháu với mẹ cháu thương lượng với nhau, xem mẹ cháu nói thế nào.

Ngụy Ninh nhếch nhếch miệng, việc này còn bảo hỏi mẹ anh sao? Anh rất hiểu mẹ anh, chỉ cần là quy củ của thôn Ngụy nhất định phải tuân thủ, không làm sai nửa bước.

Cúng thất tuần 49 ngày, nghĩ đến chữ số này Ngụy Ninh nhất thời có cảm giác ngày cũng u ám.

Anh vốn dự định nghỉ ngơi ở nhà ba ngày năm ngày rồi dời đi, mà bây giờ thêm hôn mê hai ngày đã gần mười ngày rồi. Mắt thấy thời gian ở lại ngày càng dài, sự tình một việc rồi lại một việc xảy ra, đầu tiên là tai nạn xe cộ, sau đó là âm hôn, một vòng lại một vòng, Ngụy Ninh có cảm giác kỳ quái, như có vật gì đó dắt anh trở về, không cho anh rời đi, như bùn đất hãm sâu không thể tự kiểm chế, loại ý nghĩ này khiến ngực anh toát ra một luồng khí lạnh.

Ngụy Ninh còn chưa đi vào cửa nhà mình đã bị thím Lâm ở sát vách ngăn cản, thím Lâm kéo anh đến cửa nhà thím: “A Ninh à, mẹ cháu biết cháu sẽ quay lại nên nhờ ta ở đây chờ cháu, bây giờ cháu đừng về nhà, gõ cửa mẹ cháu cũng không mở, cháu biết chuyện ngày thứ ba mới lại mặt rồi chứ?”

Ngụy Ninh bất đắc dĩ gật đầu, mẹ anh làm thật dứt khoát: “Mẹ cháu —“

Thím Lâm liếc cửa nhà Ngụy Ninh một cái. “Cháu còn không biết tính của mẹ cháu sao? Đó là nói một không hai, cháu vẫn nên nghe lời thì hơi, ngày thứ ba lại mặt sẽ nói chuyện với cháu sau, có chuyện gì để lúc đó nói, cháu cứ về nhà Ngụy Tam thăm trước đi, từ tối hôm qua bà ấy đã mở cửa lớn chờ cháu về.”

Ngụy Ninh hít sâu một hơi, tự nói với mình phải tỉnh táo, anh cười khổ lắc đầu, nói cảm ơn thím Lâm.

Quả nhiên, cửa nhà Ngụy Tích đang mở.

Cách thật xa, Ngụy Tam thăm đã nhìn thấy Ngụy Ninh, lập tức chạy đến: “A Ninh à, mệt không, mau vào mau vào, Tam thăm, à không, mẹ chuẩn bị tốt rồi ăn.”

Mẹ — Ngụy Ninh nghe một từ đấy, ngực nhảy lên, vừa muốn nói gì nhưng nhìn ánh mắt đăm đăm của Ngụy Tam thăm thì cái gì cũng không nói lên lời, anh có dự cảm, nếu như anh đưa ra dị nghị bệnh của Ngụy Tam thăm sẽ ngay lập tức phát tác tại đây.

Ngụy Tam Thăm lôi kéo anh qua cửa, vừa vào trong nhà liền quay người đóng cửa lại.

“Phanh” một tiếng, trong phòng lâm vào một mảnh an tĩnh và mờ tối.

Ngụy Ninh thấy ở giữa gian chính đặt một cái bàn, trên bàn bày một ít cơm nước, nhưng đây không phải cái quan trọng nhất, ở chính giữa nhà chính trước bàn thờ lại đặt một con gà trống còn sống.

Ngụy Tam Thăm đi tới, cầm cánh con gà trống kia: “A Ninh, lại đây, lại đây.”

Bà mang theo gà, ngoắc ngoắc Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh có chút đề phòng đi tới, Ngụy Tam Thâm kéo cánh tay anh, để con gà trống đã cột chặt kia vào tay Ngụy Ninh. “Đây, cầm, cầm chắc.” Đón lấy, Ngụy Tam Thâm xoay người từ trên bàn thờ lấy xuống một con dao sáng loáng.

Ngụy Ninh lại càng hoảng sợ, lùi lại ba bước: “Tam thâm, à không, mẹ, con nói, trước tiên chúng ta đặt con dao xuống trước được không? Có chuyện gì từ từ nói, đừng động dao.”

Ngụy Tam Thâm nhìn anh một cái, ánh mắt mang theo oán trách: “Đứa nhỏ này, lẽ nào cho rằng mẹ thật sự điên rồi, lấy dao chém con? Ta là muốn con dùng con dao này giết gà.”

Ngụy Ninh nghe thế rãng nhức nhối, nhìn Ngụy Tam Thâm ép đặt con dao vào tay mình, Ngụy Tam Thâm vẽ mặt phẫn khởi nhìn anh. Trong tình huống này Ngụy Ninh không còn lựa chọn nào khác, nhắm mắt lại, con dao cắt trên cổ gà trống một chút, con gà quẫy đạp kịch liệt trên tay anh, thiếu chút nữa thoát ra ngoài, Ngụy Ninh cố sức gỡ chặt lấy, lúc này, Ngụy Tam Thâm đưa đến một cái bát sứ trắng, đặt dưới cổ gà trống, hứng lấy máu gà.

Chờ đến lúc máu chảy gần hết, Ngụy Ninh đặt con dao và gà trống sang một bên, Ngụy Tam Thâm cầm chén tiết gà kia đặt trên bàn thờ, tiếp đó chính là một màn khiến Ngụy Ninh nghẹn họng trân trối.

Ngụy Tam Thâm từ trên bàn thờ lấy ra bài vị của Ngụy Tích, sau đó nhìn Ngụy Ninh giảo hoạt cười: «A Tích, đây là A Tích.» Bà yêu thương vuốt ve bài vị, sau đó lấy chén tiết gà kia vẽ loạn trên bài vị, không bỏ sót một góc nào, mãi đến khi bài vị biến thành một mảng đỏ rực.

Ngụy Ninh thế mới biết vì sao bài vị của Ngụy Ninh là màu đen, đó là do máu gà năm xưa đóng lại mà thành.

Ngụy Tam Thâm thoa máu gà lên khắp bài vị kia lại bày ở trước bàn thờ, đốt một nén nhang, đốt một đồng tiền giấy, lúc này làm xong việc, Ngụy

Tam Thâm quay đầu, dùng ánh mắt chăm chú đến kinh khủng nhìn Ngụy Ninh: «A Ninh, sau này việc này phải giao cho con làm, ta già rồi, thân thể không chịu được, cũng không biết có thể sống mấy hôm nữa.»

Ngụy Ninh nuốt một ngụm nước bọt, khắc chế được hàm răng đang run cũng không khắc chế được luồng khí lạnh lẽo trong lồng ngực: «Tam – mẹ, mẹ đây là?»

Ngụy Tam Thâm hừ lạnh một tiếng: «Con cũng biết mà, năm đó Ngụy Tam Thâm lừa gạt một phụ nữ cơ khổ như ta, ép buộc ta chôn Ngụy Tích ở chỗ đó, chỗ đó là chỗ nào? anh cho rằng ta không biết sao? Hừ, ta sẽ không để anh được như ý, chỉ cần mỗi ngày dùng máu nuôi, thông đường sinh khí, A Tích sẽ không bị khổ, ta biết, ta biết hết, ha ha ha ha ha» một tràng cười điên cuồng từ miệng Ngụy Tam Thâm buông ra.

Có lẽ là do ảnh hưởng tâm lý, Ngụy Ninh nghĩ trên bài vị kia đột nhiên tỏa ra một luồng khói xanh.

Anh dùng sức trừng mắt nhìn, lại nhìn sang, bài vị vẫn là cái bài vị kia – Ngụy Ninh ép buộc bản thân mình không nên suy nghĩ bậy bạ. «Tam — mẹ, vậy lúc nào thì giết gà?»

Thần sắc Ngụy Tam Thâm điên cuồng: “Mỗi ngày,tối mỗi ngày, khi nửa đêm 12h đến trước mộ phần A Tích giết một con, con gì cũng được, chỉ cần hoạt huyết là được. Ta đã giết gà, giết chó, giết mèo, giết thỏ, giết chuột, chỉ cần là vật còn sống có thể bắt được ta đều giết qua, ngày hôm nay nếu không nói cho con biết làm thế nào ta cũng sẽ không để con lúc này giết gà. Hơn nữa, sau đó con cũng rời khỏi thôn Ngụy, A Ninh, lúc con đi mang A Tích cùng đi, sau đó mỗi ngày cho anh một chút hoạt huyết, giống như ta vừa làm vậy, bôi máu trên mặt bài vị, bây giờ các con là vợ chồng, đương nhiên phải ở chung một chỗ, A Tích cũng thích như vậy.” Ngụy Tam Thâm nuốt tẩm bài vị kia, lẩm bẩm nói.

Ngụy Ninh nghe mà sợ nổi da gà, trong lúc bất chợt nhớ lại mùi cổ quái của cỗ quan tài kia.

Lúc này, thần sắc Ngụy Tam Thấm đột nhiên thu lại, khôi phục bình thường: “Chúng ta ăn cơm trước, ăn cơm trước đi, con cũng đói bụng rồi đúng không, tới đây, mẹ làm cháo gà cho con, uống nhiều một chút.”

Hai người ăn cơm xong, Ngụy Tam Thấm nhất định ép Ngụy Ninh phải ngủ trong phòng ngủ lớn, mà mình thì dời đến gian lộn xộn kia, Ngụy Ninh tìm mọi cách từ chối, cuối cùng Ngụy Tam Thấm nói một câu: “A Ninh à, có phải con không thích A Tích của nhà chúng ta, nên phòng của anh con cũng không muốn ngủ?”

Ngụy Ninh nghe được cứng người, nhất thời yếu ớt đáp lại, con về phòng.

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, nắng nhìn qua có vẻ ấm áp nhưng chân tay Ngụy Ninh lại rét run, bên cạnh anh thủy chung vẫn có một luồng khí lạnh, tránh đi không được.

Chăn đệm trên giường đều là mới, Ngụy Ninh nằm ở phía trên thật lâu mới chìm vào giấc ngủ. Đột nhiên, anh từ trên giường nhảy xuống một cái, sao lại quên một chuyện quan trọng như vậy, Ngụy Ninh vỗ vỗ đầu, mặc xong quần áo, từ cửa sổ nhảy ra ngoài, chạy đến một gian nhà cách đó không xa.

Ngụy Ninh đến cửa chính, mở cửa ra.

Đây là một phòng khám nhỏ, một cái bàn, một tủ thuốc, vài cái ghế là tất cả mọi thứ bên trong. Ngụy Ninh nhìn thoáng qua, hướng về phía trong phòng hô một tiếng: “Ngụy Thời, Ngụy Thời, ở đây không? Nếu ở thì lăn ra đây nhanh chút.”

“Tới, tới.” một cái đầu bù xù, một người đàn ông trẻ tuổi kéo theo đôi giày thể thao từ trong buồng đi ra, liếc mắt thấy là Ngụy Ninh thì trên gương mặt đoan chính bật ra một nụ cười bí ối. “Yêu, tân lang nha, à nhầm, là tân nương tử.”

“Ngụy Thời, muốn đánh nhau thì nói thẳng, anh đây chơi luôn.” Ngụy Ninh vắn đốt ngón tay phát ra tiếng “răng rắc, răng rắc” giòn tan.

Người đàn ông gọi là Ngụy Thời lập tức lộ ra vẻ mặt nịnh hót đưa một điều thuốc cho Ngụy Ninh. “Anh Ninh, anh là anh tôi, có chuyện gì, anh cứ việc nói, chỉ cần tiêu để có thể làm được, cái gì nước sôi lửa bỏng, vì anh hi sinh thân mình, quyết không nói chơi.”

Ngụy Ninh dở khóc dở cười đấm một cú lên vai Ngụy Thời, vài năm không gặp, tên nhóc con này miệng lưỡi vẫn trơn tru như thế.

Nghĩ đến nguyên nhân anh tới tìm Ngụy Thời, vẻ mặt Ngụy Ninh có chút xấu hổ, thế nhưng việc này không nói không được, sờ dĩ cũng chỉ có thể đánh cược một phen, anh kéo Ngụy Thời qua, đêm tình huống của hạ thân mình đầu đuôi nói rõ ràng, càng nghe vẻ mặt Ngụy Thời càng nghiêm túc, cuối cùng, anh sờ sờ cằm, nhìn Ngụy Ninh, nói một câu.

“Anh Ninh à, cởi quần ra.”

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Phương Thuốc Cổ Truyền

Ngụy Ninh không chút chần chừ cởi quần dài cùng quần lót xuống, Ngụy Thời là người anh em anh chơi cùng từ nhỏ, đáng vẻ cởi truồng của đối phương không biết đã thấy qua bao nhiêu lần rồi, xấu hổ và thể diện sớm đã không còn.

Ngụy Thời tặc lưỡi nhìn chăm chăm vào hạ thân Ngụy Ninh, xoay người lấy trên bàn một cái kính lúp, tiến gần trước chóp mũi, cẩn thận tỉ mỉ quan sát cái mụn cơm mọc ra trên hạ thân Ngụy Ninh kia.

Dù là Ngụy Ninh sớm không còn mặt mũi nhưng vẫn không chịu nổi nhìn như vậy.

Anh nghiêm mặt, nhìn chăm chăm gương mặt bí ối của Ngụy Thời: “Nhìn kỹ rồi chứ?”

Ngụy Thời ho khan hai tiếng, đặt kính lúp trên bàn, xoa xoa cằm, dường như đang suy nghĩ cái gì: “Tôi nói này anh Ninh, gần đây nhất anh ở bên ngoài chơi bởi có cởi ra không?”

Sắc mặt Ngụy Ninh tối sầm: “Cái đêch! Mà không thể bình thường một tí hả, nói mau, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Ngụy Thời không nói chuyện, chỉ là thu lại vẻ mặt bí ối của mình, trong nháy mắt trở nên ngưng trọng, hần đứng lên, đi đến trước tủ thuốc, mở ngăn kéo dưới cùng ra, lấy từ bên trong một gói giấy vàng, đổ bột phấn màu đen từ trong gói giấy vàng đẩy vào chén trà, đưa chon Ngụy Ninh: “Uống trước đi.”

Ngụy Ninh cầm lấy, không hỏi một tiếng, ngửa cổ uống, dứt khoát uống cạn chất lỏng không rõ ràng trong chén trà ấy.

Cũng không biết Ngụy Thời bỏ cái gì vào trong, nước này uống vào không có cảm giác gì, sau khi uống xong mới thấy có vị đắng từ trong cổ họng tràn ra, Ngụy Ninh đỡ bàn, nôn khan vài tiếng, ói ra một chút nước.

Ngụy Thời ngồi xổm bên cạnh, nhìn thứ gì đó mà Ngụy Ninh nôn ra trên đất, không ngại bẩn mà dùng ngón tay chạm vào, nhìn kỹ rồi lại nhìn, đặt dưới mũi ngửi một cái, tuy rằng ngửi xong lập tức bỏ ra, cũng nôn khan vài tiếng.

Ngụy Ninh nhìn dáng vẻ đầy của hắn, muốn cười nhưng cười không nổi, đến mức khó chịu.

Ngụy Thời kiểm tra xong, dùng sức chùi chùi ngón tay trên mặt đất, sau đó ngẩng đầu, dùng ánh mắt hắc bạch phân minh của anh, nghiêm túc nói: “Anh Ninh, phiền phức lớn.”

Ngụy Ninh nhíu mày: “Chuyện gì vậy?”

Ngụy Thời chống bàn đứng lên: “Trước không nói cái này, anh Ninh, anh có tin tôi không?”

Ngụy Ninh sững sốt: “Quan hệ của chúng ta là thế nào? Anh không tin mày thì còn tin ai được?”

Ngụy Thời nghe xong, lập tức cười ngả ngớn: “anh Ninh, tôi biết anh đối với tôi tình thâm ý nặng mà, anh bị trúng tà, trúng độc rồi.”

Ngụy Ninh nhất thời có cảm giác bị tên nhóc này đùa bỡn: “Cái đêch! Coi anh là trẻ con chắc mày mới trúng tà đấy, vừa trúng tà vừa trúng độc, sao mày không bảo là anh bị quỷ nhập vào người luôn đi.”

Ánh mắt Ngụy Thời chột lay động, không nhìn Ngụy Ninh, nhẹ giọng lẩm bẩm: “So với bị quỷ nhập cũng không khác lắm.”

Ngụy Ninh trợn mắt: “Mày nói gì cơ?”

Ngụy Thời biết tính tình Ngụy Ninh, chưa bao giờ chịu tin vào quái lực loạn thần gì đó.

Dù có thấy được cũng sẽ làm như không thấy, hoặc là thẳng thắn dùng lý luận khoa học giải thích tất cả, cái kiểu nào có khả năng tự phục hồi kinh người và năng lực tự thôi miên này, Ngụy Thời từng thấy không chỉ một hai lần, ít nhiều gì cũng biết nút thắt trong lòng Ngụy Ninh, vì vậy mà trong vấn đề này không giải thích gì thêm với Ngụy Ninh. “Muốn trị bệnh của anh, chỉ có thể dùng phương thuốc cổ truyền.”

Ngụy Ninh nghi ngờ liếc mắt nhìn Ngụy Thời: “Phương thuốc cổ truyền nào?”

Ngụy Ninh xoa xoa cằm: “Đầu tiên phải tìm xem cái gì khiến chỗ đó của anh mọc ra cái đó, sau đó kiểm vài loại dược liệu hơi khó tìm, trên cơ bản là như vậy, rất đơn giản.”

Ngụy Ninh dần thả lỏng, nhưng ngay sau đó lại nói: “Nhưng mày không biết cái gì làm anh bị dị ứng hoặc trúng độc, làm sao tìm được?”

Ngụy Thời lại xoa cằm: “Nói vậy, đành dùng phương pháp loại trừ, hai ngày nay rốt cuộc anh có tiếp xúc với cái gì không bình thường không, thử qua từng cái, rốt cuộc sẽ biết được cái gì làm anh bị “dị ứng”.

Lúc nói đến hai chữ “dị ứng” này, Ngụy Thời nhả chữ rõ ràng nặng hơn.

Thứ đầu tiên mà Ngụy Ninh nghĩ đến, thứ gì đó băng lãnh, quan tài cứng rắn. anh có chút chần chừ lấy từ trong túi ra một cái túi nilon, bên trong lộ ra một tờ nhân dân tệ giá 10 ngàn bị vo lại, anh lấy tờ nhân dân

tê ra, mở ra, bên trong là một dùm bùn nhão màu đỏ đen. “Mày xem xem có phải cái này không?”

Ngụy Thời không trực tiếp dùng tay lấy, mà lấy từ trong ngăn kéo ra một đôi bao tay giả da màu đen, cẩn thận đeo vào, dùng cái nhíp lấy một ít bùn nhão đỏ đen kia đặt trên một miếng thủy tinh, đặt miếng thủy tinh trên bàn kính hiển vi có bội số nhỏ.

Ngụy Ninh ở một bên an tĩnh chờ.

Đầu Ngụy Thời so với người bình thường thông minh hơn, cách nghĩ so với người bình thường cũng cổ quái hơn, từ nhỏ đến lớp, làm hết chuyện bất ngờ này đến cổ quái khác, khi đó quan hệ giữa Ngụy Ninh và anh là anh em tốt, bị Ngụy Thời lôi kéo chạy khắp nơi, gây không ít họa, cũng thay Ngụy Thời gánh không ít tiếng xấu, ngay cả lần kia nửa đêm thử chạy vào bãi tha ma thôn Ngụy thử gan cũng là do Ngụy Thời đề nghị và giục dây.

Tốt nghiệp trung học xong, hai người mỗi người một ngả, một ở B thị học đại học, một lưu lại thành phố tiếp tục học y, vài năm trôi qua, cũng chỉ gặp lại vài lần, thế nhưng tình anh em một chút cũng không thay đổi.

Ngụy Thời học y xong, vốn có cơ hội ở lại làm việc ở thành phố, cậu hẳn đã móc nối quan hệ cho hẳn xong, bệnh viện Hoa Hảo, cuối cùng tên nhóc này chỉ làm việc ở bệnh viện có mấy tháng liền xin nghỉ việc quay về thôn Ngụy làm một “lang vườn chân đất” bình thường. Làm cho cậu hẳn giận đến mức đầu suýt chút nữa nổ tung, nói thẳng từ nay về sau không bao giờ quản thẳng cháu trai ngoại này nữa.

“Lang vườn chân đất” chỉ ở nông thôn nhỏ mới có, từng qua khóa huấn luyện trị liệu của nhân viên y tế, lại là thừa kế nghiệp cha, biết thêm chút ít y thuật bệnh lý. Ở địa phương nhỏ, không kiếm được bao nhiêu tiền, lại là vùng xa xôi, xem bệnh không dễ nên mới tồn tại những “lang vườn chân đất” như thế.

Bình thường, “lang vườn chân đất” cũng có thể khám một số bệnh nhỏ, nhưng trong đó luôn có một ít kỳ nhân dân gian và phương thuốc cổ truyền linh nghiệm.

Học đại học chính quy như Ngụy Thời lại ra ngoài làm “lang vườn chân đất”, thật sự rất đáng ngạc nhiên, hầu hết mọi người đều nói hẳn có bệnh thần kinh, hẳn cứ như vậy mà nhìn mọi người bằng ánh mắt khác thường, bình tĩnh tự nhiên ở thôn Ngụy sống qua ngày.

Không ai biết tại sao hẳn lại muốn làm như vậy, cũng không người nào biết rốt cục thôn Ngụy có chỗ nào hấp dẫn hẳn.

Ngụy Ninh đợi một lúc, rốt cục Ngụy Thời cũng ngẩng đầu lên, hẳn đẩy cái kính không gọn trên sống mũi. “Đúng là trong bùn có vấn đề.”

Ngụy Ninh nghe thấy hẳn nói như vậy, mừng rỡ: “Vậy dùng cái đấy làm thuốc thử xem?”

Ngụy Thời lắc đầu, tháo kính mắt xuống: “Cái này không được, anh phải tìm xem cái gì ẩn bên trong nó. Người xưa có nói, trong vòng mười bước, tất có phương thảo; trong vòng mười bước, cũng tất có khắc tinh. Vật này là nguyên nhân khiến anh “dị ứng”, anh phải tìm được khắc tinh của nó mới giải độc được.

Ngụy Ninh nghe thế xanh cả mặt, đây là muốn anh đi đào một phần Ngụy Tích lấy từ trên quan tài anh một ít xuống làm thuốc sao? Chỉ nghĩ thôi cũng đáng sợ.

Thần tình Ngụy Ninh đại ra, vẻ mặt ngơ ngẩn, lúc này Ngụy Thời lại đang lúc lửa cháy đổ thêm dầu: “Anh phải nhanh lên, cái kia của anh mấy ngày nay không có chuyện gì, qua bảy ngày nữa — “người an hem” phía dưới sẽ biến thành một khối thịt thối.”

Thịt thối đáng sợ như vậy, Ngụy Ninh lập tức tái mét.

Đây là không trâu bắt chó đi cày, không thể không làm.

Ngụy Ninh mang vẻ mặt đau khổ quay về tân phòng, ở trên giường trần trọc, không sao ngủ được. Lại sợ hãi, vừa quay về thôn Ngụy được vài ngày, đem hết chuyện đáng sợ của nửa đời người trải qua một loạt, cái này còn chưa tính, giờ lại còn thêm chuyện nửa đêm đi quật một phần nữa, vừa áy náy, vừa quấy rối người chết, tóm lại là một chuyện tổn hại âm đức, hơn nữa, đây là mộ phần của Ngụy tích, nghĩ thế nào cũng là anh quá đáng.

Ngụy Ninh thoát nhìn là một người rất lý tính, đem chủ nghĩa duy vật trở thành tín ngưỡng, đối với chuyện quái lực loạn thần luôn hừ mũi coi thường, nhưng mà, do thôn Ngụy cùng với má Ngụy hun đúc làm xuất hiện một số chuyện, là vấn đề thâm căn cố đế chiếm sâu trong tâm trí anh.

Dù tin hay không tin, thì cũng tồn tại một cái gì đó bí ẩn.

Anh tự cho là mình ở trước quan tài Ngụy Tích tự trách một hồi là tốt rồi, đốt cho Ngụy Tích nén nhang tiền giấy coi như xin lỗi. Tự mong mình an lòng, truyền thống tuần hoàn hay do nguyên nhân khác anh không biết, nhưng vẫn làm theo bản năng.

Cứ như vậy phản phản phức phức, vướng vướng mắc mắc, cuối cùng Ngụy Ninh cũng từ từ ngủ.

Ngủ một mạch đến tối, Ngụy Ninh bị Ngụy Tam thâm gọi ra, ăn cơm xong, Ngụy Tam Thâm lại lấy ra một con gà sống, đặt ở nhà giữa. “A Ninh, tối mẹ dẫn con đi viếng mộ A Tích, nó chuyển chỗ mới mẹ chưa tới thăm, phải liếc mắt nhìn một cái mới yên tâm.”

Ngụy Ninh liếc nhìn con gà sống kia. “mẹ, mẹ đừng đi, để con đi một mình là được, trời tối đường cũng không dễ đi, nếu mẹ ngã thì sao, sáng sớm mẹ còn nói giao việc này cho con mà.”

Ngụy Tam thắm vừa nghe Ngụy Ninh nói, lập tức lộ ra vẻ hài lòng tươi cười: “Vẫn là A Ninh tốt.”

Dưới ánh mắt tràn đầy từ ái của Ngụy Tam thắm, Ngụy Ninh có chút chột dạ và áy náy, anh không tự nhiên nhìn sang hướng khác.

Gần mười giờ, Ngụy Ninh ra khỏi nhà.

Mang theo đèn pin cầm tay, còn cầm thêm đèn lồng trắng, dù có ánh đèn nhưng trong bóng đêm giờ tay ra vẫn không thấy năm ngón, bóng cây mờ ảo, tiếng côn trùng náo động, một cơn gió nhẹ thổi tới, tất cả đều dường như mang theo một chút âm hưởng cổ quái khó nói thành lời khiến người ta lạnh sống lưng, lông tơ dựng đứng.

Lòng bàn tay Ngụy Ninh đều là mồ hôi lạnh, anh cố không chớp mắt đi thật nhanh trên con đường mòn.

Đến nơi, chiếc áo sơ mi Ngụy Ninh mặc trên người đã sớm ướt đầm mồ hôi, bết dính vào người, nhưng ở bãi tha ma gió thổi dường như lạnh lẽo hơn, cứ như bị một tầng băng mỏng bao lấy.

Ngụy Ninh đặt những thứ trên tay xuống, đầu tiên anh lấy con gà sống ra, trực tiếp cắt tiết gà cho chảy vào trên mộ, sau đó, anh ở khoảng đất trống trước bộ bàn tế phẩm ra, đốt hương, chắp tay đứng trước mộ phần, thấp giọng nói: “A Tích... tôi cũng không có cách nào, cậu tha thứ cho tôi.”

Nói xong, Ngụy Ninh lấy ra một cái cuốc, loại cuốc chuyên để đào huyệt, dài khoảng một thước, Ngụy Ninh chọn một chỗ rồi đào, may là bãi tha ma là nơi địa thế thấp, đất đai ẩm ướt, có đào cũng không tốn sức, chỉ một lát sau Ngụy Ninh đã đào được một cái hố nhỏ.

Sắp chạm tới quan tài, Ngụy Ninh lau mồ hôi trên trán, không biết là mồ hôi lạnh hay mồ hôi nóng, anh lấy đèn pin ra chiếu vào chỗ đó, đột nhiên, đầu óc quay cuồng ngã xuống nằm mộ.

“Tùng—tùng—tùng—”

Ngụy Ninh nghe được âm thanh vang tới, tỉnh lại, anh mờ mịt ngẩng đầu, liền thấy một người đàn ông đứng cách đó không xa, gõ một cái trống cổ.

Tiếng trống rất to, rất vang.

Lòng Ngụy Ninh dao động theo tiếng trống, anh không tự chủ được mà đi về phía người kia, anh càng tới gần tiếng trống đánh càng nhanh, cứ như mưa to trút xuống, bước chân của Ngụy Ninh cũng dồn dập theo, như khi uống rượu say, lao đảo, ngã luôn xuống đất.

Đột nhiên có mấy người diện mạo mơ hồ chạy về phía Ngụy Ninh, đỡ anh dậy, nắm tay anh, kéo anh chạy về phía trước, Ngụy Ninh dùng sức đẩy dụa: “Các người làm gì vậy? Buông ra.”

Thế nhưng khí lực những người đó vô cùng lớn, mắt điếc tai ngơ, vẫn kéo anh tới trước một căn phòng, đẩy anh vào.

Bên trong là một mảng tối đen, giơ tay không thấy năm ngón, Ngụy Ninh chỉ có thể ngửi thấy một mùi vị kì lạ, nói thối không thối, bảo thơm không thơm, cứ như vậy phảng phất trong không khí, mùi vị này chui vào lỗ mũi của anh, đợi anh thở ra liền biến thành một phần thân thể anh.

Lúc này, một ngọn đèn sáng lên, một người ngồi dưới đèn, bóng hắt vào trên tường.

Ngay cả cái bóng so với người khác cũng vẫn đẹp hơn, Ngụy Ninh hoảng hốt nghĩ, một người sao có thể có ngoại hình như vậy, đẹp đến mức lòng người rung động.

Người trông có vẻ đẹp này ngẩng đầu lên nhìn Ngụy Ninh nhẹ nhàng cười.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Âm Tửu

Ngụy Ninh cứ như bị một sợi dây vô hình kéo đi, tiến về phía trước, từng bước một đi đến trước mặt người đàn ông kia

Xung quanh trong bóng tối truyền đến âm thanh vi vu tinh tế, vẻ âm trầm giương nanh múa vuốt bao phủ khắp bốn phía, chỉ có một chút ánh đèn, cùng với ánh đèn bên cạnh chỗ người đàn ông kia ngồi, có vẻ ôn hòa, nhìn qua có chút kiêu diễm.

Ánh mắt Ngụy Ninh trong chốc lát thanh tỉnh, xung quanh bóng tối mơ hồ, trực giác Ngụy Ninh cảnh báo một loại nguy hiểm, một hồi si mê, người trước mắt này tản ra mùi hương như cổ độc. Rõ ràng hấn sợ, nhưng không cách nào dừng lại được.

Cuối cùng, hấn đi đến bên người đàn ông kia, người đàn ông kia vẫn chăm chú nhìn hấn, đợi đến khi hấn tới gần, liền đưa tay ra kéo Ngụy Ninh lại.

Tay gã băng lãnh, cứng rắn, bướng bỉnh chế trụ tay Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh nhịn không được run run một chút, ngoài cửa truyền đến tiếng trống “Tùng—tùng—tùng—” nặng nề, tiếng trống phá vỡ hắc ám xung quanh, theo tiếng trống này, xung quanh dần dần cũng vang lên rất nhiều âm thanh, rất nhẹ rất nhỏ, dường như là tiếng người, lại dường như là tiếng nhạc, theo gió truyền đến.

Cảm giác ớn lạnh phía sau càng tăng lên, âm thanh này ngày càng gần, ngày càng gần, mãi đến khi “rầm” một tiếng, cửa bị đẩy ra, sau đó, Ngụy

Ninh thấy bên người đột nhiên xuất hiện rất nhiều “gì đó”, trong bóng đêm bao phủ, âm thanh kỳ quái này từ chỗ họ truyền tới.

Bọn họ giữ yên lặng đứng trong bóng tối, bao vây quanh Ngụy Ninh và người đàn ông kia, Ngụy Ninh có thể “nghe thấy”, “nhìn thấy” bọn họ, bọn họ xì xào bàn tán, nhiều cái “gì đó” đứng chung ở một chỗ khiến sự khủng bố được phóng đại lên vô hạn, trong lòng Ngụy Ninh không tìm được mà cuồn loạn, máu xông lên đại não, từng đợt mơ màng, hẳn không tự chủ được nắm chặt tay, mà trên tay cũng truyền đến một lực đạo.

Lực đạo rất lớn, bóp tay của Ngụy Ninh một trận đau đớn. Ngụy Ninh có chút cảm kích với sự đau đớn bất thành hình này, chỉ ít khiến thần trí hẳn thanh tỉnh lại, ánh mắt hẳn dần dần trở lên lãnh tĩnh, hẳn nhìn thoáng qua người đàn ông kia, lại nhìn thoáng qua thứ “gì đó” đang “giả thần giả quỷ”, quyết định tiếp tục yên lặng theo dõi kỳ biến.

Quả nhiên, an tĩnh một hồi, lúc này thứ “gì đó” chậm rãi nhích lại gần.

Ngụy Ninh dưới sự bức bách của bọn họ, nhịn không được lui về phía sau một bước, vừa vận dụng phải người đàn ông kia, người đàn ông kia giờ tay giữ chặt vai hẳn, Ngụy Ninh quay đầu nhìn một cái, con người như nước, mang theo vài mảnh băng đá.

Đi là đi không được rồi.

Thứ “gì đó” từ trong bóng tối tạo ra một hình dạng, đưa đến trong tay Ngụy Ninh, Ngụy Ninh rơi vào đường cùng, chỉ có thể nơm nớp lo sợ mà nhận lấy, nhìn qua như một cái chén—

Một thanh âm truyền đến: “Âm thế nhân, dương thế nhân, âm dương không thể dính dáng; nam sinh nhân, nữ sinh nhân, nam nữ hữu tình thiên — lúc tới vốn không đường, khi đi thì hoang hoang, bầu bạn một thời là một thời — uống xong rượu cõi âm, kết thành quỷ nhân duyên, thỉnh —“

Xướng họa quỳ dị khiến Ngụy Ninh uống không được, không uống cũng không được, cầm chén rượu trong tay, không nhúc nhích.

Người đàn ông phía sau hẳn cũng từ thứ “gì đó” này nhận lấy một chén rượu cầm trên tay, sau đó, gã kéo cánh tay Ngụy Ninh vòng qua tay gã, đem cái ly trong tay Ngụy Ninh ép lên bờ môi hẳn, cứ như vậy, bán ép buộc Ngụy Ninh uống rượu giao bôi.

Dịch thể trong chén lạnh như băng trôi xuống yết hầu khiến Ngụy Ninh hít một ngụm khí lạnh.

Điều duy nhất đáng mừng chính là khi uống chén rượu này xong, thứ “gì đó” kia tỏ vẻ rất hài lòng, cúi đầu thì tiếng ồn ào từ bốn phía liền vang lên, dường như có phần náo nhiệt, Ngụy Ninh nhìn không rõ, lại cảm thấy được.

Tựa hồ có chút giống cảnh đầu của lễ âm hôn.

Kiểu liên tưởng móc nối này khiến Ngụy Ninh cả kinh sợ hãi, hẳn không hiểu được người ở đâu, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, chỉ có một tầng sương mù bao quanh hẳn, mãi không tiêu tan, đầu óc sớm đã thành một đồng hồ độn, ý thức lúc có lúc không, hẳn cố gắng nhìn rõ hơn, muốn nhớ kỹ hết thấy những gì trước mắt này nhưng cũng chỉ có thể hữu tâm vô lực.

Xung quanh vang lên âm thanh xì xầm nhỏ, hỗn loạn khiến người khác thấy khó chịu, “Buổi lễ kết thúc——“ “đúng là do trời định ——“ “thật hiếm có——“ Ngụy Ninh nghe đến mức đầu ong ong tác hưởng, những âm thanh này nghe như hiểu lại như không hiểu, khiến Ngụy Ninh như con gà mờ giữa rừng, chẳng biết rốt cuộc “bọn họ” có ý gì.

Thứ “gì đó” cứ như thủy triều xuống của nước biển, từ từ biến mất, Ngụy Ninh thấy không rõ ràng lắm, chỉ loáng thoáng nghĩ bọn họ là bay đi, mà cái “gì đó” cuối cùng trước khi rời đi còn quay đầu lại “ngắm” Ngụy Ninh một cái, Ngụy Ninh cả kinh sợ hãi, bởi vì cái “gì đó” có đôi mắt xanh biếc sâu thẳm cứ như ma trời.

Người đàn ông phía sau giơ tay ra, chậm rãi ôm lấy hông Nguyệt Ninh, mang theo vẻ âm lãnh, Nguyệt Ninh nhin không được run lên một chút, nhưng ngay cả cách trốn tránh cũng không nghĩ đến, ngược lại còn nghĩ cái loại cảm giác âm lãnh này cũng không quá khiến người ta khó chịu.

Sau đó — sau đó, người đàn ông này cởi bỏ quần áo của Nguyệt Ninh, làn da lỏa lồ từng tấc từng tấc bị vuốt ve. Nguyệt Ninh cảm thấy có một cảm giác quen thuộc, cứ như cảnh này đã từng xuất hiện qua.

Hô hấp Nguyệt Ninh dần dần nặng.

Người đàn ông kia hôn môi anh, chạm nhẹ, liếm mút, nhàn nhã từ tốn, động tác không nhanh không chậm, khiêu khích tình dục Nguyệt Ninh. Nguyệt Ninh mở miệng, lặng lẽ mà rên rỉ, khóe mắt ướt át, anh nhìn người đàn ông kia — đây là một khuôn mặt rất dễ nhìn, còn có chút quen thuộc. Nước da xanh xao, đôi môi đỏ, ánh mắt sâu thẳm, vẻ ngoài tương phản không gì nói được khiến người ta nhìn rồi khó quên, dù là hơn mười hai mươi năm sau, ký ức vẫn như lúc ban đầu.

“A——” một tiếng than thở vang lên bên tai Nguyệt Ninh.

Bàn tay kia lạnh như băng trượt qua lồng ngực trần trụi của Nguyệt Ninh, một đường đi xuống, thẳng đến giữa hai chân anh, Nguyệt Ninh nhìn vào gương mặt đẹp trai kia, không chớp mắt một cái. “Ahm ——” anh đột nhiên kêu đau một tiếng, bởi vì bàn tay kia xoa nắn phía dưới của anh, cảm giác lạnh như băng một lần nữa khiến anh uể oải không phấn chấn lên được, nhưng mà bàn tay kia lại thuần thực khiêu tình khiến toàn thân anh phát nhiệt.

Ngay lúc toàn thân Nguyệt Ninh căng cứng, sắp tiết ra dưới bàn tay ấy, anh nghe được vài tiếng hô to: “Anh Ninh, anh Ninh, anh tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh đi, tỉnh tỉnh, cái đêch, anh tỉnh lại cho tôi!”

“Ba—Ba—“ hai tiếng, Ngụy Ninh ôm quai hàm tỉnh lại, anh tức giận liếc mắt, thẳng nhai Ngụy Thời này sớm không gọi muộn không gọi, hết lần này tới lần khác lại nhằm đúng thời khắc quan trọng nhất mà gọi hồn. “Nhóc còn mày muốn chết phải không, cút xa ra một chút, mày có định cho người khác ngủ không hả?”

Ngụy Thời cầm theo một chiếc đèn lồng trắng: “Anh Ninh, anh còn chưa tỉnh à, anh nhìn xem giờ anh đang ở chỗ nào?”

Ngụy Ninh nâng đầu dậy, mở mắt ra, vốn dĩ là một gian nhà có chút ánh sáng leo lắt giờ đã biến mất không chút tăm hơi, mà anh đang nằm cạnh hai bên trái phải đều là quan tài, cạnh đó là quan tài lạnh như băng, trên người tất cả đều là đất đen ẩm ướt — Ngụy Ninh sợ đến mức gào thét quái dị, bò ra khỏi hố: “Cái đêch, đúng là sống gặp quỷ, sao tao lại vướng phải chuyện này.”

Ngụy Ninh nhìn xung quanh mình, phụ cận là những mộ bia và phần mộ cao thấp, bụi cây và cỏ dại trong bóng đêm giương nanh múa vuốt, dữ tợn đáng sợ, chỗ anh vừa ngủ chính là cái hố mà anh đào trước mộ Ngụy Tích, vẻ mặt Ngụy Ninh mờ mịt nhìn cái hố có thể chứa được toàn thân anh kia — anh nhớ rõ ràng chính mình chỉ đào cái hố bằng cái chậu rửa mặt, dùng một cái, sao lại đột nhiên to như vậy.

Ngụy Thời không nói tiếng nào đứng bên cạnh anh.

Ngụy Ninh cố gắng nhớ lại tất cả những gì đã phát sinh, đầu lại trống rỗng, ở dưới ánh sáng sao trời âm đạm, chỉ có thể mơ hồ nhìn được gương mặt Ngụy Thời, Ngụy Ninh có chút sợ hãi cười khan hai tiếng: “Đại khái là có chút mệt mỏi—“

Lời như vậy, nói ra ai tin? Ngụy Ninh biết thế nhưng vẫn theo bản năng mở miệng.

Ngụy Thời nhẹ giọng trả lời một cậu, không giống như thường ngày tranh cãi với anh. Ngụy Ninh nhìn bia mộ của Ngụy Tích, đây là lúc ban ngày mới từ chỗ kia mang tới, trên đó viết thoãn thoắt vài nét chữ cứng rắn.

Ngụy Ninh lắc đầu, anh định nhảy xuống dưới, quan tài Ngụy Tích đã lộ ra một ít, Ngụy Thời cũng muốn cùng anh nhảy xuống, Ngụy Ninh vội ngăn cản hẳn: “Mày ở phía trên nhìn là được rồi, nếu như cũng bị vạ lây thì sao.” Ngụy Ninh thử bật công tắc đèn pin, đèn pin phát ra ánh sáng mờ nhạt vô cùng, dù có bật như thế nào cũng không thay đổi, Ngụy Ninh dùng sức lắc lắc, cũng không có gì thay đổi, anh không thể làm gì khác là ném chiếc đèn pin cho Ngụy Thời, để hẳn đưa chiếc đèn lồng giấy kia qua.

Ngụy Ninh cầm đèn lồng trắng, tiến đến trước quan tài.

Màu đen, quan tài tản ra mùi cay đắng, lẳng lẳng nằm ở đó.

Ngụy Ninh cẩn thận cúi xuống nhìn ngó trên quan tài, vệt đỏ sẫm gì đó dường như biến mất không chút tăm hơi, anh tìm kiếm từng chỗ một cũng không thấy. “Không thấy—“ Ngụy Ninh tự lẩm bẩm nói.

Ngụy Thời đứng ở cạnh anh, khẩn trương nhìn anh: “Cái gì không thấy?”

Lông mày Ngụy Ninh nhíu chặt: “Cái mảng đỏ đỏ gì đó không thấy, thật sự là kỳ quái.”

Ngụy Thời chần chờ một chút. “Tìm kỹ đi.”

Ngụy Ninh gật đầu, anh cầm theo đèn lồng trắng tiến đến trước quan tài, cái mùi khó ngửi xộc vào mũi khiến anh rùng mình, lúc này, Ngụy Thời đưa tới một đạo phù. “Ngậm ở trong miệng, đừng nuốt xuống.” Ngụy Ninh trực tiếp lấy tấm bùa kia nhét vào trong miệng, quả nhiên không ngửi thấy mùi vị cổ quái kia nữa.

Ở góc mà Ngụy Ninh không nhìn thấy, trên cổ quan tài từ từ rịn ra một ít gì đó màu đỏ, từ từ bám vào bùn đất nổi lên, khi Ngụy Ninh quay đầu lại kiểm tra lần thứ hai, lập tức phát hiện chỗ đó.

“Hình như vừa rồi ở đây không có —“ Ngụy Ninh nói thầm, lấy ra một con dao nhỏ đã chuẩn bị từ sáng sớm, gầy một ít cái gì đó màu đỏ này, sau đó, lại bào một ít vụn gỗ trên quan tài, vụn gỗ nhẹ nhẹ từng sợi rơi khỏi quan tài, cứ như sợi nấm —

Ngụy Ninh lấy tay dúm một ít sợi vụn gỗ, quay sang hỏi Ngụy Thời: “Đây rốt cuộc là cái gì?”

Ngụy Thời lập tức kích động đến gần, đưa cho Ngụy Ninh một sợi: “Nhanh, bọc cái này lại, đây là đồ tốt muốn tìm cũng tìm không được đâu, gọi là “thực huyết khuẩn”, thường sống ở nơi ẩm thấp trong quan tài.” Ngụy Thời không không nói “thực huyết khuẩn” chỉ có ở những nơi thi khí rất nặng, huyết khí rất nặng mới có thể mọc ra.

Ngụy Ninh đem “thực huyết khuẩn” này cất cẩn thận, nháy ra khỏi hố đất, hai người im lặng không lên tiếng sắp xếp hết mọi thứ trở lại bình thường, chờ tất cả khôi phục nguyên dạng, Ngụy Ninh đốt một nắm hương, đốt một đồng tiền giấy, ở trước bia mộ Ngụy Tích bái lạy, Ngụy Thời cũng ở phía sau lưng anh làm bộ bái lạy.

Ngụy Ninh còn định nói cái gì, lại bị Ngụy Thời kéo lại: “Được rồi được rồi, cậu ấy sẽ không trách anh.”

Ngụy Ninh quay đầu lại trừng mắt liếc hẳn: “Làm sao mà biết? Từ khi nào thì mà có khả năng thông âm rồi?”

Ngụy Thời xoa cằm, dùng ánh mắt mờ mịt liếc nhìn bốn phía bãi tha ma hoang vu, chút ánh sáng trong bóng đêm cũng chìm nổi bất định: “Tôi nói không là không. Anh Ninh, không phải trước đây anh không tin sao? Ngụy Lục thăm hàng năm để anh đi tế tổ anh đều không kiên nhẫn mà.”

Ngụy Ninh trầm mặc, vừa rồi lúc anh thấy “thực huyết khuẩn” này, cùng với giấc mộng tối hôm qua, anh nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt, mắt nhìn chỗ mình vừa “ngủ” kia, trong cổ họng như bị mắc nghẹn, nhìn nửa ngày, rốt cục khó khan nói ra một câu:

“A Thời, mà nói xem chẳng lẽ có quỷ thật sao?”

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Gông Cùm Xiềng Xích

Không đợi Ngụy Thời ở bên cạnh trả lời, Ngụy Ninh đã tiếp tục nói: “Anh nói với mày cái này làm gì, anh thấy anh gần đây cũng bị mấy chuyện này làm cho thần kinh đông đá rồi.”

Ánh mắt Ngụy Thời lóe lóe: “Anh Ninh, thật ra — có chuyện này tôi không nói cho anh biết, cái này —“ Anh giơ túi plastic trong tay lên, “thực huyết khuẩn” bên trong vốn màu đỏ đã biến thành màu đen: “Sẽ khiến người ta sinh ảo giác.”

Ngụy Ninh nhất thời giơ tay ra, bóp một cái đánh vào ót Ngụy Thời: “Ông đêch, sao mày không nói sớm, làm hại anh còn tưởng mình gặp quỷ, sắp bị dọa đến vỡ mật, nói, nhóc con mày không phải là cố tình gạt anh đấy chứ, còn định chê cười anh mày?”

Ngụy Thời vẻ mặt cười nịnh: “Anh Ninh, sao có thể thế nha, cái thứ “thực huyết khuẩn” này là trước kia tôi đọc được ở một quyển sách cũ, còn tưởng rằng trên sách viết linh tinh, nào nghĩ rằng trên đời thật sự có thứ này, còn sinh trường ở bãi tha ma thôn Ngụy chúng ta, tôi đây không phải bật dậy đến tìm anh luôn sao.” Ngụy Thời lộ ra vẻ mặt dâm đãng “tôi đây đủ nghĩa khí anh em đi.”

Ngụy Ninh hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không nói gì nữa, mặc kệ nói thế nào thì giải thích của Ngụy Thời rất đúng lúc, khiến cước bộ trầm trọng của anh nhẹ nhàng đi không ít. Xác định không phải mình gặp quỷ cũng không phải đầu óc mình có vấn đề, Ngụy Ninh tự giấu một phen, quả nhiên chỉ cần quay về thôn Ngụy liền không được bình yên.

Nhưng mà, vì sao trong ảo giác, ai anh cũng không nghĩ lại chỉ nghĩ đến người kia?

Chẳng lẽ thật sự là ngày suy nghĩ đêm nằm mộng, làm một cuộc âm hôn, tiềm thức chính mình còn thật sự đem chuyện này để trong lòng?

Trở về thôn Ngụ, lúc mỗi người phải rẽ một ngã, Ngụ Thời nói với Ngụ Ninh khi nào trời sáng thì qua tìm hãn, muốn chế ra thuốc giải còn tốn một chút công sức.

Ngụ Ninh gật đầu, xoay người rời đi, cửa nhà Ngụ Tích đang khép, từ bên trong lộ ra ánh đèn ảm đạm, Ngụ Ninh đi tới, nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa ra, vừa mới bước vào, một gương mặt đột ngột xuất hiện trước mặt anh, Ngụ Ninh sợ tới mức lùi lại một bước, thiếu chút nữa hét toáng lên.

“A Ninh à, quay về rồi, mẹ chờ con cả đêm, đi lâu như vậy, còn sợ con đã xảy ra chuyện gì.” Gương mặt kia trắng bệch đôi môi đỏ sẫm như máu thoát nhìn thật dọa người, khép khép mở mở nói ra một câu.

Là Ngụ tam thắm, hơn nửa đêm còn ăn diện như lệ quý vậy làm gì? Ngụ Ninh bị bà dọa đổ mồ hôi lạnh, không đáp lại được, chỉ có thể cười khổ lau mồ hôi: “Không có gì, trên đường chậm trễ chút thôi. Sao mẹ còn chưa ngủ? Nửa đêm rồi, sao còn ăn diện, chinh tề đến như vậy?”

Ngụ tam thắm giúp mở cửa, hì hì hắc hắc mà nở nụ cười: “Xinh đẹp không?”

Ngụ Ninh ghen một cái, trái lòng mà gật đầu, ói ra một câu: “Đẹp.”

Ngụ tam thắm sờ sờ mặt mình, trên ngón tay đều là bột phấn trắng, roi thẳng xuống: “Xinh đẹp phải không? Mẹ cũng thấy đẹp, gương mặt này nhìn như ma quý, những cái gì đó sẽ không dám tìm đến nhà, A Ninh à, đi ngủ đi, ngày mai mẹ mang con đến nhà Ngụ thất gia sửa lại gia phả, đi ngủ đi, ai—“

Ngụy Ninh không nhúc nhích, nhìn thân thể đơn bạc của Ngụy tam thâm biến mất sau cửa.

Trước cửa quả phụ lắm thị phi, hán tử trông mong tim đập loạn.

Ngụy Ninh đột nhiên nhớ tới câu nói không biết đã nghe được ở đâu này, chắc cũng là mấy người già trong thôn nói chuyện tầm phào. Ngụy Ninh còn nhớ rõ, khi bọn họ nói những lời này, trên mặt mang thần sắc ái muội cùng khó hiểu. Lúc Ngụy Ninh còn nhỏ cùng với mấy đứa trẻ trong thôn từng đánh nhau, bọn họ dùng những lời lẽ bẩn thỉu nói về má Ngụy, bôi đen bịa đặt khiến lửa giận Ngụy Ninh xông lên, cứ như con thú nhỏ bị thương cắn xé đối phương, người bên cạnh kéo mãi không ra.

Mẹ Ngụy Ninh đến tìm anh, mắng anh một trận to vì khiến anh phải đi xin lỗi bọn trẻ kia, Ngụy Ninh chết không chịu cúi đầu, mẹ Ngụy Ninh cũng không còn cách nào đành phải tự mình nói rõ sự tình.

Đợi đến khi về nhà, đóng cửa lại, mẹ Ngụy Ninh sẽ ôm Ngụy Ninh, không nói gì lặng lẽ khóc: “Lần sau đừng đánh, cứ để bọn họ nói đi, nói luyên thuyên này họ sẽ có báo ứng, con càng phản ứng lại những lời đó bọn họ sẽ lại càng nói, con mà không để ý tới, bọn họ không còn ai tiếp chuyện, sẽ không còn hứng thú nữa, con hiểu không?” mẹ Ngụy Ninh khóc xong, lau khô nước mắt, nói với Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh cái hiểu cái không mà gật đầu.

Kỳ thật, anh vẫn không hiểu lắm, nhưng ít nhất anh hiểu được, mình nhất định phải nghe lời mẹ, nếu không mẹ sẽ khóc, mà hẳn là người đàn ông duy nhất trong nhà, phải bảo vệ bà.

Ngụy tam thâm điên điên khùng khùng nói mấy câu, khiến tất cả ký ức không vui trong đầu Ngụy Ninh đều quay về, tuy rằng không xác định được việc này là có thật hay chính mình loạn tưởng ra, trong lòng hẳn vẫn nóng

nảy một trận, muốn phát hỏa nhưng không biết nhắm vào ai, chỉ có thể đâm một quyền trên tường rồi quay về căn phòng mới kia.

Một đêm cứ như vậy trôi qua.

Sáng sớm, Ngụy tam thẩm làm xong điểm tâm, dẫn Ngụy Ninh đến nhà Ngụy thất gia.

Lúc này, sương mù trong sơn cốc vẫn chưa tan hết, như có như không tràn ngập bốn phía, cây hòe cao lớn an tĩnh đứng bên đường, gió thổi qua, sương mù chậm chậm tan dần, xung quanh có tiếng nước “tí tách” truyền đến, hai bên núi cũng không cao, thoạt nhìn sừng sững như đang canh giữ.

Đi được một lát, ống quần đã ướt nhẹp, cây cầu gỗ từ trong sương mù hiện ra.

Mười mấy năm rồi Ngụy Ninh mới lại một lần nữa đến chỗ cây cầu gỗ này, cầu gỗ phát ra âm thanh “cót két”, nhẹ nhẹ đong đưa, trong không khí, trên mặt sông tràn ngập hơi nước, xuất hiện một cái bóng ngược.

Suối nước mất đi vẻ sáng sủa ban ngày, âm u.

Ngụy Ninh nhìn lướt qua liền quay đi, hai người chậm chậm đi về phía trước, bởi vì đến gần núi sương mù lại càng dày đặc, may mắn dưới chân bọn họ chính là đường đá nhỏ, không cần lo lắng sẽ lạc phương hướng, đi khoảng chừng hơn mười hai mươi phút, cuối cùng thấy được vài gian nhà.

Bao quanh bên ngoài nhà là một loạt cọc gỗ tạo thành tường bao, phía trên đây cây cỏ giống như đem toàn bộ căn phòng kia bao lấy, mở cửa ra, sân cũng không lớn, bên trong không trồng hoa không trồng cỏ, chỉ có một chút thông, tỏi, rau xanh và vài cái khác.

Ngụy thất gia đứng ở dưới lều, không biết đang làm gì.

Ngụy tam thẳm vào cửa liền hô một tiếng: “Thất gia, sớm a.”

Ngụy thất gia nghe được tiếng nói, chậm chạp nghiêng đầu sang nhìn, hai mắt vô thần, một đầu tóc bạc rối bời dường như đến giờ chưa rửa mặt trái đầu qua, nhìn qua bản kinh người, thắt lưng cong, hai tay gầy gò che miệng ho khan vài tiếng. “Khụ — khụ — đến đây nào, vào nhà.” Nói xong, ông đi trước dẫn đường.

Ngụy Ninh lớn như vậy rồi cũng chưa từng tới đây, giờ lại đến nhà Ngụy thất gia mấy lần. Nhà Ngụy thất gia ở khá xa, không quan hệ thân thiết với những người khác trong thôn Ngụy, dần dần, trừ khi có việc ra thì không đến nhà Ngụy thất gia ngồi — “ngồi” này là cách nói của người ở thôn Ngụy, ý cũng chính là đến nhà người khác chơi một chút.

Một bà lão đầu tóc hoa râm đi ra, nhìn Ngụy tam thẳm cùng Ngụy Ninh, hai tay xoa xoa kính, sắc mặt có chút không tốt, lạnh lùng bỏ lại một câu: “Các người ngồi đi, ta đi pha trà.”

Ngụy Ninh biết Ngụy tam gia có một người con trai, nhưng mà lúc con trai ông lúc nhỏ học không giỏi, nhất định cưới một cô gái ở tỉnh ngoài, khiến ngụy tam gia tức giận quá, chi của Ngụy Tam gia này cảm rể từ đó, chỉ được kết hôn trong vòng trăm dặm, vượt quá trăm dặm nhất định không được, con trai của Ngụy thất gia kia cũng là người nóng tính, nhìn ba hăn sống chết không chịu đồng ý, trong lúc tức giận liền cùng cô gái kia bỏ trốn — lời “bỏ trốn” này là Ngụy thất gia nói, giờ xã hội hiện đại chỗ nào còn dùng từ này.

Sau khi con của Ngụy thất gia đi rồi thì không quay về nữa, chớp mắt một cái đã ba mươi năm trôi qua, vẫn không có tin tức, cũng không biết còn sống hay đã chết.

Ngụy thất gia để Ngụy tam thẳm cùng Ngụy Ninh ngồi trong nhà chính.

Bày biện trong từ đường có thể thấy đây từng là một nơi khí phái, nhưng mà, thời gian trôi đi, hiện giờ đã sớm cũ nát không chống nổi. Đối diện cửa nhà chính có một khối lớn đặt trước tường, là một cái điện thờ được chế tác cẩn thận bằng gỗ tốt, giống như một ngôi miếu nhỏ, ở giữa là bài vị tổ tiên, phía trước đặt hai cái lư hương lớn, bên trong là tàn tro lạnh như băng, ngoài ra, phía trước chính là một cái bàn dài, mấy chiếc ghế dựa khắc hoa đặt lung tung, nước sơn đã có phần bị mòn bớt.

Ngụy Ninh một bước tiến vào trong nhà Ngụy thất gia đã cảm thấy trong phòng tràn ngập vẻ lỗi thời xưa cũ.

Có lẽ nguyên nhân vì trong nhà không có người trẻ tuổi ở — trong đầu Ngụy Ninh xẹt qua một ý niệm.

Trên điện thờ lấy ra một cái hộp gỗ, Ngụy thất gia đặt hộp gỗ kia trên bàn, mở ra, từ trong lấy ra một quyển sổ, đấy là gia phả.

Ngụy Ninh nhìn thoáng qua, quyển gia phả kia được chế tác bởi phương pháp cổ xưa, dùng chữ phồn thể, loảng ngoảng, nhìn không rõ, ngón tay khô gầy của Ngụy thất gia mở đến phần sau, ở phía trên mặt nhìn một loạt, cuối cùng tìm được hai chữ Ngụy Ninh. “Đây rồi.” Âm thanh khàn khàn của ông vang lên.

Ngụy tam thăm ngời ngay ngắn, trên gương mặt có những dấu vết do thời gian lưu lại không thể hiện chút biểu tình, nghe được Ngụy thất gia nói liền gật đầu. “VẬY LÀM PHIÊN ÔNG.”

Ngụy thất gia nhìn anh một cái, không nói chuyện, chỉ hô một tiếng. “Lão bà tử, mang bút, mực lên đây.”

Ngụy thất bà bà tránh ở nhà bếp từng bước đi đến, đặt đồ vật trong tay xuống bàn, xem ra đã chuẩn bị sẵn từ sáng, thái độ không nhiệt tình, bị chính bà vợ của mình làm mất mặt trước tiêu bối sắc mặt Ngụy thất gia trầm xuống, dùng ánh mắt hung ác trừng Ngụy thất bà bà một cái, Ngụy

thất bà bà vốn đang rất kiêu ngạo lập tức mất hết khí thế, quay đầu trừng mắt nhìn Ngụ tam thẫm cùng Ngụ Ninh một cái ròi ròi đi.

Ngụ Ninh không hiểu gì, đã mười mấy năm không gặp, đắ tội ở chỗ nào chứ? Anh hoài nghi nhìn về phía Ngụ tam thẫm, Ngụ tam thẫm ánh mắt đăm đăm, trên mặt còn có chút tàn phấn chưa lau hết, nhìn qua như một bức tranh thủy họa, mực in đậm nhạt như một mớ hỗn độn.

Trước tiên Ngụ thất gia tìm một đường ngang dưới tên Ngụ Ninh, tìm ba trang nữa tìm được tên Ngụ Tích, tên của cậu bị vòng lên làm một cái ký hiệu. Bên cạnh tên Ngụ Tích Ngụ thất gia viết thêm tên Ngụ Ninh, hai cái tên song song đứng cạnh nhau, bút lông trong tay vừa động, cái vòng kia lại mở rộng một chút mang cả tên của Ngụ Ninh vòng vào trong.

Ánh mắt Ngụ Ninh hoa lên, dường như nhìn thấy một ngón tay vừa khẽ vuốt qua hai cái tên kia.

Màu mực đen đậm, tạo thành một cái giam cầm.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thủy Quý

Khi ra khỏi cửa thì mặt trời cũng đã lên cao, sương mù tan ra, cảnh vật xung quanh hiện rõ ràng, rừng xanh lá rậm, côn trùng kêu vang chim ríu rít, lại càng hiện rõ vẻ u tĩnh, cũng có tiếng suối róc rách truyền từ đằng xa tới, đầu cành cây, dường như chỉ cần vươn ra một cái là có thể chạm được vào mặt nước.

Người ở thôn Ngụ có thói quen mặt trời mọc thì dậy, mặt trời lặn đi ngủ, dù là người lớn hay trẻ nhỏ, mặt trời lên thì thức dậy, ăn cơm sáng rồi từng người đều đi làm việc. Đây là cảnh tượng trước kia. Hiện tại, lĩnh vực đó cần thời gian rất lớn nên đất đai trồng trọt đã bị bỏ hoang không ít, dạo gần đây phát triển hơn, nhiều người bán đất đi làm ông chủ miền tây, hoặc là đi làm diễn viên giết thời gian, mà trẻ con tinh lực dư thừa thì ở trong sơn cốc đấu đá lung tung, đào ra mọi góc khuất của bí mật.

Thời điểm Ngụ Ninh quay về đã nhìn thấy vài đứa trẻ chơi đùa chạy qua.

Vẻ mặt hạnh phúc, ánh mắt sáng ngời, hưng phấn kêu to khiến tâm tình Ngụ Ninh cũng bay bổng theo. Trẻ con, luôn có thể khiến người ta quên đi những góc tối và không vui.

Chính là, trong đó vẫn có một số nơi không như thế, khiến trong lòng Ngụ Ninh nhảy dựng nhìn không được vẫn nhìn theo đám trẻ kia. Bọn họ chạy về phía dòng suối nhỏ, điều này khiến Ngụ Ninh nhớ tới một vài hồi ức không vui, có lẽ chỉ vì bảo đảm một chút, anh quay đầu nói với Ngụ tam thẩm: “Mẹ, mẹ về trước đi, con tới nơi này một chút.”

Từ lúc ra khỏi nhà Ngụy thất gia, vẻ mặt Ngụy tam thâm liên hoảng hốt, hai mắt đăm đăm, cứ như đang mộng du, bà mờ mịt gật đầu: “Sớm quay về, bên ngoài nhiều thứ xấu, đừng đến bờ nước —“

Ngụy Ninh liên thanh đáp lời, vẫn nhìn theo Ngụy tam thâm đến khi vào thôn mới xoay người.

Cái cảm giác bất an trong lòng này ngày càng mãnh liệt, hẳn đi nhanh hơn, đến bên bờ suối.

Quả nhiên, mấy đứa nhỏ kia chính là tới bờ nước.

Ánh mặt trời chiếu xuống, chiếu đến mặt nước lấp lánh, bốn năm đứa nhỏ đang ở bờ nước đùa đến vui vẻ, có đứa đang nhặt vỏ trai vỏ hến, có đứa từ cây hòe trong rừng tha về một cái lưới nhỏ, lấy cơm thừa bóp nát ra làm mồi, bỏ vào một vùng nước tương đối sâu chờ cá chui đầu vào lưới — con suối trong sơn cốc này sản vật phong phú, tùy ý quăng một mẻ cũng đã có ngay một bàn ăn.

Nhưng là người ở thôn Ngụy cũng không thường đến chỗ nước này đánh bắt cá tôm.

Từ xưa thôn Ngụy đã lưu truyền con suối này có thủy quý, oán khí rất nặng, gần bờ nước sẽ dễ gặp chuyện không may, chính là những con cá tôm sống trong nước kia đều dính vào những oán khí đó, qua một thời gian, thủy quý sẽ theo oán khí này tìm đến, người lớn không sao, hồn trẻ con thì không kiên định, đặc biệt dễ bị thủy quý mê hoặc, đến khi dương khí ít, âm khí nặng, đứa bé kia sẽ tự chạy đến bờ nước, cuối cùng không về nữa.

Cho nên, người thôn ngụy kiêng ăn cá tôm trong nước này, cho dù muốn ăn cũng phải trải qua chế biến một phen, thêm vài vật sinh dương trừ tà, tỳ như tía tô, rau họ linh tinh làm gia vị.

Một đứa trẻ con 8 9 tuổi, không biết đuối theo cái gì lại càng ngày càng chạy gần đến vùng nước sâu, thứ gì đó kẹp lấy chân của nó, trôi nổi giữa mặt nước, bèo rong xanh biếc, có một bàn tay âm trầm lạnh yên không tiếng động đuối về phía cổ chân đứa bé kia.

Giảm chân trong nước, đứa bé kia đứng ở vùng nước sâu, mờ mịt mà nghịch đông nghịch tây trong nước, đứa nhỏ cao hứng hô to gọi nhỏ, đùa nghịch ồn ào — bọn họ không sợ hãi, nhưng mà dưới sự ân cần dạy bảo của cha mẹ cũng hạn chế đến chỗ nước sâu, chỉ nghịch ở bờ nước chớt lát, lúc này nhìn thấy có bạn bơi tới chỗ nước sâu, đương nhiên là nhảy nhót hoan hô — vài phút sau, vui quá hóa buồn.

Đứa bé ở chỗ nước sâu kia đột nhiên biến sắc, ngay lập tức chìm hẳn xuống dưới chỉ lưu lại bọt nước, mấy đứa nhỏ ở bên cạnh ban đầu còn tưởng là nó lặn xuống dưới mò ngọc trai, lát sau thấy trên mặt nước vẫn không có động tĩnh nào mới biết đã xảy ra chuyện, mặt cả lũ trắng bệch, hai mặt nhìn nhau, trong đó có một đứa nóng nảy định nhảy xuống nước cứu người, lại bị một đứa lớn tuổi hơn giữ chặt: “Người lớn nói không thể đi, về, về thôn gọi người tới. Đi, đi mau.”

Vài đứa nhỏ nhanh chân chạy về phía thôn, vừa chạy vừa gào: “Có người rơi xuống nước, có người rơi xuống nước —“ khi chạy qua người Ngụy Ninh bị Ngụy Ninh giữ lại. “Xảy ra chuyện gì?” lúc này Ngụy Ninh đã ở rất gần bờ nước

Đứa trẻ bị túm lại nước mắt đầy mặt: “A Đông rơi xuống nước.”

Tay Ngụy Ninh căng thẳng: “Mau dẫn anh đi.”

Đứa bé kia gật đầu, để những đứa trẻ khác tiếp tục về thôn báo tin, chính mình dẫn theo Ngụy Ninh chạy đến vùng nước, Ngụy Ninh vừa đi vừa cởi quần áo, lúc đến bờ nước trên người chỉ còn lại một cái quần lót màu trắng,

anh hỏi lần cuối A Đông xuất hiện ở chỗ nào, xong liền nhảy xuống lặn vào trong nước.

Trên mặt nước ánh mặt trời chiếu xuống ấm áp dạt dào, dưới mặt nước lại là một mảnh mát lạnh.

Nước kia cứ như giò bám ở mu bàn chân, dán sát lại, môi Ngụy Ninh trắng bệch, anh nghẹn một hơi, dưới đáy nước không ngừng sờ tới sờ lui, muốn tìm đứa nhỏ rơi xuống nước kia — đáy nước tối om, chỉ có bèong lướt qua ngón tay khiến lòng người thấy ghê tởm.

Ở dưới mặt nước, một đoạn ký ức trong đầu Ngụy Ninh đột nhiên thoát ra hiện lên.

Ngụy Ninh nhìn thấy, đứa trẻ kia thoát nhìn rất được cả hai tay hai chân đều bị bèong quấn lấy, vô lực mà giãy dụa, vàng giãy dụa bèong quấn càng chặt, Ngụy Ninh nhìn thấy, trái tim co rút đến không thở nổi anh liều mạng bơi về phía đứa bé kia, tay duỗi thẳng hướng về phía nó, muốn giữ chặt nó, đứa trẻ bị bèong trói tay cũng không ngừng động, nhưng dòng nước lạnh lẽo kia ngược lại càng khiến bọn họ cách xa, mãi đến khi đứa bé kia đắm vào đồng bèong, bị kéo vào bóng tối sâu thẳm.

— đứa bé xinh đẹp kia bị bèong ăn.

“Ngụy Tích, Ngụy Tích, Ngụy Tích ——” trong đầu Ngụy Ninh điên cuồng hô, anh như quay lại ngày nào đó, anh nhảy xuống nước, lại nhìn đến một màn khiến người ta kinh hãi kia, sau đó — sau đó thì sao? Ngụy Ninh ở trong nước lắc đầu, sau đó xảy ra chuyện gì? Hô hấp dồn dập, nước đập vào mắt gây đau đớn nhưng một chút hồi ức cuối cùng kia lại nghĩ mãi không ra.

Ngụy Ninh trấn định tâm thần, đem những suy nghĩ lộn xộn đó để sau đầu, anh nên nhanh chóng tìm được đứa trẻ bị rơi xuống nước.

Bèo rong lay động, Ngụy Ninh sờ soạng ở giữa. Kỳ thật anh sợ chết được đồng thực vật nhìn qua thì vô hại này, nhưng đứa bé kia còn chờ người tới cứu, anh không thể lại vì sợ hãi mà nao núng. Ngụy Ninh cố lấy dũng khí, lặn đến chỗ sâu hơn. Cuối cùng, anh chạm đến một bàn tay, Ngụy Ninh mừng rỡ như điên, hộc ra vài bọt nước, anh lặn qua, kéo đứa bé kia, dùng sức gỡ đồng bèo rong bám trên người nó ra.

Ngay khi Ngụy Ninh cho rằng rốt cục có thể cứu đứa trẻ này lên, mấy sợi rong bèo mềm dẻo lại quấn lấy cổ chân cổ tay anh, từ từ mà bám lên, Ngụy Ninh đạp chân, muốn đem chúng đá văng ra nhưng một chút tác dụng cũng không có, đồng bèo rong đó vẫn bám lên, một dây lại một dây, đen tuyền, xanh thẫm, trong lúc giãy dụa, Ngụy Ninh cảm thấy có một đôi tay lạnh lẽo chặt chẽ kiểm trụ cổ chân của anh, khiến anh không thể động đậy.

Một hơi đã dùng gần hết, Ngụy Ninh nóng nẩy, ngay dưới dưới nước sờ lung tung, đột nhiên anh đụng đến một tảng đá, không nghĩ ngợi mà cầm lên hướng về phía thứ kia mà ném, tuy rằng bị nước kiềm hãm không ít lực đạo nhưng vẫn là một nhát xong luôn, Ngụy Ninh nghe được một tiếng tru tréo bèn nhọn — tiếng kêu kia khiến người ta dựng tóc gáy.

Trong lòng anh vui vẻ, mặt kệ là động vật gì, mặt kệ là kết quả thế nào. Trong tay anh kéo theo đứa nhỏ kia muốn bơi về phía mặt nước, lúc này, anh cảm thấy bàn tay giật giật, đứa nhỏ này vẫn thanh tỉnh, không đợi Ngụy Ninh thư giãn đứa bé kia đã bám lấy người Ngụy Ninh, hai tay, hai chân gắt gao giữ lấy anh.

Người rơi xuống nước gặp được thứ gì có thể cứu mình đều phản ứng như vậy, thường thường chính là xuất phát từ phản ứng bản năng, khiến cho người rơi xuống nước cùng người nhảy xuống cứu đều gặp nguy hiểm, làm cho bọn họ đều gặp nạn.

Ngụy Ninh sống chết kéo đứa bé kia, muốn kéo nó rời khỏi mình, đột nhiên, động tác kịch liệt giãy dụa của Ngụy Ninh ngừng lại, anh thấy —

bàn tay của đứa bé trong tay anh vốn trắng bệch lại biến thành con mắt đen, lúc này, tròng lớn, dùng ánh mắt tràn ngập ác ý nhìn anh — anh căn bản không hề hôn mê, cũng không mất lý trí, Ngụy Ninh cảm thấy phía sau lạnh cả người, đến hô hấp cũng quên mất.

Đứa bé kia bò lên, bèo rong cũng bám lấy — “Lại đây, chơi với ta —“ Ngụy Ninh nghe được một âm thanh thanh thúy ghé vào lỗ tai anh nói, thiếu chút nữa anh đã gật đầu đồng ý, trong lòng lại có một thanh âm cảnh cáo.

Ngụy Ninh cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn.

Trước mắt anh đưa tay không thấy năm ngón. Dưới nước rất tối, lạnh quá, người kia chính là dưới tình hình như thế mà chết đi sao? Cậu cùng nó, rất sợ, nhưng lại không ai tới cứu, chỉ có thể mở mắt nhìn chính mình bị nuốt hết sao? Nghĩ như vậy, khóe mắt Ngụy Ninh tràn ra một ít chất lỏng trong suốt, hòa vào trong nước.

Trong tầm mắt mơ hồ nhìn thấy một người đập nước mà tới, anh nhìn không rõ ràng, bất luận bộ phận nào của người kia cũng đều mơ mơ hồ hồ, dường như không có giới hạn ngăn cách với dòng nước, cơ thể một phần hóa vào nước, nước lại biến thành cơ thể, ôm cổ Ngụy Ninh.

Bèo rong trên người Ngụy Ninh, đứa trẻ, cứ như gặp phải khắc tinh, nhanh chóng trốn đi.

Người này nhẹ vỗ vỗ vuốt ve lưng Ngụy Ninh, đôi môi lạnh như băng dán vào đôi môi tái nhợt của Ngụy Ninh, một luồng không khí từ miệng người đó cuộn cuộn không ngừng truyền vào miệng Ngụy Ninh, Ngụy Ninh nghẹn ngào tóm lấy tóc của cậu, giống như bắt lấy sợi rơm cứu mạng cuối cùng.

Tóc của hắn mềm như nước, ấm áp hơn bèo rong.

Ngụy Ninh nhìn khuôn mặt dễ nhìn kia, cậu đang nhìn anh, miệng đóng mở. “Đừng sợ —“ Cậu nói như vậy.

Nước mắt Ngụy Ninh cứ như nước, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Vì sao lại tới cứu anh, rõ ràng ngày đó anh đã nhìn thấy bèo rong lôi người kia đi, lại sợ hãi không dám tới cứu, từ đấy về sau không cách nào thoát khỏi hối hận và chán ghét bản thân, nếu thời gian quay lại, anh sẽ làm thế nào? Có thể liều chết cũng phải cứu người kia lên không?

Ngụy Ninh gặt gao ôm lấy khối cơ thể lạnh như băng trước mắt này, cậu kia vẫn luôn muốn nói cuối cùng cũng nói được ra miệng: “Thực xin lỗi.”

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tự Tử – Con Thừa Tự

Ngụy Ninh hôn mê mà ôm cổ người trước mắt này, anh cố sức mở mắt ra nhưng mí mắt lại cứ như đeo chì không mở nổi, cuối cùng, anh chỉ có thể bám lấy người này, ở trong nước lúc chìm lúc nổi, dù thế lại hoàn toàn không có cảm giác chân đạp.

Người này nắm lấy thắt lưng Ngụy Ninh, mặc cho Ngụy Ninh ôm cổ của mình, không để ý làm vậy có thể sẽ hít thở không thông, tứ chi cậu cũng không dùng sức đạp nước, lại dùng tư thái lững thững mà hướng đến gần bờ, thật giống như nước giúp bọn họ, nâng bọn họ đi về phía trước vậy.

Đến bờ nước, người này kéo tay Ngụy Ninh đang vòng trên cổ mình xuống, nhếch môi, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn lạnh như băng, mang theo hơi nước, sau đó nhẹ nhàng duỗi tay hất chỗ tóc ướt sũng trên trán của Ngụy Ninh ra, dùng cánh mắt mang theo quyến luyến không rời nhìn anh trong chốc lát, rồi giống như sương mù bị ánh mặt trời xuyên thấu, tiêu tán.

Ngụy Ninh tỉnh lại trong tiếng ồn ào xung quanh.

Anh chịu đựng cảm giác đau nhức như kim đâm mà mở to mắt, liền nhìn thấy Ngụy Thời ở trên người mình sờ tới sờ lui, anh cau mày, dùng âm thanh khàn khàn nói: “Ngụy Thời, xuống —“

Ngụy Thời vỗ vỗ trên người anh một chút, cười hì hì nói: “Không tồ nha, vừa tỉnh liền có tinh thần như vậy, mẹ anh tới đây, trước tôi trốn đi đã, anh Ninh, lần này anh chơi lớn đấy.” Về mặt Ngụy Ninh “mày lợn, anh đây không hầu.” Ánh mắt lướt tới dưới tàng cây hòe.

Quả nhiên, má Ngụy nghiêng ngả lão đảo chạy tới, đến trước mặt Ngụy Ninh, không nói một lời, chỉ gặt gao nhìn kỹ anh, sau đó, run rẩy vươn tay ra, “bốp” một tiếng dùng sức tát vào mặt Ngụy Ninh. “Cái thằng trời đánh này, sinh mà ra chính là đi theo ta đòi nợ sao, hả, mà là muốn mẹ mà chết sao, cái thằng tai họa này, sao ta lại sinh ra mà chứ, từ nhỏ đến lớn không một ngày để ta được tốt lành — số ta thật khổ mà —” má Ngụy kéo áo Ngụy Ninh chôn mặt vào ngực anh khóc lớn lên.

Họng Ngụy Ninh ở trong nước qua lâu, lúc này nói chuyện cứ như xé gió, khàn khàn khó nghe: “Mẹ, mẹ xem không phải là con không có chuyện gì sao?”

Má Ngụy vừa nghe liền ngẩng đầu, lúc này không tát mà là một chưởng đánh vào ngực Ngụy Ninh. “Mất nửa cái mạng còn nói không có chuyện gì, mà cứ phải để đứt tay gãy chân mới là có việc đúng không? Ta thấy ta chỉ không thua chăm sóc người dưỡng lão trước lúc lâm chung nữa thôi, khi nào thì mà biến thành như thế hả, hay để mẹ chết trước luôn, đỡ phải để cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh — sao cứ không nghe lời mẹ nói vậy hả —”

Ngụy Ninh không dám tranh luận, chỉ ôm ngực, nhăn mày, hừ hừ hai tiếng, tỏ vẻ thống khổ không chịu được, má Ngụy vừa thấy, chần chừ một chút: “Đánh đau lắm hả?” Ngụy Ninh hít một ngụm khí lạnh, gật đầu.

Má Ngụy lau nước mắt, tại chỗ mình vừa đánh kia nhẹ nhàng xoa xoa. “Con đấy, khi nào thì mới suy nghĩ kỹ khi làm việc được đây, chính mình so với vịt trên cạn tốt hơn tí xíu thôi cũng dám nhảy xuống nước cứu người, con không nhớ rõ sự kiện phát sinh năm mười lăm tuổi sao? Phát sốt nằm ở trên giường nửa tháng mới khỏe, mẹ rất sợ —” nói xong, lại khóc lên.

Ngụy Ninh ôn nhu dỗ dành mẹ anh: “Mẹ, mẹ xem không phải con không có chuyện gì sao, con của mẹ phúc lớn mạng lớn, thủy quỷ cũng không dám thu con, tốt lắm, mẹ đừng khóc, người bên cạnh xem đều cười.”

Má Ngụ ngẩng đầu, lau khô nước mắt trên mặt, không nói chuyện.

Tình hồi lâu rồi, Ngụ Ninh còn chưa hỏi đứa bé rơi xuống nước kia rốt cuộc có cứu được không, lúc này, có một đôi vợ chồng trung niên đi tới, người phụ nữ kia mang theo ý cười: “A Ninh à, một cái mạng của A Đông nhà chúng ta thật sự là do cháu nhặt về, đến nhà chúng ta ăn một bữa cơm đi, cả nhà bác đều cảm ơn cháu.”

Người đàn ông kia xoa xoa tay, vẻ mặt cảm kích mà cười ngây ngô.

Trong lòng Ngụ Ninh nhẹ nhàng thở ra, cứu lên được là tốt rồi, cứu lên được là tốt rồi: “Không có gì đâu, trẻ con rơi xuống nước sao có thể nhìn mặc kệ, các bác cũng đừng để trong lòng, đều là việc nên làm —”

Vài người thân thiết nói ra nói vào trong chốc lát, hai vợ chồng kia vẫn lo lắng đứa con, xuất phát từ nội tâm, lặn qua lộn lại nói cảm ơn đến mức không còn gì để nói, liền vội rời đi.

Ngụ Ninh cũng được giúp đỡ trở về thôn Ngụ.

Ở bên dòng suối nhỏ, chỉ có dấu chân hỗn độn, cành cây bị bẻ gãy, tàn lác cỏ khô héo, lầy lội bẩn thỉu cùng với suối nước kia, giữa suối nước có bèo rong lay động, bàn tay trắng bệch như ả như hiện, qua nửa khắc, suốt nước như trước trong suốt không thấy đáy, cá bơi qua bơi lại, một vẻ yên bình.

Má Ngụ do dự chốc lát, rồi để Ngụ Ninh quay về nhà Ngụ tam thân, theo lời của bà thì chuyện này làm một nửa, bỏ dở một nửa không có đạo lý, đợi lát nữa giết con gà rồi lại qua đây nhìn Ngụ Ninh.

Ngụ Ninh cười khở một tiếng, chỉ có thể là mẹ mình muốn thế nào thì thế đó, người trong thôn Ngụ cũng tản đi, để lại một mình Ngụ Thời chiếu cố anh, Ngụ Thời đem hản đến chính phòng mình, kỳ quái chính là,

thôn Ngụ náo loạn lớn như vậy, Ngụ tam thăm đến cả một bóng dáng cũng chưa thấy, trong nhà cũng không có ai, không biết đi làm gì.

Ngụ Ninh nằm trên giường, vẫn cảm thấy không thoải mái.

Ngụ Thời đánh giá: “Tôi nấu cho anh một bát thuốc ninh thần trừ tà.” Nói xong, chạy ra ngoài.

Lúc này, Ngụ Ninh nằm ấm áp, trên giường tản ra hương vị của nắng, có chút hốt hoảng, thứ cuối cùng anh nhìn thấy rốt cuộc là cái gì? Trang chu hiểu mộng mê hồ điệp, là thật là giả đã không thể phân rõ, Ngụ Ninh mệt mỏi dùng tay xoa mặt: “Đây rốt cuộc là chuyện gì ——“ anh thì thào.

Ngay lúc anh đang ngẩn người, Ngụ Thời lại chạy vào, cầm một chén nước đưa tới trước mặt anh.

Ngụ Ninh cau mày: “Đây là cái gì?” trong bát là thứ gì đó đen tuyền, thoát nhìn khiến người ta ghê tởm, còn phải uống, không biết rõ ràng anh không an lòng.

Ngụ Thời thuộc lòng mà giơ đầu ngón tay đếm: “

đất dính trên hiên nhà nhiều năm, nước ngâm đồng tiền cổ đại, đuôi thú cung sống hơn mười năm, lá mầm phơi khô mài thành phấn, có——“

“dừng——“ Ngụ Ninh khoát tay. “Đừng nói nữa, đây đều là cái thứ vớ vẩn gì, mày khẳng định anh phải uống cái này à?”

Lúc này sắc mặt Ngụ Thời khẳng định: “Anh Ninh, anh thật sự phải uống, mặc kệ anh có tin hay không, con suối ở thôn Ngụ kia thật sự có chút tà khí, dính nước suối kia không quan trọng, vấn đề là anh uống nhiều như vậy, nhanh, uống chén nước này đi, anh cũng đừng ghét bỏ, muốn nấu xong cái này tốn mất một đồng công sức của tôi, tiện nghi cho anh quá rồi.”

Ngụy Ninh dở khóc dở cười, căn răng một cái đem thứ nước trong bát kia uống sạch.

Sau khi uống xong, lập tức muốn uống nước sạch súc miệng: “Anh bảo, mày mới nói “thủ cung” là cái gì?” Mấy thứ đồ khác tuy cổ quái nhưng coi như hiểu được, chỉ có “thủ cung” là Ngụy Ninh không biết.

Ngụy Thời cầm bát lùi về phía sau một bước. “Thủ cung à, ha ha, thật ra chính là... con thạch sùng đó.”

Sắc mặt Ngụy Ninh tối sầm, ghé vào trên giường ói ra, vừa ói vừa chỉ vào Ngụy Thời: “Thằng nhóc này chờ đấy, đến lúc rơi vào tay anh, anh xử chết mày.”

Ngụy Thời chạy nhanh như chớp.

Ngụy Ninh dở khóc dở cười, thằng nhóc này không biết từ đâu học được phương thuốc cổ truyền, Ngụy Ninh đối với phương thuốc cổ truyền thì không có thành kiến gì, nhưng mà phương thuốc của thằng nhóc này cũng quá dở hơi, không biết là xem từ quyển sách cũ nào, vậy mà cũng dám cho người dùng.

Đến buổi chiều, Ngụy Ninh rất cục cảm thấy thoải mái, tất cả khó chịu trên người đều thành hư không, cả người thần thanh khí sảng, anh ra khỏi cửa liền nhìn thấy trong thôn trang có ít nhiều gương mặt xa lạ, Ngụy Ninh kéo một người bên cạnh: “A thúc, những người này làm gì vậy?”

Người thôn Ngụy sinh sản nhiều như vậy, thân phận cùng xưng hô sớm đã có chút loạn, muốn rõ ràng cũng khó, hơn nữa, người bình thường cũng lười chú ý nhiều như vậy, cho nên giống như lúc tuổi nhỏ nhìn thấy người lớn liền a thúc a bá a thăm a tâu loạn hết cả lên, đại gia cũng quen rồi.

Người đàn ông thôn Ngụy kia cười à à mà nói: “Đây là muốn sửa đường, con đường dẫn từ thôn mình ra bên ngoài cũng mười năm rồi không

sửa sang lại, thật nhiều chỗ hư hỏng xe không qua được, mưa một chút thì đầu đầu cũng thấy bùn, vũng nước, thật may cuối cùng phía trên cũng đồng ý chỉnh lại.”

Thì ra là chuyện này, con đường kia quả thật có chút nát, đúng là nên sửa, Ngụy Ninh hồi tưởng lại tình trạng mặt đường lúc mình ra khỏi xe lúc về nhà, vô cùng đồng cảm mà gật đầu.

Ngụy Ninh ngấm náo nhiệt chốc lát, từ từ đi về thôn, tính toán đến chỗ Ngụy Thời ngồi một chút giết thời gian, lúc này, anh đột nhiên cảm giác được một ánh mắt âm độc nhìn thẳng mình, khiến phía sau anh lạnh cả người, sờn cả gai óc, Ngụy Ninh mãnh liệt quay đầu lại, nhìn theo hướng ánh mắt nọ, lại chỉ nhìn thấy Ngụy thất gia cùng mấy người đàn ông trong thôn đang thi công công trình chỉ chỉ trỏ trỏ gì đó.

Không có ai nhìn về phía anh — nhưng là cảm giác toàn thân phát lạnh vừa rồi của anh cũng không phải anh nghĩ sai, Ngụy Ninh lắc đầu, cảm thấy chính mình chắc là ở thôn Ngụy chờ đợi lâu quá nên thần kinh nhạy cảm.

Lúc này, vừa vặn lúc Ngụy thất gia ngẩng đầu, thấy Ngụy Ninh cách đó không xa, cao giọng hô một tiếng: “A Ninh à, khỏe chứ.”

Ngụy thất gia thắt lưng còng, tay khô gầy che miệng, sặc ho khan vài tiếng, cơ thể run rẩy không gì nói được, ánh mắt mờ mịt vô thần, dáng vẻ gầy đật xa trời, Ngụy Ninh nhìn khó tránh khỏi có chút thương cảm, vội vàng lên tiếng: “Cháu rất khỏe, Thất gia, ông đang vội sao.”

Ngụy thất gia gật gật đầu: “Rất khỏe là tốt rồi, rất khỏe là tốt, miễn cho mẹ cháu quan tâm cho cháu.”

Ngụy Ninh nhìn bộ dáng già cả của Ngụy thất gia, đột nhiên nhớ tới lúc nói chuyện phiếm với Ngụy Thời mấy ngày trước, nhóm người già trong thôn Ngụy đang định để cho chi của Thất gia một đứa làm con thừa tự, nhiều năm như vậy vẫn chưa có tin tức của con của lão, phỏng chừng đã

sớm không còn, nhưng vừa nhắc đến chuyện này Ngụ thất gia liền giơ chân, nói gì cũng không đồng ý, chỉ nói là việc này không cần bọn họ quan tâm, chi của mình tuyệt đối sẽ có người kế tục, nhưng là thân sinh mang “nửa dòng máu”

Người có “nửa dòng máu” này đương nhiên là được để làm người thừa kế.

Lớp người già vừa nghe thế, được a, không cần con thừa tự cũng được, có thân sinh rất tốt, vậy mau chóng đem thân sinh kia ra cho bọn họ thấy, nhưng là Ngụ thất gia còng lưng, vừa ho khụ vừa xoa tay, chỉ nói chờ một chút nữa, chờ một chút nữa.

“Một chút” này đã là rất nhiều năm, Ngụ thất gia muốn kéo dài cũng không kéo dài được thêm nữa.

Lớp người già ở thôn Ngụ đã sớm chờ đến không còn kiên nhẫn, đánh giá qua một hai năm sẽ cường ép Ngụ thất gia tiếp nhận con nuôi làm con thừa tự để kéo dài hương khói, đây là quy củ tổ tông truyền xuống, lớp người già ở thôn Ngụ đối với chuyện này có quyền quyết định, ngay cả Ngụ thất gia vẫn luôn cao cao tại thượng đối với quyết định này cũng không thể làm trái, đó cũng là điều duy nhất mà chi của Ngụ thất gia luôn bị quản chế bởi những người khác trong thôn.

Jenny: cái chỗ thành phần thuốc í, ai đọc mà thấy rồi thì cũng hiểu cho, mình đọc đoạn đấy cũng xoắn não lắm nên ko biết phải viết thế nào luôn

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Huyệt Động

Ngụy Ninh xem náo nhiệt một hồi rồi chậm rãi đi đến nhà Ngụy Thời.

Lúc ở bên ngoài dốc sức làm việc, luôn cảm thấy thiếu thời gian, đến cả đi đường cũng đi lại vội vã rất sợ không bắt kịp xe bus, đến kịp hội nghị, sau đó — luôn cảm thấy có vô số áp lực đè ép khiến bản thân không thở nổi, không duỗi được tay. Thế mà ở thôn Ngụy, đồng hồ báo thức như chết, ngay cả đi qua con chó quê cũng nhìn, thường xuyên dừng lại ngắm nhìn một đóa hoa, thấy con sâu ngẩn ngơ một chút hoặc đùa nghịch một hồi.

Nếu nói Ngụy Ninh lưu luyến cái gì ở thôn Ngụy, không chừng đó chính là trong thôn Ngụy khác với thế giới bên ngoài, nhịp sống luôn luôn chậm hơn.

Hay chính là bởi vì cuộc sống trong thôn Ngụy đã thành thói quen như thế, sở dĩ má Ngụy sống chết không chịu dọn đi, dù cho xa đứa con duy nhất cũng sống như vậy.

Ngụy Ninh cũng hiểu được ý nghĩ của mẹ anh nhưng hiểu được không có nghĩa là chấp nhận được, chỉ có thể nói, hai đời người không thể vượt qua được khoảng cách, mà người thỏa hiệp nhất định là Ngụy Ninh – người già yêu cái cũ, không muốn rời ỗ, ép buộc người già thay đổi quan niệm dường như là không thể, hơn nữa, vì sao nhất định phải ép thay đổi? Họ đã già rồi, còn có thể sống bao lâu? Để họ vui vẻ cũng là bổn phận của bậc làm con.

Nếu không phải vì thôn Ngụy, Ngụy Ninh rất cam tâm tình nguyện làm theo ý mẹ mình.

Ngụy Ninh gõ cánh cửa gỗ cũ nát hiệu thuốc của Ngụy Thời, Ngụy Thời ở bên trong hô: “Vào đi vào đi, cửa không khóa.”

Ngụy Ninh đẩy cửa ra liền thấy Ngụy Thời đeo kính không gọng, mặc bộ áo may ô màu trắng, hai người lôi lôi kếp kếp, hai chân giang rộng ngồi sau bàn làm việc, không biết đang trêu ghẹo cái gì, thấy Ngụy Ninh đến chỉ liếc một cái rồi thôi, bỏ lại một câu: “Tùy tiện ngồi đi, chờ tôi làm xong việc này đã.”

Ở đây không nói tới điều hòa, nhưng là quạt điện cũng chẳng có, oi bức khiến người ta khó chịu không biết làm sao Ngụy Thời chịu được, Ngụy Ninh lau mồ hôi trên trán, kéo hai cái ghế trúc tới nằm lên, nằm xong tiện tay lấy một quyển sách cạnh đó, đọc.

Trang giấy ố vàng phát ra vẻ khô cũ ẩm mốc, mùi hôi mốc khó ngửi, phía trên là chữ phồn thể, người bình thường sẽ không cảm thấy hứng thú với loại này, thôn Ngụy có rất nhiều người đều có loại giấy cũ kỹ này, Ngụy Ninh đọc không ít loại sách này, nhưng mà đây là chuyện khi còn bé, hiện tại những sách này bị đốt cháy, bị vứt bị mất, lâu quá bị hỏng, cũng còn lại không nhiều.

Những gì trong sách này viết cũng lạ, tất cả đều là những thứ kỳ kỳ quái quái, những dược liệu chưa từng nghe tới, phương thuốc cổ truyền, người viết sách có lẽ là sợ đời sau đọc sách không hiểu còn vẽ hình minh họa dược liệu ở bên cạnh, phương thức bào chế dược liệu lại càng chưa thấy bao giờ, trong dược có chút kỳ môn bát quái, mao sơn phương thuật, biện pháp hàng yêu tróc quỷ, nhiều như cây trong rừng làm hoa cả mắt, đồng thời lại thấy thật hoang đường.

Đúng lúc Ngụy Ninh thấy thú vị, sách trong tay bị người giật mất, anh ngẩng đầu lên thấy Ngụy Thời cầm sách trong tay đứng bên cạnh.

“Làm xong rồi hả?” Ngụy Ninh hỏi.

Ngụy Thời gật đầu, sắc mặt của hắn tái nhợt, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, hữu khí vô lực nói với Ngụy Ninh: “Chúng ta đi đâu đó đi.” Tiện tay vớt sách lên bàn làm việc.

“Đi đâu?” Ngụy Ninh ở bên cạnh hắn hỏi. “Mày sao đấy? Dáng vẻ cứ như miệt mài quá độ vậy.”

Sắc mặt Ngụy Thời tối sầm: “Khụ... ai, ai miệt mài... còn không phải vì chuyện của anh à.”

Ngụy Thời nói lắp đến mức suýt chút nữa thì cắn vào lưỡi của mình, Ngụy Thời như vậy, Ngụy Ninh chưa bao giờ thấy qua, vốn chỉ thuận miệng đùa một chút, hiện tại nghĩ lại dường như thật sự có chuyện gì đó, có một câu thế này: “Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là sự thật.” Nếu thử suy nghĩ, Ngụy Thời thật đúng là.... Nhưng mà chưa từng nghe hắn kể đang yêu ai nha, thực hiện công tác ngầm thật sự quá xuất sắc? trong đầu Ngụy Ninh nghĩ miên man không đầu không cuối.

Hai người đi thẳng, đi qua đội ngũ thi công đang âm ỉ, đến trong núi.

Ngụy Thời không nói một lời đi thẳng về phía trước, Ngụy Ninh im lặng không nói gì đi sau, hai người một trước một sau đến bãi tha ma thôn Ngụy, tích lũy phần mộ của mấy trăm năm, vô số bia mộ ngay ngắn có, đồ trái đồ phải cũng có, chẳng biết bao lâu thôn Ngụy cử một người đại diện đi trùng tu bãi tha ma, không khí lộ vẻ hoang vắng.

Cho dù tới đây vào ban ngày, ngực vẫn cảm thấy rấm rứt.

Cỏ hoang um tùm, bụi cây rậm rạp, quạ bay loạn xạ.

Phần mộ Ngụy Tích ở bên đó, quay đầu là có thể thấy, nhưng mà, lúc này đây mục đích của họ không phải tới đó mà trực tiếp đi tới Âm Thấp Địa.

Đến phạm vi mảnh đất đó rồi, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm vài độ làm cho toàn thân phát lạnh, lòng sinh sợ hãi, nơi này cỏ càng nhiều, cây càng rậm, xung quanh tất cả đều là âm thanh côn trùng huyên náo, dường như bất kỳ lúc nào cũng bị một con bò ra khỏi ổ cắn, ngay cả trên mặt bùn đất cũng ẩm ướt lầy lội, trong không khí có mùi hôi thối nhàn nhạt.

Bước chân một cái bùn đất dưới chân nhầy nhầy nhào ra, cảm giác khiến người ta chán ghét, Ngụy Ninh cau mày nhìn thoáng qua, lắc lắc chân, tiếp tục đi về phía trước.

Ngay phía trước chính là một vách núi, vách núi lõm vào phía trong tạo thành một huyệt động lớn, người trong thôn Ngụy chết non hoặc đột tử đều đưa vào mai táng ở huyệt động này, chờ một thời gian sẽ được mang ra ngoài chôn.

Ngụy Tích là được chôn ở ngoài động.

Ngụy Ninh nhìn thoáng qua chỗ Ngụy Tích nằm kia, để lại một hố sâu, lầy lội không chịu được, mới qua vài ngày đã có một tầng cỏ xanh, không cần lâu chỗ đấy cũng sẽ thành một nơi hỗn độn, nhìn không ra dị trạng, tiếp qua một năm rưỡi nữa, sẽ có người được chôn vào đây.

Đến cả chính Ngụy Ninh cũng không biết vì sao lúc này trong đầu lại toát ra một loại liên tưởng, dường như, vẫn luôn như vậy, người chết yếu hoặc bị đột tử ở thôn Ngụy luôn luôn được đưa lên núi, một đống một, có lẽ, sinh mệnh con người vô thường, không riêng gì thôn Ngụy, địa phương khác cũng giống vậy, trên đời này thứ khiến người ta kinh sợ nhất chính là sự ngoài ý muốn.

Chỉ là, đúng là có chút ngoài ý muốn, có chút lại....

Ngụy Thời lấy ra một cái đèn pin, bật lên, trong động tối mịt, dù cho đèn pin có sáng cũng chỉ chiếu sáng được một góc, còn những chỗ khác như bị bóng tối cắn nuốt, chiếu sáng không nổi.

Kỳ thực cái huyết động này dùng làm nơi mai táng, ngoại trừ động ngoài lớn hình bán nguyệt, bên trong còn có mấy nhánh nhỏ nữa, đi thông vào sâu ngọn núi này, chẳng biết kéo dài đến chỗ nào, dù sao người ở thôn Ngụy cho đến giờ cũng chưa từng tiến vào, ngay cả trẻ con to gan lớn mật cũng không ai dám tới nơi này thử gan.

Trong huyết động này thật sự quá tối, quá sâu, quá yên tĩnh, chỉ tới gần thôi mà đã giống như bị nó nuốt vào trong rồi.

Ngay lúc Ngụy Ninh thấy Ngụy Thời định đi vào sâu trong huyết động, rốt cuộc nhịn không được kéo hẳn một cái: “Ngụy Thời, rốt cuộc mày muốn làm gì?”

Ngụy Ninh đối với người anh em từ nhỏ cời tròng chơi với nhau này từ đáy lòng tín nhiệm và tin tưởng, nói vậy tức là nếu hẳn muốn làm gì, chỉ cần một câu, không cần hỏi anh cũng đi theo, chỉ là... bây giờ nhìn cái huyết động tối như mực kia, từ đáy lòng Ngụy Ninh toát ra hành khí, sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi lạnh, con người cũng vì sợ hãi và áp lực mà mở lớn.

Lúc này, Ngụy Ninh cảm giác được có một cỗ âm hàn bao quanh thân thể anh, những vùng da lộ ra ngoài đều nổi da gà, Ngụy Ninh nhịn không được nhích lại gần Ngụy Thời, nhưng mà, cỗ âm hàn kia theo sát anh như hình với bóng.

Vẻ mặt Ngụy Thời không để ý: “Tìm thuốc, người anh em phía dưới của anh còn chờ được cứu đấy.”

Ngụy Ninh ghen hợm: “Thuốc kia mọc ở đây?”

Ngụy Thời xoa xoa cằm: “Tôi cũng không rõ lắm, nhưng mà trong sách nói chỗ này khả năng khá cao, mặc kệ thế nào, dù sao cũng phải thử xem...”

Chuyện này liên quan đến nửa người dưới và hạnh phúc nửa đời sau, Ngụy Ninh lập tức lên tinh thần: “Chúng ta vào đây đi, sớm biết vậy ta cũng mang theo đèn pin, cùng nhau tìm, làm việc cũng nhanh một chút.”

Ngụy Thời khoát tay chặn lại: “Vậy không được, thứ kia sinh trưởng ở địa phương riêng, chúng ta cùng nhau tìm là được rồi.”

Hai người vòng qua phần mộ và mộ bia, đi tới thông đạo vào huyết động, rõ ràng đây chính là nơi không thông khí, có một cỗ âm phong như có như không thổi qua, thổi trúng người khiến toàn thân phát lạnh không nói, dường như muốn hai người bỏ cuộc.

Nhưng mà trước mắt hai người chỉ có thể đi về phía trước, không thể lùi về phía sau.

Ngay khi đi vào trong huyết động, Ngụy Ninh nghĩ, dường như có thứ gì đi theo sau, anh nhìn không được nhìn quanh một chút, xung quanh là bóng tối đen như mực, nhưng mà, sâu trong nơi tối tăm, nơi sâu hơn, có một mảng tối cứ như nước ngưng tụ thành, tụ tập với nhau, nhìn không rõ lắm, mơ mơ hồ hồ, lại dường như là thật —

Chỉ là — đầu ngón tay của anh, đôi khi chạm vào một luồng khí lạnh như băng.

Ngụy Ninh thu tay về, sờ sờ ngón tay của mình, có chút lạnh, nhưng không tính là băng, anh đang định sờ lại lần nữa thì Ngụy Thời bên cạnh đã chờ không được: “Anh Ninh, đi thôi, chờ trời tối rồi lại không tìm được.”

Ngụy Ninh “Ừ” một tiếng, không thử lại nữa, quay về với hiện thực nơi này vốn có âm khí nặng, có kỳ quái cũng không ngạc nhiên.

Đi khoảng hơn mười phút, đột nhiên trước mắt trở nên trống trải, một huyết động ngằm so với huyết động hình bán nguyệt kia còn lớn hơn xuất hiện trước mắt.

Huyệt động cao tới mức không thấy đỉnh, vô số chung nhũ, măng đá rực rỡ muôn màu, trong động có động, trên thạch bích tỏa ra ánh sáng xanh biếc yếu ớt, sau khi quen thuộc, không cần đèn pin cũng có thể nhìn đại khái được hết xung quanh.

“Trời ạ... không nghĩ đến tới đây lại có thành tựu.” Ngụy Ninh nhìn cảnh sắc trước mặt nhìn không được cảm thán một câu, hần vươn tay sờ sờ thạch bích, ngón tay dính vào một chút lục quang: “Vật này là cái gì, rêu xanh lại có thể phát quang được?”

Ngụy Thời ở bên cạnh anh liếc nhìn qua: “Ừ, một loại rêu đặc thù, đại khái là thích ứng với hoàn cảnh phát sinh biến dị, chúng ta tìm nguồn nước trong này đi.”

Đứng ở cửa huyệt động là có thể nghe được tiếng nước chảy “tí tách”, chỉ cần đi theo âm thanh đó là được. Lúc hai người tìm được đều ngây ngẩn cả người, Ngụy Thời thấp giọng nói: “Đây... là tế đàn phải không?”

Trước mắt là một thạch đài cao ba thước, rõ ràng được nhân công sửa chữa tạo nên, hai bên đá vuông vức, độ rộng thêm đá khoảng nửa thước, trên thạch đài đặt một cái giường đá, bên cạnh giường đá có chính thạch trụ, trên thạch trụ lại có dấu vết lửa cháy lưu lại. Thạch đài là từ một mặt trên thạch bích kéo dọc ra phía ngoài, trên thạch bích có một chút nước ngầm chảy ra, chảy đến thạch đá tạo thành một rãnh nước, quan trọng nhất chính là, trên thạch đài còn có một chút bạch cốt.

Nhìn thấy mà giật mình.

Ngụy Ninh và Ngụy Thời hai người hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới trong huyệt động còn có thể phát hiện ra di tích này.

Ngay khi hai người đều cảm thấy ngoài ý muốn, đang định đi tới nhìn kỹ hơn, ở bên cạnh một thạch nhũ xuất hiện một bóng đen, bóng đen kia “A—” một tiếng, bất chợt nhào tới bắt được Ngụy Ninh.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thủ Thân

Bóng đen kia xông đến liền siết chặt lấy cổ Ngụy Ninh, sống chết bóp lấy, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng Ngụy Ninh lâm vào thế bị động, thoáng chốc mặt đã tái lại.

Anh dùng sức giãy dụa, vung tay về phía sau chế trụ đầu bóng đen kia, dùng sức lôi nó về phía trước, tuy rằng bóng đen kia tráng kiện hữu lực nhưng Ngụy Ninh cũng là một người đàn ông khỏe mạnh rắn chắc, dưới sự phản kháng kịch liệt ít nhiều cũng thu về chút lợi ích.

Hai bên không ai nhường ai, nhưng cuối cùng là Ngụy Ninh yếu thế trước, cổ lại bị siết chặt khó hô hấp, dần dần cũng không đỡ nổi.

Trong huyết động tối đen không gì sánh được, chẳng biết có cái gì ẩn giấu trong bóng tối mờ mờ, Ngụy Ninh cùng cái bóng đen kia quần thành một cục, trong nơi có bao nhiêu là chung nhũ, mắng đá như vậy vật lộn liên tục.

Mà lúc này, Ngụy Thời cũng chạy tới, hẳn là một thư sinh nhã nhặn, lớn như vậy còn chưa động tay động chân với ai, chỉ có lúc người khác đánh nhau thì ngáng chân, chửi đũa, khiêu khích gây chuyện là giỏi thôi, đến lúc thật sự phải xắn tay áo lên động thủ hẳn liền lui về phía sau. Hẳn thường tự cho mình là “quân sư”, nhưng là, lúc sự tình qua đi khó tránh khỏi bị bạn của Ngụy Ninh kéo lại trách móc. Hiện tại, thấy người anh em của mình gặp nạn cũng bất chấp tất cả, tiện tay lấy một hòn đá trên mặt đất xông tới, muồn đập vào đầu tên kia....

“Cái đêch, mày nhìn kĩ rồi hãy đập chứ!” Ngụy Ninh bị hẳn đập trúng cánh tay, rốt cục không nhịn được mà tức giận mắng chửi, Ngụy Thời về

mặt ngoan ngoãn tiếp thu, lại đặc biệt lễ phép nói: “Ngại quá, mắt cận thị, tôi đổi vị trí khác.” Ngụy Ninh nghe xong, nhin không được lại chửi thêm một câu: “Đêch!”

Ngụy Thời rất cục chọn đúng chỗ mà đập xuống, cái bóng đen kia phản ứng rất nhanh, tránh sang một bên, đơn giản tránh được công kích của Ngụy Thời.

Ai cũng không chú ý tới, thạch nhũ ở trên đỉnh như một thanh đao sắc bén, trong lúc bất chợt tự gãy, đâm xuống thẳng tấp.

“Ahhhhhh” âm thanh chát chúa vang lên đập vào màng nhĩ gây đau đớn, đồng thời vang lên tiếng “Bang” thật lớn, những mảnh đá vụn nhỏ đập vào người Ngụy Ninh và Ngụy Thời, ma xát nho nhỏ.

Mà cái bóng đen đánh lén thất bại kia không biết bị đâm vào chỗ nào trên người, lập tức quay đầu chạy về lối đi duy nhất trong huyết động, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngụy Ninh cùng Ngụy Thời hai mặt nhìn nhau, từ lúc bị đánh lén đến lúc kết thúc cũng chỉ kéo dài có ba mươi giây, Ngụy Ninh sờ sờ cổ mình, cảm giác như bàn tay lạnh lẽo của cái bóng kia vẫn còn ở trên cổ, Ngụy Thời ném hòn đá trong tay đi. “Anh nói xem đây rốt cuộc là quái vật gì?” Ngụy Ninh lắc đầu. “Động tác quá nhanh, không thấy rõ, thoạt nhìn thì giống như “người”, nhưng lại có chỗ không giống.”

Lời này nghe mâu thuẫn, trên thực tế đó đúng là cảm nhận thật sự của Ngụy Ninh. Nửa người trên của bóng đen kia tráng kiện hữu lực, nửa người dưới cũng tinh tế nhỏ bé, trên người tản ra mùi tanh nồng nặc, ngũ quan bị mái tóc bù xù che lấp, chỉ có thể nhìn rõ đôi mắt điên cuồng tràn ngập thú tính, giống người nhưng cũng không phải người —

Ngụy Thời dùng đèn pin cẩn thận chiếu xuống đất, quét tới quét lui, rốt cuộc tìm được thứ muốn tìm: “Anh Ninh, anh lại đây nhìn này.” Hắn chỉ

vào mấy vệt đen dưới đất nói.

Ngụy Ninh tiến đến nhìn, cái thứ màu đen kia tản ra vị máu tanh tươi hủ bại xưa cũ, rất khó ngửi, đồng thời còn phát ra chút lục quang của rêu xanh trên thạch bích: “Anh nghĩ đây là máu của con quái vật kia chảy ra?”

Ngụy Ninh khẽ gật đầu.

Ngụy Thời nhíu chặt mày: “Vậy xem ra không phải người, con người sao có thể chảy ra loại máu này.”

Ngụy Thời sờ sờ cằm. “Quên đi, việc này thật cổ quái, trước đừng nói, chúng ta cẩn thận một chút đừng để con quái vật kia lại quay lại, trước tiên chế xong thuốc đã, những chuyện khác nói sau.”

Ngụy Ninh gật đầu.

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến hai người bọn họ nhận thức được trong huyết động này cũng không an toàn, cẩn thận một chút vẫn hơn, hai người mỗi người chú ý một bên, chậm rãi bước đến thạch đài kia.

Chờ khi đến trên thạch đài, hai người rốt cục cũng yên tâm một chút. Ngụy Ninh nhìn bạch cốt trên mặt đất, xung quanh phát ra ánh sáng âm đảm của rêu xanh, ánh sáng xanh biếc yếu ớt dường như sinh ra lửa quỷ phía trên, gió lạnh như có như không thổi qua, chập chờn.

Cổ bạch cốt nằm trên mặt đất, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì khiến người này chết như vậy mà đến cả một người tới nhặt xác cũng không có/

Trong lòng Ngụy Ninh cảm thán một tiếng, mọi người đều nói mờ yên mà đẹp, về với tổ tiên, phơi thây nơi hoang dã như vậy thật sự quá thảm.

Nếu như má Ngụy thấy được lại không tránh khỏi niệm phật vài tiếng, cầu nhàu hồn phách người này đại khái không xuống được âm ty, không vào được luân hồi, chỉ có thể lưu luyến ở nhân gian, lên không được xuống không xong, rất đáng thương.

Ngụy Ninh theo Ngụy Thời đến cái rãnh nước kia, dòng nước xói mòn, văng lên một chút bọt nước, Ngụy Thời vươn tay, cẩn thận mò mẫm trong nước, sờ soạng một lúc lâu, ngay khi lúc hần sắp thu tay về rồi cục cũng đụng phải thứ muốn tìm, hần khéo léo vớt lên, qua dòng nước rửa một cái rồi mới chuyển cho Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh nhìn, là một tảng đá gì đó, hần sờ thử, không phải cứng rắn mà có chút mềm mềm. “Đây rốt cuộc là cái gì? Sống hay chết?”

Ngụy Thời dùng đầu ngón tay gõ vật kia. “Cái này gọi là thảo đầu trùng, mọc nơi âm thủy, nhìn qua như một hòn đá nhưng thật ra là một vật còn sống, trong quyển sách kia nói có thể giải thâm độc, nếu dùng chay thì một chút cũng có thể độc chết người.”

Vừa nghe có thể độc chết người, Ngụy Ninh lập tức khẩn trương: “Cái gì là âm thủy? Sách đây rốt cuộc mà lấy ở đâu ra, vừa kỳ lạ vừa cổ quái, ai cho mà?”

Ngụy Thời nhìn thoáng qua. “Âm thủy là loại nước có ở trong những huyệt động âm thấp không có ánh sáng, ánh sáng ở đây không chỉ là ánh nắng, ánh trăng cũng không được. về phần tôi lấy quyển sách này ở đâu ra, đương nhiên là do có người thấy tôi thông minh hơn người, tuệ căn độc cụ mới tặng quyển kỳ thư này cho tôi, anh xem, không phải là có công dụng sao, không có nó tôi còn không biết làm sao chữa được bệnh phía dưới cho anh nữa.

Ngụy Ninh nhìn dáng vẻ đặc ý của Ngụy Thời không nói gì, hiện tại hần còn phải nhờ tên nhóc này chữa bệnh, không nên vạch trần thẳng nhóc này

kéo khiến hần thẹn quá hóa giận —

Đạt được mục đích, hai người đang định trở về, khi đi ngang qua cổ bạch cốt, Ngụy Ninh ngừng lại: “Đem chôn đi.” Ngụy Ninh nhìn Ngụy Thời nói.

Ngụy Thời sao cũng được gật đầu.

Trong huyết động được nhiên là không thể đào hố được, vì vậy hai người mang đến rất nhiều tảng đá, bao quanh cổ bạch cốt lại, xây một ngôi thạch mộ đơn sơ, sau khi xây xong, Ngụy Ninh ở trước thạch mộ phúi tay. “Mặc kệ ngài là ai, xin hãy ngủ yên.”

Ngụy Thời cũng phúi tay, bái một cái.

Hai người một bên đấu võ mồm, một bên giữ đầu óc tỉnh táo ra khỏi huyết động.

Đi thẳng ra Âm Thấp Địa, hai người rõ ràng trầm tĩnh lại, Ngụy Ninh quay đầu nhìn về phía cửa động âm u kia. “Mày nói xem, tế đàn và bóng đen kia rốt cục là cái gì?”

Ngụy Thời lắc đầu: “Tôi cũng chẳng rõ lắm, lại nói, tôi biết ở nơi này có một cái động khác là khi còn bé được nghe ba tôi nói đến, ba tôi lúc trẻ to gan, tính tình lại bướng, người khác kích một cái là chạy đến Âm Thấp Địa xem, kết quả không biết gặp phải chuyện gì, lúc trở về sắc mặt trắng bệch, bệnh nặng một hồi, từ đó trở đi cơ thể không khá lên nổi, kéo dài được vài ngày rồi...”

Ngụy Thời nói đến việc này, giọng nói nhàn nhạt, chỉ có chút thẫn thờ.

Ngụy Ninh biết tình huống nhà hần giống nhà mình, hai người tình cảnh tương đồng, đồng bệnh tương liên, hai người so với những người khác cũng

hợp tính, thời gian trôi qua, quan hệ ngày càng thân thiết, đối với Ngụy Ninh mà nói, từ nhỏ hẳn luôn đối với Ngụy Thời như em trai ruột của mình.

Ngụy Ninh vỗ vỗ vai Ngụy Thời, coi như an ủi.

Ngụy Thời nhanh chóng phấn chấn trở lại, hẳn cầm trong tay bình chứa thảo đầu trùng, để không cho ánh nắng chiếu vào, bên ngoài bình kia còn bọc vài tầng giấy dầu. “Thứ này phải nhanh chóng được xử lý, chúng ta về trước đi, những chuyện kia nói sau.”

Trước khi đi, Ngụy Ninh xoay người nhìn thoáng qua huyết động kia, một bóng đen ở cửa động chợt lóe lên, anh nheo mắt lại nhìn kỹ rồi lại không thấy gì, thế nhưng Ngụy Ninh biết, bóng đen kia vẫn đi theo phía sau bọn họ, bởi vì cặp mắt thú tính, điên cuồng kia vẫn bám dính trên người bọn họ không thôi.

Hai người lén trở về thôn Ngụy, người thôn Ngụy đối với bãi tha ma trên núi, nhất là nơi Âm Thấp Địa kia rất kiêng kỵ, nếu như biết hai người họ ban ngày ban mặt tới bãi tha ma nhất định sẽ gọi Ngụy Thất gia tới giáo huấn bọn họ.

Cái đấy cho qua, đau khổ nhất chính là còn phải dùng thêm liều ngả thảo pha vào nước nóng để tắm, nói là vì trừ tà, không ngâm đến khi da nhẵn lại thì không được đi ra.

Loại đau khổ này khi còn bé Ngụy Ninh đã được hưởng một lần.

May là, người trong thôn Ngụy đều đã đi xem náo nhiệt, chính là đội thi công chính thức tiến vào chiếm đóng ở thôn Ngụy, mang theo rất nhiều xe và máy móc. Nếu như mỗi ngày đều đến đến đi đi ở thôn Ngụy thì rất hao phí thời gian, cũng tốn luôn xăng dầu, thế nên có một bộ phận công nhân trong đội thi công ở nhờ nhà ở thôn Ngụy, Ngụy Thất gia đang bàn luận điều kiện với công đốc của đội thi công, mà những người khác trong thôn thì đứng cạnh xem náo nhiệt.

Thôn Ngụ luôn luôn an tĩnh, khó có được lúc náo nhiệt thế này.

Lúc này, đến cả mấy con chó quê ven đường cũng gáy rối, hưng phấn chạy quanh đoàn người.

Ngụ Ninh định về nhà thay quần áo khác, bộ quần áo hiện tại đã không nhận ra người, tất cả đều dính bùn, bụi, bị rách một vài chỗ, vậy cho qua, nhưng lại còn bị dính một mảng rêu xanh nữa, cả người như thẳng đầu đường xó chợ.

Trên mặt, trên tay bị vài vết xước nho nhỏ, chảy ra chút tơ máu.

Ngụ Ninh vừa đẩy cửa ra liền ngậy ngấn cả người, má Ngụ và Ngụ Tam thăm hai người ngồi ở gian chính, đầu dựa đầu, không biết đang nói chuyện gì, thấy anh bước vào hai người giật nảy mình, má Ngụ lập tức chạy tới, néo Ngụ Ninh một cái. “Con đây là có chuyện gì? Con lại làm chuyện tốt gì rồi hả?”

Ngụ Tam thăm cũng vội vàng nói. “A Ninh à, có phải có người bắt nạt con không, con nói với mẹ, mẹ xả giận giúp con!”

Ngụ Ninh bị hai vị trưởng bối khẩn trương quây lại, nhất thời cảm thấy áp lực rất lớn, trước mắt hai người này anh một chút cũng không dám đắc tội, chỉ có thể trưng ra vẻ mặt tươi cười. “Mẹ.” Hẳn đối với má Ngụ hô một tiếng, quay đầu, nhìn Ngụ Tam Thăm cũng gọi một tiếng. “— mẹ, con vừa cùng Ngụ Thời lên núi hái thuốc nên trông như vậy, hai người đừng lo lắng, không có gì đâu, thật sự không có gì —” anh vỗ trên vỗ dưới, ý bảo chính mình bình yên vô sự.

Má Ngụ lúc nghe thấy anh gọi Ngụ Tam thăm là “mẹ” vẻ mặt có chút cứng ngắc, nhưng là ngay lập tức liền bình thường, làm bộ vô tình nói với Ngụ Ninh. “Vậy còn không mau đi thay quần áo đi.”

Ngụy Ninh đáp lại rồi đi về phía phòng mình, vào phòng, đang cởi chiếc áo mặc trên người ra, má Ngụy lại vừa vặn bước vào.

“A Ninh...” má Ngụy nhìn con mình, muốn nói lại thôi.

“Mẹ, mẹ muốn nói gì? Với con trai mình còn gì mà không thể nói.” Ngụy Ninh tìm áo sơ mi, mặc vào, đóng cúc, nhìn về mặt không biết nói sao của mẹ mình, cười nói.

“A Ninh, con biết quy củ của âm hôn chứ?” Má Ngụy đi thẳng vào vấn đề.

Vừa nghe đến hai chữ “âm hôn”, động tác của Ngụy Ninh lập tức cương lại, anh nghi ngờ nhìn má Ngụy, trong lòng nhất thời có một loại dự cảm không hay. “Còn có quy củ gì nữa, không phải là những thứ hiện tại sao?”

“thật ra, ngay từ đầu mẹ không đồng ý âm hôn, tuổi con cũng lớn, 28 29 tuổi, sắp 30 rồi, mẹ đợi cháu trai cũng chờ đến sắp bạc trắng đầu mà chưa thấy. Hiện tại lại kết âm hôn, phải chờ sau này thôi, ai, thật sự, thật sự là số phận không tốt, sao hết lần này đến lần khác lại là bất tự của con và Ngụy Tích hợp nhau—” má Ngụy thao thao bất tuyệt nói.

“Dừng, dừng, mẹ, ý mẹ là?” Ngụy Ninh cắt ngang giữa chừng.

“Là kết âm hôn thì trong vòng năm năm con phải thủ thân, không thể có... chuyện nam nữ...” nói với con trai chuyện này má Ngụy có chút không được tự nhiên, bà mơ hồ nói. “Đây cũng là một trong những quy củ của âm hôn, ở dương thế không thể tiết dương, nếu tiết dương bị người cõi âm biết vậy liền xảy ra tai họa, bất kể là người hay quỷ đều phải toàn tâm toàn ý với người nắm chung dây tơ hồng với mình.”

Vẻ mặt Ngụy Ninh cứng nhắc.

Bên kia đã chết, sao có thể muốn người sống phải toàn tâm toàn ý?

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tẩu Tà

Tuy rằng má Ngụy nói những lời ân tình sâu xa nhưng Ngụy Ninh không thực sự để chuyện này trong lòng.

Thôn Ngụy có nhiều quy củ cổ quái như vậy, sớm đã bị rất nhiều người ở trong thôn đặc biệt là thanh niên bằng mặt nhưng không bằng lòng, không thèm để ý đến. Người thế hệ này được dạy dỗ chủ nghĩa duy vật, bắt bọn họ răm rắp làm theo những nề nếp cũ là chuyện không thể.

Đối với chuyện âm hôn này, Ngụy Ninh vì muốn trấn an má Ngụy nên mới đáp ứng, từ đầu tới cuối anh không coi chuyện này là thật.

Ngụy Ninh thay quần áo, uống canh gà má Ngụy mang tới, đến cái hiệu thuốc nhỏ của Ngụy Thời, Ngụy Thời một đầu đầy mồ hôi đang bận rộn ở một góc nóng bức trong căn phòng nhỏ, là đun bếp lò, trên bếp đặt một cái nồi đất, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Ngụy Thời thường xuyên mở nắp nồi, mùi thuốc đông y bay ra, Ngụy Thời vừa trông lửa vừa nói: “Có được liệu rồi nhưng vẫn tốn không ít công phu của tôi, cuối cùng cũng phối xong, anh uống rồi có phản ứng gì thì cũng đừng ngạc nhiên, trong sách nói sẽ có chút đau nhức, ngứa, sau đó có thể tróc da.”

Ngụy Ninh nghe thế tim đập loạn, không nói gì.

Chờ thuốc được đun xong, để nguội, Ngụy Ninh cẩn thận uống một phát, chất lỏng đắng ngòm lượn một vòng trong cổ họng, trôi xuống, mặt Ngụy Ninh tái mét: “Mùi này khó uống quá.” Anh vội lấy nước sôi bên cạnh súc miệng.

Ngụy Thời hời hợt nói: “Nếu không thì sao lại có câu nói “thuốc đắng dã tật”.”

Ngụy Ninh không còn gì để nói.

Thuốc trôi xuống bụng không được bao lâu thì Ngụy Ninh có phản ứng, anh đứng ngồi không yên nói với Ngụy Thời: “anh đi trước, đetch, thật đúng là—“

Chưa nói hết câu đã vội vội vàng vàng về nhà, vừa về đến nhà liền khóa trái cửa phòng.

Ngụy Ninh cởi quần, cởi cả quần lót, “người anh em” phía dưới ngứa đến mức chịu không nổi, ngứa ngáy còn kèm theo chút ít đau nhức, thực sự khiến người phát điên. Anh đưa tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy xoa nắn.

“Ahhh.” Ngụy Ninh sờ “người anh em” của mình một cái liền không nhận được mà hét thảm một tiếng, đau đến phát run. Sờ không sờ được, đau nhức đến khó chịu, trong thời gian ngắn Ngụy Ninh nhìn “người anh em” của mình mà khóc không ra nước mắt. Anh ngã xuống giường, hạ thể trần truồng cọ vào chăn đơn mềm mại, đau nhức như vậy, lại còn ngứa, Ngụy Ninh như nắm được cái phao cứu mạng nhẹ ma xát thật lừng vào giường.

Ngay khi Ngụy Ninh vừa đau nhức vừa vui sướng, ánh sáng trong phòng từ từ trầm xuống, ánh sáng từ khe cửa, từ cửa sổ xuyên vào tựa như tuyết dưới ánh mặt trời, tan rã không còn gì, trong phòng âm u, một mảng mờ tối.

Một luồng khí lạnh đột nhiên xuất hiện trong phòng.

Luồng khí lạnh này chạm vào đôi chân trần trụi của Ngụy Ninh, khiến anh nhận không được rùng mình, không tự chủ được chà xát chân trên giường, nhưng luồng khí lạnh kia vẫn như hình với bóng, đồng thời từ chân của anh kéo lên trên.

Ngụy Ninh mở mắt, nhìn thoáng qua, cái gì cũng không thấy.

Có câu “giữa thanh thiên bạch nhật gặp ma”, Ngụy Ninh vẫn không tin, ánh mắt của anh dần mơ hồ, dường như ở giữa một mảng sương mù dày đặc, một thứ mơ hồ hồ hồ nào đó dán sát vào anh, Ngụy Ninh đưa tay ra, xuyên qua, chỉ như là đụng vào nước đá lạnh đến thấu xương.

Cái thứ mơ hồ này di chuyển thật chậm rãi, dần dần lan tràn trên người Ngụy Ninh, từ từ bao trùm toàn thân anh. Ngụy Ninh mở to hai mắt, muốn động cũng không thể động, anh bị bóng đè hay là bị “quỷ áp sàng” rồi?

Ý thức còn thanh tỉnh, hoặc chí ít là cảm thấy còn thanh tỉnh nhưng cơ thể lại không thể cử động.

Lỗi tai Ngụy Ninh bị luồng khí lạnh này bao lấy, cơ thể anh nhịn không được run lên, luồng khí lạnh mập mờ lưu luyến ở những nơi mẫn cảm trên người anh không dời đi, Ngụy Ninh không thể lừa gạt chính mình, luồng khí lạnh này không phải lần đầu tiên xuất hiện, trước đây thật lâu, lâu đến mức anh cho rằng mình đã quên mất nó cũng đã từng xuất hiện...

Ngụy Ninh vừa run rẩy vừa tự ép chính mình trấn định lại, tay anh đột nhiên khua khoảng giữa không trung như muốn đẩy cái thứ vô hình này ra, cảm giác bị áp chế đã không cánh mà bay. “Cút đi, cút.” Ngụy Ninh nghiêng rằng nghiêng lợi tức giận nói.

Người từng bị “quỷ áp sàng” đều biết đôi khi đấy chỉ là thi đấu ý chí. Người có dương khí nặng, hỏa diễm cao sẽ không bị quỷ áp sàng, chỉ có người dương khí yếu, hỏa diễm thấp mới bị quỷ áp sàng. Lúc này, bạn nhất định phải tự nói với mình thật nhiều lần, phải tỉnh lại, phải cử động, ám thị đến một trình độ nhất định nó sẽ có tác dụng.

Về việc hỏa diễm cao thấp là một cách nói xưa, nói thẳng ra thì cũng chính là ám chỉ người dương khí cùng tinh khí đủ hay thiếu.

Nhưng mà, luồng khí lạnh kia vẫn không nghe theo, không chịu buông tha quần riết lấy, bao lấy tay anh, đồng thời buộc tay anh phải vươn xuống tìm kiếm phía dưới thân mình.

Ngụy Ninh như bị người tạt một gáo nước lạnh, trong lòng lạnh lẽo triệt để.

Luồng khí lạnh kia dẫn dắt tay hắn di chuyển, xoa nắn ở nơi đó, vốn dĩ là vừa đau vừa ngứa, nhưng trong luồng khí lạnh này bỗng chốc hóa thành khoái cảm. Ngụy Ninh nghe thấy vài âm thanh kỳ quái, ái muội, khàn khàn, chọc gheo cảm quan con người, khiến người nghe xong mặt đỏ tim đập, hạ thân nóng lên, anh miễn cưỡng tập trung sự chú ý mới phát hiện ra những âm thanh quen thuộc đó đều xuất phát từ chính miệng mình.

Ngụy Ninh tốn công giãy dụa nhưng trước khoái cảm thân thể anh cũng từng bước đầu hàng, anh nhịn không được thăm mẳng nửa người dưới không tiết tháo.

Luồng khí lạnh kia bao phủ ở những nơi mẫn cảm nhất trên thân thể anh: vành tai, ngực, thắt lưng, khi nặng khi nhẹ vỗ về nơi nào đó, toàn thân Ngụy Ninh run rẩy, tiếng thở dốc vì phát tình vang vẳng trong phòng.

Mặc kệ Ngụy Ninh giãy dụa thế nào, luồng khí lạnh kia trước sau quần quýt không rời, tức giận mẳng chửi không được, không hợp tác cũng không được, cuối cùng, Ngụy Ninh kiệt sức ngã xuống giường, thở hổn hển mà trừng mắt nhìn, mắt hơi cay. “Cậu đi đi.” Ngụy Ninh thấp giọng khẩn cầu.

Đáp lại anh là va chạm tình sắc càng gấp gáp, ngay cả nơi bí ẩn nhất trên thân thể cũng không được tha, mãi đến khi từng lỗ chân lông dưới sự tiếp xúc với luồng khí lạnh dường như đều mở ra, cùng hô hấp, dán vào nhau không có một khe hở, thân thiết đến vô cùng.

Chờ đến khi Ngụy Ninh tiết ra, luồng khí lạnh kia không nhân nhượng chạy vào phía sau của anh, bắt chước động tác giao hợp mà đâm chọc. Quá

lạnh, Ngụy Ninh nhin không được sợ run cả người, nhiệt độ nơi cửa mình bị kéo đi, chỗ nào đó cứ như bị nhét vào một viên nước đá, nhưng rồi luồng khí lạnh kia tìm được nơi mẫn cảm bên trong cơ thể Ngụy Ninh, càng khiến cả hai kìm nén không được, cơ thể vốn mất đi nhiệt độ lại lần nữa bị lửa nóng đốt người.

Ngụy Ninh cắn răng, trên trán rịn mồ hôi, cuối cùng là thống khổ hay vui sướng đã không thể phân biệt, chỉ biết là lần này đột nhiên điên cuồng lại dài dằng dặc khiến người ta không chịu nổi, mãi thật lâu, luồng khí lạnh kia mới lùi khỏi cơ thể anh, toàn thân Ngụy Ninh vốn căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng xuống, anh bị mồ hôi che tầm mắt, mơ mơ màng màng nhìn phía trước.

“——” Ngụy Ninh muốn nói gì đó nhưng lại cảm thấy không còn gì để nói, nếu như nhất định phải trả nợ, anh không hi vọng là phải dùng cách này.

Mười ba năm trước, lúc cậu nhỏ kia chết, Ngụy Ninh sốt cao một lần, kéo dài khoảng hơn một tháng, bên cạnh Ngụy Ninh bắt đầu xảy ra vài chuyện kỳ quái, ví như trong phòng không có gió nhưng tự di động, quần áo bị xé rách, rõ ràng là ngủ trên giường sáng hôm sau lại thấy mình đang ở trong rừng cây hẻo lánh ngoài thôn, chuyện này không lớn, nhìn qua không thấy ảnh hưởng gì mấy, so với mấy chuyện kỳ quái động chút là giết người thấy máu thì chuyện này vẫn không là gì, nhưng đủ để người ta kinh hồn bạt vía.

Cứ như là treo trên đầu một thanh đao, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, nhưng mà nếu như lúc nào bạn cũng chờ đợi lo lắng, lâu dần sẽ biến thành gánh nặng trong lòng, áp lực khiến bạn không biết làm thế nào, nổi cáu vô cớ.

Sau đó đúng như mọi người dự liệu, lúc đó mọi chuyện quả nhiên không hề dừng lại, không lâu sau những đứa trẻ chơi thân với Ngụy Ninh đều xảy

ra vài chuyện ngoài ý muốn, không phải ngã gãy chân thì cũng là bị đập vỡ đầu.

Ngay cả Ngụ Thời cũng không tránh được, có một buổi tối, lúc hăn ngủ thì mộng du đi tới bãi tha ma ngủ một đêm, rạng sáng ngày hôm sau mặt mẹ Ngụ Thời trắng bệch, gõ cửa từng nhà trong thôn Ngụ nói muốn tìm con, xuất động toàn bộ đàn ông trong thôn ngụ, cuối cùng tìm được Ngụ Thời trong bãi tha ma, lúc đó hăn đang ôm một khối mộ bia ngủ say, thấy người trong thôn, hăn về mặt ngây thơ, đến khi tỉnh táo lại thấy trên người đầy bùn ôm một khối mộ bia lập tức sợ đến mức hét ầm lên, đến khi về nhà sốt cao ba ngày mới đỡ, thế nhưng từ đó về sau trầm mê trong chuyện thần thần quỷ quỷ không thể tự kiềm chế.

Bạn bè bên cạnh Ngụ Ninh càng ngày càng ít.

Cha mẹ của những đứa bé kia thấy con mình và Ngụ Ninh đứng cùng nhau thì bằng bất kể lý do gì cũng lập tức đem con nhà mình về, tức giận đến mức suýt không nhận được mà mắng chửi, thậm chí còn mang cả roi tới.

Người già trong thôn đều nói Ngụ Ninh tâu tà rồi, ngày nào má Ngụ cũng ra ngoài cầu thần bái phật, tìm bà đồng vu hán có tiếng ở khắp mọi nơi, Ngụ Ninh cũng bị dọa toát mồ hôi, cả người gầy ruộc, cuối cùng là một người già thông thái nói: “Nếu không thì đem con đi chỗ khác thử đi? Có thể có tác dụng.”

Ngựa chết chữa thành ngựa sống, má Ngụ cũng chỉ có thể kiềm nén cảm giác lưu luyến, đưa Ngụ Ninh đến ở ký túc tại trường trung học ở trấn trên, một tháng mới về một lần, mỗi lần về cũng lại vội vàng đi, còn chưa ngồi ấm mông đã bị má Ngụ nhét vào xe đi lên trấn trên. Làm như vậy, dị trạng này quả nhiên dần biến mất.

Mà Ngụy Ninh từ đấy về sau cũng nảy sinh tâm lý sợ hãi khi bước vào thôn Ngụy.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Hạ Chú

Ngụy Ninh nằm lỳ trên giường, luồng khí lạnh lẽo kia còn đang quanh quẩn trên tấm lưng trần trụi của anh không chịu rời đi, Ngụy Ninh làm như chưa có chuyện gì xảy ra, sau khi bắn ra ngấn người một lúc rồi từ từ ngồi dậy, luồng khí âm lãnh đó cũng biến đổi theo, vẫn như hình với bóng.

Trên bụng và đùi còn chút dịch màu trắng, Ngụy Ninh lấy khăn giấy dùng sức lau sạch, Ngụy Ninh tự thấy mình làm rất bình tĩnh nhưng tay anh không cầm được mà run lên nhẹ nhẹ bán đứng bản thân anh.

Anh lại tẩu tà rồi — đây là kết luận duy nhất.

Lúc Ngụy Ninh ý thức được việc này, phản ứng đầu tiên là phải lập tức rời khỏi thôn Ngụy, phản ứng thứ hai là không làm gì cả, không thể chọc giận vật kia, cũng không thể để nó cảm nhận được ý nghĩ của anh.

Ngụy Ninh mặc xong quần áo, hôm nay đã là ngày thứ ba, có thể trở về nhà mình.

Mở cửa phòng ra chính là nhà chính, ngụy Tam thẩm quỳ gối trước giữa bàn thờ, lẩm bẩm, nói những thứ mà Ngụy Ninh chưa bao giờ nghe thấy, còn ngân nga, những từ ngữ cùng nhịp điệu cổ quái cứ từ trong miệng Ngụy Tam thẩm bay ra.

“—— thiết tử đạt lạc —— đã chẳng nhiều một oa —— cầu cầu một tử giết —— ”

Tuy rằng Ngụy Ninh không biết Ngụy Tam thẩm đọc những lời này là có ý gì, nhưng mà chỉ bằng biểu tình điên cuồng của Ngụy Tam thẩm, án

mắt oán độc cùng với tiếng nghiến răng ken két qua từng câu chữ là đủ thấy đây không phải lời hay ý đẹp gì.

Ngụy Ninh không dám lỗ mãng xen vào, không còn cách nào khác là phải đứng chờ ở bên cạnh.

Ngụy Tam thắp nến xong, lấy nến trắng trong tay cắm vào lư hương, sau đó lấy ra một nắm tro nhang, đốt một đồng tiền giấy, chờ đến lúc làm xong những thứ này, bà đứng dậy, vẽ mặt từ ái vuốt ve khối bài vị Ngụy Tích.

Lửa của cây nến cháy rất cao, tỏa ra một luồng khói xanh, lượn lờ bay lên.

Ngụy Ninh ngửi thấy một mùi thối thối kỳ quái, cứ như là da thịt bị đốt, hắt hắt mũi một cái, là tỏa ra từ trước bàn thờ kia.

Chờ Ngụy Tam thắp làm xong, Ngụy Ninh vội nói: “Tam— mẹ à.”

Thần trí Ngụy Tam thắp vẫn luôn không tỉnh táo lắm, lúc này mờ mịt quay đầu, thấy Ngụy Ninh mới khôi phục một chút bình thường. “A Ninh à, sao không ngủ thêm một chút.” Bà vừa vuốt bài vị Ngụy Tích, và dùng ánh mắt từ ái nhìn Ngụy Ninh.

Sắc mặt bà trắng bệch, hai mắt vô thần, tóc khô xơ xác, ánh mắt long mày thì tô vẽ như người giấy, không có chút khí sắc của người sống.

Ngụy Ninh nhịn không được run rẩy, nghiêng đầu đi, tránh ánh mắt của bà: “Mẹ, con muốn về nhà một chuyến nên đến nói với mẹ, con về có chút việc.”

Ngụy Tam thắp nghe xong ánh mắt lập tức sắc bén: “Về nhà, về nhà nào chứ, bên này hay nhà con, A Tích ở đâu con phải ở đó, không thể bỏ rơi nó, đứa nhỏ A Tích này sẽ đau lòng.”

Ngụy Ninh lại run rẩy, luồng khí lạnh kia vẫn còn quanh quẩn bên cổ anh, dường như trong tích tắc thổi lên tóc anh. “Mẹ, con là có việc mà, con không phải muốn bỏ... bỏ A Tích đâu.”

Miệng Ngụy Tam thăm nở một nụ cười quỷ dị không rõ, Ngụy Ninh thấy nụ cười này, ngực cảm thấy sợ hãi, còn chưa kịp nói thêm gì Ngụy Tam thăm đã lên tiếng: “Mẹ biết con là một đứa nhỏ tốt, con đi đi, đi sớm về sớm, mẹ còn chờ con về ăn cơm chiều.”

Ngụy Ninh không nói gì nữa, ngay lập tức trở về nhà.

Má Ngụy vừa nhìn thấy anh, không nói hai lời đã kéo anh vào nhà mình đứng trước bàn thờ: “Dâng nén hương đi,” Ngụy Ninh quy củ thắp hương, dập đầu.

Má Ngụy ở bên cạnh hài lòng.

“Con bảo mẹ này, Ngụy Tam thăm có phải có chút kỳ quái hay không?” Làm qua loa hết các thủ tục, Ngụy Ninh không để má Ngụy nói gì đã nói: “Con thấy bà ấy niệm chú trước bàn thờ.” Nói xong, Ngụy Ninh liền đem đoạn chú ngữ Ngụy Tam thăm vừa niệm như vẹt mà đọc ra một lần.

Vừa nói dứt lời má Ngụy đã vung một chưởng ra, hung hăng đập vào lưng anh. “Còn nói, còn nói nữa, cái loại tẩu môn tử này mà con cũng dám nói lung tung?” ngón tay má Ngụy dí trán Ngụy Ninh. “Không biết cái gì gọi là kiêng kị.”

Tẩu môn tử là thổ ngữ ở thôn Ngụy, đại khái mang nghĩa ác độc, nham hiểm.

Ngụy Ninh thật sự đối với Ngụy Tam thăm tò mò, trước đây sao lại không phát hiện ra bà có thể nói được nhiều thần đạo địa phương như vậy, người thôn Ngụy mà nhắc tới bà chính là đầu óc có vấn đề, nếu tránh được

thì tránh, kỳ quái chính là một người phụ nữ điên như vậy vẫn sống được trong thôn Ngụ rất tốt, không ai dám lần tới cửa.

“Mẹ, mẹ biết lời bà ấy nói là có ý gì sao?” Ngụ Ninh nhin không được hỏi.

Má Ngụ không nói gì, đóng cửa lớn lại. “Không hiểu, mẹ đâu hiểu được chuyện ma quỷ kia của bà ấy.”

Ngụ Ninh vừa nghe liền biết má Ngụ cũng biết chuyện gì đấy, anh liền kéo má Ngụ ngồi xuống. “Con bảo này, hiện tại con trai mẹ đang có quan hệ với nhà kia, dù sao cũng phải biết chút gì đó chứ, đề phòng trường hợp xảy ra chuyện gì, con hai mắt như mù cái gì cũng không rõ.”

Má Ngụ nghe anh nói xong, mặt tối sầm. “Có thể xảy ra chuyện gì? Con ít gây sự đi, ngoan ngoãn đợi thì không xảy ra chuyện gì cả. Con thì biết cái gì, Ngụ Tam thăm kia là người nơi khác tới, không phải người ở chỗ này, lớp tiền bối trong thôn vốn không đồng ý để nàng xuất giá vào, nhưng sau đó không biết thế nào lại đồng ý, nghe người ta nói Ngụ Tam thăm kia có chỗ kỳ quái, nơi Ngụ Tam thăm ở vốn là một nơi kỳ quái, phụ nữ ở đó đều học được cách hạ chú, chọc phải là bị phiền phức lớn.”

Sau khi nói xong vẻ mặt má Ngụ buồn bực, lại lắc đầu, trên mặt không biết là vẻ thương hại hay là hờ hững. “Hạ chú, có bản lĩnh như vậy thì sao chứ, xuất giá rồi, không phải là không trụ được địa khí phong thủy ở thôn Ngụ nên hiện tại mới biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, đương gia mất sớm, con trai cũng đi theo, không biết giờ bà ấy có cảm thấy hội hận không.

Ngụ Ninh như có điều suy nghĩ: “Câu vừa rồi là có ý gì ạ?”

Má Ngụ nhíu chặt lông mày, “Mẹ cũng không rõ lắm, đại khái là nguyên rủa người ta đi tìm cái chết, trước đây nghe bà ấy chửi vài lần, mẹ cũng giật mình đi hỏi bà ấy, bà ấy bảo—“ nói đến đây, má Ngụ nhin không

được khoát tay. “Được rồi, đừng nói cái này nữa, sao giờ con đã về rồi, không phải để con tối mơi về sao?”

Khi bọn họ nói những chuyện này, luồng khí lạnh kia vẫn quần trên người Ngụy Ninh, ngón tay Ngụy Ninh có chút lạnh lẽo, không thể làm gì khác là vuốt chén trà tìm chút ấm áp.

Nghe bọn họ nói chuyện, luồng khí lạnh kia dường như cũng xao động, tốc độ lưu động nhanh lên không ít, cũng càng lấy đi độ ấm trên người Ngụy Ninh làm anh lạnh đến giật mình.

Ngụy Ninh cắn răng, cười khổ một tiếng: “Mẹ, con nghĩ đại khái là con lại... tẩu tà....”

Rầm một tiếng, chén trà trong tay má Ngụy rơi xuống đất, nước trà nóng hồi bắn lên người bà, bà lại không chút cảm giác, chỉ khẩn trương nhìn Ngụy Ninh, cầm lấy tay anh. “Lại...”

Ngụy Ninh sợ đến nhảy dựng, vội vàng kéo má Ngụy lên. “Mẹ, mẹ không sao chứ? Có bị bỏng chỗ nào không?”

Má Ngụy đẩy tay anh, nhìn chăm chăm: “Lại tẩu tà?”

Dưới ánh mắt của bà, Ngụy Ninh bất đắc dĩ gật đầu.

Má ngụy ngã xuống ghế, che mặt hét một tiếng thê lương: “Nghịệp chươngng —“ Ngụy Ninh nghe thấy tiếng khóc của bà, ngực cũng khó chịu, cố nở một nụ cười. “Mẹ, mẹ đừng như vậy, con không có việc gì mà.”

Má Ngụy cúi đầu, khóc một hồi, cuối cùng ngẩng đầu lên, vô lực nói. “Trong hai ngày này con rời khỏi thôn ngụy, quay lại thành phố đi. Lúc con về bảo nghỉ việc rồi, mẹ còn nghĩ con nghỉ việc, đúng lúc có thể ở nhà nhiều thêm vài hôm, hiện giờ mau đi đi.”

Ngụy Ninh trầm mặc.

Đúng lúc này, cửa lớn bị gõ. “Đùng — ùng — ùng —” tiếng đập cửa gấp gáp mà vang dội từ nhà chính vang lên, Ngụy Ninh nghe thấy bên ngoài có người đàn ông kêu: “Lục thẩm, có nhà không?”

Má Ngụy dùng tạp dề lau nước mắt, cao giọng trả lời: “Có ở có ở, chờ chút đi, người tới rồi đây.”

Ngụy Ninh đi ra mở cửa, một người đàn ông thân hình cao lớn đứng trước nhà anh, da hơi ngăm đen, mày rậm mắt to, tướng mạo đường đường chỉ là dáng vẻ có chút lưu manh, nhưng ngược lại cũng không khiến kẻ khác thấy chán ghét, hần nhe hàm răng trắng cười với Ngụy Ninh. “Yêu, cậu chính là con của Lục thẩm làm việc trong thành phố đấy phải không, anh là Trần Dương, là người của đội sửa đường, lần này muốn mắc dây qua nhà cậu, làm phiền chút rồi.” Hần vừa nói vừa vươn tay với Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh cũng cầm tay hần, lòng bàn tay người này độ ấm rất cao, là một người đàn ông dương khí rất thịnh.

Ngụy Ninh cũng cười nói. “Không có việc gì, tôi quanh năm không ở nhà, thêm vài người cũng náo nhiệt thêm một chút, còn phải phiền các anh chiếu cố cho mẹ tôi.” Má Ngụy đứng sau lưng Ngụy Ninh. “Sao lại đứng ở cửa hết, vào đi, vào rồi nói.”

Ba người vào phòng, má Ngụy vào bếp pha trà.

Ngụy Ninh đang muốn cùng Trần Dương trò chuyện nhiều thêm một chút, lúc này điện thoại di động của anh lại vang lên, Ngụy Ninh vừa nhìn, là Yến Hoa gọi tới, đây chính là chủ nợ của anh, lần này về nhà mượn xe của hần thì xảy ra tai nạn, hiện tại xe còn đang được sửa chữa ở trấn trên.

“Ngụy Ninh, mày đoán xem giờ tao đang ở đâu—” Yến Hoa ở bên kia phát ra tiếng cười đê tiện.

Ngụy Ninh vừa nghe liền cảm thấy hồng rỗi, thằng nhóc này nói như vậy thì chắc chắn không phải có chuyện gì tốt. “Không phải trên giường đàn bà này đàn bà nọ sao, nói chung, mà còn có thể ở chỗ nào khác?”

Yến Hoa ở bên kia gào thét: “Cái đệt, mà nói ông đây như đực rựa không bằng.”

Ngụy Ninh nói thầm trong lòng, chẳng lẽ lại không phải chắc? Thằng nhóc này chính là ý vào gương mặt trông đợc, ý vào nhà mình có chút tiền, từ năm nhất đại học bạn gái đã thay hết người này tới người kia, tất cả đều là mỹ nữ, những người đàn ông khác thấy vậy mắt đều đỏ lên, hận không thể trùm bao tải đánh hẳn một trận, thằng nhóc này tiêu hao nhiều tài nguyên của nam giới như vậy—

“Đợc rồi, mà ở đâu?” Ngụy Ninh biết, nếu hẳn không nói xong vấn đề này tên nhóc đó còn làm phiền anh hơn mười hai mươi phút.

“Tao đang ở ngay Nghiễm Tế trấn! Lái xe đi hóng gió, đang nghĩ xem có nên trực tiếp lái thẳng đến thôn Ngụy gặp bá mẫu.” Yến Hoa ở đầu bên kia đặc ý tuyên bố đáp án.

Thôn Ngụy hay Nghiễm Tế trấn đều ở cùng một đơn vị hành chính.

Ngụy Ninh vừa nghe Yến Hoa nói xong, ấn đường nhảy lên, không biết sao lại có chút dự cảm bất thường, anh đổi điện thoại sang tai bên kia. “Sao mà lại đến đây? Hây, ba mà cuối cùng cũng không chịu đợc mà đuổi mà ra khỏi nhà rồi hả?”

Gia đình Yến Hoa cũng kỳ lạ, ba hẳn là một người đàn ông nghiêm túc cẩn thận tỉ mỉ, chưa bao giờ có quan hệ nam nữ bừa bãi, đối với loại chuyện đấy cũng không nhìn vừa mắt, khăng khăng chỉ sinh một đứa con trai, cũng là người trong vạn khóm hoa phiến lá không tìm đợc người thứ hai. Mỗi lần ông giận là giận đến cùng trời lại là do đứa con một không cách nào trị

được này. Bạn bè xung quanh đều nhận định, Yến Hoa chính là kết quả của của biến dị di truyền.

Yến Hoa vừa nghe liền mắng to: “Cái đệt, miệng chó lúc nào có thể nói được lời hữu ích chứ, con đường ở thôn Ngụy kia bị cấp dưới của ba tao thâu, tao tiện tới xem một chút, nhà mày tao có chút hứng thú.”

Hứng thú này đều là do Ngụy Ninh mang tới.

Năm đó một nhóm người uống rượu nói chuyện phiếm, chẳng biết sao nói đến quê mình, mỗi người đều ba hoa khoác lác, nói phóng đại về quê hương, chỉ có Ngụy Ninh thoải mái nói một chút về quy củ ở thôn Ngụy, còn nói chút quái sự của lớp tiền bối, đem những người đó hù dọa một chút, đối với nơi được gọi là thôn Ngụy kia “kinh vi thiên nhân”, sau đó Yến Hoa nói với anh hẳn say rượu đều bị anh dọa tỉnh.

Ngụy Ninh có chút đau đầu, Yến Hoa hứng thú tới đây anh có ngăn cũng không ngăn nổi.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Lai Lịch

Ở ngay cổng thôn Ngụ có một cây hòe lâu lắm rồi, thân cây lớn đến mức ba người trưởng thành ôm không hết, không biết đã qua bao nhiêu năm, dưới gốc cây có rất nhiều tảng đá xếp chồng lên nhau, khi mùa hè tới, người thôn Ngụ đốt cây ngải đuổi muỗi ngồi ở gốc cây hòe hóng mát tán gẫu.

Dưới gốc cây hòe này đặc biệt rất mát mẻ, tán cây xòe rộng rậm rạp, phủ khắp, bao trùm cả một khoảng đất lớn, chỉ cần đi dưới bóng cây thì cảm giác mát mẻ sẽ từ chân chạy lên.

Ngụ Ninh đứng ở dưới gốc cây hòe này đợi Yến Hoa tới. Tháng sáu âm lịch, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống làm lóa mắt người. Ngụ Ninh ngồi trên một tảng đá, nghĩ xem lát nữa nên lấy cớ gì để đuổi Yến Hoa quay về.

Ngụ Ninh chờ đến mức cảm thấy hơi buồn ngủ, Ngụ Thời từ xa đi đến gần trước mặt anh, toàn thân hần phoi nắng nhưng da vẫn trắng nõn không đen, dưới ánh mặt rời nhìn đặc biệt trắng sáng, đến khi đến dưới bóng cây rõ ràng cả người Ngụ Thời lạnh run lên, lắc lắc cánh tay.

Ngụ Thời đưa thuốc cho Ngụ Ninh, ngồi xuống cạnh anh trên tảng đá, không đầu không cuối hỏi một câu: “thế nào rồi?”

Ngụ Ninh cầm thuốc, nhìn thoáng qua, hơi giật mình, buồn bã ỉu xìu nói: “Được rồi.”

Đã uống thuốc, hiện tại “người anh em” phía dưới của anh giờ không còn sưng đỏ khó chịu nữa, gọi là thuốc đến bệnh tiêu cũng không quá lời.

Ngụy Thời vui vẻ vỗ vỗ bờ vai anh: “Tôi đã bảo cách đó hữu dụng mà.”

Ngụy Ninh không phản ứng, trong thời gian ngắn hai người rơi vào trầm mặc, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang trong không khí nóng bức yên tĩnh.

Cũng không lâu lắm, một chiếc xe nhỏ mang theo bụi bặm tiến vào thôn Ngụy, dừng trước cây hòe, một người đàn ông ăn mặc thời trang bước xuống, thong dong mà gỡ kính mắt của mình xuống, thấy Ngụy Ninh ánh mắt sáng lên: “Yêu, Ninh tử—“

Trong lòng Ngụy Ninh mắng: “Cái đệt.” Ngụy Thời nghe thấy cuối câu “Ninh tử” có chút giọng sảng nho nhỏ nhấ thất thời chỉ vào Ngụy Ninh cười ha ha,

Ngụy Ninh giới thiệu Yến Hoa và Ngụy Thời cho nhau biết, ba người đàn ông ngay dưới gốc cây hòe hàn huyên vài câu, khí trời quá nóng, Ngụy Ninh trực tiếp mang Yến Hoa về nhà mình trước, mà Ngụy Thời thì định nhân dịp mát mẻ ngủ trưa dưới gốc cây hòe.

Hai người một trước một sau, Yến Hoa đối với phong cách cổ xưa, kiến trúc thời minh thanh của thôn Ngụy vô cùng hứng thú, thường thường chỉ chỉ trỏ trỏ những thứ như hiên nhà, điêu hoa, cánh cửa các nơi. Ngụy Ninh cũng thuận miệng nói về một số tin đồn thú vị.

Nơi này là do người ở cuối nhà Minh đầu nhà Thanh chạy nạn rồi xây lên.

Vào thời cuối nhà mình, thiên hạ đại loạn, dân chúng lâm than, nghĩa quân đứng lên khởi nghĩa, trong đó nổi danh nhất là hai thế lực Trương Hiến Trung và Lý Tự Thành. Câu nói của Trương Hiến Trung lộ ra sát khí và khí phách: “Trời sinh vạn vật để nuôi người, con người không tốt để báo trời, giết, giết, giết, giết, giết, giết, giết”

Thất sát bi văn, thiên hạ không ai không biết, hẳn kết hợp với nước Thục làm quân Minh càng không ngừng tấn công, khiến mùi thuốc súng tràn ngập, người chết nằm ngổn ngang.

Tổ tiên Ngụy gia vốn là người nước Thục, cũng không biết sao lại đắc tội với một thủ hạ của Trương Tín Triết, rước lấy họa diệt môn, người trong tộc bị giết đến chó gà cũng không tha, chỉ có một chi ở ngoại địa nhận được thư, trốn thoát, cũng chính là người thôn Ngụy bây giờ.

Mặc dù chỉ là một chi, thế nhưng dù gì cũng là đại gia tộc, của cải mang theo không ít, lưu lạc ở đây, chiếm lấy mảnh thổ địa này, dàn xếp xong xuôi, xây nhà ở, trong vòng mười dặm quanh đây cũng khó có chỗ nào so được.

Nói đến đây, làm hậu nhân chi nhất của Ngụy gia, Ngụy Ninh khó tránh khỏi có chút thốn thức.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện rất nhanh đã đến nhà Ngụy Ninh, từ xa xa đã nghe đến tiếng của Ngụy Tam thâm, Ngụy Ninh vội chạy tới, má Ngụy thấy Ngụy Ninh cao giọng nói: “Tam tẩu tử, A Ninh về rồi, tôi đã bảo là nó ra khỏi nhà đi đón bạn tới, đợi một lát sẽ trở về mà.

Bàn tay gầy trơ xương của Ngụy Tam thâm vươn ra bắt lấy tay Ngụy Ninh: “A Ninh à, về nhà thôi về nhà thôi.”

Má Ngụy ở bên cạnh nghe thấy xong, sắc mặt biến thành màu đen, miễn cưỡng đè nén cơn giận trong lòng, con trai của mình sao chớp mắt đã biến thành người ngoài rồi? Về nhà, cười chết người không. Má Ngụy và Ngụy Tam thâm không thẳng thắn ra vì dù sao cũng là người cùng một thôn, gắng đầu không gặp cúi đầu thấy nhau rồi, vẫn phải duy trì chút hương hỏa tình cảm, quan trọng hơn vòn vì đầu óc Ngụy Tam thâm không rõ ràng, nói với bà bà cũng không rõ.

Ngụy Ninh cười khở, anh cẩn thận nói với Ngụy Tam thăm: “Mẹ, con còn phải nói chuyện với bạn một chút, tạm thời không về, hôm nay con ở lại bên này, mẹ về trước đi.”

Ngụy Tam thăm trừng mắt, trên dưới liếc mắt nhìn Yến Hoa, ánh mắt thăm độc.

Ngụy Ninh nhanh chóng nghiêng người, nửa che trước mặt Yến Hoa, anh sợ bệnh điên của Ngụy Tam thăm đột nhiên phát tác, nếu để Yến Hoa bị thương thì không tốt.

Thế nhưng ngoài dự liệu của Ngụy Ninh, Ngụy Tam thăm nhìn một lượt, sắc mặt hòa hoãn hơn: “VẬY mẹ về trước, con và bạn con cứ trò chuyện đi, đến thôn Ngụy thì cứ đi tham quan, thôn Ngụy ấy à, vẫn có chỗ nhìn được, có chỗ xem...” vừa nói, vừa thần kinh hề hề đi ra ngoài.

Yến Hoa ở bên cạnh quan sát sự tình, còn đang định mở miệng xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, má Ngụy đã cắt đứt lời của hắn: “Đầu óc bà ấy có chút không bình thường, coi Ngụy Ninh như con trai mình, Yến Hoa đúng không, trước ngồi ở đây đi, để bác đi châm trà cho.”

Mọi chuyện nhìn qua đã xong, đến tối, Ngụy Ninh cùng Yến Hoa hẹn sáng mai sẽ cùng nhau lên trấn trên, mấy hôm trước thợ sửa xe gọi điện báo xe đã sửa xong, chờ người tới lấy. Trời tối, Trần Dương cùng người đồng sự kia cũng quay về, bốn người đàn ông tuổi tác xấp xỉ nhau liền ngồi chơi bài. Trong đêm hè, tiếng côn trùng tiếng ếch kêu vang ngược lại càng thêm phần náo nhiệt.

Đánh tới 11 12 giờ, vài người còn chưa thỏa mãn, Trần Dương vận may tốt, không chịu dừng, lôi kéo mấy người Ngụy Ninh phải chơi tiếp, Ngụy Ninh thua hơn một trăm nghìn dừng được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải dậy sớm.

Vài người hò hét ầm ĩ không chú ý đến Yến Hoa ở bên cạnh vẫn không nói gì, cầm bài, cúi đầu, một mực run rẩy, run rẩy rồi lại run rẩy, cứ như người phát điên đột nhiên đứng dậy: “A —— a a —— có quý a ——”

Gào thét, đồng thời cũng lấy đầu tông vào tường, hai mắt đăm đăm, miệng méo xệch mắt trợn trừng, gương mặt vắn vẹo, sùi bọt mép, tay chân co quắp, hít vào thì ít thở ra thì nhiều, người sắp không chịu nổi.

Ngụy Ninh, Trần Dương thấy vậy liền hoảng sợ, vừa nhận ra tình huống không bình thường lập tức dè tay chân hấn lại, ba người đàn ông, bị vắn ra một thân toàn mồ hôi, cuối cùng cũng dùng dây trói trói Yến Hoa lại, đặt trên băng ghế, sau đó liền chạy tới phòng khám nhỏ của Ngụy Thời.

Quá nửa đêm, trong thôn ngụy đến một tiếng chó sủa cũng không nghe được, vắng tanh lặng ngắt.

Tiếng bước chân của ba người phá tan tấm màn tĩnh mịch, âm thanh nhốn nháo khiến mọi thứ như đang chìm trong bóng đêm tĩnh mịch dần tỉnh lại, phát sinh âm thanh huyền ảo, không biết là do người hay là quỷ quái ở bên rình mò.

Ngụy Ninh chạy một mạch về phía trước, may là cách cũng gần, đến phòng khám của Ngụy Thời “đùng đùng ùng” gõ mạnh vài cái, rất nhanh, cửa liền mở ra.

Trên người Ngụy Thời trần truồng, mặt mang vẻ ngái ngủ mở cửa: “Làm ồn cái gì vậy, khuya khoắt cũng không sợ phạm húy kiêng kị, bị người khác trong thôn chửi chết.”

Mấy người Ngụy Ninh không nói hai lời, đẩy cửa ra vào phòng, mở đèn, Ngụy Ninh vừa đi vừa nói với Ngụy Thời: “Nhìn một chút đi, Yến Hoa không biết có chuyện gì xảy ra đột nhiên phát bệnh.”

Ngụy Thời đi tới nhìn, thần sắc lập tức cả kinh: “đây là có chuyện gì vậy, thật hung!”

Trên người Yến Hoa đều là màu xám đen âm khí, âm khí không kiêng nể gì lan ra ngày càng nhiều, sau đó chậm rãi nhập vào trong cơ thể của hắn, nhập vào một chút, cơ thể Yến Hoa co quắp một chút, mặt từ xanh chuyển tím, mở miệng nôn ra, toàn thân cứng ngắt.

“Mấy người ai chưa phá thân?” Ngụy Thời vươn ngón tay vói vào trong miệng Yến Hoa, bắm đầu lưỡi hawns, sau đó lấy lấy tro của lá bùa pha vào nước rót cho hắn uống.

Trong miệng Yến Hoa thì thầm âm thanh kì quái “Xào xào xì—“ nước lá bùa nuốt không trôi, chảy hết ra khỏi miệng.

Phá thân? Đây không phải là cách nói đêm đầu tiên của người con gái sao?”

Ngụy Thời rút tay ra: “Hay là hỏi mấy người ai chưa quan hệ với phụ nữ?”

Ngụy Ninh không nói gì, Ngụy Ninh tốt xấu gì cũng đã 28 tuổi, ở xã hội này một người đàn ông 28 tuổi còn chưa có kinh nghiệm thì cực kì hiếm thấy, huống chi anh vẫn luôn có bạn gái cố định. Trần Dương cũng không nói gì, nhưng người đồng sự đứng bên cạnh Trần Dương gật đầu: “Tôi... tôi chưa có bạn gái...”

Ngụy Thời mau nói: “VẬY anh mau đi tiểu vào chậu nước rồi mang ra đây. Nhanh lên một chút, đừng lẩn mẩn nữa, mọi người sắp chết rồi, đang lúc nước sôi nửa bỏng biết chạy đi đâu tìm chó mực gà trống.”

Ngụy Thời lấy từ trên bàn một lá bùa, phía trên dùng chu sa vẽ chữ gà bới như ta vẽ đồ án, hắn dùng đầu lưỡi liếm liếm, “bốp” một cái, dán trên

trán Yến Hoa, cơ thể ỳh run lên một cái, trông mắt trợn ngược, đầu lưỡi rụt lại, cơ thể run run một lúc, toàn thân bình tĩnh hơn một chút.

Ngụy Ninh ở bên cạnh toát mồ hôi: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

Người đồng sự kia đi tiểu cũng tiểu không nổi, Ngụy Thời đi tới, không bận tâm thối bản, hấn lên người Yến Hoa, nước tiểu dính lên người, Yến Hoa như bị điện giật, cả người xốc lên, mấy người Ngụy Ninh nhanh chóng tới giữ hấn lại, sợ hấn lại phát tác, chưa bệnh chết đã bị chính mình đập đầu đến chết rồi.

Đột nhiên, hai mắt Yến Hoa đang nhắm bỗng mở ra: “Hắc hắc hắc hắc ——” mà cười, hấn vừa cười vừa giơ tay ra, túm lấy lá bùa nhét vào miệng, trực tiếp nuốt vào, nuốt xong nhìn những người xung quanh “Hắc hắc, hắc hắc ——” cười, tiếng cười không lớn nhưng bi thảm ghê người làm cho người khác nghe nổi da gà.

Ngụy Thời xanh cả mặt: “Không được, phải tìm ra người đã hạ chú, không tìm được người hạ chú cũng phải xem thứ hạ chú là gì cũng được, hạ chú ở ngay trong thôn Ngụy, anh Ninh, anh biết hấn đặc tội với ai không?”

Yến Hoa vừa tới thôn Ngụy, sao có thể đặc tội với người ta? Đột nhiên đầu Ngụy Ninh lóe sáng, nghĩ tới Ngụy Tam thẫm “Chẳng lẽ là Ngụy Tam thẫm?” Anh kể lại chuyện lai lịch của Ngụy Tam thẫm, còn cả chuyện Yến Hoa lúc tới có đụng phải Ngụy Tam thẫm kể qua một lượt.

Ngụy Thời nghe xong cau mày “Chỗ kia thật ra tôi có biết, người cho tôi quyển sách kia có nói tới, phong tục chỗ đó không tốt lắm, thích hạ âm thù, tính cách người nơi đó cũng cực đoan lại còn biết đôi chút tà thuật, không thích ai liền hạ chú người đó.

Da đầu Ngụy Ninh căng thẳng, vội nói “VẬY bây giờ chúng ta phải tới nhà Ngụy Tam thẫm.”

Ngụy Thời gật đầu “Anh đi một mình, chúng tôi ở lại đây, anh là vợ cậu ấy, bà sẽ không xuống tay với anh.”

Câu nói này Ngụy Ninh nghe xong không biết là yên tâm hơn hay là lo lắng hơn nữa.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hộ Mẫu – Bảo Vệ Mẹ

Trong lúc Ngụy Ninh và Ngụy Thời thương lượng, Trần Dương đứng ở bên cạnh há miệng, tay giơ lên như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng chỉ đưa tay lên đầu gãi gãi rồi hạ xuống.

Mặc dù nói là Ngụy Tam thậm sẽ không động thủ với Ngụy Ninh nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu nhờ động thủ thì sao? Hiển nhiên Ngụy Tam thậm không phải một người đơn thuần, nhưng vẫn có thể thương lượng được, vì vậy Ngụy Thời đưa cho Ngụy Ninh một lá bùa và một thứ trông như đồng tiền cổ, dặn anh nếu như có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì cứ cố nghĩ cách mà dán lá bùa này lên người Ngụy Tam thậm, sau đó thừa lúc Ngụy Tam thậm bị lá bùa trấn áp thì chạy tới đây.

Về phần đồng tiền cổ kia, Ngụy Thời nói là nó đã được hưởng ba năm hương khói cung phụng công đức trong đền, dùng để phòng ngừa âm khí, dùng rất tốt, nhưng mà Ngụy Ninh thấy đồng tiền này còn có vị dầu vừng, cứ như là đã nằm trên bàn bán thịt lâu rồi ấy.

Ngụy Ninh nhìn thoáng qua Yến Hoa đang thoi thóp rồi bước một mạch ra cửa, dáng vẻ kia rất có phong thái của “gió thổi vi vu nước nhẹ trôi, tráng sĩ đi quyết không quay về.”

Trên trời đầy sao, ánh trăng mờ hồ ảm đạm, người đi dưới ánh trăng dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tới phương xa.

Ngụy Ninh mặc áo ngủ chân đi dép giẫm lên phiến đá trên đường tạo thành những tiếng “bạch bạch”, phá tan vẻ tĩnh mịch, nhà hai bên đường san sát tối mịt, mái hiên nhếch lên cao, phía trên có khắc cổ thú, dưới ánh

trăng âm đạm dương nanh múa vuốt, ngửa mặt lên trời gào thét lộ ra vẻ dữ tợn.

Thông thường, cổ thú trấn trạch đều thuộc một trong năm loại thụy thú: tì hưu, long quy, phượng hoàng, huyền vũ, kỳ lân; đều có tác dụng hưng gia, tránh tai, có linh khí cổ thú, mà cổ thú trong tứ đại hung thú còn lại chính là: thao thiết, hỗn độn, cùng kỳ, đào đột.

Trong tứ đại hung thú thì Thao Thiết tham lam, Hỗn Độn tàn ác, Cùng Kỳ chuyên bội tín, Đào Đột ngu dốt lại hung tàn. Ở bên ngoài, người không hiểu gì về phong thủy cũng biết bốn loại hung thú này không thể mời tới tọa ở nhà, thế nhưng ở thôn Ngụy, chỗ nào cũng có thể thấy bóng dáng bốn vị hung thú này, mái hiên, cánh cửa hay trong phòng ốc cũng phải đem một thạch điêu hung thú đặt vào giữa, đó là một trong những phong tục khác biệt ở thôn Ngụy.

Nếu như có thầy phong thủy tới xem phỏng chừng sẽ bị dọa cho giật mình, có gan mời hết hung thần về nhà, lại còn đặt ở diện tích rộng như vậy, có một không hai, không phải là muốn lấy ác trị ác, trấn áp thứ gì đó chứ, hay là dùng một thuật phong thủy đặc biệt đi con đường tà đạo làm giàu cho tộc.

Thôn Ngụy không lớn, từ nhà Ngụy Ninh đi ra hơn một phút đã tới nhà Ngụy Tam thẩm, cánh cửa màu đen đóng kín, bên trong không một tiếng động không biết là đang làm gì — Ngụy Ninh nghĩ, có lẽ vì thân thể Ngụy Tam thẩm đáng thương, anh thật sự không hi vọng chuyện này là do Ngụy Tam thẩm làm.

Ngụy Ninh giơ tay lên gõ cửa “Cốc — cốc” hai tiếng nhẹ vang lên trong bóng đêm trầm muộn.

Đêm khuya rồi, cũng quá yên tĩnh, khiến cho tất cả động tác đều không tự chủ được mà làm nhẹ nhàng hơn, chậm rãi, từ từ đưa tới, hoặc có thứ quý

dị gì đó đang tỉnh giấc từ trong màn đêm.

Đợi một hồi vẫn không có động tĩnh gì, có lẽ là tiếng quá nhỏ không đánh thức người dậy được, Ngụy Ninh ngẩng đầu định gõ lại lần nữa, tay đang giơ lên thì “két” một tiếng, cửa mở ra một khe hở, mặt Ngụy Tam thẫm từ từ lộ ra qua khe hở đó, ánh mắt mông lung, thấy Ngụy Ninh mới mở rộng ra hơn, nghiêng người ý bảo Ngụy Ninh vào nhà.

Ngụy Ninh đi vào mới phát hiện, tuy rằng từ bên ngoài nhìn vào trong phòng tối đen như mực nhưng trong phòng không phải là không có nguồn sáng, chỉ ít là chỗ bàn thờ cũng có ánh sáng nển, ánh sáng nhạt nhạt hắt bóng lên tường, ngọn lửa chập chờn, chập chờn. Ngụy Ninh thấy trên bàn thờ đặt một túi vải đen, lúc ban ngày còn chưa thấy, Ngụy Ninh nghĩ cảm thấy kỳ quặc, không tự chủ được đi đến định cầm lên xem.

Còn chưa kịp đến gần đã bị Ngụy Tam thãm ngăn cản.

Gương mặt Ngụy Tam thãm dưới ánh sáng nhạt nhạt, đường cong không rõ ràng nhưng nhu hòa, đã không còn vẻ thô lương và điên cuồng của ban ngày nữa, ngũ quan có đến bảy phần tương tự Ngụy Tích, khôi phục được đôi chút phong tình mà Ngụy Ninh thấy mấy hôm trước.

Ngụy Ninh cảm thấy kỳ quái, Ngụy Tam thãm sao có thể trong vòng vài ngày ngắn ngủi khi thì trông yếu ớt lúc lại trông khỏe mạnh, thật sự không tưởng tượng được, lẽ nào cũng là dùng tà thuật gì đó?

Ngụy Tam thãm che trước người Ngụy Ninh, ánh mắt lạnh lẽo. “Con làm gì vậy?”

Đây là lần đầu tiên bà dùng khẩu khí thuyết như vậy để nói với Ngụy Ninh, bình thường đều nhẹ nhàng ý tứ, thậm chí còn có vài phần nhiệt tình thái quá chịu khiến Ngụy Ninh chịu không nổi, giờ đột nhiên thay đổi một trời một vực khiến Ngụy Ninh lấy làm kinh hãi, anh cẩn thận nhìn thoáng qua Ngụy Tam thãm: “Mẹ, đây là gì vậy?”

Ngụy Tam thâm liếc nhìn túi vải đen kia: “Gì, còn có thể là gì, không phải thứ mà con hiểu được đâu.”

Ngụy Ninh nhú mày, trước khi anh tới đây Ngụy Thời đã dạy anh một vài biện pháp nhận rõ pháp khí. Theo lời hăn nói, cách hại Yến Hoa chắc là dùng một con búp bê phía trên viết tên Yến Hoa hoặc là tóc của người có quan hệ mật thiết với Yến Hoa, sau đó thoa lên đó máu của mình, đồng thời niệm chú là được.

Cách này rất đơn giản, không có yêu cầu gì, hậu quả khá nghiêm trọng đối với bản thân người hạ chú cũng có tổn hại lớn. Trên đời này làm gì có chuyện được hưởng lợi không, không sớm thì muộn, người hạ chú người khác cũng vì thế mà phải trả một cái giá lớn, không phải ứng trên người mình thì cũng là người thân, sợ dĩ đến cả hội tà thuật cũng không dám tùy tiện dùng.

Ngụy Thời đoán, người dùng tà thuật này phỏng chừng cũng là một “bán lưu tử”, hiểu được làm thế nào để hại người nhưng lại không hiểu được mấu chốt.

“Bán lưu tử” cũng là thổ ngữ ở thôn Ngụy, không tiếp xúc với người khác, người khác chắc cũng không lấy được tóc của anh, vốn dĩ có thể là người có quan hệ thân mật với mình, Ngụy Tam thâm muốn lấy tóc của Ngụy Ninh, đây còn không phải chuyện dễ dàng sao.

Ngụy Ninh cố gắng hít thở ổn định, không chọc giận Ngụy Tam thâm, anh liếc miếng vải đen sau lưng Ngụy Tam thâm một cái, càng nhìn càng thấy giống như lời Ngụy Thời nói, thời gian dường như đọng lại, Ngụy Ninh cân nhắc một chút, nghĩ nên trực tiếp dùng võ lực đoạt lấy vật kia.

Nghĩ vậy liền làm, Ngụy Ninh bước một bước dài tới, nắm tay Ngụy Tam thâm, kéo bà sang một bên, không dám đẩy bà ngã xuống đất, ánh mắt

Ngụy Tam thắm đột nhiên trừng một cái, chỉ tay vào Ngụy Ninh, cổ họng phát ra tiếng “ Ô ô ô....”, người nghe thấy chỉ muốn che lỗ tai.

Tình thần Ngụy Ninh căng thẳng, túi lấy cái túi kia, nhìn bên trong quả nhiên là một đầu gỗ nhỏ, thủ công thô ráp, chỉ nhìn ra hình người, trên người của người gỗ được dùng dây đỏ buộc 3 cọng tóc, phía trên dùng ngón tay vẽ loạn xạ mấy đường máu.

Ngụy Ninh nhíu mày, Ngụy Tam thắm sao lại phải làm những chuyện hại người mà không lợi cho mình thế này, cái cổ cứ như bị gãy rũ xuống ngực, tóc lơ thơ, mặt trắng bệch, lay động nhoáng lên, làm Ngụy Ninh sợ đến mức suýt chút nữa thì đá bà ra. Ngụy Tam thắm từ từ ngẩng đầu lên, Ngụy Ninh thấy hốc mắt nàng đen sì, không có lòng trắng, — ánh mắt như của quỷ!

Bàn tay khô gầy của bà từ từ giơ lên hướng về phía Ngụy Ninh, mắt thấy sắp chạm tới Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh không dám... lung tung nữa, anh đem con búp bê gỗ đặt trước ngọn lửa, muốn đốt nó đi, thế nhưng ngọn nến nhỏ, lửa của nến cũng nhỏ, hơn nữa gỗ kia lại ẩm, càng khó đốt hơn, chỉ có thể đem mấy sợi tóc và sợi dây đỏ ở ngoài đốt rụi, vết máu trên đó cũng bị đốt thành màu đen.

Ngay khi ngực Ngụy Ninh thả lỏng một cái, cho rằng rốt cuộc mọi chuyện cũng được giải quyết, mọi chuyện bỗng nổi lên biến hóa. Con búp bê gỗ mang đốt bỗng nhiên phát ra tiếng khóc nỉ non thảm thiết của trẻ con, bén nhọn đến mức suýt chút nữa đâm thủng màng nhĩ người ta, chói tai đến mức khiến người muốn đi tự tử.

Cùng với tiếng hét chói tai đó, Ngụy Tam thắm chậm rãi đứng lên, vịn vẹo thân thể, đi về phía Ngụy Ninh, bà càng tới gần, Ngụy Ninh cảm thấy việc hô hấp càng khó khăn, đến khi chỉ còn cách khoảng ba bước, miệng há

ra nhưng không hít thở nổi, tay Ngụy Ninh run run, lấy lá bùa ra liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng, ném về phía trước một cái —

Ngụy Thời muốn anh trực tiếp dùng lá bùa dán lên người Ngụy Tam thẩm, như vậy mới phát huy uy lực lớn nhất, thế nhưng cũng nói nếu trong tình huống khẩn cấp, nếu không làm được thì cứ ném lá bùa về phía Ngụy Tam thẩm cũng có thể có tác dụng nhất định.

Lá bùa còn chưa kịp chạm tới người Ngụy Tam thẩm đã bốc cháy trong không trung.

Động tác Ngụy Tam thẩm dừng lại, miệng kêu lên “Ô Ô ô”, toàn thân run run, dường như thống khổ không chịu được, nhân cơ hội này Ngụy Ninh đang muốn dùng đồng tiền cổ nhét vào trong miệng Ngụy Tam thẩm – anh là có ý tốt, dáng vẻ này của Ngụy Tam thẩm như là vừa bị tâu tà, tiền cổ có khả năng trừ âm khí, coi như có tác dụng.

Đúng lúc này, ngọn nến trắng kia phát ra một tiếng “tách” nhỏ, ngọn lửa đang chập chờn vụt tắt, trong nhà chính lâm vào một mảnh hắc ám giờ tay không thấy năm ngón.

Con người không ngại bóng tối, mà ngại thứ ẩn trong bóng tối.

Đột nhiên xảy ra chuyện như vậy khiến Ngụy Ninh căng thẳng, một luồng khí lạnh từ trong lòng đất luồn ra, tràn ngập toàn bộ không gian, bao chặt lấy Ngụy Ninh, tay anh thoáng chốc trở lên đông cứng, kẽ động cũng không động nổi, mà Ngụy Tam thẩm gần trong gang tấc cũng bất chợt trở nên vô thanh vô tức, đến cả tiếng hít thở của bà cũng không nghe thấy, giống như đột nhiên biến mất.

Ngụy Ninh khẩn trương đến mức trán rơi xuống một giọt mồ hôi.

“Ah” một tiếng thở dài nhẹ nhàng vang bên tai Ngụy Ninh, khàn khàn, mang theo phiền muộn, âm thanh rất quen thuộc, Ngụy Ninh biết mình

không chỉ nghe thấy một lần.

Ngụy Ninh trừng mắt trước bóng tối trước mặt, lấy can đảm, lớn giọng nói: “Cậu muốn cản tôi? Tôi không biết vì sao Ngụy Tam thậm lại muốn hại Yến Hoa, cậu cũng thấy đấy, bà ấy bây giờ là sai, là lại người hại mình, sớm muộn gì cũng gây hậu quả lớn!”

Luồng khí lạnh kia trầm mặc, nhưng vẫn bồi hồi không đi, tay Ngụy Ninh nắm chặt.

Nó nhất định phải che chở Ngụy Tam thậm, Ngụy Ninh cũng không có cách nào, hiện tại chỉ cần bản thân có thể an toàn trở ra nhất định phải cứu Yến Hoa, Ngụy Ninh cố gắng cử động bàn tay tê dại, lấy từ trong túi áo ra một vật khác, cầm được, trong lòng vui vẻ, run run, liều mạng dùng chút khí lực cuối cùng dùng vào trực giác chọn một hướng, ném tới, “phanh” không biết đập vào vật gì mà phát ra một tiếng động nặng nề.

Ngay sau đó, luồng khí lạnh kia náo động.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Âm Khí

Sương mù màu trắng xám lạnh lẽo không biết từ đâu tuôn ra, nhìn thì có vẻ từ từ nhưng thực chất tốc độ lan tràn cực nhanh, sớm giăng kín phòng, hơn nữa ngày càng đậm, vươn tay ra là chạm tới một mảng ẩm ướt.

Ánh trăng từ trên nóc nhà xuyên qua mái ngói trong suốt chiếu vào, chiếu thẳng vào trên bàn thờ.

Rõ ràng sương mù dày đặc như vậy, khiến người ta còn không mở được mắt, cái gì cũng không nhìn thấy, lúc này, dưới ánh trăng lại nhìn thấy rõ mọi vật trong phòng, nhất là bài vị của Ngụy Tích đặt trên bàn thờ, bốn chữ “Ngụy Tích chi linh vị” trên bài vị màu đen còn tỏa ra mùi vị của máu.

Hô hấp Ngụy Ninh dồn dập, vừa mới vung ra một nắm gạo nếp, rơi đúng vào chỗ đám sương mù trắng xám kia, ngay lập tức biến thành màu đen rồi rơi thẳng xuống đất. gạo nếp hoàn toàn vô dụng, âm khí rất nặng, rất hung.

Ngụy Ninh chạy về phía cửa, ngón tay run rẩy muốn mở cửa chạy ra ngoài nhưng mặc kệ anh dùng sức thế nào, cửa cũng không nhúc nhích, chỉ có đám sương mù phía sau lưng lay động, dường như phát ra cả âm thanh.

Ngụy Ninh không dám xoay người nhìn xem chuyện gì xảy ra, ngón tay run rẩy, từ trong túi lấy ra một cái bật lửa, “tách tách”, anh bật mấy lần liền cũng không thể đánh ra lửa. Anh vứt chiếc bật lửa vô dụng xuống đất, ôm đầu, ngồi xồm trên mặt đất.

Trốn không thoát, trốn không thoát.

Nó nổi giận rồi — chưa bao giờ Ngụy Ninh lại có trực giác mạnh mẽ như thế này.

Hốt hoảng, Ngụy Ninh vô thức xoay người, một giọt mồ hôi rơi vào mắt làm con người đau xót một trận, tầm mắt mơ hồ, ngón tay Ngụy Ninh run rẩy, gắng dùng sức xoa xoa mắt.

Ở nơi Ngụy Ninh không nhìn thấy, con người của của anh phóng đại cứ như người sắp chết.

Đám sương mù trắng xám dày đặc kia lay động, quay cuồng, dần dần biến thành một hình người. Ngụy Ninh thần thờ nhìn một màn này, sợ đến mức hô hấp cũng quên mất, chỉ dựa vào bản năng mà lùi về phía sau, nhưng mà, anh vốn đã dựa lưng vào cửa, lùi nữa cũng chỉ có thể lùi về phía góc tường.

Lúc trước chỉ có thể cảm giác được có “thứ gì đó” tồn tại, mà hiện giờ, “thứ gì đó” trực tiếp xuất hiện trước mặt anh, Ngụy Ninh nhắm mắt, ôm đầu, mắt đốic tai ngơ, nhắm mắt không nhìn nó, mãi đến khi một thứ gì đó lạnh như băng đặt lên vai anh...

Ngụy Ninh lạnh đến mức môi cũng run rẩy, răng va vào nhau cạch cạch, không ngừng đầu lên, không ngừng đầu lên, trong lòng anh tự nhủ với mình như vậy. Ngụy Ninh hồi hận, sớm biết vậy đã không nghe cái tên gốc Ngụy Thời kia, một mình đến tìm Ngụy tam thâm, anh nên để Ngụy Thời, hoặc là Trần Dương, hoặc là đồng nghiệp của Trần Dương đi cùng.

Đều do tên gốc kia, lúc này là bị tên đó hại chết.

Xung quanh sương mù lạnh lẽo khiến Ngụy Ninh rét run, tóc của anh ướt sũng dính bết vào mặt, sắc mặt trắng bệch, run rẩy ngừng đầu lên, “thứ gì đó” không cho phép anh trốn tránh, vẫn luôn đứng trước mặt anh, hơn nữa khí tức ngày càng gần.

Lúc nhìn thấy rõ Ngụy Ninh nhìn không được hít một ngụm khí lạnh.

Vốn từ âm khí trắng xám mà ngưng tụ thành hình thể, hình dáng rõ ràng thấy rõ được, ngũ quan giống như đúc, “cậu” nhìn thẳng Ngụy Ninh, vẫn luôn nhìn, trong lúc Ngụy Ninh cố lấy hết dũng khí nhìn về phía “cậu” thì “cậu” chỉ về phía Ngụy Ninh giật giật một cái, kéo theo là đám sương mù xung quanh quay cuồng một trận.

Ngụy Ninh không biết “cậu” muốn làm gì, trong lòng anh cũng đoán nhưng thật sự không muốn nghĩ xem đây có phải thật hay không.

Ngụy Ninh bị dọa, ánh mắt mơ hồ, trái phải gì đó anh không nhìn rõ, trong lúc anh hít thở thì hít luôn cả một luồng sương mù vào, một lát sau, Ngụy Ninh cảm thấy cơ thể mình ngày càng nhẹ, càng nhẹ, nhẹ đến mức anh có thể dễ dàng bay lên.

Ngụy Ninh đi trong bóng đêm, đi thật lâu, đi đến mức chân cũng nhũn ra. “Cái đệt, đây rốt cuộc là đâu vậy? Sao chẳng thấy người nào.” Trong lòng Ngụy Ninh mắng, anh mệt đến mức ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển.

Tại sao mình ở trong này, trong đầu Ngụy Ninh một chút nghi hoặc cũng không có.

Lúc này, phía trước anh có một bóng dáng trắng xám bước tới, Ngụy Ninh hưng phấn đứng dậy, ở cái chốn này đến bóng quỷ cũng không thấy cuối cùng cũng thấy được một người, cuối cùng cũng có thể ra ngoài, anh nháy dựng lên, chạy về phía cái bóng trắng kia.

Chạy tới bên cạnh rồi, Ngụy Ninh mới phát hiện cái bóng kia thật ra là một cậu thiếu niên chưa lớn, chỉ cao tới lồng ngực anh.

Người cậu thiếu niên kia toàn thân ướt sũng, nước trên người nhỏ giọt xuống.

Ngụy Ninh gọi cậu, cậu mắt điếc tai ngơ, hai mắt đăm đăm cứ bước đi về phía trước, ở nơi cậu đi qua dính chút nước sót lại, nước đấy phát ra mùi hôi thối thoang thoảng, cứ như là... xác thối.

Cảnh trước mắt thật quý dị, nhưng Ngụy Ninh lại không có chút tri giác nào, ngược lại toàn tâm toàn ý bước bên cạnh cậu thiếu niên kia, dù sao Ngụy Ninh đi trong bóng đêm này lâu như vậy rồi đây là lần đầu nhìn thấy “người sống”.

Đi tiếp một đoạn, người thiếu niên kia dừng lại, toàn thân run rẩy, nước chảy xuống từ trên người cũng ngày càng nhiều, dần dần, dưới chân cậu tạo thành một vũng nước nhỏ.

Ngụy Ninh cũng ngừng lại, kì quái nhìn cậu một cái. “Sao lại không đi?” Ngụy Ninh nhin không được lớn giọng nói với cậu thiếu niên.

Cậu ta dùng ánh mắt kinh cụ trừng phía sau, phía sau có cái gì — Ngụy Ninh cũng xoay người lại nhìn — cách đó không xa có rất nhiều bóng trắng bay về phía này, chúng ngày càng tới gần, ngày càng gần, càng gần, người thiếu niên kia lại càng run rẩy kịch liệt hơn, mãi đến khi những cái bóng đó cách tầm ba bước, cậu thiếu niên kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn lại quen thuộc, đầu Ngụy Ninh bị chấn vang ong ong, đau đến mức muốn đập đầu.

“Đừng kêu, đừng kêu, cái đệt, anh bảo mày đừng kêu nữa!” Ngụy Ninh ôm đầu, gào lên trong tiếng kêu thê thảm của cậu thiếu niên kia, thật may, cậu thiếu niên kia thật sự ngừng lại, cậu nghiêng đầu, dường như hoài nghi nhìn bốn phía, nhưng cái gì cũng không thấy... xung quanh không một bóng người, chỉ có những cái bóng trắng đáng sợ trước mắt.

Những cái bóng trắng đó xông tới, bắt lấy cậu, đẩy anh lui về phía sau, chân Ngụy Ninh rõ ràng đã nhũn ra, có thể là cảm giác mà cậu thiếu niên

kia cho anh rất quen thuộc, có thể là do bóng tối này quá đáng sợ, nên cứ vậy anh đi theo.

Những cái bóng đó mang cậu thiếu niên tới một bờ sông tối đen, cậu thiếu niên vừa thấy con sông đó lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết nữa, vừa kêu vừa kịch liệt giãy dụa, cậu thiếu chút nữa thì tránh thoát được những cái bóng trắng, nhưng sức lực không đủ lại bị nó tóm trở về.

Những cái bóng trắng đó đi đến dòng sông, mang cậu ngâm trong nước, đợi tới khi cậu thiếu niên hít thở không thông lại kéo lên, không chờ cậu kịp thở lại chìm xuống — động tác này lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại.

Ngụy Ninh đứng ở bên cạnh, đầu tiên là tràn đầy căm phẫn, nghĩ muốn xông lên ngăn cản, nhưng mà cơ thể đi xuyên qua bọn họ, anh bất lực trước cảnh tượng này, anh chỉ là một khán giả, sự thật này hiện ra trước mắt Ngụy Ninh.

Không lâu sau, Ngụy Ninh xem tới mức tim và mật cũng vỡ ra, cái bóng trắng đó có bao nhiêu tàn nhẫn, khiến một cậu thiếu niên lặp đi lặp lại quá trình đấy, thật quá đáng sợ, cậu thiếu niên này rất bi thảm, rất đáng thương. Ngụy Ninh là một người đàn ông mà còn nhìn tới mức mắt đỏ lên, tay nắm thành quyền, lồng ngực phập phồng, cảm xúc bốc lên kịch liệt.

Anh muốn cứu cậu thiếu niên kia, Ngụy Ninh ở bên cạnh nóng nảy đi đi lại lại.

Có lẽ tra tấn đã đủ, những bóng trắng kia buông cậu ra, sau đó, từ từ tản đi, để cậu thiếu niên kia ở lại đó, nửa người ngâm trong nước, ngón tay trắng bệch vô lực ở trong nước.

Một lát sau, cậu thiếu niên kia ngẩng đầu lên, trên mặt dính đầy vết bẩn, cứ như một con rối gỗ, không chút biểu tình nhìn về phía xa, cậu dùng bàn tay gầy guộc chống thân thể, từng chút đi lên bờ, ở ngay bên cạnh nằm xuống, không biết qua bao lâu cũng hồi phục được một chút sức lực.

Ngụy Ninh vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn cũng đi tới, ngồi cạnh cậu ở đó.

Ngụy Ninh dùng ánh mắt đỏ mà nhìn cậu thiếu niên, thấp giọng nói: “Lũ kia đã đi rồi, đứng lên đi, mau đứng lên đi, chúng ta rời khỏi đây, mau lên.”

Nhưng cậu thiếu niên kia cứ như người đã chết, mắt xám ngắt, cứ như thể mở to.

Cậu không nghe thấy Ngụy Ninh nói, cũng không nhìn thấy Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh run rẩy giơ tay ra, chạm vào mái tóc ướt sũng của cậu. “Đừng sợ...” Ngụy Ninh nghĩ một đằng nói một nẻo như vậy.

Đệt, sao có thể không sợ.

Cậu thiếu niên kia như có cảm giác mà nghiêng đầu, cái trán vừa vạm chạm vào tay Ngụy Ninh, ngón tay Ngụy Ninh giật giật, cảm thấy lạnh như băng, trên mặt cậu thiếu niên bỗng lộ ra vẻ mặt kì diệu, nhìn qua cứ như đang cười, rồi lại như đang khóc.

Nằm một lúc, cậu đứng dậy, đi đến bên bờ nước, dùng tay vốc nước sông lên rửa mặt, tới khi lau hết những chỗ bẩn trên mặt, lộ ra một gương mặt trắng nõn.

Sau đó, cậu đứng dậy, nghiêng ngả đi về phía bóng đêm, mục tiêu rõ ràng, cước bộ kiên định, không biết đi trong bao lâu, Ngụy Ninh vẫn luôn đi cạnh cậu cảm giác không đi nổi nữa, cậu rốt cục ngừng lại.

Trước mặt không phải một mảnh đen thuần, mà có rất nhiều bóng dáng mơ hồ, những cái bóng này rất lớn, phủ trên mặt đất cứ như mãnh thú rình mồi.

Thiếu niên bước về phía “mãnh thú”, Ngụy Ninh càng đi càng cảm thấy cái bóng khổng lồ kia rất quen thuộc, nhất là đường dưới chân, cứ hư là dựa vào bản năng biết đi thế nào là dẫn thẳng tới đó.

Đi một chút, cậu thiếu niên dừng lại, dường như do dự, Ngụy Ninh đứng cạnh cậu, ngẩng đầu nhìn đám đông kia suy nghĩ một chút, thật quen mắt, anh nhận không được bước về phía trước, đến khi tới gần hơn liền dung nhập vào trong đó. Ngụy Ninh hoảng sợ, nhanh chóng lùi về, may mắn, anh vừa lui về phía sau liền dứt ra được, nhưng mà lúc này cậu thiếu niên lại bước lên, cậu nhìn về một phía trực tiếp bước đến, Ngụy Ninh đi theo sát.

Trong bóng đêm, một ngọn đèn sáng lên.

Một người với gương mặt giống Ngụy Ninh như đúc, chỉ so với anh nhỏ hơn, “tiểu Ngụy Ninh” ngồi trước bàn học, đang làm bài tập, đứng phía sau là Ngụy Ninh và cậu thiếu niên kia. Cậu thiếu niên từ từ bước đến, ghé vào trên bàn học chăm chú nhìn “tiểu Ngụy Ninh”, “tiểu Ngụy Ninh” không biết gì, cúi đầu, vẻ mặt không kiên nhẫn mà viết viết trên giấy, sau đó, cậu thiếu niên vươn tay ra, mang theo nước ấm ướt, miệng của cậu mở ra không phát ra tiếng.

“Anh A Ninh, cứu em...”

Ngọn đèn dầu phát ra tiếng “tách tách” nho nhỏ, dập tắt, một quyển sách từ trên bàn rơi xuống, rơi vào chân “tiểu Ngụy Ninh”, “tiểu Ngụy Ninh” sợ tới mức kêu to, cửa “phanh” một tiếng được mở ra, má Ngụy thời trẻ khẩn trương chạy vào.

“tiểu Ngụy Ninh” cái gì cũng chưa nhìn thấy, không nghe được tiếng cầu cứu của cậu thiếu niên, không nhìn thấy dòng nước mắt ướt đầm mặt của cậu thiếu niên.

Chỉ có Ngụy Ninh đứng cạnh nhìn thấy, trên mặt anh cũng chảy xuống hai dòng nước mắt.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Làm Bậy

Thật giống như đang xem phim, cảnh tượng đang diễn ra trước mắt này, bạn không thể ngăn cản, không thể can thiệp, chỉ có thể bị động nhìn mà thôi, loại cảm giác bất lực này thật sự rất khó chịu.

Ngụy Ninh bị hãm trong bóng tối, đi bên cạnh cậu thiếu niên này.

Anh vẫn luôn đi bên cạnh cậu, không biết bao nhiêu này rồi, ở trong bóng đêm này, đối với không gian và thời gian đã trở nên mơ hồ không rõ. Lúc bắt đầu, Ngụy Ninh còn có thể mơ hồ đoán được một chút, mà hiện tại, anh đã buông tha việc này.

Mỗi lần lặp lại cảnh tượng bi thảm mà cậu thiếu niên phải trải qua, Ngụy Ninh từ đau xót phần nộ giờ là tê liệt, khi anh một lần nữa nhìn những cái bóng trắng mang cậu thiếu niên chìm vào trong nước, mặt không đổi sắc, chỉ có thể thấy hầu kết dao động.

Mặc kệ là đối với cậu thiếu niên hay đối với những cái bóng trắng đó, Ngụy Ninh đều không chạm được rõ ràng.

Cậu thiếu niên này đối với Ngụy Ninh rất quen thuộc, nhưng mà vì quen thuộc nên đầu óc cứ như nguồn điện bị đóng, thiếu mất cái gì đó, dung lượng não đột nhiên bị cắt bớt, ký ức cũng bị kín một tầng băng gạc, không, là căn bản không thể nhớ ra bất cứ thứ gì.

Cậu có cái cằm nhọn, gầy trơ xương, trên mặt trắng bệch không chút máu, ánh mắt u tối càng thêm vẻ sâu thẳm cùng khó lường. Biểu tình trên mặt dần biến mất, dù là lúc phải chịu tra tấn cũng cứng ngắt như quan tài, dường như cảm xúc đều cô đọng trong ánh mắt kia.

Ngụy Ninh đi theo cậu trong bóng tối mờ mịt, không lâu sau, Ngụy Ninh phát hiện, thật ra bóng tối này có biên giới.

Mà cậu thiếu niên dường như tìm mọi cách rời khỏi nó.

Mỗi khi bọn họ đến gần biên giới thì sương mù trong đêm sẽ quẩn đến, âm khí như lưu toan, bao phủ cơ thể bọn họ, xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, cốt tủy huyết mạch đau đớn khiến họ lăn lộn trên đất, đến khi ngất xỉu.

Ngụy Ninh đau đến mức toàn thân run rẩy, răng nanh va vào nhau, anh vươn tay muốn giữ lấy cậu thiếu niên đang chịu “thụ hình”, bàn tay lại xuyên qua cơ thể cậu, Ngụy Ninh nhìn tay mình, mặt không đổi sắc nhưng tay nắm chặt thành quyền.

Cậu cố gắng phản kháng lại đám sương mù dày đặc kia, mỗi lần đều mang thương tích đầy mình mà quay về, nhưng trong từ điển cậu dường như không có từ “bỏ cuộc”, cứng đầu không chịu buông tay, đến mức Ngụy Ninh muốn đập một trận.

Bóng đêm này là một cái cối vô hình.

Mỗi ngày đều lặp đi lặp lại cuộc sống như thế, bị bóng trắng tra tấn, nhìn “tiểu Ngụy Ninh”, khiêu chiến biên giới bóng đêm, thiếu niên không biết mệt mỏi, không cần nghỉ ngơi, cậu liều mạng phản kháng rồi bất lực, Ngụy Ninh đứng bên cạnh trừ đau lòng cùng lo lắng ra thì một chút biện pháp cũng không có.

Một ngày, Ngụy Ninh thật sự chịu không nổi liền rời khỏi cậu trong chốc lát.

Anh đi trong bóng đêm mờ mịt, bóng tối đen như mực, ở trong đó càng lâu, đầu óc càng chết lặng, dần dần, Ngụy Ninh cảm thấy thân thể mình nặng dần, thật giống như hấp thụ phải một lượng nước biển nhất định, nặng trĩu.

Ngụy Ninh bắt đầu có cảm giác chân đạp lên đất.

Loại chuyện này khiến Ngụy Ninh vừa vui vừa buồn, vui chính là cậu thiếu niên có thể nhìn thấy anh, anh vẫn luôn muốn trò chuyện với cậu, đồng thời cũng có thể giúp cậu thoát khỏi đám bóng trắng kia. Buồn ở chỗ Ngụy Ninh cảm giác chuyện này cực kỳ nguy hiểm, nhưng là rốt cuộc nguy hiểm chỗ nào thì cậu không biết.

Ngụy Ninh đi tới đi tới, nghe thấy phía trước có tiếng thì thầm nho nhỏ.

Đây là âm thanh thứ hai anh nghe được trong bóng tối, trừ âm thanh của cậu ra. Ngụy Ninh run lên, lập tức chạy tới, quả nhiên trong bóng đêm xuất hiện hai bóng dáng trắng sáng, nhưng là kiểu một đám trắng xám hỗn loạn, so với cậu thiếu niên có bóng dáng mơ hồ thì hình thể của họ cô đọng hơn, rắn chắc hơn.

Ngụy Ninh chạy đến trước họ, hai cái bóng kia lập tức dừng nói chuyện, cùng quay đầu nhìn về phía anh, dưới ánh mắt của bọn họ, Ngụy Ninh khẩn trương không biết vì sao, bọn họ có thể thấy mình sao? Ngụy Ninh nhìn chăm chăm hai cái bóng này.

Một bóng dáng đột nhiên nói: “Lạ thật, tự nhiên lại có một du hồn chạy vào đây.”

Bóng dáng khác tiếp lời: “Du hồn ở đâu! Rõ ràng là tán hồn, không biết là cái gì làm bậy lại mang một hồn phách của hắc tới đây.”

Bóng dáng bên cạnh chặc chặc, lấy làm kỳ lạ mà đi một vòng quanh Ngụy Ninh, “Không, là có người cố ý làm, anh nhìn xem, anh nhìn kỹ xem, trên chân của hắc buộc dây thừng đỏ, phía trên còn treo một khối ngọc cổ, rõ ràng dùng để cố định hồn, nếu không phải cố ý thì cố định hồn cho hắc làm gì.”

Cái bóng dáng khác cũng nhìn qua. “Không ra khỏi nơi này nữa thì trên người không cần treo cổ ngọc, hồn tiêu tán, nếu không cũng thành thành hoạt tử nhân.”

Bóng dáng bên cạnh cũng gật đầu. “đúng vậy”

Ngụy Ninh nghe bọn họ nói dường như là đang ám chỉ chuyện của anh, anh nghe đến sốt ruột, cảm thấy rõ ràng là liên quan đến mình nhưng lại không biết mình sốt ruột cái gì, chỉ có thể ở bên cạnh lượn quanh.

Cái bóng dáng bên cạnh không kiên nhẫn nói: “Đi lạc, đi lạc, quản chuyện linh tinh làm gì.”

Cái bóng bên cạnh không nói gì.

Ngay khi bọn họ định xoay người rời đi, một âm thanh bén nhọn xé tan bóng tối truyền tới, Ngụy Ninh nghe thấy cả người chấn động, đây là âm thanh của cậu nhóc, đã lâu rồi cậu không lên tiếng, rốt cuộc chuyện gì xảy ra khiến cậu kinh hoàng như vậy?

Đi một đoạn, liền nhìn thấy cậu toàn thân đầy máu, máu từ đầu đến chân chảy đầm đìa. Vốn dĩ trên người cậu toàn là nước, giờ thành máu loãng, mỗi bước đều in dấu chân đỏ, hoảng sợ nhìn xung quanh, không biết đang tìm kiếm cái gì, miệng mở ra, phát ra tiếng rít đáng sợ, phảng phất cứ như quỷ lệ.

Lúc Ngụy Ninh chạy đến bên cậu, tiếng rít cũng bỗng dừng im bật. Cậu mờ mịt nhìn trái nhìn phải, dường như không rõ ràng lắm mình đang gọi cái gì, nhìn cái gì.

Máu vẫn còn chảy xuống, từ chân của cậu chảy ra, tạo thành một vũng nước nhỏ, sau đó, Ngụy Ninh há hốc mồm nhìn chỗ máu loãng kia chảy ngược về cơ thể cậu.

Lúc này, hai cái bóng dáng đi theo phía sau Ngụy Ninh lại bắt đầu nói chuyện.

Trong đó một bóng nói: “Nguy, nguy.”

Cái bóng còn lại tiếp lời, tỏ vẻ đồng ý: “Là nguy, huyết khí của sinh linh vật còn sống, sát khí âm thấp, oán khí do chết non đột tử đều nhanh bốc lên, không bao lâu, chính bản thân nó có thể từ đó mà thoát khỏi thứ kia.”

Một cái bóng dáng khác dường như thở dài một tiếng: “Nhưng là rất thống khổ.”

Cái bóng còn lại thô lỗ nói: “Chỉ cần có thể thoát khỏi thứ đó, cho dù thống khổ gấp trăm lần có đáng gì!”

Cái bóng khác dường như tiếng nuối, không kiên nhẫn mà đẩy hẳn, đi đến bên cạnh cậu thiếu niên, một tay giữ chặt vai cậu, cứ như vậy nhấc lên giữa không trung.

Thiếu niên giãy dụa, máu loãng nhỏ tích tích dưới chân.

Tay của cái bóng kia quơ quơ, thiếu niên lập tức không phản kháng, yên tĩnh trở lại, bóng dáng kẹp cậu ở bên cánh tay. “Chúng ta mang nó đi đi, gặp là có duyên, phải nhanh lên một chút, tránh cho những thứ đó phát hiện chúng ta đã tới đây.”

Ngụy Ninh thấy hẳn muốn mang cậu đi, nóng nảy đứng dậy, không ngừng đi tới đi lui cạnh hẳn, vươn tay thử ngăn cản nhưng nhiều lần chạm vào khoảng không.

Lúc này, một bóng dáng ở bên cạnh vẫn không nhúc nhích đột nhiên hét lớn một tiếng, một tay vung ra giữ chặt Ngụy Ninh đem anh ném vào không trung. “Còn không quay về, càng đi càng xa, đi!”

Ngụy Ninh chỉ cảm thấy ở mắt cá chân đau như thiêu đốt, đau đến mức anh hét to lên, đầu đầy mồ hôi mà từ mặt đất đứng dậy, thở hồng hộc, đầu của anh vẫn thật sự đau, cứ như nằm mơ ác mộng thật dài, nhất thời chưa quay lại hiện thực.

Một luồng khí lạnh đặt trên vai anh, khiến anh an ổn phần nào.

Ngụy Ninh vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy sương mù dày đặc ngưng tụ thành một bóng dáng đứng trước mặt anh, chính mình nhìn, lúc này, Ngụy Ninh không hiểu vì sao lại không sợ hãi, ngược lại lá gan còn lớn, cùng với “cậu” hai mặt nhìn nhau.

Trong ánh mắt phức tạp còn vài phần thương tiếc mà anh cũng không phát hiện ra. Tuy rằng vừa từ giấc mộng kia tỉnh lại thì đã quên đi phần nào, nhưng loại tình cảm kích động này rõ ràng khắc trong đầu anh.

Ngụy Ninh liếm liếm môi khô khốc, khàn khàn nói: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Bóng dáng trắng xám kia giật giật, mặt đất lập tức hiện ra một khoảng đất trống, những hạt gạo nếp đã biến thành màu đen như bị cái gì kéo, bay tới, từ từ xếp thành vài chữ mơ hồ.

Trong lòng Ngụy Ninh lại mắng Ngụy Thời một trận, tên gốc kia, còn thề son sắt nói là gạo nếp này là được gặt ngày trùng cửu gì đó, tuyệt chiêu để trừ tà trừ quỷ, đệt, hiện tại thành phần viết trong tay quỷ rồi kìa.

“Để mẹ em yên, đừng trách bà ấy...” vài hạt gạo xếp thành chữ hiện ra trước mặt Ngụy Ninh, Ngụy Ninh vừa thấy lập tức lửa giận bốc lên, trong cơn tức giận cũng quên luôn sợ hãi, thốt ra câu: “Không trách bà ấy thì trách ai? Bạn của tôi nằm đấy sắp chết rồi, cậu muốn bênh cũng nên đứng mực!”

Trong phòng lập tức yên tĩnh đến cả cát rơi trên đất cũng nghe được tiếng, cứ như đang ở bãi tha ma, trong lòng Ngụy Ninh lại rùng mình một cái, xương cốt cũng run lấy bầy, anh hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình, ai bảo nhanh mồm nhanh miệng, cái tội nói lung tung.

Một lát sau, trên mặt đất lại có động tĩnh: “Có nguyên nhân thì có kết quả, làm bậy không được.” sau khi gạo nếp xếp thành những chữ này lập tức biến thành bột phấn, hòa vào sương mù dày đặc, nhìn như những hạt bụi đen đen.

Mà cùng lúc đó, đám sương mù cũng từ từ nhạt dần, từ từ tiêu tán.

Ngụy Ninh thấy cảnh này, trong lòng không biết tại sao lại có chút chua xót, anh há miệng thở dốc, muốn nói cái gì, tay động một cái, dường như muốn giơ lên, giơ ra, nhưng cuối cùng vẫn khắc chế, nắm thành một nắm.

Ngụy Ninh gục đầu xuống, tự nói với mình, nhân quỷ thù đồ.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Nội Tình

“Bang bang bang” tiếng đập cửa kịch liệt phá tan vẻ yên tĩnh của màn đêm, Ngụy Ninh nghiêng ngả đứng dậy, bám theo bờ tường ra đến cửa, mở cửa.

Ngụy Thời lập tức tiến vào túm lấy tay Ngụy Ninh: “Anh Ninh, anh không sao chứ, tôi ở bên ngoài kia gào khản cả cổ mà trong này không có phản ứng gì, dọa chết người, dùng bao nhiêu biện pháp cũng không mở được cửa, cái la bàn kia cứ như bị trúng tà, xoay chóng mặt, tôi liền biết ngay bên trong có gì đấy cỡ quái.”

Từ khi tỉnh lại, toàn thân Ngụy Ninh vô lực, đầu đau đến vỡ ra, không để ý đến nỗi kinh sợ của Ngụy Thời anh trừng mắt nhìn hằm một cái, hữu khí vô lực nói: “Cái đệt, mày bỏ tay ra cho anh, mày còn kéo nữa thì anh vốn không chết cũng vì mày mà chết.”

Ngụy Thời nghe thế liền buông tay, đỡ lấy anh. “Anh không sao chứ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Trong phòng này âm khí nặng nề.” Ngụy Thời nhìn mày, lùi về phía sau một bước, đứng ở trước cửa không dám bước vào phòng.

“Anh biết thế nào được, dù sao cũng không phải chuyện gì tốt.” Ngụy Ninh tức giận xoa xoa trán. “Mày vào nhà xem Ngụy tam thẩm, bà ấy ngã trên mặt đất, anh sợ bà ấy có chuyện gì.”

Cho dù vừa nói như vậy với “cậu”, nhưng trong lòng Ngụy Ninh vẫn lo lắng an nguy Ngụy tam thẩm, mặc kệ nói thế nào thì bà cũng là một người phụ nữ đáng thương, lại nói, đầu óc không rõ ràng, cho dù mang pháp luật ra cũng không chịu trách nhiệm hình sự được.

Ngụy Thời do dự một chút, cuối cùng cũng không đành nhẫn tâm, trước tiên ngậm một lá bùa trong miệng, một tay cầm gạo nếp, tay kia cầm một cái thẻ gỗ, giống như là tham địa lô công, từ từ bước vào nhà chính, vừa đi vừa cầm gạo nếp ném xuống đất. Ngụy Ninh ở bên cạnh rất muốn nói cho hẳn biết, chỗ gạo nếp này căn bản không có tác dụng, nhưng nghĩ nghĩ vẫn thôi, dù sao “cậu” đã đi rồi, không có gì trở ngại nữa.

Hai người đi đến giữa nhà chính, Ngụy tam thắm ngã trên đất, vẫn không nhúc nhích, mái tóc hoa râm rối tung trước mặt, không biết là sống hay chết, Ngụy Ninh đi bộ tới, nâng bà dậy, tay đặt dưới mũi bà, vẫn ổn, vẫn còn hơi thở.

Ngụy Thời thu gạo nếp lại, đi tới trước bàn thờ, nhìn thấy con búp bê gỗ bị Ngụy Ninh đốt sạch còn lại hơn nửa đầu, vừa cầm lên, nhăn mày. “Cái này không đúng lắm.”

Ngụy Ninh đang day day giữa nhân trung Ngụy tam thắm muốn cứu tình bà, nghe Ngụy Thời nói động tác liền ngưng lại. “Cái gì không đúng?”

Ngụy Thời quơ quơ con búp bê gỗ trong tay. “Cái này không đúng, nếu là nguyên rửa thì phải dùng gỗ cây mạn mới tốt, mới nguyên rửa người ta chết được, đây là gỗ cây hạnh cùng lắm chỉ làm người khác bị thương thôi, khiến người ta sinh bệnh một thời gian sẽ khỏi, không ảnh hưởng tới mạng người.”

Ngụy Ninh sửng sốt: “Còn có chuyện này nữa?”

Ngụy Thời đi tới đi lui trước bàn thờ. “Anh chưa bao giờ nghe câu “hạnh đả thương người, đào cứu giúp người, dưới tàng cây mạn chôn người chết” sao đại khái là Ngụy tam thắm muốn bạn anh gặp phiền toái một chút, không nghĩ muốn hại chết hẳn.”

Ngụy Ninh trầm mặc, nhớ tới lời “Cậu” vừa nói, thì ra là có ý này.

Ngụy Thời nhìn Ngụy Ninh còn giữ ở nhân trung Ngụy tam thâm. “Anh Ninh à, trước tiên anh cứ buông Ngụy tam thâm ra đi, anh để bà ấy nằm xuống, bà ấy là bị chú phản phệ, người như vậy bị bất tỉnh, đợi lát nữa tôi làm pháp cho bà ấy, sau đó uống thuốc, cùng lắm...”

Ngụy Thời chưa nói hết Ngụy Ninh đoán được phần nào hẳn muốn nói cái gì. Từ xưa đến nay mặc kệ là phim, tiểu thuyết hay dân gian truyền lại đều nói tới việc võ công, phép thuật bị phản phệ nói vô cùng nghiêm trọng, để lại nội thương là may mắn, nghiêm trọng hơn thì mạng cũng mất.”

Ngụy Ninh đưa Ngụy tam thâm vào trong phòng nhỏ.

Trong phòng nhỏ không quá tối, Ngụy Thời ở bên cạnh bật bật lửa, ánh sáng màu vàng chiếu rọi cả phòng, trong phòng chỉ có một chiếc giường gỗ khắc hoa văn kiểu cũ, bên cạnh giường gỗ đặt một cái ghế nhỏ, sát tường là một cái tủ quần áo cũ, ngoài ra đồ vật được sắp xếp gọn gàng, chỉ là có một chút mùi vị là lạ.

Ngụy Ninh đặt Ngụy tam thâm nằm lên giường, thay bà đắp chăn, sau đó hai người rời khỏi phòng.

Lúc này, trời đã gần sáng, sáng sáng mờ nhạt chiếu vào phòng.

Lúc hai người quay lại nhà chính Ngụy Thời liếc mắt một cái đã thấy được những vết bột đen do gạo nếp biến thành, hẳn biến sắc, lập tức ngồi xổm xuống, dùng ngón tay chấm chấm một chút, ngửi ngửi. “Rất hung, cũng nguy hiểm, không ngờ trong thôn Ngụy còn có quý lợi hại như vậy, tôi còn tưởng rằng thôn Ngụy là nơi sạch sẽ, bình thường một cái tiểu quý cũng khó thấy, ai dè vừa xuất hiện là Boss lớn.”

Ấn đường Ngụy Ninh nháy dưng, không để ý tới hẳn nói linh tinh, về mặt lo lắng bước ra khỏi phòng: “Mau quay về, không biết Yến Hoa như thế nào rồi.”

Hiện tại đã biết Ngụy tam thâm hạ chú gì, ngược lại bệnh tình Yến Hoa lại khó nói, theo lý thuyết sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tác động lên người Yến Hoa là tạp cổ treo khí, vừa nhìn đã biết không đơn giản.

Hai người vội vàng quay lại phòng khám kia.

Cửa khép hờ, td ngồi cạnh cửa, đầu gục một chút, ngủ gà ngủ gật, Ngụy Ninh vừa mở cửa ra “Két” một tiếng nhỏ, td lập tức nhảy dựng lên, ánh mắt mê mang trong nháy mắt trở lên sắc bén, nhìn thấy là hai người Ngụy Ninh về đề phòng lập tức hạ xuống.

Ngụy Thời mang vẻ hứng thú mà đánh giá td: “Tâm cảnh giác của anh cũng cao thật.”

Td ngại ngừng sờ sờ đầu. “Đành chịu thôi, trước kia tôi lăn lộn ở ngoài, không thể không đề phòng, đến đi ngủ cũng có thể bị người chém.” Hắn ngược lại không e dè, muốn nói gì là nói.

Ngụy Ninh không để ý tới hai người bọn họ, bước tới bên cạnh Yến Hoa, gương mặt hắn vẫn trắng bệch, hôn mê bất tỉnh, cơ thể bị bọn họ dùng dây thừng buộc cố định lại như cái bánh chưng.

Ngụy Ninh nhìn hắn, hết cách nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì đây?” anh quay đầu nhìn Ngụy Thời. “Mau tới đây, chúng ta nghiên cứu một chút, nếu không trị được thì phải đưa tới bệnh viện lớn.”

Ngụy Thời lắc lắc đầu. “Đưa đến bệnh viện lớn cũng vô dụng thôi, đây không phải bệnh, đưa đi cũng không làm được gì, chỉ có chờ chết. Anh Nhìn, lúc anh tới gặp Ngụy tam thâm có xảy ra chuyện gì khác không? Cuối cùng tôi cảm thấy không đơn giản như vậy.”

Ngụy Ninh nghĩ nghĩ, đem chuyện cái bóng trắng xám kia đứt quãng kể ra, đến lúc nói đến câu “Có nguyên nhân thì có kết quả, làm bậy không

được” thì sắc mặt Ngụy Thời biến đổi, ngay lập tức nói: “Đúng rồi, đúng rồi, đúng là như vậy, khó trách tôi cứ cảm thấy âm khí trên người người bạn này của anh không đúng lắm, không giống người bị nguyên rủa.”

Ngụy Ninh không nhìn ra cái gì âm khí cái gì không âm khí. “Rốt cuộc không giống chỗ nào?”

Ngụy Thời đột nhiên hỏi: “Có phải người bạn này của anh bình thường rất hoa tâm?”

Ngụy Ninh không hiểu sao đề tài lại chạy xa như vậy, nhưng mà vẫn gật đầu. “Hắn rất hoa tâm, bạn gái đổi từng người từng người.”

Ngụy Thời gật đầu: “Có thể chứ, trên người hắn có vài đạo oán khí, chắc là trước đây bạn gái hắn có thai rồi phá thai, còn tự sát, may mắn, bình thường hắn làm người không tệ lắm, trong nhà cũng làm không ít việc thiện nên oán khí này không quá nghiêm trọng, đối với sinh hoạt thường ngày không ảnh hưởng quá lớn, nhưng trùng hợp Ngụy tam thẩm hạ chú với hắn, khiến thân thể hắn lập tức suy yếu, dương khí không đủ liền gây ra phản ứng dây chuyền, đây không phải là một thêm một là hai, mà là gấp đôi, hậu quả xấu hơn rất nhiều lần.”

Ngụy Ninh nghe được những lời này liền sửng sốt, không nghĩ đến còn chuyện như vậy, mọi việc trên đời đúng là một vòng luân hồi, không biết tiếp theo sẽ thế nào, nhưng là cái này tạm thời không quan trọng, trọng điểm là hiện tại làm sao cứu người.

Ngụy Ninh khẩn trương nhìn Ngụy Thời. “Có cứu được không?” Nếu không thể cứu vậy thì nói nhanh, anh còn đi tìm người khác.

Ngụy Thời đại khái cũng đoán được tính toán trong lòng anh, hừ một tiếng, lấy một gọng kính trên bàn đeo vào, nâng cằm lên, vẻ mặt kiêu ngạo cùng thanh cao, nhìn Ngụy Ninh nghiêng răng, bước đến. “Đương nhiên có thể cứu, nhìn đây!”

Ngụy Thời lấy ra một lá bùa, dùng chu sa vẽ một gương mặt trên đó.

Ngụy Ninh ở bên cạnh nhìn xong méo miệng, tên gốc này vẫn giống y như hồi bé, vẽ tranh xấu mù, một người nhỏ trông không ra hình tròn, sau đó vẽ bốn cái que ở bốn bên, kỹ thuật vẽ vụng về như vậy nhưng Ngụy Thời vẫn cảm thấy mình vẽ không tồi, cầm lá bùa kia lên, vẽ mặt đặc ý nhìn nhìn, chờ mực khô mới tiếp tục.

Ngụy Thời lấy ra một sợi dây đỏ, buộc vào ngón tay giữa của Yến Hoa, một đầu khác dùng côm dính vào hình người trên lá bùa kia.

Sau đó, lấy một con dao đồng, cắt ngón giữa của Yến Hoa, máu chảy theo sợi dây từ từ chảy tới lá bùa, đến khi hình người trên lá bùa kia bị nhuộm đầy máu Ngụy Thời mới tháo sợi dây buộc trên ngón tay Yến Hoa ra, đem sợi dây đỏ và lá bùa đốt trước nển, trong nháy mắt sợi dây kia hóa thành bụi, một ngọn gió vô cơ thổi đến bụi bay đầy trời, lập tức, chẳng còn gì nữa.

Làm xong mọi thứ, Ngụy Thời nói một câu: “Tốt lắm!”

Ngụy Ninh hoài nghi nhìn hắn. “Thế là được rồi?”

Ngụy Thời lại hừ một tiếng: “Anh Ninh, tôi chưa bao giờ làm việc gì không chắc chắn.”

Ngụy Ninh nghe xong, như có gì suy nghĩ. “Ngược lại, tên nhóc cậu từ trước tới giờ làm được thì tự mình làm, không làm được thì kêu người khác làm.”

Ngụy Thời ngh xong mặt xanh xanh đỏ đỏ một trận, tay dùng chút lực, đem một chén nước rót vào miệng Yến Hoa. “Ợc” một tiếng, Yến Hoa uống cạn chén nước kia, uống xong, cơ thể run rẩy một trận, sau đó đột nhiên mở to mắt, “Phụt” một tiếng đem hết những gì có trong dạ dày phun ra.

Một cỗ tanh tươi tràn ngập.

Ngụy Thời nhẹ nhàng thở ra. “Tốt lắm, tốt lắm, uest khí được thanh tẩy hết rồi, quay về nghỉ ngơi một thời gian, thanh tâm quả dục, hạn chế ham muốn, tâm trong sáng một chút sẽ không có chuyện gì.”

Yến Hoa còn ở bên cạnh nôn đến quên trời quên đất, vừa nôn vừa nhìn Ngụy Ninh, Ngụy Ninh biết hẳn có ý gì, liền đem những gì xảy ra trong tối nay kể lại kỹ càng tỉ mỉ cho hẳn nghe một lần, đến khi Yến Hoa nôn xong, yên tĩnh, súc miệng một cái, bình tâm trở lại, cuối cùng có thể nói chuyện trở lại.

“Ninh tử, cậu nói không sai, thôn Ngụy này của mấy cậu thật mẹ nó quá tà.”

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Thu Quỷ

Ban đêm vôi vàng cuối cùng cũng đi qua, mặt trời lại từ từ chiếu sáng xuống, mang theo mùi hương của không khí của cỏ cây, người ta hít một hơi sẽ say mê đến mức không nhận được mà nhắm mắt lại cảm nhận.

Ngụy Ninh ngồi bên cạnh cửa sổ, xoa xoa mặt, vẻ mặt có chút trắng bệch lộ ra vẻ mệt mỏi. Từ lúc bị đám sương mù kia đánh ngất rồi tỉnh lại đến giờ anh cảm thấy không ổn lắm, đầu đau thì bỏ qua, cơ thể cũng nặng trĩu, cứ như mang theo 40 50 cân gạch, nhắc tay chân cũng khó khăn.

Lúc này Ngụy Thời đã cho Yến Hoa uống thuốc xong, lau lau tay đi đến đứng cạnh Ngụy Ninh, Ngụy Ninh nhìn hẩn một cái, tay có chút cứng ngắc lấy một điều thuốc từ túi ra, châm, hút một hơi.

Một lúc lâu sau, Ngụy Ninh mới mở miệng: “A Thời, mày biết thu quỷ thế nào không?”

Ngụy Thời bận rộn cả đêm đầu óc có chút mơ màng, nghe lời Ngụy Ninh nói thì tỉnh lại. “Hả? Anh Ninh, không phải trước nay anh không tin mấy thứ “quái lực loạn thần” này nọ sao?”

Lúc nói đến bốn chữ “quái lực loạn thần”, Ngụy Thời cố tình nhấn mạnh thêm.

Ngụy Ninh nhìn thoáng qua vẻ mặt đùa cợt của Ngụy Thời. “Anh không tin thì cũng đừng ngăn cản anh học hỏi chứ, anh mày thích nghiên cứu về dân tộc không được à.”

Ngụy Thời cúi đầu cười vài tiếng, vẻ mặt mang biểu tình “tôi hiểu mà.”

Anh em lớn lên thân thiết với nhau, suy nghĩ thật sự thế nào chẳng lẽ hẳn lại không biết, lúc nào cũng giữ thể diện tới phút cuối cùng, toàn nói cứng.

Ngụy Thời kéo chiếc ghế dựa qua, ngồi xuống, từ tốn nói.

“Nói đến thu quý, người ngoài không biết rằng kỳ thật biện pháp thu quý tốt nhất chính là cúng bái, làm lễ siêu độ vài hôm, lợi hại hơn thì làm lễ cúng thất tuần bốn chín ngày, lúc đó quý bình thường sẽ xuống địa ngục, còn lại đều là những con quỷ có chấp niệm quá sâu hoặc oán khí quá nặng, cái này phải xem tùy từng tình huống.”

Ngụy Ninh nghe hẳn nói có chút ẩn ý, nhin không được hỏi. “Xem tình huống nào?”

Ngụy Thời nói tiếp: “Đối phó với loại này, có ba cách thực hiện giống nhau, một là siêu độ, loại này khá là khó thực hiện, trừ phi là người có bản lĩnh cực lớn còn không người bình thường thì không nên làm, cách này giống như chúng ta đọc được trong sách, người bình thường mang những gì học được ra cố hết sức thực hiện, chỉ có một bộ phận nhỏ con người có năng lực học được những gì trên sách không có. Loại thứ hai được dùng nhiều nhất, chính là nghĩ cách khiến quý hồn phi phách tán, giống như “thu quý” vậy, câu nói “khiến mi đến quỷ cũng không thể làm” chính là nói đến tình huống này, cách này là đơn giản nhất, trực tiếp nhất, hữu hiệu nhất, đương nhiên cũng là tàn nhẫn nhất. Loại thứ ba chính là trấn âm, là nghĩ cách trói quý lệ lại, khiến nó không thể ra ngoài quấy phá, cách này làm tốt thì ổn, làm không tốt, quý lệ kia sau khi bị trấn áp oán khí sẽ ngày càng lớn, chờ đến lúc nó thoát ra ngoài được thì phiền phức vô cùng, cho nên loại này ít dùng, trừ phi quý quá lợi hại không đối phó được.

Ngụy Ninh nghiêm túc lắng nghe, nghe xong nửa ngày cũng không nói lời nào.

Ngụy Thời tò mò nhìn Ngụy Ninh. “Anh Ninh, anh muốn biết cái này làm gì?” hăn đột nhiên biến sắc. “Không phải là anh muốn đi đối phó cái thứ xuất hiện trong nhà Ngụy tam thâm tối qua chứ?”

Dưới ánh nắng mặt trời, mặt Ngụy Ninh có chút âm u. “Đấy không phải là cái thứ gì, đấy, đấy, đấy là Ngụy Tích...”

Ngụy Thời vút cái bật lửa đang cầm trên tay xuống bàn, cái bật nửa náy lên rồi rơi xuống đất, mặt hăn có vẻ không ổn. “Đương nhiên tôi biết cậu ta là cái gì, nhưng mà người chết là chết, biến thành quỷ sẽ không hiểu được đạo lý này, nếu anh có chủ ý gì thì sớm nói ra, đừng làm xằng bậy.”

Ngụy Ninh hữu khí vô lực nhìn hăn một cái. “Anh biết.”

Ngụy Thời gật đầu. “Anh Ninh, tối hôm qua anh nhiễm rất nhiều âm khí, mấy ngày nay phơi nắng nhiều hơn một chút, chờ tôi sắc cho anh chén thuốc, anh uống vào sẽ khá hơn.

Ngụy Ninh xoa trán, ừ ừ vài tiếng.

Yến Hoa bị dọa cho sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, trời vừa sáng, thân thể vừa tốt hơn đã muốn rời khỏi thôn Ngụy, Ngụy Ninh đi cùng hăn tới dưới gốc cây hòe. “Tôi không yên tâm, nhìn sắc mặt cậu còn chưa ổn, hay để tôi lái xe đưa cậu lên trấn trên.”

Yến Hoa quả thật cũng cảm thấy không thoải mái nên đồng ý.

Trên đường Ngụy Ninh lái xe, tình hình giao thông vẫn không tốt lắm, chỗ nào cũng là ổ gà ổ vịt, nhất là ở gần thôn Ngụy, mặt đường đang được sửa chữa lại nên càng khó đi.

Ngụy Ninh cẩn thận lái xe, không lâu sau đã đi tới chỗ lần trước xảy ra tai nạn, anh không khỏi giảm tốc độ lại.

Xe đi qua khúc cây kia, vỏ cây gõ ghề, bên cạnh là cành lá khô rơi.

Ngụy Ninh nhìn thoáng qua, vẫn không nhớ được hôm đó rốt cuộc lái xe thế nào, đường này mà cũng xảy ra tai nạn được, anh không uống rượu cũng không mệt mỏi, chỉ có thể nói là rất quái lạ.

Lúc này, ở đầu đối diện có một chiếc xe, nhìn thấy bọn người Ngụy Ninh, một người đàn ông trẻ tuổi đứng ở bên đường vẫy vẫy tay, dường như muốn chặn đường, Ngụy Ninh trong lòng do dự một chút, trên con đường này đâu cũng là đồng hương, nếu không giúp thì thật khó nói.

Nhưng là, Ngụy Ninh nhìn người đàn ông kia, mắt phải nháy dừng, ở thôn Ngụy có câu “nháy mắt trái có tài, mắt phải có tai.” Nghĩ tới gần đây mình đã đủ xui xẻo, Ngụy Ninh mở cửa sổ, giơ tay ra quơ quơ, ý bảo chính mình đang vội, có gì nhờ người sau giúp—

Đến khi phóng xe qua rồi, Yến Hoa đang ngồi ở bên cạnh sắc mặt trắng bệch, mồ hôi chảy ròng trên trán mới nói: “Tôi nói này Ninh tử, vừa rồi cậu vẫy tay với ai vậy?”

Ngụy Ninh quay đầu nhìn hẩn kỳ quái, nói. “Người đàn ông đứng ở ven đường kia cậu không thấy à?”

Yến Hoa ghen họng một cái. “Cái đệt, vừa rồi có người ở đâu, không phải là lại có quý chứ!”

Ngụy Ninh đang cầm tay lái căng thẳng, dùng vẻ mặt không thể tin nhìn Yến Hoa: “Thật sự cậu không nhìn thấy?”

Yến Hoa chỉ vào mũi của mình. “Cậu xem giờ tôi còn tâm trạng mà nói đùa với cậu không?”

Lúc này, đến lượt sắc mặt Ngụy Ninh trắng như tờ giấy, mồ hôi rịn trên trán, anh gượng cười nói. “Đại khái là tôi hoa mắt, hoa mắt...”

Trong xe nhất thời lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Một lát sau, Ngụy Ninh đột nhiên mở miệng nói. “Yến Hoa, tôi nghĩ lại lần trước tôi về nhà hình như cũng nhìn thấy người như vậy ngay trước lúc tôi xảy ra tai nạn, nhưng mà sau khi tôi tỉnh không hiểu sao lại quên hết, vừa rồi khi nhìn thấy người kia mới nhớ ra, cậu nói xem, có phải giống như...”

Yến Hoa ở bên cạnh cầu xin. “Ninh tử, tôi sao biết được! Cái đệt, đây đúng là so với phim kinh dị còn kích thích hơn, không được, tôi phải quay về nói với ông già nhà tôi tìm vài người tới xem thử.”

Ngụy Ninh vốn trong lòng đang hoảng sợ, thấy hấn hoảng hơn thì lại trấn định được không ít. “cậu tìm những người đó chỉ bằng tìm bớt đi vài cô gái đi, sớm muộn cũng rước họa vào thân, đây chính là một bài học.”

Yến Hoa lau lau mặt, nói thẫm. “Tôi sao còn dám tìm con gái nữa...”

Ngụy Ninh không nói gì, không nghĩ tới lần đến thôn Ngụy này có thể mang cái thói hoa tâm này của Yến Hoa chém đứt, ông già nhà hấn nhất định cao hứng đến mức thấp hương trước bài vị tổ tiên mất, nghĩ vậy, cảm giác sợ hãi cũng bị xua tan không ít, Ngụy Ninh nhịn không được khóe miệng nhếch lên cười.

Nhất thời không nói chuyện, xe chạy vào trấn trên, Ngụy Ninh cùng Yến Hoa tách ra, một người về nhà, một người đi lấy xe, Ngụy Ninh đến chỗ sửa xe lấy xe về, nói thật, trên đường gặp loại chuyện kì quái này, anh thật sự không dám quay về ngay mà đợi đến trưa, lúc dương khí nặng nhất mới đi.

Cách đó 10 dặm ở ngay trấn bên cạnh có một thầy trừ tà nổi danh, nghĩ đi nghĩ lại, Ngụy Ninh tìm người hỏi đường lái xe tới đó.

Đây là một ngôi nhà hai tầng bình thường, mở cửa là một người phụ nữ trung niên, nhìn thấy Ngụy Ninh, vẻ mặt cười cười, tay phải phải quần.

“Vào đi, vào đi, tôi vào phòng gọi hẳn ra, hẳn vẫn còn đang ngủ, tối qua làm việc muộn quá. Cậu cứ ngồi trước đi.”

Trong nhà chính cũng không có gì đặc biệt, Ngụy Ninh nhìn thoáng qua không phản ứng gì ngồi xuống ghế trúc, vừa ngồi xuống, một người đàn ông trung niên liền đi tới, gã nhìn Ngụy Ninh từ trên xuống dưới. “Mặt sao tử ẩn tượng, là nhà cậu phải hành lễ cũng bái sao? Cậu là người ở đâu?”

Ngụy Ninh trả lời: “Đúng là nhà tôi cần mời ông làm lễ, tôi là người thôn Ngụy.”

Người đàn ông trung niên vừa nghe xong sắc mặt đại biến, vắt chéo tay, lắc đầu. “Chúng ta không nhận vào trong thôn Ngụy cúng bái hành lễ đâu, cậu đi đi, đi đi, cậu không phải là người thôn Ngụy đấy chứ, người thôn Ngụy sao có thể tìm người ngoài hành lễ, bọn họ chuyên môn tìm tới Đông lão đầu.”

Ngụy Ninh nghe thế sửng sốt: “Đông lão đầu là sao?”

Người phụ nữ trung niên kia bưng trà bước vào, bị người đàn ông ngăn lại. “Bà mang trà vào trước đi, nhà này chúng ta không nhận. Tôi nói này người trẻ tuổi, cậu về hỏi lớp người già trong thôn cậu đi, cứ như vậy chạy tới đây, khẳng định cậu không nghe lời lớp người già dạy rồi?”

Người đàn ông trung niên đoán phát trúng luôn, Ngụy Ninh chỉ có thể gật đầu, người đàn ông vỗ đùi. “Tôi biết ngay mà, cậu đi tìm Đông lão đầu đi, những người khác không dám nhận làm lễ ở thôn ngụy các cậu đâu.”

Ngụy Ninh nhin không được hỏi: “Sao lại không nhận?”

Người đàn ông trung niên ý vị sâu sa liếc mắt nhìn Ngụy Ninh một cái. “Thôn Ngụy của các cậu rất tà, áp không nổi.” Gã đột nhiên nheo mắt lại đánh giá Ngụy Ninh. “Có phải gần đây cậu xảy ra chuyện gì rồi? tẩu hồn rồi, bây giờ chưa nhận ra, mấy này ngứa nhất định sẽ bệnh nặng một hồi.”

Ngụy Ninh cả kinh, nhớ tới việc xảy ra tối qua, vội nói. “Nếu ông có thể nhìn ra, nhất định có cách giúp tôi, nếu có yêu cầu gì ông cứ nói.”

Người đàn ông lắc đầu. “Không phải làm pháp, không lấy mạng của cậu, chỉ bệnh nặng một hồi, cơ thể hư nhược một chút, cậu ăn nhiều một chút bồi bổ nguyên khí là được, nhưng là đạo này cậu cũng nên cẩn thận một chút, đừng tới chỗ nào không sạch sẽ, hiện tại dương khí cậu thấp, lúc đi đường một tên tiểu quỷ nào đó cũng có khả năng bò lên người cậu.”

Ngụy Ninh nghe xong, thần kinh đang căng thẳng thả lỏng một chút. “Vậy phiền ông một chút, tôi phải đi đâu tìm Đông lão đầu?”

Người đàn ông cũng không có tính che dấu trong làm ăn, nói rõ ràng địa chỉ của Đông lão đầu xong liền đưa Ngụy Ninh ra khỏi cửa.

Ngụy Ninh mở cửa xe đi đến gần trấn bên cạnh, tìm được chỗ mà người đàn ông đó nói, nơi này nhìn qua có vẻ non xanh nước biếc, cảm giác cứ như đang ở thế ngoại đào nguyên, rất nhiều gian phòng cạnh nhau, phía trước các phòng trồng hòe, liễu, cây xếp thành hàng, vòng xung quanh một cái áo, trong áo có mấy con vịt bơi qua bơi lại.

Ngụy Ninh đi lên trước, gõ cửa, cửa “Két” một tiếng mở ra, một ông già đứng ở trước cửa.

Ngụy Ninh vừa thấy liền phát hiện là người quen, đây không phải là vị đạo sĩ hôm làm lễ âm hôn đó sao.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Táng Ngọc

Đông lão đầu vẫn mặc bộ quần áo đã bạc màu kia, trên quần áo có vài mảnh vá, đôi mắt sáng rực từ trong cửa nhìn Ngụy Ninh đứng ngoài, gương mặt gầy gò mang vẻ sâu xa khó hiểu.

Ngụy Ninh đối với vị đạo sĩ này từ đáy lòng đã không thích, thấy gã ta là Đông lão đầu trong lòng liền có chút đề phòng, nhưng là hiện tại đi nhờ người ta, cũng phải giữ lễ phép nên khước miệng anh kéo cong lên, lộ ra gương mặt cười cứng nhắc: “Ngài chính là Đông lão đầu?”

Đông lão đầu hừ mũi một tiếng, coi như trả lời Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh nhìn gã ta dáng vẻ mặc kệ sống chết, thái độ hờ hững, mình tới nhờ người thì phải xuống nước, Ngụy Ninh ra ngoài xã hội nhiều năm như vậy đạo lý này đương nhiên hiểu, nên anh đành áp chế lửa giận trong lòng, nói: “Tôi tìm ngài tới thôn thực hiện đàn tràng, được không?”

Đông lão đầu lại hừ mũi một cái nữa, chậm rãi phun ra hai chữ. “Không nhận.”

Ánh mắt Ngụy Ninh chột lóe. “Sao ngài lại không nhận, cũng phải có một lý do đi? Vừa rồi ta tới tìm sư phụ Quảng Tế Lưu, ông ấy không nhận tới làm ở thôn Ngụy chúng tôi, chỉ ngài có thể nhận, lần trước không phải ngài vẫn nhận sao?”

Đông lão đầu dùng khước mắt nhìn Ngụy Ninh. “Có chuyện có thể nhận, có chuyện không thể nhận. Đạo lý đơn giản như vậy, cậu không còn nhỏ nữa chẳng lẽ lại không hiểu?”

Ngụy Ninh bị gã nói cho ghen hợm, anh nhin, từ từ nói: “Chỉ là lập đàn tràng mà thôi, có gì mà không thể nhận!”

Đông lão đầu lắc lắc đầu. “Tôi nói không nhận là không nhận, cậu có nói nữa cũng vô dụng.” Nói xong câu đó, gương mặt vàng vọt của gã nhăn lại, các nếp nhăn xô vào nhau. “Cậu là lập đàn tràng cho người đàn ông của cậu đi?”

Ngụy Ninh nghe thấy bốn chữ “đàn ông của cậu” thì ấn đường nhảy lên, đàn ông của cậu cái đầu ông ấy, anh là một người đàn ông khi nào thì trở thành vợ của người khác rồi.

Nhưng là, tuy rằng trong lòng một trận sóng cuộn biển gầm, trên mặt Ngụy Ninh vẫn miễn cưỡng gật đầu: “Khụ, chính là lập đàn tràng cho Ngụy Tích, vài ngày nay tôi luôn mơ thấy cậu ấy không được ổn lắm, muốn lập đàn tràng cầu an long...”

Những lời này đương nhiên chỉ là lấy cớ, nói cách khác, không nói nổi.

Đông lão đầu đứng cạnh cánh cửa: “Cậu về hỏi Ngụy thất gia, nếu ông ấy đáp ứng thì được, nếu ông ấy không đáp ứng thì cậu cũng đừng tới đây nữa.”

Vút lại mấy câu này, Đông lão đầu sập cửa “Cạch” một cái trước mặt Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh không nghĩ đến mọi chuyện đối tới đối lui lại vẫn quay về thôn Ngụy, cũng tốt, trước quay về nói chuyện này với má Ngụy và Ngụy tam thâm, được hai người đồng ý rồi đại khái sẽ không còn vấn đề gì nữa. Về phần Ngụy thất gia, lập đàn tràng mà cũng cần kinh động đến ông ấy, cần sự đồng ý của ông ấy nữa?

Ngụy Ninh nhân lúc trời giữa trưa, lúc dương khí thịnh nhất lái xe trở về nhà.

Đi qua nơi xảy ra tai nạn anh nhấn mạnh ga, phóng thẳng qua, đến liếc mắt nhìn một cái cũng không dám liếc, nơi này thật sự rất tà, giữa ban ngày mà cũng có quỷ.

Đến thôn Ngụ, Ngụ Ninh đỗ xe ở dưới gốc cây hòe.

Ánh mặt trời sáng chói, chiếu trên mặt đất có thể thấy mảnh bụi mờ trong không khí, nắng chiếu tới nóng xe, chạm tay vào cứ cảm giác như bị bỏng, nhưng đến đất của thôn Ngụ thì nhiệt độ lại giảm xuống, lập tức mát mẻ hơn.

Ngụ Ninh từ trong xe đi ra, đi trên đường trải đá, hai bên là nhà san sát, anh nghĩ, vẫn là trước tiên quay về nhà A Tích đã, Ngụ tam thâm vẫn còn nằm trên giường không ai chăm sóc, tuy rằng Ngụ Thời nói sẽ tới lo cho bà nhưng mà cũng không quá yên tâm

Ngụ Ninh đến cửa nhà Ngụ Tích.

Cánh cửa sơn màu đỏ sậm, dưới ăn mòn của gió sương mưa tuyết nước sơn đã tróc ra, loang lỗ bất kham, phía trên có một cái kéo cổng bằng đồng, khắc thành mặt Đào Đột, trong cái miệng của hung thần Đào Đột cắn một cái búa, cái búa đó chính là cái kéo cửa ở địa phương.

Ngụ Ninh vươn tay, đẩy cái búa kia, cửa mở hờ.

Bên trong một mảnh tĩnh mịch, những thứ âm trầm đáng sợ tối qua đã biến mất không thấy, ánh mặt trời chiếu vào lại bị bóng tối trong phòng nuốt mất, trừ một góc nhỏ kia ra những chỗ khác vẫn âm u, một mảnh tối như mực.

Ngụ Ninh vừa bước vào cửa liền rung mình một cái, anh chà sát tay, bước đến phòng nhỏ, vừa đến cửa phòng liền nhìn thấy Ngụ Thời, hẩn cúi đầu thu thập đồ vật trong tay, Ngụ tam thâm nhắm hai mắt nằm trên giường, thoát nhìn chưa tỉnh.

Ngụy Thời nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu thì thấy là Ngụy Ninh, lại cúi đầu, chơi đùa với đồ vật trong tay, Ngụy Ninh đi tới lo lắng nhìn qua Ngụy tam thâm: “Sao rồi?”

Sắc mặt Ngụy Thời có chút tái nhợt. “Không sao, nằm một lúc nữa là tỉnh lại.”

Ngụy Ninh yên lòng, lại nhìn thấy dáng vẻ Ngụy Thời có chút không ổn. “Sắc mặt mày cũng không tốt lắm.”

Ngụy Thời mệt mỏi. “Không sao đâu, là tối qua mệt mỏi quá.”

Tuy rằng cảm thấy không phải nguyên nhân này nhưng Ngụy Thời không chịu nói Ngụy Ninh cũng không tiện miễn cưỡng, tính tình Ngụy Thời thế nào, anh rõ ràng vô cùng, lúc muốn nói không cần anh hỏi hẳn cũng nói, lúc không muốn nói có cạy răng đánh đập hẳn cũng chết không mở miệng.

Tiếp đó, Ngụy Ninh lấy món đồ đưa cho Ngụy Thời: “Mày xem cho anh, đây là cái gì?”

Đó là một sợi dây màu đỏ, phía trên treo một mảnh ngọc, màu sắc mảnh ngọc kia rất đều, trơn bóng dễ nhìn, khá đẹp, vốn dĩ mảnh ngọc là hàng thượng phẩm nhưng ở giữa lại có vài vết xước nhỏ mắt thường không dễ thấy, thế nên mảnh ngọc này lập tức tụt vài bậc giá trị.

Mảnh ngọc này là tối hôm qua từ lúc ra khỏi nhà Ngụy tam thâm Ngụy Ninh phát hiện nó được cột ở cẳng chân mình, trên người bỗng nhiên xuất hiện vật lạ, lúc đấy Ngụy Ninh sợ tới mức liền vứt nó xuống, định đi thì lại nghĩ ra là mang cho Ngụy Thời nhìn xem xem nó là cái gì, nhưng lúc đấy còn vướng bệnh tình Yến Hoa nên tạm hoãn tới giờ.

Hiện tại nhớ đến Ngụy Ninh vội lấy khối ngọc ra.

Ngụy Thời cầm mảnh ngọc, lật đi lật lại cẩn thận nhìn: “Đây là...” hẳn không chắc chắn lắm mà đặt mảnh ngọc này dưới mũi người người, lại vươn đầu lưỡi liếm liếm. “Đây là táng ngọc đặt trong quan tài, mấy khe nhỏ nhỏ phía trên thật ra là thắm.”

Ngụy Ninh nghe được đầu oanh một cái, tay run run, cái thứ này sao lại xuất hiện trên người anh!

“Thắm là cái gì?” Ngụy Ninh nhìn Ngụy Thời yêu thích không buông tay mà cầm chơi mảnh ngọc kia.

Ngụy Thời có chút chần chờ: “Nói ra anh đừng sợ, thật ra chính là thi thể hư thối chảy ra rồi sấm vào những lỗ hồng rất nhỏ bên trong ngọc tạo thành tỳ vết.”

Ngụy Ninh nghe xong mặt mũi xanh lại, anh lại cứ cầm món đồ này cả ngày trời.

Ngụy Thời đột nhiên nói: “Anh Ninh, sao trong tay anh lại có món này? Thứ này khó kiếm được lắm, nhất là ngọc này là hồng ti, lại càng hiếm thấy, không có tới vài chục vài trăm vạn thì không mua nổi đâu, tôi từng muốn mua mảnh ngọc này nhưng không mua nổi.”

Ngụy Ninh nghe Ngụy Thời nói đến giá cả mảnh ngọc này, cả kinh cười toe toét: “Cái thứ này để trong mộ sẽ dính uest khí, vậy mà còn có người muốn, lại còn ra giá cao như vậy, đầu óc những người đó nghĩ sao vậy?”

Ngụy Thời nhìn chăm chăm mảnh ngọc kia, luyến tiếc rời mắt: “Anh Ninh, anh không hiểu đâu, thứ này người bình thường dùng để lấy may tránh xui, cũng giống như mấy thủ thuật của chúng ta thôi, nhưng đây muốn có cũng không có được, mảnh ngọc này nếu không phải là thiên thời địa lợi nhân hòa thì không tìm được đâu, đồ tốt đấy.”

Ngụy Ninh nhìn vẻ mặt thèm muốn của Ngụy Thời khi nhìn mảnh ngọc kia, nhìn qua cứ như chỉ cần Ngụy Ninh không đòi lại thì sẽ giữ nó làm của riêng luôn, trong lòng Ngụy Ninh âm thầm lắc đầu. “Mày thì thì anh cho mày đấy.”

Ngụy Thời vừa nghe lập tức đứng bật dậy, vẻ mặt vốn ngẩn ngơ bỗng trở nên kích động. “Cái đệt, tôi biết anh Ninh là tốt nhất mà, anh trượng nghĩa, đại ân không lời nào nói hết được, muốn tôi làm gì cứ nói, trừ việc lấy thân báo đáp ra thì cái gì tôi cũng làm được!” vừa nói vừa nhanh chóng cắt mảnh ngọc kia vào túi mình, nhét được một nửa lại lôi ra. “Nhưng mà, anh Ninh à, anh còn chưa nói anh lấy đâu ra mảnh ngọc này mà?”

Sắc mặt Ngụy Ninh tối tăm, rầu rĩ không vui. “Chính là đệt qua không hiểu sao lại xuất hiện trên chân anh.”

Ngụy Thời sững sốt: “Là buộc vào cẳng chân phải không?”

Ngụy Ninh gật gật đầu.

Ngụy Thời lập tức ngồi thẳng người, nét cợt nhả trên mặt cũng thu lại, tỉ mỉ quan sát Ngụy Ninh trong chốc lát. “... Anh Ninh, tối qua anh đụng phải cái gì, cứ nhiên lại bị kéo hồn, may là cái thứ kia không muốn lấy mạng của anh, dùng mảnh ngọc này giữ tán hồn và cơ thể nếu không không cứu nổi.”

Việc này Ngụy Ninh cũng nghe sư phụ Quảng Tế Lưu kia nói qua.

Sự tình nghe thật nghiêm trọng, nhưng không biết vì sao Ngụy Ninh không quá sợ hãi, cứ như trong trực giác cảm nhận được chuyện này không hại đến anh, cùng lắm là có chút di chứng.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên một âm thanh già nua xen vào, cứ như tiếng móng tay cào trên thủy tinh, đâm vào sọ não gây nhức nhối: “Mi... trong tay kia... A Tích nhà ta...”

Ngụy Ninh cùng Ngụy Thời đồng thời quay đầu nhìn chỉ thấy Ngụy tam thắm đã tỉnh, từ trên giường ngồi dậy, hai mắt đăm đăm nhìn tay Ngụy Thời, mái tóc hoa râm rối tung, gương mặt khô gầy trông càng đáng sợ.

Ngụy Thời ngượng ngùng cười cười, sờ soạng khối ngọc trên tai về mặt nuối tiếc, nhưng cuối cùng dưới ánh mắt của Ngụy tam thắm vẫn phải trả lại khối ngọc kia.

Ngụy tam thắm cầm khối ngọc, dùng bàn tay gầy gò vuốt ve, về mặt mang theo từ ái và đôi phần bi thương. “Đây là món quà ba A Tích năm đó không tiếc đại giới dùng tiền mua tặng ta, lúc A Tích xuống đất ta đặt nó trong tay A Tích để nó mang xuống dưới, coi như làm cha mẹ ở bên nó.”

Nói những lời này, Ngụy tam thắm liền ngẩng đầu thẳng tắp nhìn Ngụy Ninh. “Đây là A Tích đưa cho con, sao con có thể tặng cho người khác! A Ninh à, con đừng để A Tích đau lòng.” Bà giơ đôi tay khô gầy lên, đem khối ngọc kia đặt trước mặt Ngụy Ninh. “Cầm, cầm lấy đi, đừng đưa cho người khác nữa.”

Sắc mặt Ngụy Ninh trắng bệch, tay run run cầm khối ngọc kia về.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ngộ Quỷ

Không ngờ là đồ vật bồi táng cũng có ngày xuất hiện trên tay mình, Ngụy Ninh cầm miếng ngọc lạnh như băng kia trong lòng từng đợt sợ hãi, nhưng trước mặt Ngụy tam thắm không dám làm chuyện gì, đành phải hàm hàm hồ hồ mà bỏ vào trong túi áo.

Ngụy Ninh nghĩ đến chuyện lập đàn tràng liền nói với Ngụy tam thắm.

Ngụy tam thắm ngược lại không có ý kiến gì, tươi cười gật đầu, khen Ngụy Ninh hiểu biết, mới kết hôn đã biết lo nghĩ cho A Tích, lúc A Tích mất còn chưa tới 15 tuổi, theo quy củ cũ không thể lập đàn tràng, cũng không thể nằm trong quan phòng, trực tiếp liệm thi nhập quan. Năm đó lúc hạ táng bà đã sớm muốn lập đàn tràng cho A Tích, tiếc là hữu tâm vô lực, may mà hiện tại có A Ninh...

Cứ như vậy căn nhà lan man một hồi, Ngụy Ninh kiên nhẫn lắng nghe.

Chờ Ngụy tam thắm nói xong, anh liền rót cho bà chén nước, sau đó nói với bà, anh có việc phải ra ngoài, đi thương lượng với người ta về việc lập đàn tràng, Ngụy tam thắm vội buông chén xuống: “Vậy con mau đi đi, đi nhanh đi, đừng lo cho mẹ, hiện tại mẹ khá lắm, không phải lo lắng gì đâu.”

Ngụy Ninh cùng Ngụy Thời đồng thời ra khỏi phòng, lúc hai người tách ra Ngụy Thời muốn Ngụy Ninh ở nhà chờ hẵn tới, hẵn muốn mang chút thuốc cho Ngụy Ninh, Ngụy Ninh thờ dãi gật gật đầu hẹn nhau như vậy.

Ngụy Ninh nhấc chân đi tới cửa nhà đã gần như ngã xuống, bắt đầu từ đêm qua đầu đã choáng váng đau nhức, cơ thể nặng trĩu, càng ngày càng

nghiêm trọng, anh vẫn luôn gắng chống đỡ, hiện tại chống đỡ không nổi nữa.

Cửa nhà Ngụy Ninh mở ra, má Ngụy nhìn thấy Ngụy Ninh vội chạy tới. Ngụy Ninh miễn cưỡng cười: “Mẹ...”

Má Ngụy vẻ mặt khẩn trương nhìn anh, mồ hôi chảy ròng. “Con sao vậy? A, sao mới ra ngoài một đêm liền mang dáng vẻ nửa sống nửa chết như vậy, chẳng lẽ tối hôm qua bạn con truyền bệnh cho con? Mẹ bảo gặp cái chuyện tẩu tà này, người có hỏa diễm thấp như con nên tránh xa một chút, để Trần Dương cùng bạn của hắn đưa người đi là được rồi, con còn không tin...”

Ngụy Ninh giật giật tay, ngắt lời má Ngụy.

Ngày hôm qua gặp chuyện không may là bạn của mình, sao anh có thể khoanh tay đứng nhìn, thế quá không nghĩa khí rồi, nhưng lời nay anh không nói với má Ngụy được. Với má Ngụy thì cho dù có lỗi với Yến Hoa cũng cảm thấy con mình là quan trọng nhất, tấm lòng cha mẹ đều vậy, chuyện này không có gì để nói.

Má Ngụy hoang mang pha cho Ngụy Ninh chén trà đậu, từ mấy năm trước lúc Ngụy Ninh tẩu tà má Ngụy tìm phương thuốc cổ truyền ở chỗ bà đồng vu hán, nghe nói đậu tương có thể tăng chính khí, trừ tà.

Ngụy Ninh uống hai ngụm đầu liền đau nhức, cứ như có người cầm búa gõ trong đầu anh, anh ôm đầu kêu thảm thiết, lăn một vòng xuống đất trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Lưu sư phụ kia nói trúng rồi, Ngụy Ninh thật sự bị bệnh.

Còn bệnh đến lợi hại, vài ngày liên tục không khá hơn, khí hư thể yếu, đau đầu nhức não nằm trên giường, vốn dĩ là muốn nhanh chóng rời khỏi thôn Ngụy giờ không thực hiện được, hiện tại Ngụy Ninh cũng không vội,

không sợ hãi, anh còn có việc chưa làm xong, có rời khỏi đây cũng không an lòng.

Ngụy Ninh sợ mẹ lo lắng không dám nói thật chuyện về Ngụy Tích cho mẹ biết, mà là nói mấy ngày nay mình nằm mơ thấy Ngụy Tích ở dưới không tốt. Má Ngụy thương con trai, đau lòng nói: “Khó trách gần đây sắc mặt con không tốt, còn sinh bệnh nữa, ai, cứ nghỉ ngơi tốt đi, lập đàn tràng cũng được, miễn cho nó lại đi theo con, ai, chuyện năm đó không trách con được, sao con vẫn không quên được.”

Nhưng mà má Ngụy không nói gì, bà muốn báo trước với Ngụy thất gia một tiếng xem ông ấy có đồng ý hay không, Ngụy Ninh cảm thấy kỳ quái, chuyện này liên quan gì đến Ngụy thất gia, lập đàn tràng còn cần ông ấy đồng ý? Má Ngụy nhìn vẻ mặt cho là không đúng của Ngụy Ninh, vỗ đầu anh một chút. “Con thì biết cái gì, địa khí ở từng khu vực trong thôn Ngụy không giống nhau, không phải chỗ nào cũng có thể lập đàn tràng, đến gặp Ngụy thất gia rồi tính.”

Cũng không nghĩ tới là còn có chuyện này, Ngụy Ninh cảm thấy mình sống ở thôn Ngụy mười mấy năm coi như uống phí, sao quá nhiều chuyện không biết, nhưng là, nghĩ lại dường như má Ngụy tận lực muốn anh cách xa mấy chuyện này, chỉ có nói chỗ nào được đi chỗ nào không được đi, còn dặn dò anh chi tiết để anh nhớ kỹ.

Đợi đến buổi chiều, má Ngụy trở về, dường như có chút cao hứng. “Ngụy thất gia không đồng ý lập đàn tràng, hiện tại thiên thời không tốt, địa khí lại đúng lúc xuất tà.”

Ngụy Ninh nghe xong trong lòng không ngừng suy nghĩ, vì sao Ngụy thất gia không đồng ý? Chẳng lẽ thật sự như bọn họ nói, địa khí ở mỗi chỗ trong thôn Ngụy không giống nhau? Nhưng là vấn đề này rất mơ hồ, thật sự có thể dùng làm chuẩn? Lại không có khoa học giải thích nữa.

Anh tính toán chính mình hết bệnh sẽ tự nói chuyện với Ngụy thất gia.

Làm việc trong thôn Ngụy, muốn làm phiền Ngụy thất gia cũng thật khó khăn.

Ngụy Ninh nằm trên giường không thể cử động, chỉ có thỉnh thoảng Ngụy Thời tới nói chuyện với anh, uống mấy chén thuốc xong Ngụy Ninh cảm thấy việc đầu trướng đau, thân thể nặng nề dường như bết đi, xem ra bệnh đỡ hơn phần nào rồi.

Buổi tối thứ ba, anh nằm trên giường, mơ mơ màng màng như sắp ngủ. Ánh đèn trong phòng lập tức yếu dần, một lúc sau thì tắt hẳn, trong phòng một mảng tối tăm, Ngụy Ninh nghe thấy có người ở lỗ tai gọi anh. “Ngụy Ninh, đứng lên đi, đứng lên đi, theo tôi ra ngoài.”

Mắt Ngụy Ninh như bị dính keo không mở ra được, trong phòng rất lạnh, anh miễn cưỡng mở mắt thấy một người đàn ông đứng cạnh giường, cúi đầu nhìn anh, Ngụy Ninh nghiêng nghiêng đầu, người đàn ông này nhìn qua có chút quen mắt.

Anh cũng không biết chính mình vì sao nghe lời người đó, dù sao hẳn gọi như thế, chính mình liền ngồi dậy, đến giây cũng không đi cứ vậy bước ra khỏi cửa.

Bây giờ là buổi tối, dưới ánh sáng sao mờ nhạt, mọi vật xung quanh đều mờ mờ lung lung, mơ mơ hồ hồ, kiến trúc ban ngày nhìn cổ xưa ban đêm nhìn như đang giương nanh múa vuốt.

Ngụy Ninh đi theo sau người đàn ông kia, chậm rãi đi ra khỏi thôn.

Cây hòe bên đường âm u, cành cây lay động phát ra tiếng “phần phật” cứ như có cái gì đó đập vào thân cây, Ngụy Ninh đi dưới tàng cây cảm thấy càng đi càng lạnh, nhưng không biết vì sao bước chân lại càng đi càng nhẹ, cứ như muốn bay lên.

Ra khỏi thôn trang, hai người dọc theo đường cái đi về phía trước.

Người đàn ông kia đi trước dẫn đường, gương mặt hắc dưới ánh trăng không chút huyết sắc, nhìn qua cứ như đánh phấn trắng, ngũ quan ngược lại trông không tồi, hơn nửa đêm còn mặc tây trang, đeo cà vạt, nhìn thế nào cũng không thấy tự nhiên.

Ngụy Ninh cảm thấy mình không thể tiếp tục đi theo hắc, trong lòng nghĩ vậy nhưng chân không dừng lại được.

Đi đi, không biết đã đi bao lâu, đi rất xa, Ngụy Ninh cũng không biết mệt, chờ dẫn đi theo sau người đàn ông kia, đến khi người đàn ông kia rốt cục cũng dừng lại, hắc quay đầu. “Đến đây...”

Ngụy Ninh bỗng cảm thấy trên lưng một trận lạnh lẽo.

Người đàn ông kia ngẩng đầu lên, bước đến gần Ngụy Ninh, đến gần rồi Ngụy Ninh mới phát hiện trên đầu người đàn ông kia có một lỗ thủng, máu tươi và não trộn lẫn vào nhau chảy ra, hơn nửa gương mặt cũng vậy.

Lúc này Ngụy Ninh hoàn toàn tỉnh lại, toàn thân anh cứng ngắc, nhin không được liếc mắt nhìn một cái, toàn thân liền run run, chuyện gì thế này, sao anh lại đến chỗ trước đây bị tai nạn xe cộ!

Đúng lúc này, trên trời đột nhiên “rào rào” một cái đổ mưa to, nước mưa rơi trên người đến đau đớn, người đàn ông kia đứng trong mưa, mưa rơi xuống đầu hắc cùng với hỗn hợp máu tươi và não chảy xuống dưới, cứ chảy xuống như vậy, cứ chảy xuống như vậy, cứ như sợ không có đáy, não cứ từ trong hộp sọ chảy ra. Tay chân Ngụy Ninh lạnh như băng, không ngừng run rẩy, anh tẩu tẩu, bị quỷ dẫn đường rồi.

Lúc này lớn chuyện rồi.

Ngụy Ninh sợ đến mức hô hấp cũng cứng lại, cái gã quý nam này dùng tốc độ thật chậm bước tới gần anh, lúc này Ngụy Ninh mới nhìn rõ, thân thể hần vắn vẹo, cổ lắc lư, trên ngực bụng lộ ra xương trắng bên trong, trên đó còn dính cả nội tạng — đệt, thật sự rất ghê tởm, rất khủng bố.

Miệng Ngụy Ninh phát ra tiếng kêu kì quái, ánh mắt trừng lớn, mau có người tới cứu anh! Nhưng là, mặc kệ trong lòng anh có kêu gào thế nào miệng anh vẫn cứ cứng ngắc, mở không mở nổi, tên quý nam kia nhích lại gần, vẻ mặt hung ác “Ô Ô” cười vươn tay ra, giữ trên cổ Ngụy Ninh —

Ngụy Ninh cảm thấy cổ mình bị một sợi dây thừng băng buộc chặt, càng ngày càng chặt, mắt thấy sắp hít thở không thông.

Lúc này, trời đang mưa to đột nhiên ngừng lại, lập tức xuất hiện vài ngôi sao lác đác trên bầu trời, một mảnh an hòa.

Từ miếng ngọc trên người Ngụy Ninh tràn ra một cỗ sương mù trắng xam, tên quý nam kia bị cỗ sương mù này dính vào cứ như đụng phải khắc tinh, phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, bàn tay đang tóm lấy cổ anh dưới sự ăn mòn của sương mù cũng dần tan rã không thấy nữa.

Ngụy Ninh trừng mắt nhìn màn này, tên quý vừa rồi còn dữ tợn giờ kêu gào, lấy ra một cây đao chặt đứt cánh tay của chính mình, sau đó mang ánh mắt oán hận mà trừng về phía Ngụy Ninh, không nói câu nào biến mất tại chỗ.

Cuối cùng... cuối cùng cũng được cứu rồi, tên quý kia rời đi, vốn dĩ cơ thể không thể động đậy cũng khôi phục lại được, chân Ngụy Ninh mềm nhũn, lão đảo một bên sắp ngã, nhưng có một luồng khí lạnh ngay lập tức đỡ lấy anh.

Bên tai truyền đến một tiếng thở dài. “Aiiii—“

Cơ thể Ngụy Ninh mẫn cảm run lên, anh không dám quay lại nhìn, “thứ kia” ở ngay phía sau anh, ôm lấy anh, ban đêm nhiệt độ thấp, mặt đất hơi ẩm.

Như vậy không được, Ngụy Ninh ý thức được điểm này, không thể để “cậu” hiểu lầm, “cậu” sẽ càng không thể siêu thoát, Ngụy Ninh nén nỗi sợ hãi trong lòng, cường chống đỡ cơ thể suy yếu muốn thoát ra khỏi gông cùm của “cậu”.

Nhưng mà anh càng giãy dụa, gông cùm trên người lại càng chặt, “thứ đó” ở phía sau rõ ràng không định buông anh ra, môi Ngụy Ninh xanh trắng, theo bản năng mà dùng khuỷu tay huých ra sau, anh cho là mình sẽ đụng vào không khí, dù sao “thứ kia” cũng vô hình vô trạng, nhiều lắm cũng chỉ là một chút sương mù.

Nhưng mà, lúc này đây anh lại như đụng phải thứ gì đó.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Đàn Tràng

Dần dần sương mù tán loạn xung quanh, từ dưới đất lan tràn hết bốn phía.

Ngụy Ninh nhìn đám sương mù hô hấp dần dần dập, cho dù trước kia xảy ra chuyện gì anh cũng không nhớ rõ nhưng cái cảm giác run rẩy đã ăn sâu bén rễ này nảy ra từ đáy lòng, khiến anh không tìm được.

Ngụy Ninh vươn tay sờ lung tung trên mặt đất, anh túm chặt cổ đại ven đường dựa vào vào đó thoát khỏi đám sương mù này, trên ngọn cỏ là những hạt nước từ sương mù mang tới, trơn trượt, không túm chặt được, anh cảm thấy tay mình bị cổ đại sắc bén làm xước.

Trong không khí có thể ngửi thấy mùi máu.

Ngụy Ninh cảm giác được tay mình bị cái gì đó ép phải buông đám cỏ ra, một thứ gì đó lạnh như băng liếm vết thương trên tay anh, máu loãng chảy ra thoáng chốc biến mất trong sương mù.

Đầu ngón tay Ngụy Ninh hơi hơi run, không biết là sợ hãi hay kinh hoàng, luồng khí lạnh kia vẫn dán chặt sau lưng anh, chậm rãi vỗ về chơi đùa trên cổ anh, động tác ái muội mà khiêu tình, anh lùi vai lại, muốn tránh đi lại bị phát hiện ra, áo bị kéo mạnh, cúc áo rơi ra.

Lòng ngực trần trụi trực tiếp với sương mù, sau đó, cổ sương mù kia như bị cái gì hấp dẫn từ từ ngưng tụ lại, dán trước ngực Ngụy Ninh, chậm rãi, ái muội mà vuốt ve, nhất là nơi đầu ngực nâu đậm kia.

“Ừ~” Dưới tác động của “cậu” Ngụy Ninh nhện không được phát ra một tiếng rên rỉ, anh nhích tới nhích lui, muốn thoát ra lại không thoát được, “cậu” không bỏ qua cho người đã tới tay.

Bỗng nhiên Ngụy Ninh hút một ngụm khí lạnh.

Luồng khí lạnh kia đã hướng về phía thân dưới anh, ở nơi đũng quần mà ai muội cọ qua cọ lại, Ngụy Ninh sấp khóc đến nơi, vừa rùng mình thân thể vừa có cảm giác, chết tiệt còn có cảm giác.

Khóa quần bị kéo xuống, luồng khí lạnh kia lập tức chui vào trong, kéo quần lót xuống, cảm giác lạnh như băng này cũng không triệt tiêu được khoái cảm đang lên, cho dù chỉ ít ỏi vài lần cơ thể Ngụy Ninh cũng đã nhớ kĩ khí tức của luồng khí lạnh này.

Thắt lưng Ngụy Ninh dựa theo động tác của “cậu” mà nhẹ nhàng đong đưa, thắt lưng mềm dẻo hữu lực xoay thành vòng cung mê người, rõ ràng “cậu” cũng bị cảnh này hấp dẫn, lập tức quấn lấy cậu, gắt gáo bám chặt.

Ngụy Ninh không biết vì sao mình lại sa vào chuyện này, anh cũng không phải sắc trung quý đỏi, trong tình huống quý dị như vậy mà tình dục còn có thể tăng vọt được, nhưng mà, sự thật là ánh mắt anh mê ly, mặt phiểm hồng, dưới bàn tay lạnh lẽo kia lửa tình bùng cháy, không quan tâm gì nữa mà chỉ đuổi theo khoái cảm.

Dường như thanh tỉnh, cơ thể cùng trí óc đều có thể tự kiểm soát, lại dường như đang hôn mê, không có lý gì mà bỗng dưng anh trầm mê vào trong chuyện này. Bị ma quỷ mê hoặc, chẳng lẽ chính mình lại gặp chuyện này?

Ngụy Ninh không rõ ràng lắm, anh thở dốc, nhiệt độ trên người vì tình dục mà không ngừng tăng cao.

Cuối cùng, anh run rẩy vươn tay ra, giờ ra đằng sau.

“Cậu” ở ngay phía sau.

Tay Ngụy Ninh quả nhiên đụng phải cái gì, anh giật tay tóm lấy thứ kia không buông, sau đó, quay đầu lại, ở phía sau anh mà một mảng sương mù dày đặc ngưng tụ lại thành một “thứ gì đó”, bởi vì quá nặng, quá nồng nên khi vươn tay ra cứ như đang chạm tới một thực thể nhất định.

“cậu” nhìn Ngụy Ninh, Ngụy Ninh cũng nhìn “cậu”, ánh mắt “cậu” căn bản không rõ Ngụy Ninh lại cảm thấy hai người như đang mặt đối mặt, anh có thể cảm giác được ánh mắt bướng bỉnh mà ôn nhu đang nhìn mình, tầm mắt đặt loạn xạ trên người anh, như tơ như lũ, rối rắm không rời.

Ngụy Ninh nhú mày, nhìn mình hiện tại quần áo không chỉnh tề, dáng vẻ như vừa bị người chà đạp, “Cậu... buông ra.” Anh nhẹ giọng nói.

Đáp lại anh là cái cắn lạnh lẽo trên miệng, luồng khí lạnh lẽo kia gặm cắn cánh môi Ngụy Ninh, ép anh hé miệng ra rồi lập tức luồn vào trong miệng, mạnh mẽ, hung ác rồi lại không kém phần ôn nhu mà cuốn lấy đầu lưỡi anh. Miệng Ngụy Ninh bị chặn lại chỉ có thể từ xoang mũi phát ra vài thanh âm ái muội, nước miếng từ bên miệng chảy ra, không kịp chảy xuống đã biến mất trong đám sương mù dày đặc.

Sau đó, cổ hơi thở hấp tấp nóng nảy cởi bỏ quần Ngụy Ninh, sờ mông anh, hai bên mông rắn chắc, lộ ra nơi bí ẩn kia.

Ngụy Ninh bị “cậu” hôn đến mơ mơ màng màng, mãi đến khi luồng khí lạnh kia xâm nhập vào cơ thể, mắt thấy cửa sau khó giữ mới có phản ứng lại. “Buông, cái đệt, tôi bảo cậu buông ra, Ngụy Tích, mẹ nó cậu có nghe thấy không hả?”

Câu này là thẹn quá thành giận mà chửi ầm lên, giống như rớt cục cũng có tác dụng, luồng khí đang làm càn sờ tới sờ lui trên người Ngụy Ninh rốt cuộc ngừng lại, “cậu” ôm lấy Ngụy Ninh, đem cơ thể anh kéo lại, Ngụy Ninh thấy mình bị cổ sương mù đó nâng lên, lơ lửng giữa không trung.

Ngụy Ninh nghe thấy “cậu” như đang “nói”: “Không buông, anh là của em.”

Câu này tràn ngập dự vọng chiếm hữu cùng cảm giác không được tự nhiên, khiến Ngụy Ninh câm nín, anh cười khổ một tiếng, nhiệt độ cơ thể cũng thấp xuống, tận lực nhẹ nhàng nói: “A Tích, cậu đi đâu thai đi.”

“Không.”

Ngụy Ninh lại khuyên nhủ tiếp: “Tuy rằng không tính là cô hồn dã quỷ, nhưng cứ phiêu bặc trên dương thế như vậy cũng không tốt đâu, quý có chỗ ở của quý, cậu nên đâu thai đi có thể chúng ta còn gặp lại.”

“Không.”

Ấn đường Ngụy Ninh nháy dưng: “Dương thế rốt cuộc có gì khiến cậu lưu luyến như vậy? Thành quý lâu năm, đến lúc đó muốn đâu thai cũng không được nữa.”

“Không.”

Ngụy Ninh trầm mặc.

Thật sự là nói không được, khó trách Ngụy Thời nói làm quý thì không nói lý được, quả nhiên, ngay lúc anh không nói gì, “cậu” lại từ từ lại gần, bị một mảnh sương mù dày đặc bao lấy, thanh âm “Không không không” trong đầu Ngụy Ninh không ngừng vang vọng, cứ như nói cho Ngụy Ninh biết chấp nhất của “cậu”.

Theo âm thanh kia, “cậu” lại áp trên người Ngụy Ninh, Ngụy Ninh bị đè ngã xuống đất, động tác vừa dừng lại lại tiếp tục thực hiện.

Toàn thân Ngụy Ninh trần trụi, hai chân mở ra như cống phẩm đặt trước bàn thờ.

Trong sương mù dày đặc, cái gì cũng không thấy rõ, cái gì cũng không nghe được.

Lúc Ngụy Ninh tỉnh lại trời đã sáng, quần áo anh coi như chĩnh tề mà nằm ở bụi cỏ ven đường, một con kiến từ từ bò qua mặt anh, có chút ngứa, anh vươn tay sờ liền tóm lấy nó vứt xuống đất.

Vốn là táng ngọc nằm trong túi nay bị anh cầm chặt trên tay, Ngụy Ninh nhìn thoáng qua, lại cất nó vào trong túi áo, anh cố chống lại cơ thể nặng nề, đứng lên, nghiêng ngả quay về thôn Ngụy.

Chuyện xảy ra tối hôm qua đại khái anh vẫn nhớ rõ, nhất là tên quý nam kia, muốn quên cũng không quên được, chuyện xảy ra sau đó cũng có chút ấn tượng, đây chẳng qua là càng làm ý tưởng lập đàn tràng siêu độ cho Ngụy Tích của Ngụy Ninh càng thêm kiên định mà thôi.

Mặc kệ Ngụy Thất gia có đồng ý hay không, anh nhất định phải làm, Đông lão đầu mà không đồng ý anh tới nơi khác mời, có tiền có thể sai quý khiến ma, không tin không mời được ai.

Anh còn chưa đi đến cổng thôn Ngụy, liền nhìn thấy một đám người chạy ra ngoài, đi đầu là Trần Dương đang ở nhờ ở nhà anh, xa xa thấy Ngụy Ninh, bọn họ lập tức chạy tới, Trần Dương néo Ngụy Ninh một cái: “Đêm hôm khuya khoắt cậu chạy đi đâu đấy hả? Mẹ cậu gấp muốn chết, chỗ nào cũng gọi người đi tìm cậu,”

Vốn dĩ đầu Ngụy Ninh choáng đau, miễn cưỡng cười: “Có chút chuyện, để tôi quay về nói với mẹ, phiền các anh rồi, tôi không sao cả, sau này mời các anh uống rượu.”

Đại khái nhìn thấy sắc mặt anh không tốt lắm, người thôn Ngụy nói vài câu sau đó tản ra, Ngụy Ninh lại nghiêng ngả quay về nhà, vừa đến cửa liền thấy má Ngụy ở đó không ngừng đi tới đi lui. “Mẹ —— ”

Má Ngụ vợ quay đầu lại, nhìn thấy Ngụ Ninh, hốc mắt hồng lên. “Cái thằng quý đòi nợ này.”

Ngụ Ninh đỡ bả vai mẹ, nhìn vai mẹ anh run rẩy, khóc lên. “Mẹ đừng khóc, không phải là con về rồi sao? Tối hôm qua con ngủ ở bên ngoài một giấc, không sao đâu, thật sự không sao....”

Má Ngụ vỗ lên người anh vài cái. “Vào nhà.”

Ngụ Ninh đi theo vào trong nhà, chợt nghe thấy tiếng bước chân “huỳnh huých” từ phía sau: “Anh Ninh, anh không sao chứ?” là giọng Ngụ Thời.

Ngụ Ninh quay đầu, dưới ánh nắng sớm sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. “không sao.”

Ngụ Thời thở ra một hơi. “Là lỗi của tôi, tôi cứ nghĩ anh ở trong thôn Ngụ khẳng định sẽ không có chuyện gì, không ngờ còn có con cá lợt lười.”

Ngụ Ninh nghe xong cau mày. “mày nói thế là sao?”

Ngụ Thời gãi gãi cằm. “Trong thôn Ngụ thực sạch sẽ, tôi đi nhiều nơi ở bên ngoài chưa từng thấy chỗ nào như thôn Ngụ, đừng nói là quý lệ mà đến một tên quý mao cũng chưa từng thấy, nên cho dù hiện tại hỏa diễm anh thấp, dương khí không đủ cũng không quan trọng, ai ngờ liền có chuyện ngoài ý muốn...”

Ngụ Ninh hữu khí vô lực nhìn hấn một cái. “Sao mày biết hôm qua anh gặp quý?”

Ngụ Thời có chút ngại ngùng nhìn Ngụ Ninh. “Âm khí trên người anh nặng như vậy.”

Hai người còn đang đứng ở cửa nói chuyện, má Ngụ ở trong liền đi ra gọi người, Ngụ Ninh đành phải vào trong, Ngụ Thời ở ngay ngoài cửa nói một câu: “Tôi còn tìm thuốc cho anh nữa, lúc này không thể nhàn hạ nữa.” Nói xong lại chạy đi.

Má Ngụ cho Ngụ Ninh uống nước pha với lá bùa, nhìn sắc mặt anh vẫn trắng bệch liền lo lắng bảo Ngụ Ninh đi ngủ sớm, lúc này, trên cửa lại vang lên âm thanh gõ cửa, má Ngụ ra mở cửa: “Ai, là Thất gia sao, sớm như vậy đã tới đây xem Ngụ Ninh nhà chúng tôi, ông là nghe được đi? Ai, gần đây Ngụ Ninh nhà chúng tôi không thuận.” giọng nói khàn khàn của Ngụ Thất gia truyền tới. “Đúng vậy, tôi nghe được nên tới đây nhìn xem.”

Ngụ Ninh thấy Ngụ Thất gia còng lưng, vừa ho khan vừa tới, anh vội đứng dậy chào một tiếng. “Thất gia.”

Ngụ Thất gia bình thường đầu tóc bạc rối bời, hôm nay ngược lại gọn gàng một chút, bàn tay khô gầy che miệng nhìn Ngụ Ninh, ý bảo anh ngồi xuống. “A Ninh à, còn nhớ rõ chuyện tối qua không? Kể lại cho Thất gia nghe.”

Ngụ Ninh không biết vì sao Ngụ Thất gia muốn biết chuyện anh gặp quỷ, nhưng là dưới sự thúc giục của má Ngụ vẫn lên tinh thần, kể ra, lúc nói đến tên quý nam kia Ngụ Ninh còn đem những gì mình nhớ trong đầu tả kỹ lại.

Ánh mắt Ngụ Thất gia tối sầm, yết hàm kìm nén, cúi đầu, che miệng, ho khan, kịch liệt ho khan khiến cơ thể ông như muốn rời ra từng mảnh, Ngụ Ninh nhìn cảm thấy lo lắng không biết liệu ông có chết ở chỗ này.

Má Ngụ nhanh chóng rót cho ông một chén trà.

Ngụ Thất gia khoát tay. “Không cần, không cần, bệnh cũ thôi, nhìn thì nghiêm trọng thật ra chưa chết được, tuổi già là bệnh tật mà.”

Ngụy Ninh vội nói: “Sao có thể nói như vậy, đều bảo nhà có người già như có bảo vật, đúng rồi, Thất gia, mẹ cháu ngày hôm qua nói chuyện kia với ông, ông tính giúp cháu một chút, A Tích còn trẻ như vậy đã đi, đúng là nghiệp chướng, hiện tại cháu luôn mơ thấy cậu ấy, trong mơ lớp người già đều nói muốn nhanh chóng giúp xử lý chuyện này sớm.”

Lúc này Ngụy Ninh đành phải nói vậy, trước kia nhắc đến mê tín là cười nhạt mà giờ lại lấy làm có.

Ngụy Thất gia rồi cục cũng ngẩng đầu lên. “Ta tính lại một hồi, có lẽ là có thể... hiện tại đầu năm cũng không sao, làm sớm là được.”

Ý tứ là đồng ý rồi? Ngụy Ninh nghe xong, tinh thần uể oải bỗng vui hẳn lên.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chiêu Hồn

Ngày hôm sau Ngụy thất gia quả nhiên tìm một người gửi lời nhắn tới, nói là ba hôm sau có thể, nếu lập đàn tràng thì làm nhanh chóng làm, đợi đến hạ tuần tháng sáu gần sang tháng bảy thì làm thế nào cũng không được.

Lớp người già trong thôn Ngụy quen dùng lịch cũ, mà theo lịch cũ thì tháng bảy được gọi là “tháng quý”

Ngụy Ninh nghe lời nhắn xong liền cao hứng, đáng tiếc hôm qua anh tẩu tà ở bên ngoài ngủ một buổi tối, dính âm khí, bệnh thấp, trở về liền thương thổ hạ tả cả người mất sức, không thể động đậy, chỉ có thể mệt mỏi nằm trên giường.

Thân thể Ngụy Ninh luôn không đau không ốm, đã lâu không phải hưởng tư vị khó chịu này, bây giờ đúng là hữu tâm vô lực, nhưng vẫn muốn làm xong mọi chuyện. Vốn dĩ muốn tìm Ngụy Thời giúp nhưng thằng nhóc này không biết chạy đi đâu rồi, đến cái bóng cũng không thấy, cuối cùng đành nhờ Trần Dương hỗ trợ, nhờ hãnh đi mời Đông lão đầu tới thôn Ngụy.

Trần Dương người này ngược lại khá là trượng nghĩa, đáp ứng luôn. Ngụy Ninh hỏi hãnh có lái xe được không, hãnh nói được, Ngụy Ninh liền giao chìa khóa xe cho hãnh.

Đến chiều, Đông lão đầu mang theo một nhóm người tới thôn Ngụy, một đoàn xuống xe chen chúc vào trong nhà Ngụy tam thất. Lập đàn tràng không phải một người lập được, phải cần một nhóm, “đạo sư” là thủ lĩnh, phụ trợ phải có tới bốn năm người cùng nhau thực hiện diễn tấu niệm咒, thiếu một thứ cũng không được.

“Đạo sư” chính là người chuyên môn cúng bái hành lễ khi lập đàn tràng, Đông lão đầu chính là người đó.

Trong nhà chỉ có Ngụ tam thắm, Ngụ Ninh sợ bà không chống đỡ được liền mặc kệ má Ngụ phản đối, cố chống đỡ cơ thể còn suy yếu chạy tới nhà Ngụ tam thắm.

Nhìn tình huống vẫn tốt, Ngụ tam thắm mặc một bộ quần áo đen, tóc chải gọn gàng, nói chuyện làm việc cũng đâu vào đấy, thoạt nhìn đều bình thường, chỉ là sắc mặt có chút không tốt, trắng bệch không chút sinh khí.

Người thôn Ngụ vốn có tục giúp đỡ lẫn nhau, vừa nghe tin nhà Ngụ tam thắm phải lập đàn tràng đã có người tới hỏi thăm, người chuyên môn quản việc hiếu hỉ bắt đầu lấy sổ sách ra, một mặt phân phó người ra ngoài mua đồ cần thiết, một mặt sai mấy người trẻ tuổi nhanh chóng dựng linh đường lên.

Công việc vốn rườm rà cũng đâu vào đấy.

Đến lúc gần tối rốt cục cũng làm xong, dùng tre, gỗ, mấy tấm bạt dựng linh lều trên con đường trái đá, chỉ để lại một khe hở để người đi, người chuyên môn mời sư phụ tới, trên linh lều treo đầy hoa giấy, lại làm ba bốn cái vòng hoa lớn, lẵng hoa, đặt trong linh lều, không có lỗ.

Ngụ Ninh đoán chừng mấy tấm bạt này từ này dùng tới nay chưa được giặt một lần.

Lập đàn tràng cho người chết, trước phải tới mộ phần mời “người” đó về nhà, cho nên đợi tới lúc trời tối liền treo đèn lồng trắng lên, Đông lão đầu dẫn theo đoàn người của mình, quen thuộc mà đi về phía bãi tha ma.

Ngụ Tích cũng không có người thân nào khác, Ngụ tam thắm đi theo không ổn lắm, chỉ còn lại mỗi Ngụ Ninh, tuy rằng cơ thể cũng không khỏe nhưng cũng miễn cưỡng bê bài vị của Ngụ Tích đi giữa bọn họ.

Ngụy Ninh bị chóng mặt từng cơn, chân đạp xuống không nhắc lên nổi, nếu không phải dựa vào ý chí cố gắng chống đỡ thì đã sớm ngã trên mặt đất rồi.

Tiếng thở hồng hộc trong ban đêm tĩnh mịch đột ngột vang lên.

Đây là tiếng thở dồn dập của Ngụy Ninh, anh lau mồ hôi, ánh mắt đăm đăm nhìn Đông lão đầu đi phía trước, Đông lão đầu cầm trong tay một bài tử pháp khí làm từ gỗ, trên đầu đội mũ, cùng tông với bộ đạo phục đen trên người, gió thổi lay động, gương mặt vàng vọt không chút biểu tình, ánh mắt của gã căn bản cũng không nhìn đường nhưng lại đi vững vàng, không lệch một bước.

Một luồng gió thổi tới lá cây rơi xuống, vài con quạ đen đậu trên mộ phần mọc đầy cỏ dại, vẫy cánh, phát ra tiếng “cạc cạc” thê lương, tiếng kêu kia cứ như vừa thấy quỷ, lại giống như là đang dụ quỷ tới, trong ban đêm yên tĩnh nghe đặc biệt dọa người.

Từng bước từng đi thẳng về phía trước, chờ đến khi Ngụy Ninh mệt sắp ngã, bài vị cầm trên tay không còn cảm giác nữa rốt cục mới tới nơi.

Đông lão đầu đứng trước mộ Ngụy Tích, Ngụy Ninh cách gã một bước xa, đứng ở phía sau bên trái hẳn, mặt khác bốn người hầu thì tản ra xung quanh.

Đông lão đầu lấy từ trong người ra một cái dẫn hồn linh, đây là lúc đưa tang dùng tới, đạo sư cầm đi tới trước quan tài, phẩy phẩy, là dẫn hồn phách của người chết để hẳn không đến mức lạc đường, không đến được âm ti.

Hiện tại, đại khái là để dẫn hồn phách A Tích về nhà.

Âm thanh “Linh....linh....” quanh quẩn trong sơn cốc như khơi dậy một tầng lại một tầng cuộn sóng, tầng tầng lớp lớp lan tràn, đụng vào vách núi, trên thạch bích, lại đảo trở về, dư âm không dứt.

Nghe âm thanh này Ngụy Ninh cảm giác tâm thần mình cũng rung chuyển một trận, hốt hoảng, rất giống cảm giác tán hồn đêm hôm đó, lúc này người đứng ở phía sau lưng anh đánh “Bốp” một tiếng vào trên lưng anh, đánh đến mức Ngụy Ninh lão đảo một cái, bài vị trên tay cũng suýt chút nữa ném ra ngoài.

Lúc này, người đó đỡ lấy anh, lại nhanh tay lẹ mắt tóm lấy cánh tay anh kéo trở về, Ngụy Ninh lùi lại hai bước, vừa vịn đập vào trên ngực cậu.

Người hầu này đỡ lấy anh, ở bên lỗ tai Ngụy Ninh thì thầm: “Không sao chứ? Tôi thấy anh suýt chút nữa thì bị âm thanh này mê hoặc rồi.”

Ngụy Ninh hít một ngụm, lắc lắc đầu, đứng thẳng lên. “Không sao.”

Người hầu này là một người còn trẻ, chỉ khoảng 25 26 tuổi, có đôi mắt thông minh, gương mặt tươi cười, tay cầm một cái chũm chọe, cười hì hì nhìn Ngụy Ninh.

Tính cậu ngược lại với Đông lão đầu, không biết sao lại ở cạnh gã được, trong lòng Ngụy Ninh nghĩ loạn một phen, lúc bọn họ xảy ra chuyện này, Đông lão đầu cùng mấy người hầu khác không chút phân tâm vẫn theo trình tự mà cúng bái hành lễ.

Đông lão đầu chuyển động một chút, đốt hương, đốt tiền giấy, gã lấy ra một lá bùa có vẽ kí hiệu kì lạ ở phía trên, khua loạn trên không trung, đột nhiên, lá bùa tự cháy, Đông lão đầu thì thầm niệm chú ngữ.

Hàm hàm hồ hồ, không thể nghe rõ rốt cuộc gã đang niệm cái gì.

Niệm được một nửa, hai người hầu vẫn luôn an tĩnh đứng bên cạnh đột nhiên tấu nhạc lên, tiếng chuông, tiếng kèn, tiếng chũm chọe, tiếng trống, tùng tùng cheng, te te te, èo éo éo – âm thanh ử dật cổ quái, thê lương vang lên ở bãi tha ma xé đi bóng đêm tĩnh mịch.

Ngụy Ninh nghe thấy rùng mình một cái, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi,

Tấu một hồi, gót chân Đông lão đầu xoay một cái, cơ thể tiến về phía trước, từ từ nhắm hai mắt, gương mặt vàng vọt cứng nhắc như bề mặt quan tài, bắt đầu điều âm thanh gọi hồn: “Quý nhân họ Ngụy, danh là Tiết... năm mười ba liền ra đi... ý trời vốn vậy...”

Ngụy Ninh nghe đến mơ mơ màng màng, này là đang nói về cuộc đời Ngụy Tích sao? Các từ dùng để khích lệ ca ngợi tuôn ra không ngừng, cứ như nói đùa nhỏ không may chết sớm này thông minh lanh lợi, hiểu thuận, nghe lời cha mẹ, hàng xóm thân thích bạn bè đều thích cậu, đều thấy cậu tốt, nếu không đi sớm sẽ thế nào thế nào.

Ngụy Ninh nghe xong, cảm thấy người đang được nói tới này căn bản không phải Ngụy Tích mà anh quen biết.

Nhưng là anh cũng hiểu được đây chỉ là phong tục thôi.

Nói mười mấy phút mới xong, cuộc đời của một cậu bé bình thường có thể nói dài như vậy cũng thật không dễ dàng gì, trong lòng Ngụy Ninh thâm bội phục, cảm thấy gã nói được vậy thật không đơn giản.

Cuối cùng, Đông lão đầu nói vào chuyện chính.

“Về nhà người đi, hưởng hết hương khói, phụ tử tử mẫu, mặc dù con có hiếu, vẫn tới âm ty, hồn mau trở về... đi....”

Âm thanh ngân thật dài, xuyên qua màn đêm, Ngụy Ninh đột nhiên cảm thấy một trận gió âm từ phía sau tai thổi tới, anh vươn tay sờ sờ lỗ tai mình, cảm thấy là do lòng mình có quỷ? Hay là thật sự có cái gì đó bị Đông lão đầu gọi tới đây?

Đến đây, cúng bái hành lễ xong mới coi như xong phần “tiếp hồn”, Ngụy Ninh theo lời Đông lão đầu quỳ gối trước mộ phần A Tích, khấn vài cái, lại thắp hương, chờ hương cháy hơn một nửa mấy người kia liền mang cỗ phẩm đặt trước mộ phần tất cả thu về, đặt lên lưng, đoàn người đi về phía chân núi.

Cơ thể Ngụy Ninh đã gần như ngã quỵ, đi cũng không nổi nữa, anh vỗ người trẻ tuổi ban nãy một cái, mượn lực của cậu ta để cơ thể thoải mái một chút.

Đông lão đầu đi trước giơ lên một cành trúc, phía trên treo một tấm chiếu hồn, trong tay còn thường xuyên khua khua dẫn hồn linh. “linh... linh.... Linh”, âm thanh vang lên trên đường, dư âm lại trong rừng cây hòe.

Rừng cây hòe tối đen, bóng tối thật đậm.

Ngụy Ninh chỉ nhìn thoáng qua liền đời ánh mắt, có lẽ là trong lòng anh có quỷ, anh vẫn cảm thấy phía sau nhóm người này có không ít “thứ gì đó”, “thứ gì đó” đi theo nhóm người này dựa vào âm thanh của dẫn hồn linh mà từ từ tụ lại đây.

Cơ thể suy yếu, trong lòng lại lo sợ, sắc mặt Ngụy Ninh xanh trắng, vẻ mặt kích động, nghĩ muốn lên trước mặt Đông lão đầu nói gì đó lại không thể mở miệng được, một đạo sư chuyên làm việc này còn không phát hiện ra cái gì khác thường, một người bình thường như anh chẳng lẽ lại dựa vào cảm giác mà nghi ngờ vô căn cứ, nói phía sau có “thứ gì đó” hay sao?

Không chừng những người khác còn cho rằng trong lòng anh có quỷ – kỳ thật chính Ngụy Ninh cũng cảm thấy vậy, có lẽ bởi vì cơ thể quá mức suy yếu, tâm lý cũng không vững vàng theo.

Chờ đến khi về tới cửa nhà Ngụy Tích, đông lão đầu cùng mấy người hầu kia lập tức đến giữa linh đường làm việc, Ngụy Ninh thật sự chống đỡ

không nổi nữa, nói với Ngụy tam thắm một tiếng để bà cùng những người họ hàng đảm nhận vai trò người thân.

Lúc lập đàn tràng, người thân của người chết lúc nào cũng phải có một người đứng bên cạnh đạo sư, đạo sư đứng, người đó cũng đứng, đạo sư quỳ xuống, người đó cũng quỳ, cái này gọi là “tùy tể”.

Ngụy Ninh trở về phòng, vào đến nơi đã ngã ngay xuống giường, dường như nằm xuống là ngủ luôn.

Trong mơ, anh cảm thấy chính mình như bị thật nhiều cái bóng trắng chặt chẽ giữ lấy, ngăn chặn, cuốn lấy, anh sợ hãi muốn giãy dụa lại không thể động đậy.

Chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn những cái bóng đó bao quanh lấy anh....

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Quý Độn

Chỗ nào cũng có những cái bóng trắng, chỗ nào cũng có, bọn chúng có ở khắp phòng, xuyên tường vào, chui dưới đất lên, còn có một ít vây quanh bên người Ngụy Ninh, kéo tây kéo chân anh, kéo quần áo, muốn kéo anh từ trên giường xuống....

Ngụy Ninh bị dọa đến không dám lên tiếng, thứ này căn bản không sợ phép, không phải làm phép là có thể đuổi được.

Một mùi hôi thối bay vào mũi khiến Ngụy Ninh buồn nôn, xanh cả mặt, những cái bóng kia vẫn cố kéo anh, anh cảm thấy cơ thể mình cứ như bị ngâm vào nước đá lạnh lẽo, xương cốt cũng lạnh đến tê dại.

Có lẽ là rất lâu sau, cơ thể Ngụy Ninh dường như cử động.

Những cái bóng trắng kia phát hiện ra lập tức kéo lên, vây quanh bên người Ngụy Ninh, lôi kéo anh, mang theo từng tiếng rít chói tai, tiếng rít kia trực tiếp đánh vào não người khiến đầu óc như bị điện giật.

Đầu Ngụy Ninh vừa đau vừa nhức, không biết vì sao lại đau nữa.

Vốn là căn chặt răng, kiên quyết không thất thế trước mấy con quỷ “gì đó” này, nhưng cuối cùng vẫn đau đến mức kêu lên, tinh thần ngày càng uể oải, thần trí cũng ngày càng không rõ ràng, cuối cùng không chống đỡ được bị cái bóng trắng này chiếm thượng phong.

Những cái bóng này nâng cơ thể anh lên, tụ lại cùng một chỗ, chậm rãi hình thành một mảng sương mù dày đặc, thì ra chúng phân ra thì thành nhiều bóng trắng, tụ vào thì thành một đám sương ướt đẫm.

Cơ thể nghiêng ngả, không biết nên đi hướng nào.

Xung quanh trống trải yên tĩnh, giống như hoang dã, những cái bóng trắng ấy cứ thì thầm bên tai không dứt, nhưng lại không thể nghe rõ, cứ như nó đang dùng một thứ ngôn ngữ khác, Ngụy Ninh cái hiểu cái không, như đang cách một tầng sương, không tiến về phía trước được, chỉ cách có một đoạn.

Không lâu sau, Ngụy Ninh chợt nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Âm thanh như ở nơi hoang dã kia đột ngột xuất hiện khiến Ngụy Ninh giật mình, anh cảm thấy cảnh tượng trước mắt này dường như có chút quen thuộc, nhưng lại không thể xác định rõ mình đã tới đây chưa.

Rốt cuộc đây là đâu? Người xuất hiện ở đây ở đâu rồi? Còn nữa, người kia rốt cuộc là ai?

Vài nghi vấn liên tiếp xuất hiện, trong lòng Ngụy Ninh dần lan tràn nỗi sợ không tên.

lúc này, mấy cái bóng trắng kia ngừng lại, Ngụy Ninh động cũng không dám động, chỉ có thể thuận theo ý trời, không cam lòng mà nhìn trời, thăm mắng một câu, đệt.

Âm khí nặng nề giăng kín trời, phía dưới con kiến cũng không động, chỉ có sự trầm mặc, Ngụy Ninh phát hiện, hôm nay âm trầm đến mức nước không lay động, không trăng không sao, không có gió, đến tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy, cứ như là trên đường xuống hoàng tuyền, vào địa ngục.

Trước mắt là một dòng sông màu đen, sông cũng không lớn, so với con suối ở thôn Ngụy cũng không hơn nhiều lắm nhưng là dòng suối ở thôn Ngụy trong suốt thấy đáy, sông này lại sâu không lường được.

Những cái bóng đó kéo Ngụy Ninh đến bên bờ nước, Ngụy Ninh không biết bọn chúng muốn làm gì nhưng trực giác của anh phát ra cảnh báo cao nhất, bởi vì sợ hãi, đồng tử Ngụy Ninh co rút lại, sắc mặt trắng bệch, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi.

Có lẽ đã chấp nhận số phận, Ngụy Ninh để những cái bóng đó đem anh tới bên trong con sông đen sì.

Nước trên dòng sông lập tức chảy vào trong miệng anh, mùi rất khó ngửi, như những cái bóng đó, Ngụy Ninh cảm thấy ghê tởm muốn nôn, ánh mắt sững đờ, hít thở khó khăn khiến Ngụy Ninh liều mạng giãy dụa, giống như chuyện tình đáng sợ bên bờ sông ngày hôm đó, lần đó tránh thoát được, lần này đại khái không còn cơ hội nữa.

Lẽ nào là chạy trời không khỏi nắng? Anh nhất định phải đổi bằng mạng này mới được?

Tay chân Ngụy Ninh vung lung tung đánh lên những cái bóng đó, đập vào khoảng không, chỉ có cảm giác lạnh lẽo. Anh tuyệt vọng, nghĩ có lẽ không nên quay về thôn Ngụy, nhìn không được mà thấy hối hận khôn cùng, cừu hận, bi thương, tuyệt vọng, kinh hoàng, sợ hãi, lo lắng, cứ như lửa cháy trong đêm hè, chút hi vọng nhỏ bé từng chút nảy lên trong lòng anh.

Đột nhiên, trên tay Ngụy Ninh như bắt được cái gì đó, anh giật mình, vốn thần trí sắp lâm vào hôn mê trong nháy mắt lại vì ý chí sinh tồn mà tỉnh lại, anh tóm lấy vật kia, giữ thật chặt.

Một cái đèn lồng trắng đột nhiên lại xuất hiện trong dòng sông đen ngòm.

Trắng bệch, ánh sáng mờ ảo như sợi dây cứu mạng khiến Ngụy Ninh nhất thời ngừng hô hấp, nhìn nó, không để ý đến nước sông xung quanh, ánh mắt nhìn chăm chăm.

Hình một bàn tay duyên dáng, ngón tay thon dài, khớp xương tinh xảo, nhìn qua đẹp mắt vô cùng, mới nhìn là có thể xác định chủ nhân cái tay đó là một người thật xinh đẹp. Nhưng Ngụy Ninh nhìn cánh tay kia lại sợ đến mức hai mắt nhắm lại.

Vừa rồi khi nhìn thứ đó anh chỉ nhìn thấy một bàn tay cầm chiếc đèn lồng, đúng vậy, chỉ có một bàn tay, còn những bộ phận còn lại đều biến mất trong bóng đêm, có lẽ... căn bản là không có bộ phận khác, bởi vì đây là một cái đèn lồng trắng thì dù đèn lồng có bé thế nào cũng không thể chiếu sáng được có một bàn tay chứ?

Chiếc đèn lồng này, cái tay kia, cứ như sương mù xuất hiện khiến những cái bóng đó gào rít rồi chạy bốn phía, chúng tán loạn trong nước, tạo thành những gợn sóng xô bờ, nước sông vốn sâu giờ lại chòng chành, Ngụy Ninh đứng không vững, chìm nổi bất định theo dòng nước xiết.

Trong lúc hỗn loạn chỉ có chiếc đèn lồng kia, cái tay kia vẫn không nhúc nhích, vẫn vững như núi thái sơn.

Nhưng là Ngụy Ninh rất nhanh liền phát hiện ra, bản thân cho rằng cái tay kia, chiếc đèn lồng kia không động đậy là ảo giác thôi, “chúng” đang tới rất gần, chỉ vì động tác đều đều, bình ổn nên khiến người ta hoa mắt.

Lúc cái đèn lồng kia tới gần Ngụy Ninh, những cái bóng trắng đó đã bay đến trên mặt sông, cách mặt nước hơn mười, hai mươi mét, chần chờ không đi mà phát ra những tiếng rít như bất cứ lúc nào cũng có thể lại lao xuống.

Lúc này, Ngụy Ninh đã chẳng còn tâm lực đi chú ý những cái bóng đó, cái đèn lồng và bàn tay trước mắt này quan trọng hơn, “chúng” đứng ngay trước mặt Ngụy Ninh, bàn tay trắng nõn, sạch sẽ, ngón tay thon dài, khớp xương phân minh, móng tay cắt gọn, đúng là một bàn tay đẹp.

Bàn tay cầm chiếc đèn lồng kia, cứ như là ban đêm thư sinh đi vào miếu hoang gặp được diễm quý, thật sự khiến người nhìn kinh sợ, tim Ngụy Ninh

run rẩy, đập thành thạch, cái đèn lồng kia, cái tay kia vẫn không nhúc nhích.

Người đã bất động vậy đến lượt ta động, cũng không thể giằng co như vậy mãi được,

Giờ phút này theo lí Nguyễn Ninh đã bị nước sông ghen chết, không biết xảy ra chuyện gì mà lại nín thở lâu như vậy mà còn chưa tắt thở, Nguyễn Ninh đã thôi việc truy cứu tính kỳ quái trong chuyện này. Hiện tại suy nghĩ duy nhất của anh là sớm rời khỏi nơi quý dị này, quên hết chuyện li kì này đi, trở lại cuộc sống bình thường, ngày ngày làm việc, hoạt động như trước kia.

Vì vậy anh liền đạp chân muốn bơi lên mặt nước, nhưng cái đèn lồng kia, bàn tay kia cứ luôn ở phía trước, không xa không gần bảo trì một khoảng cách nhất định khiến tim mặt Nguyễn Ninh như muốn vỡ ra, trong lòng rùng mình, đợi chốc lát, nhìn chiếc đèn lồng và bàn tay kia vẫn không có động tĩnh gì, nhìn qua như không phải muốn gây chuyện với anh, Nguyễn Ninh liền thả lỏng.

Anh bơi tới bờ nước, lết chân đi lên bờ, trên bờ đều là bùn đất, anh đặt móng ngòi trên bùn, thở hỗn hển, với cơ thể suy yếu hiện tại của anh có thể đạp nước từ dưới sông lên đã mất một đồng sức lực.

Chờ Nguyễn Ninh lên bờ rồi, bàn tay cầm chiếc đèn lồng trắng kia đặt đèn lồng bên chân Nguyễn Ninh rồi trực tiếp biến mất, Nguyễn Ninh có chút run sợ nhìn cảnh này, qua một lúc lâu sau mới nơm nớp lo sợ vươn tay ra cầm lấy chiếc đèn lồng, giơ lên trước mắt nhìn kỹ... so với những chiếc đèn lồng ở thôn Nguyễn thì không có chút khác biệt.

Nguyễn Ninh đứng dậy, lau tay trên quần áo mặc kệ có bẩn không, anh mở mắt nhìn bốn phía.

Hoang dã rộng lớn, đêm dài, sương mù dày đặc không phân biệt được phương hướng, rốt cuộc anh nên đi hướng nào?

Ngay lúc Ngụy Ninh không biết làm gì, gục đầu định như ruồi bay bừa một hướng thì bên tai vang lên tiếng kêu: “Ngụy Ninh .... Ngụy Ninh ....” Âm thanh hư hư thật thật, như có như không, Ngụy Ninh cho rằng mình nghe nhầm, lắc lắc đầu, nhưng âm thanh rõ hơn lại vang tới, anh cảm thấy âm thanh này có chút quen tai, trực giác mách bảo là nên đi theo âm thanh này.

Đương nhiên trên thực tế anh cũng làm như vậy.

Không trăng không sao, không ngày không đêm, Ngụy Ninh ở nơi hoang dã một mình độc bước, lê bước chân, cơ thể nặng nề, không biết qua bao lâu đèn lồng trong tay anh phát ra tiếng “tách tách” rồi tắt.

Ngụy Ninh chậm chạp dời tầm mắt, nhìn thoáng qua rồi ngần ngợ ngần đầu, nhìn về phía không trung, cảm thấy sắp tới rồi.

Quả nhiên, bầu trời âm trầm đột nhiên phát ra một tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên ầm ầm, chấn động bốn phía, vạn vật đều bị đánh sợ, Ngụy Ninh cũng ngã xuống đất, sau đó, âm thanh kia cách anh ngày càng gần, rất nhanh một tia chớp từ phía chân trời đánh trúng khoảng đất chỗ Ngụy Ninh.

Sau tiếng động đó hoàn toàn yên tĩnh, trên mặt đất chỉ còn lại một chiếc đèn lồng trắng.

“Anh Ninh, Ngụy Ninh ....” Ngụy Ninh nghe được âm thanh kêu gào này, anh mở mắt ra, âm thanh khàn khàn như vệt đục. “A Thời...”

Ngụy Ninh đứng bên giường anh, vẻ mặt vui sướng nhìn anh. “Anh Ninh, cuối cùng anh cũng tỉnh, làm tôi sợ muốn chết.” Ở bên cạnh hẳn cư nhiên là Trần Dương, hẳn hút một điếu thuốc, vẻ mặt bất cần nhìn Ngụy Ninh, chỉ vào Ngụy Thời nói. “A Ninh, cậu lại bất tỉnh, máu trên người tôi bị thẳng nhóc này hút hết.”

Ngụy Ninh nhìn trên cổ tay hẳn có vài vết thương thật sâu, vẫn còn thấm máu ra bên ngoài, ở bên giường mình lại có một cái bát, trong bát còn một chút máu tươi. Ngụy Ninh kéo khố miệng cười cười. “Có chuyện gì vậy?”

Ngụy Thời cầm cái bát trong tay, “Hai hôm trước không phải anh tẩu hồn rồi sao? Hôm nay tôi mới phát hiện ra hồn anh căn bản chưa trở về, chẳng qua có người dùng phép tạm thời áp chuyện này xuống, kết quả là anh rất dễ bị tẩu tà,”

Ngụy Ninh nghe thấy thế ấn đường nhảy dựng, lấy cái bát trong tay Ngụy Thời, từ từ uống cạn. “Không phải mày bảo trong thôn Ngụy rất sạch sẽ sao? Thế này mà cũng bảo sạch sẽ...” anh cười khổ chỉ vào chính mình.

Ngụy Thời có chút ngại ngùng gãi cằm. “Vốn là sạch sẽ mà, ai biết được tối hôm qua bọn họ lập đàn tràng làm cái trò gì, cứ nhiên lại làm ra “quỷ độ”, mang mấy thứ ở phụ cận gọi hết về đây.”

Nhất thời Ngụy Ninh nghe được một đống chuyện, trong đầu loạn hết lên đang muốn hỏi là chuyện gì xảy ra, nhưng không dậy nổi tinh thần, đến mở miệng cũng không mở được, ngược lại Trần Dương ở bên cạnh vẻ mặt tò mò hỏi.

“Quỷ độ là cái gì?”

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Phát Si

Ngụy Thời nhận lấy bát từ tay Ngụy Ninh, đặt ở một bên, từ từ nói: “Quý độn chính là chương đầu trong kỳ môn độn giáp – kỳ môn cứu độn, ngoài ra còn có thiên độn, địa độn, nhân độn này nọ nữa, bố cục của quý trốn được tạo thành từ “thiên thượng lục ất hợp cứu địa, lâm vu đồ môn quý độn thủ”, nói trắng ra chính là có người lập một trận pháp, đem hết những du quỷ ở xung quanh hợp lại một chỗ nhằm đạt được mục đích nào đó, hầu như là không phải chuyện tốt.”

Sau khi Ngụy Ninh uống xong thứ gì đó trong cái bát kia, tay chân vốn tê dại cuối cùng cũng đỡ hơn một chút.

Anh từ từ cử động tay chân, hoạt động thân thể, vừa mới tỉnh lại tay chân anh cứ như không thuộc về mình vậy, tất cả đều mất đi tri giác, ngoài mặt Ngụy Ninh không thể hiện gì trong lòng đã sớm nóng ruột nóng gan, nếu cứ tê liệt như vậy chẳng phải nửa đời sau anh sống không bằng chết sao, còn liên lụy đến má Ngụy đã gần sáu mươi tuổiwax†?

Có đôi khi, con người không sợ có chuyện xảy ra trên bản thân mình mà là sợ chuyện đó gây ảnh hưởng tới những người thân bên cạnh mình, Ngụy Ninh cũng không phải ngoại lệ.

Lúc Ngụy Ninh cảm giác được tay chân mình đã có năng lực tự hoạt động, trong lòng anh lại thầm thở phào một cái, giống như cảm giác mình sắp rơi vào địa ngục thì được người cứu ra vậy, đến phút này anh mới có tâm trạng nghe giải thích của Ngụy Thời.

Trần Dương ở bên cạnh nghe đến đạt hào hứng thú, thuần túy chỉ coi như đây là chuyện kỳ lạ. “Thế rốt cuộc là ai làm chuyện quý độn này?” hần

trực tiếp đem trận pháp “quỷ độn” này nói thành thành chuyện chơi đùa đơn giản, đối lập bất ngờ này khiến Ngụy Ninh kinh ngạc nhìn hẩn một cái.

Ngụy Thời lắc lắc đầu, như có điều suy nghĩ nói: “Tôi cũng không rõ lắm, phải là một trong những người lập đàn tràng kia, nhưng là rốt cuộc vì cái gì mà hẩn phải làm như vậy? Tốn nhiều công sức như vậy không thể chỉ là hứng thú nhất thời, ai lại nhàm chán như vậy chứ.”

Ngụy Ninh ở bên cạnh lắng nghe. “A Thời, mày vừa bảo anh bị làm sao cơ?”

Ngụy Thời suy nghĩ chốc lát, giống như không biết nên nói như thế nào, “Anh Ninh, tôi bảo anh đừng gấp, chuyện gì cũng có cách.”

Ngụy Ninh gật đầu tỏ vẻ đồng ý. “Mày cứ nói đi, anh nghe, không vội.”

Ngụy Thời chỉ vào khối táng ngọc cạnh đầu Ngụy Ninh. “Anh Ninh, mấy hôm trước anh ở trong nhà Ngụy Tam thậm bị tán mất một hồn một phách, bây giờ chưa tìm về được, phải dựa vào khối ngọc này tạm thời áp lại, nếu không có khối ngọc này anh đã sớm biến thành đần độn.”

Trán Ngụy Ninh rịn ra một chút mồ hôi, có chút không tin tưởng lắm “Sao anh không có chút cảm giác nào?”

Anh cảm thấy Ngụy Thời đúng là đồ “bán lưu tử”, rõ ràng là bác sĩ lại cứ thích giả thầy cúng, hiện tại lại nói tới chuyện kỳ bí dọa anh một trận, biết rõ anh chỉ sợ mấy chuyện tà thuật này, từ nhỏ tính tình Ngụy Thời đã cổ quái, từ mầm non đất nước đã phát triển thành một cây cổ thụ vượn xoắn. Mỗi lần Ngụy Ninh tranh cãi với Ngụy Thời về chuyện này, Ngụy Thời liền dùng vẻ mặt nghiêm túc mà nói cho anh biết từ xa xưa phù thủy và bác sĩ đã là một nhà, ở thời cổ đại thầy phù thủy thường kiêm luôn nhiệm vụ của thầy thuốc, hiện tại hẩn chẳng qua là phản phác quy chân, truy bản tố nguyên mà thôi. Thế là lại bị Ngụy Ninh cười nhạo một trận, đây là cái vớ vẩn gì vậy, thành ngữ để dùng lung tung vậy sao?

Ngụy Thời nhìn vẻ mặt không cho là đúng của Ngụy Ninh cũng không tức giận, hắn cầm khối táng ngọc lại, từ hộp thuốc tùy thân của mình cẩn thận lấy ra một lá bùa, trên lá bùa có vết chu sa vẽ hình bảo tháp của quý, ở hai bên là hai hàng chú ngữ, chữ kia viết ngoáy tới mức căn bản không thể đọc được là viết cái gì, giống như chữ bác sĩ viết đơn thuốc.

Đồ vật như vậy Ngụy Thời lại cầm vô cùng cẩn thận.

Hắn từ trong hộp lấy ra một bình thủy tinh trong suốt, từ bên trong đổ một ít chất lỏng ra, lại bỏ thêm một ít bột phấn, sau đó hắn cẩn thận đặt khối táng ngọc vào, qua một khắc mới lấy ra.

Sau khi lấy ra, liền dùng lá bùa vừa rồi bọc lấy mảnh táng ngọc.

Đợi Ngụy Thời làm hết đầu vào đấy, hắn liền lấy di động ra, ngồi bên giường không nhúc nhích nhìn Ngụy Ninh, Ngụy Ninh bị ánh mắt chăm chú của hắn nhìn tới nổi da gà, có chút dự cảm không tốt.

Sự thật chứng minh, dự cảm của Ngụy Ninh chuẩn lắm, anh vừa định mở miệng hỏi Ngụy Thời vừa làm cái gì miệng há ra khép lại lại không thể phát ra được âm thanh, trong cổ họng như bị quỷ trấn giữ, phát ra quái thanh “khanh khách... khanh khách...”

Mắt lồi ra, sắc mặt xanh trắng, ngón tay giữ chặt trên giường, cơ thể nâng lên một chút, cứ như bị sốt, mọi chuyện diễn ra trong tích tắc, lúc này Ngụy Ninh đã sớm mất đi thần trí, hai mắt đăm đăm, miệng méo xệch, nước miếng từ khóe miệng vô ý thức chảy xuống.

Đây là dáng vẻ của một kẻ điên loạn.

Ngụy Thời cầm di động quay lại tình trạng của Ngụy Ninh, một lúc sau hắn lấy khối táng ngọc từ trong lá bùa ra, sau đó vẻ mặt đau buồn mà đốt lá bùa thành bụi, miệng niệm vài câu chú ngữ, sau đó đặt táng ngọc vào lọ

sương đêm ngấm vài phtus, dùng hai ngón tay lấy táng ngọc ra đặt ở mi tâm Ngụy Ninh.

Vừa đặt lên Ngụy Ninh vốn đang ngây người lập tức yên tĩnh trở lại, sắc mặt dần bình thản, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Chờ đến khi Ngụy Ninh tỉnh lại đã thấy Ngụy Thời và Trần Dương chụm đầu vào một chỗ nhìn di động, chỉ chỉ trỏ trỏ, cười hi hi ha ha, hai người cười đến vui vẻ.

Ngụy Ninh cảm thấy kỳ quái. “Hai người sao vậy? Cười đến mức đấy.”

Ngụy Thời nhin cười, đưa di động tới. “Anh xem là biết, ha ha.”

Ngụy Ninh nhận lấy di động, phía trên đang mở một đoạn video, trong video có người có gương mặt giống anh, cứ như một tên đàn độn chảy nước miếng, miệng ú ớ không biết đang nói gì... nhất thời sắc mặt Ngụy Ninh trắng bệch, lúc xanh đen, biến đổi không ngừng.

Anh cầm di động, cẩn thận nhìn lại một lần nữa, không thể không thừa nhận chiêu này của Ngụy Thời thật hiểm.

Người trong video thần trí không rõ, nước miếng chảy ra ngoài, nhìn qua không chút cảm giác chân thật nhưng lại là chuyện xảy ra trong sự thật.

Ngụy Ninh có cảm giác da gà nổi đầy người, thật sự đáng sợ, so với tẩu tà, so với gặp quỷ còn đáng sợ hơn nhiều! không biết từ khi nào thì anh sẽ thật sự biến thành dáng vẻ như trong video kia, nghĩ đến đây sắc mặt Ngụy Ninh lại trắng bệch. “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Có cách tìm hồn quay về không?”

Ngụy Thời chỉnh lại sắc mặt, bày ra vẻ nghiêm túc. “Anh Ninh, có khối táng ngọc này thì tạm thời không có chuyện gì, nhưng mà con người ba hồn bảy vía là nhất thể, ném như hồn phách đi mất quá lâu sẽ rất khó tìm về, cho

dù sau này có miễn cưỡng tìm được về cũng sẽ có di chứng này nọ, như là suy giảm trí nhớ, đầu óc chậm chạp, không gặp may mắn, bởi vậy hiện tại việc quan trọng nhất là phải tìm được một hồn một phách của anh trở về.”

Ngụy Ninh nghe thế trong lòng lạnh lẽo, vội gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ngụy Thời uống một ngụm nước, nói tiếp. “Mặt khác, hiện tại hồn phách của anh không được đầy đủ, cũng như một chân ở dương thế một chân ở âm thế, vốn bát tự của anh đã nhẹ, hỏa điểm thấp nên giờ anh giống như con mồi chiêu quỷ di động, mấy tên quỷ đó chỉ cần nhìn thấy anh chắc chắn không có chuyện gì cũng bám lên người anh. Ở thôn Ngụy thì không sao, nếu ra khỏi thôn Ngụy, tôi sợ không đến hai ngày anh sẽ bị quỷ lôi xuống.”

Ngụy Ninh xanh cả mặt: “Ý mày là gần nhất anh không thể quay về thành phố, trừ khi giải quyết xong chuyện này?”

Ngụy Thời nặng nề gật đầu. “Không sai, chính là ý này. Việc này rất phiền toái, tôi đang nghĩ có nên mời sư phụ tôi tới hay không, ông ấy đạo hạnh cao, so với tôi chắc sẽ có nhiều cách hơn, hiện tại trong thôn Ngụy có nhiều chuyện lạ khiến tôi khá lo, giống như sắp xảy ra chuyện lớn gì vậy.”

Ngụy Ninh trầm mặc một hồi. “Cho dù ở lại thôn Ngụy cũng không phải vẫn như nhau sao, lúc anh ở bên ngoài căn bản không dính vào mấy chuyện tà môn này.”

Anh sống ở thành phố B nhiều năm như vậy, cho đến giờ còn chưa gặp phải chuyện quái lạ nào, cùng lắm là năm mơ ác mộng vài lần, tỉnh lại thì ánh nắng ban ngày chiếu tới liền quên hết đi. Lần này mới quay về thôn Ngụy không bao lâu đã có bao nhiêu chuyện lạ xảy ra, khiến anh vội vội vàng vàng trở tay không kịp.

Trần Dương luôn ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, đột nhiên chen vào một câu. “Anh Ninh, đây là do trước đây cậu không bị tán hồn.”

Ngụy Ninh suy sụp tinh thần, hít sâu một hơi. “VẬY RỒT CUỘC PHẢI TÌM MỘT HỒN KIA VỀ NHƯ THẾ NÀO?”

Khi còn nhỏ anh cũng từng nghe má Ngụy nhắc tới những đứa trẻ bị tán hồn, cha mẹ liền tới cổng thôn gọi hồn về, những người cha mẹ đó gọi thật lớn, ở giữa trời chiều, một lần lại một lần gọi tên con nhà mình, mãi tới đêm, mãi tới khi gọi được hồn con mình về. Thường thường sau đó giọng nói của cha mẹ đều khàn cả đi, không nói nổi nữa, nhưng vẫn phải gọi, từ xa nghe thấy cứ như đánh thẳng vào lòng mình, làm Ngụy Ninh lại nhớ tới mấy chữ “đổ quyên đề huyết.”

Linh hồn trẻ con không vững, dễ bị mất nhưng cũng dễ tìm về, ngược lại, hồn phách người lớn vốn vững chãi rồi, sớm hòa nhập với cơ thể, thế nên sẽ không dễ xảy ra hiện tượng tán hồn, nếu xuất hiện cũng rất khó xảy ra và khó tìm về, không chỉ phải đứng ở cổng thôn gọi vài câu là được, hơn nữa tìm về rồi cũng khó quay về như trước.

Ngoài cửa truyền đến tiếng nhạc đàn tràng, tiếng kèn tò te tò te, tiếng trống, từng từng bang bang, xen lẫn là tiếng niệm kinh phụ xướng đầy nhịp điệu.

Mùi hương lan tỏa trong không khí.

Ba người, một người ngẩn người, một người hút thuốc, một người nghịch hộp thuốc của mình, nhất thời trở nên yên tĩnh.

Ngụy Thời bảo Ngụy Ninh nghĩ kỹ một chút, đêm hôm đó trong nhà Ngụy Tam thậm chí có chuyện gì xảy ra, Ngụy Ninh liền đem mọi chuyện không chút thiếu sót kể tỉ mỉ lại một lần, trừ phần anh quên mất kia, mà phần đó thì Ngụy Thời cũng không hỏi tới. Một người sau khi trải qua tình trạng tán hồn, chuyện nhớ được chuyện không đã là tốt rồi, ít nhất là so với người đàn độn hôm qua, kể cho anh ta nghe chuyện “nàng bạch tuyết và bảy chú lùn” rồi bảo anh ta kể lại anh ta kể được sao?

Ngụy Ninh nghe xong bỗng nhiên mở miệng nói. “A Thời, có thể tìm người bày ra “quỷ độn” trong thôn Ngụy trước không?” Nếu mọi chuyện không rõ ràng, cứ loạn thành một cục thì chi bằng đem chuyện rõ ràng ở trước mắt ra giải quyết trước, sau đó làm sáng tỏ từng tầng từng tầng, rồi mặt trăng cũng sẽ ra khỏi mây đen.

Ngụy Ninh cảm thấy đây sẽ là một khởi đầu tốt.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Hung Sát

Ngụy Ninh ngủ một giấc, sau đó bệnh trạng đã đỡ hơn nhiều, trước kia cầm khối tảng ngọc lạnh lẽo trong tay, giờ không còn cách nào khác đành đeo trên cổ.

Giường của anh hiện tại đang bị Trần Dương vốn đã mất máu quá nhiều chiếm mất.

Trần Dương vốn tùy tiện, không sợ trời không sợ đất, theo lời hăn nói thì hăn trời sinh bất tự vững chắc, dương khí nặng, mấy tên quỷ đó nhìn thấy hăn đều phải e ngại. Lúc hăn vừa sinh ra bà nội hăn ôm hăn đi xem mệnh, mấy ông thầy bói trăm miệng một lời đều nói như vậy.

Bên này Trần Dương vừa nằm lên giường liền ngáy, bên kia Ngụy Ninh cùng Ngụy Thời bước ra cửa, đến nhà chính, trong nhà chính từng người đến người đi, một nhóm người thôn Ngụy đứng ở bên cạnh đạo sư xem náo nhiệt.

Ngụy Tam thẩm ngồi cạnh bàn thờ, có mấy người phụ nữ trông bằng tuổi ngồi cạnh bà.

Đây là đàn tràng lớp người già lập cho lớp trẻ, bồi phận đặt ở đó nên Ngụy Tam thẩm tuy cũng là “người phụ lễ” nhưng không thể để bà đứng, cũng không thể để bà quỳ, vậy nên ở bên cạnh đạo sư thường được đặt một băng ghế dài để lớp người già lúc mỏi quá có thể ngồi một chút.

Ngụy Tam thẩm nhìn Đông lão đầu niệm kinh theo tiết tấu, cơ thể cũng theo đó mà lắc lư, vẻ mặt đại ra, ánh mắt đờ đẫn, chỉ cần liếc nhìn một cái liền nhận ra tâm người làm mẹ này cũng đã sớm thành tro.

Ngụy Ninh vừa đến Ngụy Tam thắm liền nhìn thấy anh, vẫy vẫy tay, Ngụy Ninh bước đến, Ngụy Tam thắm nắm chặt tay anh. “A Ninh à, con nói xem A Tích ở phía dưới có ổn không? Có thể trách mẹ không trông nom nó để nó xảy ra chuyện không?”

Tay Ngụy Tam thắm lạnh như băng, không có chút nhân khí.

Ngụy Ninh nghe giọng nói mơ hồ của bà, cái mũi có chút lên men, cố dùng giọng nói nhẹ nhàng. “Chắc chắn không đâu, A Tích biết mẹ xót cậu ấy, mẹ đừng nghĩ như vậy, cậu ấy biết được ở dưới đó cũng đau lòng.”

Cái gọi xót, kỳ thật cũng chính là thương yêu.

Ngụy Tam thắm nghe xong nước mắt liền chảy ra, mấy người phụ nữ bên cạnh liền an ủi bà, Ngụy Ninh cũng an ủi vài câu, sau đó liền làm “tùy tề” thay cho người bà con xa kia, cầm ba nén hương trong tay, đứng ở vị trí gần cuối hàng bên phải của Đông lão đầu.

Lúc hai người nói chuyện Ngụy Ninh cảm thấy khối táng ngọc trước ngực kia âm khí ngày càng nặng, từ tim anh lan tới toàn thân, Ngụy Ninh không biết rốt cuộc là cảm thấy thoải mái hay khó chịu, cảm giác rất kỳ quái.

Lúc này, Ngụy Thời mượn một cái la bàn đi tới đi lui trong nhà Ngụy Tam thắm, đi khắp các ngõ ngách, sau khi xem xét kỹ lưỡng lại ra ngoài, vòng quanh ở bên ngoài một vòng. Ngụy Thời nhìn chăm chăm mặt la bàn, lẩm bẫm, không nên coi thường la bàn coi nó chỉ là kim chỉ nam, châm trên la bàn biến hóa khó lường, đơn giản mà nói thì kỳ môn bát pháp phân loại thành đường châm, đoái châm, khi châm, kháng châm, trầm châm, nghịch châm, trắc châm, chính châm.

Châm trong la bàn trên tay Ngụy Thời lay động, lắc phải lắc trái mãi không đứng yên, giống một cái “kháng châm”, “kháng” giả cho dù dừng lại cũng cho thấy nơi này âm khí nặng, oán khí tụ tập nhiều, hưởng hồ, hiện tại

la bàn này cứ như phát điên lắc tới lắc lui, xoay liên tục làm người ta chóng mặt.

Vị sứ phụ không đứng đắn của Ngụy Thời từng nhắc đến hiện tượng này với hãn, chỉ nói một câu: Nếu như la bàn xuất hiện tình huống này thì hãy chạy thật xa khỏi chỗ đấy, đừng bao giờ quay đầu lại nếu không kiêu gì cũng phải bỏ mạng. Nói đến đó liền đổ một ngụm rượu vào miệng.

Sứ phụ của hãn luôn là người trong trời đất bao la, chính mình là lớn nhất, khó có dịp lại cẩn thận cảnh báo học trò của mình như vậy, thậm chí còn không cảm thấy hành động đào tẩu dứt khoát này rất đáng xấu hổ có thể thấy được tình huống này quá thật nguy hiểm vạn phần, một khi xuất hiện thì trong vòng mười dặm, cả người lẫn động vật đều bị tổn thương, trong vòng trăm mét, người và động vật chết hết.

Lòng Ngụy Thời bồn chồn, đệt, nếu như hãn biết tên khốn nạn nào khơi lên “quỷ động” hãn nhất định đánh tên kia đến mất xác, phải đánh gã 50 âm roi để gã biết thế nào là sống không bằng chết, lại biết được thế nào là chết trong đau đớn.

Thật ra Ngụy Thời không có thiên nhãn, hãn chỉ có thể nhìn qua tên tiểu quỷ mình nuôi, hoặc dùng những biện pháp khác, rõ ràng xung quanh âm dương nhị khí, trong tình huống này hãn đều tránh dùng đến tên tiểu quỷ kia, dùng một lần phải trả giá thâm một lần, càng làm nhiều, ngày nào đó hãn sẽ trở nên người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Ngụy Thời thở dài, vè mặt ủ rũ mà lấy một cái bình sứ nhỏ nút đỏ từ hộp thuốc ra, đổ ra một giọt nước mắt trâu, sau đó xoa lên hai mắt mình, thu không đủ chi, một ngày thật chán, Ngụy Thời cảm thán một câu.

Hãn nhắm mắt lại rồi mở ra, thế giới trước mặt đã biến đổi.

Âm khí dày đặc đến mức biến thành sương mù bao phủ cả ngày, che lấp mặt trời, mới nãy còn là ban ngày bây giờ đã trở thành ban đêm, Ngụy Thời

hoảng sợ đến mức suýt chút nữa thì ngã, chuyện này cũng quá khoa trương rồi.

Trong âm khí có những cái bóng trắng, gào thét trong im lặng, bay qua bay lại trong phòng Ngụy Tam thâm, có cái chui vào từ bên tường, có cái từ trên nóc chui xuống.

Ngụy Thời nhìn đến trợn mắt há mồm, đệt, sao lại nhiều hung thần như vậy, không thể nào!

Ngụy Thời nhìn thấy hai cái bóng trắng đang dùng sức lôi kéo một người phụ nữ trong thôn Ngụy, người phụ nữ kia sắc mặt tái nhợt, khí huyết không đủ, có lẽ là mới đẻ non không lâu, mắt thấy hồn phách sắp rời thân thể, một khi hồn phách bị cái bóng này kéo đi thì không cứu được nữa.

Hắn nhanh chóng chạy tới, mặc kệ người phụ nữ này nghĩ thế nào, dán một lá bùa vào sau lưng chị, sau đó lấy một lá bùa khác ra đặt vào tay chị, bình tĩnh nói: “Mau nuốt lá bùa này vào.”

Thần trí người phụ nữ kia dường như đã bị mê hoặc, ánh mắt vô thần mà nhìn Ngụy Thời, Ngụy Thời vội tát cho chị hai cái, cuối cùng có thể đánh tỉnh hơn một chút. “mau nuốt vào đi.” Ngụy Thời thúc giục.

Người phụ nữ kia vừa bị tát hai cái tỉnh cả mòng, cư nhiên lại thực sự nghe theo lời hắn nuốt lá bùa kia vào, nuốt xong hồn phách lập tức ổn định lại, hai cái bóng trắng kia thấy con vịt nấu chín rồi còn bay mất thì tấn công về phía Ngụy Thời.

Ngụy Thời cũng không khách khí, coi chỗ máu vừa rút của Trần Dương như rượu mà phun xung quanh, bắn đến hai cái bóng trắng kia, lập tức “xèo xèo” mà bốc khói nhẹ, hai cái bóng đó bị đốt không kêu được, chạy về trung tâm âm khí.

Ngụy Thời đặc ý nhìn thoáng qua hướng hai cái bóng kia chạy liếc mắt một cái, giơ một ngón giữa, không đợi hẳn đặc ý xong trên lưng đã bị đập một cái. “Chị nói này Ngụy Thời, chú gây sự gì đấy hả, tự nhiên tát chị hai cái, không nói rõ chuyện này chị không để chú yên đâu.” Một giọng nữ sắc bén ở bên cạnh vang lên.

Nhìn người phụ nữ vẻ mặt hung dữ đang xoa thắt lưng trước mặt mình, Ngụy Thời nuốt nước miếng, cười cười. “Hì hì, A Hân, vừa rồi em nhìn thấy trên mặt chị có hai con muỗi, nhện không được, hì hì”

Người phụ nữ kia nhìn hẳn từ trên xuống dưới. “Chị thấy chú một ngày không gây phiền phức thì không chịu được, xem chị nói với biểu cô thế nào.”

Ngụy Thời gãi gãi cằm không nói gì, tùy chị lái nhai.

Bóng trắng trước mắt lúc ẩn lúc hiện, Ngụy Thời nhện không được lạnh cả sống lưng, rốt cuộc phải làm sao đây, dù sao cũng phải nghĩ biện pháp xử lý chuyện này, nghĩ vậy, Ngụy Thời đột nhiên nghĩ tới một cách, nhất cử lưỡng tiện, chẳng qua có nguy hiểm một chút, nếu làm không tốt thì Ngụy Ninh nhất định phải chết.

Nên hẳn có chút do dự.

Thân thể Ngụy Ninh còn chưa khỏe hẳn, làm tùy tể hơn một giờ liền đứng không nổi, vừa vặn đến giờ ăn cơm chiều, Ngụy Ninh lau mồ hôi trên trán, đi vào phòng.

Trần Dương vẫn còn ngủ, Ngụy Ninh gọi hẳn dậy ăn cơm.

Lúc này Ngụy Thời bước vào, hướng về phía Ngụy Ninh làm mấy dấu hiệu chỉ anh em lớn lên cùng nhau mới biết, Ngụy Ninh thấy vậy liền đi theo phía sau hẳn, hai người một trước một sau đi tới sau nhà Tam thẩm, tìm chỗ không có ai.

Ngụy Ninh lau mồ hôi, mấy ngày nay anh toàn mồ hôi là mồ hôi. “Gọi anh tới là muốn nói gì?”

Ngụy Thời không trực tiếp trả lời anh mà lấy ra bình sứ đựng nước mắt trâu kia, đau lòng nhìn đi nhìn lại rồi mới đổ vào tay Ngụy Ninh một giọt, để anh bôi lên mí mắt mình, Ngụy Ninh làm theo những gì hắn nói. “Cho anh đại khai nhãn giới, vốn không định để anh dính vào việc này, giờ không tránh được.”

Ngụy Ninh vừa mở mắt ra liền sợ tới mức rụt lùi, theo bản năng mà phun ra một câu: “Cái đệt!”

Ngụy Thời nhìn mặt anh trắng bệch, rõ ràng là đáng vẻ chấn kinh quá độ liền “ha ha” cười hai tiếng có vẻ đê tiện. “Anh Ninh, nhìn rõ rồi chứ?”

Hắn còn chưa nói xong, Ngụy Ninh liền nhảy dựng lên, một cái bóng trắng vừa từ chui từ dưới đất lên chỗ anh, muốn túm lấy chân anh, Ngụy Ninh lau mồ hôi trên trán. “Đây rốt cuộc là cái gì? Bị nó chạm vào chân anh giống như bị đóng băng, lạnh đến tê dại.”

Ngụy Thời vội đưa cho anh một lá bùa. “Anh cầm lấy, tạm thời có thể khiến thứ đó không tới gần, bọn chúng là hung thần, cũng chính là ác hồn. Những người chết oan, chết đột ngột, không muốn đi đầu thai sống ở nơi âm khí nặng, qua năm này tháng nọ sẽ biến thành ác sát, hoàn toàn không còn thần trí mà chỉ còn một suy nghĩ phải mang người sống biến thành giống như chúng.”

Ngụy Ninh không rõ quan niệm này lắm. “Từ đâu tới mà nhiều vậy?” Đầu óc anh suy nghĩ một chút. “Đều do “quỷ độn” kia mời tới?”

Ngụy Thời gật gật đầu. “Ừ, tôi cũng không biết tại sao cạnh thôn Ngụy lại có nơi nuôi nhiều hung thần như vậy.”

Lòng Ngụy Ninh sợ hãi nhìn những cái bóng trắng đó, lúc trước không thấy không nghe được tiếng gào thét vô thanh, giờ dường như cảm nhận được hết, đầu óc anh cứ như đã bị ảnh hưởng, mơ mơ màng màng, giống như dấu hiệu hôn phách rời khỏi cơ thể, anh nắm chặt lá bùa kia, khối tảng ngọc trên ngực phát ra luồng khí mát mẻ cũng ngày càng lạnh, nhưng là như thế anh lại cảm giác tốt hơn. “Làm sao bây giờ?”

Cái này chỉ có thể hỏi Ngụy Thời, hẳn mới biết chuyện này.

Ngụy Thời gãi gãi cằm, có chút phân vân, nhưng là cuối cùng hẳn vẫn quyết định dù sao mọi chuyện cũng đã hung hiểm đến mức này, nếu không làm thì chết, làm may ra còn đường sống. Cứ đánh cuộc một phen, không tính mệnh mình lại xui đến vậy, còn chưa kịp cưới vợ đã chết, thế chết thật không nhắm mắt. Trong đầu nghĩ vậy đồng thời đem kế hoạch nói với Ngụy Ninh một lần.

Ngụy Ninh nghe xong nói. “Năm chắc mấy phần thành công?”

Ngụy Thời lắc đầu. “Còn phải xem tình huống thế nào đã.”

Mắt phải Ngụy Ninh giật giật, anh giơ tay đè chặt mí mắt. “Tuy rằng thấy mày chẳng đáng tin nhưng mà cũng chẳng quản nhiều vậy được, anh tình nguyện liều mạng, so với việc biến thành tên đần độn chỉ biết ăn cơm chảy nước miếng thì chết tốt hơn.”

Ngụy Thời vừa rồi còn đứng đắn nghiêm túc, lập tức lộ ra vẻ cợt nhả. “Anh Ninh à, nào có nghiêm trọng vậy, anh nhìn tôi từ nhỏ đến lớn không phải vận khí đều rất tốt sao.”

Trên đời này, thứ không đáng tin nhất chính là: vận khí.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Bóng Trắng

Tuy nói là phải hành động nhanh một chút, nhưng giai đoạn chuẩn bị trước cũng vô cùng phiền phức.

Ít nhất Ngụ Thời nói tạm thời hẳn phải rời khỏi thôn Ngụ một ngày, ra ngoài mua một số đồ vật, hiện tại trong tay hẳn vẫn thiếu vài thứ. Vừa nghe hẳn nói vậy Ngụ Ninh lập tức dừng cảm: “Chúng ta có nên làm theo lời Ngụ Thời để những người xung quanh tạm thời rời khỏi đó không?”

Ngụ Thời lắc đầu: “Vô dụng thôi, tất cả người nơi đây đã bị dính âm khí của hung thần, cho dù chạy cũng chỉ có đường chết.”

Ngụ Ninh nhất thời tức cười: “Vậy liều mạng....”

Hai người thương lượng một chút, mỗi người chia ra một ngã, Ngụ Thời quay về phòng khám của hẳn lấy vài món đồ chuẩn bị rời khỏi, Ngụ Ninh cũng quay về nhà lấy chìa khóa xe cho hẳn, hai người đứng ở ngã ba kia nói một hồi rồi từng người đi làm chuyện của mình.

Má Ngụ lo lắng cho Ngụ Ninh, anh lại không nghe lời bà, nhất định phải mang tiền đi giúp Ngụ Thời thì thôi đi, dù sao tiền không có có thể kiếm lại chỉ là khổ cho Ngụ Ninh mà thôi, nhưng sau đây anh còn muốn làm tủy tể cho Ngụ Thời, bà thật sự không hiểu được.

Người còn mang bệnh, rốt cuộc anh đặt bà mẹ này ở đâu? Hay là muốn chọc bà tức chết!

Nghĩ không ra vẫn là nghĩ không ra, bà giận dữ một lát, rốt cuộc vẫn lo lắng cho bệnh tình của Ngụ Ninh, đợi Ngụ Ninh về lấy chìa khóa xe thấy

sắc mặt anh không tốt, gương mặt xanh xao, sắc mặt tái nhợt, cước bộ hư phù, trong lòng lại căng thẳng, cũng chẳng kịp tức giận mà nhanh chóng đi theo vào phòng Ngụ Tam thãm.

Thà nó ở ngay dưới mắt mình còn hơn để nó gặp chuyện không may ở nơi mà mình không biết.

Ngụ Ninh vội vội vàng vàng đi vào phòng Ngụ Tam thãm, ở ngoài đâm vào người hầu của Đông lão đầu từng giúp anh một lần, người kia sẵn có gương mặt tươi tắn, gặp người là cười, là một người thành thực, nhìn thấy Ngụ Ninh liền gọi: “Ngụ Ninh...”

Ngụ Ninh ngẩng đầu, thấy là cậu ta, mặt không đổi sắc cười một cái, ấn tượng của anh đối với cậu ta không tệ, mấy người hầu khác của Đông lão đầu tính tình cổ quái y như gã ta, thấy người đều nghênh mắt nhìn. Nhưng Đông lão đầu còn thấy có chút bản lĩnh, sâu xa khó đoán khiến người ta không dám khinh thị, người bên cạnh ông ta thì như vẽ khổ không thành lại thành chó, người khác đều nể mặt Đông lão đầu nên mới không vác gậy mà đuổi đánh bọn họ.

Ngụ Ninh lấy ra một điều thuốc, ném cho người hầu kia: “A Đông, đàn tràng này kết thúc chưa?”

Cậu ta tên gọi Lâm Đông, nghe nói là họ hàng xa của Đông lão đầu.

A Đông nhanh tay lẹ mắt chụp được, tay cầm điều thuốc lá đặt dưới mũi: “Thuốc tốt! Cảm ơn nhiều ha.”

Thuốc này Ngụ Ninh lấy ở chỗ Ngụ Thời, anh em mà, của Ngụ Thời cũng là của anh nên anh thân nhiên mà hưởng thụ mấy câu này của Lâm Đông.

Hai người ngồi trên bàn gỗ cách đó không xa, hút thuốc nói chuyện, thiên nam địa bắc gì cũng nói, chẳng sợ việc không thể nói cũng nói, Ngụ

Ninh nheo mắt lại, vô tình hữu ý mà nói chuyện với Lâm Đông cũng là một phần trong kế hoạch của Ngụy Thời, bóng gió mà điều tra xem Đông lão đầu đã làm gì ở thôn Ngụy.

Ngụy Thời cho rằng người đáng hoài nghi nhất là Đông lão đầu, dù sao thì “quỷ độn” cũng là thiên môn, không có kiến thức cùng thủ đoạn sẽ không làm được.

Trước tiên nói tung tung một hồi, sau đó Ngụy Ninh hỏi bọn họ bình thường lập đàn tràng như thế nào, Lâm Đông rít một hơi, nhả ra một luồng khói: “Cũng như thế kia, khởi linh, khai tế, niệm kinh, xuyên hoa, đưa hồn, say đó là đưa tang, chỉ khác một điểm là có người chỉ lập đàn tràng hai hôm vậy phải niệm kinh hai hôm, người có tiền lập ba hôm, bảy hôm, đều vậy thôi, làm quen thì nhắm mắt cũng biết bước tiếp theo làm thế nào.”

Ngụy Ninh nghe thấy nở nụ cười, lập đàn tràng cũng có kinh nghiệm, cứ như dạy học, có thầy giáo không mang sách giáo khoa cũng biết dạy thế nào, giảng những thứ gì, nên dạy ra sao.

Lúc này Lâm Đông đột nhiên vỗ vỗ bả vai Ngụy Ninh. “Nhưng mà ở thôn Ngụy của các anh có chút không giống.”

Ngụy Ninh nghe những lời này lập tức cứng người, tinh thần lên cao, vội đuổi theo hỏi. “Không giống chỗ nào? Tôi lại nghe nói những việc tang lễ ở thôn Ngụy đều tìm Đông lão đầu đầu tiên, nói vậy ông ấy cũng khá, không giống đạo sư giả, chuyên nhàn rỗi niệm vài câu kinh, niệm năm phút nghỉ mười phút.”

Lâm Đông cười ha ha. “Đây là lần đầu tiên tôi đi theo Đông lão đầu làm việc, trước đây đều ở trong phòng học, tối hôm qua Đông lão đầu mang theo tôi đến viếng mộ, lập một cái đàn tế nho nhỏ, nói là ở thôn Ngụy các anh....”

Nói đến đây phía sau cậu ta vang lên một tiếng hét to: “Lâm Đông, mày ở chỗ này làm gì, bắt đầu rồi, mau rút trở về.” người nói là Đông lão đầu, gương mặt vàng vọt, cứng nhắc như quan tài, lúc này lớp da kia nhăn nhó, run rẩy một chút, sắc mặt thật sự khó coi.

Lâm Đông hoảng sợ, dập tắt thuốc nại ngừng cười với Ngụy Ninh: “Tôi phải đi đã.” Còn chưa nói xong đã chạy vào phòng nhanh như chớp.

Ngụy Ninh hút xong điếu thuốc kia mới rời khỏi.

Quả nhiên cổ quái, Ngụy Thời suy đoán cũng không có gì sai, anh một mặt suy nghĩ một mặt đi vào phòng, vừa đi tới cửa, tiếng nhạc ai oán đã vang lên.

Beng beng beng, éo éo éo, u u u – nhạc thanh kia một cao một thấp, một lên một xuống, một đưa một nhận, lại một lên một xuống, đều có ý cả, nghe lớp người già nói cúng bái quan trọng nhất là dàn nhạc, những âm thanh đó có thể khiến quỷ hồn nghe thấy mà luyến tiếc rời đi.

Ngụy Ninh cũng cầm ba nén hương, châm lửa, đứng ở vị trí cuối bên trái Đông lão đầu.

Ngụy Ninh vốn định lập đàn tràng ba ngày, sau đó xem xét tình huống, ba ngày có thể để A Tích rời đi, nếu không được thì thêm bốn hôm nữa, đàn tràng bảy ngày có thể được rồi chứ? Lập đàn tràng đúng là một việc hao tiền, ba ngày cũng đã mất khoảng một vạn rưỡi.

Thật rõ ràng, Ngụy Ninh khẳng định không phải loại người nói câu “tiền không phải vấn đề.”

Nếu bảy ngày vẫn không được, vậy Ngụy Ninh cũng phải liều làm pháp rồi xem tiếp tình hình.

Ngụy Ninh đã lau khô nước mắt trâu trên mí mắt, anh thật sự không muốn nhìn những cái bóng trắng đó lượn qua lượn lại, có lẽ một cái từ trên người mình xuyên qua, cứ như bị một thùng nước đá hắt vào, rùng mình một cái.

Trước khi đi Ngụy Thời cho Ngụy Ninh một lá bùa.

Đồng thời cũng nói trận pháp kia tạm thời chưa khởi động, nên hiện nay chưa có chuyện gì xảy ra, những cái bóng đó cùng lắm tìm vài người có bát tự nhẹ, hỏa diễm thấp, dương khí không đủ để gây phiền toái một chút, sẽ không gây chết người, nếu có người đột nhiên đứng ngất thì không cần do dự tát cho hấn hai tát, đánh tỉnh lại, sau đó dán bùa vào sau lưng.

Việc này người không có pháp lực cũng làm được.

Ngụy Ninh lúc nào cũng chú ý động tĩnh xung quanh, có chuyện gì liền lập tức chạy tới, nhiều lần chỉ là vỡ cái chén, đang trong lúc nước sôi lửa bỏng này khiến người ta giật cả mình.

Lập đàn tràng là cả ngày lẫn đêm đều không được dừng, nhóm đạo sư sẽ thay phiên nhau niệm kinh trước bàn thờ, dù đêm hay ngày cũng vậy, nếu là kinh văn quan trọng sẽ để Đông lão đầu niệm, những thứ khác thì để người trong gánh hát thay.

Quá nửa đêm, Ngụy Ninh không kiên trì nổi liền quay về nhà ngủ, ở nhà Ngụy Tam thậm chí khẳng định không ngủ được, rất ồn.

Anh đi theo má Ngụy về nhà, rửa mặt qua lên giường nằm, thở dài một tiếng thư thái, xương cốt anh rệu rã hết cả, lâu rồi không mệt mỏi như vậy không qua bao lâu liền chìm vào giấc ngủ.

Ngụy Ninh ngủ mơ, mê mê hồ hồ như ở trên trời, chân không chạm đất, trong lòng anh hoảng hốt, vì thế bay tới bay lui, tìm một chỗ đặt chân.

Xung quanh đều ướt sũng, tụ tập lại, âm khí màu xám trắng như sương mù dày đặc, anh cảm thấy trong cổ âm khí này rất thoải mái, cứ như cá gặp nước.

Trong màn sương mù xám trắng vô biên, có rất nhiều “thứ” ở cùng anh, nhưng mà anh cảm thấy mình và chúng không giống nhau nên không dám tới gần chúng, thấy từ xa liền chạy.

Thời gian không có giới hạn, không biết trời đất biến hóa, không biết ngày tháng bao nhiêu, không biết nhân thế thay đổi.

Ngay trong lúc Ngụy Ninh cảm thấy mờ mịt có một cái bóng trắng tỏa ra âm khí, sát khí, huyết khí rất nặng từ từ tiến lại gần, anh sợ hãi vội xoay người bước đi, nhưng động tác của cái bóng kia nhanh hơn anh, nhanh hơn rất nhiều, còn chưa kịp trốn đã bị cái bóng kia bắt được.

Ngụy Ninh gào thét trong im lặng, liều mạng giãy dụa.

Anh sợ, tên này rất ác, còn ác hơn cả anh!

Huyết khí, sát khí, âm khí trên người cái bóng trắng này đã đặc đến mức đông thành vật chất, mới bị nó tóm được thôi Ngụy Ninh đã hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, không, đến cả ý chí phản kháng cũng không có nữa.

Thực lực kém quá nhiều, cứ như ngọn núi cạnh thôn Ngụy mà so với năm đỉnh núi Thái Sơn vậy.

Ngụy Ninh run run, không ngừng gào thét, hoàn toàn không thể dùng lý trí để khống chế hành động của mình... có lẽ vì anh đã ở trong tình trạng này, căn bản không nghĩ gì tới lý trí nữa.

Anh bị cái bóng trắng đó tóm lấy, bên tai nghe được “âm thanh” của nó: “cuối cùng cũng tìm được.”

Toàn thân Ngụy Ninh không ngừng run rẩy, bản thân cứ sắp tiêu tán trong màn sương mù dày đặc này, điều này làm anh càng sợ hãi, bản năng sinh tồn nói cho anh biết một khi chuyện này xảy ra, chắc chắn anh không sống nổi.

Nhưng anh không thể làm khác, giấy dựa thế nào cũng không được, chỉ có thể bị cái bóng trắng kia kéo xuống.

Cái bóng trắng kia kéo anh tới càng gần, Ngụy Ninh càng cảm thấy chân càng nặng, đến cuối cùng không đứng dậy nổi, cái bóng đó vẫn kéo anh đi về phía trước, anh đi không nổi, không động đậy, Ngụy Ninh mở miệng, không ngừng hít thở, đến cả sức giấy dựa cũng không có.

Không có sức lực, anh muốn đi vào trong vùng sương mù xám trắng dày đặc do âm khí tạo thành kia, chỉ cần cơ thể ở trong luồng âm khí đó anh liền cảm thấy thoải mái, tràn ngập năng lượng, hiện tại cái bóng trắng này muốn kéo anh ra ngoài, anh không muốn.

Nếu lúc này Ngụy Ninh có cảm giác hận, nhất định là anh hận chết cái bóng trắng này.

Ngụy Ninh thấy lạnh, trên người lạnh quá, trong lòng cũng lạnh, lạnh đến toàn thân đông cứng, răng nanh va vào nhau, vừa ra khỏi vùng âm khí đó Ngụy Ninh liền cảm thấy khó chịu chỉ muốn co vào một chỗ, miệng không tiếng động mà rít, cái bóng trắng này thật hiểm, là muốn hại chết anh, là muốn hại chết anh...

Cái bóng trắng vẫn luôn kéo anh lập tức ngừng lại, Ngụy Ninh không kịp thu thế vẫn đi về phía trước, kết quả liền va vào người nó.

Vừa chạm vào nó Ngụy Ninh cảm giác như bị băng đao cắt vào người, lập tức lùi lại, anh không cưỡng lại được hấp dẫn, vừa sợ hãi vừa tiến đến gần cái bóng trắng kia, càng dựa vào lại càng gần, đến mức hai người dán

sát vào nhau, lớp âm khí màu xám trắng bao quanh cái bóng trắng kia như tơ như lũ mà chui vào trong cơ thể Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh thoải mái mà rên rỉ một tiếng, âm thanh kia áy muội như khi cùng người lăn lộn trên giường, dưới sự vuốt ve của người ta khoái cảm từng lớp từng lớp đánh lại, khiến anh đạt tới cao trào, trong nháy mắt đó phát ra tiếng rên thỏa mãn.

May mắn lúc này Ngụy Ninh đã sớm không bị thể diện cùng đạo đức thường ngày trói buộc, nếu không da mặt khẳng định không chịu được.

Cái bóng trắng kia không ngăn cản anh tới gần, ngược lại như cổ vũ.

Ngụy Ninh đương nhiên không chút khách khí, trên thực tế anh cũng hiểu được giờ khách khí thì được gì, liền bám lấy người của cái bóng trắng kia, bóng trắng kia vẫn tiếp tục đi về phía trước: “Đi.”

Đi thật lâu, cuối cùng đưa Ngụy Ninh đến một chỗ.

Ngụy Ninh tỉnh tỉnh mê mê, không hiểu được đây là đâu, bóng trắng kéo anh khỏi người nó, Ngụy Ninh không chịu buông tay, sống chết không buông nó ra, bóng trắng không biết làm thế nào đành hít một hơi, cứ như không có biện pháp nào với sự cố chấp của anh, lại không muốn ép buộc anh.

Ngụy Ninh sợ lại bị kéo ra, càng khẩn trương bám lấy người cái bóng trắng.

Huyết khí, sát khí, âm khí trên người cái bóng trắng vốn để hù dọa anh dường như cũng mất đi tác dụng, thậm chí anh còn cảm thấy cổ huyết khí, sát khí, âm khí kia khiến người ta tuy khó chịu một chút nhưng không hại gì đến anh cũng không sao.

Đều là bản năng xu lợi tị hại* mà thôi, hiện tại Ngụy Ninh phát huy bản năng này tới cực điểm.

Cái bóng trắng kia nhẹ nhàng vỗ vỗ Ngụy Ninh, cứ như sợ dọa anh nên động tác nhẹ nhàng, giống như đối với bảo vật không biết nên làm thế nào cho phải.

Cuối cùng, nó nhìn Ngụy Ninh hồi lâu vẫn không chịu buông nó ra, đành phải mang theo cái cục nợ này mà đi dạo lung tung.

Ngụy Ninh vừa bám lấy nó vừa nơm nớp lo sợ xung quanh, xung quanh tất cả đều là một mảnh bụi mờ mịt, ở giữa có bóng ma màu đen nằm úp sấp trên mặt đất, cứ như mãnh thú đang ngủ, những con mãnh thú đó vì sao lại ngủ, rõ ràng lần trước chúng còn giương nanh múa vuốt cứ như muốn lao vào anh.

Nhưng mà, lần trước, rốt cuộc là lần nào?

Nghi vấn này lóe lên trong đầu Ngụy Ninh, sau đó liền quên không nhớ gì.

Anh theo sát cái bóng trắng, không biết qua bao lâu bọn họ cũng đi tới một chỗ khác, chỗ này âm khí đậm như trong vùng sương mù hồi nãy anh đứng, đến đây Ngụy Ninh rốt cục không bám chặt lấy cái bóng trắng không tha nữa mà từ từ thả lỏng tay.

Đây là chỗ nào?

Một nơi mông mông lung lung, mơ mơ hồ hồ hiện lên trong màu xám trắng của sương mù, nhìn qua như một phòng, nhưng mà là do âm khí ngưng tụ mà thành.

Cái bóng trắng kia kéo Ngụy Ninh vào “phòng”, Ngụy Ninh nhìn thấy ở giữa dường như là một chiếc giường, bên cạnh còn đặt mấy thứ, đây là một

gian phòng.

Ngụy Ninh tò mò trong phòng bay tới bay lui, sờ tới sờ lui, cái bóng trắng ở bên cạnh cũng không ngăn cản, ngược lại ở cạnh anh đùa nghịch với anh, Ngụy Ninh đặt tay lên vách tường, quả nhiên xuyên qua vách tường.

Trò chơi như vậy khiến Ngụy Ninh cao hứng phát ra một tiếng rít.

Anh cũng không hiểu sao một trò chơi ấu trĩ lại khiến mình cao hứng như vậy, nhưng thật sự rất cao hứng, cao hứng đến mức anh chủ động kéo cái bóng trắng kia ở trong phòng bay một vòng rồi lại một vòng, mặc dù trong hoàn cảnh rất quý dị nhưng hai người vẫn chơi đến vui vẻ.

Không biết qua bao lâu, Ngụy Ninh chơi mệt, anh liền bay tới trên giường, nằm xuống, bắt đầu ngủ, mà cái bóng trắng kia ngồi bên giường nhìn Ngụy Ninh chốc lát rồi cũng nằm lên, vốn dĩ giường chỉ đủ cho một người nằm nhưng theo động tác của cái bóng kia chiếc giường tự động biến lớn.

Ngụy Ninh dựa vào cái bóng trắng kia, trong lòng yên lặng bình thản.

Từ khi anh phát hiện bản thân mình ở trong luồng âm khí xám trắng kia, sau lại không thể trốn thoát, đây là lần đầu tiên anh không sợ hãi, không khủng hoảng, không lo lắng cái bóng trắng kia hại anh.

Trong lòng anh biết cái bóng trắng kia là ai, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra tên nên anh nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, vẫn nhìn cái bóng trắng đó. Cái bóng trắng nằm cạnh bị anh nhìn một lát, sau đó vươn bàn tay hình dáng mơ hồ ra, thật cẩn thận mà chạm vào anh.

Động tác kia như tình nhân âu yếm, lại như là cha mẹ vuốt ve, tràn ngập ôn nhu cùng tình yêu thâm trầm.

Trừ má Ngụy ra Ngụy Ninh chưa từng nhận được tình ý như vậy từ bất kỳ ai.

Anh cảm thấy có chút hoang mang, lại có chút ngượng ngùng, thậm chí có chút vui sướng.

Loại cảm giác hạnh phúc này mãi đến khi Ngụy Ninh từ trong mộng tỉnh lại vẫn còn tồn tại, tuy rằng không nhớ rõ nhưng trên mặt anh vẫn hiện lên vẻ sáng láng, khiến mặt anh có nét tỏa sáng, mỗi mệc trở thành hư không, mà ngay cả sắc mặt trắng bệch cũng chuyển biến tốt đẹp.

Thì ra, mơ đẹp là chuyện thư thái đến vậy, hạnh phúc đến vậy.

Lúc Ngụy Ninh tỉnh lại sắc trời còn sớm, anh rửa mặt xong lập tức đi đến nhà Ngụy Tam thẩm, chuyện ở đó không rời khỏi anh, ví dụ như mua đồ và các hạng mục công việc, người quản sự sẽ trực tiếp đến tìm anh mà không tìm Ngụy Tam thẩm.

Chờ xử lý xong mọi chuyện, một buổi sáng cũng trôi qua.

Đến giữa trưa, Ngụy Thời rốt cục cũng quay về, hần rõ ràng cả đêm chưa ngủ, mí mắt dưới có chút thâm, gương mặt trắng nõn không biết đụng ở đâu dính chút bụi, có chút bẩn, hần tới nơi liền kéo Ngụy Ninh ra cửa.

“Đồ vật chuẩn bị xong rồi, 12 giờ đêm nay bắt đầu.” Ngụy Ninh khàn khàn nói. “Đến lúc đó chúng ta gặp nhau bên cầu.”

Ngụy Ninh vỗ vỗ vai hần. “Anh nhớ rồi, mà đi ngủ một giấc trước đi.”

Ngụy Ninh lau mặt. “Chạy trên đường một ngày một đêm, chưa nghỉ xả hơi tí gì, có hơi mệc chút, tôi đi trước.”

Đến nửa đêm, Ngụy Ninh lén từ trên giường ngồi dậy, động tác nhẹ nhàng, lạng lẽ mở cửa, vì chuyện này anh còn đặc biệt đi một đôi giày

mềm, trong vòng năm phút anh đã tới bên cầu.

Ngụy Thời đã chờ ở đầu cầu.

Nhìn thấy Ngụy Ninh, hẳn không nói lời nào, làm một động tác, hai người liền đi về phía ngọn núi.

Bóng cây nặng nề lay động theo gió, tiếng côn trùng huyên náo, có con chim đêm trong màn đêm tĩnh mịch phát ra tiếng kêu thê lương, ngẫu nhiên, có con rắn từ trong bụi cỏ trườn đến rồi nhanh chóng lướt qua.

Cảnh đêm như vậy cũng không dọa sợ hai người Ngụy Ninh, bọn họ đã sớm nhìn quen.

Ngụy Thời đi trước dẫn đường, Ngụy Ninh theo sát sau đó, hai người vẫn luôn đi về phía đỉnh núi, ngọn núi này là ngọn núi có mảnh Âm Thấp Địa kia.

Bình thường vẻ mặt Ngụy Thời vẫn mang theo nét cười gian xảo, lúc này lạnh băng nghiêm túc.

Hắn đốt một chiếc đèn lồng trắng nhỏ hơn so với đèn lồng bình thường, sau đó xách chiếc đèn lồng đó ở trên đỉnh núi, đi tới đi lui, xác định vài phương vị, cuối cùng đứng ở phương vị đó, đó là một mảnh đất cỏ cao tới thất lưng.

Ngụy Ninh biết, chính là nơi này, anh lấy ra con dao đã chuẩn bị sẵn từ sáng, dọn sạch đám cỏ kia, cố gắng dọn dẹp mảnh đất này.

Đợi đến khi chuẩn bị xong, Ngụy Thời để Ngụy Ninh cởi hết áo ra, giơ tay lên, ngón giữa của anh được buộc lên một sợi dây đen, đây cũng là có ý cả, ngón giữa là nơi dương khí mạnh nhất của con người, buộc nó lại có thể giữ lại chút dương khí cuối cùng của con người, mặc kệ gặp chuyện không may gì vẫn có khả năng cứu được.

Nhưng mà, tình huống lúc này rất hung hiểm, Ngụy Thời cũng không chắc làm vậy có được hay không.

Sau đó, Ngụy Thời lấy ra một đồng tiền cổ, đặt trong miệng Ngụy Ninh. “Anh Ninh, nếu nghe thấy tôi gọi anh anh liền nhổ đồng tiền cổ này ra, một giây cũng không được chậm.”

Ngụy Ninh vẻ mặt ngưng trọng mà gật đầu.

Anh nhìn Ngụy Thời cầm lên một ít tiền cổ, nhìn như không có quy luật mà đặt xung quanh bụi cỏ, lại dùng một tảng đá chặn lại, làm xong hẳn mới lấy ra mấy lá bùa, trên mặt có chút do dự, sau đó lại kiên định mà đốt nó.

“Thiên hành hữu thường, vạn thiên thế giới, các hành kỳ đạo, âm thịnh dương suy, ác hành hoành hành, thiên đạo thương thương, tất không tương dung, kim hữu từ thị môn nhân Ngụy Thời, tại đây thỉnh thần linh bốn phương cho ta mượn pháp lực, khai sơn liệt giáp, đuổi quỷ hàng yêu, nhanh nhanh như luật lệnh...”

Ngụy Ninh nhìn Ngụy Thời vái thiên địa bốn phương, thành kính quỳ lạy.

Sau khi lạy xong, Ngụy Thời lấy ra một con dao nhỏ bằng đồng, ở trên cổ tay chính mình cắt một dao, máu tươi lập tức phun tung tóe, giữ chặt cổ tay, đi đến những chỗ đặt tiền cổ mà nhỏ máu vào.

Cùng lúc đó, Ngụy Ninh làm theo những gì Ngụy Thời nói lúc đầu, cũng lấy con dao đặt ở chân mình, cắt một dao trên cổ tay, một dao thật sâu, dùng máu tươi của nhỏ thành một vòng xung quanh mình.

Nói cũng kỳ lạ, chờ làm xong, miệng vết thương liền tự động ngừng chảy máu.

Ngụy Thời đốt một dây hương có mùi thơm rất lạ, dây hương kia thô như cánh tay trẻ con, phía trên có một luồng khói xanh lượn lờ bay ra, di mà không tiêu tán, bay thẳng về phía chân trời.

Không lâu sau, cơ thể Ngụy Ninh cảm thấy từng trận rét run, từ trên mặt đất toát ra một luồng âm khí điên cuồng xông vào cơ thể Ngụy Ninh, anh cứ như thuyền nhỏ giữa biển bị sóng lớn đánh, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp chìm ngấm.

Luồng âm khí đó cứ như xem xét thấy cơ thể Ngụy Ninh được, liền coi anh như chỗ chứa, một cái dung khí.

– xu lợi tị hại: theo điều tốt tránh điều xấu

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tương Sát

Kinh đào hải lãng, phô thiên cái địa* mà quét tới, Ngụy Ninh như con rối gỗ ngồi dưới đất, muốn động cũng không thể cử động, anh đã bị cỗ âm khí kia cướp đi quyền khống chế cơ thể, một đầu ngón tay cũng không động đậy được.

Môi xanh tím, một luồng âm khí hung tàn chạy vào trong cơ thể anh, trong cơ thể đã không còn chỗ cho âm khí tiến vào nhưng chúng vẫn mặc kệ, cứ vậy mà chui vào cơ thể Ngụy Ninh, kết quả là âm khí ngày càng nhiều, dần dần từ trên da tỏa ra.

Từ bên ngoài nhìn vào lúc này cả người Ngụy Ninh bị một tầng xám trắng bao lấy, sương mù bao phủ ướt sũng.

Hơn nữa cỗ sương bù bao quanh Ngụy Ninh mật độ ngày càng dày, diện tích ngày một lớn, dần dần kéo rộng đến chu vi ba thước quanh Ngụy Ninh.

Đám cỏ dại bị Ngụy Ninh chém đứt và chỗ rễ cây trên đất vừa chạm vào đám sương mù này ngay lập tức bị cướp đi sinh khí, biến thành màu đen, bốc mùi như vật chết, âm khí ẩm ướt chui vào trong đất, phàm là chỗ nó chạm tới dần dần đều tản ra mùi bùn lầy hôi thối.

Ý thức của Ngụy Ninh bị đánh tan thành từng mảnh nhỏ, lẫn lộn với đám âm khí đó, chẳng phân được ta người, anh liều mạng muốn thoát ra khỏi đám âm khí ấy nhưng xung quanh đều là âm khí, không có một chỗ cho anh dung thân, đám âm khí đó bắt đầu tản ra hương vị của mỹ thực, đánh về phía anh.

“A —— a a a ——” Ngụy Ninh đỡ trái hở phải, trước chấn sau đẩy, dùng hết sức lực vẫn không có tác dụng chỉ có thể phí công phát ra vài tiếng rít.

Lúc thống khổ như vậy, trên mặt anh lại là vẻ bình thản, thậm chí khóe miệng còn ẩn giấu nét cười.

Nhưng mà nét cười này lộ vẻ dửng dưng, lộ vẻ lạnh lùng, khiến người nhìn không rét mà run.

Thân đang trong địa ngục tra tấn, chỉ có ngón giữa truyền tới cử động rất nhỏ, cử động kia cứ như sợi dây điều khiển con diều, lôi kéo anh, khiến anh không đến mức hoàn toàn bị cuốn vào trong đám âm khí này, không hoàn toàn bị chúng mê đảo thần trí.

Nhưng là, thời gian trôi qua, số lần cử động ngày càng ít, tác dụng cũng ngày càng nhỏ.

Ngụy Ninh quay cuồng trong luồng âm khí, giống như cơ thể bị lửa địa ngục thiêu đốt, nhận hết vô số tra tấn, đau khổ, anh một lần lại một lần nhớ kỹ “Địa Tàng Bồ Tát bản nguyện kinh”, cho dù xé rách thân thể, xương cốt gãy hết thì cũng có một phần kiên trì cuối cùng.

Mà trong lúc Ngụy Ninh bị âm khí xâm lấn thân thể, thống khổ vì bị tra tấn, Ngụy Thời cũng không tốt hơn anh bao nhiêu.

Sau khi lấy dao rạch một nhát ở cổ tay, lại cho nhỏ máu chảy ra ngoài, hấn ngòi khoan chân giữa trận pháp, lòng bàn tay hướng lên trời, đặt trên đầu gối, để máu nhỏ xuống đất.

Từng luồng âm khí toát ra.

Đây là luồng âm khí chưa bao giờ thấy qua ánh mặt trời, cũng không chạm vào người sống, chỉ cần đến gần là sẽ bị ăn mòn, mất đi sinh khí, biến

thành thi thể khô bại.

Mặc dù Ngụy Thời dùng các thủ đoạn tự bảo vệ dương khí cho mình nhưng cỗ âm khí này thật sự quá mạnh, mang tư thái liều mạng đánh tới, hơn nữa hẳn còn dùng máu làm lời dẫn, chỉ có thể để mặc cho dương khí không ngừng bị xói mòn, giờ cũng là nỗ lực hết đà.

Toàn thân Ngụy Thời run rẩy, hẳn mở mắt ra, nhìn thoáng qua Ngụy Ninh ngồi cách đó không xa, trên mặt anh quý dị, nụ cười vắn vẹo cũng ngày một rõ ràng, trong lòng Ngụy Thời run lên, lúc nụ cười kia chân chính hiện trên mặt Ngụy Ninh thì cũng là lúc anh bị âm khí đồng hóa.

Thứ đó bị chôn sâu dưới lòng đất, không biết đã hấp thụ âm khí bao năm tháng, một người thiếu hồn thiếu phách, một chân ở dương thế một chân tại âm thế với chúng mà nói thì đúng là thêm muốn vô cùng, đây là cơ hội tốt cỡ nào chứ, mượn cơ thể anh, chúng có thể quay lại dương thế lần nữa.

Đối với dương thế, đám âm khí này có chấp niệm ăn sâu bén rễ.

Ngụy Thời lo lắng nhìn phía dưới chân núi, nhanh lên, nhanh một chút, nhanh nữa lên, không thể vô dụng, với “quỷ độn” hẳn đã dùng người sống làm mồi, máu tươi làm chất dẫn, lực hấp dẫn ngang với gã bày ra “quỷ độn” kia, không lý nào chúng không có phản ứng gì.

Trên trời bị mây đen che kín, từng đợt âm phong cuộn cuộn thổi qua, cây hòe trong rừng phát ra tiếng “rào rào” như quỷ kêu, dường như tất cả ma quỷ nghe tiếng lập tức hành động, âm thanh “ào ào” “vèo vèo” vang bên tai không dứt, dường như có cái gì bay tới đây....

Hơi thở của cỗ âm hàn kia khiến những vật sống ở phụ cận muốn chạy trốn cũng không được, chỉ có thể nằm trong tổ, quỳ rạp trên mặt đất, đậu trên ngọn cây, bị động chờ kiếp nạn tới.

Tinh thần Ngụy Thời rung lên, đến đây.

Quả nhiên, trong nháy mắt, dưới chân núi, giữa không trung liền xuất hiện vô số bóng trắng, chúng rít lên bay về phía Ngụy Ninh, ngay lúc chúng đến gần trận pháp, một bức tường vô hình ngăn cản chúng.

Nhóm bóng trắng này rít lên, không ngừng va chạm, xông tới, xuyên thủng, nhưng dù thế nào cũng không xuyên qua được. “là ở chỗ này” “đến đó có thể quay về dương thế” là một điều vô cùng hấp dẫn, khiến chúng mặc kệ hậu quả, cố hết sức huých vào bức tường kia.

Nếu gần đó có người có pháp lực nhất định có thể nhìn thấy bức tường vô hình kia đã lung lay sắp đổ.

Mặt Ngụy Thời trắng bệch, cảnh trước mắt hẳn có nghĩ tới, nhưng tưởng tượng kém hơn nhiều so với hiện thực, quá kinh người, may mắn từ lúc hẳn học đạo tới nay đã được huấn luyện tâm cứng như sắt, cho dù hình ảnh trước mắt khiến tâm hẳn lung lay nhưng ngay lập tức có thể trấn định lại.

Còn một đường sống.

Ngụy Thời lấy từ trong ngực ra một món đồ bảo mệnh sư phụ hẳn giao cho, đó là một tấm mộc bài khắc hoa văn theo phong cách cổ, tùy tiện gọi nó là Mộc Tật Lê, là tín vật của chương môn của Từ Thị Nhất Môn, không phải vạn bất đắc dĩ không mang ra sử dụng, lúc đó sư phụ hẳn đã dặn như vậy, dùng một lần liền mất một phần phúc thọ.

Kỳ thật sư phụ hẳn căn bản không muốn đem thứ đồ mang điềm xấu này giao cho đồ đệ mình, nhưng đây là tín vật tổ sư gia truyền xuống, cho dù ông có gan to mật lớn cũng không dám công nhiên khi sư diệt tổ, nên dù không muốn cũng đành giao ra.

Giao cho rồi còn buộc Ngụy Thời phải thề đời này nhiều nhất dùng nó hai lần, nếu quá Ngụy Thời hẳn coi như khi sư diệt tổ.

Lúc Ngụy Thời thề, trong lòng cũng hộc máu.

Ngụy Thời lấy khối mộc bài ra, lấy sợi dây buộc trên ngón giữa Ngụy Ninh buộc vài vòng lên khối mộc bài, niệm vài câu chú ngữ, hi vọng thứ này thật sự như sư phụ hắn nói có thể trừ tà diệt quỷ, cải tử hồi sinh.

Cùng lúc đó, Ngụy Thời lấy một vật màu đen ngậm vào miệng, tay phải cầm mộc bài, tay trái cầm một khối cổ ngọc tỏa ra ánh sáng, hắn làm xong thì đúng lúc bức tường vô hình kia bị những cái bóng trắng phá vỡ, chúng rít lên bay về phía này.

Vô số bóng trắng xuyên qua cơ thể Ngụy Thời, hắn cứ như bị đóng băng, trên mặt, trên người toát ra bụi khí nồng đậm, những cái bóng trắng đó lượn một vòng quanh người hắn xong, đại khái cảm thấy hắn không phải mục tiêu nó muốn tìm liền quay đầu bay về phía Ngụy Ninh.

Vốn Ngụy Ninh không nhúc nhích, biểu tình bình thản, ngay lúc cái bóng trắng kia bay vào cơ thể, rốt cục có biến hóa, biểu tình vắn vẹo cực độ cứ như người tàn tật, cơ thể co giật mạnh, miệng mở lớn phát ra tiếng thét trong im lặng.

Cơ thể anh trở thành một chiến trường giữa những cái bóng trắng và âm khí.

Chúng đấu với nhau, tranh đoạt quyền khống chế cơ thể anh, việc quay về dương thế khiến chúng không ai nhường ai, một chút cũng không nhường.

Ngụy Ninh ngửa đầu, trên cổ nổi gân xanh, cơ bắp nổi lên. “A —— a a a a ——” tiếng rít trong im lặng vang vọng cả đỉnh núi, ánh mắt anh toàn tơ máu, ánh mắt điên cuồng không còn chút thanh tỉnh, giống như một con cuồng thú mất đi lý trí.

Dần dần, âm khí và những cái bóng trắng đó kì hãm lẫn nhau, người này không thể làm gì người kia, ai cũng không chịu nhường tay trước, từ từ,

hai người vốn tranh đấu người chết ta sống đã hình thành một cục diện thoát nhìn như vừng vàng.

Ngay lúc âm khí cùng cái bóng trắng coi cơ thể Ngụy Ninh như chiến trường, đánh đến người chết ta sống thì trong cơ thể thiếu một hồn một phách của Ngụy Ninh nhân lúc chúng đang giằng co chiếm được cơ hội thờ đốc, lúc này, khối mộc bài trogn tay Ngụy Thời đột nhiên phát ra vài tia hồng quang, tia hồng quang kia chạy dọc theo sợi dây, không chạm tới ngón giữa tay phải Ngụy Ninh.

Cơ thể Ngụy Ninh rung mạnh một trận, ngón giữa truyền tới đau đớn như bị lửa đốt, khiến thần trí anh gần như hôn mê trở nên thanh tỉnh một chút, anh nghe thấy có người gọi anh. “Ngụy Ninh... Ngụy Ninh...”, trong đầu có một âm thanh nói với anh lúc nghe thấy tiếng gọi mình thì phải nhớ thứ trong miệng ra.

Ngụy Ninh hé miệng, cổ họng phát ra âm thanh kỳ quái “Ách...ách... ặc...”, miếng tiền cổ trong miệng kia như bị dính trên niêm mạc trong miệng anh, không rời ra được, Ngụy Ninh không có cách nào khác chỉ có thể tiếp tục há miệng ra.

Đúng lúc này, tim của anh đột nhiên truyền đến một cơn đau nhức, cơn đau này khiến anh cảm thấy buồn nôn, “Ừa...” anh cúi đầu, rốt cục cũng nôn ra đồng tiền cổ kia, vừa nhổ ra xong đám âm khí và cái bóng trắng trong cơ thể dường như rã mất đầu, chạy toán loạn khắp nơi, bay ra khỏi cơ thể anh.

Ngụy Thời bày ra “quỷ độn” này cuối cùng vẫn có tác dụng.

Đội âm khí quay lại dưới đất, bóng trắng cũng đi theo xuống dưới đó, Ngụy Ninh nằm oặt tại đó, hôn mê bất tỉnh, sống chết không rõ.

Ngụy Thời mở mắt, hấn cứng ngắc mà quay đầu nhìn về phía Ngụy Ninh, chân vô lực, đứng dậy không nổi đừng nói là đi, bò đến bên người

Ngụy Ninh, kéo anh ra khỏi đám hắc khí đang ồ ạt tỏa ra đó, sau đó lấy nước bùa chú đã chuẩn bị sẵn ra giúp anh lau vết bẩn trên người, đến khi cơ thể sạch sẽ mới thôi.

Chờ làm xong mọi thứ, Ngụy Thời lấy ra hai viên thuốc, một viên tự mình ăn, viên kia cho vào miệng Ngụy Ninh, để anh nuốt, viên thuốc vào miệng liền tan, không cần lo lắng người hôn mê không nuốt xuống.

Mây đen che kín bầu trời từ từ tản đi, gió mát trắng thanh khiến người ta say mê.

Tứ chi Ngụy Thời mở rộng, ngồi phịch trên đất. Đột nhiên hắc phá lên cười: “Ha ha ha ha ha ha ha, đêch mợ, cuối cùng ông đây vẫn thành công, tên khốn giở trò quỷ sau lưng kia chờ chết đi.”

Sau khi nở nụ cười vài tiếng, hắc đột ngột dừng lại, thì thào nói. “chính là trả đại giới quá lớn.”

Không biết qua bao lâu, bầu trời dần sáng hơn, mây trôi đi, trời sắp sáng, người trong thôn Ngụy cũng sắp dậy bắt đầu một ngày sinh hoạt mới, Ngụy Thời bị tiếng chuông đồng hồ báo thức đánh thức, hắc từ từ đứng lên, toàn thân là bùn, lá vụn, lá cây rụng hắc cũng không thèm nhìn tới, quản cũng không quản, kéo Ngụy Ninh ở bên cạnh, dùng sức vỗ lên mặt của anh. “Ngụy Ninh, tỉnh tỉnh, anh Ninh, tỉnh tỉnh...”

Nhưng Ngụy Ninh không vì sự bạo lực của hắc mà tỉnh lại, vẫn ngủ say bất tỉnh.

Tay Ngụy Thời dừng lại, chẳng lẽ hồn không bị Mộc Lật Tê giữ lấy mà bị mấy thứ kia mang đi rồi? Ngụy Thời hoảng sợ, tối hôm qua nhìn vẫn còn mà, tuy rằng nguyên khí hao tổn nhiều nhưng hồn vẫn ở lại.

Ngụy Thời vội vội vàng vàng mang hộp thuốc mình để ở ngoài trận pháp lại đây, bên trong loạn một đồng. “Nhất định là nguyên khí bị tổn

thương quá lớn, hẳn là thứ đó có thể, đệt, rớt cuộc để ở đâu nhỉ.” Y được trong hộp lộn xộn, không theo thứ tự, tìm nửa ngày cuối cùng ở góc trong cùng cũng lấy ra được một cái chai.

Ngụy Thời nén đau lòng, trực tiếp mở nắp bình, miệng bình đặt ngoài miệng Ngụy Ninh, đổ những thứ bên trong vào.

Đây là đồ dự trữ của hắn, vẫn là do sư phụ để dưới đáy hộp cho hắn.

Cây đào ngàn năm ngâm qua nước tam phục, đào ngàn năm thì không cần nói, đào ở đâu có thể sống lâu vậy chứ, trăm năm đã là khó tìm rồi, ngàn năm là đã trở thành yêu thành quái.

Mà nước tam phục, chính là nước vô căn trong ngày dương khí nặng, phơi nắng ba năm ba phục nhật*, thiếu một ngày, một giờ cũng không được, nên nếu năm nào phục nhật có mưa, mặt trời bị che mất, vậy cũng nói lên nước vô căn đấy không thể dùng được.

Thứ được tạo ra dưới điều kiện hà khắc như vậy, nhất định là thứ tốt, vật dĩ hi vi quý, lúc sư phụ Ngụy Thời mang cho hắn về mặt đau lòng, đôi khi Ngụy Thời cảm thấy tính cách keo kiệt của mình tất cả đều do sư phụ ảnh hưởng, lúc còn nhỏ hắn nổi tiếng là người hào phóng.

Thứ này rớt cuộc vẫn hữu dụng.

Sau khi Ngụy Ninh uống xong, trong cổ họng phát ra rung động, chốc lát sau anh mở mắt, Ngụy Thời nhìn, thở dài một hơi, đặt mônng ngồi xuống đất, “Anh Ninh à, đi được không?” Hắn hỏi.

Tay Ngụy Ninh run rẩy vươn ra, Ngụy Thời thấy đại khái anh không thể tự mình đứng dậy liền bắt lấy tay anh, kéo anh đặt trên lưng mình, tính toán nhanh chóng xuống núi.

Vẻ mặt Ngụy Ninh hoảng hốt, toàn thân cao thấp mỗi khớp xương, mỗi cơ bắp, mỗi làn da đều kháng nghị anh đã quá bạo ngược, bờ môi anh run run, thử nhiều lần vẫn không phát ra được thanh âm, anh chỉ có thể nhìn hộp thuốc Ngụy Thời đeo trên cổ, lắc lư lắc lư.

Đường xuống núi không dễ đi, Ngụy Thời đã sức cùng lực kiệt, chỉ có thể cố chống đỡ.

Hắn vừa đi vừa nói lại tình huống nguy hiểm tối qua cho Ngụy Ninh. “Tôi còn tưởng thật sự hết cách rồi chứ, nhưng mà những hung thần ác hồn đấy không ngờ lại đi theo đám âm khí đi xuống dưới, ngược lại ngoài dự liệu của tôi, tôi vốn chỉ nghĩ đến lợi dụng âm khí nơi Âm Thấp Địa, dung cơ thể anh làm chất dẫn mang âm khí tới, cỗ âm khí khổng lồ như vậy khẳng định có thể thu hút đám bóng trắng lại đây, hai bên không thể cùng tồn tại, khẳng định sẽ có một bên bị bên kia nuốt hết, không ngờ chúng nó cư nhiên thông đồng với nhau... thật sự là kỳ quái...”

Ngụy Thời một bên nhắc lại, Ngụy Ninh thì hai mắt đăm đăm, nghe như không nghe.

“Cuối cùng tôi vẫn cảm thấy không đúng chỗ nào đó.... Aiii, kệ đi, ai rảnh quản nhiều như vậy chứ.” Ngụy Thời dùng câu nói vô trách nhiệm này làm câu tổng kết.

– kinh đào hải lãng: thành ngữ ám chỉ tình huống cực kỳ hiểm ác hoặc đấu tranh kịch liệt, xuất xứ từ “Ngọc Sơn thường văn tập: Hải Vân Lô ký”

– phô thiên cái địa: hình dung tình hình nguy hiểm, âm thanh lớn

– phục nhật: từ mùa hè trở đi, mỗi mười ngày là một phục, có ba thứ: sơ phục 初伏, trung phục 中伏 và mạt phục 末伏, tổng cộng ba mươi ngày, là thời kì nóng nhất trong năm.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đột Tử

Lúc hai người quay lại thôn Ngụ, trời mới tờ mờ sáng.

Có ba năm con chim từ trong sương mù bay ra, va vào mấy cành cây tạo thành tiếng huyên náo dữ dội, lá cây trong rừng xào xạc một trận, lại một đợt ồn ào nữa, uyển chuyển mà thanh thúy. Lá cây bị sương làm ướt sũng, tươi tắn, trông càng thêm xanh tốt.

Lúc Ngụ Thời công Ngụ Ninh đi trên đường mòn, quần áo trên người bị sương sớm làm ướt nhẹp, dính trên người, Ngụ Ninh mệt mỏi mà ngực trên vai Ngụ Thời, theo từng động tác của Ngụ Thời mà lắc lư. Cả người Ngụ Thời toát mồ hôi, thở hổn hển, quay đầu liếc Ngụ Ninh một cái, xốc lại Ngụ Ninh trên lưng mình rồi tiếp tục đi về phía trước.

Đến chân núi, đi qua chiếc cầu gỗ kia, phát ra âm thanh “cộp cộp” trong một mảnh tĩnh lặng có vẻ đột ngột.

Cho dù uống nước Tam phục thì nguyên khí bị hao tổn cũng không thể hồi phục ngay được, chắc chắn Ngụ Ninh sẽ bị bệnh nặng một trận, người sống lại bị âm khí xâm nhập có lẽ cơ thể sẽ bị ảnh hưởng cả đời, đừng nói đến những phương diện khác cũng bị ảnh hưởng, ví như vận thể, chỉ sợ là một thời gian dài sau Ngụ Ninh đều gặp xui xẻo.

Đương nhiên, dù không xảy ra chuyện tối ngày hôm qua thì vụ này anh cũng đủ xui rồi.

Ngụ Thời công Ngụ Ninh về phòng khám của mình, trước hẳn còn phải trấn an má Ngụ cái đã, nếu để bà thấy dáng vẻ hôn mê bất tỉnh này của Ngụ Ninh không biết sẽ làm ồn đến mức nào.

Kỳ thật Ngụy Ninh cũng không thật sự lâm vào hôn mê, thần trí anh vô cùng thanh tỉnh, đối với những gì xảy ra quanh mình đều biết rõ ràng, nhưng mà anh không thể khống chế cơ thể, đến cả một biểu tình nhỏ nhất cũng không làm được.

Toàn thân đau nhức từng cơn từng cơn ập tới, giống như sóng triều.

Hồn phách Ngụy Ninh bị nhốt trong cơ thể chịu sự tàn phá, thật giống như có người ở trong đầu anh khuấy phá như khuấy tương hồ, đang trong lúc thống khổ cực độ trên ngực Ngụy Ninh đột nhiên toát ra một cỗ âm hàn dán sát vào hồn phách mỗi mảy, cơ thể bị hao tổn của anh.

Ngụy Ninh không tự chủ được mà dán sát hơn về phía cỗ âm hàn đó, càng ngày càng sát.

Không biết qua bao lâu, ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, lúc chiếu đến chân anh thì Ngụy Ninh cũng tỉnh lại, mở đôi mắt mỗi mảy, ánh mắt khê đảo, quyền khống chế cơ thể rốt cuộc cũng quay lại.

Ngụy Ninh cố nén đau đớn toàn thân, ngồi dậy, đây là phòng phía sau phòng khám của Ngụy Thời, là chỗ ngủ của hắn, lộn xộn, không có một đồ vật nào là của anh, mặt Ngụy Ninh xanh mét khi phát hiện ra vừa rồi chính mình vừa gối đầu cạnh chiếc quần đùi của Ngụy Thời.

Thói quen sinh hoạt của thằng nhóc này vẫn bừa bãi như vậy, ba năm trung học không có một lần phòng ngủ gọn gàng, phần lớn đều là người khác dọn cho.

Chỉ cần tỉnh lại, cơ thể dần dần sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Ngụy Ninh tìm trong tủ quần áo của Ngụy Thời, lấy một cái quần đùi và một cái áo T-shirt mặc vào, lúc anh ra khỏi cửa phòng khám anh nhìn không được mà thở một hơi dài, lúc gần đến nhà Ngụy Tam thậm chí không cảm giác được luồng khí lạnh kia nữa.

Hôm qua anh cùng Ngụ Thời mạo hiểm lớn như vậy, trả giá lớn như vậy, cuối cùng vẫn đáng giá.

Có rất nhiều người của thôn Ngụ đứng trước nhà Ngụ Tam thẫm, tốp năm tốp ba, chỉ trỏ, khe khẽ nói nhỏ, không biết đang xem thứ gì, trong lòng Ngụ Ninh thẫm cảm thấy không tốt.

Chẳng lẽ sóng này chưa lặn sóng kia đã lên?

Ngụ Ninh bước đến, những người đang xem náo nhiệt thấy anh đến lập tức tránh ra, mặc dù chỉ là âm hôn nhưng Ngụ Ninh trong nhà của Ngụ Tam thẫm cũng có tiếng nói.

Không nghe thấy tiếng nhạc cùng tiếng niệm kinh của đàn tràng, trong phòng yên tĩnh, không khí ngưng trọng mà áp lực, Ngụ Ninh bước vào cửa liền nhìn thấy giữa nhà có một người nằm, phía trên phủ một tấm vải trắng, chỉ có người chết mới như vậy.

Ngụ Ninh cả kinh, nhớ đến lời Ngụ Thời nói, “quỷ động” mang tới âm khí cùng ác sát, sẽ hại chết người, chẳng lẽ tối qua bọn họ vẫn muộn một bước? Trước đó đã có người bị ác sát hại chết?

Lúc này, người cai quản mọi việc trong thôn – Ngụ Thất gia giờ còng lưng, tay che miệng đang ho khan đồng thời nói gì đó với Đông lão đầu, Ngụ Tam thẫm đứng một bên lắng nghe, vừa nghe vừa kích động khoa chân múa tay, bà vừa thấy Ngụ Ninh xuất hiện ở cửa liền chạy tới, bắt lấy tay Ngụ Ninh kéo vào trong nhà.

Cơ thể Ngụ Ninh còn chưa có lực, thấy chính mình bị một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi kéo đến mức lão đảo, nhất thời cảm thấy thể diện đàn ông đều mất hết.

Ngụ Tam thẫm đẩy Ngụ Ninh: “A Ninh, con đi nói với họ đi, bọn họ coi thường ta là phụ nữ, dễ bắt nạt, chuyện này không liên quan gì đến nhà

chúng ta mà lại bắt chúng ta chịu trách nhiệm, ta còn chưa ngại hấn chết trong phòng ta làm xui xẻo, bọn họ còn dám nói là A Tích độc ác, bọn họ sao có thể nói như vậy!”

Ngày hôm qua đầu tóc còn chỉnh tề, nay đã rối bời, tóc bạc xù ra trên gương mặt khô gầy, ánh mắt đăm đăm, hung tợn mà trừng Ngụ Thất gia cùng với Đông lão đầu đứng cạnh.

Ngụ Ninh nghe lời bà nói xong cũng không biết tư vị gì, một người bị chết mười mấy năm rồi còn bị trách tội, đây là cậu người chết rồi không thể nói phải không?

“Thất gia, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Mới sáng sớm ra.” Khóe mắt Ngụ Ninh liếc về thi thể được phủ vải trắng kia một cái. “Trong phòng đây là?”

Ánh mắt Ngụ Thất gia mờ mờ, không thấy rõ, nói chuyện có chút dong dài, thường giống mấy người già hay nói. “Là Lâm Đông trong gánh hát của Đông lão đầu, tối hôm qua đột nhiên đi ... khụ, cũng không biết bị bệnh gì, đang gõ khánh tốt đột nhiên nằm ngã ra đất, thất khiếu chảy máu rồi chết, đến cả Ngụ Thời cũng không kịp gọi tới.”

Lâm Đông? Ngụ Ninh giật mình, tối hôm qua còn nói chuyện với hắn, còn tán gẫu một lúc lâu, cậu trai trẻ với gương mặt tươi cười kia cứ như vậy đi?

Thế sự vô thường, khiến người thôn thức.

Nhưng là, lúc này Ngụ Ninh cũng nhớ tới lời Ngụ Thời nói, nếu tối hôm qua xử lý “quý độn” thành công thì kẻ ở trong bóng tối giờ trò quý kia sẽ bị phép thuật phản phệ, không chết cũng bị lột da, sáng sớm hôm nay Lâm Đông chết, việc này thật khiến người ta liên hệ hai sự việc với nhau.

Nhưng mà Ngụy Ninh thật sự không hề hoài nghi cậu trai trẻ mà mình có ấn tượng không tồi này.

Tuy là trong mặt bắt hình dong thật sự bất công, nhưng thật lòng mà nói thì vẫn có đạo lý, Ngụy Ninh cảm thấy Lâm Đông không phải loại lòng dạ thâm sâu, tâm tư độc ác. Lại nói, vì sao hẳn phải làm như vậy? Đến giờ, hai người bọn họ vẫn chưa tìm được nguyên nhân.

Ngụy Ninh suy xét một chút, nói với Ngụy Thất gia: “Chuyện này có nên gọi công an tới không?”

Đông lão đầu nghe vậy lập tức nhảy tới, dùng giọng khàn như vịt nói: “A Đông là bị quý giết chết, không liên quan đến con người.”

Ngụy Ninh nghe âm thanh chói tai của gã, cau mày: “Cũng không thể chết không minh bạch như vậy?”

Thôn Ngụy và những vùng xung quanh nếu xảy ra chuyện này quả thật sẽ không gọi công an, chuyện làm phiền bọn họ thường đều là vài tên trộm vặt, nơi này luôn coi như thái bình, chuyện xấu rất ít khi xảy ra... ít nhất bề ngoài là như vậy, Ngụy Ninh đoán chừng nơi này có gọi 110 cũng chẳng ai tới.

Kỳ thật, Ngụy Ninh muốn gọi công an tới còn có một mục đích khác, chính là muốn mượn sự điều tra của công an để biết thêm một ít manh mối, mặc kệ là người ở ngoài sáng hay trong tối, đối mặt với công an ít nhiều sẽ có chút kiêng kị. Câu cách ngôn “Dân không tranh với quan” này cho dù ở xã hội hiện đại cũng vẫn ăn sâu trong tư tưởng nhiều người.

Ngụy Thất gia ho khan một tiếng, chớp tay sau lưng. “A Ninh à, cháu ra ngoài lâu, không biết chuyện trong nhà đâu, chuyện như vậy ai sẽ gọi công an tới chứ, đều là tự lập đàn tràng rồi chôn cất thôi.”

Ngụy Ninh dờ khóc dờ cười, cái chuyện quay lưng với pháp luật này Ngụy Thất gia lại nói như về đương nhiên.

Anh vẫn muốn nói cũng không thể để Lâm Đông chết không minh bạch.

Ngay lúc Ngụy Ninh chuẩn bị mở miệng, Đông lão đầu thô bạo chen vào: “Không phải nói nhiều nữa, người chết ở nhà của cậu, cậu phải phụ trách, nếu không ta ăn nói với cha mẹ A Đông thế nào.”

Nói xong, Đông lão đầu nhếch mắt, liếc xéo Ngụy Ninh một cái, hừ lạnh một tiếng dường như khinh thường anh là tiểu bối không thềm nói nữa, gã quay đầu, nói với Ngụy Thất gia: “Thất gia, ông cũng thấy rồi đấy, tôi không nói tới thôn Ngụy các ông quá tà, Ngụy Tích lại là đột tử chết non, oán khí nặng, hơn nữa mấy ngày này thì không nên lập đàn tràng làm gì mà, tôi thấy chúng qua quen nhau nhiều năm như vậy, thằng nhóc kia lại đến tận cửa mời mới miễn cưỡng đồng ý, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, ông nói nên làm sao?”

Ngụy Thất gia dường như có chút xấu hổ, che miệng che một trận ho khan mãnh liệt, dường như phổi cũng bị ho ra ngoài, sau đó dùng giọng nói đứt quãng mà nói: “Ai... khụ... đều do số, tôi thấy, trả tiền phí mai táng, ông xem được không?”

Đông lão đầu nhìn qua có vẻ không đồng ý lắm, miệng khô khốc giật giật, nhưng không nói gì nữa.

Nói cũng kỳ lạ, không phải Ngụy Tam thâm cùng Ngụy Ninh hại chết Lâm Đông, sao bọn họ phải chịu trách nhiệm? Chẳng lẽ chuyện xảy ra trên đầu người, mặc kệ có phải do người làm hay không đều phải chịu trách nhiệm liên quan sao?

Ngụy Ninh cảm thấy chuyện này rất vô lý, nhưng hiển nhiên, Ngụy Thất gia và những người trong thôn Ngụy đều đồng ý, xem ra loại quan niệm này cũng ăn sâu rồi.

Trong lòng Ngụy Ninh cười lạnh một tiếng, ý tứ này là muốn bắt nạt bọn họ? Anh làm việc thành thật, nhưng không có nghĩa là không có nguyên tắc, nếu thật sự là chuyện của mình thì chịu thiệt một chút cũng được, nhưng bây giờ còn liên quan đến Ngụy Tam thẩm, lại còn nghi ngờ Ngụy Tích đã chết nhiều năm, chuyện này không sao nhìn được, vậy nên anh không nói hai lời lấy điện thoại di động ra. “Cháu thấy vẫn nên gọi công an tới, nếu không chuyện không rõ ràng.”

Đông lão đầu bước về phía trước một bước đoạt lấy điện thoại Ngụy Ninh. “Mày có ý gì? A, một tên tiểu bối tử còn dám tranh luận với chúng ta? Nơi này có chỗ cho mày nói à?”

Ngụy Ninh chậm rãi lấy lại điện thoại di động từ trong tay của Đông lão đầu về. “Nghe lời của ông, tôi cũng chỉ nói chuyện luật pháp thôi, hiện tại không thịnh hành cách làm xưa nữa, người chết không rõ ràng, không nói lý liền đổ lên đầu người khác, ông nói được không? Đừng coi người khác như đồ ngu mà đùa giỡn!”

Anh nói khiến gương mặt vàng vọt của Đông lão đầu run rẩy một trận.

Đông lão đầu trừng Ngụy Ninh, Ngụy Ninh một chút cũng không nhường mà trừng lại gã, anh một người đàn ông trẻ khỏe mà lại sợ một ông già nửa sống nửa chết sắp xuống mồ này chắc? Hai người giằng co chốc lát, không khí nhất thời lạnh xuống.

Lúc này, Ngụy Thời từ ngoài chạy vào, trong tay còn cầm hộp thuốc của mình.

Hắn vừa chạy vừa gọi: “Cháu đã quay về, xảy ra chuyện gì vậy, vội vã gọi cháu từ ngoài về.” hắn vừa vào nhà liền thấy tình huống giương cung bạt kiếm trong phòng, tròn mắt đảo đảo, nhìn lướt qua mặt đất, lập tức khoa trương mà nhảy dựng lên: “Đây là người chết mà!”

Hắn làm như vậy, vô hình đánh vỡ không khí trong phòng.

Gương mặt vàng vọt của Đông lão đầu càng lộ vẻ thất bại, sắc mặt Ngụy Thất gia cũng thay đổi, giống như thật đau đầu với Ngụy Thời: “A Thời, cháu đừng quấy rối, lại đây.”

Ngụy Ninh đi đến cạnh Ngụy Thời, vỗ vỗ vai hắn. “Sáng sớm chạy đi đâu vậy? Anh gọi điện thoại, nhắn tin cũng không trả lời.”

Ngụy Thời đặt hộp thuốc cạnh thi thể, nóng lòng muốn thử xốc mảnh vải trắng kia lên xem xét thi thể Lâm Đông. “Tôi đưa anh về thì có vài người tìm bảo có người bị bệnh cấp tính, muốn tôi đến chỗ hắn, tôi đến thì thấy chỉ là sốt nhẹ, không phải bệnh gì nặng, chỉ cần tiêm và uống thuốc là xong, người kia còn bám lấy tôi không tha, nói là không yên tâm, muốn truyền nước, tôi vốn nghĩ truyền thì truyền nhưng vừa thấy tin nhắn của anh liền nhanh chóng quay lại đây.”

Vải trắng còn chưa kịp nhấc lên đã bị một người đàn ông trung niên trong gánh hát của Đông lão đầu ngăn lại, người đàn ông trung niên này vẻ ngoài không hề thu hút, vài ngày mà Ngụy Ninh vẫn không có ấn tượng với hắn, lông mày nhạt mắt nhỏ, vẻ mặt như buồn ngủ, hiện giờ giữ chặt một tay Ngụy Thời, nhìn hắn.

Ánh mắt hắn có chút sắc bén, tuyệt không giống với ánh mắt chưa tỉnh ngủ.

Ngụy Thời cười hì hì lắc tay mình ra, không chút bận tâm, hỏi: “Tôi là bác sĩ, vậy còn không được nhìn sao?”

Bên này Ngụy Thời cùng Ngụy Ninh sóng vai nhau đứng, bên kia mấy người trong gánh hát cũng tiến tới, dường như không muốn để bọn họ động vào thi thể Lâm Đông, hai bên cách nhau thi thể phủ tấm vải trắng, cảnh giác nhìn nhau, tình huống này, Ngụy Ninh thấy ánh mắt mấy người đối diện có chút gì đó là lạ, lộ ra nét hung ác.

Lúc này, Ngụy Thất gia rốt cục mở miệng: “Mấy người làm gì vậy, đều ngồi xuống đều ngồi xuống, có gì từ từ thương lượng, nghiêm trọng hóa lên làm gì, Đông tiên sinh, ông xem việc này nên làm thế nào?” Rốt cuộc là người già thành tinh, Ngụy Thất gia nói câu này là mang quả cầu da ném vào trong tay Đông lão đầu.

Đông lão đầu nhếch mắt lên: “Nếu như vậy, thôn Ngụy các người về sau có chuyện gì đừng tìm ta nữa.”

Thần sắc Ngụy Thất gia hơi đổi: “Không cần nói nghiêm trọng vậy chứ, đều là người quen, có gì khó giải quyết, ông cũng thấy tình huống ở đây rồi đấy, bỗng nhiên có người chết trong phòng, để lập đàn tràng cho đứa con duy nhất đã qua đời bà ấy đã phải vay mượn khắp nơi, giờ còn lấy đâu được tiền nữa?”

Nói xong, ánh mắt chuyển sang Ngụy Tam thẩm vẫn đứng ở cạnh lẩm bẩm, ánh mắt phức tạp.

Lời này là thật, Đông lão đầu hàng năm vẫn đi lại ở thôn Ngụy, đối với tình huống của Ngụy Tam thẩm cũng biết, nghe Ngụy Thất gia nói thế, gã không nói gì nữa.

Ngụy Thất gia thấy gã đã thả lỏng, lập tức nói tiếp: “Tôi thấy như vậy đi, xảy ra chuyện lớn như vậy thì đàn tràng lần này không làm tiếp nữa, dù sao phát sinh chuyện này phạm vào điều kiêng kị, xui nhiều, không làm tiếp được, ông lấy ít tiền hơn một phần, phần còn lại đưa cho người nhà của người chết.”

Lông mày Đông lão đầu giật giật, hiển nhiên đối với việc tiền của mình đột nhiên thiếu mất một nửa rất bất mãn, nhưng khóe mắt liếc sang thấy Ngụy Ninh vẫn cầm di động nói chuyện với Ngụy Thời, Ngụy Thời cũng vừa nói chuyện vừa nhìn thi thể dưới chân, nhìn qua còn chưa bỏ ý định.

Cuối cùng, mọi chuyện vẫn là làm theo lời Ngụy Thất gia nói.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Mượn Đường

Hai bên cũng không muốn làm lớn chuyện này lên, chuyện Lâm Đông chết cứ như vậy giải quyết xong.

Ngụy Ninh mặc dù muốn để công an nhúng tay vào cũng không được, người đầu tiên không đồng ý, không phải Ngụy Thất gia, cũng không phải Đông lão đầu mà là Ngụy Tam thẩm, bà vừa nghe thấy gọi công an tới lập tức cao giọng: “Không được, không được, nếu gọi tới bọn họ cũng sẽ nói lung tung, đều sẽ nói là do A Tích làm....”

Một mặt Ngụy Ninh vội nói “Không gọi không gọi” để trấn an Ngụy Tam thẩm, một mặt lại thầm thở dài, chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, chuyện này dù không gọi công an tới cũng sẽ truyền khắp mười làng tám xóm, có lẽ còn truyền đến cả huyện khác nữa.

Miệng người đời, làm sao khóa được.

Đông lão đầu đem thi thể Lâm Đông đặt trên cái cáng, sai mấy người hầu nâng lên trên xe, sau đó vào trong nhà Ngụy Tam thẩm, mang “gia nghiệp” dùng để lập đàn tràng dọn đi, còn chưa đến giữa trưa đã rời khỏi thôn Ngụy.

Người trong thôn Ngụy còn đang bàn tán chuyện này say sưa, bình thường không có chuyện gì để giải trí, ngoại trừ đánh bài cũng chỉ có thể nói vài chuyện bát quái trong thôn, mấy chuyện lông gà vỏ tỏi cũng có thể mang ra nói đến vui vẻ, hiện tại xảy ra chuyện tai họa cổ quái, mọi người lại càng hứng hực khí thể thảo luận.

Mà ngay cả những người già răng gặm rụng hết thường xuyên kể chuyện xưa cũng lợm khộm mang ghế trúc tới gốc cây hòe kia, kể cho nhau nghe đầu tiên là chuyện xảy ra ở nhà Ngụ Tam thăm, nói đi nói lại, lại khó tránh khỏi nhớ lại ký ức của mình, liên quan đến chuyện kỳ quái xảy ra trong thôn Ngụ trước kia.

Không nghe không biết, vừa nghe đã giật mình, trong mắt bọn họ chuyện nhà Ngụ Tam thăm căn bản chẳng là gì, trước kia, khi bọn họ còn bé... chuyện này ít nhất cũng phải bảy mươi năm về trước, bọn họ mới vài tuổi, tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhưng đại khái xảy ra chuyện gì vẫn biết, dù sao một năm kia trong thôn Ngụ chết thật nhiều người, người người cứ như chó nhà có tang, hoảng sợ không chịu đựng được ngày nào nữa. Nhắc đến, từng người lại lau nước mắt, người ở đây dường như ai cũng có người thân chết trong kiếp nạn kia.

Sự kiện đó chết nhiều người như vậy, chuyện nhà Ngụ Tam thăm căn bản không thể sánh nổi, nhưng bọn họ lại mang hai sự kiện này nói đến đồng thời.

Người lúc nhỏ hồn phách chưa vững, dễ nhìn thấy mấy đồ vật không sạch sẽ, đến lúc già, bất cứ lúc nào cũng có thể nhắm mắt xuôi tay, có lẽ lúc nửa chân bước xuống âm ty, dương khí không đủ cũng dễ dàng nhìn thấy thứ gì đó không sạch sẽ.

Có một ông già nói, khi hăn còn bé đã từng thấy, lúc ấy thôn Ngụ cứ như bị âm khí màu xám trắng bao phủ, bên trong có những cái bóng trắng, âm u mà thâm độc, bị dọa tới mức khóc lên tè cả ra quần, khiến mẹ ông giận đến đánh ông. Ngày hôm qua cũng như vậy, mắt ông hiện tại tuy mờ, nhưng cỗ âm khí kia, những cái bóng trắng kia, so với năm đó giống như đúc.

Một bà già đầu bạc ngồi cạnh ông cũng lập tức phụ họa, nói chính mình cũng thấy.

Nhất thời, cuộc thảo luận của mấy ông bà náo nhiệt lên, hấp dẫn cả mấy người tuổi trẻ.

Ngụy Ninh ở cạnh nghe một lát liền kéo Ngụy Thời đi ra.

Hai người quay về phòng khám, vừa vào đến cửa, Ngụy Ninh liền lập tức mở miệng nói: “Mày thấy sao?”

Ngụy Thời gãi gãi cằm. “Tôi thấy chuyện này không đơn giản, không ngờ mấy chục năm trước cũng xảy ra chuyện tương tự, hơn nữa lần đó còn chết không ít người, lúc này gặp phải chúng ta ngăn mọi chuyện lại được, nếu không chắc chắn cũng lại khiến nhiều người chết oan.”

Ngụy Ninh gật đầu. “Anh cảm thấy tên Lâm Đông kia bị kéo vào làm vật chết thay.”

Với câu anh nói, Ngụy Thời tỏ vẻ đồng ý, hẩn lấy một món đồ trong túi quần ra, đó là xác một con rùa đen, phía trên vẫn ướt sũng. “Vừa rồi tôi cố ý đến gần cơ thể Lâm Đông, lúc ấy trên trên cái này đọng ra rất nhiều bọt nước, trên người Lâm Đông oán khí rất nặng, hẩn là chết oan, nếu hẩn là kẻ bày ra “Quý độn” sẽ không xuất hiện tình huống này.”

Người chết vì “quý độn” phản phệ không coi như bị chết oán, phải là tự làm tự chịu, mặt khác, Lâm Đông là chết oan, hẩn nhất định không phải kẻ bày ra “quý độn” kia, ngược lại người kia lúc chịu phản phệ lại tìm người tới chết thay nên oán khí mới nặng như vậy.

Sự tình rất rõ ràng, Ngụy Ninh như có điều suy nghĩ mà nhìn cái xác rùa kia. “Anh thấy, chính là gã Đông lão đầu cùng với đạo sư gánh hát kia giờ trò quý, để anh gọi cho Yến Hoa nhờ một chút, nhà hẩn quan hệ nhiều, quen biết rộng, điều tra mấy người này một lần nhất định có thể tra ra cái gì đó.”

Ngụy Thời cũng đồng ý làm như vậy, sau đó, hắn bảo để mai tôi chiêu hồn cho cậu ta.

Hai người lại thương lượng một hồi mới tách ra, trước Ngụy Ninh về nhà Ngụy Tam thắm, cửa lớn mở rộng không đóng, bên trong trên linh đường là một mảng hỗn độn, giấy hoa, hương tro, tiền giấy, vải trắng vút lung tung cũng không thấy ai dọn dẹp.

Ngụy Tam thắm ngồi giữa nhà, trên bàn tứ phương chính là bài vị của Ngụy Tích.

Ngụy Ninh đi tới, đặt tay lên vai Ngụy Tam thắm. “Tam thắm, người vào sau nghỉ ngơi chút đi, còn lại giao cho con, đi thôi, đi thôi.”

Anh cưỡng ép kéo Ngụy Tam thắm đứng lên, mắt Ngụy Tam thắm mờ mịt vô thần, vẫn luôn nhìn bài vị Ngụy Tích. “Con nói xem sao mệnh A Tích lại khổ như vậy, lập đàn tràng cũng gặp chuyện không may, đều do bát tự ta không tốt mới hại nó chịu khổ.”

Ngụy Ninh nhanh chóng cắt ngang lời bà, bà con nghĩ như vậy nữa chỉ sợ sẽ nghĩ quẩn trong lòng. “Không phải, không liên quan đến mẹ đâu, là... dù sao chuyện này cũng cố quái, lần này đàn tràng không làm xong chúng ta mời người về làm lại lần nữa, mẹ đừng nghĩ lung tung.”

Đưa Ngụy Tam thắm vào phòng ngủ, Ngụy Ninh tìm vài người quen trong thôn Ngụy tới, bắt đầu dọn dẹp ở linh lều và linh đường, thuận tiện còn tìm vài người phụ nữ tới quét tước và dọn lại phòng, mọi chuyện làm đâu vào đấy, phá hỏng so với sửa chữa đơn giản hơn, đến quá xế chiều, mọi chuyện cũng làm xong.

Ngụy Ninh nhìn bài vị trên bàn tứ phương, nơi này người ngoài không được chạm vào, cũng không dám chạm.

Mấy chữ “Ngụy Tích chi linh vị” mạnh mẽ rắn rỏi, vốn phía trên phải viết là “A Tích chi linh vị”, nhưng nếu đã kết âm hôn, nói cách khác Ngụy Tích đã thành gia chủ, không thể tính là chết non nữa nên có mang họ.

Ngụy Tam thậm không đồng ý làm một khối bài vị mới nên đã bào bỏ chữ “A”, khắc lại chữ “Ngụy” trên đó, nét chữ tương tự, giống như một người khắc lên, trước kia Ngụy Ninh không dám nhìn kỹ mà chỉ liếc mắt một cái, hiện tại không có gì làm, trong lòng cũng không quá sợ hãi nên cầm bài vị tới, tỉ mỉ xem kỹ.

Quả nhiên nét chữ này rất quen thuộc, cứ như đã thấy ở đâu rồi.

Suy nghĩ cả nửa ngày cũng không bắt được trọng điểm, Ngụy Ninh đành phải tạm bỏ qua vấn đề này, anh cầm bài vị lên, đặt lên trên bàn thờ, lại thắp một nén hương, cắm giữa bát gạo trắng.

Ngụy Ninh nhìn bài vị A Tích, vẻ mặt có chút phức tạp, nhìn một lúc, anh thở dài, lúc này, anh đột nhiên cảm thấy bên tai mình có người thổi khí, anh giật mình nghiêng đầu sang chỗ khác, phía sau trống không không có gì, từ từ, anh quay đầu trở về, ánh mắt cổ quái mà nhìn bài vị Ngụy Tích, rớt cuộc...

Lòng nghi ngờ sinh ám quỷ, một khi trong lòng có bóng ma, mặc kệ gặp phải chuyện gì thì đầu tiên trong đầu cũng nghĩ vài chuyện tà môn, Ngụy Ninh vẫn luôn né tránh chuyện này, xem ra, mười mấy năm sinh hoạt bình thường vẫn không thay đổi được kinh hoàng cùng sợ hãi trong người anh.

Tối hôm sau, Ngụy Ninh nói với má Ngụy một tiếng rồi tới chỗ Ngụy Thời.

Buổi sáng Ngụy Thời đã chuẩn bị tốt, hẩn lấy ra một cái la bàn. “Hôm nay là ngày âm, âm ty đi tuần, đại quý tiểu quý đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, là lúc tốt nhất để thu hồn.”

Ngụy Ninh gật đầu, Ngụy Thời từng nói qua, hẳn tính được một hồn một phách của Ngụy Ninh không rời khỏi thân Ngụy mà vẫn ở trong thân, nhưng vì một vài nguyên nhân không biết tên mà không quay về thân thể được, hiện tại, Ngụy Thời muốn trước hết phải tìm được một hồn một phách này đã, sau đó mới để nó về vị trí cũ.

Ngụy Thời bắt tay Ngụy Ninh đặt lên đỉnh đầu. “Đây chính là thông đạo để hồn phách ra vào nhân thể, một lát sau, nếu cảm thấy đau đớn ngàn vạn không được cử động.” Vừa nói, vừa lấy ra một ngân châm ba tấc, thủ pháp chuẩn xác mà châm vào đỉnh đầu của Ngụy Ninh.

Lúc Ngụy Ninh bị kim đâm vào, cơ thể không ý thức mà run rẩy.

Ngụy Thời lại lấy ra mấy cây ngân châm khác, chia ra đâm vào thất khiếu Ngụy Ninh, dưới tai, trước mắt, dưới mũi, dưới môi, nói thật, Ngụy Ninh chỉ nghĩ đến trên mặt mình cắm đầy châm đã cảm thấy không rét mà run, chuyện này so với gặp quỷ cũng kinh khủng không kém, chỉ cần Ngụy Thời run tay một cái có khả năng anh sẽ không còn thấy ánh mặt trời.

“Người có ba hồn bảy phách; hồn có ba hồn, một là thiên hồn, hai là địa hồn, ba là mệnh hồn. Phách có bảy phách, một là thiên trùng, hai là linh tuệ, ba là khí, bốn là lực, năm là trung xu, sáu là tinh, bảy là anh, tôi dùng châm chặn thất khiếu của anh lại là để lúc đang làm pháp chúng sẽ không chạy tới.” Ngụy Thời vừa đâm vừa giải thích.

Lúc này thần trí Ngụy Ninh vẫn tỉnh là tỉnh táo, có thể nói chuyện, đầu võ mồm với Ngụy Thời.

Sau khi làm xong, Ngụy Thời nói phải chờ đến giờ tí mới bắt đầu, Ngụy Ninh nghe xong lập tức phát khùng, giờ tứ mới bắt đầu hiện tại đâm nhiều châm lên đầu anh như vậy làm gì? Sao không đợi đến giờ tí mới đâm? Anh nói với Ngụy Thời, Ngụy Thời gãi gãi cằm, vẻ mặt cười mỉa nói. “Sợ đến lúc đó gấp quá, tay chân lóng ngóng.”

Ngụy Ninh nghe xong, miệng há hốc, không còn lời nào để nói, anh trừng mắt với Ngụy Thời một cái.

Chẳng mấy chốc đến mười hai rưỡi, Ngụy Thời lấy một lá bùa ra, phía trên viết ngày sinh tháng đẻ của Ngụy Ninh, viết hai lá, một lá đặt trong một cái bát, trong bát còn có chút nước gì đó đen đen, một lá dán trên người Ngụy Ninh.

Không lâu sau, lá bùa trong bát bị ướt, mà sau lưng Ngụy Ninh cũng dán đầy lá bùa.

Rốt cục cũng chờ đến giờ tý, tinh thần Ngụy Thời nghiêm túc lên, ra hiệu cho Ngụy Ninh đi theo hắc, đi về phía đông bắc, đông nam, tây nam, tây bắc, bốn phương hướng, quỳ xuống lễ bái, miệng lầm bầm.

“Hồn thì phiêu bạc, phách thì sợ hãi, hồn phách không về, mệnh số đảo điên, hôm nay thỉnh thần, thực hiện khai đàn, âm ty có linh, thương xót mệnh này, xin mượn đường...”

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Đưa Thần

Sau khi lễ bái hoàn tất, Ngụy Thời lấy bột của lá bùa trong bát ra, từ chân Ngụy Ninh hất một đường tới trên cửa, cửa ở đây là mắt, Ngụy Thời rắc chút bột cuối cùng ở ngay trước mắt, vừa rắc vừa lẩm bẩm.

Ngụy Ninh khẩn trương đến mức động cũng không dám động, cứng ngắt mà ngồi trên chiếc ghế dựa khắc hoa.

Trời tối đen, không trăng không sao, chỉ có mây đen bao trùm, nếu không tính đến căn phòng tối mờ, không tính đến không khí ngưng trọng thì tất cả đều bình thường, chỉ là một buổi tối yên bình.

Trong phòng là cảm giác mát mẻ của đêm mùa hè mang lại, nhưng dần dần Ngụy Ninh cảm thấy dường như nhiệt độ trong phòng hạ xuống, lạnh, ngày càng lạnh, lạnh đến mức toàn thân Ngụy Ninh run rẩy, chân anh, cơ thể anh không tự chủ được mà run rẩy trong bầu không khí lạnh lẽo. Anh muốn khống chế cơ thể mình không được run, tránh để bột từ lá bùa rơi hết xuống.

Xung quanh một mảnh tĩnh mịch, không nghe thấy âm thanh gì, bỗng nhiên, một luồng gió từ đâu thổi tới, tốc độ rất chậm, dán trên mặt đất, cuốn lên từng mảnh lá rụng, mẩu giấy, tro bụi, men theo từng phiến đá ở thôn Ngụy mà tiến về phía trước, đến trước cửa nhà Ngụy Thời, ngừng lại.

Sau đó, Ngụy Ninh kinh hãi mà nhìn thấy dai dẫu chân dọc theo đám bột từ lá bùa kia bước vào.

Lúc này Ngụy Thời đang nửa quỳ trước cửa, đột nhiên trời có mưa phùn, mưa bụi theo gió bay vào phòng làm ướt quần áo Ngụy Thời, nước

mưa ngấm vào làm cơ thể Ngụy Thời run lên từng đợt, tấm lưng thẳng cũng hơi lung lay.

Ngón tay Ngụy Thời run rẩy, lấy ra tiền giấy đã chuẩn bị sẵn từ sáng, đặt ở bên người, đốt một ngọn nến trắng, từng thứ từng thứ, từng bước từng bước, động tác càng lúc càng nhanh, càng lúc càng ổn, khói trắng lượn lờ bay lên, cho dù bị mưa phùn làm ướt thì vẫn cứ bay lên như thế.

Ngụy Ninh ngừng thở, nhìn chỗ tiền giấy bị đốt đó đều bay theo một hướng, biến thành bụi bay đến một chỗ rồi rơi trên đất, bám vào cơn gió lạnh, theo hai dấu chân kia dần dần tiến về phía trước.

Ngụy Ninh sợ đến mức toàn thân lạnh run, sắc mặt trắng bệch, môi khô khốc.

Tuy rằng Ngụy Thời từng nói với anh, âm ty đi tuần cũng là một loại tiểu quý sẽ không làm tổn thương người sống, lúc này chủ yếu là mượn sức của chúng để tìm lại một hồn một phách bị mất, nhưng đó cũng chỉ là tình hình chung thôi, trên đời này không phải là vẫn còn ba chữ “ngoài ý muốn” hay sao, đối mặt với chuyện này người bình thường còn có thể giữ tâm bình tĩnh được hay không? Không xui ngay lập tức là lá gan đã lớn, tính tình ngang ngược rồi, giờ chuông báo động trong lòng đang kêu vang.

Hai dấu chân kia đi vào trong nhà, cách Ngụy Ninh ba bước thì dừng lại.

Không đi về phía trước, cũng không lùi về sau.

Ngụy Thời không nói câu nào, trên trán từng giọt mồ hôi lạnh chảy ra, ngón tay hần run rẩy, lại lấy ra một cây hương lớn, châm lửa, cắm vào một cái đỉnh nho nhỏ, trên đỉnh lô có chỗ tay cầm, là kiểu cũ, hai con Huyền Vũ lộ đầu ra như hai cái tai, Ngụy Thời cắm hương xong, lại lấy ra một lá bùa nữa, niệm hai câu, để sát vào nén hương.

Cây hương này không phải ngọn lửa nhưng sau khi lá bùa chạm vào lập tức đã bị cháy, một ngọn lửa bật lên “vèo” một cái, bật lên cao, đồng thời cây hương vừa đốt kia cũng nhanh chóng cháy hết.

Theo động tác của Ngụy Thời, đôi chân đang dừng lại kia lại đi tiếp.

Ánh mắt Ngụy Ninh dừng ở chỗ mà đôi chân dừng lại trước mặt mình, một luồng khí lạnh lẽo đến tận cùng tồn tại như có như không trước mặt anh, cố gắng nhắc nhở bản thân lần nữa là không được động, không được động, đương nhiên, cuối cùng anh không hề cử động, Ngụy Ninh không biết là anh sợ đến mức không động đậy nổi hay là do anh thật sự kiên cường như vậy....

Luồng khí lạnh kia vờn trên người Ngụy Ninh một lúc, Ngụy Ninh cảm thấy đỉnh đầu mình truyền đến một cơn đau nhức, đau đến mức khiến toàn thân anh run rẩy, đôi môi khô khốc run lên, lại không phát ra chút âm thanh nào.

Cảm giác này đáng sợ như hồn muốn tiêu phách muốn tán, quả thực có thể khiến một người cơ thể khỏe mạnh sợ đến mức phát bệnh tim.

Bên kia, Ngụy Thời đã chú ý tới dị động của Ngụy Ninh, hần ngược lại thở hắt ra một hơi, chuyện này chứng minh âm ty đi tuần đã nhận cung phụng của hần, sẽ giúp hần một lần.

Hiện tại, bước tiếp theo chính là “đưa thần”.

Ngụy Thời mang cái đỉnh hồ lô kia đặt ngoài cửa, sau đó, nhẹ nhàng đi đến bên chân Ngụy Ninh, động tác cực kỳ cẩn thận, dường như sợ động vào đồng tro bụi dưới chân, hần lấy ra một cái bát lớn, từ từ rải đám bụi đó rồi bỏ chúng vào trong bát.

Hai dấu chân kia quay lại một bước, hần lùi về một chút.

Hai bàn tay trắng nõn của Ngụy Thời đều biến thành màu đen, bụi của lá bùa kia được rắc thành âm lộ dần dần biến mất, mãi cho đến cửa Ngụy Thời mới quỳ xuống bái ba cái, đây là “Tạ thần”, quỳ xong, Ngụy Thời đứng dậy lau mồ hôi lạnh trên trán, bước chân đã có chút mơ hồ.

Vừa rồi nếu hãn không quyết định nhanh dùng đến “phản hồn hương” chỉ sợ cả Ngụy Ninh và hãn đều bị âm ty mang đi.

Quả nhiên giao tiếp với giới đó cũng như treo đầu ở thắt lưng.

Trải qua một hồi hao tâm phí sức hành lễ cúng bái, Ngụy Thời cũng có chút kiệt sức, hãn vốn không thích hợp đi con đường này, cũng không muốn đi con đường này, đáng tiếc từ mười ba năm trước hãn đã không thể rút lui rồi.

Ngụy Thời lấy ra một cái cờ chiêu hồn, món đồ này là hãn kế thừa từ sư phụ, cũng cũ nát rồi, còn nhìn rõ vài vết rách phía trên, hãn cầm cờ chiêu hồn ở phía trong cửa, sau đó, lấy ra một cái chuông đồng.

Cờ chiêu hồn trong mưa đón gió bay phấp phới, phần phật.

Ngụy Thời lắc chuông đồng, nhưng không phát ra chút âm thanh nào, cứ như bên trong chuông đồng không có quả chuông vậy, nhưng hãn vẫn lắc, không một tiếng động xuyên trong màn đêm, mưa phùn, ở những phiến đá trong thôn Ngụy, ở giữa không trung vang lên.

Đây là vật dẫn đường cho những hồn phách đi lạc, giống như âm thanh cao tần, người bình thường không nghe được nhưng Ngụy Ninh lại nghe thấy, “Đình....đình....đình....đình đình....”

Âm thanh không ngừng vang vọng trong đầu anh, vô cùng chói tai, nghe đến mức anh chóng mặt, đau đầu.

Ngụy Ninh bám chặt lấy tay vịn ghế, gân xanh nổi lên, phình trướng như muốn bật ra khỏi làn da mỏng manh, khiến người ta thấy mà sợ hãi. Ngụy Ninh quả thực không thể chịu đựng được nữa, anh bám vào tay vịn, bắt đầu nôn mửa, nôn hết những gì có trong dạ dày, cuối cùng chỉ nôn ra một ít nước cùng mật đắng.

Ngụy Ninh dựa vào tay vịn, thở dốc.

Lúc này, một luồng gió lạnh từ ngoài thổi vào, trực tiếp nhắm vào đỉnh đầu Ngụy Ninh mà đâm vào, Ngụy Ninh hét ầm lên thê lương.

Anh ôm đầu, rớt cục ngồi không được nữa, từ trên ghế ngã xuống dưới, “A—” tiếng kêu thảm thiết không ngừng phát ra, thứ gì đó chui vào trong đầu anh, cứ thế đâm thẳng xuống như muốn tách hồn phách của anh ra làm hai, cảm giác tra tấn đến từ bên trong hồn phách là đau đớn nhất, gian khổ nhất.

Ngụy Ninh cào trên mặt đất, móng tay bật ra, máu tươi chảy ròng ròng.

Anh cứ như nổi điên mà lăn lộn trên đất, càng lăn, sức lực lại càng yếu, động tác cũng càng nhẹ, đến cuối cùng, anh không nhúc nhích mà thở trên mặt đất, xa xa, anh nghe thấy Ngụy Thời gọi anh nhưng không có sức đáp lại.

Ngụy Thời dùng sức đè Ngụy Ninh trên mặt đất, Ngụy Ninh đột nhiên bùng lên sức lực mạnh mẽ khiến hãn đường như không bắt được anh, cuối cùng chỉ có thể chờ anh dùng hết sức mới có thể giữ được anh. Ngụy Ninh quỳ rạp trên mặt đất, Ngụy Thời ôm anh đến, động tác vừa nhan vừa chuẩn xác, rút ngân châm cắm trên thất khiếu của anh ra.

Từ ngân châm rút ra, ở thất khiếu Ngụy Ninh đều chảy ra một chút máu đen.

Ngụy Thời đặt Ngụy Ninh đang hôn mê lên một chiếc ghế, đắp cho anh một tấm thảm mỏng, chính mình cũng cầm chân chiếu trong buồng ra, tùy tiện đặt xuống đất, vừa nằm xuống liền ngủ như chết.

Đây là đang mơ phải không? Ngụy Ninh ở trong một mảng sương mù xám trắng, xung quanh mờ mịt.

Vừa rồi anh còn làm phép thu hồn, chịu hết kinh hách, sao trong chớp mắt đã đến chỗ kì quái này rồi.

Sương mù màu xám trắng che kín toàn bộ trời đất, quá đặc, đặc đến mức có thể tích lại thành nước, ướt sũng, khiến cả người khó chịu, Ngụy Ninh nhắc chân lên từ từ đi về phía trước, anh bước đi trong sương mù không thể nói là nhanh nhưng cũng không nói là chậm, ở trong sương phù không biết phương hướng, anh dựa vào trực giác chọn một hướng mà đi.

Đi thật lâu, sương mù vẫn đặc như vậy, vẫn nồng như vậy.

Có lẽ bị hoàn cảnh ảnh hưởng, Ngụy Ninh cảm thấy chính mình dường như cũng bắt đầu trở nên nhẹ hơn, mờ mịt hơn, đầu óc cứ như bị sương mù làm ướt, trầm trọng mà ngưng trệ, dường như không thể suy nghĩ bất cứ cái gì.

Rất nhanh, anh nhìn thấy một dòng sông đen.

Nước sông chảy róc rách, so với con suối nhỏ ở thôn Ngụy thì rộng hơn một chút, anh không dám tới gần con sông này, cảm giác sẽ xảy ra chuyện gì đó không tốt, liền cứ vậy dọc theo con sông này mà đi về phía trước, dường như ở đó có gì đó đang hấp dẫn anh, chờ đợi anh.

Dưới chân là đất đen lầy lội, tản ra mùi hôi thối nồng đậm.

Ngụy Ninh thất thểu đi tới, không biết mỗi một, cũng không biết qua bao lâu, thời gian và không gian ở đây không còn ý nghĩa, không có cảm giác,

anh rớt cuộc cũng thấy được thứ gì đó khác, đó trông giống một cái phòng, cách một đoạn nên vẫn chưa thấy rõ.

Anh đi, đi, không ngừng đi, không ngừng tiến về phía trước.

Mãi đến lúc tới gần.

Ba bốn cái bóng có thể mơ hồ nhìn thấy qua màn sương, Ngụy Ninh dường như nghe được cuộc trò chuyện của bọn họ, âm thanh lúc liền lúc đứt, anh nhịn không được muốn nghe rõ hơn, liền nhắc chân đi về phía đó vài bước, âm thanh rõ ràng hơn một chút, là giọng ba người đàn ông.

Bóng dáng đó trong màu xám trắng của sương mù nhìn vô cùng rõ ràng, vì bọn họ không phải màu xám trắng, mà là bụi đen hỗn loạn trong màu xám trắng.

Một cái bóng nói: “Muốn đưa về cũng tốn không ít sức đó, thật là phiền toái.”

Một cái bóng khác tiếp lời: “Còn không phải do ông làm ra, nếu không phải lúc đó cậu tùy tiện ném tán hồn của Ngụy Ninh đi, mà ném thì cứ ném, lại còn dùng pháp lực, khiến hồn phách của anh ấy chấn động, bị mấy tên hung thần đó tìm được thừa cơ lợi dụng, một hồn một phách bị ném đi của anh đấy sao rồi?”

Cái bóng kia lập tức ngượng ngùng mỉm cười: “Ta đâu nghĩ được nhiều vậy, cho rằng chỉ là tên tiểu tử nào đó tẩu hồn mà thôi, liền ném luôn, chỉ trách hẩm mệnh không tốt, dù sao nơi này có không biết bao nhiêu oan ma quỷ, nhiều lại không nhiều lắm....” Nói xong lời cuối cùng, giọng nói cũng nhỏ dần đi, rõ ràng đối với việc mình già mồm át lẽ phải cũng thấy chột dạ.

Một cái bóng khác tức đến nở nụ cười: “Dù sao họa do người gây ra do người dọn, Ngụy Tích đã tìm đến cửa, dù gì cũng là hậu bối của chúng ta, chẳng lẽ người khoanh tay đứng nhìn không làm gì sao?”

Cái bóng kia lập tức mở miệng hện thề son sắt: “Sao có thể, sao có thể chứ!”

Trong lúc bọn họ ta một câu người một câu đối chọi gay gắt, cái bóng ở bên trái không nói một câu, chỉ yên lặng lắng nghe, Ngụy Ninh vô tình đến bên cạnh, cảm thấy cái bóng đó thực thân thiết, ngay cả dáng vẻ trầm mặc cũng dễ nhìn hơn hai cái bóng đang cãi nhau ầm ĩ kia.

Chờ bọn họ cãi nhau một lúc, cái bóng bên trái, cũng chính là Ngụy Tích mới lên tiếng, âm thanh của cậu thanh thúy rõ ràng, nhẹ nhàng như gió. “Làm phiền hai vị.”

Hai cái bóng đang cãi nhau kia lập tức ngừng lại, đồng thời nói: “Đương nhiên, đương nhiên.” Cái bóng gậy họa kia còn bỏ thêm một câu: “Không chết được đâu, không phải có thể đưa hồn phách của hãn quay về sao? Với năng lực của chúng ta thì chuyện này chỉ là chuyện nhỏ.”

Ngụy Tích bước một bước về phía Ngụy Ninh. “Không, tôi còn muốn anh ấy nhớ rõ chuyện xảy ra trong này.”

Yêu cầu này rõ ràng có chút khó khăn, hai cái bóng dáng kia không nói.

Giọng nói Ngụy Tích lại từ từ vang lại: “Chuyện này không cần hai người lo, tôi chỉ muốn nhờ các người giúp, chuyện khác tôi sẽ có cách.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, cậu cứ đi làm đi, lúc nào dùng tới chúng ta cứ gọi.” Hai cái bóng kia lập tức nói, giọng cứ như đã trút được gánh nặng, xem ra muốn đưa hồn phách quay về vị trí cũ đồng thời còn giữ nguyên ký ức phải trả giá rất lớn, mức độ khó khăn cũng cao, thế nên hai người đều không muốn nhúng tay vào việc này.

Ngụy Ninh nghe đến mơ mơ màng màng, giống như hiểu, lại như không hiểu.

Ngay khi anh ở chỗ này nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra cái gì, một đám âm bụi màu đen trực tiếp bay về phía anh, Ngụy Ninh nhìn thế như chẻ tre của nó, rít lên một tiếng, xoay người nghĩ muốn trốn, nhưng trốn được ở đâu, còn chưa chạy được vài bước đã bị đám âm khí kia trói vào, kéo đi.

Ngụy Ninh không hiểu nó muốn mang mình đi đâu.

Anh mở miệng muốn nói, lại chỉ có thể phát ra âm thanh đơn điệu mà chói tai “Nha nha”, cái tiếng “nha nha” kia nghe như quỷ khóc.

Anh bị kéo tới một căn phòng ở cạnh lớp sương mù, cỗ âm khí trói buộc anh lập tức biến mất không thấy nữa, lòng Ngụy Ninh chấn động, sợ cỗ âm khí kia lại xông ra, anh nhìn trái nhìn phải trước sau đều nhìn một lần, phát hiện xung quanh im ắng.

Lúc này, từ trong phòng kia đi ra một người.

Người kia vừa đi ra khỏi cửa, liền đuổi người một cái, kích động đám sương mù xung quanh, Ngụy Ninh phát hiện người kia với những cái bóng trắng khác không giống nhau, hình dáng của nó rõ ràng hơn, đại khái có thể nhìn rõ ngũ quan.

Đây, đây chính là mặt của anh!

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Trở Về

Có lẽ là hồn phách hấp dẫn nhau, từ trong sương mù dày đặc Ngụy Ninh từ từ đi về phía căn phòng kia, trước cửa, cái bóng giống mình đang bám dính lấy một cái bóng khác, quyến luyến như con với mẹ, mỗi khi cái bóng kia cử động một chút là “chính mình” cũng theo phía sau.

Sương mù màu xám trắng dày đặc tràn ngập khắp trời đất.

Phía trước, hai cái bóng gắn bó với nhau, xa xa nhìn, hình dáng mơ hồ của bọn họ cứ như nước, trong người có ta, trong ta có người, giống như nước sữa giao hòa với nhau, ở đây tất cả đều từ sương mù xám trắng cô đọng thành hình thể, vốn dĩ bình thường, nhưng vì bọn họ quá dính vào nhau, quấn lấy nhau lại làm hiện ra chút gì đó ái muội, tình cảm không rõ ràng.

Ngụy Ninh cảm thấy không quá thoải mái.

Cảm giác này không biết từ đâu tới, đại khái là nhìn một người giống mình bám dính lấy người khác như vậy, không rét mà cũng bám lấy người khác nên thấy khó hiểu và khó chịu đi.

Mang theo cảm xúc này, Ngụy Ninh rút cục tới gần bọn họ một khoảng không xa, Ngụy Ninh liền nhìn thấy “Ngụy Tích” lôi kéo “chính mình” đi về phía anh, khoảng cách càng gần, Ngụy Ninh lại càng có cảm giác cơ thể bỗng nhiên bị hút về phía trước, anh gắng cố định cơ thể mình, vẫn không nhúc nhích mà đứng tại chỗ, nhưng lực hút hồn phách này thật sự quá mạnh.

“Chính mình” đứng bên cạnh “Ngụy Tích”, từ từ, nhìn mình.

Rõ ràng “hắn” có chút do dự, hiển nhiên, sức hút của hồn phách cũng có tác dụng với “hắn”, nhưng “hắn” lại không chịu rời khỏi “Ngụy Tích” mà đi về phía mình. “Ngụy Tích” đẩy “hắn” ra khỏi người mình, “hắn” lại làm mình làm mảy như trẻ con, không chịu nghe, không chịu rời khỏi “Ngụy Tích”.

Ngụy Ninh cảm thấy chính mình xông khí, anh bực mình.

Dưới cơn xúc động, anh chạy nhanh đến bên người “chính mình”, tóm lấy một cánh tay “hắn”, vừa bị tóm lấy “chính mình” liền như bị hỏa thiêu, phát ra âm thanh khiến người ta khó chịu, màng nhĩ như sắp thủng.

Nghe tiếng rít đó, Ngụy Ninh cảm giác chính mình cũng bị ảnh hưởng, anh cảm thấy đầu đau nhức từng cơn, từng đợt ngắt đi, mơ mơ hồ hồ, vốn là nhẹ nhàng như một cái lông chim ướt, chốc lát trở nên trầm trọng như một tòa nhà cao ngất đèo.

Lúc này, “Ngụy Tích” vẫn luôn đứng bên cạnh đột nhiên hành động, tay cậu đẩy về phía trước, liền mang “Ngụy Ninh” đứng cạnh cậu đẩy vào người Ngụy Ninh, mà tay vung lên, một mảng bụi âm khí đen liền mang hai “người” trôi vào với nhau.

Hồn phách người thành niên đều khá vững, sẽ không dễ xảy ra chuyện ném hồn như thế này, mà một khi đã xảy ra thì chứng tỏ vấn đề khá nghiêm trọng, muốn mang hồn phách quay lại mà không kèm theo di chứng thật sự khó khăn, giống như chiêu hồn hoặc thu hồn, cùng lắm là mang hồn phách về chỗ cũ, về những chuyện khác đành hữu tâm vô lực, chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Vận khí tốt, sẽ không khác so với trước khi bị ném hồn, vận khí không tốt thì có khi biến thành kẻ điên loạn.

Ngụy Ninh nhìn thấy “chính mình” liền ra sức giãy dụa, “chính mình” cũng như vậy, việc này giống như hai người chém giết nhanh để giành

thắng lợi cuối cùng ấy, đương nhiên, hồn phách dung hợp không giống thế nhưng sự đau khổ và đấu tranh thì như vậy.

Mà sở dĩ hồn phách Ngụy Ninh quay về cơ thể khó khăn đến vậy, nguyên nhân chỉ vì cái hồn phách bị ném đi kia không chịu hợp tác, không chịu cứ như vậy mà quay về cơ thể.

Cũng không biết đã ở trong sương mù dày đặc này bao lâu, cuối cùng, đến khi hồn phách đã quay lại cơ thể xong, vẻ mặt Ngụy Ninh có chút đại ra, ánh mắt đăm đăm không hề có sinh khí của người bình thường.

Anh ngơ ngác đứng tại đó, không nhúc nhích.

Lúc này, “Ngụy Tích” luôn ở bên cạnh bước tới, dắt tay anh chậm rãi đi về phía trước, cơ thể Ngụy Ninh không chút phản kháng mà làm theo, bất ngờ chính là đối với việc bị dắt đi này anh không hề bài xích hoặc phản cảm, cùng lắm là cảm thấy ngại ngùng, nhưng không muốn tránh — động tác này dường như đã làm rất nhiều lần, tự nhiên thành thói quen.

Đến lúc đi tới trước “gian phòng” kia, “Ngụy Tích” dắt anh vào, bên trong cũng mờ mờ lung lung, mơ hồ nhìn không rõ, chỉ có thể thấy được hình dáng đại khái, có bàn, ghế, giường, thậm chí còn có một cái giá sách và tủ quần áo cạnh tường, Ngụy Ninh nhìn, cảm thấy bài trí nơi này có chút quen mắt, đầu óc chậm chạp của anh nghĩ, đây không phải căn phòng trong nhà anh sao?

Ngụy Ninh tránh khỏi tay “Ngụy Tích”, dọc theo tường, từ từ đi một vòng quanh phòng, trong đầu của anh dần hiện ra rất nhiều hình ảnh lộn xộn, những hình ảnh đó hỗn loạn không rõ, phá tung hết ký ức và tư duy của anh lên.

“Ngụy Tích” nhìn anh tỉnh tỉnh mê mê, không biết vì sao lại tới gần, kéo tay anh, đi về một phía, chân bước đi cho có, Ngụy Ninh cũng không muốn bị người kéo đi, nhưng anh hoàn toàn không thể phản kháng “Ngụy Tích”,

trong đám sương mù dày đặc này, hẳn chỉ là một hồn phách bình thường mà không phải ác hồn.

Đơn giản mà nói thì thực lực kém rất nhiều, nghiêng hẳn về một bên.

Sau khi bọn họ đi quanh phòng một lần, đầu Ngụy Ninh đã bị nhét đầy hình ảnh, âm thanh lẫn lộn, sau đó, bọn họ ra khỏi cửa, Ngụy Ninh thử duỗi tay về phía vách tường kia, không hề bị cản trở mà cứ vậy xuyên qua, rõ ràng có đường tắt như vậy thế mà “Ngụy Tích” lại nhất định bắt anh phải quy củ đi qua cửa.

Sương mù dày đặc màu xám trắng, một mảng tĩnh mịch, không có bất luận sinh cơ và sức sống.

Con sông đen uẩn lượn kia tản ra mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn, thật giống như có vô số thi thể bị ném vào trong đó, bị ngấm, hư thối, hóa thành xương trắng, trở thành một phần của dòng sông, thế nên trải qua rất nhiều năm sau mùi hôi thối này trải khắp dòng sông cũng không tiêu tán được.

Ngụy Ninh bị “Ngụy Tích” kéo đến bên bờ sông.

Anh không muốn, anh sợ con sông kia, rất sợ, từ trong lòng sinh ra một nỗi sợ hãi khiến Ngụy Ninh vốn ngoan ngoãn để “Ngụy Tích” kéo đi lại liều mạng giãy dụa, nhưng dù có giãy dụa thế nào cũng cứ như ruồi bu ngọt, không chút tác dụng.

“Ngụy Tích” cực kỳ kiên quyết mà lạnh lùng kéo anh vào trong dòng sông.

Vừa chạm vào nước sông Ngụy Ninh liền không tiếng động mà rít lên “A a a a...”, anh ngửa đầu phát ra một tiếng hét chói tai, nhưng dù anh kêu thảm thiết như vậy sương mù xung quanh cũng không chút lay động, “Ngụy Tích” vẫn cầm tay anh, ép buộc anh đứng trong dòng sông.

Cứ như một bước bắt buộc phải làm.

Trong đám sương mù dày đặc này, Ngụy Ninh không cách nào nói, chỉ có thể kêu “a a” cầu xin “Ngụy Tích”, hi vọng cậu có thể buông tha cho mình.

“Ngụy Tích” là được ngưng tụ từ âm khí mà thành hình thể, dưới ánh mắt của anh, hơi lay động một chút, âm khí ở viền cơ thể tương đối loãng lập tức tán loạn, sương mù màu xám trắng dày đặc xung quanh như linh cầu ngửi được mùi máu tươi, cũng rung động heo.

Giống như hải triều, từng cơn sóng đánh lên người “Ngụy Tích”, cơ thể “Ngụy Tích” lung lay sắp đổ, vốn cơ thể được ngưng tụ thành thực chất cũng bắt đầu tán loạn, mà lúc này, Ngụy Ninh còn đang kêu gào trong đau khổ, giãy dụa, “Ngụy Tích” tóm được Ngụy Ninh, kéo anh lại gần, để anh dựa vào cơ thể mình.

Từ trên người “Ngụy Tích” truyền đến một cỗ khí âm hàn, khiến “Ngụy Ninh” đang xao động cuối cùng cũng bình tĩnh hơn một chút, miệng anh kêu lên “a a” tủi thân, dường như đang kháng nghị “Ngụy Tích”, lại dường như đang làm nũng, cứ như trẻ con vừa bị người lớn đánh xong đã chạy tới đòi được an ủi vậy.

Nhớ ngọt không nhớ đắng.

Mà dù cơ thể “Ngụy Tích” bị vây trong đám sương mù cũng vẫn an ủi Ngụy Ninh, một khi Ngụy Ninh phát hiện dựa vào người “Ngụy Tích” sẽ cảm thấy tốt hơn, anh liền cứ vậy mà dính vào.

Sương mù màu xám trắng vẫn như sóng cuộn, từng cơn từng cơn liên tiếp đánh tới, vô cùng hòa hợp, con sông đen vốn ảm trầm không tiếng động mà cũng bắt đầu có sóng, nước không cao quá thắt lưng hai người vốn không tính là “người”, nhất thời cũng có chút nguy hiểm.

Đúng lúc này, ở giữa không trung xuất hiện hai cái bóng xám trắng, bọn họ dừng trên bờ sông.

Một cái bóng quát to: “Cậu thật sự làm như vậy? Cậu có biết làm như thế thì cố gắng mười mấy năm của cậu chỉ là công cốc, cái đệt, cậu quá đại dột đến ta cũng không dám nhìn.”

Một cái bóng khác tương đối bình tĩnh: “A Lâm, hiện tại nói vậy còn có ích gì, còn không nhanh kéo người lên, hiện tại cậu ta cũng ngâm đủ rồi, nước sông âm này đối với người chưa qua đời mà nói vô cùng kích thích, đợi nửa khắc nữa cái người gọi là A Ninh kia chắc là mãi mãi bị chìm vào nước sông mất.”

Cái bóng được gọi là A Lâm hùng hùng hổ hổ tiến về phía trước.

Khi hẳn vừa muốn nhắc “Ngụy Tích” lên lại phát hiện ra Ngụy Ninh là được “Ngụy Tích” ôm vào trong ngực, không có chút dấu vết bị nước sông âm ăn mòn.

Lúc này âm khí ngưng tụ thành cơ thể “Ngụy Tích” đã mỏng tới mức sắp trong suốt, không lâu nữa có lẽ sẽ tan trong sương mù.

A Lâm hít một hơi, vừa kéo “Ngụy Tích” vừa nói: “Đáng sao?”

Ngụy Ninh nhìn hai cái bóng kia, mơ mơ hồ hồ, lơ lơ, dường như so với “Ngụy Tích” còn mờ hơn, đến ngũ quan cũng bị chìm trong sương mù, chẳng phân biệt được ai với ai, chỉ có cặp mắt sắc bén nhìn anh rõ ràng, và âm thanh huyền não kia vang vào trong tai anh, cứ như tiếng sấm.

Dưới sự giúp đỡ của hai cái bóng, “Ngụy Tích” cuối cùng cũng được kéo ra khỏi dòng sông.

Lúc này Ngụy Ninh mới phát hiện, thì ra vào sông đen thì dễ mà ra khỏi thì khó, cứ như bị nam châm hút lấy, khó mà thoát ra, may mà hai cái bóng

này tới đúng lúc.

Hai người mới được kéo lên bờ.

Vừa lên bờ, “Ngụy Tích” liền buông Ngụy Ninh ra, ngã xuống bùn đất, mùi hôi tản ra, bám vào cơ thể cậu, đến mặt cũng chôn vào lớp bùn đó, Ngụy Ninh đứng ở bên cạnh, anh muốn kéo “Ngụy Tích” dậy nhưng cơ thể muốn động cũng không động được, cứ như bị đóng cọc, bị cố định tại đó, không thể động dậy.

Lúc này, “Ngụy Tích” đang nằm trong đống bùn chừa mình một cái, nhìn hai người kia. “Phiền hai người đưa anh ấy quay về.”

Âm thanh thanh thúy dễ nghe, giống như một thiếu niên vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, mang theo chút ngây ngô dụ dỗ lòng người.

Ngụy Ninh nhìn cậu, vẫn luôn nhìn cậu, thật cứ như là muốn khắc người này vào trong đầu, ánh mắt chuyên chú đến mức chính anh cũng không nhận ra, mà “Ngụy Tích” cũng vậy, hai gương mặt mơ hồ, ngũ quan không rõ, lại khắc sâu vào mắt nhau, đồng thời giao hòa.

Không biết tại sao, Ngụy Ninh không muốn rời đi.

Nhưng mà, rời đi hay không không phải do anh quyết định, cái bóng được gọi là A Lâm kia kéo anh. “Lúc này sẽ không ném hồn nữa, những tên ác sát đó đã đi rồi, ngay lập tức sẽ chưa quay về, chắc cũng có công lao của cậu phải không? Vậy nên tôi sẽ tiễn cậu một đoạn đường miễn phí, khỏi cần cảm tạ.”

Nói xong, hắn tóm lấy Ngụy Ninh, đem anh bay lên không trung lượn vài vòng như đĩa bay, sau đó dùng sức vứt vào không trung.

“A ——” Ngụy Ninh hét thảm một tiếng, từ trong ác mộng tỉnh lại.

Tiếng kêu thê lương cũng kinh động đến Ngụy Thời đang ngủ bên cạnh, hần mơ màng tỉnh dậy, ánh mắt mông lung, hàm hồ hỏi: “Sao vậy sao vậy, sao kêu lớn tiếng vậy, tẩu hồn à, cái đệt, tôi mới ngủ được một lúc.”

Nhắc đến hai chữ “Tẩu hồn” này, thần trí hẳn liền thanh tỉnh lại, hai mắt trợn tròn, từ trên ghế đứng lên nhìn Ngụy Ninh đang nằm trên giường.

Ngụy Ninh vẫn không nhúc nhích, sắc mặt xanh trắng, trên trán toàn là mồ hôi, ánh mắt đăm đăm không biết đang nhìn vào đâu, anh đột nhiên cầm tay Ngụy Thời, thất kinh nói.

“Ngụy Thời, trong đầu anh đột nhiên xuất hiện rất nhiều thứ.”

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Bài Vị

Ngụy Thời thấy tình hình của Ngụy Ninh không đúng lắm. vội mang một chén nước tới, nhét vào tay Ngụy Ninh, tay Ngụy Ninh run run, một chén nước uống được một nửa còn một nửa sánh hết ra ngoài, nước dọc theo cổ tay chảy xuống.

Ngụy Ninh uống nước xong thì cũng bình tĩnh hơn một chút. “Trong đầu anh xuất hiện thêm rất nhiều thứ. Anh nhớ anh cùng một người mà không phải là người ở một nơi trông giống như một gian nhà gỗ rất lâu, sau đó, sau đó...”

Câu nói tiếp theo, dường như khó mà mở miệng.

Ngụy Ninh không thể nói với Ngụy Thời, hai người đó tình chàng ý thiếp, ngọt ngào ngào ngào, cả ngày dính lấy nhau, người kia chăm sóc cẩn thận, còn mình thì cứ như đồ ngốc, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, còn rất phiền phức, nhưng đối phương còn cùng anh chơi mấy trò chơi ấu trĩ, nhớ đến thôi trên mặt anh đã đỏ bừng.

Loại chuyện này đánh chết anh cũng không nói ra miệng được, chỉ đành muốn nói lại thôi, bỏ qua.

Ngụy Thời vừa nghe xong, long mày nhú lại. “Nói như vậy, loại chuyện này vốn không có khả năng xảy ra, hồn đi lạc không giữ được ký ức cũ, chẳng lẽ do lúc hồn phách quay về có sai lệch về thời gian, một hồn phách bị mất của anh là bị một cao nhân câu mất?”

Với suy luận của Ngụy Thời Ngụy Ninh không có hứng thú, anh ôm đầu, phiền táo ngồi dậy khỏi ghế, đi đi lại lại, vừa đi vừa xoa huyệt thái

dương. “Mày nghĩ cách gì để đầu óc anh an tĩnh lại trước đi, còn rối loạn thế này anh sớm tâm thần mất.”

Ngụy Thời thấy cũng đúng, nghĩ lại, trong đầu đột nhiên xuất hiện một đoạn ký ức không thuộc về mình, xuất hiện một lúc rồi biến mất, cứ như vậy, cuối cùng không phân được hiện thực và hư ảo, rồi sớm biến thành bệnh tâm thần mất, đại khái đây là di chứng thể hiện ra ngoài khi hồn phách quay về.

Một mặt Ngụy Ninh gấp gáp đi tới đi lui.

Anh thấy mình bị cái bóng kia ôm vào lòng, nhẹ nhàng chà xát, động tác tràn ngập ôn nhu và yêu thương, đong đầy, không đếm được, rõ ràng bóng hai người còn mơ hồ nhưng lại biết rõ thế. Đáng sợ nhất là, thời gian tĩnh lại càng lâu Ngụy Ninh lại phát hiện, vốn chính mình là người đứng xem nhưng dần dần “bản thân” lại hòa vào làm một với người được sủng ái kia.

Ý thức đã không phân biệt rõ người nào là thật, người nào là giả, người nào ở trong hiện thực, người nào chỉ xuất hiện trong một giấc xuân thu đại mộng.

Chạy đến trước bàn, mở ngăn kéo, Ngụy Thời lục tung mọi thứ lên, cuối cùng cũng tìm được thứ gì đó, hẩn cầm lấy đưa cho Ngụy Ninh, để anh đeo lên cổ. “Đây là cánh kiến trắng, có thể ngưng thần định hồn, anh đeo đi, hẩn là có tác dụng, anh Ninh, anh đừng gấp, hồn phách của người bị tẩu hồn vừa quay về vị trí cũ sẽ có chút khó chịu, phản ứng mạnh mẽ hơn cũng có, giống như khi anh gỡ pin điện thoại ra rồi lại khởi động lại, hệ thống phải xử lý một số thông tin tồn vậ.

Cái ví dụ khi gió gì thế này.

Ngụy Ninh cầm cái túi kia để dưới mũi người thử, quả nhiên có một mùi hương khó tả, anh đeo lại vào cổ, lúc cởi áo ra lại thấy được khối tang ngọc.

Vốn dĩ đeo khối táng ngọc vì anh bị mất một hồn phách, hiện giờ hồn phách đã tìm lại được, vậy chắc không cần đeo nữa rồi? Ngụy Ninh vừa nghĩ vậy thì trong lòng bỗng xuất hiện cảm giác kỳ lạ, cứ như có cảm ứng.

Thế nhưng khi Ngụy Thời nhìn thấy anh tháo khối tang ngọc trên cổ xuống thì vội ngăn lại. “Đừng, anh Ninh, anh đeo đi, thứ này có tác dụng rất mạnh mẽ, mặc dù để trong tay người khác là tà vật, dễ chiêu quỷ, nhưng khi ở trên người anh thì lại có chỗ tốt, anh dùng nó như bùa hộ mệnh ấy, thật ra... cũng không khác lắm.”

Ngụy Ninh nghe xong, do dự một chút, cuối cùng đặt khối táng ngọc vào trong túi gám chứa “cánh kiến trắng” kia, rồi đeo lên cổ.

Từ khi đeo xong, thỉnh thoảng Ngụy Ninh lại ngửi thấy một mùi hương như có như không, thật sự khiến cho đầu óc đang loạn cào cào của anh bình tĩnh hơn một chút, Ngụy Ninh chống đầu, quay lại ghế nằm. Bị anh làm âm ỉ như vậy, Ngụy Thời không buồn ngủ nữa, hai người tôi nhìn anh anh nhìn tôi, cứ như vậy một hồi, cuối cùng Ngụy Thời đề nghị chơi bài một lát.

Hai người bắt đầu chơi bài, thỉnh thoảng nói vài câu.

Trời còn chưa sáng, bốn bề yên tĩnh, đến tiếng thở của người đối diện cũng nghe được rõ ràng.

Một lát sau, Ngụy Ninh đột nhiên nói. “Anh định mai đi.”

Một câu nói không đầu không cuối, Ngụy Thời nghe cứ nhiên lại hiểu, hẩn gật đầu. “Nếu ở đây có chuyện gì tôi sẽ gọi báo tin cho anh.”

Quả nhiên là anh em thân thiết lớn lên với nhau, anh còn chưa mở miệng hẳn đã biết ý, nhưng mà, nói đến nói đi, anh cũng không hạ thủ lưu tình, vứt ba cây K lên bàn, Ngụy Thời sặc một cái, rất không cam lòng mà móc một cái thẻ đưa cho Ngụy Ninh.

Loại thẻ gỗ này thật ra là pháp khí của Ngụy Tam thâm, làm từ gỗ đào, hiện tại bị coi thành liễu trừ tử.

Ngụy Ninh nhận cái cái thẻ đặt ở một bên, anh đã có ba cái thẻ. “Đàn tràng còn chưa hoàn thành, không có tác dụng phải không?” Anh có chút phiền muộn nói, vài ngày dùng hết hơn một vạn rưỡi, vậy mà còn xảy ra chuyện làm đàn tràng không hoàn thành, hiện giờ cứ dở dở dang dang, không biết là có tác dụng không nữa, nếu có tác dụng là hay nhất, nếu không có tác dụng, vậy phải tính xem tiếp theo phải làm thế nào.

Anh làm việc không có thói quen bỏ nửa chừng.

Ngụy Thời do dự một chút: “Anh Ninh, anh muốn nghe lời nói thật không?”

Vừa nghe thẳng nhóc này nói vậy, nhất thời Ngụy Ninh có cảm giác không tốt lành. “Nhóc con nói đi, có rắm cứ phóng, anh còn không hiểu mày chắc, dù sao đến giờ đều là anh mày ức mà chết không cam lòng, lần nào cũng thả ngựa sau pháo, nói đi.”

Ngụy Thời làm bộ ho khan một tiếng: “Thật ra... thật ra ngay từ đầu cái đàn tràng kia đã không có tác dụng gì rồi. Tôi nói rồi mà, tôi bảo anh không nên làm.”

Hắn còn chưa nói xong, Ngụy Ninh ở đối diện đã nhảy dựng lên, một quyền đánh sang, Ngụy Thời nhanh chóng né người, trốn trái trốn phải. “Anh Ninh, anh đừng kích động, để tôi giải thích, tôi thực sự có thể giải thích, anh hãy nghe tôi nói, ngồi xuống ngồi xuống, quân tử động khẩu không động thủ.”

Ngụy Ninh đập một cái lên đầu hắn. “Tốt nhất mày giải thích hay một chút, đừng lôi đồng kiến thức hoa mỹ của mày ra.”

Ngụy Thời kêu ai ai vài tiếng, ôm đầu ngồi xồm trước bàn, trong tay vẫn cầm mấy quân bài, bị đánh vẫn chưa buông ra. “Anh Ninh, lần trước tôi nói có ba cách, cách đầu tiên có hiệu quả, nhưng sợ dĩ nó có hiệu quả vì nhằm vào hồn phách oán khí không nặng, còn hồn phách oán khí nặng thì có lập đang tràng cũng chỉ như mưa bụi thôi, không có tác dụng gì lớn. Sợ dĩ tôi không ngăn anh cũng vì nghĩ dù có là mưa bụi thì góp gió thành bão, có khả năng sẽ có tác dụng mà!”

Ngụy Ninh nghe xong khước miệng giật giật, đúng là thẳng ngực thèm bị ăn đòn.

Nhưng mà chuyện xảy ra cũng xảy ra rồi, còn so đo tính toán cũng không để làm gì nữa, không bằng tính toán xem tiếp theo nên làm thế nào thì tốt. “Đàn tràng không thể làm, lẽ nào muốn tìm một cao thủ trực tiếp siêu độ cho cậu ấy? Nếu nói đến pháp thuật, thì nghe nói mày còn có một sư phụ, về phương diện này có thể coi như cao nhân đúng không? Giới thiệu cho anh đi, nói trước, đừng quá cao giá là được, nếu thật sự cao giá thì mày ra mặt giùm anh một chút, xin ông ta ra tay.”

Biện pháp này không phải Ngụy Ninh không nghĩ tới, đúng là người biết pháp thuật mà là cao thủ thì quá ít, người thường khó đạt trình độ cao. Cách thứ hai của Ngụy Thời nói là tiêu diệt so với trấn áp thì đơn giản hơn nhiều lắm, nhưng nếu đụng vào bọn treo đầu dê bán thịt chó, trực tiếp đánh tan luôn hồn phách của Ngụy Tích thì Ngụy Ninh không thể chấp nhận được.

Dựa vào hai điểm này nên Ngụy Ninh rất do dự, sợ dĩ Ngụy Thời không không phải loại người lợi dụng người khác, chính mình tới tìm hãn thương lượng, dù nói thế nào, Ngụy Thời sẽ không hại anh, so với anh hoàn toàn không biết gì về pháp thuật và cũng không có tiếp xúc gì với người trong giới thì tốt hơn nhiều lắm.

Ngụy Thời xoa cằm. “Anh Ninh, thật ra chỉ có một người thì không cần dùng biện pháp phiền phức như vậy, đơn giản hữu hiệu, không cần mời cao

nhân này nọ, lãng phí thời gian mà cũng lãng phí tiền bạc, anh nhớ lúc lập đàn tràng thì có một người đứng cách mấy thước niêm chú không?”

Ngụy Ninh nhớ lại một chút, trong trí nhớ lúc còn bé xác thực có một màn như vậy.

Giống nhau ở chỗ đêm cuối cùng của lần lập đàn tràng ba ngày hoặc năm ngày, sẽ có nghi thức này, tối đó, một người quỳ trước linh án, cầm một sợi dây được kết thành từ vải đỏ, vừa thắt vừa niêm chú, thắt một cái niêm một câu, lúc tạm dừng, thân nhân của người chết quỳ bên cạnh hẳn sẽ cầm gạo nếp ném vào người bên cạnh, dường như còn có một cái tên riêng nữa, gọi cái gì mà “mễ chú”.

Mễ là “thiên cốc”, cái gì gọi là “thiên cốc”? Cũng gần giống như cây lúa, mạch là một loại bông lúa sinh trưởng trên đỉnh của cây, còn được gọi là “ngũ cốc vi dưỡng”, cho rằng “ngũ cốc” không chỉ cứu người mà còn có thể nuôi người. Tóm lại, mễ vốn chỉ đơn thuần là một loại thực vật, nhưng dưới một số tình huống đặc biệt lại có khả năng siêu độ hoặc trừ quỷ, vừa cầm mễ vừa niêm chú có thể đạt được mục đích an hồn siêu độ, mặt khác, người theo con đường tà đạo còn dùng gạo làm pháp thuật, khiến quỷ hồn phi phách tán.

Nguyên lý cụ thể thì không rõ ràng lắm.

Ngụy Thời giải thích xong, Ngụy Ninh có chút không hiểu. “Ý mày là gì? Mày muốn anh làm “mễ chú” hả, anh là người thường không có pháp lực, làm thì được gì?”

Ngụy Thời vỗ vỗ vai Ngụy Ninh. “Anh Ninh, anh không hiểu rồi, sao lại vô dụng, ai niêm cũng hữu dụng, tên thực tế, nếu như muốn siêu độ oan hồn thì niêm “mễ chú” được dùng nhiều hơn so với lập đàn tràng. Thật ra có thành hay không, tác dụng có lớn hay không không phải là vấn đề, anh cho rằng để mấy đạo sư niêm thì có tác dụng sao? Bọn họ chỉ làm ra vẻ thôi,

niệm chú cái gì chứ, cũng chỉ là mấp máy môi, căn bản chưa từng niệm, anh nhìn đàn tràng vài lần rồi, có lần nào nghe rõ bọn họ niệm cái gì không?”

Ngụy Ninh suy nghĩ một lúc, đúng là chưa bao giờ nghe rõ, đều mơ mơ hồ hồ, cứ như nói thầm trong miệng. Anh lắc lắc đầu.

Ngụy Thời lộ ra vẻ mặt “đúng như tôi nghĩ”, “Đó chính là làm linh tinh khiến quần chúng mơ hồ không rõ chân tướng. Nhưng mà nói đi phải nói lại, giống như lập đàn tràng không phải để siêu độ oan hồn nên thật sự không cần tốn khí lực.”

Khóe miệng Ngụy Ninh không nhin được mà co giật, sáng sớm hăn đã nói với anh lập đàn tràng kỳ thật cũng là một loại hoạt động mê tín, là một loại cảm niệm của người dương thế đối với người âm thế, đương nhiên, cũng là vì tin tưởng sự tồn tại của âm ty.

Với những người không tín, lập đàn tràng chỉ là một chuyện hao tiền tốn của; trong mắt người tín, chuyện này liên quan trực tiếp tới việc người thân của họ ở dưới đó sống có tốt hay không, có thể đầu thai hay không.

Ngụy Thời lại nói tiếp: “Anh Ninh, anh biết vì sao rất ít người dùng “mễ chú” không?”

Vấn đề này thì Ngụy Ninh không nghĩ tới, Ngụy Thời nói vậy, Ngụy Ninh tỉ mỉ nghĩ lại, quả thật, nếu “mễ chú” hữu dụng mà lại đơn giản như thế, chỉ cần có mễ, vài sợi vải đỏ, học cách thắt và niệm chú là xong, nhưng sao lại chưa từng nghe nói đến?

Ngụy Thời cười hê hê, tay đập mấy quân bài lên bàn. “Ván này tôi thắng.”

Trước tiên hăn lấy lại thăm thẻ gỗ, sau mới nói: “Đó là vì người bình thường không có sự kiên trì và bền bỉ, anh thử nghĩ xem, cần một năm, mỗi ngày tốn vài giờ để niệm “mễ chú”, có mấy người có thể làm được? Huống

chi nói là một năm, nhưng vẫn phải xem tình huống, nếu như quý muốn siêu độ mà có oán khí quá nặng, vậy thời gian phải kéo dài nữa, hai năm, thậm chí là ba năm.”

Cư nhiên cần nhiều thời gian như vậy, khó trách...

Ngụy Ninh nhú mày, xác thực đúng vậy, “mẽ chú” quá tốn thời gian công sức, nếu không phải người sống có tình cảm sâu nặng với người chết thì sẽ không kiên trì được đến cùng.

Hai người đánh bài một hồi, trời bên ngoài bắt đầu tảng sáng, sương mù cũng dần tràn ra, mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, từng phiến đá trên đường đều nhuốm sương mù trắng xám, càng tới gần mặt đất, sương mù càng đậm đặc, đến giữa không trung, sương mù tản ra.

Có lẽ do địa thế thấp, thôn Ngụy nằm trong sơn cốc nên thường xuyên có sương mù. Sương mù ướt sũng làm mọi vật xung quanh đều ẩm ướt, vẫn phải chờ tới lúc trời sáng hơn, đám khí ẩm này mới có thể tản ra. Mặt trời cuối cùng cũng xuất hiện sau những đám mây, mang theo sức sống cùng độ ấm của ánh sáng, chiếu rõ vạn vật/

Có tiếng bước chân “cộp cộp” trên những phiến đá trên đường, từ xa truyền tới gần, đây là người ở thôn Ngụy.

Ngụy Ninh vút những lá bài trên tay lên bàn, đứng lên vắn người một cái, vì tối qua không ngủ ngon nên giờ giọng nói mang theo chút mệt mỏi cùng khàn khàn. “Không chơi nữa, trời sáng rồi, anh về nhà thương lượng với mẹ anh đây.”

Ngụy Thời lập tức lấy mấy tấm thẻ trên người ra, “120 khối, cảm ơn cảm ơn.”

Ngụy Ninh mặt không biểu tình hình hấn, lấy trong ví 120 khối đưa cho Ngụy Thời, vừa đưa vừa mắng một câu. Thằng nhóc này nhất định là ăn

gian, lần nào chơi bài cũng là hăn thắng, không thắng thì cũng hòa, nói chung chưa thấy hăn thua bao giờ, tuyệt đối là học được thâm kỹ đồ kỹ gì đó. “Đệch.”

Ngụy Thời cười hì hì nhận tiền, phất phất tay. “Không tiền.”

Nhìn hăn một cái Ngụy Ninh cũng lười, trực tiếp rời đi, về nhà mình, tính toán xem nói với má Ngụy chuyện quay về thành phố B tìm việc, một người đàn ông trẻ tuổi cứ nhàn rỗi ở nhà cũng không phải chuyện tốt, lại nói, thật sự anh cũng không chịu ngồi yên.

Vốn dĩ sáng sớm má Ngụy đã định bảo anh đi, lúc trước gọi anh về là muốn nhìn anh một chút, tiện thể thương lượng với anh chuyện âm hôn, kết quả còn chưa về đến nhà đã xảy ra tai nạn xe cộ, bà bị dọa sợ đến mức lập tức đồng ý chuyện âm hôn này, cho rằng đó là bối thời vận (vận âm mốc, xui xẻo) cứ như vậy sẽ qua, không ngờ ngay sau đó, Ngụy Ninh lại bắt đầu tẩu tẩu.

Đứa nhỏ này cứ như trời sinh xung khắc với thôn Ngụy, bà không muốn, cũng không bao giờ dám giữ anh ở bên người nữa. Má Ngụy vào phòng Ngụy Ninh thu dọn này nọ, vừa thu dọn vừa lén lau nước mắt, lần này đi, không biết bao giờ mới quay về nữa.

Cuối cùng Ngụy Ninh đến nhà Ngụy Tam thăm một chuyến.

Lúc này, trời cũng vừa sáng, Ngụy Tam thăm đang ở trong nhà bếp làm điểm tâm, thấy Ngụy Ninh đến vội lấy một miếng dưa anh ăn, Ngụy Ninh vốn muốn nói là ở nhà đã ăn rồi, nhưng khi thấy ánh mắt nóng bỏng chờ mong của Ngụy Tam thăm, lại mang lời định nói nuốt vào bụng, dù sao cũng chỉ là cùng người lớn ăn một bữa cơm thôi, bụng vẫn chứa được.

Điểm tâm dọn lên bàn, Ngụy Tam thăm còn đặc biệt chuẩn bị dưa muối, ngọt mát ngon miệng.

Ăn một nửa, Ngụy Ninh nói đã đến lúc phải quay về làm việc, lúc anh nói cố tình nói chậm lại, nói có nguyên nhân rất quan trọng nên anh phải quay về làm việc, chỉ sợ Ngụy Tam thối cho rằng anh không muốn ở lại nhà bà nghỉ ngơi bảy bảy bốn chín ngày.

Không ngờ ngược lại vẻ mặt Ngụy Tam thối lại tràn đầy thương cảm nhìn anh. “Thanh niên chịu khổ cực một chút, lúc còn trẻ làm nhiều một chút, đến lúc già rồi cũng chỉ có thể như mẹ, ở nhà làm chút việc nhà, năm đó bố của A Tích cugn vậy, kết hôn với ta chưa được một tháng đã phải đi làm rồi.”

Nhắc lại chuyện cũ, Ngụy Tam thối thổn thức không ngừng, trong ánh mắt lóe lên nước mắt, trên gương mặt già nua, nếp nhăn đều lộ rõ mang theo chút ôn nhu cùng hoài niệm.

Ngụy Ninh cũng phụ họa nói vài câu để nghe an ủi bà.

Nói xong, Ngụy Tam thối đột nhiên vỗ hai tay. “Mẹ nhớ ra rồi, mãi nói chuyện quên để con mang A Tích theo, con chờ một chút, ta đi lấy tới.”

Nghe được câu này Ngụy Ninh lạnh cả sống lưng, nhát thời có xung động muốn cướp đường mà chạy, quả nhiên nói chuyện với Ngụy Tam thối phải cẩn thận từng phút từng giây để phòng bà phát tác. “mang A Tích theo”, Ngụy Ninh nóng nảy, vội chạy theo phía sau Ngụy Tam thối, kêu: “Mẹ, không cần, không cần, con sẽ thường xuyên về thăm mẹ và A Tích, không cần mang theo người đâu.”

Anh nói vừa vội vừa nhanh, thế nhưng Ngụy Tam thối dường như không nghe vào, vừa đi vừa lẩm bẩm. “Phải mang, phải mang, nếu không A Tích ở nhà sẽ rất đáng thương, hai người mới kết hôn, phải ở chung một chỗ, con nghe mẹ không sai đâu, chờ sau khi con bằng tuổi mẹ con sẽ hiểu.”

Ngụy Ninh thật muốn khóc, một chút anh cũng không muốn hiểu mà.

Ngụy Tam thẫn đi đến nhà chính, trước bàn thờ lạy bái, cắm ba nén hương vào trong lư hương, sau đó lại cầm bài vị Ngụy Tích, nhẹ nhàng chà lau, vẽ mặt yêu thương.

Ngụy Ninh sợ hãi, sẽ không thật sự muốn anh mang bài vị theo người chứ?

Ngụy Tam thẫn nhìn một hồi, sau đó đặt bài vị trở lại, Ngụy Ninh nghĩ trái tim của mình cũng theo động tác của bà mà được đặt vào vị trí cũ rồi. Sau đó, Ngụy Tam thẫn vươn tay về phía sau bàn thờ lục lọi, Ngụy Ninh cứng người trái tim cũng rung lên.

Rốt cuộc bà muốn làm gì vậy?

Chỉ thấy Ngụy Tam thẫn từ sau bàn thờ lấy ra một cục đen đen gì đó, cầm thứ đó trong bàn tay mà vuốt ve. “Cái này là một loại gỗ dùng làm bài vị cho A Tích, mẹ đặt phía sau bàn thờ, ngày ngày cúng bái, ngày ngày dùng hoạt huyết lâm, mấy chục năm rồi, hẳn là cũng trở nên giống khối bài vị, A Tích cũng có thể ở ở bên trong, con mang theo người đi. Mẹ cũng biết nếu mang theo khối bài vị ra bên ngoài người khác sẽ đánh giá con, cái này sẽ không gây chú ý, cầm lấy đi, cầm lấy...”

Tay Ngụy Ninh cứng ngắc đón lấy khối gỗ từ tay Ngụy Tam thẫn.

Đó là một cái bài vị nhỏ, tạo hình so với bài vị thật giống y như nhau, rất tinh tế, có thể ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt, vị hôi thối của bùn đất, trên bài vị viết năm chữ rất nhỏ “Ngụy Tích chi linh vị”, chữ viết giống y trên bài vị lớn.

Khối bài vị nhỏ này đại khái dài 5cm, rộng 2cm, hoàn toàn có thể coi như một cái móc treo chìa khóa.

Đương nhiên Ngụy Ninh không có khả năng coi nó như một cái móc chìa khóa mà dùng, thế là bất kính với người đã khuất, lại nói, Ngụy Tam

thăm cứ ở bên cạnh nhìn anh chăm chăm, anh không thể làm gì khác hơn là vừa cười khổ đặt cái bài vị nhỏ này vào túi, vừa nói với Ngụ Tam thăm là phải đi trước.

Ngụ Tam thăm lập tức giữ anh lại. “Con đặt bài vị A Tích vào túi tiền không tốt, lấy ra đi, lấy ra đi.” Trong giọng nói có chút oán trách, xem ra với hành vi Ngụ Ninh để bài vị vào túi tiền mà không phải cẩn thận nhận lấy, thậm trọng nâng niu trong tay, là vô cùng không hài lòng.

Ngụ Ninh lại lấy cái bài vị nhỏ ra.

Ngụ Tam thăm thấy trên cổ Ngụ Ninh đeo một sợi dây đỏ, liền kéo sợi dây ra, phía dưới có một cái túi gấm căng phồng, bên trong là cánh kiến trắng và một khối táng ngọc, đã đầy, Ngụ Tam thăm bảo Ngụ Ninh gỡ túi gấm xuống cho bà xem thử.

Ngụ Ninh biết Ngụ Tam thăm muốn làm gì, rơi vào đường cùng, nhưng cũng không thể, cũng không muốn ngăn cản.

Anh cúi đầu, tháo túi gấm xuống đưa cho Ngụ Tam thăm, Ngụ Tam thăm đổ hết những thứ bên trong ra bàn, thấy bên trong là khối tang ngọc kia mặt mày lập tức rạng rỡ, liền nói thật tốt, nhìn thấy cánh kiến trắng, đặt sang một bên, lấy bài vị và khối tang ngọc đặt vào trong túi gấm, buộc túi gấm lại cẩn thận rồi đưa cho Ngụ Ninh.

Ngụ Ninh cười khổ nhận lấy, cánh kiến trắng Ngụ Tam thăm tiện tay vứt trên bàn cũng lấy về, sau đó tạm biệt Ngụ Tam thăm, trở về nhà mình.

Mới về hơn một tháng mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Ngụ Ninh không khỏi cảm khái một phen.

Sau khi trở về nhà, má Ngụ đã thu thập xong hành lý của anh, anh xách túi đồ theo. Đi về phía cổng thôn Ngụ, xe đỗ dưới tang cây hòe, má Ngụ đi bên cạnh anh, trước một câu sau một câu căn dặn, Ngụ Ninh kiên trì

đồng ý lời bà nói, tới cổng thôn, Ngụy Ninh đặt mọi thứ vào trong xe xong, nói mấy câu cuối rồi lên xe.

Má Ngụy nhìn về phía kính chiếu hậu không ngừng vẫy tay, Ngụy Ninh cũng vẫy vẫy tay, để bà đi về trước, không cần tiễn nữa.

Chờ lái xe qua khúc ngoặt, không nhìn thấy bóng má Ngụy nữa Ngụy Ninh mới thở phào nhẹ nhõm, mỗi lần ra khỏi nhà tâm tình của anh đều vô cùng phức tạp, vừa muốn tiến về thế giới đặc sắc muôn màu, lại lưu luyến người già không muốn rời, Ngụy Ninh ngẩng đầu, tùy tiện nhìn vào gương chiếu hậu trong xe một chút, đột nhiên, con người anh co rút mãnh liệt, anh nhìn thấy gì—

Một người thiếu niên đoan chính mặc quần áo trắng ngồi ở phía sau, thiếu niên này có gương mặt vô cùng dễ nhìn.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ở Chung

Ngụy Ninh bị dọa đến mức tay co rút, tay lái lệch sang trái một cái, ngay lập tức xe có xu hướng đâm vào ven đường, mắt thấy lại sắp xảy ra tai nạn, trong lúc nguy cấp chân Ngụy Ninh dùng sức giẫm phanh.

“Két!!!!”, tiếng lốp xe ma sát với mặt đường vang lên, xe dừng ngay ở ven đường, Ngụy Ninh toát mồ hôi lạnh, thần kinh bị dọa không ít mà gục vào tay lái, một lát sau mới nơm nớp lo sợ mà ngẩng đầu lên nhìn vào gương chiếu hậu trong xe...

Chẳng có gì hết, chỗ ngồi phía sau trống không.

Bạch y thiếu niên nào chứ, chỉ là anh ảo tưởng ra, nghĩ một chút, do bị hoa mắt, Ngụy Ninh lái xe ra rồi tiếp tục đi.

Chẳng qua dọc đường đi tâm thần Ngụy Ninh vẫn không yên, thường thường đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn vào gương chiếu hậu, thấy không có gì thì thở dài một hơi, nhưng đồng thời cũng lo lắng đề phòng, sợ rằng lát sẽ lại thấy thứ gì đó kỳ quái.

Cũng may dọc đường đi rất cuộc không xuất hiện cái gì nữa, anh thuận thuận lợi lợi, bình an mà quay về B thị, một khi chen mình vào dòng xe cộ nhộn nhịp trong B thị Ngụy Ninh liền tự nhiên sinh ra một loại cảm giác an toàn, có lẽ đây là tác dụng lớn nhất của việc người đông.

Ngụy Ninh để xe dưới lầu, xách túi lớn túi nhỏ đi lên tầng. Anh mua nhà ở tầng hơi cao một chút, là tầng sáu. Tòa nhà này không có thang máy, mỗi ngày lên lên xuống xuống sáu tầng có chút vất vả, điểm này bạn gái anh cũng từng nói qua, nhưng Ngụy Ninh lại nghĩ, đều là hai người trẻ tuổi,

chút vất vả này có thể chịu được, chờ sau này kinh tế tốt lên có thể suy nghĩ việc đổi phòng ở, quan trọng nhất vẫn là, tầng này rẻ hơn một vạn.

Ngụy Ninh lấy chìa khóa ra mở cửa.

Trong phòng tối om, lâu không có người ở nên có vẻ quá yên tĩnh, thậm chí là cảm giác tĩnh mịch, đợi Ngụy Ninh xách túi lớn túi nhỏ vào cửa xong cửa đóng sầm lại một tiếng, không khí trong phòng khách dường như được đánh thức.

Lái xe vài tiếng, Ngụy Ninh mệt đến mức vứt hết đồ vật trong tay xuống, trực tiếp ngồi phịch trên ghế salon, trong phòng vẫn giống như lúc anh rời đi, hơi bữa bộn, nhưng mà so với những người đàn ông độc thân khác thì đã là sạch sẽ rồi, điều này cũng do công sức huấn luyện của người bạn gái cũ.

Anh kéo rèm cửa ra để lưu thông không khí, sau đó lại gọi điện thoại cho bạn mình, nói với họ mình đã quay về, tối mà rảnh thì tụ tập một bữa, gọi bốn cuộc điện thoại, một người đã kết hôn không rảnh, ba người khác còn độc thân lập tức tán thành khiến Ngụy Ninh cảm khái người đàn ông độc thân bất đắc dĩ.

Ba người độc thân đương nhiên có cả Yến Hoa, nhà Yến Hoa làm công trình, hiện tại đang chậm rãi chuyển sang bất động sản, ở B thị không tính là lão đại nhưng so với dân chúng phổ thông thì đương nhiên vẫn tốt hơn nhiều.

Quen nhau nhiều năm như vậy, Ngụy Ninh cũng không khách khí với hẳn, đi thẳng hẳn vào vấn đề hỏi hẳn có quen ai trong đồn công an ở Quảng Tế trấn hoặc Từ Dạ trấn không, có một lần Yến Hoa nói thủ hạ của ba hẳn có tiếp nhận một công trình sửa đường ở nơi đó, loại công trình này đều phải quan hệ tốt với các bên, nếu không không thể làm được. Yến Hoa nghe

anh hỏi vậy thì sừng sốt, vội hỏi, nói thế là xảy ra chuyện gì à, sao lại phải giao thiệp với đồn công an.

Ngụy Ninh cũng không giấu diếm, cần nhờ người thì ăn ngay nói thật vẫn hơn.

Yến Hoa nghe anh nói xong thì bảo chờ sau tối hai người gặp mặt nói sau, Ngụy Ninh không ý kiến gì, anh thu dọn một chút, tắm rửa một cái, xốc chăn nằm lên giường.

Trong một mảng sương mù xám trắng dày đặc, Ngụy Ninh không phân được phương hướng mà đi tới, lão đảo, cứ như bị sương mù nâng lên nổi giữa không trung, lại cứ như là uống rượu, mờ mịt nhìn bốn phía, cái gì cũng không nhìn được.

Đây là một cảm giác vô cùng cổ quái, hơn cả hỉ nộ ái ố, không buồn không vui, không thương không cười, cảm giác cứ như bị đông cứng, nói như siêu thoát thì không phải vì không có phật gia nào nói tới cảm giác khi siêu thoát, mà giống như bị gọt bỏ cảm xúc hơn, trở thành một con rối gỗ, một cái cương thi.

Nhưng Ngụy Ninh lại cảm thấy không đúng lắm, nếu là cương thi thì cơ thể anh đâu? Cho dù là cương thi thì cũng phải có một thân thể chứ?

Hiện tại anh không có gì cả, thân thể nhẹ nhàng trống rỗng, đến gió cũng có thể thổi tan, không rễ không đáy, trong thứ còn lại duy nhất trong lòng là sự khủng hoảng với việc bị hồn phi phách tán, cái loại khủng hoảng này một khắc không ngừng mà cứ liên tục tuôn vào đầu anh, anh đang tìm kiếm cái gì, nhất định phải tìm được, nhất định phải tìm được, trong lòng Ngụy Ninh hoang mang rối loạn mà nghĩ như vậy, rồi lại không biết rốt cục mình muốn tìm cái gì.

Lúc này, Ngụy Ninh thấy rất nhiều bóng trắng, những cái bóng trắng đó nhìn qua không khác gì so với anh, chúng rống lên, xông tới, vòng quanh

người anh không ngừng, vô số tiếng rít gào vang bên tai, anh cảm thấy chính mình dường như bị âm thanh này xé tan.

Ngụy Ninh sợ hãi, anh vội chạy về phía sau, muốn chạy thoát khỏi vòng vây nhưng đám bóng trắng này quấn lấy anh không buông, lại còn bắt đầu lôi kéo anh, có hai cái bóng một trái một phải tóm lấy cánh tay anh, bắt lấy tay anh, hai cái bóng khác thì khiêng chân anh, còn một số cái bóng khác thì duỗi tay ra liều mạng cào cấu trên người anh.

Đau quá, đau quá, trong đầu Ngụy Ninh chỉ có cảm giác thống khổ.

Anh đau đến mức gào thét, tiếng rít này ngược lại lại khiến những cái bóng trắng đang điên cuồng thả chậm động tác lại, thừa cơ hội này, Ngụy Ninh thoát khỏi bàn tay của chúng, dùng tốc độ khác hẳn hồi nãy chọn bừa một phương hướng mà chạy.

Ngụy Ninh sợ bị những cái bóng trắng đó đuổi theo, vẫn không ngừng đi đi lại lại trong lớp sương mù, mỗi khi nhìn thấy cái gì trắng xám thì không đợi nó tiến đến liền chạy luôn.

Một người không biết cứ du đãng như vậy bao lâu.

Bỗng nhiên có một thời điểm, đám sương mù dày đặc này xảy ra chấn động mãnh liệt, sương mù cứ như bị một cục đá quăng vào hồ sâu, khởi lên từng tầng từng tầng gợn sóng, chính mình giống như đã rời khỏi nơi hoang dã kia mà đến một chỗ khác.

Chỗ này tuy rằng cũng tràn ngập sắc xám trắng của sương mù, nhưng không đặc như bên kia, anh giấu mình trong đó, cẩn thận mà tránh né những cái bóng trắng, đi du đãng xung quanh, dường như bản năng nói với anh đồ anh muốn tìm ở nơi này. Nhưng không đợi anh tìm được, có người đã tìm tới anh trước, anh bị một cái bóng trắng tóm lấy.

Cái bóng kia không để ý đến sự giãy dụa kịch liệt của anh, kéo anh ra khỏi sương mù.

Vốn anh cho rằng cái bóng này cũng như những cái bóng trắng khác muốn hại anh, kỳ lạ chính là cái bóng này không lôi kéo anh, cũng không làm đau anh, ngược lại cơ thể anh lại thoải mái hơn, nên Ngụy Ninh dựa vào bản năng mà dính lấy, quấn chặt lấy, hận không thể dung nhập vào trong cái bóng trắng này.

Cứ như vậy, cái bóng trắng đưa anh tới bờ sông, cứ đi dọc theo con sông kia liền thấy một ngôi nhà mờ ảo, nơi này chính là chỗ cái bóng trắng muốn dẫn anh tới, anh thật cao hứng vì hết thấy mọi thứ ở nơi này cho anh một cảm giác thân thiết cùng quen thuộc.

Đến lúc này, Ngụy Ninh đã biết là mình nằm mơ, bởi vì cảnh trước mặt này anh đã thấy một lần, chẳng qua lúc này dường như thay đổi một chút, anh kiêm cả vai người xem lẫn nhân vật chính.

Ngụy Ninh biết cái bóng trắng này là ai. Cho dù không thấy rõ mặt nhưng ngũ quan mơ hồ kia vẫn cho anh cảm giác quen thuộc vô cùng, có lẽ căn bản không thể dùng từ quen thuộc, chỉ là trực giác đã mách bảo thân phận của cái bóng trắng kia rõ ràng.

Cái bóng trắng kiên nhẫn chơi cùng tên đầu óc có vấn đề, chốc thì chạy từ trong phòng ra ngoài, chốc lại từ ngoài chạy vào trong, xuyên tường tung tăng chơi đến vui vẻ, loại hành vi ngu ngốc này thật sự khiến người thường không dám nhìn thẳng, nhưng có cái bóng trắng chơi cùng hoặc ở bên chăm chú nhìn thì tuyệt không buồn chán.

Cứ chơi như vậy một lúc, chơi đến mức chán không còn gì, Ngụy Ninh lôi kéo cái bóng trắng, bây giờ anh làm gì cũng phải kéo cái bóng làm cùng, từ từ đi lung tung trong đám sương mù trắng xám.

Những cái bóng trắng xấu kia không thấy nữa, chỉ còn cái bóng trắng tốt này, Ngụy Ninh vốn lo lắng đề phòng thì giờ cũng yên tâm, anh cảm thấy tự tại, bầu trời sẽ không âm trầm, đâu đâu cũng có bầy rập cùng quái vật nữa.

Cứ đi như vậy không biết qua bao lâu, bóng trắng kéo Ngụy Ninh dừng lại, bắt đầu chậm rãi quay về, nhưng Ngụy Ninh vẫn muốn đi về phía trước, anh cảm thấy phía trước xuất hiện cái gì đó, thứ kia rất kỳ quái, hấp dẫn anh đi tới, nhưng bóng trắng không chịu thả anh đi, anh lại tức giận, bắt đầu liều mạng đâm đá vào người cái bóng trắng.

Cái bóng trắng vốn là sương mù mơ mơ hồ hồ cấu thành hình thể, đánh vào vốn chẳng có lực sát thương, Ngụy Ninh đâm đá trong chốc lát, chỉ có thể khiến đám sương mù trên người cái bóng trắng tán đi một chút, ngay sau đó lại nhanh chóng tụ về, Ngụy Ninh ở bên cạnh nghiêng răng nghiêng lợi, uổng phí công sức.

Vậy nên, anh lại bị cái bóng trắng miễn cưỡng kéo đi.

Vẫn quay về căn phòng kia, Ngụy Ninh vẫn còn tức giận, lúc này anh không chạy tới chạy lui, cũng không xuyên tường phá ngói nữa mà ngồi trước cửa phòng, cứ ngây người ở đó, lúc này, Ngụy Tích đột nhiên biến mất trước mặt Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh sợ tới mức nhảy dựng lên, vừa rồi anh chỉ xả giận vì bị cậu tùy tiện kéo đi mà thôi, không phải muốn cậu chết, muốn cậu đi cứ như vậy mà bỏ anh ở lại, vậy anh phải làm thế nào? Ban đầu cảm giác bất an lại quay về, nhưng còn có xu hướng trầm trọng hơn, Ngụy Ninh chạy tới chỗ mà bóng trắng biến mất, không ngừng chạy vòng quanh ở chỗ đó.

Cũng không biết qua bao lâu, Ngụy Ninh nhìn thấy một chỗ có màu sắc đậm hơn so với màu sương mù xám trắng, một chút bóng dáng từ từ hiện ra, càng ngày càng rõ, Ngụy Ninh không dời ánh mắt khỏi chỗ đó.

Một lát sau, cái bóng trắng có thể thấy rõ ràng, quả nhiên là... là Ngụy Tích đã quay lại.

Ngụy Ninh nhìn cơ thể mơ hồ của Ngụy Tích đi về phía anh, đi đến trước mặt anh, dừng lại, trên tay còn cầm một món đồ đưa cho anh, Ngụy Ninh ngây ngốc mà cầm lấy món đồ kia, là một quả cầu thủy tinh, phía trên có rêu xanh, bên trong thì giống như cây thông Noel.

Cái này để làm gì? Ngụy Ninh không hiểu, anh ngàng đầu nhìn thân thể mơ hồ của nt, chẳng lẽ là cho anh chơi? Bồi thường chuyện hồi nãy?

Mặc kệ có phải hay không, dù sao Ngụy Ninh cũng cảm thấy món đồ này rất thú vị, ném nó vào không trung, rồi nhảy lên đón lấy, trò ấu trĩ này chơi không biết bao lâu, lâu đến mức “Ngụy Ninh” ở bên cạnh đứng xem cũng không nhin được, tên Ngụy Ninh trong mộng kia rốt cục cũng yên.

Bóng trắng Ngụy Tích giữ chặt lấy tay Ngụy Ninh, nhẹ nhàng mà cúi đầu.

“Ngụy Ninh” đứng cạnh xem thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cái đệt, cậu ta muốn làm gì với mình? Dừng tay, nhằm, dừng mồm, a a a, Ngụy Ninh nóng nảy đến phát điên, mắt thấy Ngụy Tích hôn xuống, tuy rằng hiện tại anh chỉ là một cái bóng trắng được cấu thành ừ sương mù nhưng loại cảm giác xấu hổ và túng quẫn thì một chút cũng không thiếu.

Ngụy Ninh mở mắt trừng trừng nhìn chính mình bị sàm sờ.

Chuyện này khiến Ngụy Ninh giận đến mức muốn xông lên đấm cho Ngụy Tích một quyền vào đầu, kết quả lại đấm vào không khí, “A——” một tiếng từ trong không khí truyền tới, Ngụy Ninh té từ trên giường xuống, suýt chút nữa thì mộng nở hoa luôn. Anh vừa xoa mộng vừa ngồi dậy, “Cái đệt, thì ra chỉ là mơ.” Ngụy Ninh sờ sờ ót mình, đau đến nhe răng trợn mắt.

Cảnh tượng trong mộng còn rõ ràng như ở trước mắt, sau khi Ngụy Thời giải thích, Ngụy Ninh cũng hiểu được những giấc mộng linh tinh này là ký ức của một hồn một phách kia, không biết vì sao lại được giữ lại, hiện tại như âm hồn không tan mà bám lấy anh. Mà lần kia, anh cũng mơ thấy bị bóng trắng kéo đi từ trong sương mù, bởi vì một hồn một phách bị trận pháp “quỷ độn” vây trong sương mù, hồn phách trong lúc đó cường liệt hút nhau mới sinh ra giấc mộng kia.

Ngụy Ninh nhớ tới cảnh trong mộng, theo bản năng mà ép chặt tay vào ngực, nhưng vẫn không ép được trái tim đang đập rộn lên.

Không biết là do quá sợ hay là quá kích động, hoặc còn có chút tâm tình bối rối của anh trộn lẫn trong đó.

Ít nhất tên ngọc trong mộng không hề bài xích cái hôn của Ngụy Tích, thậm chí còn vô cùng thích, khiến cho anh ở hiện tại cũng có chút không rõ, chẳng lẽ vì tên ngọc kia chỉ có một hồn một phách nên đặc biệt dễ lừa sao? Quả cầu thủy tinh đó thì có gì hay chứ?

Nhắc đến quả cầu thủy tinh, Ngụy Ninh đột nhớ ra quả cầu đó thật ra là của anh, ngày đó lúc anh mang Ngụy Tích ra ngoài chơi, tiện tay cầm món đồ chơi của mình cho cậu, nhớ rõ lúc ấy Ngụy Tích rất thích, gương mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết vì kích động mà hiện lên một tia đỏ ửng, ánh mắt đen láy sâu thẳm nhìn anh, miệng nói: “Anh A Ninh, cảm ơn anh, quả cầu thủy tinh này thật đẹp, anh A Ninh là tốt nhất.”

Nhớ xem lúc ấy chính mình nghĩ gì? Đại khái là quả nhiên đúng là trẻ con, quả cầu người khác căn bản không để vào mắt mà nó cũng kích động như thế.

Nhưng mà chính mình vẫn thực hưởng thụ ánh mắt yêu thích và sùng bái của đứa nhỏ này, ánh mắt đó thỏa mãn được thói hư vinh của thiếu niên, có thể được đứa bé này thích cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhiều đứa

nhỏ cũng tuổi cũng muốn có quan hệ tốt với Ngụy Tích, đáng tiếc tính cách của cậu đại khái là bị bà mẹ đầu óc hơi mơ hồ của cậu ảnh hưởng, nên cậu cũng cố quái theo, đối diện với người khác luôn tỏ ra xa cách.

Ngụy Ninh nhớ tới chuyện lúc nhỏ, lắc lắc đầu, đứng lên khỏi mặt đất, kéo chăn, kết quả liền nhìn thấy một khối tinh cầu từ trên chăn rơi xuống, xoay tròn mà lăn bên chân anh, sau lưng Ngụy Ninh chợt lạnh, trong lòng toát ra một câu: “Không thể nào?”

Anh trừng mắt nhìn khối tinh cầu kia, biểu tình như thấy quỷ, trên thực tế mà nói, đúng là anh đã thấy quỷ.

Không phải vừa rồi anh vừa mơ thấy khối tinh cầu sao? Tay Ngụy Ninh run run vươn tới, nhặt quả cầu thủy tinh kia lên, quả nhiên bên trong là cây thông Noel, anh nhớ rõ ràng đây là quả cầu thủy tinh anh đưa cho Ngụy Tích, mà Ngụy tích lại ở trong mộng... có lẽ là ở trong mộng... đưa cho anh.

Phản ứng đầu tiên của Ngụy Ninh là ném quả cầu thủy tinh trong tay đi, nó lăn đến dưới giường, sau đó, người cũng chạy ra khỏi phòng, lấy chìa khóa và ví chạy về phía cửa, trái tim đập mạnh đến mức sắp nhảy ra khỏi ngực, cộp cộp cộp – tiếng bước chân dồn dập vang lên trên cầu thang.

Vội vội vàng vàng, Ngụy Ninh không phát hiện, hoặc là nói anh cố ý làm như mình không nhìn thấy, ở trong phòng ngủ của mình đã có một chút thay đổi, có người đã giúp anh dọn dẹp phòng, rác dưới đất đã được nhặt sạch không còn...

Lúc Ngụy Ninh chạy xuống lầu, trên cầu thang tầng sáu xuất hiện một cái bóng trắng.

Cậu chống tay vào cầu thang, nhìn Ngụy Ninh chạy trốn. Sau đó có thể nghe được một tiếng cười thanh thúy vang lên trong cầu thang.

“Ha....”

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Lưỡng Hại

Ngụy Ninh cảm thấy chính mình thật là xui xẻo, bất tự nhẹ thì thôi đi, hỏa diễm lại còn thấp, quay về thôn Ngụy một chuyến lại trêu chọc phải thứ không nên trêu, giờ thì tốt rồi, rời khỏi thôn Ngụy cũng vô ích, cậu ta đi theo mình, trước kia rõ ràng rời khỏi thôn Ngụy là xong mà, giờ có chuyện gì xảy ra vậy?

Ngụy Ninh nghĩ mãi không hiểu, buồn bực đến mức muốn đập đầu vào tường.

Bây giờ có nhà không thể về, trời sắp tối đen, đèn đường cũng dần sáng lên, cả thành phố phát ra màu hồng, Ngụy Ninh lại trở nên nghi thần nghi quỷ, luôn cảm thấy bên cạnh mình có rất nhiều quỷ, giật mình ngẩng đầu lên, là người hay quỷ đã không phân rõ.

Cũng may là sắp tới thời gian hẹn đám bạn bè, Ngụy Ninh liền ngồi xe đi tới đó, đây là một cửa hàng ăn đêm, mở nhiều năm rồi, từ khi bọn họ học đại học đã thường xuyên tới đây ăn, chủ quán cũng biết họ, thấy Ngụy Ninh tiến vào, tay chà xát vào quần, vẻ mặt tươi cười mà hỏi: “Ăn gì nào? Lâu rồi không ghé qua đây, gần đây bạn lắm sao?”

Ngụy Ninh ngồi xuống: “Ông chủ mang lên một phần cơm rang thập cẩm trước.” Nói xong câu quan trọng nhất này xong, mới trả lời chủ quán: “Gần đây về nhà một chuyến, ông chủ làm ăn vẫn tốt ha.” Anh vốn định ngủ một giấc rồi ra ngoài ăn gì đó, kết quả bị dọa cho sợ chạy ra khỏi nhà luôn, một lúc rồi mà vẫn chưa bình tĩnh lại được, quên mất chuyện ăn cơm, hiện tại ngửi thấy mùi đồ ăn mới cảm thấy đói kinh người.

Ông chủ với vẻ mặt phúc tướng cười với Ngụy Ninh: “Đều nhờ mấy cậu chiếu cố, tôi đi rang cơm cho cậu trước, cậu chờ một lát.”

Ngụy Ninh lấy một đôi đũa, gõ gõ trên bàn, lẩm bẫm một câu: “Đói quá —“

Một đĩa cơm rang vàng ruộm rất nhanh được đặt trước mặt Ngụy Ninh, anh dùng tốc độ gió cuốn mây bay mà ăn, ăn xong thì thỏa mãn lau miệng, quả nhiên cơm rang thập cẩm ở chỗ này vẫn là ngon nhất.

Lúc Ngụy Ninh ăn được một nửa cũng đã cảm thấy có chút kỳ quái, nhà hàng này làm ăn luôn không tẻ lắm, nếu không cũng sẽ không trụ vững được nhiều năm như vậy, hiện tại người trong quán cũng không ít, nhưng sao tất cả mọi người đều yên tĩnh, không nói một tiếng?

Giống như lúc ăn cơm cùng bạn bè hoặc là lúc ăn khuya, không tránh được việc lớn giọng mà nói chuyện, lảm nhảm linh tinh tán gẫu một phen, uống đến say, vỗ bàn đập ghế là chuyện thường, nhưng mà hôm nay — trên trán Ngụy Ninh dần rịn ra mồ hôi, từng giọt từng giọt chảy xuống dưới.

Anh nhìn thấy bên cạnh có người vừa ăn vừa vuốt tóc, vừa chạm vào, trên tóc hẳn liền rơi xuống vài con sâu, lăn vào nồi nước, người ngồi cùng bàn lại không chút để ý, dùng thìa múc canh, nước canh màu trắng đục có lẫn những con sâu ở trong cứ như vậy trực tiếp được đưa vào trong cổ họng.

Ngụy Ninh thấy vậy yết hầu nghẹn lại, thấy buồn nôn.

Đạch, quá ghê tởm rồi, bọn họ không để ý nhưng cũng phải suy nghĩ tới tâm tình quần chúng được không! Nhưng màn kế tiếp khiến Ngụy Ninh không còn tâm trạng nào mà buồn nôn nữa, vì anh nhìn thấy người có con sâu rụng từ tóc xuống quay sang nhìn anh một cái, nhếch miệng cười.

Nửa mặt người kia hư thối hết, hẳn ta cười khiến giò bọ trên mặt hẳn ta rơi rụng xuống.

Cả người Ngụy Ninh run rẩy, vội đẩy bàn đứng dậy, chạy ra ngoài, lúc chạy tới cửa đã bị ông chủ mập mạp ngăn lại: “Sao đã đi rồi, ăn thêm chút gì đã, lâu rồi cậu không tới, tôi làm cho cậu đĩa cà nướng, cậu chờ ha.” Ngụy Ninh điên cuồng lắc đầu, miễn cưỡng cười: “Không cần, không cần.”

Nói được một nửa đã thoát khỏi ông chủ mập mạp chạy ra ngoài cửa, lúc chạy đến cửa, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một cánh cửa, Ngụy Ninh không phòng bị liền vấp phải, ngã xuống đất, ót đập vào đất, lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Ngụy Ninh, Ngụy Ninh, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh?” Tiếng gọi như sấm không ngừng vang lên bên tai, Ngụy Ninh mở mắt ra, liền thấy mấy người bạn đang vây quanh mình, dùng sức lay cơ thể anh, Ngụy Ninh vỗ vỗ thái dương, ngồi dậy.

“Sao cậu lại ngủ ở chỗ này?” Trên trán Yến Hoa cũng toàn là mồ hôi, nhìn Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh thấy đầu mình đau như búa bổ, anh cứng ngắc mà xoay đầu, từ vai Yến Hoa nhìn qua chỉ là một mảnh phế tích, chỗ nào cũng đổ nát thê lương, đều là dấu vết của một trận đại hỏa, thì ra nơi này đã bị san bằng không còn một mảnh, vậy mà anh lại nằm ở đây.

“Chuyện này là thế nào?” Ngụy Ninh từ chối sự giúp đỡ của bạn mình, tự đứng lên.

Người đỡ anh gọi là Lâm Vân Sinh, lớn lên trông lịch sự nhã nhặn, bộ dáng hào hoa phong nhã. “Bọn này còn muốn hỏi cậu xảy ra chuyện gì ấy, còn chưa nói rõ đã ngắt điện thoại, gọi lại cho mày thì không ai nghe, gửi tin nhắn không thấy trả lời, muốn nói với cậu không đến chỗ cũ được nữa mà cũng không được, hại bọn này gấp như trên lửa nóng, còn phải chạy tới đây tìm cậu.”

Ngụy Ninh vừa nghe đã thấy không đúng, lúc mình gọi điện thoại nói rất rõ ràng “gặp nhau ở chỗ cũ”, bọn họ cũng đều đồng ý, hiện tại sao lại trái ngược? Ngụy Ninh lấy di động ra, quả nhiên hiện ra vài cuộc nhớ và tin nhắn chưa đọc, vừa mở ra thì thấy tất cả đều nói là anh đừng tới chỗ cũ.

“Nửa tháng trước ở đây xảy ra một trận hỏa hoạn, đốt sạch hết, ông chủ mập mập và vợ không chạy kịp.” Yến Hoa nói.

Ngụy Ninh á khẩu không trả lời được, vậy thứ vừa rồi anh thấy là gì? Mà đây không quan trọng, quan trọng là vừa rồi anh ăn phải cái gì? Nghĩ tới đây, Ngụy Ninh lập tức nôn ọe, Lâm Vân Sinh nhìn thấy dáng vẻ anh như vậy thì lại duỗi tay đỡ lấy anh. “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra với cậu thế? Sao lại ngủ ở đây? Tôi nghe nói nơi này từ sau khi xảy ra chuyện luôn có chuyện ma quái, đến tối không ai dám đến đây, có mấy người còn bảo tối đến vẫn nghe thấy tiếng ông chủ mập chào hỏi khách khứa, còn thấy vài người ra ra vào vào... không phải cậu....”

Ngụy Ninh lắc lắc đầu, hữu khí vô lực mà nhìn hẩn một cái, không muốn trả lời vấn đề của hẩn. “Đừng nói gì nữa, chúng ta rời khỏi đây trước đi.”

Yến Hoa mở cửa xe, vài người bước lên.

Lúc Ngụy Ninh đã ở trên xe, quay đầu lại nhìn, mơ hồ vẫn thấy ông chủ mập giơ chiếc thìa cười với anh, bên cạnh còn có vợ của ông ta, còn dáng vẻ của họ, anh liếc mắt một cái cũng có thể gặp ác mộng cả đêm.

Đầu Ngụy Ninh đầy mồ hôi lạnh, mấy người bạn bên cạnh sắc mặt vẫn bình thường, dường như không thấy cái gì, chỉ có anh là thấy, kết luận này xuất hiện trong đầu Ngụy Ninh. Trên thực tế đúng là như vậy, không phải ai cũng có khả năng gặp quỷ, còn phải do bát tự, thể chất cá nhân, từ trường, phương vị và rất nhiều yếu tố kết hợp đồng thời mới có thể gặp quỷ.

Trăm ngàn năm qua, nếu ai ai cũng có thể gặp quỷ, thậm chí thấy nhiều thì chuyện này cũng sẽ không được coi là chuyện hiếm, vấn đề rốt cuộc ma quỷ có tồn tại hay không cũng sẽ không được mang ra mổ xẻ tranh luận nhiều như vậy.

Bên cạnh có vài người bạn, dũng khí Ngụy Ninh tăng lên một chút, khi đến một con phố khác, sắc mặt Ngụy Ninh tuy vẫn không tốt, vẫn trắng bệch nhưng ít ra cơ thể không vô thức run rẩy. Yến Hoa chọn bừa một cửa tiệm, dừng trước cửa, mấy người bước vào trong tìm một bàn ngồi xuống.

Sau đó Ngụy Ninh liền gọi nhân viên mang tới một tá bia, một hơi uống cạn cả chai, sau đó thần kinh mới ổn định lại. “Cái đệt, bọn cậu không tưởng tượng được vừa rồi tôi đã thấy cái gì đâu.” Nói xong, anh mang chuyện vừa rồi kể lại sinh động như thật cho ba người kia.

Mấy người kia cũng hai mặt nhìn nhau, Yến Hoa thì không sao, lúc ở thôn Ngụy đã gặp chuyện tà môn, sau đó cũng không “cứng” như trước, làm việc nói chuyện cũng chín chắn hơn nhiều, mặt khác hai người kia sau khi nghe chuyện thì đứng lên cười ha ha, nói Ngụy Ninh không tồi, sau khi về nhà thì khả năng kể chuyện ma tiến bộ không ít.

Ngụy Ninh bị bọn họ cười, tức đến suýt hộc máu, cuối cũng đành cười âm hiểm nhìn họ. “Giờ bọn mày cứ cười đi, chờ một ngày chúng mày cũng gặp chuyện này cẩn thận tè ra quần.”

Mấy người cười cười nói nói với nhau, sự sợ hãi cùng bóng ma trong lòng Ngụy Ninh cũng dần bị tán ra, anh cũng thoải mái hơn. Trong lòng của anh có chuyện, khó tránh khỏi việc không biết tiết chế, một ly lại một ly, không biết đã uống bao nhiêu chén, sau đến phương hướng cũng không phân biệt được.

Đêm đã khuya, mấy người mai còn phải đi làm, một đám nghiêng ngả đứng dậy nói muốn về nhà.

Ngụy Ninh cũng đứng lên, Yến Hoa nói muốn tìm người đưa anh về, tránh việc gặp chuyện không may. Ngụy Ninh hào khí mà khoát tay. “Không cần, không cần, tôi không say, tôi còn đi được, vẫn biết đường.” Yến Hoa cũng có chút say, cũng không kiên trì nữa, tự mình mở cửa xe, không lo chuyện say không lái được.

Ngụy Ninh nghiêng ngả lão đảo đi dọc bên đường, nửa đêm, thành phố vẫn lấp lánh ánh đèn, ngoài trừ cây cối thì lượng xe cộ trên đường còn không nhiều, những thứ khác như dòng xe cộ thừa thớt, đèn đường mơ màng âm trầm, giống như bị bịt kín một tầng sương dày đặc.

Thành phố B tiến hành xanh hóa cũng không tồi, hai bên đường nếu không phải cây xanh thì cũng là bồn hoa thảm cỏ, bóng cây lay động, cành lá rung rinh, một thành thị huyền ảo vào lúc này cuối cùng cũng yên tĩnh.

Gió lạnh từ bốn phía thổi tới, thổi tung tóc Ngụy Ninh, anh không kiên nhẫn mà vuốt lại những sợi tóc tán loạn. Lúc này, anh cũng như một con cú bắt đầu ra ngoài kiếm ăn, phía trước phía sau, phải phải trái trái cũng bắt đầu xuất hiện không ít người.

Đầu Ngụy Ninh đã bị chất cồn chiếm giữ nên không cảm thấy tình huống này có gì không đúng, tâm trạng của anh tốt đến mức hiện tại có thể ngủ một giấc, lúc ngồi xuống một cái bồn hoa, anh nhìn thấy một cô bé bốn năm tuổi ngồi xổm quay lưng về phía anh, không biết đang làm gì.

Đã khuya thế này, người lớn trong nhà sao không trông nom, đứa bé nhỏ như vậy lại để ở ngoài, không sợ gặp chuyện không may sao? Hiện tại xã hội trị an nói tốt thì tốt, nói không tốt thì không tốt, vứt một bé con ra ngoài thế này cũng không phải chuyện lớn gì, Ngụy Ninh bước qua. “Em gái à, sao em lại ở đây một mình? Bố mẹ em đâu?”

Cô bé kia không quay lại cũng không trả lời, cơ thể bắt đầu cử động, Ngụy Ninh nhìn không được nghĩ không phải là phát bệnh chứ? Anh vươn

tay qua, đặt lên vai cô bé, lớn giọng một chút, càng thêm vẻ nghiêm khắc.
“Này, người lớn trong nhà em đâu?”

Cô bé cuối cùng cũng quay đầu lại, Ngụy Ninh hít một ngụm khí lạnh, ngay lập tức tỉnh rượu.

Anh lùi lại ba bước, nhìn cô bé kia, theo bản năng mà nói: “Em tiếp tục chơi, tiếp tục chơi đi, đừng quan tâm đến anh, anh chỉ đi ngang qua thôi.”

Mặt và đầu cô bé kia đầy máu, trong tay cầm một quả bóng cao su, bé đứng lên, xoay người, từ từ bước về phía Ngụy Ninh. “Chơi với em...”

Ngụy Ninh bị dọa, hét lên: “Cút ngay, cút xa một chút, cái đệt, tao bảo mày cút xa một chút.” Cô bé kia vẫn bước về phía anh vừa đi còn vừa ném quả bóng cao su về phía Ngụy Ninh, bóng cao su xuyên qua cơ thể Ngụy Ninh, một luồng khí lạnh thấu xương theo đó xông thẳng lên não Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh xoay người muốn chạy, bỗng nhiên lại thấy một người thiếu một cánh tay, người kia nhếch môi, răng trắng bệch, cười với anh.

Vừa rồi không để ý tình huống xung quanh, hiện tại Ngụy Ninh đã nhìn rõ mọi thứ.

Toàn thân anh đông cứng, đầu óc tê tê, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào, người khác thấy một con quỷ, anh lại thấy một đồng, một đám quỷ, đây là chỗ quỷ hội họp phải không! Lòng bàn tay Ngụy Ninh chảy mồ hôi lạnh, ngơ ngác đứng yên tại chỗ, muốn chạy cũng không chạy được.

Ngay lúc anh thất vọng, những cột điện ven đường đột nhiên chớp hai cái rồi tắt, xung quanh một mảng tối đen, một cỗ sương mù xám trắng ập đến, ánh mặt trời mờ mờ. Bạn có thể nhìn thấy sương mù di chuyển chậm rãi trên mặt đất, phàm là những nơi sương mù đi qua, những con quỷ đó rít

gào một tiếng rồi biến mất không thấy tăm hơi, những con quỷ không bị sương mù ăn mòn sau khi thấy cảnh đó cũng lập tức biến mất.

Ngụy Ninh bị sương mù bao phủ.

Nhưng lúc này, lòng anh ngược lại thả lỏng, tuy rằng không thể nói là hoàn toàn không sợ hãi, nhưng cái loại này khiến cho lòng người lạnh lẽo, xuất hiện liên tục sự sợ hãi đã hóa thành hư không, Ngụy Ninh ngừng thở, đợi một lát, quả nhiên đám sương mù đó có động tĩnh.

Ngay trước mắt Ngụy Ninh, chúng tụ lại, từ từ biến thành một hình người, hình người kia càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng cô đọng, đến cuối cùng, so với thấy quỷ cũng không khác lắm, chẳng qua những thứ đó là hình dạng ác quỷ, còn người trước mắt lại khó khiến người khác sinh ra một chút ác cảm.

Đèn đường lại “phụt” một tiếng, sáng lên.

Cậu đứng dưới đèn đường, ánh sáng mờ nhạt rơi trên người cậu, giống như một giấc mộng đẹp vĩnh cửu.

Cậu giơ tay về phía Ngụy Ninh, miệng mấp máy, Ngụy Ninh chợt nghe thấy âm thanh của cậu. “Về nhà thôi.” Ngụy Ninh vẫn còn do dự chốc lát, nhưng khi nhìn thấy những con quỷ xung quanh vẫn chưa chết tâm, còn bồi hồi trong bóng tối, liền hiểu rõ xuy xét do dự chuyện này căn bản là quá thừa thãi.

Bên trái là một đám ác quỷ hung thần ác sát, bên phải là một tên quỷ nhà “mặt mũi hiền lành”, không phải chọn nhiều, nhìn thế nào cũng thấy chỉ có thể chọn cái bên phải, hai bên đều có hại thì chọn bên nhẹ hơn, tâm Ngụy Ninh đã quyết, liền đi về phía bên phải.

Anh đi đến bên cạnh “Ngụy Tích”, làm ngơ như không thấy bàn tay đang giơ ra của “Ngụy Tích”, “Ngụy Tích” cười nhẹ, ép buộc giữ chặt lấy

tay Ngụy Ninh.

Lúc này là mùa hè, thời tiết vẫn tương đối nóng, nhưng bàn tay này lại có cảm giác mát mẻ, đuổi bớt cái nóng trong người đi.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đi Đạo

Một người một quý nắm tay nhau đi dạo ngõ lớn ngõ nhỏ trong thành phố này.

Việc đó khiến Ngụy Ninh bị dọa đến mức toát mồ hôi lạnh, lúc sau lại cảm thấy cũng không có gì, cuối cùng đầu óc hỗn loạn, tỉnh tỉnh mê mê mà bị “Ngụy Tích” kéo đi, dường như “Ngụy Tích” cũng không vội quay về, cậu tràn ngập tò mò với mọi thứ xung quanh, kéo Ngụy Ninh đi ở chỗ bóng râm trên đường.

Từ khi “Ngụy Tích” xuất hiện, mấy tên quý hồn đó đều biến mất, Ngụy Ninh cảm thấy được an ủi đôi chút, đi rồi lại đi, anh cũng tỉnh rượu, lúc này lại càng rõ ràng, càng hiểu được, xác định vô cùng rõ ràng thứ đang dắt tay mình là gì.

Ngụy Ninh lắc lắc đầu, nhớ lại những lời Ngụy thời nói.

Từ lúc con người ngừng thở thì hồn phách cũng đã bị âm sai mang về âm ty, trải qua nhiều bước thì nhập vào lục đạo luân hồi, bắt đầu một cuộc sống mới, chỉ có những hồn phách mang chấp niệm quá sâu mới trốn khỏi âm sai, lưu luyến dương thế.

Cái gọi là chấp niệm, nói chính xác hơn chính là không cam lòng, phật gia dạy nhân sinh trên đời có tám điều khổ: “sinh, lão, bệnh, tử, oán hận, chia tay, giữ không được, ngũ âm thịnh”. Chỉ cần quá để ý tới một thứ gì đó, quá chấp nhất, sau khi chết đều có thể hóa thành chấp niệm.

Muốn siêu độ cho một quý hồn, nhất định phải hóa giải được chấp niệm, nhưng đây cũng là điều khó khăn nhất. Nhân tâm phức tạp khó hiểu, mà

quỷ hồn còn phức tạp hơn, bởi vì chúng đã sớm quên hết mọi thứ trên dương thế, chỉ còn nhớ mỗi chấp niệm kia, thậm chí chấp niệm này từ đâu mà có cũng không nhớ, siêu độ cũng không biết phải siêu độ từ đâu. Đây là điều thứ nhất.

Chấp niệm cũng là dục vọng, cái đó gọi là lòng tham không đáy, nhân tâm không đủ. Không thể nào giúp quỷ hồn thực hiện chấp niệm. Đó là điều thứ hai.

Tóm lại, lần đó Ngụy Thời nói đều để ám chỉ việc siêu độ rất khó khăn.

Cho nên nhiều lúc, những đạo sĩ có pháp thuật cao thường áp dụng biện pháp bạo lực để xử lý những ác ôn tồn tại trên dương thế, mà giống nhau không ở chỗ đều coi như không thấy hoặc trực tiếp đuổi đi.

Đối với những quỷ hồn phổ thông, nếu như không có người niệm kinh siêu độ cho chúng, thì cứ vậy theo thời gian chấp niệm của họ dần hóa thành hư không, sau đó có thể nhập luân hồi. Quá trình này cần rất nhiều thời gian, cụ thể mất bao lâu đến Ngụy Thời cũng không rõ ràng lắm, việc này hẳn cũng nghe sư phụ hẳn nói, lúc sư phụ nói chính ông đã trải qua chuyện này có kể thêm ông từng giao thủ với một ác quỷ có từ triều Minh, ác quỷ kia đã tồn tại hơn ba trăm năm, chấp niệm chưa tan, nhớ nhưng dương thế.

Mà việc niệm kinh siêu độ cũng không đơn giản, rất hao lực, giống như “mễ chú” kia.

Những thứ đó tùy tiện lập vài cái đàn tràng niệm vài lần kinh là có thể siêu độ thuyết pháp quỷ hồn, thuần túy chỉ vậy, trừ phi là cao tăng, đạo sĩ hoặc thuật sư có pháp lực và niệm lực cực kỳ cường đạo, mà dù là bọn họ siêu độ cho một ác hồn thì pháp lực và niệm lực cũng sẽ tiêu hao hết sạch, không làm được quá vài lần.

Ngụy Ninh yên lặng bước đi, yên lặng nghĩ, được rồi, hiện tại phải làm rõ xem chấp niệm của con quỷ bên cạnh anh rốt cuộc là điều gì mới có thể nghĩ biện pháp hóa giải được, hóa giải rồi sẽ không gặp nữa.

Lúc này đã đi được hơn một giờ, “Ngụy Tích” vẫn hứng thú dạt dào, Ngụy Ninh đã sắp không đỡ nổi nữa, anh là nhân viên văn phòng, vận động bình thường cũng chỉ là chạy theo xe bus, thể lực đã không thể so với hồi học đại học rồi.

Ngụy Ninh đi chậm lại.

“Ngụy Tích” thấy vậy, quay đầu lại nhìn anh một cái, ánh mắt trong vắt không gợn sóng, nhìn khiến trong lòng Ngụy Ninh phát run, lời muốn nói suýt chút nữa thì nuốt về, nhưng vẫn muốn hỏi.

Ngụy Ninh nhắm mắt lại rồi mở ra, chuẩn bị tâm lý thật tốt, “khụ... A Tích, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì?”

“Ngụy Tích” ngừng lại, một cơn gió nhẹ thổi tới, cơ thể cậu không động, sau đó, Ngụy Ninh thấy cậu nắm tay mình, vuốt ve tay anh, một cảm giác mát mẻ xẹt qua bàn tay Ngụy Ninh, khiến cơ thể anh lại không nhận được run rẩy, không biết là ngứa hay là sợ hãi.

“Ngụy Tích” viết từng nét từng nét vào lòng bàn tay anh. “Em muốn anh.”

Ngụy Ninh vội giật tay khỏi tay “Ngụy Tích”, lau lau trên quần áo, ngứa chết người, “Em muốn anh” á? Không phải là ý đó chứ? Không phải là coi cuộc âm hôn của hai người là thật đó chứ?

Ngụy Ninh nhíu mày. “Chúng ta xa cách âm dương, lại nói, cuộc âm hôn kia vì muốn cậu có thể nhập luân hồi nên anh mới đồng ý, giờ cậu thế này, vậy cuộc âm hôn kia chẳng phải vô ích sao?”

“Ngụy Tích” bướng bỉnh giơ tay ra tóm lấy tay Ngụy Ninh lần nữa, lần này, cậu không viết chữ vào lòng bàn tay Ngụy Ninh, mà trực tiếp mở miệng nói chuyện, miệng cậu khép mở, âm thanh cũng trực tiếp vang lên trong đầu Ngụy Ninh. “Em muốn anh.”

Ba chữ, âm thanh thành kính mà khẳng định.

Ngụy Ninh không phản đối, chút cảm giác say còn lại xông lên đại não, áp đi cảm giác e ngại trong lòng mà thốt ra lời chất vấn. “Cậu muốn anh, cậu muốn anh, rốt cuộc thì cậu muốn anh giúp cậu làm gì chứ? Nói đi? Nói rõ ràng anh mới giúp cậu được, không giúp được cũng nghĩ cách giúp, chỉ cần không quá khó khăn, anh đứng đây đồng ý trước với cậu.”

Nói cho cùng, là anh nợ người trước mắt này, anh nên trả lại, có lẽ người trước mắt này vì chưa được trả nợ nên mới lưu luyến dương thế, không chịu đầu thai, nếu đúng vậy anh tình nguyện giúp cậu.

Đến tận bây giờ, Ngụy Ninh vẫn cảm thấy sợ hãi Ngụy Tích vẫn luôn đi theo mình chính là vì vậy, lúc anh mười mấy tuổi không đủ sức gánh vác và đối mặt trách nhiệm, còn hiện tại, anh đã có năng lực, cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

“Ngụy Tích” nghiêng đầu, động tác có chút ngây ngô.

Lúc cậu chết mới chỉ mười hai tuổi, có lẽ bị Ngụy Tam thẩm dùng máu để nuôi nên hiện tại nhìn giống mười bảy, mười tám tuổi, dáng vẻ lúc nhỏ đã rất dễ nhìn rồi, nam nữ không rõ, hiện tại ngũ quan nảy nở, nhìn qua đẹp đến kinh người, đứng dưới ánh trăng cứ như hoa thủy tiên nở rộ trước hồ nước.

Thêm nữa trên người cậu còn phát ra cảm giác mờ ảo cùng quý mị, Ngụy Ninh không ngờ cậu lại có một mặt như vậy không dám ngẩng đầu liếc mắt một cái.

Ban đầu Nguyễn Ninh không cần thận nhìn một lần, sau đó vội nhanh chóng dời ánh mắt, giờ anh đã biết cảm giác của nhân vật thư sinh trong câu chuyện liêu trai chí dị là thế nào rồi, biết rõ cô gái tới tìm lúc nửa đêm lai lịch không rõ, vẫn như bị quỷ ám mà cùng cô ta lên giường, đại đột chết được, vì sắc mà không muốn sống nữa. Hiện tại mới rõ thì ra vẫn còn một loại tình huống nữa, đó là cái “sắc” này phải thật sự rất xuất sắc, không thể không bị mê hoặc, trừ phi bạn không phải là đàn ông.

nghĩ đến lúc Nguyễn Tích bị chết, trong lòng Nguyễn Ninh thả lỏng, đây chỉ là một cậu nhóc.

“Nguyễn Tích” lại há miệng nói: “Em muốn anh, anh là người vợ đã bãi đường thành thân với em.”

Nguyễn Ninh nghe xong liền cảm thấy đây chỉ là cậu nhóc cố chấp không chịu nói lý, anh đang muốn nói rõ tiền căn hậu quả của cuộc âm hôn này với “Nguyễn Tích”, “Nguyễn Tích” đã nghiêng đầu sang chỗ khác, kéo anh đi tiếp về phía trước, mặc kệ anh có đồng ý hay không, động tác nhìn thế nào cũng thấy là đang giận lẫy.

Nguyễn Ninh không còn cách nào khác, ngay lập tức không thể nói rõ cho cậu hiểu, chỉ có thể từ từ tác động.

“Anh bảo này, anh bảo, A Tích, đi vậy cũng đủ rồi chứ?” Nguyễn Ninh thờ dốt, có chút đuối sức nói.

Bàn tay kia lạnh như băng, cầm lấy tay anh không buông, Nguyễn Ninh tránh mãi vẫn không được.

“Nguyễn Tích” lạnh lùng hừ một tiếng, tiếng hừ kia trực tiếp vang lên trong đầu Nguyễn Ninh, bước chân vội vã cuối cùng cũng ngừng lại, Nguyễn Ninh vừa kéo tay cậu, vừa dựa vào một thân cây ven đường thờ dốt.

Lúc này, bên cạnh anh có một đôi tình nhân đi dạo ngang qua, lúc nhìn thấy Nguyệt Ninh, cô gái kia liền chỉ chỉ về phía Nguyệt Ninh, sau đó hai người rất nhanh rời khỏi tầm mắt của anh. Nguyệt Ninh mơ hồ nghe được cô gái kia nói cái gì mà “Anh xem, người đàn ông kia thật kỳ quá, hẳn ta ở đó một mình, cái tay kia... cứ như bị cái gì nắm lấy vậy... nhìn sợ quá...”

Nguyệt Ninh không khỏi quay đầu, Nguyệt Tích vẫn đang đoan đoan chính chính đứng bên cạnh anh.

Chẳng lẽ chỉ có anh có thể thấy Nguyệt Tích? Cũng đúng, giờ Nguyệt Tích là quý, người bình thường đương nhiên không thấy, bởi vì người trước mắt này rất giống người thật, trên người tỏa ra khí tức âm lãnh, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia thì tốt rồi, hiện tại cậu nhất định là một người đàn ông anh tuần làm điên đảo biết bao mỹ nữ.

Đứng ở ven đường nửa ngày mới đợi được một chiếc taxi.

Nguyệt Ninh ngồi lên xe, chân rất cục cựa cũng thoải mái, anh nói địa chỉ cho lái xe để xe chạy, lúc anh ngồi trên xe “Nguyệt Tích” vẫn đứng bên đường, khi xe chạy thì “Nguyệt Tích” đã ngồi bên cạnh anh.

Về mặt này mà nói thì thành quý vẫn tiện hơn.

Nửa đêm, lái xe nói chuyện nâng cao tinh thần, Nguyệt Ninh cũng vui vẻ đáp lại, không nhớ tới bên cạnh mình vẫn còn một con quý, nói đi nói lại, không biết thế nào lại nói tới chuyện một tháng Nguyệt Ninh không về thành phố B.

Nguyệt Ninh vừa mới cảm khái một tháng không quay lại, mọi thứ dường như thay đổi rất nhiều, lái xe kia liền đồng cảm: “Cậu đừng nói, thời gian này xảy ra thật nhiều chuyện, nổi nhất chính là vụ đại hỏa ở phụ cận X, gào thét rất thảm, đốt trọn một con phố, chết mười mấy người, nhà bị cháy kia một nhà chết sạch, từ đó chỗ kia xảy ra chuyện rất lạ, tối đến có một người

phụ nữ tới đó tự sát, hiện tại bọn tôi lái xe taxi cũng không dám lái về phía đó.”

Ngụy Ninh dờ khóc dờ cười nhìn lái xe, không biết người này có thấy tận mắt không mà kể như thật.

May mắn, cũng hơn nửa đêm rồi, lái xe cũng không dám nhiều lời, sợ rước vào thứ gì đó không sạch sẽ, nói qua vài câu liền nhảy tới chủ đề bóng đá, đề tài này thì bất kỳ người đàn ông nào dù không mê bóng cũng có thể nói được vài câu, Ngụy Ninh và lái xe cùng mắng chửi 1 đội bóng nam của nước nhà, buồn bực trong lòng nhất thời tiêu tan không ít.

Ngụy Ninh thanh toán tiền xe, “Ngụy Tích” đứng bên cạnh anh, hai người sóng vai cùng đi lên lầu.

Đến nhà, bật đèn lên, trong phòng vắng tanh, vẫn không có chút khí người, buổi sáng kéo rèm ra giờ vẫn vậy. Ngụy Ninh bước đến đóng rèm vào, căn phòng bừa bãi đã sạch sẽ hơn nhiều, thậm chí những bộ quần áo bẩn trong giỏ cũng được giặt sạch, phơi bên ngoài.

Ngụy Ninh vừa vào nhà, đầu tiên là hoảng sợ, sau đó là hoài nghi mình đi nhầm nhà, rất nhanh anh hiểu ra đó là chuyện không thể, vì cửa lớn mở bằng chìa khóa trong tay anh, anh nơm nớp lo sợ quay đầu nhìn “Ngụy Tích”, “Cậu quét dọn sao?”

“Ngụy Tích” gật đầu, biểu tình còn có chút đắc ý cùng hưng phấn.

Thấy Ngụy Tích gật đầu, trong lòng Ngụy Ninh liền có một cảm giác không thể nói rõ thành lời kèm theo chút kinh ngạc, con quý này lại là một “cô gái trong vỏ ốc”, tính tính, đêm hôm khuya khoắt, trước hết anh cứ ngủ một giấc đã, có chuyện gì tỉnh lại nói sau, mang theo suy nghĩ này Ngụy Ninh díp mắt vừa cởi quần áo vừa đi vào nhà vệ sinh.

Lúc này anh đột nhiên cảm thấy không đúng lắm, xung quanh sao lại có cỗ không khí kỳ quái đến vậy, anh mở mắt ra, xoay người liền thấy “Ngụy Tích” đứng sau anh, anh mắt đăm đăm mà theo dõi nửa người trên trần trụi, ánh mắt gắt gao đặt ở chính giữa thân dưới, nhất thời Ngụy Ninh cảm thấy động tác của mình không thể tiếp tục nữa.

Lúc này, cứ như là muốn hưởng ứng bầu không khí, bóng đèn trên trần nhà lóe lóe rồi phát ra một tiếng “xoẹt”.

Ngụy Ninh nghĩ, cảm thấy cần phải mở miệng, anh cẩn thận nhẹ giọng nói: “A Tích... nhìn người khác cởi quần áo như vậy, không tốt lắm đâu.”

“Ngụy Tích” lắc đầu, thật rõ ràng, ý cậu là không có gì không tốt.

Ngụy Ninh cảm thấy ót mình nổi gân xanh, vốn còn muốn nói lý với cậu một chút, phải giáo dục lại, nhưng thật sự không dậy nổi tinh thần, cuối cùng anh chọn thỏa hiệp, đi vào nhà vệ sinh trước, chưa cởi quần vôi, vào rồi cởi.

Có cái gì đẹp đâu chứ, không phải đều như nhau sao.

Ngụy Ninh mở cửa nhà vệ sinh ra, bước vào, “sầm” một tiếng đóng cửa lại, lưu loát mà cởi quần, mở vòi nước, nước chảy xuống ào ào, trôi trên làn xa, một cảm giác sảng khoái truyền tới, Ngụy Ninh từ từ nhắm hai mắt, một lát sau mới bắt đầu xát xà phòng, vừa mở mắt ra thì đã thấy “Ngụy Tích” ngồi trên bồn rửa mặt không chớp mắt nhìn anh, còn vắt chân.

Nhìn cậu, động tác của Ngụy Ninh liền dừng lại, không nhúc nhích, vài giây sau mới kịp phản ứng, như vậy mà cậu ta cũng theo vào được? Cậu ta không biết cái gì gọi là riêng tư, cái gì gọi là không gian cá nhân hay sao? Hay là cố ý làm như vậy? Ngụy Ninh trừng “Ngụy Tích” đồng thời trong đầu cũng nghĩ những chuyện này.

Mặc kệ, dù sao anh cũng không quen có người nhìn mình tắm rửa, Ngụy Ninh trầm mặt, lạnh giọng nói. “Đi ra ngoài.”

Lúc này, nước vẫn rào rào chảy xuống, Ngụy Ninh trần như nhộng đứng dưới vòi hoa sen, thỉnh thoảng lại lau nước trên mặt, có thể thấy rõ ràng, nước chảy dọc theo đường cong, chạy đến vị trí giữa hai chân kia.

“Ngụy Tích” nghe anh quát lớn xong, nhẹ nhàng từ bồn rửa mặt nhảy xuống đứng trước mặt Ngụy Ninh, ánh mắt sâu thẳm nhìn anh, giống như muốn ăn tươi nuốt sống anh, thiếu chút nữa Ngụy Ninh không nhịn được mà lui về sau, nhưng là không muốn yếu thế trước cậu.

Hai người dường như dán mặt vào nhau, “Ngụy Tích” nhìn Ngụy Ninh thật sâu, nói một câu.

“Nếu không thì sao?”

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Mất Hồn

Ngụy Ninh cau mày, khuôn mặt trước mắt này quá mức xinh đẹp nên không dám lưu lại ánh nhìn, có xung động muốn đấm cho nó biến dạng nhưng lại không dám, anh trừng “Ngụy Tích”, do dù đứng gần đến vậy, gần đến mức có thể thấy rõ từng sợi lông mi nhưng vẫn không cảm giác được độ ấm của “Ngụy Tích”.

Không phải âm lãnh, nhưng cũng không ấm áp, từng giây từng phút nhắc nhở Ngụy Ninh rằng trước mặt anh là một con quỷ.

Ngụy Ninh nghĩ một lát, quyết định coi như không có con quỷ này, tiếp tục tắm rửa, thích nhìn thì cứ nhìn đi, đều là đàn ông cả có nhìn cũng không mất miếng thịt nào. Lúc học đại học, một tầng chỉ có một nhà tắm, thời gian tắm rửa không đủ tất cả mọi người đều đứng ở khu công cộng trực tiếp dội nước lạnh lên người, trần truồng thì có sao đâu? Bình thường thôi...

Ngụy Ninh nhìn “Ngụy Tích” rồi vút ra một câu: “Đứng xa một chút, chạm vào vào anh.”

Tuy rằng anh chắc chắn việc cậu có chạm vào anh thì cũng không gây quá nhiều cản trở, “Ngụy Tích” là quỷ, tay Ngụy Ninh có thể xuyên qua cơ thể cậu mà không gặp trở ngại gì, nhưng Ngụy Ninh không muốn như vậy, có chướng ngại tâm lý.

Vốn đang lo lắng “Ngụy Tích” không nghe lời, nhưng không ngờ anh vừa nói vậy “Ngụy Tích” liền lập tức bay trở về bồn rửa mặt, đoạn chính mà ngồi xuống, còn chống cằm, gian tà nhìn Ngụy Ninh, nhìn đến mức Ngụy Ninh nổi cả da gà, rất có cảm giác bị người ta thị gian.

Vì muốn nhanh chóng thoát khỏi tình trạng xấu hổ này, Ngụy Ninh xát xà phòng rất nhanh, lúc này anh cũng thật hồi vì sao mình lại thích dùng xà phòng mà không phải chỉ tắm thường thôi, cứ xoa xoa như vậy, ánh mắt “Ngụy Tích” dính trên người anh, dõi theo tay anh không rời, dâm loạn đến mức không khác việc liếm mút là mấy.

Ngụy Ninh cảm thấy càng ngày tay mình càng không cử động nổi nữa, thật sự không phải do anh suy nghĩ nhiều, ánh mắt “Ngụy Tích” so với anh lúc phát tình thật sự y như nhau, cậu ta sẽ không cho rằng âm hôn xong mình không chỉ là vợ cậu ta, mà còn nổi cả hứng thú kia với mình chứ?

Đây cũng là một phương diện, về phương diện khác cơ thể anh dưới ánh mắt nóng bỏng đó, nửa người dưới cũng có chút xôn xao, thật giống như cơ thể anh đã từng được hưởng tư vị này rồi, hiện tại không còn bài xích. Ngụy Ninh không nhịn được mà run một cái, trời đất chứng giám, anh chưa từng có hứng thú với đàn ông.

Thật sự không thể chịu nổi ánh mắt không kiêng dè của “Ngụy Tích” nữa, vốn muốn nghĩ coi cậu như không khí nhưng giờ Ngụy Ninh cam bái hạ phong, xà phòng cũng không xát nữa, trực tiếp đứng dưới vòi hoa sen dội nước, lấy một cái khăn tắm quấn dưới hạ thân, nghiêng người đi qua “Ngụy Tích”, muốn bước ra cửa.

Ngay lúc bước qua “Ngụy Tích”, một luồng khí lạnh lập tức bò lên người Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh cúi đầu liền thấy một cánh tay trắng nõn mảnh khảnh ôm lấy thắt lưng anh, trong lòng anh rớt bộp một tiếng, có chút cảm giác không quá tốt lành, hai cánh tay kia còn từ từ vuốt ve trên eo trần trụi của anh, hơn nữa ngón tay còn xảo quyết mà đẩy khăn tắm của anh, len lỏi đi vào.

Ngụy Ninh hít một ngụm khí lạnh, “Ngụy Tích” thật sự muốn làm.

Nếu hiện tại đối mặt với người sống, Ngụy Ninh có thể không do dự mà đâm cho hẳn một đâm, nhưng giờ đối mặt là quý, Ngụy Ninh nhất thời cảm thấy xung quanh đều là bụi gai, không biết nên xuống tay từ đâu. Đánh, đánh không được; nói, nói không xong; mắng, nếu mắng khiến “Ngụy Tích” thẹn quá thành giận, trực tiếp cường bạo thì sao?

Ngay lúc Ngụy Ninh nghĩ đi nghĩ lại, muốn tìm cách thu thậm con quý trước mắt này, “Ngụy Tích” đã kéo anh lại, hãm anh dưới đùi mình, người vẫn ngồi trên bồn rửa mặt, cúi đầu xuống hôn lên cổ, lên lưng, vào môi Ngụy Ninh.

Thủ đoạn gợi tình thuần thục, ái muội mà triền miên.

Tay “Ngụy Tích” men tới ngực Ngụy Ninh, trên lồng ngực không tính là rắn chắc của anh, chạm vào đầu ngực màu nâu đậm, không ngừng vuốt ve, địa phương mềm cảm bị đụng chạm kích thích, Ngụy Ninh như con mèo bị đập trúng đuôi, nhịn không được nhảy dựng lên, rồi lại bị cánh tay “Ngụy Tích” giữ không cho động đậy.

Rốt cục anh cũng không nhịn được. “Cái đệt, cậu coi anh là vợ cậu đấy à? Nhìn rõ một chút, anh là đàn ông, muốn tìm đàn bà thì ra cửa đâu đâu cũng có, không ai ngăn cản cậu, cậu lăn xa một chút.”

“Ngụy Tích” rất bình tĩnh mà trả lời một câu: “Anh là vợ em.”

Ngụy Ninh thật sự muốn khóc, khó trách Ngụy Thời từng nói không cần nói lý với quý, lúc này, trực tiếp vung một đạo phù có sức thuyết phục hơn nhiều lắm, chỉ có thể bức cung mới giáo huấn được quý. Lúc này Ngụy Ninh sâu sắc hiểu được những lời Ngụy thời nói, đáng tiếc, anh không có pháp thuật, trong tay cũng không có đạo phù.

Bỗng nhiên, đầu Ngụy Ninh lóe sáng, ngay lúc “Ngụy Tích” kéo cơ thể anh tới, cúi đầu xuống hôn môi anh, anh cuối cùng cũng nhớ ra không phải không có biện pháp, còn một cách có thể tạm thời đẩy lui cậu.

Trong miệng có luồng khí lạnh như băng không ngừng khuấy đảo đầu lưỡi, trong khoang miệng được chăm sóc không sót chỗ nào, miệng Ngụy Ninh bị bắt mở ra, nước miếng không nhìn được mà chảy xuống, Ngụy Ninh vừa run rẩy vừa bị hôn đến mức không thở được, tay chân như nhũn ra.

Tiếp tục như vậy không ổn, Ngụy Ninh liều mạng muốn đẩy thứ trong miệng ra ngoài, nhưng hành động này lại giống như đáp lại, càng khiến động tác của “Ngụy Tích” trở nên kịch liệt hơn, Ngụy Ninh mơ mơ màng màng, thậm chí tưởng tượng sao mà ngốc vậy, đây không phải là một kỹ xảo hôn sao.

Chờ “Ngụy Tích” hôn chán chê, rốt cục cũng nhả ra một chút, Ngụy Ninh lập tức cắn đầu lưỡi chính mình, “phụt” một tiếng máu ở lưỡi phun lên mặt “Ngụy Tích”, chỉ thấy “Ngụy Tích” dùng ánh mắt khiếp sợ không thể tin được mà nhìn Ngụy Ninh, sau đó dần dần biến mất trước mặt Ngụy Ninh.

Đây là tuyệt kỹ độc môn Ngụy Thời dạy cho Ngụy Ninh – máu đầu lưỡi, trong giới có một cái tên rất chuyên nghiệp gọi là “chân dương tiên”. Trong thuật lý, máu ở đầu lưỡi có dương khí cực mạnh, mặc kệ là nam hay nữ đều dùng được, nhưng mà dương khí đàn ông mạnh hơn con gái nên hiệu quả sẽ tốt hơn. Máu ở đầu lưỡi đồng nam hàng yêu thu quý mạnh hơn, nếu gặp tình huống khẩn cấp, cứ phun máu ở đầu lưỡi thì phần lớn quý sẽ phải tránh đi, ác quy cũng không ngoại lệ, chẳng qua, máu ở đầu lưỡi không có quá nhiều mà dùng.

Mắt thấy cuối cùng “Ngụy Tích” cũng biến mất trước mắt, Ngụy Ninh nhẹ nhàng thở ra, cảm giác đầu lưỡi mình đau rát, anh hít vào một ngụm, nhìn vào gương, gương bị phủ một tầng sương, Ngụy Ninh vươn tay lau đi, mặt kính lập tức lại sáng rõ.

Lúc này Ngụy Ninh nhìn thấy phía sau mình có bóng đen lóe qua.

Đã là chim sợ cành cong, Ngụy Ninh lập tức quay đầu, chẳng lẽ máu ở đầu lưỡi cũng chỉ có tác dụng vài phút thôi? Vậy không phải là vô dụng sao, thật tốt, phía sau không có gì.

Ngụy Ninh nhật khăn tắm rơi trên mặt đất, đã bị ướt rồi không dùng được nữa, tùy tiện đặt trên bồn rửa mặt sau đó nghiêng ngả đi ra cửa, quay lại phòng ngủ thì “âm” một tiếng ngã xuống giường.

Cũng không lâu lắm, cho dù gặp nhiều chuyện như vậy Ngụy Ninh vẫn rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Anh ngủ cũng không an ổn, lăn qua lăn lại trên giường, cau mày, cái này cũng không tính là mộng, chỉ là có một âm thanh không ngừng vang bên tay anh. “Anh A Ninh cứu em, cứu em cứu em....” tiếng gọi thảm thiết tác động vào tim Ngụy Ninh, khiến tim anh không khỏi đau nhói.

Trong mơ, Ngụy Ninh không ngừng tiến về phía âm thanh kia.

Nhưng mà, âm thanh đó xa xôi mờ ảo, cơ thể cũng mờ ảo xa xăm, xung quanh được bao phủ một màn sương mù trắng xóa, anh không tìm thấy phương hướng, càng không thấy người đang kêu cứu, cũng không biết phải tìm ở đâu.

Mà Ngụy Ninh không biết giờ “Ngụy Tích” đang an vị cạnh giường của anh, cúi đầu nhìn anh, thấy anh gặp ác mộng liền vươn tay xoa xoa nếp nhăn giữa hai lông mày, sau đó, cúi đầu hôn vào ấn đường anh một cái.

Có lẽ do nụ hôn này nên cuối cùng Ngụy Ninh cũng đi ra khỏi đám sương mù, không hề mơ mộng gì nữa mà ngủ rất say, vừa nằm đã thấy trời sáng.

Hôm sau vừa tỉnh lại Ngụy Ninh đã ngửi thấy một mùi hương, anh ử rử ngồi dậy, cào tóc, vừa đi ra phòng khách vừa ngáp. Mới mở được cửa phòng khách ra toàn thân đã đông cứng, tay vẫn đang trên đầu, trợn mắt há

hốc mồm mà nhìn mấy món điểm tâm trên bàn, ngồi trên bàn còn có thêm một cậu thiếu niên.

“Ngụy Tích” quả nhiên là âm hồn không tán, tuy rằng sớm có chuẩn bị nhưng sáng sớm đã bị đánh phủ đầu thế này, Ngụy Ninh vẫn cảm thấy chính mình chịu kích thích khá lớn.

Ngay ở cửa, muốn lui không lùi, muốn vào không tiến, Ngụy Ninh đứng luôn rồi.

Lúc này, “Ngụy Tích” cười với anh, nụ cười kia dưới nắng sớm giống như sương mù tràn ngập trong rừng, róc rách như tiếng nước chảy của con suối nhỏ, Ngụy Ninh sớm bị nụ cười đó chọc mù mắt, trái tim đập loạn một trận, giọng “Ngụy Tích” vang lên trong đầu anh. “Lại đây ăn điểm tâm.”

Cơ thể Ngụy Ninh không tự chủ được mà đi về phía trước, lúc đến trước bàn cơm, Ngụy Ninh nhìn thoáng qua những món kia, cháo cháy đen sì, còn chưa đến gần đã ngửi được mùi khét, đây chắc là dùng chút gạo cuối cùng trong nhà bếp để nấu.

Miệng Ngụy Ninh giật giật, đầu có chút đau nhìn bát cháo, bên cạnh còn có “Ngụy Tích” đang nhìn anh không chớp mắt. Rất rõ ràng, nếu anh không ăn có lẽ cậu ta ngay lập tức sẽ đổi sắc mặt, lại nói, ánh mắt của cậu đúng là có chút tội nghiệp, Ngụy Ninh ho khan một tiếng, cầm lấy thìa trên bàn, múc một thìa cho vào miệng. Ngụy Ninh nghiêng đầu sang chỗ khác, nhin không được nôn khan một tiếng, đây là cho người ăn sao? Không phải là Ngụy Tích nấu theo sách hướng dẫn của âm phủ đó chứ?

Ngụy Ninh uống một hơi, sau đó để lại, thứ này nếu uống hết nhất định sẽ bị tiêu chảy. “Ngụy Tích” thấy anh không ăn nữa thì hỏi: “Sao thế, không ăn được sao?” Đương nhiên là không ăn được, đến heo cũng không ăn được ấy chứ.

Ngụy Ninh hàm hàm hồ hồ nói một câu: “Khét.” liền đẩy ghế ra, đứng dậy chuẩn bị ra khỏi nhà.

Lần này anh quay về, chuyện quan trọng nhất là phải tìm việc, Ngụy Ninh tra được hôm nay có một chỗ tuyển dụng, muốn đi xem thử, hiện giờ tìm việc không dễ, tìm một công việc phù hợp với mình lại càng không dễ, tuy rằng hôm qua anh có nhờ bạn bè để ý giúp mình nhưng chính mình cũng không thể ngồi trong phòng không làm gì.

Lúc chuẩn bị đi, Ngụy Ninh đứng trước cửa, chân không bước ra nổi.

Ánh mặt trời dần len lỏi qua những tầng mây chiếu xuống mặt đất, bây giờ thì ấm áp, nhưng vài tiếng nữa, ban đêm sẽ đến mang đến cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái giống như lúc sáng sớm. Khi mặt trời biến mất, sẽ chỉ còn thấy những tia nắng chói chang chiếu khắp thế gian.

Mặt trời lớn như vậy, dương khí nặng như vậy, những con quỷ đó sẽ không xuất hiện chứ?

Trong lòng Ngụy Ninh an ủi như vậy, bản thân lại vẫn đứng trước cửa không bước ra, lấy di động ra, gọi điện cho Ngụy Thời. “Số điện thoại quý khách gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng...” Ngụy Ninh nhìn đồng hồ, khẳng định tên nhóc Ngụy Thời vẫn đang ngủ, tiếp tục gọi, gọi đến khi đánh thức nó mới thôi.

Ít nhất mười phút sau điện thoại mới có người nhắc máy.

Thanh âm ở đầu dây bên kia có chút khàn khàn, vẫn còn ngái ngủ, mang theo chút lệ khí. “Cái đệt, sớm vậy! Anh Ninh, có chuyện gì, nói đi, nhanh một chút, nói xong tôi còn đi ngủ.”

Trong lòng Ngụy Ninh thấy bất công, mình ở đây đâu đâu cũng thấy quỷ, tên Ngụy Thời còn có thể ngủ xuyên ngày đêm. “Mày mau nghĩ cách cho anh đi, anh gặp quỷ.” Ngụy Ninh mang hết mấy chuyện xảy ra nhanh

chóng kể lại thật tỉ mỉ cho Ngụy Thời nghe, càng nói lại càng xúc động phần nộ, động một chút là anh lại gặp xui xẻo như vậy.

Lúc đầu Ngụy Thời còn mơ mơ màng màng, ngáp ngủ một cái, khi nghe thấy chuyện xảy ra lúc đi đường, rốt cục cũng bị Ngụy Ninh đánh tỉnh. “Nghiêm trọng như vậy? Anh thật sự bị con quỷ đó dẫn tới chỗ xảy ra hỏa hoạn?”

Ngụy Ninh cao giọng nói. “Chẳng lẽ lại là giả, anh lừa mày làm gì.”

Ngụy Thời xấu hổ cười. “Anh Ninh, đừng kích động, đừng kích động, tôi chỉ hỏi rõ ràng một chút mới tìm kế sách được, nói vậy thì khá khó đối phó đây, theo lý mà nói, tuy rằng anh vừa ném hồn, hồn phách chưa vững đúng là dễ gặp thứ gì đó không sạch sẽ, nhưng cũng tuyệt đối không gặp loại quỷ có quy mô thế này, chẳng lẽ lúc thu hồn xảy ra chuyện gì mà tôi không biết...”

Giọng Ngụy Thời càng nói càng nhỏ, hiển nhiên đang tự hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì hẳn không biết, yên lặng một lúc, Ngụy Thời mới nói: “Anh Ninh, tôi xác định ngày đó không xảy ra chuyện gì kỳ quái hết, mọi chuyện đều bình thường, coi như tôi thu hồn thuận lợi, trước kia còn có một lần còn đối hồn người thành hồn chó, xảy ra rắc rối lớn, nhưng mà lúc đó là khi mới bái sư, không hiểu chuyện, cuối cùng bị sư phụ giáo huấn một hồi sau đó tôi không dám hành động vội vã nữa...”

Ngụy Ninh chỉ có thể nói một câu “Cái đệt.”, có chút phiền muộn mà nói: “Vậy làm sao bây giờ? Không phải là anh không thể ra khỏi cửa chứ? Hơn nữa chuyện gặp quỷ này còn xảy ra bao lâu, lần trước không phải mày nói chỉ xuất hiện một thời gian thôi sao?”

Ngụy Thời trầm ngâm một chút, “Tôi cũng không rõ lắm, cơ địa mỗi người không như nhau, không cần nhìn tướng mạo này nọ cũng sẽ thấy được gì đó, anh chờ chút, tôi đi hỏi sư phụ, nhưng mà hành tung của sư phụ

tôi không rõ, không biết bao giờ mới tìm thấy ông ấy. Giờ buổi tối anh dừng ra khỏi cửa, trước cửa treo một cái gương, mua một ít gạo và gà trống, gạo thì đặt ở cửa sổ, máu gà thì bôi trên khung cửa, đều có tác dụng.”

Những thứ này không khó xử lý, nhưng trọng điểm không phải ở đây, Ngụy Ninh quay đầu nhìn thứ vẫn ở trong phòng, đã thế còn tính toán đóng quân trường kỳ ở đây, gương mặt đẹp mang theo chút nghi hoặc nhìn chăm chăm bát cháo trên bàn cơm, hiển nhiên vẫn đang nghiên cứu mệnh đề vì sao anh không uống cháo, thỉnh thoảng lại ngược nhìn Ngụy Ninh. “Nếu như anh ra ngoài gặp quỷ thì sao?”

Với vấn đề này hiển nhiên Ngụy thời cũng không có biện pháp gì. “Ban ngày ra ngoài thì cố gắng đến những chỗ đông người, với thể chất hiện tại của anh cũng có thể cảm giác được chỗ nào không bình thường đúng không? Ví như cảm thấy có chút âm lãnh gì đó, chỉ cần cảm thấy có chút gì đó không đúng liền nhanh chóng quay về, không đi đâu nữa, cũng không nhìn gì nữa, hiện nay chỉ có thể như vậy.”

Cuối cùng, đại khái cũng hiểu được cảm giác bảo người ta tránh gặp quỷ như vậy thật sự quá vớ vẩn, vậy nên mới có câu mất bò mới lo làm chuồng. “Nhưng mà, anh Ninh, anh đừng lo, anh tuyệt đối không chết trẻ đâu, hơn nữa bên cạnh anh còn có mấy món đồ hộ thân, không gặp nguy hiểm gì đâu, cùng lắm là bị dọa chút thôi....”

Bị dọa cũng không chịu nổi đâu! Cái đệt.

Ngụy Ninh cúp điện thoại, không có cách nào, người cũng không thể chết được, bên ngoài mặt trời chói lọi cũng phải có chút tác dụng chứ? Ngụy Ninh cầm cặp ra ngoài, anh vừa đi, “Ngụy Tích” lập tức cũng đi theo, dường như trong nháy mắt di chuyển từ bàn ăn đến trước mặt Ngụy Ninh. “Anh muốn ra ngoài?”

Bắt đầu từ tối hôm qua, Ngụy Ninh không dám phớt lờ con quỷ này nữa, nếu không phải hôm qua anh quyết định nhanh chỉ sợ cúc hoa khó giữ, nên anh đành tức giận mà gật đầu. “Đi ra ngoài tìm việc làm, cậu tránh ra chút.”

Xuyên qua người quỷ hồn rất dễ dàng, nhưng với người thể chất tương đối miễn cảm thì cứ như bị một chậu nước đá dội từ trên đầu xuống, khí lạnh chạy thẳng từ bàn chân lên óc, cứ phải gọi là lạnh thấu tâm can, giống như trong cái lạnh dưới mười độ C vào tháng chạp còn bị người ta kéo đi tắm nước lạnh.

“Ngụy Tích” không tình nguyện mà tránh đương. “Hiện tại anh rất dễ gặp quỷ.”

Cái này còn cần cậu nhắc nhở à? Sự tồn tại của cậu chính là bằng chứng anh đây dễ gặp quỷ, Ngụy Ninh hung tợn nói. “Cậu nói miếng ăn quan trọng hay thỉnh thoảng gặp quỷ quan trọng?”

“Ngụy Tích” có chút lo lắng. “Nhưng mà lá gan anh nhỏ như vậy, ban ngày em không thể lúc nào cũng đi cạnh anh.”

Ngụy Ninh nghe xong máu xông lên não, còn nói anh nhát gan, trên đời này có ai dám nói lá gan mình lớn sao? Đầu sắp tu luyện đến mức thấy quỷ mặt không đổi sắc rồi còn nhát gan gì... nhưng mà không thể không nhẫn nhục, đến trường mắt Ngụy Ninh cũng lười, trực tiếp đi xuyên qua cơ thể cậu, rùng mình một cái, chịu đựng cảm giác âm lãnh làm nổi da gà rồi nhanh chạy xuống lầu.

May mắn, trong thành phố có thể không có cái gì nhưng người thì đặc biệt nhiều, chỉ là chen lên xe bus tốn chút công sức, người bên cạnh đều là sáng sớm vội đi làm nên trên mặt còn mang theo chút ngái ngủ, Ngụy Ninh túm lấy vòng treo, nghiêng ngả đứng.

Đến hội trường thông báo tuyển dụng, thời gian còn sớm, người tới không nhiều lắm, Ngụy Ninh nhìn màn hình điện tử, tra một chút, chức vị

phù hợp với mình vẫn còn không ít, anh liền tìm từng chỗ một, viết sơ yếu lý lịch, phỏng vấn đơn giản, vừa thông qua đã được hẹn lịch gặp mặt, mấy tiếng sau anh cũng đã lấy được bốn cơ hội phỏng vấn, thu hoạch coi như không tồi. NGUY NINH nhìn sắc trời không còn sớm, cũng sắp đến trưa, liền tính toán ra ngoài ăn một bữa cơm.

Cách chỗ thông báo tuyển dụng không xa có một con phố nhỏ, tùy tiện chọn một cửa hàng ngồi xuống, bởi vì còn sợ hãi với chuyện tối hôm qua, Nguy Ninh nhìn nhiều lần xác định tất cả những người ra vào cửa hàng kia đều có bóng mới dám vào. Đi vào liền gọi một bát mì, giờ với món cơm rang thập cẩm yêu thích trước nay anh đã có cảnh giác, mì rất nhanh được mang lên, Nguy Ninh đang định ăn thì trước mặt anh lại có một ông lão thô tục xuất hiện, ông ta lăm lét chớp mắt về phía anh.

“Người trẻ tuổi, gần đây có phải rất không thuận lợi không?”

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Phỏng Vấn

Đối với thầy bói Ngụy Ninh luôn có thái độ xin miễn cho kẻ bất tài, liếc mắt nhìn lão đầu trước mặt mình một cái. “Ông tìm nhầm người rồi.” Anh chỉ tay sang phía hai cô gái đối diện, một người còn đang thấp giọng an ủi người kia, mơ hồ nghe được giọng mũi. “Ở đó mới có mối làm ăn.”

Ông lão nhìn qua có vẻ sáu bảy mươi tuổi, người tỏa ra mùi rượu trên mắt đeo kính râm, ở cằm còn có sợi râu dê, mỗi khi nói sợi râu lại lắc lư: “Ấy dà, chàng trai trẻ không hiểu chuyện rồi, ta còn có thể lừa cậu sao, cậu nhìn cậu xem, ấn đường biến đen, hai mắt vô thần, khí hư thần khuyết, cử động chậm rãi, giống như gặp quỷ chiêu tà, gần đây quanh cậu không yên ổn phải không?”

Lúc nói xong câu cuối còn cố ý đến gần Ngụy Ninh, dè thấp giọng, cúi đầu, xuyên qua kính râm nhìn Ngụy Ninh, trừng mắt mà nhìn.

Trong lòng Ngụy Ninh rơi lộp bộp một tiếng, thật sự bị ông ta nói đúng, nhưng mà ông ta vừa trừng mắt, ai biết có phải là bịa chuyện hay không. Máy tên thầy tướng số không phải đều nhìn người mà nói sao, nhìn biểu tình người khác sau đó nói mơ hồ vớ vẩn này nọ, nói đúng là nói, nói sai cũng là nói, không phải thì có thể giải thích.

Hiện giờ kẻ lừa đảo rất nhiều, người gốc để bị lừa còn không đủ.

Lúc ông lão nát rượu này nói mắt nhìn chăm chăm vào chai bia trong tay Ngụy Ninh, nước miếng chảy dài khiến người khác không dám nhìn thẳng, Ngụy Ninh cảm thấy chính mình nếu không phối hợp một chút thì hôm nay đừng hòng ra khỏi cửa tiệm này.

Ngụy Ninh vẫy tay, muốn nhân viên mang một chai bia nữa lại đây, anh đưa chai bia cho ông lão, nhẹ nhàng nói: “Cái này ngài từ từ uống, tôi đi trước, còn phải phỏng vấn.”

Ông lão kia đúng là không biết hai chữ khách khí viết thế nào, vội mở chai bia ra, vô tư mà uống một hơi, thấy Ngụy Ninh xoay người chuẩn bị đi mới vỗ bàn hô: “Hôm nay cậu sẽ gặp chuyện lớn, nếu cảm thấy ta nói đúng thì đến nơi này tìm ta.” Ông ta cầm lấy chai bia chạy theo Ngụy Ninh ra khỏi cửa hàng, nhét vào túi áo anh một tờ giấy.

Ngụy Ninh dở khóc dở cười mà nhìn ông lão say xỉn này nói nhảm, anh lấy tờ giấy kia ra, phía trên viết ngoáy địa chỉ và số điện thoại, địa chỉ kia là khu dân cư Vạn Giai thứ 14 tầng 4 phòng 404. Vừa nhìn địa chỉ này Ngụy Ninh lạnh cả người, thế này thì quá xui rồi, mà số điện thoại cũng lạ 13344441444—— một chuỗi con số không phải 3 cũng là 4, đây là cố ý phải không?

Chẳng lẽ ông lão này chính là kỳ nhân dị sĩ thật?

Vốn dĩ Ngụy Ninh muốn vứt tờ giấy này vào thùng rác ven đường, nhưng lúc chuẩn bị làm không biết đầu óc nghĩ gì mà lại nhét vào túi mình, xế chiều có một buổi phỏng vấn phải đi gấp.

Nơi này cách công ty khá xa, ngồi xe nhà nước mà phải chuyển xe hai lần mới đến, Ngụy Ninh vừa xuống xe liền phát hiện nơi này thuộc về một nơi khá hẻo lánh ở thành phố B, tòa nhà không cao lắm, xe cộ trên đường cũng không đông đúc, người đi đường không nhiều lắm, tuy không thể nói là cũ kỹ nhưng so với nội thành khó khiến người khác cảm thấy tiêu điều.

Nói thật, Ngụy Ninh thấy cảnh này cũng có chút do dự, nhưng mà phúc lợi và tiền lương công ty kia đưa ra cũng không tồi, mặt khác công việc cũng không tệ, suy đi tính lại, anh quyết định thử một lần, nếu không được trực tiếp về luôn.

Ngụy Ninh máy móc tìm được địa chỉ công ty kia, vào đại sảnh, hai ông bảo vệ đang nhàm chán nói chuyện phiếm, thấy Ngụy Ninh tiến vào thì liếc mắt một cái. Ngụy Ninh bước vào thang máy, ở không gian khép kín Ngụy Ninh cảm thấy có chút bức bối, anh nói cavat rộng ra một chút, thở phào một hơi.

Trong thang máy yên tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng động cơ rất nhỏ.

Thời gian dường như chậm lại, Ngụy Ninh nghe được âm thanh răng rắc vang lên tổng đầu, phía sau lưng chảy một tầng mồ hôi, không khí như bị hút hết khiến người ta khó thở, Ngụy Ninh nhìn chăm chăm vào cửa thang máy, lúc này, anh đột nhiên cảm giác từ phía trên có thứ gì đó rơi xuống, vừa vịn đặt vào vai anh.

Ngụy Ninh không dám quay đầu, chỉ muốn cái thang máy chết tiệt này chạy nhanh lên, mau tới nơi rồi dừng lại.

Đúng lúc này Ngụy Ninh nghe thấy “đình” một tiếng, cửa từ từ mở ra, Ngụy Ninh xông ra ngoài, đâm vào một người đàn ông đang đứng trước cửa chờ, người đàn ông kia suýt chút nữa ngã xuống đất, mắng to: “Đệt, đi cũng không chịu nhìn, vội đi đâu thai à?”

Ngụy Ninh vốn định nói một câu thật xin lỗi, câu nói liền nghẹn ở họng. Hiện tại anh không muốn nghe mấy câu chửi xui xẻo này, vốn muốn đáp lại nhưng khi vừa quay lại, nhìn thấy vật kia trong thang máy, miệng đơ luôn, xoay người chạy đi, không so đo với người đàn ông kia nữa mà chạy chối chết... Trên thang máy xuất hiện một cô gái, tóc dài đen rũ xuống, chớp xuất hiện rồi biến mất!

Đến đây mà cũng gặp chuyện này, tim Ngụy Ninh đập thành thịch, cho dù tiền lương cao thế nào cugn không đổi được mạng, ngay lúc anh định xoay người đi về thì có tiếng giày cao gót vang lên phía sau, một cô gái với đôi chân rất đẹp, nhìn Ngụy Ninh nói: “Tới phỏng vấn sao? Mời vào.”

Cũng đã tới đây rồi, dù sao cũng muốn vào xem thử, chính mình gặp quỷ do hồn phách chưa vững, chờ hồn phách được củng cố rồi, đại khái thế giới này sẽ quay lại yên bình. Ngụy Ninh đi theo cô gái này vào đại sảnh, mới vào đã nhận một tờ giấy, bảo anh điền vào đó, sau đó ngồi chờ tới lượt anh vào phỏng vấn.

Trước Ngụy Ninh có năm người đàn ông tuổi tác cũng ngang nhau.

Bọn họ không nói một lời, không nói chuyện với nhau, cũng không nhìn xung quanh, cúi thấp đầu, nhìn tờ giấy trong tay. Ngụy Ninh cẩn thận ngồi xuống bên cạnh, không thấy họ phản ứng gì, nếu bình thường thì kiểu gì cũng phải liếc mắt nhìn một cái chứ, trong lòng Ngụy Ninh bồn chồn, sẽ không phải lại là ma quỷ đấy chứ?

Vì muốn kiểm tra, Ngụy Ninh dùng tay chọc chọc cánh tay người ngồi cạnh, lấy tờ giấy chỉ đại một chỗ: “Hỏi chút, điền vào đây như thế nào?”

Người đàn ông kia ngẩng đầu, rầu rĩ mà liếc Ngụy Ninh một cái: “Cái này cũng không biết anh còn tới phỏng vấn làm gì.” Nói xong, âm trầm mà hừ lạnh một tiếng, lại nhìn chăm chăm tờ giấy kia xuất thần. Ngụy Ninh cảm thấy hôm nay mình ra ngoài không nhìn lịch rồi, động tới đều loại khó chơi, nhưng mà điều này ít nhất cũng cho thấy người trước mắt này là người chứ không phải quỷ.

Ngụy Ninh cầm lấy tờ giấy của mình, ngồi xuống một chỗ khác bắt đầu điền rồi chờ vào phỏng vấn.

Chờ anh cẩn thận nhìn kỹ tờ giấy này mới phát hiện nội dung và hạng mục trong giấy có một số chỗ khác lạ, phần ghi ngày sinh phải điền cả dương lịch và âm lịch, còn phải ghi giờ, phía dưới là xuất thân, quê quán, thậm chí mấy tuổi sống ở đâu cũng phải ghi rõ.

Trong lòng Ngụy Ninh trầm xuống, mới viết một cái tên liền dừng lại, xảy ra nhiều sự kiện kỳ quỷ dị như vậy, tuy rằng với những việc này

Ngụy Ninh vẫn không rõ ràng, nhưng từ Ngụy Thời cũng biết được là nơi sinh giờ sinh, địa điểm cư trú của một người là tin tức vô cùng quan trọng, nếu bị người có ác tâm biết được có khả năng sẽ bị bỏ tù.

Anh trộm liếc tờ giấy của hai người bên cạnh, đều điền kín.

Ngụy Ninh cảm thấy vì bảo vệ bản thân... án binh bất động trước đã.

Trong phòng ngày càng lạnh, Ngụy Ninh đứng lên đi lại vài bước, chà xát cánh tay đã nổi da gà, anh đi tới đi lui, dưới lòng bàn chân có một cỗ âm hàn tỏa ra, ngọn đèn trên đỉnh đầu không biết từ bao giờ cũng đã âm đạm hơn, một cái bóng xuất hiện dưới đất, dường như còn cử động...

Ngay lúc đầu Ngụy Ninh nghĩ do mình hoa mắt, nhưng rất nhanh anh phát hiện ra cái bóng kia đúng là có dodognj.

Xung quanh không có động tĩnh gì, Ngụy Ninh cảm thấy không đúng, bàn đón khách không thấy đâu, toàn bộ đại sảnh chỉ có ba người bọn họ, Ngụy Ninh mạnh quay người lại, đối mặt với hai người kia hỏi. “Các anh có phát hiện có chỗ nào không bình thường không?”

Hai người kia rất cục ngẩng đầu lên, hai mặt nhìn nhau, cười nhạt: “Không bình thường chỗ nào, tôi thấy là anh không bình thường thì có, cứ lén lén lút lút.” Nói xong liền tỏ vẻ khinh thường.

Nếu diêm vương muốn người canh ba chết, sẽ không để người sống đến canh năm.

Mệnh trong tay mình, sống chết do trời.

Ngụy Ninh lười cùng người đàn ông ngu ngốc này đấu võ mồm, anh nhắc nhở hai người bọn họ là đã hết lòng, còn bọn họ có nghe hay không là chuyện của họ. Anh vo viên tờ giấy kia vứt vào thùng rác, tính toán rời khỏi nơi này.

Trên vách tường rỉ ra rất nhiều nước, ướt sũng, dọc theo vách tường chảy xuống đất, trên mặt đất hình thành từng dòng nước uổng éo.

Ngụy Ninh nắm tay nắm, dùng sức đẩy, cửa không xô dịch, anh không tin lại dùng sức kéo lần nữa, vẫn không nhúc nhích. Trong lòng Ngụy Ninh thầm mắng một câu “đệt”, quả nhiên có qury, Ngụy Ninh kéo không được liền dùng chân đá, đá đến đau cả chân cửa vẫn đứng nguyên.

Hai người đàn ông bên cạnh kia tròn mắt kinh ngạc nhìn Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh nóng nảy, trên đỉnh đầu những bóng đèn tiết kiệm năng lượng phát ra tiếng “tạch tạch”, cứ lập lòe không ngừng hoàn toàn không bình thường, hai người đàn ông kia không hề cảm thấy sự kỳ quái ở đây, Ngụy Ninh cảm giác họ bị quỷ che mắt.

Vì vậy mà suy đoán từ sáng sớm bọn họ đã rơi vào bẫy, không thoát ra được.

Lúc Ngụy Ninh còn đang vật lộn với cánh cửa kia, anh nghe thấy tiếng “cộp...cộp...cộp”, Ngụy Ninh toát ra một tầng mồ hôi lạnh. “Anh đang làm gì vậy?” Một âm thanh rất mềm mại vang lên bên lỗ tai Ngụy Ninh.

Rất gần, gần đến mức tai Ngụy Ninh cảm nhận được một cơn gió nhẹ thổi qua.

Ngụy Ninh cúi đầu, thấy đôi giày cao gót kia, đôi chân kia, lúc này, chân trái đã bị chặt đứt, xương cốt trắng xóa lộ ra, máu thịt be bét, Ngụy Ninh nơm nớp lo sợ mà liếc nhìn cô một cái, đầu trông như quả dưa hấu bị bổ nát bét, thế mà còn mang theo nụ cười chuyên nghiệp nhìn Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh vừa nở nụ cười vừa run, một mặt lén vói tay vào cặp, chỉ thấy anh lấy nhanh một túi bóng ra khỏi cặp, dùng sức một chút, túi bóng vỡ ra, anh tung món đồ phía trong vào người cô gái này.

Nữ quý kia hét thảm “A” một tiếng, ôm lấy mặt mình, chậm rãi biến mất trước mặt Ngụ Ninh.

Đây là máu gà hôm qua anh đặc biệt đi mua, theo lời Ngụ Thời nói, máu gà có dương khí rất mạnh, so với máu đầu lười của xử nam còn có hiệu quả hơn, nhưng đương nhiên vẫn không thể so với sự tồn tại của xử nam.

Ngụ Ninh cầm chặt xương gà trong tay, dựa lưng vào tấm thủy tinh, nâng cao tinh thần nhìn chăm chăm bốn phía,

Trên lưng một mảng lạnh như băng khiến anh nháy dựng lên, dòng nước kia trông như âm thủy mấy chục năm chưa thấy ánh mặt trời, khiến người ta lạnh xương lạnh cốt, không thể lại gần. Ngụ Ninh nhìn chăm chăm vào cửa, anh lại lấy một bọc máu gà trong cặp ra, may mắn anh cẩn thận, chuẩn bị vài bọc, anh vẩy toàn bộ máu gà vào cửa, nhất là tay nắm, càng cẩn thận càng tốt.

Lúc này, trong phòng tỏa ra một cỗ khói đen, cỗ khói đen kia bay về phía hai người đàn ông còn lại, họ không kịp hừ một tiếng cơ thể đã nhuyền ra rồi ngã xuống đất, sau đó cỗ khí đen đánh về phía Ngụ Ninh.

Đúng lúc này, túi gấm Ngụ Ninh vẫn đeo trước ngực tỏa ra một cỗ sương mù trắng xám, bao lấy thân thể anh, luồng khói đen kia bị chặn ở bên ngoài không ngừng vòng xung quanh Ngụ Ninh, cứ như một con nhím xù lông.

Ngụ Ninh vốn ôm đầu không dám nhìn chuyện sắp xảy ra, nhưng một lát sau không thấy gì, anh ngẩng đầu liền thấy một màn quý dị này, không ngờ túi gấm còn có tác dụng, Ngụ Ninh thả lòng, lúc này, luồng khói đen kia biến đổi hóa thành một bóng người, nhìn chăm chăm vào Ngụ Ninh, Ngụ Ninh cảm thấy đầu người này thật quen thuộc, giống như ông chủ mập bị hỏa hoạn vậy.

Lúc này, tay nắm cửa anh luôn cố mở ra bỗng có phản ứng.

Ngay lúc Ngụy Ninh chạy ra khỏi phòng kia liền cảm thấy chính mình có thể lại làm người, đầu cũng không dám quay lại cứ vậy mà chạy ra ngoài, mặc kệ có đâm vào ai hay không, dọc đường thấy nhiều người đi lại hơn ban nãy rất nhiều, ánh sáng cũng rõ ràng hơn, xung quanh vốn an tĩnh cũng đã vang lên những âm thanh ồn ào.

Anh chạy ra khỏi tòa nhà đó, rẽ phải, bên kia có một bến xe bus, cạnh bến bus lại có một khu dân cư, phía trước treo tấm bảng.

– Khu dân cư Vạn Giai.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Lại Vào

Ngụy Ninh lấy mảnh giấy kia ra, nhìn số nhà và địa chỉ khu dân cư, trùng hợp vậy, trùng hợp đến mức anh không thể không cảm thấy ông lão nhìn qua thì không hề giống cao nhân kia có chút gì đó môn đạo. Nếu đã vậy, Ngụy Ninh cảm thấy mình nên đi xem thử.

Anh đi vào khu dân cư, nhà trong khu dân cư có 6 tầng, phân thành hai hàng, ở giữa để khoảng 5 thước làm đường đi, một đường thông suốt, bên ngoài là tường bao lấy toàn bộ khu dân cư, phía trong tận dụng cây cối và gạch đá để trang trí, thân cây thấp bé trồng xa nhau, trên lá cây có chút bụi làm bột vẽ xanh tươi.

Khu dân cư như vậy không phải là Ngụy Ninh chưa từng thấy, chỉ là ít thấy mà thôi.

Nhìn lượng quần áo phơi trên ban công thì thấy nhân khí ở đây rất vượng, nhưng mà đi trong này lại không thấy nhiều người, đại khái người bình thường không đi làm thì cũng đi học, chỉ còn người già ở nhà, thỉnh thoảng có thể thấy bóng dáng vài ông bà lão tóc hoa râm dưới nhà.

Ngụy Ninh tìm được khu 14, khu này rõ ràng ít người ở, nhiều ban công vắng tanh, cái gì cũng không có, nhìn là biết không có ai sống.

Ngụy Ninh ấn chuông phòng 404, cửa mở ra rất nhanh, ông lão già dề kia nhếch mép, đặc ý nhìn Ngụy Ninh. “Đến rồi sao? Dù sao cũng phải tới, lúc đầu còn trốn làm gì, tự mình chuốc lấy khổ.” Ông ta vừa nói còn vừa xoay đầu, thiếu chút nữa làm rơi chiếc kính râm trên mặt.

Ngụy Ninh đi vào phòng liền hoảng sợ, cửa phòng cửa sổ đèn dán bùa, từng lá từng lá, cánh cửa sổ kia không nhìn ra phía ngoài được, xung quanh phòng còn chằng dây, trên dây có treo mấy cái chuông đồng, lúc bước đến phòng này Ngụy Ninh đã cảm thấy âm khí dày đặc, không được tự nhiên lắm, anh không dám đi vào, đứng bất động ở cửa.

Ông lão kia trừng mắt một cái: “Cậu làm gì vậy, có thể mà đã sợ?”

Hồi này Ngụy Ninh bị dọa một trận, hiện tại nhìn đâu cũng phải đề phòng, trên trán anh toát mồ hôi, miễn cưỡng cười. “Phòng của ông âm khí nặng quá, giờ tôi nhìn mấy thứ này trong lòng đều không yên.”

Ông lão kia vỗ vỗ sau lưng anh, đừng nhìn ông ta gầy gò thấp bé, lực tay lớn không ngờ, vỗ đến mức Ngụy Ninh lão đảo ngã vào trong phòng. Ông lão kia cười cười: “Dài dòng, nếu thằng nhóc Ngụy Thời kia không nói trước với ta, ta đã sớm đánh cho cậu rã rời đây đất rồi, làm sao dám nói không nữa.”

Ngụy Ninh nghe được câu chốt, thần kinh luôn buộc chặt cuối cùng cũng được thả lỏng: “Ông biết Ngụy Thời sao? Sao ông biết tôi quen Ngụy Thời?”

Ông lão chỉ vào cổ anh: “Trên cổ cậu còn đeo túi gấm ta cho nó, thiên hạ này chỉ có duy nhất một cái, nếu tên nhóc kia dám đưa đồ ta cho tùy tiện tặng cho người khác ta đánh cho vỡ mặt, còn nếu đưa thì chắc chắn có quen hệ tốt.” Ông lão nhìn Ngụy Ninh. “Cậu là Ngụy Ninh phải không?”

Ngụy Ninh ghen hợm, cứ như vậy mà cũng nhận được người, lại còn quen Ngụy Thời, người này nhất định là cao nhân trong truyền thuyết: “Vâng vâng, xin hỏi ông họ gì?”

Ông lão vãnh râu: “Ta họ Từ, đứng hàng thứ ba, người bình thường gọi ta là Từ Lão Tam, cậu gọi ta là Từ sư phụ được rồi.” Trong phòng khách trống trơn, đến một cái ghế dựa cũng không có, trên mặt đất toàn bụi, không

biết bao lâu rồi chưa được quét tước. Từ Lão Tam chẳng ngại bần cứ vậy đặt mông ngồi xuống đất, lấy ra một túi plastic to, lại từ trong đó lấy ra vài gói rau trộn, còn có hai bình rượu, gọi Ngụy Ninh: “Lại đây lại đây, ngồi đi, hai chúng ta uống chén rượu.”

Ngụy Ninh cũng đặt mông ngồi xuống đất, cầm một bình rượu lên, mở nắp ra uống một ngụm lớn, vị cay nóng xộc vào cổ họng, uống quá nhanh nên bị sặc, ho khan vài cái, vừa ho vừa xua tay với Từ Lão Tam đang cười một trận.

Ho xong, Ngụy Ninh hít thở lại bình thường, chấp tay về phía Từ Lão Tam: “Ông nhất định phải cứu tôi, tôi thật sự không còn cách nào, cứ ra ngoài là thấy quý, trong nhà cũng còn một con quý chờ tôi về, tôi còn muốn tìm việc làm, còn phải nuôi gia đình, ài.”

Ngụy Ninh thở dài, áp lực mấy ngày nay sắp đè bẹp anh, đến cuộc sống sinh hoạt bình thường cũng không được, trốn trong phòng cũng gặp quý, tuy không hại gì. Nhưng anh không thể cứ trốn tránh mãi, chẳng lẽ cả đời trốn trong nhà không đi làm? Anh còn muốn ăn uống đi chơi muốn nuôi gia đình còn muốn mua nhà, thực tế sẽ không vì bạn khổ sở mà tha cho bạn đâu, ông trời cũng chẳng bố thí cho một xu tiền.

Từ Lão Tam chép miệng uống một ngụm rượu: “Cậu vội cái gì, cậu tháo cái túi trên cổ xuống cho tôi xem.”

Ngụy Ninh gỡ túi gấm xuống, đưa cho Từ Lão Tam.

Tay Từ Lão Tam đầy mỡ, lau qua cũng không lau mà cứ vậy cầm lấy, đồ hết vật ở trong ra, tổng cộng có ba món đồ: bài vị của Ngụy Tích, táng ngọc của Ngụy Tích, còn có cả cánh kiến trắng đã bị Ngụy Tam thả bỏ ra nhưng được Ngụy Ninh cho vào.

Từ Lão Tam cầm lấy cánh kiến trắng lên, để dưới mũi người người, mắng một câu: “Thằng nhóc con, lại dám bỏ thêm phụ gia vào đồ của ta.” Ông ta

để cánh kiến trắng lại vào túi gấm. “Ta nhận ra cậu dựa vào mùi, chính ta làm gì ta phải nhận được chứ, có mười năm nữa ta cũng nhận ra được.”

Ông ta cầm lấy hai món đồ kia, nhìn rồi nhìn, nhìn một lúc lâu cũng không nói gì, sau đó lại bỏ lại vào túi gấm ném trả cho Ngụy Ninh. “Thằng nhóc cậu cũng không biết là mệnh gì, theo là theo về tận nhà luôn, có đường thì phải đi, không cần làm pháp, sớm muộn cậu cũng thấy rõ thôi, tiếp nhận sớm một chút cũng tốt cho cậu hơn, dù sao chuyện này sớm hay muộn cũng không trốn được.”

Một câu không đầu không cuối này khiến Ngụy Ninh như rơi vào sương mù, anh ngây ngốc mà nhìn Từ Lão Tam. “A” một tiếng, không đeo túi gấm lại vào trên cổ mà tiện tay nhét vào trong túi. “Ý của ông là gì? Cách nói chuyện của Ngụy Thời chắc cũng học của ông rồi? Đều thần thần bí bí như vậy...” Ngụy Ninh nhỏ giọng lẩm bẩm.

Từ Lão Tam trừng mắt liếc anh một cái: “Cậu thì hiểu cái gì, thiên cơ bất khả lộ, ta còn muốn sống lâu thêm vài năm nữa, giữa trưa lúc ta thấy cậu đã thấy cậu bị một cỗ oán khí bám trụ triền miên, theo ta cỗ oán khí kia có liên quan tới mấy vụ án gần đây, cậu cũng đi theo ta xem một chút.”

Ngụy Ninh không muốn đi, nghĩ cũng không muốn nghĩ xem Từ Lão Tam sẽ tới chỗ nào, khẳng định là rất nguy hiểm, lại gặp quỷ.

Từ Lão Tam cũng không ép anh, lạnh lùng vứt lại một câu: “Nếu cậu không đi cũng được, oán khí kia sẽ tiếp tục quấn lấy cậu, con quỷ bên cạnh cậu cũng không giúp gì được đâu, cùng lắm là che chắn cho cậu, cậu xem có phải cậu vẫn luôn gặp quỷ không, tốt nhất là nhanh chóng xử lý việc này thôi.”

Ngụy Ninh còn đang do dự, đột nhiên mấy cái chuông đồng trong phòng vang lên, đầu tiên là nhẹ nhàng kêu “ling ling”, sau đó dây thừng rung kịch

liệt, cả phòng vang lên tiếng “linh linh linh” không dứt, tần suất ngày càng nhanh, ngày càng mạnh.”

Vừa cũng vang lên tiếng đập cửa “cốc cốc cốc”, âm thanh rất có tiết tấu, nhưng vì tiết tấu chậm nên tràn ngập quý khí.

Ngụy Ninh sợ đến mức giật mình, lập tức nhìn về phía Từ Lão Tam.

Trong tay Từ Lão Tam còn cầm nửa cái chân gà, nhú mào, vẻ mặt không cam nguyện mà đặt chân gà xuống, đi về phía cửa, không do chút do dự mà mở cửa. Cơ thể Từ Lão Tam chắn trước cửa nên Ngụy Ninh không thấy bên ngoài rốt cuộc là cái gì.

Nhưng trực giác của anh nói cho anh biết, chắc chắn không phải người.

Ngụy Ninh không biết rốt cuộc có cái gì đi vào phòng không, anh chỉ cảm thấy âm khí trong phòng ngày càng nặng, Từ Lão Tam sầm một tiếng đóng cửa lại, quay vào, tiếp tục cầm chân gà lên gặm. Ngụy Ninh thấy thái độ của ông như không có gì xảy ra, không khỏi lên tiếng hỏi: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Có cái gì vào phải không?”

Từ Lão Tam lấy chân gà chỉ vào Ngụy Ninh. “Hỏi ta không bằng hỏi chính mình đi. Là đi theo cậu tới.”

Ngụy Ninh lập tức khẩn trương nhìn trái nhìn phải, ngoại trừ bụi trên sàn thì chẳng thấy gì nữa. Theo lý mà nói nếu có cái gì đó thì dựa vào thể chất của anh nhất định phải nhìn thấy. “Tôi không thấy gì cả.”

Từ Lão Tam thở dài một tiếng. “Đó là do cậu ta không muốn cho cậu thấy.” Ông ta nói với không khí. “Đến cũng đến rồi, che che dấu dấu làm cái gì, sớm hay muộn cậu ta cũng biết thôi, vừa rồi ta thấy cái bài vị kia là biết kiểu gì cậu cũng sẽ tới.”

Ngụy Ninh lập tức hiểu được ông đang nói tới ai, anh cẩn thận mà nói với không khí. “A Tích?”

Theo tiếng gọi của anh, một bóng dáng sương mù xuất hiện ở bên trái anh, dần tiến về phía anh, Ngụy Ninh sợ đến mức mắt trắng dã. “Cậu không cần vừa gọi đã xuất hiện, phải cho anh thời gian chuẩn bị tâm lý chứ, còn nữa, lần sau đừng xuất hiện cạnh anh thế này, dọa chết anh.”

Gương mặt “Ngụy Tích” mơ mơ hồ hồ, cơ thể cũng không rõ, không rõ ràng và kiên cố như khi ở nhà mà giống một cái bóng. Cậu nhìn Ngụy Ninh, Ngụy Ninh cảm thấy cậu dường như có chút áy náy mà nở nụ cười, nụ cười này ngược lại lại khiến Ngụy Ninh thấy áy náy. Biết rõ cậu là quý, nhất định sẽ xuất quý nhập thần, vì trong lòng có chuyện mà lại đi hạch sách cậu.

Vừa nhìn thấy “Ngụy Tích”, trong lòng Ngụy Ninh liền nôn nóng.

Anh cầm lấy bình rượu dưới đất uống một hơi, cắn miếng thịt, lúc đặt đĩa xuống mới nói với “Ngụy Tích”: “Không phải cậu không thể ra ngoài vào ban ngày sao?” Anh nhớ lúc ra khỏi cửa “Ngụy Tích” nói thế, lúc ấy anh không nghĩ nhiều, vốn dĩ quý không thể thấy ánh mặt trời vậy mới đúng.

Từ Lão Tam ở bên cạnh cười khà một tiếng: “Cậu ta không phải bản thể, chỉ là một phân hồn bám vào bài vị này thôi, lại nói tiếp coi như cậu ta không tòi, mới chết vài năm đã có thể phân hồn, vừa rồi bị bùa chú dán ngoài cửa chặn lại, lo lắng nên mới tạo ra âm thanh để ta cho cậu ta vào.”

Thì ra là vậy, tâm tình Ngụy Ninh có chút phức tạp.

Lúc này, tay “Ngụy Tích” đột nhiên giật giật, đám bụi trên mặt đất lập tức di động, dần tụ lại thành một chữ “đi”, Ngụy Ninh chỉ chính mình rồi lại chỉ vào Từ Lão Tam. “Cậu muốn anh đi cùng ông ta?”

Một đám sương mù “Ngụy Tích” gập đầu một cái mơ hồ.

Ngụy Ninh không trả lời ngay, mà nghĩ một chút mới gập đầu đồng ý, vì trực giác anh cảm thấy Từ Lão Tam không có pháp lực, chỉ biết người bình thường thấy chuyện gặp quỷ mà nhúng tay vào khẳng định có mưu đồ, có lẽ còn hại thân, nhưng tiếc cho trẻ con vô tội, chỉ cần có thể giải quyết việc này thì anh bị thương cũng không sao, miễn đừng để anh chết là được.

“Ngụy Tích” nhích lại gần anh, một luồng khí mát mẻ phảng phất qua người Ngụy Ninh, Ngụy Ninh thả lỏng hơn một chút.

Từ Lão Tam không liếc mắt nhìn bọn họ một cái, cúi đầu ăn mạnh uống mạnh, chỉ trong chốc lát một mình ông đã ăn hết mấy món đó, không biết sao cơ thể gầy kia lại chứa được nhiều như vậy. Ông vỗ vỗ bụi, một đám bụi bay vào người Ngụy Ninh khiến anh hắt xì hai cái. “Hiện tại chúng ta tới cao ốc Phú Dân xem thế nào, cái tên coi tiền như rác kia vẫn chờ ta qua, thúc giục mấy lần rồi.”

Cao ốc Phú Dân, không phải là nơi anh vừa mới chạy ra sao? Lại phải đi vào? Lòng Ngụy Ninh lại thấy bồn chồn.

Nhưng mà nếu sự tình đã như vậy, Ngụy Ninh cũng không nói hai lời. “Tôi có phải chuẩn bị vài thứ không?” Anh nghĩ sao hỏi vậy, vừa rồi anh chạy thoát nhờ máu gà và chân gà, nếu giờ có một vị cao nhân ở đây, vậy cũng nên cho anh thứ gì đó làm an tâm đi.

Từ Lão Tam nói lớn: “Mấy thứ này nọ trên người của cậu là đủ rồi, cậu còn tốt chán.”

Nói thì nói thế, người vẫn tới cạnh cửa sổ lấy một lá bùa xuống, nhét vào tay Ngụy Ninh, sau đó tay lại nhúng vào rượu, trực tiếp vẽ một đạo phù lên lưng và ngực anh. “Được rồi, vậy không phải nói nữa chứ, đi thôi.”

Thật đúng là bớt việc không phí sức, Ngụy Ninh nhìn đến ngay người, bảo sao giọng điệu của Ngụy Thời lại như vậy, thì ra là học theo.

Hai người một quý, ra cửa.

Ngụy Ninh nhìn khu dân cư Vạn Giai này vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, không thể nói rõ. “Từ sư phụ, chỗ này có phải có chút kỳ quái không?”

Từ Lão Tam chấp tay sau lưng, vẫn đeo kính râm, nhìn qua giống như thầy tướng số dạo trên đường chuyên đi giả thần giả quỷ, ông đẩy kính râm, liếc mắt nhìn Ngụy Ninh một cái. “Cậu nhìn ra rồi?”

Ngụy Ninh lắc đầu. “Nói là nhìn ra thì không đúng, nhưng mà vừa vào liền thấy không thoải mái.”

Từ Lão Tam chỉ khu 14. “Cậu nhìn lại đi, nhìn kỹ một chút, hiện tại cậu hẳn là thấy được.”

Ngụy Ninh quay đầu nhìn thoáng qua, không thấy gì lạ, cẩn thận nhìn lại, nhìn thật kỹ, toàn bộ khu 14 bị một tầng khí đen bao quanh, luồng khí đen kia chậm rãi khuếch tán, cả khu dân cư Vạn Giai đều bị ảnh hưởng, khí đen có ở khắp nơi, chạm vào cây cối, tinh khí và sức sống đều bị hút hết. Khó trách khu dân cư này và vùng phụ cận đều có vẻ tiêu điều, chắc chắn đám khí đen kia không tránh được liên quan.

Ngụy Ninh hít một ngụm. “Việc này cũng thật đáng sợ.”

Từ Lão Tam khà khà cười hai tiếng. “Việc này đáng sợ? Cậu vẫn chưa thấy chuyện lớn đâu, như bây giờ, cùng lắm là người sống trong khu 14 sẽ chết không ngừng, mấy vùng xung quanh cũng bị ảnh hưởng, người sống gặp vận đen, việc buôn bán không thuận, nhưng dù sao cũng không chết người.”

Ngụy Ninh nghe xong câu này nhất thời có chút dở khóc dở cười, thế mà cũng tính là chuyện lớn, còn nhiều thứ nghiêm trọng hơn mới tính là chuyện lớn được, khó trách người sống trong khu 14 đều dọn đi. “Vậy ông tới đây là để giải quyết đám khí đen này?”

Từ Lão Tam nhìn Ngụy Ninh như nhìn đồ ngốc. “Cậu nghĩ ta ăn xong không có gì làm à, nếu không có người mời còn lâu ta mới tới, cậu đừng coi ta như nhân sĩ chính phái thấy quý phải bắt thấy yêu phải diệt, ta làm không nổi, ở đây không phải vì khu 14 này gần cao ốc Phú Dân sao, lại không ai dám ở, đền tiền thuê chủ nhà cũng chưa lấy cứ vậy mà vứt chìa khóa cho ta luôn.”

Ngụy Ninh không nói lên lời, ông lão này quả nhiên không phải cao nhân gì, ít nhất so với cao nhân trong lòng anh thì tuyệt đối là hai loại khác nhau.

Ra khỏi cửa khu dân cư Vạn Giai, vứt đám khí đen đó lại phía sau, áp lực vẫn ở trong lòng Ngụy Ninh cuối cùng biến mất, anh còn chưa kịp thở một hơi đã đi tới cửa cao ốc Phú Dân. Ở ngay cửa, hai người một quý dừng lại, Từ Lão Tam chấp tay sau lưng, cuối cùng cũng bỏ kính râm ra, lúc này Ngụy Ninh mới phát hiện mắt trái ông có một lớp màng mỏng màu trắng, đục ngầu không rõ, giống như bị đục thủy tinh thể. Anh ngẩng đầu nhìn tầng mười năm của tòa cao ốc, công ty mà Ngụy Ninh tới phỏng vấn là ở tầng bảy.

Trên thực tế, bảy cũng không phải một số tốt, thất giả, khi đã.

Từ Lão Tam đứng nhìn một lúc rồi lại chấp tay sau lưng, nói với Ngụy Ninh: “Chúng ta vào thôi.” Ngụy Ninh vội đi theo ông, “Ngụy Tích” thì như cái bóng của anh, thực ra Ngụy Ninh cũng cảm thấy kỳ lạ, không phải Từ Lão Tam nói “Ngụy Tích” này chỉ là một phen hồn bám vào bài vị thôi sao? Hiện tại sao không bám vào đó nữa mà lại hiện thân?

Tuy trong lòng có nghi hoặc nhưng Ngụy Ninh không hỏi ra miệng.

Ngụy Thời từng nói qua với anh, thấy quý cũng phải coi như không thấy, vì nếu quý cho rằng bạn không thấy nó, nó sẽ không bám lấy bạn, một khi phát hiện bạn có thể thấy nó, mà còn có thể trò chuyện với nó, vậy khả năng cao sẽ bị nó bám lấy. Hiện tại “Ngụy Tích” đã không thể coi như không thấy, vậy ít nhất cũng phải bảo trì khoảng cách nhất định, không thể tiếp xúc quá nhiều, hại người hại mình.

Hai người một quý đi vào cao ốc Phú Dân, hai anh bảo vệ vẫn ngồi trong đại sảnh nói chuyện chơi bài, một người còn cầm di động cười ha ha, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra, Ngụy Ninh nhìn bọn họ rồi liếc sang chỗ khác, nói một câu: “Thang máy bên trái tạm ngưng sử dụng, vào thang máy bên phải đi.”

Ngụy Ninh nhớ rõ lúc mình vào là đi thang máy bên trái, không có vấn đề gì mà, sao mới một lát đã không dùng được? Anh nhú mày, cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy. “Có phải đã có chuyện gì xảy ra hay không? Vừa rồi lúc tôi đi lên vẫn dùng được.”

Anh bảo vệ đang cầm di động kia kể chuyện sinh động như thật, tay chân còn minh họa: “Tôi nhớ cậu, sau khi cậu vào thì có chuyện không may, vừa rồi trong thang máy có một người đàn ông đi xuống, thiếu chút nữa là bị nhốt ở trong, lúc được cứu ra toàn thân tím ngắt, miệng sùi bọt mép, tròng mắt trắng dã chẳng thấy gì nữa.”

Ngụy Ninh nghe thế sau lưng toát mồ hôi lạnh, không phải là người đàn ông anh đâm vào lúc ở cửa chứ.

Anh nói chuyện vừa xảy ra cho Từ Lão Tam, lúc nói tới nữ quý, thần kinh vẫn chưa ổn định lại, nếu vận khí anh không tốt có lẽ người bị nhốt trong thang máy tới toàn thân tím tái, miệng sùi bọt mép suýt chết là anh.

Hai người một quý tới trước thang máy, Từ Lão Tam nhìn chăm chăm thang máy bên trái hà hà cười hai tiếng: “Chỉ là một tên tiểu quý không có pháp lực gì, cậu như vậy, bị một con quý dọa sợ, dững khí nhỏ đi một chút, dương khí cũng nhẹ đi theo, lúc này, ngược lại lại dễ bị quý hại, người gan bé, quý còn chưa ra tay đã tự dọa chết chính mình rồi.

Ngụy Ninh âm thấy lời này nghe thì hay lắm.

Nói tóm lại là nói thì dễ làm thì khó, có mấy người gặp tình huống này mà bình tĩnh, không thất kinh. Không phải như ông lão trước mặt này, gặp quý đã quen, sớm quen mắt, thấy mà không hãi, dù có hình dạng kỳ quái ghê tởm xuất hiện trước mặt ông cũng coi như đồ nhắm rượu bình thường.

Thang máy bên phải đã tới tầng ba, Ngụy Ninh nhìn qua thang máy bên trái, nhỏ giọng nói: “Thật sự mặc kệ con quý kia?”

Từ Lão Tam lắc đầu: “Mặc kệ, mặc kệ, không phải đã nói với cậu rồi sao, tiểu quý trên đời này nhiều như vậy, nếu gặp một con phải bắt một con không phải tự làm mình mệt chết sao? Cậu thấy ta giống loại sẽ tự tìm phiền cho mình vậy sao? Hơn nữa, bọn tiểu quý này bị oán khí ở tòa nhà này hấp dẫn tới, chờ oán khí tan bọn nó cũng không còn chỗ nấu thân.”

Ngụy Ninh hiểu, nói cách khác không cần thiết phải đi đối phó tới tiểu quý này.

Bọn họ đi vào thang máy, thang máy ổn định đi lên, mãi khi đến tầng bảy, quả nhiên là cái tầng anh tới phỏng vấn, lúc đến tầng này “Ngụy Tích” vẫn luôn đứng cạnh Ngụy Ninh bỗng nhiên biến mất không thấy, Ngụy Ninh vội lấy túi gấm ra đeo trước ngực, hỏi Từ Lão Tam: “Cậu ta lại quay về đây?”

Từ Lão Tam tháo kính râm ra, ngoắc ở cúc áo thứ hai.

Lúc Ngụy Ninh tới là buổi chiều, tầng này tràn ngập không khí âm trầm đáng sợ, hiện tại đang có vài người vùi đầu làm việc, phía sau cũng có mấy người đang làm. Từ Lão Tam đẩy cửa kính thủy tinh ra, đi vào, một cô gái đi giày cao gót có đôi chân rất đẹp lập tức bước tới, ngọt ngào hỏi: “Xin hỏi, hai vị tìm ai, có hẹn trước không?”

Ngụy Ninh nhìn cô một cái, tốt rồi, không phải dáng vẻ của nữ quý kia.

Từ Lão Tam nhìn toàn bộ đại sảnh một hồi, còn sờ vào vách tường, sờ xong lại ngửi, Ngụy Ninh đứng bên cạnh nói với cô nhân viên kia, đợi Từ Lão Tam xem xong mới từ từ đi đến. “Ta muốn gặp tổng giám đốc của các cô, cô cứ nói là Từ Lão Tam tới, hẳn sẽ biết.”

Ông thấy cô nhân viên kia có chút do dự, trừng mắt, nhếch râu. “Đi đi, ta nói cho cô biết, ta sẽ đợi năm phút, nếu hẳn còn không ra ta đi rồi hẳn đừng hối hận.”

Lời nói kiêu ngạo này vừa nói ra, mỹ nữ liền không dám chậm trễ. “Mời ngài ngồi, tôi đi ngay, xin ngài đừng tức giận.”

Cô vào còn chưa tới một phút, một người đàn ông trung niên bụng bia, nét mặt thành đạt đã nhanh bước ra.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Lấy Mạng

Người đàn ông trung niên kia vừa thấy Từ Lão Tam thì cứ như thấy cha thấy mẹ, bộ dáng nhiệt tình nịnh nọt, vừa bước ra đã nắm chặt tay Từ Lão Tam.

Khi này Từ Lão Tam ăn chân gà là bốc tay, Ngụy Ninh có thể khẳng định sau khi ăn xong ông ta không rửa tay, có lau vào quần hay không cũng không biết.

Nên khi người đàn ông kia nắm tay Từ Lão Tam, trong nháy mắt khuôn mặt méo xẹo, nhưng ngay sau đó lại tươi cười: “Ông xem, tôi ở đây chờ ông từ hôm qua đến giờ già cả người mà không dám rời đi phút nào, chỉ sợ ông đến tôi không có ở đây, ông lại không cho tôi cách liên lạc, may mà ông vẫn tới đây, lúc này ông nhất định phải giúp tôi.”

Từ Lão Tam bỏ tay khỏi tay người đàn ông kia, lau lau lên quần áo mình, giống như ghét hấn ta bấn.

Ngụy Ninh đứng cạnh nhìn, nhin cười đến méo mặt.

Người đàn ông trung niên có chút xấu hổ, sắc mặt tái mét, hiển nhiên lâu rồi không ai dám không nể mặt ông ta như vậy, nhưng mà bây giờ là hấn có việc nhờ người ta nên hấn vẫn xởi lời: “Mời ông vào phòng làm việc của tôi nói chuyện tỉ mỉ hơn đi.”

Tất cả nhân viên đều đang ở đây bao gồm cả cô thư ký lúc đầu ra tiếp đón hai người, ai cũng ngóng cổ vểnh tai dõi mắt nhìn màn này, vẻ mặt hưng phấn, ống chủ bát quái kia nhất định có chuyện bát quái gì đó, đại biểu quần chúng vây xem nhiệt tình.

Từ Lão Tam mang theo Ngụy Ninh đi vào văn phòng của người đàn ông.

Văn phòng này nhìn qua không lớn, cũng không nằm ở nơi có địa thế đẹp, vật dụng trang hoàng bên trong cũng chỉ đạt tiêu chuẩn nhưng riêng phòng làm việc của người đàn ông trung niên này thì xa hoa đến cực điểm, chỉ riêng bàn làm việc bằng gỗ lim kia cũng đã rất xa xỉ rồi.

Những văn phòng của mấy ông chủ này thường đặt vài loại cây cảnh tuổi nước ở trên cửa sổ, coi như nước chảy xuống núi, cá chép hoa rồng, mang ý nghĩa tiền tài vào như nước, hơn nữa hướng đặt bàn làm việc cũng phải đặt ở hướng may mắn, cát ở phía nam thì bàn làm việc hướng nam, cái ở phía bắc thì bàn làm việc hướng bắc, ngoài ra còn có những điều khác trong phong thủy nữa, nhưng thứ này đều được chú ý.

Nhưng phòng làm việc của người đàn ông này lại ngược lại.

Vừa không có bồn cây không có tuổi nước, ngược lại trong góc phòng có một pho tượng đồng, đầu rồng thân báo, miệng ngậm bảo kiếm đang trợn mắt nhìn, hình dạng quái dị, dữ tợn đáng sợ, rõ ràng là một pho tượng Nhai Xế.

Nhai Xế là con thứ hai của rồng, trời sinh tính tình cương liệt, hiếu chiến, cổ ngữ có câu: “Nhất phạn chi đức tất thường, Nhai Xế chi oán tất báo.”*, ý nửa câu sau là dù có một chút xíu ân oán cũng phải trả thù, nói người này lòng dạ hẹp hòi, không có phong thái vương tử.

Đặt món đồ này trong phòng, tà khí và sát khí quá nặng, người bình thường sẽ không làm vậy, trừ khi là cố tình muốn phá phong thủy, còn chưa nói tới bàn làm việc trong văn phòng này đặt ở hướng xấu, vậy mà không sợ phạm húy kiêng kị.

Từ Lão Tam đi đi lại lại trong phòng, nhìn đi nhìn lại, người đàn ông trung niên bên cạnh mang vẻ mặt khẩn trương mà nhìn y, đại khái vì muốn

làm dịu bầu không khí nên quay đầu lại nói chuyện với Ngụy Ninh: “Cậu là đồ đệ của Từ sư phụ sao? Chưa thấy bao giờ, đúng là tuổi trẻ tài cao, tôi họ La, La Thế Văn, là lão bản của công ty bất động sản này, rất vui được gặp cậu.” Hắn ta tươi cười vươn tay về phía Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh đành phải bắt tay ông ta.

Đây chính là ông chủ của công ty mình định tới phỏng vấn sao? Ngụy Ninh nhìn ông ta một lượt, cảm giác có loại ông chủ này thì mình có phỏng vấn thành công hay không dựa hết vào may mắn, anh ngoài cười mà trong không cười. “Không phải không phải, tôi không phải đệ tử của Từ sư phụ, cùng lắm coi như tiểu bối của ông ấy thôi.”

Lúc này, anh liếc mắt một cái liền thấy trên đầu La Thế Văn tỏa ra một cỗ khí đen nồng đậm, cỗ khí đen kia đọng lại trên vai trái gã ta biến thành một bé con mập mạp, vươn đầu lưỡi đen sì cắn xé cổ La Thế Văn, thịt trên cổ La Thế Văn bị nó cắn đi mà không có chút cảm giác gì, tiểu quỷ kia vừa cắn vừa ăn, vừa chặc lưỡi, còn tà tà nhìn Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh bị dọa cho mặt trắng bệch, lập tức giật ra khỏi tay La Thế Văn lùi lại ba bước.

Bé con mập mạp kia anh nhận ra. Chính là con của ông chủ mập, anh từng thấy không ít lần, là một bé con mũm mĩm, mấy người Ngụy Ninh thấy nó với ông chủ mập cứ như một khuôn mẫu khắc ra liền trêu chọc nó, nói nó béo như vậy tương lai sẽ không có bé gái nào thích nó, không cưới được vợ, bé mập bị bọn họ nói vậy thì thẹn quá thành giận, nói nhất định phải giảm béo tìm bạn gái về cho bọn họ biết mặt, ông chủ mập nghe thế đập nó bốp một cái, mắng một câu “lăn.”, nhìn Ngụy Ninh cười ha ha.

Với sự biến hóa bất thành linh của anh La Thế Văn cũng khấn trương, muốn hỏi cái gì lại không hỏi ra lời.

Trong lòng Ngụy Ninh đã rõ, tên La Thế Văn trước mặt này nhất định có liên quan tới vụ hỏa hoạn kia, nói cách khác, gia đình ông chủ mập không phải quần lấy anh, buổi chiều lúc anh tới đây phỏng vấn nhìn thấy luồng khí đen kia biến thành dáng vẻ của ông chủ mập không phải do anh hoa mắt.

Kết luận này khiến thái độ của Ngụy Ninh với La Thế Văn không nhiệt tình nổi nữa mà lạnh như băng.

Anh cũng lười để ý tới hẳn, trực tiếp ngồi xuống ghế salon chờ Từ lão bản làm xong việc thì rời khỏi đây, một mặt cảm thấy vui sướng khi thấy người gặp họa, chờ La Thế Văn bị cả gia đình ông chủ mập kéo xuống âm ty chịu tội, một mặt lại nghĩ Từ Lão Tam bị La Thế Văn mời đến đây không phải vì vụ hỏa hoạn đó sao?

Từ Lão Tam nhìn một vòng, chấp tay sau hông, cái kính đen lại tụt xuống mũi hơn nữa, ông quay đầu lại nhìn La Thế Văn, chậm rãi chỉ vài chỗ trong phòng, ví dụ như bức tượng kia, bức họa treo trên tường, vị trí bàn công tác. “Văn phòng này có phải cậu mời người về bố trí không?”

La Thế Văn kích động bước đến. “Đúng vậy đúng vậy, ông đúng là cao nhân, liếc mắt một cái đã nhận ra.

Từ Lão Tam vênh râu mép. “Cậu tả tướng mạo của tên cao nhân kia cho ta xem, gã ta muốn cậu làm gì? Vụ này của cậu không khỏi có liên quan tới gã kia.”

Nghe thấy thế, vẻ mặt sung sướng của La Thế Văn có chút do dự. “Không phải tôi không muốn nói với ông, mà do tôi cũng không nhớ rõ dáng vẻ của người kia, là do hẳn ta tự tìm đến, hơn nữa là buổi tối, đội mũ, đầu luôn cúi thấp, khoảng hai ba mươi năm rồi, tôi đâu có nhớ rõ nữa, nhưng mà hẳn ta đúng là có bản lĩnh, ba chuyện lớn nhà tôi hẳn ba biết nhất thanh nhị sở, sau đó hẳn ta hỏi tôi muốn phát tài không, tôi, lúc đây tôi và

vợ tôi không phản bác nổi liền, liền đồng ý. Sau đó, những gì hắn nói quá nhiên thành thật.”

La Thế Văn vội vội vàng vàng nói tiếp. “Người kia cũng nói, không cho phép tôi để lộ chuyện của hắn, cũng không cho phép tôi nói chuyện mà hắn bảo tôi làm ra ngoài”

Từ Lão Tam hét lớn một tiếng: “Chẳng lẽ căn phòng kia cũng do hắn ta bố trí hai mươi ba mươi năm trước?”

Mồ hôi trên trán La Thế Văn từng giọt từng giọt chảy xuống, lắc đầu. “Không phải, không phải, ông nghe tôi nói tiếp đã, đây là lần đầu người đó xuất hiện, những lần sau hắn ta đều thông qua những cách khác nhau, ví như nhờ người đưa thư tới, tôi nhận được chữ viết của hắn ta nên vẫn bình an vô sự, tôi không biết sao lại xảy ra sự tình này.”

Từ Lão Tam hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ cậu bị oan hồn bám thân, người kia cũng không cứu được cậu.”

La Thế Văn thiếu chút nữa quỳ xuống, hắn vất vả leo lên vị trí này, còn chưa hưởng thụ được vài năm, sao có thể cam tâm! Hắn bước đến trước mặt Từ Lão Tam: “Chỉ cần ông giúp tôi giải quyết việc này, thù lao bao nhiêu ông cứ nói, tôi quyết không hai lời.”

Ngụy Ninh ở bên cạnh nghe bọn họ nói qua nói lại, nghe đến đó thiếu chút nữa nhảy dựng lên, đang định lên tiếng thì bị Từ Lão Tam trừng mắt một cái, không hiểu xảy ra chuyện gì liền ngồi yên ở đó không thể động đậy.

Tên tiểu quỷ kia lại phát ra tiếng kêu “Xèo xèo—“ chói tai, kêu đến mức lỗ tai Ngụy Ninh đau muốn chết, sau lưng toát một tầng mồ hôi lạnh, lúc này, ông chủ mập xuất hiện, gương mặt đã bị cháy đến mức không nhìn ra hình người đột ngột hiện ra ở đó khiến Ngụy Ninh sợ đến mức ngã nhào khỏi ghế salon, cái đệt, cái này cũng ảnh hưởng thẩm mỹ thị giác quá đi.

Ông chỉ mập nhìn thấy Ngụy Ninh, cư nhiên còn thối về phía anh một cái.

Một cỗ khí đen bay tới, một mảng đen sì, nồng đậm đến mức không nhìn rõ vật gì, âm khí, oán khí mãnh liệt đến mức này mà La Thế Văn cư nhiên không có chút cảm giác, đang ở đó cầu xin Từ Lão Tam hỗ trợ, Ngụy Ninh mở to mắt nhìn ông chủ mập bay đến trước mặt hẳn, gương mặt khủng bố chỉ cách hẳn nửa thước.

Mùi vị thịt bị đốt cháy bay vào mũi Ngụy Ninh, Ngụy Ninh xanh cả mặt, nghiêng đầu sang chỗ khác chống tay vào bàn trà nôn khan.

Từ Lão Tam ở bên cạnh lạnh lùng nói một câu: “NGUY NINH, cậu bị sao vậy? Ăn linh tinh đau bụng sao?”

Ngụy Ninh lau miệng, anh có nôn cũng chỉ nôn ra được chút nước, cầm lấy chén trên bàn súc miệng, nhắm mắt lại, sống chết không mở ra nữa, miệng đáp lại: “Cái đệt, tôi sớm biết đi theo ông không có chuyện gì tốt, người không thấy ngược lại thấy một đống quỷ, làm tôi sợ muốn chết.”

La Thế Văn khẩn trương nhìn Ngụy Ninh, cũng xanh cả mặt: “Cậu nói cậu thấy quỷ, ở đâu ở đâu?”

Hắn thất kinh nhìn đông nhìn tây, chỉ sợ có con quỷ đột nhiên nhảy ra trước mặt hẳn.

Ngụy Ninh khà khà cười hai tiếng, anh đã sớm không vừa mắt tên La Thế Văn này, làm hết chuyện xấu mà còn chưa gặp báo ứng, một chút áy náy lương tâm cũng không có, ôm tâm tình xem kịch vui, cố ý tường thuật lại: “Một tên tiểu quỷ đang ở trên vai ông cắn thật, một người đứng cạnh ông, chính là một tên quỷ mập, ông nói có không?”

La Thế Văn sợ đến mức suýt hôn mê bất tỉnh, Từ Lão Tam chỉ vênh râu mép, trừng Ngụy Ninh, vẻ mặt tức đến khó thở, biểu tình nhăn nhó. “Mang

cậu đi để cậu dọa người ta sao? Nhìn xem, dọa lão bản đến mức nào rồi? Sớm nói với cậu rồi, làm gì cũng phải nghĩ tới lá gan của người khác, đừng đem chuyện của chúng ta đặt lên người bình thường, cậu lại chẳng chịu nhớ gì hết, ài, đúng là đầu tôi có vấn đề mới mang cậu theo.”

Ngụy Ninh cười đến đau cả bụng.

Từ Lão Tam dùng sức nhấn vào nhân trung La Thế Văn, cuối cùng cũng cứu tỉnh được hắn ta. “Cậu không sao chứ, hậu bối của ta làm việc không suy nghĩ, cậu đừng so đo với nó.”

La Thế Văn hữu khí vô lực trả lời: “VẬY NHỮNG GÌ HẬU BỐI CỦA NGÀI NÓI ĐỀU LÀ THẬT SAO?”

Sắc mặt Từ Lão Tam có chút khó xử, sợ lại kích thích La Thế Văn, La Thế Văn ở trong xã hội dốc sức làm việc nhiều năm như vậy cũng coi như một người có chút thành tựu, liếc mắt một cái đã đoán được tám chín phần mười, thế nên sắc mặt càng trắng bệch, mới hôn mê xong, nếu không chắc đã xỉu rồi.

Vẻ mặt Từ Lão Tam cứ như ngày tận thế đã đến: “Thật ra ta cũng muốn giúp cậu, nhưng mà cậu không chịu nói sự thật, che che giấu giấu, ta cũng không biết phải giúp thế nào, oán khí rất nặng, oán quỷ lại nhiều, sự tình không dễ giải quyết.” Ông ta lắc đầu thở dài. “Cậu vẫn nên mời cao nhân khác tới đi. Pháp lực của ta không đủ, không giúp được rồi.

La Thế Văn vừa nghe thấy ông muốn buông tay mặc kệ lập tức nắm chặt tay Từ Lão Tam, cứ như đó là sợi rơm cứu mạng cuối cùng. “Ngàn vạn lần ông cũng phải giúp tôi, tôi đi tìm những người khác, họ đều là lừa đảo, chỉ có ông mới cao tay thật sự, tôi nói tất cả với ông, chỉ cần ông giúp tôi chấm dứt chuyện này, tôi không muốn gặp phải chuyện này nữa, việc buôn bán cũng không làm nổi!”

Trên mặt La Thế Văn đầy nước mắt nước mũi kể lại chuyện cũ, không thể không nói, nhìn thấy một người đàn ông bốn năm mươi tuổi còn như vậy, trong lòng Ngụy Ninh có chút buồn nôn.

Ngụy Ninh ở cạnh càng nghe càng bức hỏa.

Cái tên phá hoại La Thế Văn, vì tiền không từ thủ đoạn, nói là có dự án quy hoạch chỗ cửa hàng của ông chủ mập mạp, muốn hủy một số cửa hàng nhỏ nên dỡ hết mặt tiền cửa hiệu của một số cửa tiệm xuống, nhưng mà ông chủ mập không đồng ý. Tên La Thế Văn này tìm du côn tới gây sự mỗi ngày, sinh ý của cửa hàng chịu ảnh hưởng, nhiều khách hàng không dám tới nữa, nhưng ông chủ mập đã làm ăn ở đó nhiều năm như vậy, đâu thể nói buông la fbuong, nên vẫn quyết tử không rời.

Kết quả, một tên thủ hạ của La Thế Văn nói cho chút lửa vào đó, đốt một nửa cửa hàng của ông chủ mập xem ông ta có chịu đi hay không, không ngờ người đốt lửa là một tên ngu xuẩn, động vào ống dẫn khí than gây ra một vụ nổ mạnh liên hoàn, tạo thành một vụ thảm án, xác chết ngổn ngang.

Ngụy Ninh nghe đến đó lửa giận đã ngập trời, hận không thể xông lên một cước đạp chết La Thế Văn, cái tên vô sỉ này còn đổ tại ngoài ý muốn, hẳn cũng không nghĩ sẽ chết nhiều người như vậy, càng không nghĩ sẽ hại nhiều người như vậy. Ngụy Ninh nghe xong thấy ghê tởm.

Sau đó, cả trong nhà và trong văn phòng La Thế Văn xảy ra vài chuyện kỳ quái, buổi tối lão nằm ác mộng, hẳn biết do đâu, tuy rằng đã sớm đổ hết tội lên đầu tên phóng hỏa, gã đó cũng đã bị vụ nổ làm cho tan xác nhưng trong lòng vẫn chột dạ, nên lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ.

Hơn nữa, trong công ty cứ từng người từng người từ chức, nói họ không làm nổi nữa, dù tăng lương lên chức cũng không ở lại, La Thế Văn vô tình nghe họ nói trong công ty này có quỷ, chỉ cần còn làm việc ở công ty này

thì sớm hay muộn cũng không sống nổi, đã có vài nhân viên nữ khi về nhà đi qua nơi bị hỏa hoạn kia, cuối cùng nửa đêm mở khí gas tự sát.

Sau khi La Thế Văn nghe tin này, sợ đến mức ngay cả cửa cũng không dám bước ra, đi mọi nơi cầu thần bái phật, những thứ như tượng phật, ngọc khí này nọ bày trong phòng cũng không thấy yên tâm, lại tìm tới kẻ thần bí từng chỉ điểm mình cũng không tìm được, tất cả rơi vào đường cùng đành đi tìm cao nhân khác, nhưng không ai có bản lĩnh, đều là kẻ lừa đảo kiếm ăn.

Từ Lão Tam nghe hẳn kể lại mọi chuyện xong, không nói gì chỉ gật đầu, tỏ vẻ chuyện này ông nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp, bảo hẳn ba ngày sau đợi tin tốt, La Thế Văn nghe thế như nghe thấy tiếng trời, sắc mặt tốt lên không ít, từ từ đứng lên, lại bắt đầu a dua nịnh hót,

Từ Lão Tam và Ngụy Ninh thoát khỏi hẳn, ra khỏi tòa nhà.

Ngụy Ninh nhìn thấy tòa cao ốc Phú Dân bị một tầng khí đen bao phủ, bên cạnh là khu dân cư Vạn Giai cùng tồn tại.

Từ Lão Tam chấp tay sau hông. “Nhìn thấy chứ?”

Ngụy Ninh đi cạnh ông. “Ông đang nói tới mấy con quỷ bên cạnh La Thế Văn hay là khí đen bao quanh tòa nhà này?”

Từ Lão Tam hừ hai tiếng: “Cả hai.”

Ngụy Ninh đi sát Từ Lão Tam, có chút phẫn nộ nói: “Từ sư phụ, chẳng lẽ ông thật sự muốn giúp tên cầm thú này? Tôi thấy cứ để hẳn bị quỷ đòi mạng cho rồi, người như thế nên xuống địa ngục đi, không phải nói có luân hồi báo ứng sao, chẳng lẽ đều là giả?”

Từ Lão Tam lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ như gặp trẻ nhỏ khó dạy: “Cậu hiểu cái rắm.”

Ngụy Ninh bị ông mắng không còn gì để nói, trái lo phải nghĩ cũng không nghĩ ra mình đã nói gì không phải.

Từ Lão Tam mang Ngụy Ninh về khu 14 trong khu dân cư Vạn Giai. “Việc này không đơn giản như vậy, lời La Thế Văn nói không hoàn toàn là nói thật, hẳn cũng không nói hết về người đã chỉ điểm cho hắn.” Nói xong, ông khoát tay, vẻ mặt không kiên nhẫn mà chỉ vào cửa. “Sao cậu còn chưa quay về, đi theo ta làm gì? Lúc nào ta muốn gặp cậu sẽ tự tìm cậu, về đi, về đi.”

Đúng là qua sông đoạn cầu, một phút cũng không chờ.

Nhưng mà Ngụy Ninh bôn ba cả ngày, cũng thấy mệt mỏi, anh chào Từ Lão Tam một câu rồi rời đi.

Khu Vạn Giai, bên cạnh là tòa cao ốc Phú Dân, hai luồng khí đen bao quanh tràn ngập, che kín hơn phân nửa, quanh tòa nhà đều có một tầng khí đen mờ lung. Nhìn từ xa hơi thấy ghê người, có chút đáng sợ.

Ngụy Ninh mới nhìn thoáng qua đã thấy mí mắt phải giật liên hồi, anh đưa tay giữ chặt, không phải lại xảy ra chuyện gì chứ. Anh không quay đầu lại mà nhảy lên xe bus, tìm chỗ ngồi xuống, tháo ca-vat ra đút vào túi áo trong, hít một ngụm khí dài, chỗ nghẹn trong ngực cuối cùng cũng nhẹ đi không ít.

Đến dưới nhà mình, Ngụy Ninh liền phát hiện trong nhà có ánh đèn.

Trong lòng căng thẳng, cái đệt, chẳng lẽ có trộm? Trộm bây giờ cũng quá kiêu ngạo rồi? Lại nói nhà anh thì có gì mà trộm chứ? Tuy không đến mức nghèo rớt mồng tơi thế nhưng cũng không tính là khá giả, chỉ có mấy món đồ điện tử cũng đáng để họ phí công phí sức vậy sao?

Ngụy Ninh ba bước như hai chạy vội lên lầu, không kịp thở, tay còn run rẩy lấy chìa khóa ra mở cửa, kết quả chìa khóa còn chưa cắm vào ổ cửa đã

được mở ra từ bên trong, “Ngụy Tích” đứng ở cửa, vẻ mặt tươi cười nhìn anh. “Về rồi.”

Ngụy Ninh chỉ ngậy ngốc nhìn vẻ mặt thoải mái tự tại của cậu, so với chủ nhà như anh thì cậu còn giống chủ nhà hơn.

“Ngụy Tích” nhận túi xách của anh, tiện tay còn giúp anh cởi áo khoác, vừa bị dọa Ngụy Ninh lập tức lùi lại ba bước, đẩy tay “Ngụy Tích” ra, cứ như mèo bị giẫm vào đuôi mà kêu lên. “Để anh tự làm.” Có điều giọng nói ngoài mạnh trong yếu, “Ngụy Tích” thu tay về, đứng bên cạnh nhìn anh cởi quần áo, chờ anh cởi xong thì nhận lấy treo lên giá.

Trong phòng tràn ngập không khí ấm áp, màn được giặt sạch lộ ra màu xanh da trời nguyên bản, càng không nói tới những chỗ khác cũng được quét tước sạch sẽ.

Trên bàn cơm có đồ ăn nóng hổi, dường như tính đúng thời gian làm xong để đợi anh về.

Cảnh trước mắt khiến Ngụy Ninh cảm giác như mình đang nằm mơ, đây chính là cuộc sống sau hôn nhân anh vẫn muốn có, giờ có được dưới tình huống quý dị này, hoàn toàn không phải do vợ mà do một quý nam làm cho anh, Ngụy Ninh như du hồn bị “Ngụy Tích” đẩy đến bàn cơm, ngồi xuống, tay bị “Ngụy Tích” đặt vào một đôi đũa, cơm cũng đặt sẵn trên tay anh.

Loại săn sóc cẩn thận này khiến lông mao trên người Ngụy Ninh dựng ngược hết cả.

* – Một bữa cơm cũng được đền đáp, một cái lườm cũng phải trả thù

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Lời Thề

Biểu tình Ngụy Ninh có chút cứng nhắc mà ngồi xuống bàn cơm, nhìn đồ ăn trước mặt, ký ức về bát cháo đen sì vẫn còn mới mẻ, anh không phải thần nông có thần kinh kiên cường dẻo dai đi nếm thức ăn xem có độc hay không.

Nhưng mà, ngồi đối diện anh là con quý cười tươi khả ái nhìn anh.

Vì trong phòng có sự tồn tại của quý nên điều hòa đã thành vật trang trí, nhiệt độ mát lạnh từ từ tản ra khiến lòng Ngụy Ninh run một cái, thiếu chút nữa đánh rơi đĩa xuống đất, anh vẫn chưa quen với việc về nhà – nơi vốn dĩ thuộc địa bàn của mình, có thể cho mình cảm giác yên bình sau một ngày mệt mỏi – liền đối diện ngay với một con quý.

Dưới tình huống thế này, rốt cục anh có nên động đĩa hay không đây?

Ngụy Ninh liếc mắt nhìn con quý đối diện, thở dài trong lòng, cầm đĩa hương về phía đồ ăn, hình như là trứng gà rán, món này không cần kỹ xảo gì, gắp một miếng đưa vào miệng, nhai cũng không dám nhai cứ như vậy nuốt luôn.

Mãi đến khi nuốt xuống rồi, Ngụy Ninh mới phát giác hương vị không kỳ quái như hồi sáng.

Thế là Ngụy Ninh lại liều mạng gắp một đĩa nữa, lúc này không nuốt thẳng xuống mà nhai nhai, hương vị cứ nhiên không tồi, tuy rằng cho hơi nhiều muối, tay nghề chưa tốt nhưng ít nhất cũng ăn được.

Ngụy Ninh thấy “Ngụy Tích” đang trộm nhìn mình, lập tức cúi đầu không nói một lời mà ăn hết cơm, ăn xong, vốn định mang bát đĩa đi rửa, anh chưa kịp hành động thì “Ngụy Tích” đã lấy bát đĩa trong tay anh.

Ngụy Ninh nghĩ nghĩ, rồi lại nhìn “Ngụy Tích” thuần thực dọn dẹp.

Không thể không nói, nhìn cậu làm những việc này rất có cảm giác phí của trời, một người xinh đẹp như vậy, so với những “thần tượng” bên ngoài còn xuất sắc hơn biết bao nhiêu, thả ra ngoài là có thể hấp dẫn cả đồng đàn ông, thế mà lại ở nhà làm việc nhà.

Ngụy Ninh cảm thấy trái tim mình chịu không nổi.

Ngụy Tích lúc mới xuất hiện chỉ là một đám sương mù mơ hồ không rõ, vô hình vô dạng, sau đó hình thể dần dần đọng lại có thể thấy bóng dáng mơ hồ, khi đó trên người vẫn mặc quần áo kiểu của mười mấy năm trước, mà hiện tại, mới có hai ba ngày, cậu đã thay hình đổi dạng, trên người mặc bộ đồ ở nhà giản dị nhưng không đơn giản, nhìn thế nào cũng là hàng hiệu...

Đàn ông ấy à, cũng cần trang phục phù hợp, như vậy làm tăng thêm vài phần xuất sắc, trong lòng Ngụy Ninh cả thùng dấm, chua không chịu được.

Ăn cơm xong, Ngụy Ninh đến phòng khách ngồi xem TV, chiếc TV kia lúc nào cũng mở, đại khái lúc anh không có ở nhà thì Ngụy Tích xem, TV đúng là phương pháp tiến đến với thế giới hiện đại nhanh nhất, cứ nhìn “Ngụy Tích” mới ở đây được vài hôm đã thay đổi hẳn là biết có hiệu quả rõ rệt.

Ngụy Ninh vừa mặc kệ bản thân tưởng tượng linh tinh, tay lại vô thức bấm loạn trên điều khiển, màn hình thay đổi liên tục, đột nhiên, một bàn tay lạnh như băng đặt lên tay Ngụy Ninh, Ngụy Ninh nhảy dựng lên, hô to: “Cậu làm gì vậy? Làm gì thế hả? Dọa chết người có biết hay không?”

“Ngụy Tích” có chút vô tội nhìn anh, Ngụy Ninh “nghe” thấy cậu nói: “Em muốn xem kênh anh vừa bị anh chuyển.”

Giọng nói thanh thúy như dòng nước suối chảy róc rách giữa núi rừng.

Ngụy Ninh không còn gì để nói, trực tiếp ném điều khiển cho “Ngụy Tích”, “Ngụy Tích” dễ dàng nhận được, chuyển sang kênh khác, chăm chú xem.

Một cái sofa có thể ngồi được ba người, hiện tại một người một quý, một ngồi bên trái một ngồi bên phải, ở giữa có một khoảng cách, Ngụy Ninh thấy hôm nay “Ngụy Tích” không giống như tối hôm qua, tâm tình thả lỏng một chút, vừa nghĩ đến bản thân sẽ bị một con quý dâm loạn Ngụy Ninh liền có cảm giác muốn giết người.

Hai người cùng ngồi xem TV.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có âm thanh của người dẫn chương trình phát ra từ TV, còn cả tiếng của đầu bếp, đơn điệu mà trống rỗng, cứ cảm giác không khí trong phòng có chút gì đó không đúng lắm, Ngụy Ninh cảm thấy mình phải nói gì đó, anh ho khan một tiếng. “Khụ... A Tích....”

“Ngụy Tích” đang chăm chú xem TV nghe thấy tiếng anh gọi vội quay đầu, ánh mắt cứ như cún thấy xương, sáng lấp lánh nhìn Ngụy Ninh, Ngụy Ninh bị ánh mắt này nhìn Ngụy Ninh có chút nóng lên, anh méo mặt, theo bản năng tránh ánh mắt “Ngụy Tích”.

“Hôm nay cậu theo anh ra ngoài đúng không? Không phải nói không thể ra khỏi cửa sao? Có phải do bám vào cái bài vị nhỏ đấy không? Lúc anh đi phòng vấn đụng phải cổ khí đen kia có phải cậu cứu anh không? Sau đó sao cậu lại biến mất? Có phải quay lại cái bài vị không?” Ngụy Ninh hỏi một tràng dài.

“Ngụy Tích” đặt tay trên ghế salon, nghiêng đầu nhìn Ngụy Ninh, miệng khép mở: “Đó là một phân thân của em, bản thể vẫn ở lại trong thôn Ngụy, mấy cái oan hồn kia muốn đung vào anh nên em ngăn nó lại, đáng tiếc bản thể em không ở đây, nếu không căn bản chúng không dám xuất hiện, bởi vì phân thân phải dùng pháp lực duy trì, chặn cổ oán khí kia đã dùng rất nhiều pháp lực rồi nên phải quay về.”

Ngụy Ninh nghe xong nhất thời im lặng, thì ra là như vậy, nói cách khác, chính mình được “Ngụy Tích” bảo vệ. Biết được sự thật này, trong lòng Ngụy Ninh có chút không được tự nhiên, chính mình bị con quỷ mà mình vẫn sợ hãi bảo vệ, chuyện này...

Mấy câu nói đó làm Ngụy Ninh ngẩn người, không để ý tới “Ngụy Tích” nữa, anh xuất thần nên không chú ý tới khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, một lúc sau, “Ngụy Tích” đã ngồi cạnh anh, Ngụy Ninh vẫn duy trì tư thế ngồi khoanh chân trên ghế salon, vẫn tiếp tục ngẩn người, mà “Ngụy Tích” thì ở bên cạnh, liếc nhìn TV một cái, rồi lại liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

Lúc này, Ngụy Ninh đột nhiên lẩm bẫm một câu: “A Tích, anh tìm vợ cho cậu được không?”

Trong nháy mắt, nhiệt độ trong phòng kịch liệt giảm xuống, một cỗ âm phong không biết từ đâu thổi tới làm đồ vật trong phòng va chạm vào nhau “lạch cạch”, vài cái chén lăn xuống choeng một tiếng vỡ tan, rèm cửa bị âm phong thổi bay phát ra âm thanh phành phạch, đèn trên tường chớp nháy không ngừng phát ra tiếng tách tách.

Ngụy Ninh bị dọa co rụt lại, cả người dựng tóc gáy, “Ngụy Tích” giận rồi.

Nụ cười trên mặt “Ngụy Tích” vẫn giữ nguyên, không động đậy mà nhìn chăm chăm Ngụy Ninh, ánh mắt lạnh như băng, như một cỗ quan tài, cậu

chậm rãi đến gần Ngụy Ninh, Ngụy Ninh động một chút cũng không dám, sau lưng chính là sofa, có muốn trốn cũng không có chỗ trốn, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn khoảng cách của hai người vốn đã rất gần, lại càng gần hơn, cuối cùng, mũi hai người như chạm vào nhau, động tác của “Ngụy Tích” mới dừng lại.

“Ngụy Tích” nhìn Ngụy Ninh, Ngụy Ninh cũng bị ép nhìn thẳng vào cậu.

Ngụy Ninh chỉ nhìn “Ngụy Tích” một cái rồi không dám nhìn nữa, ánh sợ chính mình nhìn lâu hơn thì không tìm được tiếng kêu sợ hãi, trong ánh mắt kia chỉ một màu đen, không hề có lòng trắng, như một cái hố sâu chưa từng thấy bao giờ, như đầm sâu không đáy, chỉ liếc mắt một cái đã như ngã vào vực sâu vạn trượng, Ngụy Ninh sắp khóc tới nơi, sớm biết không thể nói như vậy anh đã không nói, nào biết lại dễ chọc vào lòng nhím của cậu đến vậy.

“Ngụy Tích” chậm rãi đặt môi mình vào môi Ngụy Ninh, nhẹ nhàng ma sát, một lần lại một lần ôn nhu và triền miên, chỉ có cảm giác lạnh như băng và thứ cảm giác nào đó không thể nói rõ, cậu hung hăng ngẫu nhiên đôi môi Ngụy Ninh, giống như hận không thể trực tiếp nuốt anh vào bụng, Ngụy Ninh hiểu rõ, đây không phải ảo giác của anh, nếu anh lại làm chuyện gì chọc giận “Ngụy Tích”, có lẽ đây là kết cục của anh.

Ngụy Ninh cảm giác được, đây là chấp niệm của “Ngụy Tích”, chấp niệm mạnh mẽ tới đáng sợ.

Trước chấp niệm này, Ngụy Ninh nao núng, lui bước.

Anh cắn răng, mặc cho con quỷ trước mặt tùy ý hôn môi, hai người dính sát vào nhau một lúc rồi mới rời ra, sau đó, Ngụy Ninh chợt nghe thấy “Ngụy Tích” nói trong đầu anh. “Anh mới là vợ em, em không cần người

khác, chỉ cần anh, cả đời này đừng nghĩ tới chuyện em cưới người khác, chính anh cũng đừng nghĩ.”

Đây là một tuyên cáo.

Trần Nguyệt Ninh toát ra từng giọt mồ hôi, sau lưng ướt đẫm, mồ hôi dính vào ghế salon, dính dính khó chịu, hai người vẫn tiếp tục duy trì tư thế này, một lát sau, “Nguyệt Tích” mới lùi lại một chút, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, lại cầm lấy điều khiển đổi sang một kênh khác, kênh này đang phát bản tin pháp luật.

Nguyệt Ninh sợ hãi ngồi cạnh, lúc đầu, đến hô hấp cũng không dám thở mạnh, một lúc sau anh mới từ từ bình tĩnh lại, có thể lãnh tĩnh mà tự hỏi, lời “Nguyệt Tích” nói là thật, cậu ấy thật sự coi mình thành vợ cậu ấy, sự thật tàn khốc cứ như vậy đặt trước mặt Nguyệt Ninh.

Vì thế, anh có chút không biết làm sao mà nhìn chăm chăm màn hình TV, sau đó, anh cố sức đứng trên đôi chân mềm nhũn, nói với không khí một câu. “Anh đi ngủ.”

“Nguyệt Tích” đang ngồi trên ghế salon xem TV quay ra gọi anh. “Sáng mai anh muốn ăn gì?”

Vẻ mặt Nguyệt Ninh mờ mịt nhìn cậu, trả lời một câu. “Hả?”

Vừa rồi còn nổi giận giống như muốn ăn thịt anh, hiện tại lại quan tâm sáng mai anh muốn ăn gì, tương phản quá lớn, người bình thường không tiếp thụ nổi, Nguyệt Ninh cảm thấy “Nguyệt Tích” cứ như tắc kè hoa, con gái cũng không biến hóa nhanh như cậu.

“Nguyệt Tích” rất có kiên nhẫn mà lặp lại một lần nữa, “Sáng mai anh muốn ăn gì, em làm cho anh ăn.”

Ngụy Ninh biết là mình nhất định phải trả lời, nên anh thuận miệng nói: “Anh muốn ăn sủi cảo chiên.”

Nói xong thì đi về phòng của mình, nằm lên giường liền nhắm mắt lại, một chút buồn ngủ cũng không có, tâm tình vẫn luôn đè ép trong lòng toàn bộ bạo phát ra, Ngụy Ninh quyết định, ngày mai phải hỏi Từ Lão Tam về “mẽ chú” mà Ngụy Thời nhắc tới, đồng thời hỏi Từ Lão Tam một chút xem có biện pháp nào để Ngụy Tích buông chấp niệm “anh nhất định phải là vợ của em” đi hay không.

Mang theo gánh nặng tâm lý này, Ngụy Ninh cứ vậy chìm vào giấc ngủ.

Chờ anh ngủ rồi, “Ngụy Tích” mới đẩy cửa phòng ngủ ra, đứng ở trước cửa, nhìn người nằm trên giường, Ngụy Ninh chỉ để lộ ra một cái trán, khóe miệng cậu nhếch lên tạo thành một nụ cười không rõ ý. Nụ cười băng lãnh kia khiến người nhìn không rét mà run.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Hoạt Huyết

Ngụy Ninh lại nằm mơ, anh vừa tỉnh dậy thì không nhìn được mà chỉ ầm cái thảng một hồn một phách ngu ngốc kia, luôn khiến anh quay lại cảnh những ngày bị vây trong sương mù, tái hiện lại đoạn thời gian ở chung với Ngụy Tích.

Vốn trong mộng đã gặp đủ phiền táo rồi, vừa tỉnh dậy lại nhớ đến chuyện xảy ra tối qua, từng tiếng nói từng hành động của “Ngụy Tích” như vẫn còn trước mắt, trái tim Ngụy Ninh lại nhảy lên, anh tuyệt không muốn xuống giường, nằm thêm mấy phút nữa, cuối cùng vẫn phải xốc chân lên đi xuống.

Ngụy Ninh ảo não mà bối loạn tóc.

Sau đó, anh vừa ngẩng đầu lên cả người như bị điện giật, suýt chút nữa thì té từ trên giường xuống, “Ngụy Tích” đang an vị trên giường anh, mỉm cười nhìn anh. “Dậy rồi, điểm tâm đã làm xong, rửa mặt đi rồi tới ăn sáng.”

Vì trong lòng còn sợ hãi với chuyện xảy ra tối quá, Ngụy Ninh có chút bất an mà gật đầu, anh nhẹ nhàng tỏ ý là “Ngụy Tích” còn đang ngồi trên chần anh, cơ thể “Ngụy Tích” liền biến mất trong không khí, trong nháy mắt đã xuất hiện trước cửa phòng, Ngụy Ninh không biết cậu đã ngồi ở đó bao lâu, quý không có sức nặng, có lẽ chính mình bị cậu đè cả một đêm.

Ngụy Ninh đi đến phòng khách, nhìn thấy mấy món trên bàn cơm, anh yên lặng ngồi xuống, cầm đũa bắt đầu ăn, thuần thục giải quyết mấy món điểm tâm. Ngụy Ninh ăn xong, thu dọn một chút rồi tính toán ra khỏi nhà, kỳ thật hôm nay không có việc gì phải ra ngoài, mấy buổi phỏng vấn khác

phải chờ vài hôm nữa, nhưng anh không muốn ở nhà, một mình đối diện với “Ngụy Tích” thật sự áp lực quá lớn.

Ngụy Ninh sầm một tiếng đóng cửa lại, ngăn cách tầm nhìn của “Ngụy Tích” với anh, trong lòng thở ra một hơi.

Ngụy Ninh vừa ra khỏi cửa liền nhận được điện thoại của Yến Hoa, nói chuyện Ngụy Ninh muốn hẳn nghe ngóng đã nghe được rồi, Ngụy Ninh thấy vậy tinh thần lập tức dâng cao, sự kiện ở thôn Ngụy quá cổ quái ly kỳ, anh vẫn để chuyện này trong lòng, luôn muốn tìm ra manh mối mới an tâm được, ít ra cũng đỡ lo cho người thân đang ở nhà.

Hai người bọn họ chọn một chỗ gặp mặt, Ngụy Ninh chọn nơi nhân khí khá vượng là quảng trường trung tâm thành phố B.

Bởi vì Ngụy Ninh chẳng có gì để làm nên vừa tới nơi anh liền tìm một băng ghế ngồi xuống, đối diện là một cửa hàng bán đồ ăn sáng lưu động được sửa từ một chiếc xe loại nhỏ, phía trên phun đầy màu sắc sặc sỡ, nhìn qua cũng được, sinh ý cũng không tồi, đúng là giờ cao điểm, hai bên đường chật kín xe.

Đợi một lúc lâu sau Yến Hoa mới tới.

Một thân tây trang giày da, nhìn qua cũng giống thành phần tinh anh, trong tay cầm một túi văn kiện, từ xa thấy Ngụy Ninh đã giơ túi văn kiện lên vẫy vẫy.

Yến Hoa vừa đi đến đây, Ngụy Ninh cũng chẳng khách khí nhiều mà trực tiếp lấy túi văn kiện trong tay hẳn, bên trong là một bộ hồ sơ, ghi rõ thông tin gánh hát đạo sư của Đông Lão Đầu, bao gồm cả Lâm Đông đã chết, Ngụy Ninh xem xong mấy tờ giấy này rất nhanh, không phải nhân vật lớn gì nên hồ sơ khá đơn giản, đơn giản đến mức vừa xem đã hiểu hết.

Gánh hát đạo sư của Đông Lão Đầu đến từ một nơi có tên là thôn Vọng Hương, chỉ có Lâm Đông không phải, cậu ta ở huyện bên cạnh, nghe nói có chút quan hệ thân thích với Đông Lão Đầu ở Vọng Hương thôn nên ông ta mới nhận Lâm Đông làm nửa đồ đệ, đương nhiên, lễ gặp mặt và tiền bái sư không phải nhỏ.

Như vậy, nổi bần khoản lại càng lớn, người chết Lâm Đông là một “người ngoài”, Đông Lão Đầu và mấy tên kia lại lông tóc vô thương, cái này càng khiến người ta cảm thấy kỳ quái, hiềm nghi về Đông Lão Đầu và gánh hát của ông ta lại càng lớn. Nhưng vì sao? Đầu tiên là “quỷ độn”, sau đó lại giết một người vô tội để đời sự chú ý, đây không phải chuyện người bình thường có thể làm.

Nhưng từ hồ sơ này không nhìn ra bất cứ điều gì, tất cả mọi người đều lớn lên trong thôn Vọng Hương, phạm vi hoạt động cũng không đi quá huyện đó, càng không có ghi chép về việc gì phi pháo, lại nói tiếp, so với người thường thì chẳng có gì đáng chú ý.

Điều duy nhất trong bình thường chính là trong gánh hát có một người tên là Tào Đại Phát, thỉnh thoảng sẽ tới thành phố B bàn việc, nhưng về ngay trong ngày.

Ngụy Ninh quyết định mang tập hồ sơ này về cho Ngụy thời xem, có lẽ hẳn có thể nhìn ra thứ gì đó, dù sao anh nhiều năm không về nhà, có nhiều chuyện không rõ lắm.

Yến Hoa gác chân ngồi cạnh anh, ăn bữa sáng vừa mua ở xe lưu động, hẳn ta tuy coi như nửa đại gia, khi hẳn bảy tám tuổi ba hẳn mới bắt đầu làm giàu, nhưng trên người không có chút tư thế của đại gia, so với mấy người xuất thân trung lưu bình thường cũng phải xem xét, theo lời hẳn nói là do dấu vết sinh hoạt lúc tuổi thơ lưu lại quá đậm.

Ngụy Ninh nói “cảm ơn”, nửa cái bánh bao vẫn ở trong miệng Yến Hoa, hẳn không đáp lại được, nhưng vẫy vẫy tay, đợi nuốt xong bánh bao mới nghẹn ra mấy câu: “Ài, Ngụy Ninh, mấy ngày nay không phải cậu vẫn tìm việc sao?”

Ngụy Ninh vẫn nhìn tập hồ sơ kia, không chút để ý mà gật đầu. “Đúng vậy, hiện tại khó tìm việc, hôm qua đi phỏng vấn suýt chút nữa cái mạng cũng đi theo, gần đây vận khí không tốt.”

Yến Hoa vừa nghe liền chạy tới, một tay túm lấy tập hồ sơ: “Cậu mới nói cái gì suýt chút nữa mạng cũng đi theo?”

Ngụy Ninh cũng không dấu diếm, liền mang mọi chuyện kể với hẳn, không biết vì sao mà những chuyện khác đều nói riêng chuyện của Ngụy Tích anh giữ lại.

Yến Hoa nghe được chột cả kinh, biểu tình rất sinh động và khoa trương, khiến tất cả người đi đường đều dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn họ, Ngụy Ninh cảm thấy sắp không nói tiếp được nữa, rất dọa người, nghe được câu cuối cùng, Yến Hoa thở dài một hơi, vẻ mặt cảm khái: “Ai, chuyện hỏa hoạn kia tôi cũng nghe ba tôi nói qua, ba tôi khẳng định không có quỷ, không ngờ lại có, còn xuất quỷ nữa...”

Ngụy Ninh nhắc nhở hẳn: “Không phải cậu phải đi làm sao? Công ty là do nhà cậu mở, phải làm gương chứ.”

Yến Hoa khoát tay chặn lại. “Không sao cả, lúc ra khỏi nhà ông già nhà tôi đã bảo có việc tối về trễ, đúng rồi, tôi thấy cậu không cần phải tìm việc nữa đến công ty mới của nhà tôi làm thử đi, trước kia muốn cậu tới cậu không tới, giờ chẳng lẽ lại tình nguyện ra ngoài gặp quỷ cũn không tới sao? Đừng coi tôi như nhà tư bản bóc lột giá trị thặng dư vậy chứ...”

Ngụy Ninh vốn biểu tình nghiêm túc lại bị Yến Hoa chọc cười.

Nhưng mà, anh vẫn lắc đầu. “Chuyện này sớm muộn cũng phải giải quyết, nói cách khác, tôi đến việc làm cũng chưa cần vội, mỗi ngày ra khỏi cửa đều thấy quý, sớm muộn cũng xảy ra chuyện.”

Yến Hoa nghĩ nghĩ, vậy cũng đúng, hơn nữa lòng tự trọng của Ngụy Ninh rất cao, sẽ không nhắc lại chuyện này nữa.

Đầu tiên Ngụy Ninh tới bưu cục gửi túi văn kiện, sau đó đi lang thang cả ngày, phần lớn thời gian đều chọn một góc trong quán ăn để ngồi, cầm di động đọc tiểu thuyết giết thời giờ, vẫn luôn đợi mặt trời xuống núi, ánh chiều tà đã bao trùm cả thành phố, giống như thoa lên một tầng kim phấn, anh mới từ từ đứng lên đi ra ngoài.

Trời sắp tối, phải về nhà trước lúc mặt trời xuống núi.

Nếu có thể, Ngụy Ninh thật không muốn bước vào nhà nửa bước, nhưng tình thế hiện tại không cho phép lựa chọn, anh bước từng bước, từ từ mở cửa, “Ngụy Tích” cứ như biết khi nào anh sẽ quay về, đang đứng trước cửa chờ anh.

Ngụy Ninh coi như không thấy cậu, trực tiếp đi qua vào phòng.

“Ngụy Tích” đi theo sau anh, tóm lấy tay Ngụy Ninh. “Hôm nay anh đi làm gì? Đi gặp ai?”

Ngụy Ninh có chút phiền táo mà muốn giật tay cậu ra, muốn thì muốn vậy nhưng không giật ra được, tay “Ngụy Tích” cứ như cao su dính vào tay anh, trong lúc buồn bực khẩu khí Ngụy Ninh không tốt lắm. “Tìm việc làm chứ làm gì nữa, cậu buông ra, tôi không phải phạm nhân, làm gì gặp ai cũng phải báo cáo với cậu.”

Ánh mắt đen kịt của “Ngụy Tích” dõi theo anh, tay từ từ buông lỏng.

Ngụy Ninh đi nhanh vào phòng khách, nói thật, có lẽ nguyên nhân không ít vì quan hệ của anh với “Ngụy Tích” nên mỗi lần đối mặt với “Ngụy Tích” là anh lại cảm thấy đối mặt với một đồng áp lực, đương nhiên, còn hơn thế là khiến thần kinh Ngụy Ninh căng thẳng, thêm vào đó gần đây áp lực cũng nhiều, động chút là nóng giận.

“Ngụy Tích” đứng ở cửa chốt lát, qua một lúc mời bước vào phòng khách, cậu nhìn Ngụy Ninh, chậm rãi nói: “Anh không đi tìm việc làm, em sợ anh gặp chuyện không may nên mới vội vã như vậy.”

Ngụy Ninh cúi đầu: “Không phải cậu có một phân thân đi theo tôi sao?”

“Ngụy Tích” lắc đầu, giải thích. “Hôm qua nó tạm thời hết sạch pháp lực, hiện tại đang ngủ chờ khôi phục. Em sợ lúc anh gặp chuyện không may pháp lực của nó vẫn không đủ dùng.”

Ngụy Ninh chà xát mặt, nhất thời không biết trong lòng mình đang quay cuồng nghĩ cái gì, lúc thì nghĩ con quỷ trước mặt coi mình như người vô cùng quan trọng, lúc lại nghĩ đây là mình thiếu nợ cậu, còn anh thì sao, lại thầm mắng chính mình, chẳng lẽ nên nghe theo con quỷ này, làm vợ của cậu, vậy không phải quá buồn cười sao?

“Ngụy Tích” đột nhiên đi đến, đứng trước mặt Ngụy Ninh, vươn tay: “Trước đưa khối bài vị nhỏ đó cho em.”

Ngụy Ninh ngẩng đầu, kỳ quái nhìn “Ngụy Tích”, sau đó chần chừ gỡ túi gấm trên cổ xuống, lấy khối bài vị ra đưa cho “Ngụy Tích”, “Ngụy Tích” cầm trong tay liền đi vào trong bếp.

Ngụy Ninh không biết rốt cuộc cậu muốn làm gì, trong lòng cứ như có mấy cái móng vuốt cào cào, đứng ngồi không yên, lén đi qua, núp ở cửa phòng nhìn vào.

Trên sàn nhà có một con gà trống bị trời sổng, không biết nó có nhìn thấy “Ngụy Tích” hay không, chỉ biết nó liều mạng giãy dụa, miệng mở lớn nhưng không phát ra âm thanh, “Ngụy Tích” đứng bên cạnh, không nhúc nhích.

Sau đó, Ngụy Ninh liền nhìn thấy con gà trống kia bỗng dưng bay lên, đến giữa không trung cổ gà bị một vật vô hình lưu loát cắt đứt, máu gà tóe ra, thành một đường thẳng mà bay vào lòng bàn tay “Ngụy Tích”, Ngụy Ninh bị một màn quỷ dị này dọa tới mức lui về sau, lúc này, “Ngụy Tích” lại xoay người, nhìn anh.

Ngón tay thon dài, trắng nõn nhuốm đầy máu gà, từng giọt nhỏ xuống, còn chưa chạm đến mặt đất đã biến mất, mà khối bài vị nhỏ kia được ngấm trong máu gà, máu gà bị hấp thu với tốc độ cực nhanh, ngay sau đó trong phòng bếp chỉ còn lại một con gà chết nằm trên sàn.

Lúc “Ngụy Tích” làm việc này, gương mặt đẹp kia không có chút biểu tình.

Cậu liếc mắt nhìn Ngụy Ninh một cái, quay đầu đi, con gà kia bay đến giữa không trung, lông gà cứ vậy rụng xuống, thiếu mỗi nước tự bay vào nôi thôi, “Ngụy Tích” cứ như vậy... bắt đầu làm cơm chiều.

Ngụy Ninh đứng ở bên nhìn, từ kinh hồn táng đảm đến không còn lời nào để nói.

Anh nhớ đúng là Ngụy Tam thâm từng nói với anh, sau này ngày nào cũng phải hoạt huyết cho khối bài vị kia, nhưng anh lại quên mất, hoặc là từ khi phát hiện “Ngụy Tích” đi theo mình thì có ý thức mà quên đi.

Vì vậy, “Ngụy Tích” đợi anh không được đành phải tự mình động thủ.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Quỷ Khóc

Ngụy Ninh sống qua hai ngày yên ổn.

Mỗi ngày anh đều ra khỏi nhà sớm, đến những nơi đông người ngồi đợi, không gặp chuyện gì đặc biệt kỳ quái, ngẫu nhiên gặp một hai con quỷ cũng là thấy biến mà không sợ, anh dùng biện pháp mà Ngụy Thời dạy và mấy lá bùa lấy từ chỗ Từ lão tam, nhiều lần thoát thân trong cơn nguy hiểm.

Loại sinh hoạt kích thích này khiến Ngụy Ninh không chịu nổi, nếu cứ tiếp tục thế này, thần kinh căng thẳng có ngày phát điên.

Ngụy Ninh luôn đợi tin của Từ lão tam, Từ lão tam nói sẽ chủ động liên lạc với anh, nhưng Ngụy Ninh không kịp đợi, ở ngoài lúc gặp quỷ lập tức gọi cho số điện thoại kia, nhưng vẫn luôn trong trạng thái tắt máy, anh cũng lấy hết gan đến khu dân cư Vạn giai tìm Từ lão tam, cửa phòng căn bản không hề đóng cứ mở toang hoang, bên trong chẳng thấy bóng dáng ai, chỉ thấy cả phòng toàn là lá bùa.

Gió thổi qua, lá bùa trong phòng lại loẹt xoẹt loẹt xoẹt, khiến người khác sợ tới mức chân đứng không vững.

Ngụy Ninh thấy vậy, cảm giác túi gấm trên ngực tự tỏa ra một cỗ âm khí, anh quay người bước đi, rất nhanh đã đi xuống lầu, chạy ra khu dân cư Vạn Giai, từ bên ngoài nhìn vào, cỗ khí đen bao quanh khu dân cư và tòa cao ốc ngày càng đậm, còn lan cả ra xung quanh, trong lòng Ngụy Ninh rét run, âm thầm thề, trừ phi có chuyện quan trọng nếu không tuyệt không bước vào chỗ này nửa bước.

Tốt nhất đừng tùy tiện thề, không lâu sau, Ngụy Ninh tự mình nghiệm chứng câu nói này.

Anh ngồi xe quay về, trên lưng vẫn còn cảm giác lạnh lẽo, không biết không biết gió ở đâu thổi đến cứ quanh quẩn bên lỗ tai anh, trên người Ngụy Ninh nổi từng tầng từng tầng da gà, một người chỉnh lại điều hòa trên xe bus, người khác ngại nóng, anh thì lạnh đến rét run.

Gặp quý nhiều rồi cũng phải đúc rút ra ít kinh nghiệm, Ngụy Ninh biết chính mình lại bị quý bám theo.

Trong lòng Ngụy Ninh chửi má nó, cái đệt, toàn bộ thành phố B nhiều người như vậy, sao lại có mỗi anh gọi quý, mấy con quý đó cứ thấy anh như quý chết đói thấy miếng thịt thơm, cứ vậy mà bám theo, cắt cũng không cắt được, ngồi cạnh Ngụy Ninh chính là một em gái trẻ tuổi, cũng bắt đầu run theo Ngụy Ninh, miệng theo bản năng nói: “Sao tự dưng lạnh vậy.”

Ngụy Ninh ở bên cạnh không biết sao, cũng không thể nói cạnh cô có quý, nếu không bị dọa cho xiu thì bị chê cười.

May mắn bây giờ vẫn là ban ngày, những con quý đó sẽ bị áp chế một chút, Ngụy Ninh xuống xe, không quay đầu mà chạy thẳng về nhà, đi đi, chân càng lúc càng nhanh, chạy được một lúc, không đợi anh về đến nhà, lúc đi qua đoạn ngã tư nhiều cây vắng người, chuyện lạ cuối cùng cũng xảy ra.

Ngã tư này nổi thẳng tới tòa nhà của Ngụy Ninh, bình thường anh vẫn đi đường này, chỉ cần đi hai ba phút là tới nhà, cùng lắm là năm sáu phút, thế mà hôm nay cứ đi, đi mãi, đi đến mười mấy phút trên ngã tư mà vẫn chưa tới cuối đường, trong lòng Ngụy Ninh biết mình lại gặp quý chặn tường rồi.

Ban ngày mà cũng gặp quý chặn tường, không biết là do vận anh quá đen hay do quý quá mạnh nữa.

Ngụy Ninh không đi, anh dừng lại, xung quanh yên tĩnh, không có âm thanh của con người, cũng không có bất luận âm thanh gì khác, ngã tư đường này tuy không náo nhiệt nhưng bình thường vẫn có người qua lại, lúc này lại hoàn toàn không có chút nhân khí.

Ngã tư đường vắng tanh, bụi bay đầy trời, cây cối yên như tờ, cành lá không chút đung đưa, đến một cái lá cũng như đông cứng lại, lòng bàn tay Ngụy Ninh bắt đầu đổ mồ hôi, anh dùng sức lau lau vào quần áo, lấy trong túi ra một túi máu gà, còn có cả lá bùa cuối cùng lấy được từ chỗ Từ lão tam, trong miệng không ngừng niệm “Địa tàng bồ tát bản nguyện kinh”

“...gặp phải ngũ trọc ác thế, bất khả tư nghị đại trí lực thần thông, chúng sinh kiên cường, biết khổ nhục pháp...”

Vừa niệm vừa đi về phía trước, đột thời chọc thủng một lỗ nhỏ trên cái túi máu gà, để máu từ từ nhỏ xuống theo đường anh đi, cứ như vậy vài phút, Ngụy Ninh phát hiện ra đám bụi màu đen đang bay nhanh về phía anh, Ngụy Ninh phản ứng cực nhanh trốn sang một bên, đám khí kia biến thành dáng vẻ của ông chủ mập mập, toàn thân ông ta cháy sạch sắc mặt thay đổi hoàn toàn gắt gao nhìn chăm chăm Ngụy Ninh, chặn ở trước mặt anh.

Trong lòng Ngụy Ninh sợ hãi, hai chân sớm mềm nhũn.

Anh và ông chủ mập không thù không oán, oan khuất của nhà ông không dính dáng tới anh, vì sao ông chủ mập cứ xuất hiện trước mặt anh, lúc anh mới quay về thành phố B đã bị dụ tới khu phế tích kia, đi thử việc ông chủ cũng đột nhiên xuất hiện dọa một trận, hiện tại thì sao, trực tiếp đi theo sau anh luôn.

Chẳng lẽ anh ném hồn một lần, dương khí không đủ nên quỷ thấy là đi theo mãi sao?

Ông chủ mập vẫn không nhúc nhích, cứ vậy nhìn Ngụy Ninh, Ngụy Ninh nhìn thấy tròng mắt của lão rớt từ trong hốc mắt ra, sợ tới mức lui lại

một bước, đột nhiên, con mắt không có tròng mắt của ông chủ mập chảy nước mắt, từng giọt từng giọt rỏ xuống đất.

Ngụy Ninh từng nghe Ngụy Thời nhắc tới chuyện này, đây là quý khóc... mang theo oan khuất khôn cùng mới có thể chảy ra nước mắt, nếu không cùng lắm cũng chỉ kêu la vài tiếng.

Chuyện nhà ông chủ mập, Ngụy Ninh biết, nhưng chuyện này anh cũng không giúp được mà! Mặt Ngụy Ninh cứng lại, “Ông chủ mập, ông chủ Lưu, chuyện của ông tôi không giúp được, dù tôi biết nội tình cũng không có chứng cứ đi tố giác tên La Thế Văn kia, tôi xin ông, đi tìm những người có năng lực giải oan cho ông đi, ông tìm tôi cũng không có tác dụng đâu...”

Anh nói nhiều nữa, ông chủ mập vẫn chặn trước mặt anh.

Mồ hôi trên mặt Ngụy Ninh nhỏ xuống từng giọt từng giọt, trong tay cầm lá bùa mà run rẩy, miệng lắp bắp niệm kinh, nhưng là cuối cùng lá bùa ném xong, máu nên nhỏ xuống đã nhỏ hết, nên niệm kinh cũng đã niệm xong, ông chủ mập cuối cùng cũng biến mất trước mặt anh.

Xung quanh trở nên bình thường, nhiệt khí đập vào mặt anh, xua tan hết cái âm lãnh trên người, cảm giác quay về dương thế thật sự quá tốt, trong lòng Ngụy Ninh cao hứng như được trọng sinh, chờ thần kinh ổn định lại, anh lại nhớ tới ông chủ mập khóc, trong lòng thấy thương xót, chuyện bất bình trên đời này có quá nhiều, mỗi ngày lại được mở rộng.

Ngụy Ninh bị dọa một hồi, quay về nhà.

Kỳ quái chính là, thường ngày lúc anh quay về “Ngụy Tích” nhất định sẽ đứng ở trước cửa chờ anh nay lại không thấy, đầu tiên Ngụy Ninh thả lòng, ngay sau đó lòng lại nhói nên, không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Cứ xem thái độ của “Ngụy Tích” mấy ngày hôm nay thì không thể buông tay sớm vậy được.

Ngụy Ninh nghĩ một chút, ho khan một tiếng, có chút không được tự nhiên mà nói với không khí. “A Tích?”

Không ai đáp lại, trong phòng im ắng, trống rỗng.

Ngụy Ninh lại hô một tiếng. “A Tích, Ngụy Tích, có ở nhà hay ở trong phòng không? Ra ngoài đi.”

Vẫn không ai đáp lại.

Ngụy Ninh đứng ngốc ở trong nhà, trong lòng có chút bối rối, muốn tìm người còn có cách, muốn tìm quý thì làm gì có cách nào, anh đứng đó một lúc rồi ngồi xuống ghế salon, mấy ngày nay luôn thấy “Ngụy Tích” nên không cảm thấy trong phòng vắng vẻ, hiện tại đến con quý này cũng không thấy tăm hơi, vậy mới phát hiện nhân khí trong phòng này quá yếu.

Ngụy Ninh bật ti vi xem một lúc, lại lấy một quyển sách về nghiệp vụ trong phòng ra đọc, càng đọc càng thấy phiền, anh tùy tiện vứt sách lên ghế salon, đi tới đi lui trong phòng, không dừng được, đủ loại phỏng đoán nảy ra trong đầu, rồi lại tự mình phủ định.

Cuối cùng, anh đi đến mức chân mỏi cả ra, đặt mông ngồi xuống ghế salon, nhắm mắt lại để đại não bình tĩnh lại, đột nhiên, anh cảm giác không khí trong phòng có chút thay đổi, trong lòng Ngụy Ninh có một dự cảm, mở mắt ra thì nhìn thấy trong tay “Ngụy Tích” cầm một con gà đang đứng trước mặt anh, chăm chú nhìn anh.

Đầu tiên Ngụy Ninh thở dài một hơi, sao đó một cơn lửa giận vô danh bùng lên.

Anh trừng mắt nhìn “Ngụy Tích”. “Cậu đi đâu vậy? Gà từ đâu tới?”

Ánh mắt “Ngụy Tích” có chút kỳ quái, dường như tương đối kích động, cậu tùy tiện vung tay một cái, con gà trong tay tự bay vào trong bếp, sau đó

cậu đến trước mặt Ngụy Ninh, nhìn anh thật sâu: “Vừa rồi... anh lo lắng cho em sao?”

Ngụy Ninh nghe vậy, lập tức nhảy lên ghế salon.

“Ngụy Tích” nói những câu này là anh hiểu, cậu ta đã sớm quay về, vẫn tránh ở một bên xem náo nhiệt, một anh còn lo lắng cho cậu, kết quả hoàn toàn không cần anh phải lo nghĩ, sớm biết thế thì thà lo chuyện của mình còn hơn đi lo cho con quý này, trong lòng Ngụy Ninh căm giận nghĩ.

“Ngụy Tích” tóm lấy tay anh. “Em biết ngoài miệng anh bảo em đi tìm vợ, kỳ thật trong lòng không nghĩ thế, em xem trong TV đều như vậy, khẩu thị tâm phi, em sẽ không đi, vừa rồi chỉ ra ngoài đi tìm vật sống thôi, anh đừng lo lắng, vừa rồi em... là em không tốt, anh đừng tức giận, em chỉ muốn xem rốt cuộc anh có để em trong mắt hay không.”

Ngụy Ninh bị cậu chọc giận đến vô lực, chỉ tay vào bếp.

“Ngụy Tích” lập tức phản ứng, rất thành khẩn thừa nhận. “Gà kia là em trộm.”

Khóe miệng Ngụy Ninh run rẩy một chút, tay chân vô lực. “Lần sau không cần trộm, anh sẽ mua về, trộm nhiều, cả tiểu khu sẽ cho rằng có kẻ trộm, đồn ầm lên thành chuyện ma quái, ai.” Ngụy Ninh cảm thấy chính mình già đi vài tuổi, cứ vậy mãi thật không được.

Đúng lúc này, “Ngụy Tích” đột nhiên giữ chặt Ngụy Ninh, vẻ mặt lo lắng nhìn anh. “Trên người anh oán khí nặng nề, gặp phải cái gì rồi?”

Chỗ bị cậu chạm vào rất lạnh. “Là gặp một oan hồn, không có gì đâu, qua rồi.” Anh giải thích, Ngụy Ninh sợ “Ngụy Tích” lo lắng sẽ tìm đến chỗ ông chủ mập nên nhắc lại một lần nữa mình không sao, cái oan hồn vừa rồi cũng không hại đến mình, không cần nghĩ nhiều, vốn chính là bản thân vừa đi hồn, dương khí không đủ mới dễ gặp quỷ.

Nhưng biểu tình của “Ngụy Tích” vẫn rất nghiêm trọng. “Oán khí trên người oan hồn này rất nặng rất tạp, tìm tới anh, sự tình khẳng định không đơn giản.”

Ngụy Ninh nghĩ đến chuyện này liền đau đầu, xoa tay như đuổi ruồi, chỉ muốn vứt hết mấy chuyện này ra sau, miệng lung tung nói. “Mặc kệ mặc kệ, mọi chuyện qua rồi, còn nghĩ tới làm gì nữa, hôm nay anh không có hứng.” Trên thực tế anh muốn quản cũng không được, chuyện của dương thế, anh bất lực, chuyện của âm thế, anh càng không muốn dính vào.

“Ngụy Tích” nhìn vẻ mặt phiến táo của anh cũng không nói nữa, thay vào đó hỏi Ngụy Ninh muốn ăn gì, sau đó vào bếp, Ngụy Ninh ngồi một mình trong phòng khách một lát, nghe thấy tiếng động trong nhà bếp cảm thấy không yên, vừa rồi nhìn thấy con gà trong tay “Ngụy Tích” mới nhớ, đồ ăn mấy hôm nay từ đâu mà có cũng thật kỳ quái, cuộc sống độc thân làm anh quên mất trên đời còn có chuyện mua thức ăn, xem ra ngày mai phải đi mua ít đồ về.

Nếu “Ngụy Tích” không chấp nhất muốn anh làm vợ của cậu thì tốt rồi, anh tình nguyện niệm “mễ chú” cho cậu vài năm giúp cậu siêu độ, tình nguyện thay cậu chăm sóc Ngụy Tam thẩm, cũng không tình nguyện làm vợ của một người đàn ông, trong lòng Ngụy Ninh bắt đầu miên man suy nghĩ, cầm quyển sách bên cạnh lên, lại bắt đầu đọc.

Lúc này, mùi dầu mùi thức ăn truyền tới, căn phòng vốn lãnh tĩnh lập tức có không khí hân lên.

Hai người ăn cơm xong thì cùng ngồi xem TV với nhau, đó là tiết mục cố định, ngay từ đầu Ngụy Ninh không có thói quen xem tn, nhưng mà “Ngụy Tích” nói anh nhất định phải xem, đại khái là xem một mình quá chán, không có cách nào khác, Ngụy Ninh đành phải đồng ý, nhưng mà thỏa thuận rồi, chỉ xem nửa giờ, nhiều hơn không được, anh còn phải tìm

việc làm, sau này còn phải đi làm, lý do rất nhiều, “Ngụy Tích” cũng tỏ vẻ tiếp thu điều kiện này.

TV đang phát một bộ phim truyền hình nhằm chán, Ngụy Ninh ngáp một cái, lúc này, điện thoại của anh vang lên, Ngụy Ninh với tay lấy điện thoại, bên tai lập tức vang lên âm thanh già nua, là Từ lão tam. “Ngụy Ninh à, ta mới từ ngoài quay về, cậu đến tìm ta đi, không đến không sao, không đến không sao, ta đã hiểu được vì sao lại thế, ngày mai chúng ta gặp mặt, ta còn có chút việc phải gặp cậu, việc này là giúp chính cậu.”

Sau khi nói xong liền cúp điện thoại, Ngụy Ninh nhìn đi động sững sờ.

“Ngụy Tích” vẫn luôn nhìn anh, mãi tới khi ngắt điện thoại, dường như cậu có cách nghe được đầu dây bên kia Từ lão tam nói gì, cau mày. “Anh không cần đi.”

Ngụy Ninh nghi hoặc nhìn cậu một cái. “Sao lại không cần đi? Lần trước lúc gặp Từ lão tam ông ta nói có cách giúp anh ra ngoài không gặp quỷ nữa, ông ta còn nói anh bị một cỗ oán khí bám theo, không sớm giải quyết xong anh còn chưa được sống yên ổn.

Mặt “Ngụy Tích” nặng như cái quan tài. “Chỉ cần đợi một lần nữa, pháp lực của em khôi phục những cái oán khí đó căn bản không làm hại được đến anh, anh không cần đi.”

“Ngụy Tích” nói, Ngụy Ninh căn bản không nghe vào, muốn anh dựa vào người khác, đặc biệt là một con quỷ để sống qua ngày, chuyện này dù thế nào anh cũng không làm được, nên anh không nói thêm lời nào, tiếp tục xem TV, “Ngụy Tích” ở cạnh nhìn anh một lát, đột nhiên cứ như vậy biến mất trong không khí.

Ngụy Ninh kinh ngạc nhìn, chẳng lẽ vừa rồi không đồng ý nên cậu giận rồi? Nhưng mà lúc này có biến mất Ngụy Ninh cũng không lo lắng, chờ cậu

hoàn sinh khí sẽ quay lại, trước đó, Ngụy Ninh cũng có thể thanh tịnh trong chốc lát, anh tắt TV, định quay về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, quả nhiên “Ngụy Tích” đúng hẹn lại xuất hiện, Ngụy Ninh nhìn sắc mặt cậu vẫn bình thường, không có gì khác lạ, cảm thấy con quỷ trước mắt càng ngày càng sâu sắc, chuyện đã làm có tức giận cũng chớp mắt rồi bỏ qua, chính mình lăn lộn trong xã hội nhiều năm như thế còn không tu được công lực này, trong lòng Ngụy Ninh ngứa ngáy, nghi thần nghi quỷ mà cảm thấy “Ngụy Tích” đang tính kế mình.

Anh đến chỗ Từ lão tam cung cấp địa chỉ, cũng chính là một nơi trong khu dân cư Vạn Giai, chỗ bọn họ hẹn không phải phòng Từ lão tam thuê mà là một cửa hàng ở đối diện khu dân cư.

Ngụy Ninh tìm được cửa hàng, vừa đi vào liền nhìn thấy Từ lão tam và ông chủ đang nói xấu, râu mép vểnh lên, trong tay còn không ngừng bóc lạc bỏ vào miệng, thấy Ngụy Ninh vội bảo. “Lại đây lại đây, đây là ông chủ Lý, vừa rồi ta vừa nói chuyện với ông một lát, nói cho hẳn biết nên làm thế nào để việc làm ăn tốt hơn, ông chủ Lý nói muốn mời ta ăn cơm, tiện gọi cậu đi.

Ngụy Ninh bắt tay ông chủ Lý, ông chủ Lý và Từ lão tam còn nói vài câu nữa, xem ra bọn họ phải bàn chuyện xong mới đi.

“Ông gọi tôi đến chỉ để ăn cơm?” Ngụy Ninh hỏi Từ lão tam.

Từ lão tam trừng mắt. “Gọi cậu tới ăn là để mắt cậu, cậu còn bày đặt làm dáng, ngồi xuống ngồi xuống, ăn gì đo đi, chờ chút, chúng ta sẽ thấy được chuyện lạ.”

Ngụy Ninh bị ông ta nói đến không còn cách nào, không nói nhiều, trực tiếp ngồi xuống, rót cho mình một chén rượu, sau đó ăn lạc với thịt trâu, hai người ông chén tôi chén, từ từ ăn uống mà tiêu tốn một đoạn thời gian.

Ngụy Ninh kể cho Từ lão tam nghe chuyện gặp ông chủ mập mạp, vé mặt tl không ra dự kiến. “Việc này tôi sớm đoán được, anh cưới có cậu vùa về thành phố B đã bị oan hồn bám theo, nó không có cách tới tìm La Thế Văn cũng chỉ tìm cậu, lại nói tiếp là do cậu lỗi thời, ai bảo cậu và ông chủ mập có giao tình như vậy.”

Trong đầu Ngụy Ninh buồn bực, uống thêm một hợp rượu. “Sao lại không có cách tới tìm La Thế Văn, không phải lúc nào cũng ở cạnh hần sao, ngày đó tới văn phòng tôi còn thấy.

Từ lão tam cười hắc hắc. “Cậu thì biết cái gì, nếu thực sự có cách, theo lâu như vậy, La Thế Văn còn có thể vui vẻ như thế sao?”

Ngụy Ninh tưởng tượng, cũng đúng, oan hồn lấy mạng vốn chỉ trong tích tắc, để lâu như vậy là không bình thường, nên anh hỏi Từ lão tam. “Vậy rốt cuộc là có chuyện gì, chẳng lẽ Từ Lão Tam có cao nhân che chở?”

Từ lão tam lắc đầu. “Phải, mà cũng không phải, cậu chờ chút sẽ biết.

Hai người chơi ở khu giải trí, rốt cục đợi đến lúc bầu trời tối đen, sau đó Từ lão tam kéo theo Ngụy Ninh trộm chui vào khu dân cư Vạn Giai, mai phục dưới lầu mười bốn.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Sát Trận

Lại nói tiếp cũng kỳ quái, khu dân cư Vạn Giai này rõ ràng bị một cỗ khí đen bao phủ, nhưng lại không nhìn thấy thứ gì không sạch sẽ, ít nhất Ngụy Ninh ra vào mấy lần chưa từng nhìn thấy quỷ, nhưng mà, cho dù thật sự chưa nhìn thấy gì không sạch sẽ thì mỗi khi tới gần khu dân cư này mặt Ngụy Ninh vẫn trắng bệch, cả người toát mồ hôi lạnh, trong lòng căng thẳng.

Khu dân cư Vạn Giai cho anh cảm giác áp bách vô cùng lớn, thật giống như ở trong một tòa nhà đổ vỡ hơn nửa, sắp sửa nửa còn lại cũng sụp nốt, cảm giác này quả thực không từ nào diễn tả được.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Ngụy Ninh cũng biết mặc dù giờ thể chất của mình gọi quỷ, nhưng đồng thời, cũng nhờ vậy càng dễ dàng thấy được những biến hóa quanh mình, khu dân cư này như một ngọn núi lửa, có thể tránh thì nên tránh xa một chút. Nhưng mà, hiện tại anh lại ở ngay nơi cho anh cảm giác nguy hiểm cực độ, cỗ khí đen kia đã nồng đậm như sương mù anh từng thấy trong thôn Ngụy.

Tim Ngụy Ninh đập bịch bịch, anh cứng ngắc quay đầu, nhìn Từ Lão Tam đang ngồi xổm bên cạnh mình, run rẩy nói: “Từ sư phụ, còn phải ở đây bao lâu nữa, tôi sợ tôi chịu không nổi, chỗ này rất tà...”

Từ Lão Tam không nhìn anh một cái, ánh mắt vẫn dõi về hướng cánh cửa của khu mười bốn, không quay đầu lại mà thấp giọng nói: “Cậu gặp cái gì, đường đường là một người đàn ông, lá gan lại nhỏ đến bất ngờ, có ta ở đây thì cậu sợ cái gì chứ, a, không được.”

Ông ta đột nhiên “A” lên một tiếng, rớt cục cũng quay đầu lại liếc nhìn Ngụy Ninh mồ hôi chảy toàn thân tới mức sắp ngất xỉu, vội lấy một cái hộp trong túi, mở hộp, dùng ngón tay ngoáy trong đó một chút rồi vẽ lên lưng Ngụy Ninh một đạo phù. “Ta quên mất hiện tại thể chất cậu không tốt, lại có quan hệ với chuyện này, khó trách cổ oán khí này cứ nhắm thẳng vào người cậu...”

Ngụy Ninh thấy đó là một hộp chu sa.

Sau khi trên lưng được vẽ một đạo phù, Ngụy Ninh thấy thoải mái hơn không ít, y phục trên người sớm đã bị mồ hôi làm ướt đẫm, buổi tối gió thổi qua, quần áo ướt dính sát vào người cứ như không mặc quần áo, lạnh lẽo, Ngụy Ninh nhịn không được giật giật chân.

Gió ở đây với gió bên ngoài không giống nhau, dường như muốn chui vào trong xương cốt người ta, lạnh đến cực điểm, còn gió ở bên ngoài là nhiệt phong, cho dù là đêm khuya cũng chỉ khiến người ta thấy mát mẻ chứ không phải rét run.

Đèn đường xung quanh dần sáng lên, chỉ có khu mười bốn vẫn tối đen, không chút ánh sáng.

Màn quý dị này khiến lòng người sợ hãi, kỳ thật số gia đình ở trong khu dân cư Vạn Giai vốn đã không nhiều lắm, Ngụy Ninh cảm thấy nếu chính mình ở nơi này, nhìn cảnh tượng quý dị này chỉ sợ cũng sớm bất chấp tất cả mà rời khỏi đây, anh quên mình từng là một người kiên định theo chủ nghĩa duy vật, nếu trước kia gặp chuyện này, cùng lắm là cười ha ha hai tiếng, sau đó chắc chắn sẽ ở lại, thề muốn chứng minh những lời nói đó là vô căn cứ vớ vẩn.

Ngụy Ninh không nhịn được lại xô dịch cơ thể lần nữa, liền bị Từ Lão Tam vỗ nhẹ một cái: “Đừng động.”

Ngụy Ninh đành phải ngồi xổm sau bụi cây không nhúc nhích, nói cũng lạ, theo lý mà nói thì bây giờ là mùa hè, có thể có cái gì không nhiều nhưng muỗi, sâu bọ thì đặc biệt nhiều, nhất là trong bụi cỏ, nhưng Ngụy Ninh ngồi lâu như vậy không bị một con nào đốt, anh còn chuẩn bị sẵn thuốc xịt muỗi rồi, kết quả là không công.

Xem ra đến bọn muỗi cũng biết khu dân cư này không ở được, trong lòng Ngụy Ninh cảm khái.

Thời gian chậm chậm trôi, đã đến đêm khuya, Ngụy Ninh ngẩng đầu nhìn lướt qua không trung, trên trời đầy sao sáng, ánh trăng lấp ló sau những tầng mây di động, chỉ có khu dân cư Vạn Giai và cao ốc Phú Dân bị khí đen bao phủ, hơn nữa thời gian trôi đi, cổ khí đen này ngày càng đậm lên, diện tích bao phủ cũng lớn hơn.

Ngay khi Ngụy Ninh ngồi đến đông cứng cả người thì dưới khu mười bốn cuối cùng cũng có động tĩnh, một chiếc xe màu đen từ từ chạy lại, đỗ cạnh khu mười bốn, sau đó có hai người bước ra, mặc quần áo tối màu, dung nhập vào trong bóng đêm, không nhìn thật kỹ sẽ không thể.

Từ Lão Tam chọn chỗ này để ngồi rõ ràng là có căn cứ khoa học, chỗ bọn họ ngồi cách hai người kia không xa, nghe được bọn họ nói chuyện, xung quanh quá yên tĩnh, cho dù bọn họ có nói nhỏ thế nào thì phần lớn vẫn nghe thjas.

Ngụy Ninh vốn uể oải tinh thần ngay lập tức tỉnh táo, dựng lỗ tai lên bắt đầu nghe.

Hai giọng nói này cứ nhiên có chút quen tai, một giọng nói thì không cần nhắc tới, mấy hôm trước vừa nghe thấy, chính là La Thế Văn, giọng còn lại thì không thể nhớ ra được rốt cuộc đã nghe thấy ở đâu.

“Anh nhất định phải nghĩ cách giúp tôi, trước kia không có gì, nhưng gần đây bắt đầu có quỷ, ông ta ở đâu? Ông ta đi chỗ nào? Sao lâu vậy vẫn

không thể tìm thấy? Tôi cầu xin anh, nghĩ cách cho tôi đi, muốn tôi làm gì cũng được.” La Thế Văn đề thấp thanh âm, dồn dập nói, khẩu khí thất kinh, xa như vậy mà cũng cảm giác được rõ ràng.

Mặt khác âm thanh kia thì vô cùng bình tĩnh, giống như căn bản không để tâm tới sự kinh hoàng của La Thế Văn, giọng nói nghe rõ ràng. “Tôi đến, chính là vì chuyện này của anh.”

La Thế Văn vừa nghe, lập tức lau mồ hôi lạnh trên trán, liên tục nói: “VẬY LÀ TỐT RỒI, VẬY LÀ TỐT RỒI.”

Hai người bọn họ đứng dưới khu mười bốn một lát, nhưng không có động tĩnh gì khác.

Ngụy Ninh cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ giải quyết vấn đề này chỉ cần đứng nhìn là giải quyết được?

Đại khái La Thế Văn cũng nghĩ như Ngụy Ninh, hẩn đợi một lát vẫn không thấy người đàn ông kia nói gì, liền mang mang bối rối nói: “Anh nhìn gì vậy? Rốt cuộc chỗ này có vấn đề gì? Có phải do mấy thứ bị trấn trong này không trụ nổi không?”

Người kia cuối cùng cũng mở miệng: “Địa khí từng nơi khác nhau có vấn đề khác nhau, ta phải về hỏi ông ta xem nên làm gì, người ở đây chờ đi.”

Nói một câu lưu loát như vậy, vấn đề gì cũng không trả lời, rất rõ ràng đã chọc giận La Thế Văn, giọng gã ta lập tức lớn hơn: “Anh còn muốn tôi chờ, tôi chờ lâu như vậy còn muốn tôi chờ nữa, chờ đến lúc mạng tôi cũng mất luôn, tôi và những thứ dính dáng tới chuyện kia đã, đã bị chúng nó hại, xương cốt cũng hóa thành tro, tôi còn có thể chờ tiếp sao?”

Nói tới đó, vẻ mặt sợ hãi, giọng La Thế Văn lại thấp xuống, thể diện gì gã ta cũng không cần nữa, liên tiếp cầu xin người đàn ông bên cạnh, nhưng

người đàn ông kia vẫn không có phản ứng, nói đúng hơn là nhất quyết không tự mình giải quyết, phải đợi người khác ra mặt mới được, hẳn cũng không biết phải làm gì, cứ như vậy hai người giằng co.

Nói tới đó, đại khái La Thế Văn cũng thấy không có hi vọng, xuất phát từ bản năng thương nhân mưu cầu lợi ích, lùi lại để tiến: “Anh muốn tôi chờ, vậy ít nhất cũng phải giúp tôi sống qua lúc này được không, chuyện này anh nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết giúp rồi, nói cách khác, sự tình mà bung bét ra thì cả hai đều không tốt.”

Điều gã nói hiển nhiên khiến người kia suy nghĩ, sau đó người đấy nói cho La Thế Văn một cách.

Cách kia khiến toàn thân Ngụy Ninh rét run, không ngờ trên đời này còn có người tàn nhẫn như vậy, tên này rõ ràng không có nhân tính, bọn họ cứ nhiên muốn hi sinh nhiều mạng người như vậy để bảo vệ cái mạng chó của La Thế Văn, Ngụy Ninh giận tới mức nắm chặt tay, phần nộ thiếu chút nữa che lấp lý trí, may thay, cuối cùng anh cũng nhớ tới hiện tại không phải lúc để xúc động.

Chờ hai người kia lái xe rời khỏi, Từ Lão Tam phủi quần đứng dậy, Ngụy Ninh đi theo sau ông ta, hai người không nói gì mà ra khỏi khu dân cư, đến cửa hàng đối diện, ông chủ vẫn đang chờ bọn họ, thấy bọn họ tới liền gấp gáp nói: “Hai người cứ ở lại tự nhiên, lúc ra ngoài nhớ khóa cửa.” Sau đó lắc người đi lên lầu, một nhà của ông chủ sẽ ngủ ở tầng trên.

Hai người ngồi cả đêm, cũng mệt mỏi, pha trà, lại lấy thức ăn đã chuẩn bị từ sáng ra ăn, hai người, một người chiếm một cái bàn, Ngụy Ninh chờ ông ta ngồi xuống xong liền mở miệng hỏi: “Ông sớm đã biết tối nay họ sẽ tới đây? Thần kỳ quá vậy.”

Từ Lão Tam uống một ngụm rượu: “Đây là do ta điều tra ra, ta vừa thấy nơi này liền biết chắc chắn sau lưng La Thế Văn có người chỉ điểm hẳn làm

trò quý, nên tìm người điều tra một chút, tra hoạt động của hắn vài năm gần đây, chỉ biết cách đây mấy tháng luôn có một buổi tối hắn sẽ mất tích, ai cũng không tìm thấy tung tích của hắn, hôm nay chính là ngày hắn “mất tích” đó, kế tiếp, ta ở đây ôm cây đợi thỏ, động tay chân vào trong khu mười bốn một chút...”

Ngụy Ninh nghe như lọt vào sương mù, tóm lại, đại khái là Từ Lão Tam ra tay, kết quả thực sự khiến La Thế Văn gọi kẻ đứng sau hắn ra, chuyện này là không sai. “Khu mười bốn kia rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, còn cả cỗ khí đen kia nữa, rất tà chẳng lẽ La Thế Văn thật sự muốn giết vài người để dùng sát khí của bọn họ trấn trụ gia đình ông chủ mập?”

Từ Lão Tam không trực tiếp trả lời mà kéo dài đề tài: “Mỗi địa phương đều có địa khí đặc trưng riêng, địa khí này khác nhau là do sinh khí chảy về khác nhau, là nơi mạch máu tồn tại, ví như cửa hàng này cũng có địa khí đặc trưng, có phạm vi riêng, nếu địa khí này bị chặn đứng thì cửa hàng sẽ chết, không buôn bán được nữa.”

Lần đầu Ngụy Ninh nghe thấy lý luận này, lập tức nổi lên hứng thú.

Từ Lão Tam tiếp tục nói: “Địa khí có bảy cửa khẩu, gọi là thất quan, gồm vân khấn quan, thượng quynh quan, tử thần quan, thượng dương quan, thiên dương quan, ngọc túc quan và thái du quan, ứng với bảy sao của bắc đẩu thất tinh, tên nhóc này chắc không biết bắc đẩu thất tinh phải không?”

Đột nhiên Từ Lão Tam hỏi Ngụy Ninh, Ngụy Ninh lắc lắc đầu, quả thật anh không biết, thứ này người biết cũng đâu có nhiều? Từ Lão Tam cười nhạt, lắc đầu, vẻ mặt cảm khái nói: “Con người bây giờ đều học mấy thứ bề nổi, những thứ thực sự cần dùng thì lại chẳng học, đều lãng quên.”

Ngụy Ninh nghe vậy muốn phản bác, những thứ mê tín dị đoan này hàng ngày không dùng đến, học thì có ích lợi gì? Anh còn không định đi làm đạo sĩ pháp sư nữa...

Đương nhiên, những thứ này chỉ gào thét trong lòng, không dám nói với Từ Lão Tam, lúc lão nhân đang cảm khái, tiểu bối lên tiếng phụ họa không sao, còn muốn so đo với họ không bị giáo huấn một trận mới lạ, lại còn khiến lớp người già thương tâm nữa, thậm chí là nổi nóng, ứng phó chuyện này Ngụy Ninh vẫn có kinh nghiệm lắm.

Quả nhiên, Từ Lão Tam nhìn vẻ mặt lảng nghe của anh, không tiếp tục kéo dài đề tài này nữa mà đem câu chuyện quay về đề tài chính. “Bắc đẩu thất tinh chính là tham lang, cự môn, lộc tồn, văn khúc, liêm trinh, vũ khúc, phá quân. Địa khí phải hình thành dòng chảy tự nhiên mới tốt, vậy mới có thể thịnh vượng, nếu bị chặn hoặc bị ai phá hủy thì nơi đó nguy rồi, địa khí ở khu dân cư Vạn Giai và cao ốc Phú Dân là bị người ta cố tình phá hủy.”

Ngụy Ninh thì thào nói: “Là do La Thế Văn làm?”

Từ Lão Tam cười nhạo một tiếng: “Hắn ta sao có bản lĩnh lớn vậy?”

Trong lòng Ngụy Ninh nói thầm, trong xã hội hiện tại bản lĩnh cần gì phải của chính mình, có tiền là làm được rồi, mời người chuyên nghiệp tới làm, đó mới là xu thế.

Từ Lão Tam đột nhiên cảm khái, râu mép vểnh lên: “Ta cũng lâu lắm rồi mới thấy một người dám làm như thế, chặn địa khí ở một khu vực lớn như vậy đã đủ nghiệp chướng rồi, lại còn làm ra cừu cừu quy nhất trận, chỉ vì phát tài, quả thực thương thiên hại lý, sớm muộn cũng bị báo ứng, đoạn tử tuyệt tôn, vạn kiếp không thể luân hồi là nhẹ, sao lại dám làm vậy chứ?”

Ngụy Ninh nhin không được lại hỏi: “Cái gì gọi là cừu cừu quy nhất trận?”

Từ Lão Tam chỉ ra bên ngoài: “Chính là dùng mười tám mạng người làm một trận pháp tà môn, hơn nữa còn chặn đứt cửa khẩu của bảy địa khí, cắt đứt địa khí sẽ biến thành cừu cừu quy nhất trận. Nói về tác dụng thì nhiều lắm, tở như khiến La Thế Văn kia phát tài nhanh như vậy, dựa vào

trận pháp này, công ty của hắn ở thành phố B nổi danh như vậy, việc gì phải đặt phòng làm việc tại nơi không phồn hoa như thế, còn không phải là vì nhờ nơi này hắn mới có thể làm giàu sao, lại tỷ như một nhà chết cháy kia, oán khí lớn như vậy sao vẫn không làm gì được La Thế Văn, chính vì hắn ta được sát trận này che chở, muốn động cũng không động vào được.”

Ngụy Ninh hút một ngụm khí lạnh, mười tám mạng người! Chặn đứt địa khí ở bảy khu vực! Tên La Thế Văn này đúng là không bằng cầm thú.

Nhưng mà, nghĩ lại một chút, Ngụy Ninh vẫn cảm thấy có chút không đúng, chết nhiều người như vậy, chẳng lẽ cảnh sát không phát hiện ra, anh hỏi vấn đề này, Từ Lão Tam trừng mắt nhìn anh một cái: “Cậu đúng là ngốc, cậu gặp quý nhiều như vậy rồi, thấy quý giết người thế nào, thủ thuật giết người thế nào, có thể bị cảnh sát phát hiện ra sao?”

Ngụy Ninh bị mắng đến á khẩu không trả lời được, quả thật, tư duy của anh vẫn là tư duy của người bình thường, không tưởng tượng nổi.

Đột nhiên, Từ Lão Tam cười ha hả: “Nhưng mà, hiện tại sát trận này đã không trụ được nữa rồi....”

Ngụy Ninh nhìn ông: “Sao lại không trụ được?”

Nghe tên của trận pháp này thôi cũng đã thấy mùi sát khí, sao lại không trụ được.

Từ Lão Tam chỉ vào đầu mình. “Bởi vì ông trời đều có tính toán riêng, địa khí bị cắt đứt quá lâu sẽ tự mình thay đổi phương vị, giống như trận pháp này, vài năm sẽ thay đổi một lần, nếu không, sát khí trùng trùng, mệnh cũng chẳng còn.”

Thì ra là như vậy, Ngụy Ninh nhớ lại lời La Thế Văn và người đàn ông kia nói, trong miệng cứ luôn nhắc tới người kia người kia, rất rõ ràng, người

mà bọn họ nói tới mới là kẻ thiết hạ trận pháp này, mà người kia vì một nguyên nhân nào đó, không thể xuất hiện.”

Từ Lão Tam nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời dần chiếu xuống, ông nói với Ngụy Ninh: “Trước cứ nghỉ ngơi đi, đợi trời sáng chúng ta đi gặp La Thế Văn, ta đáp ứng hẳn sẽ giúp hẳn chuyện này, không thể nuốt lời được.”

Ngụy Ninh nghe vậy, xem ra ban ngày vẫn tiếp tục, may mắn là không phải đi làm, nói cách khác, giờ làm gì cũng được, anh nhớ đến còn có một tên quý ở nhà – “Ngụy Tích”, có cần gọi điện về nhà báo một tiếng không? Theo lý mà nói thì không cần, nhưng Ngụy Ninh vẫn cảm thấy chính mình làm vậy có chút không tốt.

Dù sao, mấy hôm nay về nhà, “Ngụy Tích” vẫn luôn đứng trước cửa chờ anh.

Nghĩ đến đây, Ngụy Ninh lấy di động ra, gọi về số nhà, chuông điện thoại vang lên vài tiếng Ngụy Ninh mới ý thức được, một con quý sao biết nghe điện thoại, anh thật ngu ngốc, đến chuyện này cũng quên, đang muốn cúp điện thoại thì đầu kia đã có người bắt máy.

Từng tiếng “tít tít” từ trong di động truyền tới, so với chuông chờ không khác lắm, Ngụy Ninh cảm giác như “Ngụy Tích” ở ngay đầu dây bên kia, anh nhin không được ho khan một tiếng, sợ làm Từ Lão Tam thức giấc, che miệng nói nhỏ hết mức: “A, A Tích...”

Đầu dây bên kia phát ra một tràng “tít tít” mãnh liệt, Ngụy Ninh biết, đây đại khái là “Ngụy Tích” đang trả lời, trong lòng anh hơi nao núng, vẫn cảm thấy tình huống này quá quý dị, vội vàng nói một câu: “Anh, hôm nay anh không về.” Liên cúp điện thoại.

Từ Lão Tam nằm bên cạnh như đã ngủ lại trở mình một cái, làm Ngụy Ninh sợ đến mức vội vã cất điện thoại, anh nằm trên hai cái bàn dài ghép lại thành giường, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, giường này rất cứng,

hơn nữa chuyện gặp tối nay cũng quá ly kì, tinh thần vẫn bị vây trong trạng thái hưng phấn cực độ không bình tĩnh lại được, xem ra, đêm nay mất ngủ.

Nghĩ là nghĩ vậy, không lâu sau Ngụy Ninh vẫn chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Gần đây đều như vậy, anh đặc biệt dễ ngủ, dù hưng phấn thế nào chỉ cần nằm trên giường, không được bao lâu sẽ ngủ, hoàn toàn không bị trạng thái mất ngủ như nhiều người trong xã hội hiện đại mắc phải, cho dù ban ngày đã gặp nhiều kích thích và kinh hách, điều này cũng là một trong những nguyên nhân khiến tinh thần anh sớm hồng mắt, đợt Ngụy Ninh ngủ không lâu, Từ Lão Tam vốn đã ngủ lại ngời dậy, nói về phía Ngụy Ninh.

“Đến rồi thì đi ra đi.”

Vừa dứt lời, một cỗ sương mù xám trắng từ từ xuất hiện trên mặt đất, dần dần ngưng tụ thành thực thể, đứng bên cạnh Ngụy Ninh, “Ngụy Tích” xuất hiện trên mặt đất, thân ảnh của cậu ban đầu mờ mờ lung lung, ánh nhuận như trân châu, dần dần mới trở lên rõ ràng, Từ Lão Tam thấy màn này dường như không bất ngờ, “Ngụy Tích” chẳng liếc mắt nhìn ông một cái, vừa xuất hiện, ánh mắt chỉ nhìn về Ngụy Ninh đang an ổn ngủ trên bàn gỗ.

“Ngụy Tích” vươn bày tay trắng nõn thon dài, chạm vào Ngụy Ninh đang ngủ say, theo động tác của cậu, mà Ngụy Ninh nhíu lại, cơ thể “Ngụy Tích” trong bóng đêm thấy rất rõ ràng, đến gần Ngụy Ninh một chút, vẫn chăm chú nhìn, tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên trong phòng.

“Nếu cậu ta không gọi cuộc điện thoại này, cậu hẳn sẽ không tới phải không?” Từ Lão Tam sờ râu mép nói.

Nghe thấy lời ông, “Ngụy Tích” rốt cục cũng dời ánh mắt đặt trên người Ngụy Ninh chuyển sang Từ Lão Tam, nhưng mà bàn tay đặt trên người Ngụy Ninh vẫn không dời, cậu nhìn Từ Lão Tam, dường như muốn nhìn kỹ ông, ánh mắt bắn khoả, đánh giá, cân nhắc phân lượng và thực lực của Từ

Lão Tam, qua vài giây, có lẽ là chưa tới, “Ngụy Tích” thu hồi ánh mắt, một âm thanh vang lên trong phòng, trống rỗng...

“Ông muốn cái gì?”

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tam Thiếu

Từ Lão Tam nhìn “Ngụy Tích”, lắc lắc đầu, cười hai tiếng, chỉ vào Ngụy Ninh nói: “Ta chỉ hỏi cậu một câu, sắp tới rằm tháng bảy rồi, cậu tính làm gì với cậu ta?”

Vấn đề này đánh đúng chỗ yếu của “Ngụy Tích”, cậu không trả lời, phải một lúc lâu sau mới mở miệng: “... tôi tự có cách.”

Từ Lão Tam lại cười ha ha hai tiếng, miệng cười nhưng trên mặt không có nửa điểm tươi cười, sợi râu trên cằm rung rung, không nhếch lên như như bình thường, càng khiến không khí có vẻ ngưng trọng. “Cậu ta trời sinh bát tự nhẹ, hỏa diễm thấp, ta vừa thấy nó liền cứu nó một mạng, năm nay là năm hạn của nó, qua được, sau này cuộc sống sẽ thuận buồm xuôi gió, không qua được, đường xuống hoàng tuyền sẽ có thêm một hồn.”

“Ngụy Tích” nghe vậy vẫn đứng yên không nhúc nhích, nhưng mà cơ thể có chấn động rất nhẹ, cứ ném một viên đá vào sương mù, sương mù tán loạn chút nhưng rất nhanh chóng tụ lại như ban đầu.

Từ Lão Tam tiếp tục nói: “Hạn này vốn rất khổ, thế mà còn bị cậu xuất hiện chặn ngang đường đi, hồn phách bị thương không nói, cậu còn đi theo nó, cậu nhìn nó đi, âm khí trên người càng ngày càng nặng, dương khí càng ít, khó trách cả ngày gặp quỷ, quỷ thấy nó sớm cũng coi nó là một con quỷ rồi, sợ là không đợi được đến rằm tháng bảy, cương hỏa trên người nó sớm bị diệt hết.”

“Ngụy Tích” chậm rãi mở miệng: “Ông muốn tôi làm gì?” Cậu nhìn Từ Lão Tam, ngữ khí thông thả lại phi thường kiên định. “Ông gọi tôi ra, không phải muốn thu tôi mà nói những chuyện này, hẳn là muốn tôi làm

giúp ông chuyện gì phải không? Tôi có thể làm, chỉ cần ông có thể bảo trụ dương khí trên người A Ninh.” Cậu nhìn chăm chăm Từ Lão Tam. “Tôi biết ông có cách, hơn nữa chắc chắn cách của ông tốt hơn cách của tôi.”

Từ Lão Tam không làm pháp, nói một tràng như vậy chỉ để làm nền, cuối cùng vẫn nhằm mục đích kia.

Cậu nói như thế khiến Từ Lão Tam ngẩn người, sau đó nở nụ cười: “Tên quý nhà cậu ngược lại khá thông minh, ta mới nói hơn một nửa đã bị cậu đoán được, đúng vậy, ta tìm cậu là có việc.”

Ánh mắt “Ngụy Tích” trầm xuống. “Ông nói đi.”

Từ Lão Tam không trực tiếp mở miệng, mà leo từ trên bàn xuống, đi đến bên cạnh Ngụy Ninh, ông sờ cổ tay Ngụy Ninh, giống như đang bắt mạch cho hắn. “Mạch phù phiếm vô lực, dương khí diệt, âm khí sinh, đây là do tổn thương hồn phách, ta thấy cậu không có ác ý với nó, còn giúp nó nhiều thứ, nhưng dù vậy, chỉ riêng việc quan hệ giữa nó và đồ đệ của ta, nó không nói thì lần đầu thấy cậu ta cũng thu cậu.” (thu là thu quý, ko quá khó hiểu nhỉ?)

“Ngụy Tích” không tranh luận với ông chuyện rốt cuộc có thu nổi mình hay không.

Cậu mới ra khỏi nơi đó, thấy quá ít về thế gian, nhiều chuyện không hiểu, chỉ có thể nắm lấy cơ hội học hỏi, đi ra ngoài, gặp được người có pháp thuật như Từ Lão Tam, dựa vào trực giác “Ngụy Tích” có thể xác định ông là một đối thủ mạnh nhưng chưa mạnh đến mức tạo thành uy hiếp trí mạng với cậu.

Kết luận này đối với “Ngụy Tích” mà nói, là tốt, nhưng cũng là không tốt. “Tốt” ở chỗ uy hiếp không phải quá lớn, “không tốt” ở chỗ tuy uy hiếp không quá lớn nhưng cũng mang lại phiền phức không nhỏ, ít nhất có thể khiến cậu chịu một ít tổn thương. “Ngụy Tích” không môn bản thân vốn đã

không có thực thể lại còn bị thương, như vậy cậu sẽ không thể tiếp tục ở cạnh A Ninh, mà cậu thì không chịu đựng được chuyện đó.

Từ Lão Tam cũng không quan tâm: “Ta sẽ nghĩ biện pháp bảo trụ dương khí trên người Ngụy Ninh không quá một năm, trong một năm này, cậu đi theo nó thì cũng không thể gây trở ngại quá lớn với nó, nhưng một năm sau, ta không dám cam đoan, còn cậu à, giúp ta kháng trụ oán khí của cửu cửu quy nhất sát trận kia đi.”

Sợi râu mép lại vểnh lên. “Nếu không gặp được con quý là cậu, muốn phá sát trận này còn phải tốn sức nhiều, hiện tại có cậu, sự tình ngược lại dễ dàng hơn, cũng không biết cậu được nuôi ở chỗ nào, sát khí nặng như vậy...” ông lắc lắc đầu, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Lúc hai người bọn họ nói chuyện không hề nói nhỏ, Từ Lão Tam nói đến kích động, thanh âm càng lúc càng lớn, theo lý mà nói thì người trên lầu cũng phải nghe được, nhưng mà lại không có ai tỉnh giấc, xung quanh vẫn an tĩnh, người ngủ vẫn ngủ.

Cách đó không xa truyền đến tiếng cú kêu thê lương, xung quanh im ắng.

Sáng sớm hôm sau, Ngụy Ninh đã bị Từ Lão Tam một chưởng đánh thức, anh xoa xoa cơ bắp ngủ đến nhức mỏi. “Đúng là bị quý đê, ở chỗ này mà mình cũng ngủ đến mê mệt, cả đêm không tỉnh một lần.”

Từ Lão Tam trừng mắt nhìn anh một cái, không biết sống chết, hoàn toàn không biết mình như vậy là vì dương khí trên người không đủ, hồn phách không vững nên lúc ngủ, ý thức buông lỏng thì hồn phách rời khỏi cơ thể, dưới tình huống như vậy đương nhiên sẽ ngủ đến mê mệt rồi, chờ cơ thể cậu ta yếu thêm chút nữa thì có ngày nằm ngủ trên giường, ngủ không tỉnh lại luôn.

Có câu nói “ngủ tới chết”, lúc người đùa giỡn sẽ nói thế, không nghĩ là chuyện này lại có thật.

Từ Lão Tam không nói chuyện xảy ra tối qua với Ngụy Ninh, Ngụy Ninh vào nhà vệ sinh ở phía sau rửa mặt một chút, hôm qua lúc ngủ không cởi quần áo, ngủ cả đêm, giờ nhăn nheo hết, Ngụy Ninh có chút không yên lòng, nhìn Từ Lão Tam nói: “Ăn mặc như vậy ra ngoài gặp người ta, không có vấn đề chứ?”

Từ Lão Tam đang lấy đồ ăn thừa trong tủ lạnh ra, Từ Lão Tam nhận được câu hỏi của Ngụy Ninh, vừa lấy đôi đũa gấp thức ăn vừa mơ hồ trả lời. “Vấn đề gì chứ, chúng ta ra ngoài làm việc, có phải đi bán tương đâu.” Không thể dùng đũa gấp chân gà, ông ta trực tiếp ném đũa đi, bốc tay ăn luôn.

Bán tương là từ để ám chỉ những người bán đứng nhan sắc hoặc thân thể để sống qua ngày.

Ngụy Ninh liếc ông ta một cái, vẻ mặt đã hiểu mà gật đầu, nếu anh mà đi bán tương thì chắc chắn chẳng ai tới mua, thật ra vẻ ngoài không tồi, mày rậm mắt to, nhìn sang lảng, tướng mạo coi như đoan chính, nhưng mà không gọn gàng, quần áo trên người không biết đã mấy hôm rồi không thay, vải trắng sắp biến thành màu đen tới nơi.

Lúc đang ăn thì ông chủ Lý từ trên lầu đi xuống, chào hỏi Từ Lão Tam và Ngụy Ninh, vợ ông đi phía sau cũng chào một câu, bọn họ ngược lại rất chịu khó, bên ngoài, người qua lại nhiều lên, cửa hàng cũng bắt đầu mở cửa.

Ông chủ Lý mới hơn ba mươi tuổi, thân thể gầy gò, tinh thần không tốt lắm nhưng ánh mắt có thể nói là có thần, sáng rõ, khiến khí chất toàn thân sáng hơn một chút, không đến mức uế oải không phấn chấn. Ông ra ngoài mua điểm tâm về, đặt lên bàn, gọi Từ Lão Tam và Ngụy Ninh lại cùng ăn.

Từ Lão Tam cũng không khách khí liền tới ngồi đó ăn, Ngụy Ninh lại từ chối thì có vẻ giả tạo đành ngồi cạnh Từ Lão Tam, cầm một chiếc bánh quây và một bát cháo, vừa ăn vừa nghe Từ Lão Tam và ông chủ Lý nói chuyện, nói những thứ ly kỳ mà bản thân gặp được, ngay cả vợ ông chủ cũng đến nghe, có chuyện gì không hiểu hoặc những chuyện nghiêm trọng về mặt cũng biến đổi.

Nếu đây là cổ đại, Từ Lão Tam không làm đạo sĩ mà làm thuyết thư khăng định làm ăn cũng rất tốt.

Phải ngồi chờ đến 11h trưa, cả buổi sáng cửa hàng chỉ có một người khách, vị khách kia cũng chỉ tùy tiện xem qua, không mua gì, về mặt ông chủ Lý không còn cách nào khác, xem ra việc làm ăn không tốt không phải ngày một ngày hai.

Đến 11h giờ, Từ Lão Tam nói mình có việc phải làm, tối lại tới, lúc đó còn phải nhờ ông ấy một chút, ông chủ Lý liền nói: “Không vấn đề, không vấn đề, ông cứ tới, tôi giữ cửa chờ ông.” Ngụy Ninh nhìn ông ấy không hề có chút giả mạo mà biểu tình rất chân thành, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, rốt cục Từ Lão Tam giúp ông ấy cái gì mà ông ấy lại nhiệt tình như vậy.

Từ Lão Tam và Ngụy Ninh đến cao ốc Phú Dân, thư ký nhìn thấy bọn họ thì tươi cười, pha trà rồi vội nói: “Chờ chút chờ chút” Sau đó đi vào báo với La Thế Văn, ngay sau đó La Thế Văn chạy tới, mời Từ Lão Tam và Ngụy Ninh vào văn phòng làm việc xa hoa kia.

Ngụy Ninh phát hiện, mới qua một đêm thôi, gương mặt La Thế Văn vốn dĩ bảo dưỡng rất tốt giờ lại có dấu hiệu lão hóa, bộc lộ tuổi tác thật sự của gã ta, trước nhìn mới hơn bốn mươi giờ lại trông như quá năm mươi. Về mặt gã ta lo lắng, nhưng lại cố trấn định, đuổi cô thư ký kia ra ngoài liền khẩn cấp đứng trước mặt Từ Lão Tam nói: “Ông nhất định phải giúp tôi một phen.”

Ngụy Ninh cảm thấy kỳ quái, không phải người đàn ông gã gặp tối qua đã đồng ý giúp gã nghĩ cách rồi sao? Chẳng lẽ người như La Thế Văn đột nhiên nổi lên thiện tâm, không làm chuyện thương thiên hại lý nữa? Ngụy Ninh cảm thấy không có khả năng.

Loại người như thế, khẳng định chỉ coi trọng tính mạng của mình, coi trọng tới mức coi tính mạng của người khác không ra gì.

Từ Lão Tam khoanh tay, làm bộ làm tịch đi tới đi lui trong phòng, đẩy lại cái kính râm đã tụt hẳn xuống mũi, ông vừa đi vừa lắc đầu rồi lại gật đầu, giống như nhìn thấu cái gì nhưng điều đó thật khó khăn, vẻ mặt nghiêm túc, cách một trời một vực với biểu tình thường ngày.

Ngụy Ninh ở bên cạnh vừa nhìn vừa buồn cười nhưng phải liếc mạng nhện xuống.

La Thế Văn hoàn toàn không có cái dáng vẻ của doanh nhân thành đạt khi lần đầu gặp mặt, trên gương mặt béo mập toàn là mồ hôi, đôi mắt trông mong nhìn Từ Lão Tam, xem ra, ông chủ mập tuy không trực tiếp hại tới gã nhưng cũng mang đến áp lực cực lớn cho gã, trong lòng Ngụy Ninh thầm vui vẻ.

Ngay lúc anh vụng trộm cười, Từ Lão Tam quay đầu, thừa dịp La Thế Văn không chú ý trừng mắt liếc anh một cái, ý bảo anh thu liễm một chút, đừng có lộ liễu đến vậy. Ngụy Ninh vội ho khan một tiếng, chỉnh lại tư thế ngồi, nghiêm trang cầm tách trà lên uống một ngụm.

La Thế Văn nhìn Từ Lão Tam này giờ không nói gì: “Chẳng lẽ ông cũng không có cách nào? Tôi nghe vài người bạn làm ăn kể về chuyện của ông, ông nổi danh ở mấy tỉnh phía nam này, người bình thường gặp ông khó hơn lên trời, tôi phải vận dụng nhiều mối quan hệ, tốn khá nhiều công sức mới tìm được ông, nếu đến ông còn không có cách thì tôi đúng là phải tự tử mất.” Gã càng nói càng thương tâm, vẻ mặt suy sụp.

Ngụy Ninh nghe xong liền hiểu, khó trách La Thế Văn nịnh bợ và đối xử khách khí với Từ Lão Tam đến vậy, thì gia đã sớm hỏi thăm về Từ Lão Tam, biết ông là người có bản lĩnh nên mới thế. Chuyện làm ăn phải dùng tới phong thủy, biết ở từng vùng khác nhau, nhất là kiểu người dùng tà đạo để làm giàu như La Thế Văn lại càng tôn thờ người như Từ Lão Tam, đừng nói đắc tội, lấy lòng còn không kịp.

Ngụy Ninh phỏng chừng gã đang muốn đứng hai thuyền, nếu Từ Lão Tam không giải quyết được vấn đề đại khái gã sẽ nghe người đàn ông kia.

Từ Lão Tam khoát tay. “Cậu không cần tăng bốc ta, ta không nhận nổi, chuyện này không phải không thể xử lý được, chỉ là...” ông lại “chặc chặc” hai tiếng, biểu tình có chút ái muội, dường như có vẻ khó nói.

Ngụy Ninh ngẩn người, đây là ý gì?

Ngụy Ninh không hiểu nhưng kiểu người sớm đã hóa cáo như La Thế Văn vừa thấy liền hiểu, gã ta lập tức đến tủ gỗ lim phía sau bàn, mở ngăn kéo, lấy ra một tập chi phiếu, phía trên viết vài chữ, lại lấy thêm một xấp lì xì nữa, cầm chung với tập chi phiếu, rồi đi đến trước mặt Từ Lão Tam, dùng hai tay cung kính mà đưa cho ông.

“Là tôi sơ sót, ông đừng trách tôi không hiểu, là do nôn nóng quá nên tôi quên mất, tôi biết quy củ của ông, tiền mừng tuyệt đối không thiếu.” Lúc La Thế Văn nói đến tiền, trong ánh mắt linh hoạt một chút, sau đó lại trầm lặng như thể chó nhà có tang.

Từ Lão Tam dùng hai ngón tay kẹp tiền lì xì kia cất vào túi áo khoác, vẫn lộ ra một mép đỏ của bao lì xì, làm xong lão mới vãnh râu mép lên: “Đêm mai, ta sẽ tới nơi này giúp cậu cúng bái hành lễ, lúc đó cậu ở chỗ này đợi ta.”

Ngụy Ninh nhìn đến ngẩn người, vẻ mặt không thể tin được mà nhìn Từ Lão Tam dáng vẻ đương nhiên nhận tiền lì xì, mình không nhìn nhầm chứ,

nhận tiền rồi, chẳng lẽ thật sự sẽ xử lý cả nhà ông chủ mập? Nếu thu quý nhất định khiến họ hồn phi phách tán, trong đầu anh loạn thành một đồng.

Tiv như trút được gánh nặng, vội gạt đầu, cung kính mời Từ Lão Tam và Ngụy Ninh ra ngoài.

Lúc đưa họ ra ngoài còn đưa cho Ngụy Ninh một túi lì xì: “Tiểu sư phụ, xin ngài hỗ trợ.” Ngụy Ninh vốn muốn trả lại, tuy giờ anh thiếu tiền nhưng loại tiền này anh cầm trong tay sợ là ngủ không an ổn.

Ngay lúc Ngụy Ninh đang muốn đẩy trả thì một bàn tay giơ qua, Từ Lão Tam trực tiếp nhận lì xì. “Cái này ta nhận giúp nó, tuy nó không phải đồ đệ của ta nhưng cũng là tiểu bối, đương nhiên phải qua tay ta rồi nó mới nhận được.” La Thế Văn ngậy ra một lúc rồi lập tức hiểu ra, không nói gì nữa, đưa họ ra cửa.

Ra ngoài, đi một đoạn khi quay lại không nhìn thấy tòa cao ốc Phú Dân nữa, Ngụy Ninh đột nhiên vươn lấy lì xì từ trong túi áo của Từ Lão Tam, vừa lấy tờ chi phiếu đó ra, nhìn thấy dãy số trên đó anh liền chóng mặt, cư nhiên có một trăm vạn, tay anh run lên, lần đầu tiên trong đời nhìn thấy nhiều tiền như vậy: “Ông thật sự lấy số tiền này?”

Từ Lão Tam phẩy tay một cái, vốn chi phiếu còn đang trên tay Ngụy Ninh đã rơi vào tay ông, ông trừng mắt nhìn Ngụy Ninh một cái: “Cái tên ngu ngốc này, cậu thì biết cái gì? Tiền bất chính chẳng lẽ không phải là tiền? Tiền chỉ là vật chết thì có khác gì....”

Nếu là vật chết, ông lại cầm như bảo bối làm gì? Ngụy Ninh không dám lên tiếng, chỉ có thể lăm bằm trong lòng.

Từ Lão Tam trực tiếp đi đến ven đường, giơ tay gọi taxi, sau khi lên xe thấy Ngụy Ninh vẫn đứng ở ngoài liền rống một tiếng: “Còn đứng đó làm gì, mau lên đây.” Người xung quanh đều bị một tiếng này làm giật mình, tất cả đều trừng mắt nhìn qua, đơ cả người, ngược lại Ngụy Ninh vì không

muốn trở thành đối tượng bị mọi người vây xem lập tức leo lên xe, đóng cửa một cái, xe phóng đi như bay.

Trong lòng Ngụy Ninh nhẹ nhàng thở ra.

Từ Lão Tam nói địa chỉ với lái xe sau đó nhắm mắt dưỡng thần, Ngụy Ninh cảm thấy nếu tạm thời mình không có việc gì thì nên tìm một công việc nào đó, kỳ thật xế chiều nay anh có một buổi phỏng vấn, phải chuẩn bị một chút.

Nhưng Từ Lão Tam không mở miệng, Ngụy Ninh cũng không dám nói, anh cười khổ một tiếng, coi như đi dạo với lão một vòng, dù sao cũng là sự phụ của Ngụy Thời, nếu ông không dạy pháp thuật cho Ngụy Thời, một hồn của mình giờ đang du đãng nơi nào còn không biết.

Nhưng mà, rất nhanh Ngụy Ninh liền hối hận.

Ông lão trước mặt không ngờ là một con nghiện mua sắm, đầu tiên ông ra ngân hàng rút tiền từ chi phiếu Từ Lão Tam đưa cho, đổi 20 vạn tiền mặt, đầu tiên đến một hiệu may thủ công, đổi quần áo và phụ kiện từ đầu đến chân, sau đó lại kéo Ngụy Ninh đến spa hưởng thụ chế độ matxa toàn thân, sau khi tinh thần sáng khoái mà ra ngoài, liền đi thẳng đến một nhà hàng năm sao cao cấp, gọi một bàn đầy đồ ăn, ăn đến no nê.

Đây đúng là kiểu tiêu tiền của bọn nhà giàu mới nổi mà.

Từ Lão Tam đúng là tiêu tiền như nước, thấy ăn xin trực tiếp cho tiền, còn chạy đến trước cửa bệnh viện, thấy có người đưa ra thì đưa cho họ một ít tiền, thoát nhìn rất xằng bậy nhưng Ngụy Ninh nhanh chóng phát hiện ra, thật ra người nhận tiền của ông tuy trên mặt đang cười nhưng vẫn lộ ra nét đau khổ, trong đó có một người đàn ông đang đứng ngăn người trong bệnh viện bị ông dúi 5 vạn vào trong tay, ông ta sửng sốt mất một lúc lâu, lúc Từ Lão Tam và Ngụy Ninh đi xa rồi đột nhiên gào khóc thảm thiết, Ngụy Ninh

quay đầu lại thì thấy người đàn ông kia quỳ trên mặt đất, dập đầu về phía Từ Lão Tam.

Ngụy Ninh hoảng sợ, muốn nói gì đó, Từ Lão Tam liền gõ đầu anh: “Có cái gì hay sao?”

Ngụy Ninh sờ sờ đầu: “Ông không tham tiền, sao lại nhận việc của La Thế Văn?”

Từ Lão Tam lắc lắc đầu: “Sao ta lại không tham tiền, ta rất tham tiền, nhưng không giữ được tiền...” Ông than thở, vẻ mặt đau khổ, Ngụy Ninh nhìn đến mức lòng hiếu kì nổi cao.

“Sao lại nói như vậy?” Ngụy Ninh hỏi.

“Làm nghề như bọn ta luôn thiếu một vài thứ, ít một vài thứ, vốn dĩ có “ngũ tệ tam thiếu”, cái gọi là ngũ tệ chính là “quan, quả, cô, độc, tàn”; tam thiếu chính là “tiền, quyền, mệnh”. Ông trời cho cậu vài thứ thì sẽ lấy đi vài thứ, đây chính là nhân quả, ta thiếu là tài vận, chỉ cần cầm tiền trong tay thì cứ như nước sông chảy xiết, tiền trong tay càng nhiều thì nước chảy càng mạnh, cứ rào rào trôi đi, đến càng nhiều thì đi càng nhanh, thế nên ta có tiền thì rất nhanh hết.” Từ Lão Tam giải thích rõ ràng tỉ mỉ, nói cho Ngụy Ninh hiểu từng chi tiết.

Trong đầu Ngụy Ninh xuất hiện một suy nghĩ chính là, vậy Ngụy Thời thiếu cái gì, ít cái gì?

Vấn đề này anh hỏi Từ Lão Tam nhưng Từ Lão Tam không trả lời mà bảo anh trực tiếp đi hỏi Ngụy Thời, chuyện này chỉ có thể hỏi chính chủ, hẳn muốn nói cho cậu biết mới được, nếu không muốn mà cậu trộm hỏi có thể sẽ bị những người này ghi hận trong lòng, thế nên dù là sư đồ cũng không nói cho nhau mệnh số của mình, mặc dù thiếu cái gì cũng đoán được rồi.

Nguy Ninh bị kéo đi dạo một ngày, đến cuối cùng không còn sức để thở, so với việc trước đây đi dạo phố cùng bạn gái còn mệt hơn nhiều.

Rốt cục, Từ Lão Tam nói đây là chỗ cuối cùng, là khu phố hàng mã phía bắc.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Khoảng Cách

Khu phố hàng mã phía bắc là một khu phố khá nổi tiếng, lúc trước Nguyễn Ninh về nhà đi mua hương nến tiền giấy đều là ra đó mua, khu phố này có tên “Phúc Thọ Phố”.

Thành phố B phần lớn là hỏa táng, bình thường khu phố này làm ăn không tồi, vàng mã vẫn được làm trên đường như trước, một người trang trí rồi một người đục lỗ. Ngoài ra con phố này còn rất thời thượng nữa, trên thị trường vừa xuất hiện Iphone bản mới thì nơi này cũng có Iphone bản giấy, về phần những thứ truyền thống như hàng mã, cây tiền, núi vàng núi bạc thì ngược lại bị chủ cửa hàng cất hết vào trong phòng.

Nguyễn Ninh theo Từ Lão Tam đến một cửa hàng nhỏ trong Phúc Thọ Phố.

Nhà hàng này chuyên bán hương nến, nhìn qua thấy làm ăn có vẻ không được tốt, hương nến bên trong bám đầy bụi, một ông già tầm tuổi như Từ Lão Tam đứng ở phía sau quầy hàng, thấy Từ Lão Tam thì ra tiếp đón. “Ông đã tới rồi.”

Từ Lão Tam đưa một túi đồ cho người đối diện. “Đồ ông muốn tôi mang tới.”

Ông lão này vội đoạt lấy, cầm cái túi gửi gửi, vẻ mặt si mê cứ như kẻ nghiện ma túy. “Đồ tốt đồ tốt, lâu rồi tôi không gửi cái vị này, cũng chỉ có ông mới có thể lấy thứ này từ tay bọn họ.”

Từ Lão Tam cũng không phải loại khiêm tốn, ha ha cười hai tiếng. “Đương nhiên, người bình thường không có năng lực này.”

Ông lão gửi một hồi cuối cùng cũng đặt túi đồ kia xuống, chỉ vào Ngụy Ninh. “Đây là đồ đệ mới của ông? Là tên thứ tám rồi nhỉ? Ông đừng có làm bậy đấy, trước bảy tên chỉ còn ba, làm đồ đệ của ông cứ như gặp phải quỷ.”

Từ Lão Tam tức giận nói lớn. “Do tôi muốn nhận chắc? Không phải bọn họ sống chết muốn tôi nhận làm đồ đệ sao tôi lại nhận, nhận cũng không được cái gì tốt, đều thất bại, sáng sớm tôi đã bảo bọn chúng đó là rìa âm giới, ai ngờ sau giờ tí bọn chúng thật sự đi đến âm giới, không về được, aiii.”

Ông lão nghe vậy cũng thở dài: “Cũng không dễ dàng, đều tại số, vẫn để tôi giúp thôi, đồ lần trước ông bảo cần tôi đã sớm chuẩn bị tốt, ông cầm lấy đi.”

Ông lão ném một bọc giấy tới, Từ Lão Tam tiện tay nhận lấy, lúc định đi ông lão kia dường như nhớ ra cái gì, đưa một món đồ cho Ngụy Ninh. “Cậu cầm lấy cái này đi, nhìn cậu như vậy sợ là gần đây hễ ra cửa là gặp họa, thứ này tốt xấu gì cũng áp chế được một ít.”

Ngụy Ninh nhận lấy thì thấy đó là một khối gỗ màu đen, được khắc thành hình thần Chung Quỳ tróc quỷ, vị thần Chung Quỳ kia trợn mắt nhìn còn tên tiểu quỷ dưới chân kinh hoàng cầu xin tha thứ, nhìn rất sống động, Ngụy Ninh yêu thích không rời tay.

Từ Lão Tam nhìn thoáng qua, nói một câu: “Ông thật sự bỏ được.”

Ông lão kia nở nụ cười: “Còn không phải thấy túi đồ kia thì vui vẻ sao, ha ha, đi đi, đi đi.”

Từ Lão Tam bị Ngụy Ninh bám theo sau đi ra ngoài.

Ngụy Ninh đi ở phía sau, vẫn cầm khối gỗ kia nhìn qua nhìn lại. “Từ sư phụ, thứ này rốt cuộc là cái gì? Nhìn qua thì chỉ như một khúc gỗ, nhưng lại vừa cứng vừa lạnh.”

Từ Lão Tam giao túi đồ cho Ngụy Ninh, chính mình tay không đi bên cạnh. “Cái đó gọi là “dương mộc”, thuộc loại gỗ thuần dương, là gỗ cũng là kim, cũng chỉ một vài nơi ở miền Nam mới có, trăm năm mới lớn được một mẫu như vậy, rất khó có được, khắc quý trừ tà, định hồn an phách, tên nhóc nhà cậu vận khí không tồi, bình thường lão Tiểu đầu có hào phóng như vậy.”

Ngụy Ninh không ngờ vật nhỏ này lại có lai lịch lớn như vậy.

Trong lòng anh hiểu, tuy là Từ Lão Tam không nói rõ nhưng nhất định ông cố ý dẫn anh tới chỗ lão Tiểu, đưa cho lão ấy cái túi đó nên lão Tiểu mới tặng cho anh khúc Dương Mộc này.

Nhưng mà anh không định hỏi nghi vấn này, nếu Từ Lão Tam không nói thẳng khẳng định có dụng ý của ông.

Chờ ra khỏi Phúc Thọ phố, Từ Lão Tam liền lấy lại cái túi, sau đó nói với anh một câu: “Cậu có thể trở về rồi, tối mai nhớ đến cửa hàng kia tìm ta, đừng đến muộn, khối Dương Mộc kia nhớ mang bên người.”

Ngụy Ninh đồng ý, hai người liền tách ra.

Một ngày một đêm không gặp “Ngụy Tích”, Ngụy Ninh nhận ra liền tự mình gọi xe quay về, tâm tình cũng coi như bình tĩnh, cho dù biết rõ về nhà sẽ thấy một con quỷ, đến bản thân anh cũng tự bội phục chính mình thần kinh thô không như người thường.

Cứ như trước giờ anh chưa từng rời đi lâu như vậy, vừa đứng trước cửa cửa, cửa đã tự động mở ra, “Ngụy Tích” đứng ở trước cửa nói với anh một câu: “Về rồi.”

Ngụy Ninh cứng ngắc gật đầu, vào phòng.

Lúc đi qua chợ anh mua hai con gà sống, cả một ít thịt và vài loại rau dưa, mang để vào trong bếp.

“Ngụy Tích” đứng ở bên cạnh yên lặng nhìn anh, Ngụy Ninh cất đồ xong thấy cậu vẫn nhìn chăm chăm mình mà không nói gì, còn tưởng rằng cậu lại định tra hỏi xem anh ra ngoài gặp ai, làm gì. Nghĩ vậy trong lòng lại bắt đầu thấy phiền.

Ngụy Ninh ngẩng đầu, nhíu mày: “Cậu nhìn tôi làm gì?”

“Ngụy Tích” nhẹ giọng nói: “Tốt xấu gì cũng lâu rồi mới thấy anh, chẳng lẽ không được nhìn lâu một chút?”

Ngụy Ninh bị câu nói của cậu làm nổi cả da gà, trên mặt hết xanh lại hồng, một người đàn ông nói cậu tâm tình với anh, thật sự rất... Ngụy Ninh cảm thấy chính mình không buồn nôn, quả nhiên năng lực thừa nhận ngày càng mạnh, anh chẳng liếc mắt nhìn “Ngụy Tích” một cái, bỏ qua cảm giác nóng nực, tháo túi găm xuống, lấy cái bài vị nhỏ từ trong ra.

“Cậu giết gà hay để anh giết?” Ngụy Ninh nhíu mày chỉ con gà kia hỏi.

“Để em.” “Ngụy Tích” nhìn như bình thường bước về phía trước, rồi trong chớp mắt đã xuất hiện trong bếp.

Trong lòng Ngụy Ninh nhẹ nhàng thở ra, đáng vẻ giết gà lần trước của “Ngụy Tích” vẫn khiến trong lòng anh sợ hãi, hiện giờ muốn anh đích thân động thủ, tuy rằng miễn cưỡng thì vẫn làm được nhưng nếu không cần miễn cưỡng thì càng tốt, anh đứng ở bên cạnh nhìn “Ngụy Tích” tay cũng không động mà cổ con gà đã bị chặt đứt, sau đó máu chảy ra, chẳng rơi giọt nào xuống đất mà chảy hết về cái bài vị kia.

Quả nhiên quý làm việc này vẫn tiện hơn, trong lòng Ngụy Ninh cảm thán một tiếng.

Đột nhiên, Ngụy Ninh nhíu mày, anh chợt nhớ Ngụy Tam thăm từng nói, việc này phải nửa đêm mới có thể làm, hiện tại căng nhất là hơn tám giờ, có phải quá sớm không? Nếu không phải không có tác dụng chẳng phải mua con gà này vô ích rồi, anh liền hỏi vấn đề này.

“Ngụy Tích” nghiêng đầu. “Không sao, nửa đêm thì tốt hơn, nhưng bây giờ cũng tạm được.”

Một khi đã vậy, vì sao Ngụy Tích nhất định phải đợi đến nửa đêm mới đến trước một phần Ngụy Tích hoạt huyết, chẳng lẽ là sợ những người trong thôn Ngụy nhìn thấy? Người trong thôn Ngụy chỉ cần đến đêm sẽ không ra khỏi cửa, chỉ cần không có chuyện gì tạo thành động tĩnh lớn thì sẽ không ai phát hiện, nhưng có lẽ Ngụy Tam thăm vì mấy chữ “cũng tạm được” này, tiếc là mình không thể làm được, mấy ngày nay đều chưa đến 12h đêm đã ngủ say như chết, hơn nữa nếu thật sự phải đợi nửa đêm thì chính “Ngụy Tích” cũng tự mình động thủ được.

Sau khi hoạt huyết, “Ngụy Tích” bắt đầu nấu cơm.

Ngụy Ninh nhiều ngày ăn cơm không như vậy rốt cục lương tâm cũng trời dậy, vén tay áo nên nói phải giúp, mang chậu đi rửa sạch. “Ngụy Tích” thản nhiên nhìn anh một cái, thật ra không cần anh giúp cậu dùng pháp lực là có thể làm hết tất cả, nhưng nếu anh chủ động đề nghị vậy “Ngụy Tích” đương nhiên không ngăn cản, ngược lại còn cố ý hạn chế dùng pháp lực, kéo dài thời gian làm cơm một chút.

Người trước mắt này, dù có ở gần hơn nữa thì cũng vẫn cảm thấy xa.

Sau khi đồ ăn được nấu xong, Ngụy Ninh chủ động bê lên bàn cơm, đợi tất cả đều dọn lên rồi anh mới ngồi xuống, mà “Ngụy Tích” cũng đoán chính ngồi ở bên trái anh, theo lý mà nói, “Ngụy Tích” là quý không cần ăn khói lửa nhân gian, nhưng mỗi lần lúc ăn cơm cậu đều lấy cho mình một chiếc bát một đôi đũa, xới một chén cơm, sau đó ngồi cạnh Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh cầm đũa ăn cơm, nếu một mình ăn cơm thì có chút tịch mịch, hai người ăn cơm vui hơn, nhất là Ngụy Ninh là người thích náo nhiệt, trước mắt chỉ có con quý này, giờ trong lòng Ngụy Ninh cũng không nơm nớp lo sợ như ban đầu chỉ vui đầu ăn cơm, ăn xong vớt bát đũa đẩy chạy ra khỏi cửa không dám quay đầu như trước nữa.

Hiện tại Ngụy Ninh ngẫu nhiên sẽ nói vài câu với “Ngụy Tích”.

“Ngụy Tích” cũng sẽ gặp đồ ăn, đương nhiên cậu không trực tiếp ăn mà đặt vào một chiếc đĩa, sau đó đồ ăn nhanh chóng lạnh xuống, theo lời “Ngụy Tích” nói thì quý ăn chính là ăn khí, không biết hương vị như thế nào.

Ăn cơm xong, Ngụy Ninh liền ngồi vào ghế salon xem tivi còn “Ngụy Tích” thì thu dọn bát đĩa xong mời từ phòng bếp đi ra ngồi cạnh anh, hai người cùng xem tivi, lòng hiếu kỳ của “Ngụy Tích” vô cùng mãnh liệt, thấy cái gì không hiểu sẽ hỏi, thường hỏi đến mức Ngụy Ninh cũng bực mình không thôi, bởi vì chính anh cũng không biết, nhưng cho dù anh không biết anh cũng không muốn bị hỏi đi hỏi lại, cứ hỏi một câu ba câu không biết nhìn cứ như đang hỏi xoáy nhau.

Thế nên Ngụy Ninh vô cùng dứt khoát lấy cái laptop cũ của mình ra, kết nối iNgụy Tíchernet, dạy “Ngụy Tích” làm sao lên mạng, làm sao tra tư liệu, làm sao nói chuyện với mọi người, sau đó nghiêm chỉnh cảnh cáo cậu có chuyện gì thì tra trên mạng, chuyện trong nước hỏi baidu ngoài nước hỏi google, chuyện phòng the hỏi tianya, không cần hỏi anh, hỏi nữa chắc anh phát điên.

Đối mặt với uy hiếp của Ngụy Ninh, “Ngụy Tích” rất ngoan ngoãn mà gật đầu đồng ý, lại còn đặc biệt chú ý xem câu “chuyện phòng the hỏi tianya” là có ý gì.

Ngụy Ninh không hiểu vì sao câu này lúc nói với bạn bè thì nói được mà giờ giải thích với “Ngụy Tích” lại cảm thấy không được tự nhiên, chỉ giải thích qua loa cho có rồi âm thầm nhẹ nhàng thờ ra.

Quả nhiên, từ ngày đó về sau “Ngụy Tích” rất ít hỏi vấn đề gì, TV vẫn bật nhưng lại không xem, chủ yếu tập trung vào máy tính, có lúc Ngụy Ninh thấy vẻ nghiêm túc của “Ngụy Tích” khi gõ bàn phím, càng nhìn càng không vừa mắt, bởi vì nhìn cậu rất vui vẻ...

Đàn ông đôi khi cũng có sự ghen tị nhằm chán, tuy rằng sau đó liền vứt ra sau đầu, tiếp tục xem ti vi.

Xem xong tiết mục trên TV, Ngụy Ninh ngáp một cái, nói với “Ngụy Tích”: “Anh đi ngủ.”

“Ngụy Tích” nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, gật đầu với Ngụy Ninh ý bảo đã biết.

Ngụy Ninh quay về phòng ngủ của mình, nằm trên giường rất nhanh đi vào giấc ngủ, một đêm cứ như vậy trôi qua. Trong phòng khách còn mơ hồ nghe thấy tiếng gõ bàn phím, lại chỉ có thể thấy màn hình máy tính phát ra ánh huỳnh quang mà không thấy được nửa bóng người.

Ngày hôm sau, Ngụy Ninh không ra khỏi cửa mà ở nhà ngủ thẳng đến hơn 12 giờ trưa, sau đó cứ lẩn qua lộn lại chờ đến tối, đến khi thời gian không còn sớm mới nói với “Ngụy Tích” mình muốn ra ngoài, buổi tối anh mới nói muốn ra ngoài, “Ngụy Tích” cư nhiên lại không hỏi một câu, hoàn toàn không giống với tác phong thường ngày của cậu, nên lúc ra khỏi cửa Ngụy Ninh chăm chú nhìn cậu một chút.

Lúc đến quán trà kia, Từ Lão Tam và ông chủ Lý đã ngồi chờ ở đó, Ngụy Ninh vừa nhìn đã cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì nhìn qua như ông chủ Lý cũng muốn đi cùng họ, anh âm thầm hỏi Từ Lão Tam, đáp án quả nhiên như anh nghĩ.

Đêm nay ông chủ Lý có chút khác thường, cứ như bên ngoài vẫn vậy nhưng bên trong thay đổi, cả người biến hóa nhanh chóng, cảm giác tồn tại mãnh liệt hơn.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Thực Hiện

Lúc này, sắc trời đã là hoàn toàn là màu đen, trong đêm không trăng không sao, có gió cũng chỉ là những cơn gió nhẹ từ bốn phương tám hướng thổi tới, còn mang theo chút mùi của đất. Mùi không nồng nhưng ngửi lâu cảm thấy khó chịu.

Tuy rằng nhìn qua ông chủ Lý hơi khác thường nhưng Ngụy Ninh cũng không để trong lòng, dạo này chuyện lạ anh gặp nhiều lắm, giờ có thấy cũng lười nhìn chứ đừng nói đến việc nổi lên lòng hiếu kỳ, thế nên anh chỉ chào hỏi ông chủ Lý một tiếng rồi đến bên cạnh Từ lão tam nhìn ông đang nghịch món đồ trong tay.

Động tác của ông chủ Lý có chút cứng nhắc, cứ như lâu rồi không đi đường. Lúc đầu cử động cứng như tượng, lúc đi còn vấp chân vào ghế suýt ngã, may mà ông nhanh chóng tay vào bàn mới đứng vững được.

Đạp cái kệ kia một cái đổ xuống đất tạo thành tiếng vang ớn.

Trong phòng yên tĩnh đột nhiên “âm” một tiếng làm Ngụy Ninh hoảng sợ, quay đầu lại nhìn ông chủ Lý. “Ông chủ Lý, ở ngay trong phòng mình ông còn suýt ngã, có phải là theo Từ sư phụ ra ngoài làm việc nên khẩn trương không?”

Ông chủ Lý từ từ ngẩng đầu, nhìn Ngụy Ninh cười, ngoài cười nhưng trong không cười, ánh mắt lạnh đến dọa người, nhìn liếc qua cứ như chỉ có lòng đen không thấy lòng trắng, trông ông cứ như con rối gỗ, thanh âm đứt đoạn: “Còn...chưa...quen...”

Ngụy Ninh miễn cưỡng cười một cái, không thể không thừa nhận ánh mắt vừa rồi của ông chủ Lý làm anh hoảng sợ.

Đi đi lại lại một hồi, động tác của ông chủ Lý thành thạo hơn, cứ như một cỗ máy bị hen rỉ sau khi được tu sửa thì vận chuyển thông thuận trở lại. Ông đi đến bên cạnh Ngụy Ninh, đứng song song với anh, nhìn Từ lão tam.

Ông dựa vào hơi gần làm Ngụy Ninh theo bản năng dịch sang một bước.

Ông chủ Lý không nhúc nhích mà vẫn đứng đó, cứ như một tấm gỗ, Ngụy Ninh đứng cạnh cảm thấy không được tự nhiên, giống như trên người có sâu lông đang bò, lúc này, cuối cùng Từ lão tam cũng chuẩn bị xong món đồ cần mang theo, dùng một mảnh vải bọc tất cả lại, buộc vào rồi đeo trên lưng.

Sau đó, Từ lão tam vỗ vỗ cái bọc trên lưng, ở trong cư nhiên có con gì kêu “hắt xì hắt xì”, Ngụy Ninh nhin không được nhìn chăm chăm vào cái túi đó, muốn nhìn rõ xem nó là gì mà có thể phát ra âm thanh kỳ lạ này.

Từ lão tam nói. “Chúng ta đi thôi.” Sau đó ông lại nhìn sang bên cạnh, nói với ông chủ Lý vẫn đang đứng thẳng tắp, mặt mũi không chút biến hóa: “Chờ đó, rồi cứ làm như những gì chúng ta đã nói.” Ông chủ Lý khô khan gật đầu.

Hai người kia làm cái gì mà bí hiểm? Đầu Ngụy Ninh mơ màng, thì ra mình không nhận ra ông chủ Lý và Từ lão tam cùng một thuyền, bình thường chỉ tỏ ra là một ông chủ bình thường, không có nét kỳ quái như của Ngụy Thời hoặc Từ lão tam, thì ra chính mình lại nhìn nhầm rồi, ông chủ Lý đây đúng là thâm tàng bất lộ.

Từ lão tam đi trước, Ngụy Ninh cùng ông chủ Lý sóng vai đi sau.

Trong đêm tối đen giơ tay không thấy năm ngón, chỉ thấy mơ hồ hình dáng của tòa cao ốc Phú Dân, nó ở cạnh khu dân cư Vạn Giai, cứ như một

người ngồi bên một con thú đang giương nanh múa vuốt, từ tòa cao ốc Phú Dân và khu dân cư Vạn Giai thổi ra một cỗ âm khí đánh về phía Ngụy Ninh, anh rung mình một cái, lạnh cả người, thiếu chút nữa đã quay lưng chạy.

Nơi quỷ quái này thật sự vô cùng dị quái.

Hình bóng của Từ lão tam phía trước dần dung nhập vào đêm đen cứ như biến mất vào trong đó, chỉ có ông chủ Lý ở cạnh là người có thể nhìn thấy, Ngụy Ninh sợ hãi quay đầu nhìn ông chủ Lý một cái, lúc này bên cạnh có người thì trong lòng sẽ kiên định một chút, đúng lúc ông chủ Lý thấy Ngụy Ninh đột nhiên dừng lại liền cất tiếng nói lạnh lẽo: “Sao.... Sao không đi tiếp?”

Nghe xong câu này, Ngụy Ninh không cảm nhận được một tia an ủi mà ngược lại còn thấy kinh hãi hơn, âm thanh này với tiếng quỷ kêu trước đây anh nghe chẳng khác gì, đều khó nghe, người sống mà có thể phát ra âm thanh thế này coi như lợi hại, ông chủ Lý nâng bàn tay cứng ngắc lên vỗ vỗ vai Ngụy Ninh, động tác bất ngờ làm Ngụy Ninh suýt nữa hét lên.

Anh rụt bả vai. “Đi đây đi đây” sau đó vội đi về phía tòa cao ốc Phú Dân, người bên cạnh dù là người sống nhưng cổ quái như những thứ không sạch sẽ, tuy rằng biết ông chủ Lý chỉ muốn an ủi anh nhưng làm vậy khiến anh sợ, can đảm của Ngụy Ninh vừa mới tìm về theo cái vỗ của ông bay hết sạch.

Đến trước cửa tòa cao ốc Phú Dân, có chút ánh sáng le lói.

Vốn phải đi ba bước thì Ngụy Ninh bước hai bước tới nơi, nhìn La Thế Văn cầm trong tay một chiếc đèn pin, vẻ mặt lo âu cùng sợ hãi mà nhìn về phía bọn họ, chờ nhìn rõ người rồi thần tình lập tức sáng lên, vui mừng bước lên đón, Ngụy Ninh chạy đến bên cạnh Từ lão tam, nghe Từ lão tam và La Thế Văn nói chuyện.

Tòa cao ốc Phú Dân này tuy nhìn qua không thu hút nhưng có La Thế Văn lập công ty ở đó nên đồ dùng bên trong và bảo an không tồi, lúc này, có hai bảo vệ đứng trong đại sảnh, thấy tlv và Từ lão tam tiến vào, họ liền bước đến giúp mấy người mở cửa ra rồi đóng lại, sau đó không nói gì mà quay lại chỗ ngồi, hiển nhiên trước đó đã nghe dặn dò của La Thế Văn.

Bọn họ không đi thang máy mà leo thang bộ.

Ở bậc thang của tầng một Từ lão tam dùng mấy hòn đá nhỏ xếp thành một trận kỳ môn nhỏ, sau đó rắc chút phấn đen lên đó, làm xong lại thêm một bậc nữa, rồi một bậc, rắc lên chút bột phấn.

Được ba bậc thang ông liền đứng thẳng dậy, đưa cho Ngụy Ninh một chiếc bình nhỏ. “Cầm lấy, làm như vừa rồi ta làm, rắc thứ này lên bậc thang, đừng rắc nhiều lại sai lệch.” Ngụy Ninh luống cuống nhận lấy, là muốn anh tự làm sao? Anh không học đạo thuật này nọ, nhờ làm hỏng thì sao?

Từ lão tam thấy anh bất động liền trừng mắt một cái. “Chẳng lẽ cậu muốn ông già tám mươi tuổi như ta còn phải còng lưng đi bảy tầng?” Ngụy Ninh vội nói. “Nào dám, tôi làm tôi làm.” Anh vói tay vào trong bình bốc một dúm bụi, tay vừa chạm vào ngón tay cứ như đụng phải cái gì đó, cả người Ngụy Ninh cứng đờ, vừa rồi anh nhìn thấy trong bình chỉ có bột phấn không có gì khác.

Chẳng lẽ là ảo giác? Tay anh lại chạm vào, không phải ảo giác, thật sự có cái gì đó...

Ngụy Ninh nhăn nhó, không dám động, ông chủ Lý đứng cạnh nhận lấy chiếc bình, nhìn vào trong một cái rồi đưa trả cho Ngụy Ninh: “Không có gì đâu, đừng sợ...” Ngụy Ninh kinh hồn táng đảm nhận lấy, nhìn thoáng qua Từ lão tam, ông đang nói chuyện với La Thế Văn căn bản không chú ý chuyện bên này, cảm giác cho dù trong chiếc bình này có cái gì cũng không

đáng bận tâm, Ngụy Ninh tội nghiệp đứng đó vài giây, cuối cùng cũng cố lấy dũng khí thò tay vào, dùng ngón tay dúm một chút bột phấn rồi thụt tay lại nhanh.

Giống như trong đó có vật gì không nên thấy, Ngụy Ninh nhìn ông chủ Lý vẫn đứng dưới anh một bậc thang, cơ thể ông chủ Lý lúc đi lên cầu thang không quá linh hoạt nên đi chậm hơn một chút, anh quay đầu, khom lưng xuống, học theo Từ lão tam mà rắc bột phấn lên từng bậc từng bậc.

Xong bảy tầng, Ngụy Ninh cảm giác thắt lưng mình không còn là của mình nữa rồi, chờ làm xong bậc cuối cùng anh thở dài một hơi, đứng thẳng người dùng tay đập đập vài cái.

Từ lão tam đứng bên cạnh râu mép vểnh lên: “Không ổn hả? Nhóc con thể lực không tốt nha...” Giọng nói kỳ quái ám chỉ thắt lưng của Ngụy Ninh, nhìn năng lực của đàn ông đều nhìn vào thắt lưng, thật ra chính là thận, thắt lưng không tốt ý là phương diện kia không tốt.

Ngụy Ninh trả lại chiếc bình cho Từ lão tam. “Ông đừng có cười cháu.”

Từ lão tam hắc hắc cười hai tiếng, không giấu cợt anh nữa.

Rốt cục Ngụy Ninh cũng nhịn không được mà mở miệng hỏi: “Từ sư phụ, trong bình này rốt cuộc có cái gì? Rắc bụi phấn ra để làm gì?” Không biết là do Ngụy Ninh sợ hãi nên nghi thần nghi quỷ hay là vừa rồi thật sự chạm vào cái gì đó nhưng không hiểu sao anh lại không nhìn được.

Theo lý mà nói, nếu thật sự có cái gì đó không sạch sẽ thì với tình trạng của anh hiện tại hẳn có thể thấy, thế nên Ngụy Ninh không dám xác định.

Từ lão tam cẩn thận mở cửa ra, không biết lại lấy gì từ trong bọc ra, vẽ loạn lên khung cửa, mãi đến khi vẽ hết cả khung cửa mới dừng tay. “Đó là vật để dẫn quỷ.”

Ngụy Ninh còn chưa kịp nói gì La Thế Văn ở bên cạnh đã sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, hai chân run lên, nhìn thấy có người còn sợ hơn mình trong lòng Ngụy Ninh thầm đắc ý, phải nói đây mới là phản ứng của người bình thường, không thể so sánh với Từ lão tam, La Thế Văn run rẩy hỏi: “Ông dẫn quý tới làm gì thế?”

Từ lão tam nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của gã trực tiếp nói: “Không dẫn ra sao mà bắt?”

Ngụy Ninh biết trong tình huống này câu nói này không đúng lắm, ông chủ mập kia rõ ràng có thể xuất hiện ngay cần gì dẫn ra? Đây là một vấn đề, còn một vấn đề khác anh cũng thấy lạ. “Từ sư phụ, sao vừa nãy không đi thang máy, chẳng lẽ thang máy không thể dẫn quý?”

Từ lão tam không kiên nhẫn phất phất tay: “Cậu cho rằng quý sẽ để một con quý khác chiếm chỗ của nó sao? Ta chuẩn bị làm việc, mấy người có vấn đề lát hỏi sau, ông chủ Lý lại đây...”

Ngụy Ninh nhớ đến trong thang máy đúng là đã có một con quý chiếm, La Thế Văn bên cạnh nghe thế mặt cắt không còn giọt máu, xem ra sau khi biết sự thật này bị đả kích quá lớn nhất thời chưa bình tĩnh được.

Ông chủ Lý bước đến đó, đứng bên cạnh Từ lão tam. Ở bên ngoài phòng làm việc xa hoa của La Thế Văn, một lát sau bước vào, Từ lão tam liền chỉ huy Ngụy Ninh bê một cái bàn ở đại sảnh vào để làm bàn thờ, Ngụy Ninh thấy kỳ quái, không phải trong phòng này có một cái bàn sao? Sao còn muốn anh ra ngoài bê bàn vào đây, Từ lão tam giải thích bảo gỗ lim không nên dùng trong cúng bái hành lễ.

Đến khi chuẩn bị sẵn àng, Từ lão tam lấy ra một ít tiền giấy đốt ở bốn hướng đông tây nam bắc, bái tế thần linh tứ phương, quý hồn qua đường, sau đó mới chính thức thực hiện.

Trong đại sảnh im ắng, bên ngoài không biết khi nào thì mặt trăng lạnh lẽo xuất hiện, Ngụy Ninh đứng dưới ánh trăng mà những người khác thì đều đứng ở nơi ánh trăng không chiếu được, Từ lão tam lấy ra một lá bùa và chu sa, để La Thế Văn cầm dao cắt lên ngón tay mình, nhỏ vài giọt máu lên chu sa. Nói cũng kỳ quái, cho dù vết thương có nhỏ thì cũng là do dao cắt, nhưng miệng vết thương kia sau khi chảy vài giọt máu thì không thấy còn dính chút máu nào.

Từ lão tam bôi chu sa dính máu vào lá bùa, viết tên La Thế Văn lên trên, vừa viết xong lá bùa bỗng nhiên bốc cháy thành tro tàn, kể đó Từ lão tam lấy từ túi ra một hình gỗ nhỏ được khắc thành người, dùng chu sa viết tên và ngày sinh tháng đẻ của La Thế Văn lên đó.

Sau đó lại mang rửa sạch rồi đặt lên bàn. Trước mặt ông có một bát sứ men xanh, bên trong có chút gạo và cắm ba nén hương, Ngụy Ninh phát hiện sau khi hình người gỗ kia được đặt lên có động đậy một chút.

Lúc đầu anh còn cho rằng mình hoa mắt, nhưng rất nhanh, người gỗ kia lại động một cái nữa, Ngụy Ninh liền khựng định bản thân không hề hoa mắt, người gỗ kia đúng là xuất quỷ, chính nó cử động, rất nhanh, một cơn gió lạnh thổi vào phòng.

Âm khí nồng đậm bỗng nhiên tràn ngập căn phòng, độ ẩm lập tức hạ thấp xuống, Ngụy Ninh trừng mắt nhìn âm khí đọng thành giọt nước trên trần nhà, sau đó, từng giọt nhỏ xuống, cùng lúc đó, dưới chân cũng ướt sũng, tất cả đều là nước.

Nước kia âm hàn lạnh thấu xương, Ngụy Ninh lạnh đến mức răng nanh va vào nhau, lúc này, vốn ông chủ Lý đang đứng sau Từ lão tam bỗng nhiên đi về phía Ngụy Ninh, đứng trước mặt anh, cầm lấy hai tay anh, cứ vậy kéo anh ngồi xuống ghế.

Vốn đã bị âm khí làm đông lạnh đến mức trì độn, Ngụy Ninh cứ như vậy tùy ông bài bố, mãi đến khi ngòi xuống ghế rồi, một lát sau anh mới kịp phản ứng, nói cũng kỳ quái, ông chủ Lý chọn chỗ này đúng chỗ trên trần nhà không bị nước nhỏ xuống, xung quanh cũng không bị âm khí ăn mòn, xem ra là nơi âm khí có tác dụng yếu nhất.

La Thế Văn đứng bên cạnh không hổ là dân buôn bán, trong lòng hiểu ngay, thấy Ngụy Ninh như vậy lập tức run rẩy bước đến, vừa đi vừa dậm chân, chà xát tay, nói với Ngụy Ninh: “Sớm, sớm biết vậy, đã mang, mang thêm quần áo.”

Ngụy Ninh không có hứng thú đáp lại, chỉ có lệ mà gật đầu.

Gió lạnh từng trận thổi qua, càng thổi càng mạnh, âm thanh rầm rầm vang vọng khắp gian phòng, thổi đến chỗ bàn thờ lại càng có vẻ âm trầm, đáng sợ.

Từ lão tam cầm một thanh kiếm gỗ đào, rung chuông, chạy quanh chiếc bàn, trong miệng lầm bầm, kiếm gỗ đào thường xuyên gõ nhẹ xuống bàn một cái, mỗi khi gõ xuống người gỗ kia lại nhúc nhích một chút.

“Thái Thượng Lão Quân, dạy ta sát quỷ, cùng ta thần phương... Trước có hoàng thần, sau có việt chương... Trước giết ác quỷ, sau trăm dạ quang. Hà thần không phục, hà quỷ mau mau nghe lệnh...” Một câu chú ngữ dài từ miệng Từ lão tam niệm ra, vừa niệm vừa quơ kiếm gỗ.

Ngụy Ninh ở cạnh nơm nớp lo sợ, dường như tất cả đều thuận lợi, kiếm gỗ trong tay Từ lão tam cứ vung lên vung xuống hoa cả mắt, được một hồi, đúng lúc này người gỗ đột nhiên phát ra tiếng rít đáng sợ, tiếng rít kia chói tai cực kỳ, cứ như tiếng móng tay cào vào thủy tinh vậy.

Ngụy Ninh vội vươn tay bịt lỗ tai lại, nhưng vẫn không có tác dụng, âm thanh kia vẫn tiếp tục nhập vào cơ thể anh như thể bay vào từ mỗi lỗ chân

lông, anh ngã khỏi ghế rơi xuống đất, mà La Thế Văn ở cạnh anh hiển nhiên càng khó chịu hơn, đau đến mức nằm bò trên đất.

Từ lão tam nhìn chăm chăm vào thứ đó, giống như có gì muốn thoát ra khỏi người gỗ, hét lớn một tiếng: “Ông chủ Lý, lúc này không ra tay còn đợi tới khi nào!”

Lúc này, ông chủ Lý đang định bước về phía Ngụy Ninh, chân trái còn đang giơ lên, ông dừng lại, dùng tốc độ cực nhanh mà đi đến bên cạnh bàn, trông như tùy ý ấn xuống cái đầu của người gỗ một cái, ông ấn một cái người gỗ kia vốn đang phát ra tiếng rít đột nhiên ngừng lại.

Ánh mắt người gỗ tỏa ra một cỗ khí đen, khí đen tràn ngập bao phủ mặt của người gỗ, mơ hồ nhìn rõ được khuôn mặt, đó chính là mặt của ông chủ mập, nó dữ tợn mà nhìn ông chủ Lý, ngũ quan không ngừng vận vẹo. “Người hại ta... người hại ta....”

Ông chủ Lý khoanh tay đứng bên cạnh, trả lời một câu: “Hại ông như thế nào?”

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Phụ Thân

Ông chủ mập vẫn ở đó gào thét thảm thiết không ngừng, đám khí đen bị hút vào đầu của hình nhân gỗ, không ngừng muốn thoát ra lại không thoát được, điên cuồng vặn vẹo gãy dựa, đám khí đen rối tung như một tầng sương mù dày đặc bao quanh người gỗ.

Ngụy Ninh nghe tiếng rít của ông chủ mập trong ngực giật thót.

Đầu anh có chút đau, lại hơi thấy buồn nôn, ông chủ mập chết oan; thiện ác có báo, thiên lý tuần hoàn; tuy rằng câu này sớm chẳng còn mấy ai tin, lúc nghe thấy còn cười nhạt, Ngụy Ninh cho rằng mình cũng thế nhưng hiện tại anh lại thực sự mong câu này là thật.

Ma xui quỷ khiến, Ngụy Ninh đi về phía bàn thờ, anh không biết mình muốn làm gì, mãi đến khi Từ lão tam hét lớn một tiếng: “Ngụy Ninh cậu làm gì thế? Còn không mau buông tử nhân khô trên tay xuống!” Ngụy Ninh giật mình, thần trí bỗng nhiên thanh tỉnh, cúi đầu liền thấy người gỗ kia trong tay mình, đồ vật trên bàn bị hất rơi xuống đất.

Ngụy Ninh luống cuống tay chân. “Cháu... không phải...”

Anh không biết phải giải thích thế nào, tự mình đột nhiên lại hất đổ đồ cúng bái, Từ lão tam khẳng định sẽ không bỏ qua cho anh, anh vừa định đặt “tử nhân khô” mà Từ lão tam nói về chỗ cũ thì đám khí đen như ông chủ mập rít lên một tiếng, từ đỉnh đầu “tử nhân khô” phá ra ngoài, đánh về phía Ngụy Ninh.

Không đợi anh kịp tránh Từ lão tam đã bước lại đây, dán một lá bùa vào sau lưng Ngụy Ninh, rồi lại lấy thêm một cái nữa ra, Ngụy Ninh thuận theo

động tác của ông mà xoay người, sau đó Từ lão tam uống một ngụm nước, phun ra, phun vào người tử nhân khối.

Mà lúc này, mặt “Ngụy Ninh” vặn vẹo, ánh mắt hung ác, gân xanh nổi lên, nghiến răng nghiến lợi, biểu tình dữ tợn cực độ, hung tợn nhìn Từ lão tam cứ như nhìn kẻ thù diệt môn, quả thực hận không thể ngay lập tức xông lên cùng Từ lão tam đồng quy vu tận.

Từ lão tam nhìn “Ngụy Ninh” cười một tiếng. “Tiểu quỷ mà cũng dám kiêu ngạo trước mặt ông đây, ông đây không bắt người thì tên ta viết ngược lại.”

Ông nói thế khiến “Ngụy Ninh” nhảy dựng lên, vừa vỗ tay vừa nhảy về phía trước, mắng Từ lão tam: “Ông là tên lão bất tử, lão bất tử, lão bất tử, già rồi cũng sắp chết rồi, vỗ vỗ tay, vỗ vỗ chân, cha chết mẹ chết con trai chết, chết chết, chết hết...”

Mặt Từ lão tam giật một cái, giật đến mức grau mép cũng dựng đứng, giơ cao kiếm gỗ đào trong tay đánh về phía “Ngụy Ninh”, “Ngụy Ninh” kêu một tiếng kỳ quái, ôm đầu lăn một vòng trên mặt đất. “Ông đánh không tới, ông đánh không tới, ông đánh tôi chính là đánh hấn, tôi xem ông đánh, xem ông đánh....”

“Ngụy Ninh” lăn vài vòng trên mặt đất sau đó lại ngồi dậy, vỗ sà nhà cười ha hả, đúng lúc này chân ông chủ Lý cử động một chút, giầy tiếp theo đã đứng phía sau “Ngụy Ninh”, tóm lấy anh, nhìn chăm chăm vào mắt anh. “Ra khỏi người anh ấy.”

“Ngụy Ninh” liều mạng giãy dụa. “Tôi không ra, không ra, chú này biết tôi, thích tôi, tôi không ra.”

Ông chủ Lý nhếch miệng nở một nụ cười cứng ngắc. “Không ra, vậy chết.”

“Ngụy Ninh” bị ông dọa, lập tức không dám cử động nữa, nước mắt lập tức chảy ra, thút tha thút thít khóc như bé con bị bắt nạt, nhưng từ ngoài nhìn vào là một người đàn ông sắp ba mươi tuổi ở nơi đó đỏ mắt bĩu môi, “Ngụy Ninh” vừa khóc vừa nói, nước mắt cứ như vòng ngọc trai đứt dây rơi xuống lộp bộp. “Mấy người thả ba của tôi, tôi mới đi ra.”

Thì ra là con của ông chủ mập kia, không biết bám lên người Ngụy Ninh từ lúc nào.

Cũng không biết từ lúc nào bàn tay của ông chủ Lý đã đặt lên cổ “Ngụy Ninh”, không biết làm gì mà “Ngụy Ninh” phát ra tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết. “A a a đau quá, đau quá, buông ra, buông, a a a a, mấy người bắt nạt tôi, mấy người đều bắt nạt tôi, đau quá, đau quá, bố ơi, mẹ ơi cứu con, đau quá, lửa đốt đau quá....”

Âm thanh thê lương khiến tử nhân khô vồn đã an tĩnh rồi lại bỗng đứng lên.

Ngay cả Từ lão tam vồn đã quen thuộc với chuyện này cũng không nhìn được mở mắt, nhưng ông chủ Lý vẫn không có phản ứng gì, vẫn cứ bóp cổ “Ngụy Ninh” như trước, sau đó một luồng khí đen từ từ bay ra khỏi đầu “Ngụy Ninh”, biến thành một đứa trẻ con 8 tuổi, đứa bé mập kia vừa ra ngoài liền ngồi ở đó khóc, khóc đến mức vai run lên.

Từ lão tam lại lấy một người gỗ ra khỏi túi giơ về phía trước, đứa bé mập đang thút tha thút thít kia thân bắt do kỷ phải chui vào đó, bên này vừa xử lý xong, bên kia La Thế Văn lại có chuyện.

Mặt gã ta trắng bệch tay vung lung tung, gào thét với không khí “tránh ra, tránh ra, mau rút đi.”. Mắt thấy đã bị bức đến gần cửa sổ, đúng lúc này đèn thủy tinh lại rơi xuống rầm một tiếng, La Thế Văn bị một lực lượng vô hình ép đến nơi đó.

Râu mép trên cằm Từ lão tam lại vểnh lên, thoạt nhìn khá phiến táo, ông bước lên, một tay túm lấy La Thế Văn đẩy gã sang một bên, rầm một tiếng La Thế Văn bị đập vào bàn gỗ lim, kêu thảm một tiếng, sau khi tỉnh lại lập tức im lặng, mặt không còn chút máu mà nhìn Từ lão tam giằng co với con quý kia.

Động tác của Từ lão tam khá thô bạo, không nói hai lời niệm chú sai kiếm gỗ đâm về phía nó, một tiếng rít thê lương truyền đến, mũi kiếm trong không khí lắc lư, một phụ nữ trung niên mập mạp xuất hiện trước mặt mọi người, Từ lão tam lại thu bà vào trong một tử nhân khô.

Từ lão tam lau mồ hôi trên trán, cuối cùng không làm gì nữa.

Ông cầm ba khối tử nhân khô, dùng dây thừng đen buộc chung lại, ba người này sống cùng một nơi chết cùng một chỗ, đến sau khi chết rồi lại cũng ở cùng nhau.

Lúc này, Ngụy Ninh đã thanh tỉnh lại, lại nghĩ lại vừa rồi mình bị tên nhóc mập đó nhập vào, trong lòng sợ hãi, lau mồ hôi lạnh đi, nói với ông chủ Lý ở bên cạnh: “Tôi bị nhóc mập đấy nhập vào từ lúc nào vậy? Sao một chút cảm giác cũng không có?”

Ông chủ Lý đỡ anh dậy, để anh hơi dựa vào người mình: “Là lúc dẫn quý.”

Người ông chủ Lý cứng ngắc, trên mặt có chút không được tự nhiên.

Ngụy Ninh suy nghĩ một chút, đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào Từ lão tam nói: “Ông sớm biết cháu bị tiêu quý kia bám theo?”

Từ lão tam trời sinh có đôi mắt âm dương, từ lúc sinh ra đã có thể nhìn thấy những thứ không sạch sẽ, vệt màu trắng đục trong mắt chinshlaf dấu hiệu của đôi mắt âm dương nên quanh năm ông mới đeo kính râm, chiếc kính râm kia thật ra cũng đã được chỉnh sửa, sau khi đeo lên có thể giảm

bớt tác dụng của đôi mắt âm dương. Chắc hẳn ông sớm thấy được tên nhóc mập kia, thế mà không nói gì cả....

Từ lão tam trừng mắt: “Ta sớm nói, cậu đến ta đã nói rồi, nhưng cậu có nghe đâu?”

Ngụy Ninh há miệng thở dốc, á khẩu không trả lời được, chẳng lẽ là do anh bị quỷ nhập vào? Bị sự thật này đả kích, Ngụy Ninh nửa ngày không nói được câu nào, anh hạ quyết tâm, qua chuyện này tuyệt đối không liên lạc với Từ lão tam nữa.

La Thế Văn nằm trên đất thở dốc cũng không có ai đến dìu gã dậy, gã đợi nửa ngày không thấy người đành phải tự mình đứng lên, kỳ thật gã không bị thương nhưng bình thường an nhàn sung sướng quen rồi, hơi bị va chạm đã giống như có chuyện lớn.

La Thế Văn bước đến. “Từ sư phụ, vậy... chuyện xong rồi?”

Từ lão tam ngoảnh đầu lại, chỉ vào ba tử nhân khô trên bàn: “Cậu mang chúng về, nghĩ cách nghiền thành bột, sau đó vẩy vào chỗ đất nhiều người đi, nếu không thì vẩy lên nền xi măng hoặc đường nhựa, không bao lâu sau ba con quỷ này sẽ hồn phi phách tán, không bao giờ đến tìm cậu nữa.”

La Thế Văn nghe vậy thở dài một hơi, gã thiên ân vạn tạ Từ lão tam, liên tục nói muốn mời ông ăn một bữa cơm biểu đạt lòng biết ơn, râu mép Từ lão tam vểnh lên, không thèm để ý: “Đừng nhiều lời, dù ăn cơm cũng là chuyện của ngày mai, hôm nay tới đây thôi, ta còn muốn quay về ngủ, xương cốt lão hóa rồi, không thể so với người trẻ các cậu, thiếu ngủ một đêm là không được.”

Ngụy Ninh ở cạnh nghe mà toát mồ hôi, La Thế Văn cũng sắp 50 rồi sao còn coi là người trẻ được nữa.

Ba khối tử nhân khô kia vẫn không nhúc nhích, thật ra cũng chỉ là hình người thô sơ, không tinh xảo, La Thế Văn tìm được một cái túi trong văn phòng, để tử nhân khô vào đó, lần này, Từ lão tam không dẫn bọn họ đi thang bộ mà đi thang máy.

La Thế Văn đến cửa thang máy, đại khái là nghe Từ lão tam nói qua trong thang máy cũng có quý, biểu tình lập tức không được tự nhiên, gã nghĩ mà sợ, nhìn Từ lão tam, cười cười: “Từ sư phụ, không phải ngài nói trong thang máy cũng không sạch sẽ hay sao?”

Từ lão tam không thèm để ý mà phát tay: “Không có gì, chỉ là tiểu quý, cùng lắm là dọa người, không hại người.”

Ông chưa dứt lời La Thế Văn đã run rẩy cầu xin: “Từ lão, ông đến cũng đến rồi, vậy giúp đến cùng đi, thuận tiện thu luôn con quý này, cho dù chỉ dọa nhưng cũng đủ dọa chết người, khó trách công ty của tôi gần đây nhiều người từ chức như vậy, e rằng là bị con quý này dọa rồi. Tôi trả giá cao hơn bình thường, có phải nên có gì khác không.”

Cầm tiền của người, làm việc cho người.

Từ lão tam lấy một lá bùa trong túi ra, lại liếm vài cái sau đó dán ngay cửa trong thang máy. “Được rồi, mai tiểu quý này sẽ buồn chết trong thang máy.”

La Thế Văn lau mồ hôi trên trán, liên tục gật đầu: “Cám ơn ngài, ngày mai nhất định phải tới ăn một bữa cơm, tôi đặt bàn ở Hải Thiên các rồi, còn tìm đến mấy bình rượu ngon nữa.”

Từ lão tam nghe thế mặt tươi cười: “Khách khí, khách khí rồi.”

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện, ra khỏi tòa cao ốc Phú Dân, La Thế Văn đến trước cửa xoay người nói vài câu với bảo vệ, mà Từ lão tam thì mang Ngụy Ninh cùng ông chủ Lý quay về cửa hàng, ông chủ Lý vừa bước

vào cả người liền mềm nhũn, ngã sang bên cạnh vừa đúng lúc ngã vào người Ngụy Ninh, Ngụy Ninh vội nâng hẳn dậy: “Có chuyện gì, có chuyện gì thế này?” Anh vội gọi Từ lão tam.

Tuy rằng đêm nay ông chủ Lý rất kỳ quái, rất dọa người, nhưng lại giúp anh mấy lần, Ngụy Ninh không muốn thấy hẳn gặp chuyện không may.

Từ lão tam bước đến, nhìn thoáng qua: “Không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì, cậu để ông ấy nằm xuống, một lúc sẽ ổn thôi.”

Ngụy Ninh đành phải đỡ lấy người ông chủ Lý, tối nay người nhà ông chủ Lý không ở đây, trong cửa hàng yên ắng, Ngụy Ninh lau một chỗ rồi để ông chủ Lý nằm ở đó, sau đấy lại lấy một tấm thảm mỏng đắp lên người hẳn.

Lúc anh đang làm thì Từ lão tam đã kéo hai cái bàn sát lại, nằm lên đó, nói với Ngụy Ninh: “Chúng ta nghỉ ngơi một lát, đến giờ dần còn chuyện phải làm tiếp.”

Ngụy Ninh ngậy ra, còn nữa à?

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Ác Đấu

Cả đêm xảy ra quá nhiều chuyện, trong lòng Ngụy Ninh vẫn có nhiều thứ muốn hỏi nhưng Từ lão tam vừa nằm lên bàn đã phát ra tiếng ngáy, trong phòng lại còn một người khác đang nằm trên đất chẳng biết trời trăng, Ngụy Ninh không còn cách nào, đành phải kéo hai chiếc bàn lại, dùng tay thuận làm gối, không qua một phút liền đi vào giấc ngủ.

Chờ anh ngủ rồi, vốn dĩ Từ lão tam đang phát ra tiếng ngáy bỗng ngời dậy.

Tinh thần Từ lão tam hưng phấn, xem ra vừa rồi là giả vờ ngủ, ông đi đến bên cạnh ông chủ Lý, mở miệng của hắn ra, đổ vào một ít rượu pha bụi lá bùa, một ngụm trôi xuống, cổ họng ông chủ Lý phát ra âm thanh kỳ quái “ọc ọc”, sau đó cơ thể run run như bị xung điện.

Từ lão tam giữ cơ thể ông, nói một câu: “Tốt lắm.”

“Ngụy Tích” xuất hiện bên cạnh, cậu nhú mày. “Hiện tại phải nhập vào sao?” Nhìn qua “Ngụy Tích” không quá thích bám lên người của ông chủ Lý, thậm chí còn bài xích, nếu không phải có nguyên nhân nào đó cậu thật sự không muốn làm vậy.

Ông chủ Lý nằm trên đất nôn ra chút nước đen, sau đó an tĩnh, Từ lão tam cầm khăn giấy lau miệng cho hắn. “Cậu không muốn? Không ít quý muốn quay về dương thế còn không được, ta cho cậu cơ hội cậu còn giận dữ cái gì.”

“Ngụy Tích” an tĩnh đứng đó, như một bức tranh thủy mặc, lộ ra vẻ tịch mịch và lạnh lẽo, cậu ngẩng đầu lên, không biết là nghĩ đến cái gì, trên mặt

mang theo ý cười, ý cười kia đánh vào lòng người, dường như khiến kẻ khác cũng cảm nhận được kỷ niệm đẹp trong trí nhớ của cậu.

“Không phải mình, đương nhiên không thích.”. “Ngụy Tích” chậm rãi nói.

“Tên quý này, ta thật không nghĩ ra, cậu muốn đi theo Ngụy Ninh phải không?” Từ lão tam lắc lắc đầu.

“Đúng thế.” “Ngụy Tích” không do dự trả lời.

“Vậy sao không thử xem có cách nào hoàn dương không, dù có chút khó khăn nhưng không phải không thể.” Từ lão tam hỏi.

Người ở cõi âm muốn hoàn dương đương nhiên vô cùng khó khăn, có thể nói gần như không có khả năng, nhưng trời đất luôn giữ một đường lui, mọi chuyện đều có ngoại lệ, có một số vô cùng ít người ở cõi âm được duyên số đưa đẩy, chiếm được mệnh số và cơ thể của người khác, quay lại dương thế. Tuy rằng thời gian sống ở dương thế sẽ không dài, nhưng mặc kệ thế nào, dù chỉ một ngày đã là tốt lắm rồi.

“Hoàn dương thì có gì hay? Vài năm không phải thứ tôi muốn.”. “Ngụy Tích” nhìn Từ lão tam, nói từng chữ từng chữ giống như xem thấu Từ lão tam nghĩ gì. Chẳng có gì ngoài việc cho cậu hoàn dương sau đó dây dưa với Ngụy Ninh vài năm, rồi lại chết, lần này chết không thể có quan hệ gì với Ngụy Ninh nữa, âm ty nhất định bắt cậu đi.

Từ lão tam vênh râu mép. “Cậu thích sao thì làm vậy đi, dù sao nếu cậu hại người tự nhiên ta sẽ đến tìm cậu, cậu đã là quý sớm không liên quan gì đến dương thế nữa, muốn làm sao thì làm vậy, sớm muốn cũng hại đến người, cậu nhịn cũng không nhịn được.”

“Ngụy Tích” nói: “Tôi không sợ.”

Từ lão tam bị khẩu khí chắc chắn của cậu làm ghen. “Đừng nói như vậy, người lợi hại hơn cậu ta cũng đã từng gặp qua, vẫn không thoát khỏi bàn tay ta được. Thôi thôi, ta nói với cậu cái này làm gì, ngược lại cậu nhanh lên đi, trời sắp sáng rồi, trời sáng thì đạo phù ta dán lên người ông chủ Lý không còn tác dụng nữa.”

“Ngụy Tích” miễn cưỡng đến bên cạnh ông chủ Lý, cơ thể khẽ động một cái biến mất tại chỗ.

Mà ông chủ Lý vốn đang nằm ở đó lão đảo đứng lên, ông nhìn thoáng qua Ngụy Ninh, nhưng không bước qua, mà nhật tẩm thắm trên đất phủ lên người Ngụy Ninh, sau đó ngồi trên ghế cách anh một khoảng, nhắm mắt dưỡng thần.

Từ lão tam nhìn cảnh này, lắc lắc đầu, dường như đang cảm khái cái gì.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, không khí không thoải mái hơn ngược lại thời gian trôi qua lại càng thêm ngưng trọng; Từ lão tam cầm la bàn, tiền cổ và trù tử trên tay, trong miệng lẩm bẩm như đang suy tính cái gì. “Giờ dần một khắc, tai ách... không được, không được, giờ dần một khắc hai mươi phân, động thổ, vẫn không được, thế lúc nào mới được đây....”

Ông tính toán hơn nửa giờ, cuối cùng đầu đầy mồ hôi, mặt trắng bệch, tay chân đều run rẩy, hiển nhiên việc tính toán này vô cùng hao tổn tinh khí. Cuối cùng, rốt cùng ông cũng tìm được canh giờ thích hợp nhất, thở dài một hơi, ngồi xuống ghế. “Đúng là già rồi, làm xong vụ này cũng phải quy ẩn, không quản mấy chuyện thất bát này nữa.”

Ông chủ lý nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích, đối với lời ông nói coi như không nghe thấy.

Từ lão tam lại tiếp tục lẩm bẩm: “Tên tiểu tử này, tính tình đúng là không hợp lão nhân ta đây, suốt ngày trương ra cái mặt như người chết, nói chuyện với ta hai câu sẽ chết hay sao? Nếu không ta đánh thức Ngụy Ninh

dậy tâm sự với ta, tiểu tử kia coi như biết điều, biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ...”

Rốt cuộc ông chủ Lý cũng mở mắt, nhìn Từ lão tam: “Ông muốn nói cái gì?”

Từ lão tam tức giận khoát tay. “Nói cái gì, bị cậu hỏi một câu cái gì cũng không muốn nói.”

Thế nên, căn phòng lại lần nữa lâm vào yên tĩnh...

Đại khái một giờ trôi qua, Từ lão tam đứng lên lần nữa. “Đánh thức Ngụy Ninh dậy, phải đi rồi.”

“Ông chủ Lý” dùng động tác cứng ngắt đứng dậy, đến bên cạnh Ngụy Ninh, Ngụy Ninh ngủ rất say, vẻ mặt yên bình, khóe miệng còn mang theo chút tươi cười, hiển nhiên không gặp ác mộng gì, ông chủ Lý có chút không đành lòng gọi anh dậy.

Hắn thở phò một hơi, một luồng sương mù xám trắng bay đến dưới mũi bị Ngụy Ninh hít vào, không quá ba giây Ngụy Ninh liền mở mắt, vừa tỉnh dậy liền tức giận. “Cái đờ, khó khăn lắm mới mơ một giấc mơ đẹp đã bị mấy người đánh thức, thật không có nhân đạo.”

Tuy rằng bất mãn nhưng cũng không còn cách nào khác, Ngụy Ninh vừa ngáp vừa ngồi dậy.

Anh nhìn ông chủ Lý ở bên cạnh, dùng mắt đánh giá một chút. “ông chủ Lý, anh không sao chứ?”

ông chủ Lý đại ra mà ừ một tiếng.

Ngụy Ninh nhìn thấy tấm thảm mỏng trên người mình. “Anh đắp cho tôi sao? Cảm ơn nhiều.”

ông chủ Lý tận lực kéo ra một nụ cười, các cơ trên mặt xô lại ngược lại trông thật vặn vẹo, hiển nhiên bản thân hẳn cũng ý thức được điều này, thu lại nét cười, lại dùng gương mặt lạnh băng. “Không, không cần cảm ơn.”

Ngụy Ninh ngược lại đã thấy quen, vỗ vỗ vai hẳn, an ủi đôi câu.

Từ lão tam nói hiện tại chỗ phải đến là khu dân cư Vạn Giai, mọi chuyện phải có một cái kết, hiện tại vừa vặn là giờ dần, hỏa thẳng, lợi cho việc phá trận diệt tà, ông vừa nói vừa dẫn Ngụy Ninh cùng ông chủ Lý đi đến khu dân cư Vạn Giai.

Trong khu dân cư yên tĩnh, cả ba đi theo đường nhỏ, bên cạnh là cây cối, lá cây thưa thớt dưới ánh trăng nhàn nhạt, bóng đen lay lắt, không nghe tiếng côn trùng kêu cũng chẳng có tiếng chim hót, yên tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy như đang đi trong nghĩa địa.

Trong lòng Ngụy Ninh có chút sợ hãi, nhìn Từ lão tam và ông chủ Lý ở bên cạnh mới an tâm một chút, Từ lão tam mang bọn họ đến dưới khu mười bốn, lấy ra một cái chìa khóa lên tầng 4, đến phòng 404, cửa vẫn khép hờ, trực tiếp đẩy ra là được.

Bên trong vẫn có những lá bùa, trên đó còn in dấu chân hỗn độn, lần trước Ngụy Ninh đến không thấy, chẳng lẽ là Từ lão tam để lại? Nhưng nhìn những dấu chân đó lớn có nhỏ có, không thể nào là của một người, trong lòng Ngụy Ninh căng thẳng, chẳng lẽ là quỷ? Đến cả bùa mà bọn họ cũng giẫm lên? Trong lòng Ngụy Ninh lộn tùng phèo, sợ đến run người nhưng vẫn phải cố nhìn thẳng.

Lần này Từ lão tam không làm bàn thờ mà trực tiếp dùng chu sa và máu gà vẽ một trận pháp trên mặt đất, sau đó ném gạo vào khắp nơi trong phòng, kẻ đó lại để Ngụy Ninh và chính ông đứng trong trận pháp, ông chủ Lý thì đứng ngoài.

Từ lão tam ngồi xếp bằng dưới đất, tay làm thành động tác kỳ quái, hai tay úp vào nhau, ngón cái chỉ xuống dưới, thì thào tự nói.

Theo âm thanh của ông, Ngụy Ninh cảm giác cả tầng 14 dường như hơi chấn động, phát ra tiếng ong ong, anh nhìn không được ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó bị dọa cho sợ, thế giới bên ngoài cứ như thành thế giới khác.

Bên ngoài mây đen phủ kín trời, càng ngày càng nhiều, giống như có cái gì đó đang rục rịch ở bên trong. Không riêng gì khu dân cư Vạn Giai mà còn cả tòa cao ốc Phú Dân cũng tỏa ra luồng khói đen như vậy, chúng dần lên cao, đem khí đen ở quanh vùng này hút hết về đây, đồng thời từ từ nhập lại, rốt cục, hai luồng khí đen cũng thành một, một luồng khí đen khổng lồ như cơn lốc bay về phía tầng 14.

Thấy cảnh này Ngụy Ninh thiếu chút nữa tự cắn đầu lưỡi.

Nhưng Từ lão tam đến liếc cũng không buồn liếc một cái, chuông đồng trong tay đang lắc đing đing không ngừng, theo âm thanh này nền của tầng 14 càng ngày càng chấn động mãnh liệt, Ngụy Ninh có chút hoài nghi, tầng này có thể hay khốc cứ như vậy bay lên.

Luồng khí đen kia không ngừng lượn quanh tầng 14, tốc độ ngày một nhanh, vô số quỹ ảnh ở trong kê rít như điên, Ngụy Ninh cảm thấy sợ hãi của mình đau nhức, anh ôm đầu, miễn cưỡng kiềm chế, cố gắng trấn định tinh thần ngồi cạnh Từ lão tam.

Từ lão tam càng ngày lắc chuông càng nhanh, đing đing đing đing, một tiếng lại một tiếng, tiếng này vừa vang lên tiếng khác đã tiếp bước, theo âm thanh này, Ngụy Ninh nhìn thấy từ sàn nhà thoát ra mười mấy bóng đen. Đầu tiên chúng mờ mịt nhìn xung quanh giống như không biết đây là đâu, sao mình lại ở đây, đi loạn trong phòng, thậm chí còn định hướng về phía

Từ lão tam và Ngụy Ninh nhưng lại bị trận pháp cản lại, cả đám bị trận pháp làm bốc cháy phát ra tiếng rít chói tai.

Từ lão tam đứng lên, ngửa đầu, tiếp tục lắc chuông đồng, miệng hét to.

“Lệ quý cũng có tâm, thế sự vốn có phân chia, các người còn do dự cái gì? Còn không nhanh đi, nhanh đi, nhanh đi!”

Ba tiếng “nhanh đi” vang lên như tiếng sấm, trực tiếp đánh thức những bóng đen đó. Chúng ngừng lại một chút, rít lên rồi bay về phía luồng khí đen kia, nhập vào với nó, không phân rõ đâu là đâu, chỉ thấy đám khí đen quay cuồng như nước sôi.

Đúng lúc này, ông chủ Lý vẫn đứng ngoài trận nhưng không bị bóng đen ảnh hưởng đến bỗng nâng chân lên, đi về phía cửa sổ, hẩn bình tĩnh nhìn về phía trận đấu chưa phân rõ thắng thua, chuyện tiếp theo lại khiến Ngụy Ninh trợn mắt há mồm. Anh nhìn thấy từ dưới chân ông chủ Lý tỏa ra một cỗ sương mù trắng xám, cỗ sương mù kia tràn ngập trong không khí, dày đặc đến mức giơ tay không thấy năm ngón.

Trong lòng Ngụy Ninh nháy dưng, một ý tưởng dường như không thể nảy ra khỏi đầu, anh thấy khiếp sợ ý tưởng này của mình, không thể nào? Anh mạnh mẽ đứng dậy, muốn nhìn rõ người phía trước rốt cuộc là đang làm gì? Nhưng sương mù quá đặc, anh không thấy rõ, nhưng là có thể thấy bóng dáng người đứng bên cửa một cách mơ hồ.

Bóng dáng quen thuộc như thế, anh đã từng thấy rất nhiều lần.

Oán khí màu đen va chạm với sắc xám trắng cứ như sinh tử đại địch, lúc giao triền nhất định phải tiêu diệt, căn nuốt đối phương, thực lực hai bên tương xứng, nếu nuốt lấy đối phương thì thực lực của mình tăng lên nhiều.

Tâm trí của oán khí màu đen đã lung lạc, chỉ còn lại bản năng của quý hồn, hưng phấn mà rít gào, xông về phía sắc xám trắng, há miệng cắn nuốt,

chúng bay đến, lại lùi xuống, diện mục dữ tợn vì hưng phấn quá độ mà càng thêm đáng sợ và vận vẹo. Nhưng đám sương mù kia như tơ như lũ, chậm rãi như tằm ăn rồi cắn nuốt oán khí màu đen, đồng thời, mười mấy bóng đen kia cũng cắn nuốt hồn phách của oán khí kia.

Ngụy Ninh nắm chặt tay, vẻ mặt khẩn trương, anh muốn chạy ra khỏi trận pháp, nhưng nghĩ đến lời Từ lão tam phân phó, lại càng lo lắng chính mình không có pháp thuật mang lại phiền toái nên chỉ có thể nén sự lo lắng lại mà ngồi xuống, Từ lão tam vẫn không nhúc nhích, chỉ có chiếc chuông trong tay vẫn vang liên hồi như đòi mạng.

“Đình đang... đình đang... đình đang đình đang...”

Ngày càng nhanh, ngày càng mạnh, đến cả Ngụy Ninh nghe xong tim cũng đập thành thịch.

Đột nhiên, tiếng sấm rền vang trong không trung.

Từ lão tam lập tức mở mắt, chuông đồng trong tay lay động lại càng nhanh, đồng thời hét về phía ông chủ Lý: “Nhanh lên, nhanh lên, trời sắp thay đổi.”

Dựa vào tiếng thét của ông, tốc độ của đám sương mù dưới chân ông chủ Lý ngày càng nhanh, từng đợt lại từng đợt như sóng dữ đánh về phía đám khí đen kia, có lẽ là sắp chết nên cỗ oán khí đó cũng phản công mạnh mẽ.

Từ lão tam nói một câu “Đừng động” sau đó bước ra khỏi trận pháp, ông cắn đầu lưỡi, phun máu về phía đám khí đen kia, nói cũng kỳ quái, khoảng cách xa như vậy, giọt máu kia lại văng về phía đám khí đen không chệch tí nào, chỗ khí đen nào bị máu văng vào liền phát ra tiếng “xèo xèo”.

Từ lão tam lại nhổ một ngụm máu nữa, nhổ đến ba lần mới ngừng lại, sau đó cơ thể ông nghiêng một cái, miễn cưỡng chống vào cửa sổ mới

không ngã xuống.

Máu đầu lưỡi của thuật sĩ pháp sư đều là tinh khí của họ, thiếu một chút cũng tổn hại vô cùng, lần này xem ra Từ lão tam phải trả bất kì giá nào, tổn hao bao nhiêu pháp lực, thân thể bị thương cũng phải bắt được đám oán khí màu đen này.

Sau hành động của ông, đám oán khí màu đen kia cuối cùng cũng lui lại, sau đó bị sát khí của đám sương mù cùng mười mấy bóng đen cuốn lấy, từng chút cắn nuốt, cuối cùng trên trời đánh xuống một tia sét, phá vỡ tình hình, Từ lão tam nghiêng ngả quay lại trận pháp, ngồi xuống, lấy ra một bình rượu, uống ba ngụm lớn sau đó dùng tay áo lau miệng.

Ông lấy lá bùa đã chuẩn bị sẵn ra, khoảng hai ba mươi lá, đốt hết tất cả.

Những bóng đen đó nhào về phía trận pháp, phát ra tiếng rít không ngừng. Từ lão tam hét về phía chúng.

“Thiên địa hữu tình, chúng sinh lâm nạn, ta người có duyên, cho người sống lại, còn không nhanh đến.”

Những bóng đen đó do dự một chút, hai mặt nhìn nhau rồi từng cái từng cái bay về phía một cái bát bên trong trận pháp.

Ngụy Ninh nhìn thấy trong cái bát kia có rất nhiều bóng đen, rõ ràng nhà ông chủ mập cũng trong đó, tên quý con từng bám vào người anh còn bay ra làm mặt quý với anh rồi mới bay vào khiến Ngụy Ninh dở khóc dở cười, mặt nó vốn đã bị lửa thiêu làm biến dạng, không cần làm mặt quý doajngwoiwf.

Ngụy Ninh nhìn thoáng qua Từ lão tam, may là không nhìn nhầm.

Vừa rồi Từ lão tam còn quát một tiếng trung khí mười phần, bây giờ liền phịch một tiếng ngã trên mặt đất, Ngụy Ninh bị ông dọa sợ, vội nâng ông

dậy, sắc mặt Từ lão tam như giấy vàng, hô hấp mỏng manh, nhìn qua cứ như sắp không sống được bao lâu, Ngụy Ninh nhất thời luống cuống, lấy điện thoại di động ra định gọi cấp cứu lại bị “ông chủ Lý” ngăn lại.

“Không cần gọi, không có tác dụng đâu.” Giọng “ông chủ Lý” cũng có chút suy yếu, hần trực tiếp mở cái túi mà Từ lão tam luôn mang bên người ra, lấy ra một cái chai. “Cho ông ấy uống đi.” Ngụy Ninh làm theo, rót chất lỏng trong cái chai đó cho Từ lão tam uống.

Làm xong, anh nhìn gương mặt cứng ngắc như quan tài của “ông chủ Lý”, có chút do dự hỏi.

“Cậu là A Tích?”

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Trở Về

Ông chủ Lý an tĩnh ngồi ở bên kia, nhìn Ngụy Ninh, dùng âm thanh cứng nhắc trả lời: “Đúng vậy.”

Ngụy Ninh nghe xong trong lòng có một cảm giác không thể nói rõ, thì ra không phải ông chủ Lý thật nhiệt tình mà do “Ngụy Tích” vẫn luôn giúp đỡ anh, nhưng mà, Ngụy Ninh quay đầu lại cảm thấy có chút sợ hãi, “Ngụy Tích” cứ như vậy chiếm cứ cơ thể của ông chủ Lý, vậy ông chủ Lý đâu?

Lúc này, khí đen từng bao phủ bầu trời đã tiêu tán không còn. Phía chân trời vang lên từng đợt sấm, tia chớp cắt qua trời đêm như bầu trời đang giương nanh múa vuốt, trời nổi giận vạn vật đều run rẩy.

Trong phòng tối đến mức giơ tay không thấy năm ngón, chỉ có khi chớp lóe lên mới thấy rõ ràng, Ngụy Ninh nhìn sắc mặt ông chủ Lý tái nhợt như người chết, đôi mắt lại sáng kinh người, nhìn hẩn xong cơ thể như bị kim châm.

Từ lão tam vẫn nằm trên mặt đất không nhúc nhích, không biết bao giờ mới tỉnh, dưới tình huống như vậy Ngụy Ninh cũng không dám di chuyển ông lung tung, chỉ có thể chờ ở đây, anh có chút nôn nóng mà đi đi lại lại, đi vài bước lại liếc nhìn ông chủ Lý.

Cuối cùng, anh nhịn không được mà mở miệng. “Từ nay trở đi cậu cứ thế này mãi?”

“Ngụy Tích” nhắc chân, đi về phía Ngụy Ninh, một tia chớp đánh xuống cắt ngang bầu trời, nháy mắt ánh sáng chiếu khắp phòng, Ngụy Ninh bị

tiếng nổ này làm giật mình, lại thấy “Ngụy Tích” cứ như vậy vô thanh vô tức đi đến trước mặt mình càng hết hồn hơn.

“Anh thích em như thế này?”. “Ngụy Tích” vươn tay tóm lấy bả vai Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh nhân cơ hội trốn nhưng trốn không được, đừng nhìn động tác của “Ngụy Tích” cứng đờ không linh hoạt, trên thực tế tốc độ cực nhanh, vai Ngụy Ninh bị tóm lấy, ngón tay bấm sâu vào thịt đau đến mức nhe răng trợn mắt: “Ao... shhh.... Buông tay, buông tay, vai sắp lìa luôn, cậu dùng nhiều sức thế làm gì.”

“Ngụy Tích” vội buông anh ra, dường như giải thích. “Tại, tại em chưa quen.”

Ngụy Ninh xoa xoa chỗ vai bị bóp, nghe cậu nói như vậy cũng không so đo nữa, theo ý của “Ngụy Tích” thì cậu không quen với cơ thể này nên lúc ra tay độ mạnh yếu chưa kiểm soát được. “Dáng vẻ này của cậu đúng là nhìn không quen.”

Dáng vẻ trước kia, dù là quý nhưng xét về diện mạo so với ông chủ Lý thì không biết tốt hơn bao nhiêu, Ngụy Ninh nhìn gương mặt kia quen rồi, đột nhiên đổi sang gương mặt này, chênh lệch quá lớn, tâm lý chưa kịp điều chỉnh.

“Anh không thích?”. “Ngụy Tích” lại hỏi một câu.

Ngụy Ninh không kiên nhẫn nói. “Đương nhiên không thích, đây cũng không phải cơ thể nguyên bản của cậu, đây là người khác, thoát nhìn thật kỳ quái, nhìn thế nào cũng không quen.”

“Ngụy Tích” như suy nghĩ điều gì, một lúc sau mới thấp giọng nói. “Em cũng không thích.”

Cơn mưa rào bên ngoài cuối cùng cũng tạnh dần, tiếng sấm tiếng chớp khiến người run rẩy cũng giảm bớt, chỉ còn tiếng mưa rơi tầm tã, cửa sổ không đóng mà đang mở rộng, mưa hắt vào sàn nhà, trên mặt đất nhanh chóng bị ướt nước, trận pháp trên mặt đất cũng bị nước rửa trôi.

Ngụy Ninh không còn cách nào khác liền kéo Từ lão tam đi ra ngoài, đến cầu thang chờ mưa tạnh, “Ngụy Tích” đứng ở bên cạnh, nói với anh. “Để em làm.”

Ngụy Ninh không để ý đến cậu, cậu xuống tay không biết nặng nhẹ, nhờ làm gãy mấy cái xương của Từ lão tam thì sao được, vẫn là chính mình làm tốt hơn, dù sao cũng không xa, nhưng mà đừng nhìn Từ lão tam vóc dáng không cao nhưng mà vô cùng nặng.

Ba người đến cầu thang, Ngụy Ninh đặt Từ lão tam dựa vào tường, chính mình ngồi trên bậc thang, “Ngụy Tích” cũng đi tới, dùng động tác cứng đờ ngồi xuống cạnh anh.

Ngụy Ninh nhìn cậu một cái. “Sao cậu lại quen Từ lão tam?”

Vấn đề này từ lúc nhận ra “Ngụy Tích” anh đã muốn hỏi, hai người ăn ý như vậy, quan hệ khẳng định không phải nhất thời, “Ngụy Tích” đến giúp đỡ nhất định là đã sớm thương lượng rồi, chỉ có anh là không biết gì, Ngụy Ninh nghĩ đến đó lại cảm thấy không thoải mái.

“Ngụy Tích” nhận ra anh không vui, có chút lo lắng mà nhìn anh. “Chính là vào buổi tối mà Từ lão tam gọi điện tìm anh ra ngoài.”

Ngụy Ninh gật đầu, ý nói mình đã biết, sau đó lại hỏi tiếp. “Sao cậu lại nghe lời ông ấy? Chẳng lẽ vì anh?”. Anh trừng mắt nhìn “Ngụy Tích”. “Đừng có nghĩ gạt anh, đừng nói cậu không lừa được anh, giờ có là anh sau này anh cũng sẽ biết sự thật.”

“Ngụy Tích” không thể khống chế cơ trên mặt, mặt co rút một chút. “Em không lừa anh, vì Từ lão tam nói có cách bảo trụ dương khí trên người anh, răm tháng bảy sắp đến, tuy em có cách bảo vệ anh nhưng cách kia cũng gây một chút tổn hại với cơ thể anh.”

Thì ra có chuyện như vậy, lý do này Ngụy Ninh có thể tiếp thu.

Vốn anh cũng cảm thấy kì quái, theo lời Ngụy Thời nói thì nếu người sống thường xuyên tiếp xúc với vật của cõi âm, qua thời gian dài dương khí sẽ ít đi, hỏa diễm cũng ngày càng yếu, đến cuối cùng trở thành nửa người nửa quỷ, chính là bị quỷ trực tiếp kéo đi. Chính mình bị “Ngụy Tích” đi theo lâu như vậy mà vẫn an ổn sống khỏe định có nguyên nhân khác.

Tiếng mưa rơi ào ào, trong cầu thang vô cùng yên tĩnh. Mưa nhỏ đi một chút, trời sáng hơn một chút.

“Ngụy Tích” đoan chính ngồi bên cạnh, ánh mắt thường trộm liếc Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh bị cậu nhìn đến không thoải mái, rõ ràng là khuôn mặt của ông chủ Lý không biết tại sao anh lại nhìn thành “Ngụy Tích”, anh lấy một điếu thuốc trong túi ra, châm lửa, hít một hơi, trong bóng đêm phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Ngụy Tích” ở bên cạnh dùng âm thanh cứng ngắt nói: “Đừng hút nhiều thuốc như vậy.”

Ngụy Ninh cười một tiếng, trên mặt mang chút mơ hồ nhìn màn mưa. “Thỉnh thoảng anh mới hút mấy điếu, nhưng anh muốn hút nhiều một chút, ung thư rồi, vừa vắn trả mạng lại cho cậu, cậu không cần đi theo anh nữa, an tâm mà vào vòng luân hồi.”

“Ngụy Tích” đột nhiên vươn tay dập tắt điếu thuốc. “Em không cần mạng của anh, cũng không hận anh.”

Ngụy Ninh run lên, bị khí lạnh đột nhiên tỏa ra từ người “Ngụy Tích” làm cho nổi da gà, “Ngụy Tích” nghiêm túc, cậu ấy thật sự không muốn mệnh của anh, ngược lại còn cố gắng bảo vệ anh, nói có kì quái không, một con quỷ luôn mồm nói muốn anh làm vợ nó nhưng lại trăm phương nghìn kế giúp anh sống sót trên dương thế, nhìn đi nhìn lại đều thấy đấu nhau chan chát.

Ngụy Ninh nghiêm túc nhìn “Ngụy Tích”. “Vậy vì sao cậu đi theo anh?”

“Ngụy Tích” im lặng, giống như có chút khó nói, gương mặt của “ông chủ Lý” tái nhợt, cơ trên mặt vạm vạp lộ ra biểu tình quý dị, Ngụy Ninh nhìn thấy đôi tay của “ông chủ Lý” hơi run run.

Ngụy Ninh đợi một lát, “Ngụy Tích” vẫn không trả lời.

Cuối cùng, anh không có kiên nhẫn chờ nữa, thất vọng mà thở dài, vút tài thuốc xuống vũng nước trên mặt đất.

“Không nói nữa.” Anh đứng lên, đi qua xem Từ lão tam như thế nào rồi, nếu còn chưa có phản ứng thì mặc kệ “Ngụy Tích” nói sao anh cũng phải đưa ông tới bệnh viện.

Đột nhiên, Ngụy Ninh nghe được “Ngụy Tích” nói rất nhỏ phía sau. “Em thích anh.”

Động tác của Ngụy Ninh sững lại, Từ lão tam đang được anh đỡ dậy ngã sầm một cái xuống đất, trong lòng Ngụy Ninh kinh hoàng, không biết tại sao mặt bỗng dưng nóng lên, anh tóm chặt tay mình, không quay đầu lại cũng không có phản ứng gì, coi như không nghe thấy, lại đỡ Từ lão tam dậy.

Từ lão tam bị đập một phát cuối cùng cũng tỉnh lại.

Ông xoa đầu mình, oán hận nói: “Là ai đánh vào đầu ta ta tìm nó tính sổ, ôi, đau chết ta.” Ông rên rỉ vài tiếng, Ngụy Ninh đứng bên cạnh không phản ứng, mặt căng thẳng, ho khan một tiếng, Từ lão tam đột nhiên nhảy dựng lên: “Giờ là lúc nào rồi, lúc nào rồi?”

Ngụy Ninh nhìn di động: “Giờ hơn 5 giờ bảy phút.”

Từ lão tam vỗ đùi: “May mà kịp, chúng ta đi mau, đi mau, ông chủ Lý còn phải hoàn hồn, sau đó tới Khai Bình Tự, giao cái bát này cho phương trượng ở đó.”

Ngụy Ninh nhìn ông cẩn thận cầm cái bát trong tay: “Từ sư phụ, cả nhà ông chủ mập cũng ở trong phải không? Những cái bóng đen đêm qua chính là những người chết oan trong trận hỏa hoạn đó phải không?”

Từ lão tam vừa dọn đồ đạc vừa gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, mấy cái tử nhân khô ta đưa cho La Thế Văn kia là giả, cả nhà ông chủ mập đều bị ta thu vào trong cái bát này, chờ ta mang nó đến Khai Bình Tự để nó ít nhiều hưởng chút hương khói, nghe chút kinh thư, có lẽ không bao lâu chúng có thể nhập luân hồi.”

Ngụy Ninh khâm phục nhìn Từ lão tam: “Tuy rằng nhìn qua ông không giống người tốt, nhưng trên thực tế thì rất tử tế.”

Từ lão tam nghe vậy tức giận cao giọng nói: “Lão già này nhìn qua có chỗ nào không giống người tốt? Câu này của tên nhóc người ta sẽ nhớ, còn nữa, chiều nay ta đi ăn cơm với La Thế Văn, cậu cũng phải đến.”

Ngụy Ninh nhất thời nhăn nhó: “Không phải chứ? Cháu cũng phải đi?”

Từ lão tam khà khà cười hai tiếng: “Tiệc rượu tốt như vậy, không ăn không phải lãng phí sao? Lại nói, La Thế Văn còn phải trả ta một khoản tiền nữa, đó là quy củ, tên nhát gán kia không dám không tuân thủ.”

Khóe miệng Nguyễn Ninh giật giật, không nghĩ đến giờ mà Từ lão tam vẫn không quên moi tiền của La Thế Văn, anh nhin không được nói: “Ông không giúp hăn ta tử tế, phá cừ cừ quy nhất sát trận mà hăn ta dùng để bảo vệ mạng, không biết La Thế Văn sẽ làm ra chuyện gì, vậy mà ông còn đi đòi tiền hăn...”

Từ lão tam trừng mắt nhìn Nguyễn Ninh một cái: “Trẻ con không dạy nôi, gỗ mục không khắc nôi, nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đối nghịch với cái gì cũng được nhưng đừng đối nghịch với tiền, hơn nữa, chuyên này ta không làm tử tế chỗ nào? La Thế Văn muốn bắt cả nhà quý mập mập lại chẳng lẽ ta không làm? Ta lấy tiền, đó là chuyện kinh thiên địa nghĩa, không phải áy náy trong lòng.”

Nguyễn Ninh nghe thế ánh mắt có chút suy tư, thì ra còn có đạo lý này.

Anh đột nhiên cảm thấy quả là La Thế Văn tạo nghiệp rất nhiều, ông trời có mắt để gã ta gặp phải Từ lão tam. Thế nên Nguyễn Ninh rất vui vẻ mà đồng ý Từ lão tam, ăn cơm chỉ là chuyện nhỏ, thấy hậu quả La Thế Văn phải chịu mới là quan trọng, nghĩ đến đây Nguyễn Ninh đã cảm thấy bữa ăn kia cũng không quá khó ăn.

Ba người thừa lúc vắng vẻ người liền quay về cửa hàng của ông chủ Lý, lúc bước vào cửa hàng Từ lão tam vội đốt một lá bùa thả vào trong nước, đưa chén nước đẩy cho ông chủ Lý, ông chủ Lý – thực r là A Tích nhận lấy uống một ngụm cạn sạch.

Vừa nuốt xuống, cơ thể ông chủ Lý co giật như động kinh, sau đó ngã vật xuống đất, bất tỉnh nhân sự, Từ lão tam ấn vào nhân trung ông chủ Lý, ấn đến sắp chảy máu ông chủ Lý mới tỉnh. Đợi ông chủ Lý tỉnh lại đốt một lá bùa khác thả vào nước, ông chủ Lý uống đến sạch nước ho khan liên tục, nước mắt nước mũi chảy ra.

Đợi khi bình ổn lại, cuối cùng cũng chống vào bàn đứng dậy. “Ngài làm xong rồi?”

Từ lão tam gật đầu: “Mấy ngày này cậu phơi nắng nhiều, ít đi lung tung, không cần làm chuyện đó với vợ, mấy ngày sau có thể sẽ sinh bệnh, chăm sóc vài ngày là ổn, sẽ không có di chứng gì nữa.”

ông chủ Lý thở dốc: “Tôi hiểu, tôi hiểu, chỉ cần ông giúp tôi sửa lại cửa hàng này, tôi chịu chút tổn thương có đáng gì, trong nhà tốt là được rồi.”

Ngụy Ninh muốn về nhà một chuyến, nói với Từ lão tam một câu rồi chào ông chủ Lý một cái, ông chủ Lý hẹn anh lần sau quay lại chơi, Ngụy Ninh cũng đồng ý, lúc đi ra khỏi cửa, Ngụy Ninh thấp giọng nói.

“A Tích, về nhà thôi.”

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Làm Bị Thương

Một người một quỷ quay về nhà, vừa bước vào Ngụy Ninh không cho “Ngụy Tích” cơ hội nói chuyện, chỉ vớt lại một câu “Anh muốn ngủ một lát, mệt chết đi.” rồi bước thẳng vào phòng ngủ, “Ngụy Tích” nhìn bóng lưng của anh biến mất sau cánh cửa, không đuổi theo mà cầm notebook trên bàn bật lên chơi.

Cả đêm không ngủ, xảy ra nhiều chuyện như vậy, tinh thần lúc nào cũng ở tình trạng căng thẳng cực độ, một khi được thả lỏng thì đặc biệt cảm thấy rã rời, Ngụy Ninh vừa đặt mình xuống thì ngủ lơ, nhưng mà anh ngủ cũng không an ổn, lúc nào cũng cảm thấy có người gọi văng vẳng bên tai: “Ngụy Ninh, Ngụy Ninh, lại đây, lại đây, theo ta —— ”

Ngụy Ninh không ngủ được, tiếng gọi khiến anh buồn bực, mắng một câu: “Cút cho ông, đừng có xuất hiện trước mặt ông nữa.”

Ngụy Ninh mắng xong âm thanh kia đột nhiên ngừng lại.

Không bị người khác làm phiền, Ngụy Ninh trở mình một cái, cuối cùng cũng ngủ thoải mái. Lúc này, “Ngụy Tích” đang dùng máy tính trong phòng khách đột nhiên cảm giác được cái gì đó, thân ảnh trong phòng khách biến mất, giây tiếp theo xuất hiện ở đầu giường Ngụy Ninh.

Mà lúc này Ngụy Ninh còn đang ngủ không biết gì, “Ngụy Tích” cúi người, từ từ đến gần Ngụy Ninh, cẩn thận đánh giá gương mặt Ngụy Ninh, sau đó lại duỗi tay ra chạm vào người Ngụy Ninh rồi nhanh chóng thu tay về, mở bàn tay ra cẩn thận nhìn.

Giữa lòng bàn tay xuất hiện đám bụi màu đen.

Tay “Ngụy Tích” khẽ lắc đám bụi đó liền biến mất trong không khí. Sắc mặt “Ngụy Tích” rất khó coi, ngay dưới mắt mình mà Ngụy Ninh lại bị người khác ám toán, nhìn thế nào cũng không tiếp thu được chuyện này, bởi vì chính mình ở ngay bên cạnh Ngụy Ninh. Bởi vì “phân thân” mà cậu để lại bên cạnh Ngụy Ninh không hề cảm nhận được dị động gì nên chuyện này chắc chắn xảy ra ở nơi cậu không đi theo anh, nói vậy, chỉ có một nơi – thôn Ngụy.

“Ngụy Tích” xốc chăn của Ngụy Ninh lên, cũng nằm lên giường, ôm lấy anh.

Ngụy Ninh vốn đang ngủ ngon đột nhiên lại xuất hiện một cỗ khí lạnh xuất hiện, nhiệt độ hạ thấp xuống dưới, Ngụy Ninh cảm thấy lạnh, tay vô ý thức mà kéo chăn trùm vào người, bọc mình lại như con kén, nhưng mà vẫn thấy lạnh, luồng khí lạnh này ở ngay bên cạnh anh, tứ chi giao triền, Ngụy Ninh muốn chạy nhưng luồng khí lạnh này bám theo anh như hình với bóng, cuối cùng anh không chịu nổi, nghiêng răng nghiêng lợi mà tỉnh lại.

Ngụy Ninh vừa tỉnh lại, quay đầu, đến nhìn cũng không nhìn một cái, vẫn cứ nhắm mắt mà mắng: “Cái đệt, Ngụy Tích, cậu cố ý phải không?”

“A...” “Ngụy Tích” nhìn anh tức đến đỏ bừng cả mặt, cười khẽ một tiếng: “Em chỉ muốn nói với anh, đến giờ rồi.” Ngụy Ninh còn chưa tỉnh ngủ, đầu óc không kịp phản ứng, hỏi lại một câu: “Đến giờ gì cơ?”. Anh gãi đầu, mở mắt ra, nhìn “Ngụy Tích”, sau đó ánh mắt không dứt ra nổi...

“Ngụy Tích” nghiêng người, nằm cạnh anh, khuỷu tay chống trên giường, mặt mang chút cười đểu nhìn anh, thật sự, thật sự rất.... cậu là quý, không phải hồ ly tinh, bày ra dáng vẻ này là muốn quyến rũ ai đây?

Lớn rồi còn tùy tiện nhảy lên giường đàn ông, trong lòng Ngụy Ninh mắng một câu.

“Từ lão tam hẹn anh rồi mà, 6h chiều đi ăn cơm.”. “Ngụy Tích” không nhanh không chậm nói.

Đúng là có chuyện này, Ngụy Ninh nhớ lại, Từ lão tam muốn anh đi với ông, anh đã đồng ý, Ngụy Ninh miễn cưỡng nhìn sang hướng khác, ngáp một cái, rời khỏi giường. Rửa mặt xong chuẩn bị ra ngoài, anh đứng trước cửa hỏi “Ngụy Tích”: “Cậu không đi?”

“Ngụy Tích” gật đầu: “Em có việc, không đi theo anh được.”

Bước chân Ngụy Ninh có chút do dự, anh nhìn sắc trời, cảm thấy hiện tại ra ngoài không quá an toàn, tuy rằng bây giờ ngày dài đêm ngắn, trời vẫn sáng nhưng với năng lực gặp quỷ của anh thì không chừng vừa bước chân ra khỏi đây đã bị một đám quỷ bám theo rồi, hôm qua anh dám ra ngoài buổi tối vì Từ lão tam cho anh một đạo “tị quỷ phù”, hiện tại “tị quỷ phù” đã không còn tác dụng, chỉ vì ăn một bữa cơm nói chuyện vài câu mà chịu kinh hách thì không đáng, Ngụy Ninh có chút nhụt chí.

“Ngụy Tích” thấy anh vẫn đứng ở cửa không đi. “Quý sẽ không bám theo anh đâu.”

Ngụy Ninh nghe xong, ánh mắt sáng lên: “Thật sao?”

“Ngụy Tích” chỉ túi áo trái của anh: “Thứ gọi là “dương mộc” kia rất hữu dụng, có thể khắc quỷ.”

Ngụy Ninh lấy khối “dương mộc” trong túi ra, nhìn nó một cái, rồi lại nhìn “Ngụy Tích”, ý tứ vô cùng rõ ràng là anh cảm giác “Ngụy Tích” đang nói dối, nếu thật sự có tác dụng thì sao cậu còn đứng trước mặt anh? Rõ ràng “Ngụy Tích” còn đang đứng đó.

Cơ thể “Ngụy Tích” động một cái, giây sau đã đứng ngay trước mặt Ngụy Ninh: “Thứ này vô dụng với em, anh cứ yên tâm ra ngoài đi, em cam đoan sẽ không gặp quỷ đâu.”

Đã nói đến thế rồi, nếu anh vẫn không tin cậu thì đúng là quá cứng đầu, Ngụy Ninh nửa tin nửa ngờ mà cầm khối gỗ như sắt kia trong lòng bàn tay, lúc ra cửa vẻ mặt nghiêm trọng như đi đánh trận. Anh nghiêm mặt đi ra khỏi khu nhà, người xung quanh ai ai cũng rất bình thường, quả nhiên không gặp quý, Ngụy Ninh nhẹ nhàng thở ra.

Đến “Hải Thiên Các”, Ngụy Ninh trực tiếp nói tên La Thế Văn nhân viên phục vụ liền tươi cười dẫn anh vào một phòng, Từ lão tam và La Thế Văn đã ở trong đó, thấy Ngụy Ninh Từ lão tam vẫy tay gọi anh lại.

La Thế Văn đã bỏ đi mối họa lớn trong lòng, vẻ mặt phấn chấn hẳn lên, vẻ chật vật già cả đêm qua dường như trở thành hư không, cả người khỏe khoắn trẻ lại mấy tuổi, gã nhìn Ngụy Ninh: “Lại đây lại đây, ngồi xuống ngồi xuống đi, rót cho cậu ấy một ly rượu.” Gã nói với nhân viên phục vụ.

Ngụy Ninh ngồi xuống, nhân viên lập tức rót rượu.

Từ lão tam quay đầu nói nhỏ vào tai anh: “Cậu có thể uống rượu chứ?”

Ngụy Ninh cũng thì thầm lại: “Tửu lượng cũng được.”

Nói là cũng được thật ra chính là không tốt, Từ lão tam nghe anh nói vậy không hài lòng, trừng mắt với anh một cái, râu mép vênh lên, khịt khịt mũi làm kính râm suýt nữa rơi xuống: “Không có tiền đồ, thân là một người đàn ông mà tửu lượng không tốt, sao cậu sống được đến giờ? Khó trách cậu vẫn chưa phát đạt...”

Ngụy Ninh giật mình, ngụm rượu vừa uống cũng bị sặc.

Từ lão tam oán hận nói: “Mặc kệ thế nào, cậu cũng phải nghĩ cách chuốc say tên La Thế Văn này cho tôi.”

Ngụy Ninh nhìn ông bằng ánh mắt kì quái, chẳng lẽ ông đi ăn với La Thế Văn một bữa cơm còn nhằm mục đích gì nữa? Đúng là ông lão này

trước giờ làm gì cũng đi một bước tính ba bước, không có chuyện gì là đơn giản, Ngụy Ninh cảm thấy chính mình đã lên thuyền giặc muốn xuống không xuống được. Từ lão tam vẫn nhìn anh, anh đành phải gật đầu.

Vì vậy Từ lão tam vừa lòng mà buồn tha anh, tiếp tục nói chuyện với La Thế Văn.

Trên bàn rượu chính là anh đến tôi đi, chủ nhiệt tình khách cũng tận hứng, anh kính tôi một ly tôi trả lại một ly, dù sao cũng không thiếu lý do, một ly rồi lại một ly, Ngụy Ninh cảm thấy đầu mình có chút mơ hồ, nhưng so với La Thế Văn thì anh vẫn khá hơn nhiều, La Thế Văn đã bị anh chuốc đến nằm vật ra bàn.

Trong phòng không còn nhân viên, Ngụy Ninh dùng tay chống đầu, nhìn Từ lão tam đỡ La Thế Văn đứng dậy, sau đó cầm chuông đồng lắc bên tai gã ta, La Thế Văn mở mắt, ánh mắt đăm đăm, xem ra đã bị khống chế, Từ lão tam cũng không khách khí lập tức đi vào vấn đề.

Ngụy Ninh ở cạnh nghe câu được câu mất, anh cũng uống không ít rượu, đầu óc chậm chạp.

Những chuyện Từ lão tam hỏi phần lớn đều về việc ai đã chỉ cho La Thế Văn cách bố trí phòng và sát trận, còn hỏi quanh co chứ không trực tiếp, đại khái vì chuyện này là bí mật lớn nhất trong lòng La Thế Văn nên cho dù uống rượu thì miệng gã ta vẫn rất kín, nhưng là cuối cùng cũng bị Từ lão tam gọi ra, đợi đến lúc hỏi được không ít, Từ lão tam lại lắc cái chuông.

“Linh...” một tiếng giòn tan, La Thế Văn mềm oặt ngã xuống ghế salon: “Để hai người chê cười rồi, già rồi tửu lượng kém, nhớ năm đó, tôi là...” sau đó lại nhớ lại sự tích trùm rượu một phương của mình.

Tửu quý đều thích như vậy.

Uống đến mức này mục đích của Từ lão tam đã đạt được, đương nhiên, tiền cũng đã cầm được, ông đứng lên, nói vài câu với La Thế Văn, nói giờ không còn sớm phải ra về rồi, La Thế Văn cũng không miễn cưỡng, nghiêng ngả đứng lên đưa bọn họ ra cửa.

Ngụy Ninh uống cũng hơi say, chân đi không vững, Từ lão tam lôi kéo anh ra khỏi Hải Thiên Các, đi khá nhanh khiến Ngụy Ninh thấy choáng váng, anh ghì Từ lão tam lại: “Ông đi chậm một chút, đừng quên cháu hi sinh thân mình giúp ông...”

Cuối cùng lương tâm của Từ lão tam cũng trời dậy, thả anh ra.

Ngụy Ninh chống vào tường, thở mạnh: “Cháu bảo này, nãy ông thu được cái gì vậy?”

Râu mép Từ lão tam vểnh lên, ông vươn tay vuốt vuốt, dường như không hài lòng lắm tay lại giật giật, Ngụy Ninh nhìn đến ngây người, cảm giác chuyện này thật sự nghiêm trọng, trước nay Từ lão tam coi sợi râu mép đó như bảo bối, qua bao nhiêu chuyện rồi đến vuốt còn chưa vuốt chứ đừng nói giật.

“Ta nghĩ đến La Thế Văn và cửu cửu quy nhất trận, ba mươi năm trước ta từng trải qua một chuyện rất giống, đó cũng là hung trận, cũng dùng hung trận làm giàu, cũng là có người ở sau lưng chỉ điểm bọn họ làm vậy....” Từ lão tam trầm tư nói.

Ngụy Ninh nghĩ một chút, chen miệng nói: “Ông hoài nghi đây là một nhóm người gây án hay là vụ án liên hoàn?”

Từ lão tam cốc một cái vào trán Ngụy Ninh: “Ta nghi ngờ đầu óc cậu có vấn đề.”

Ngụy Ninh ôm đầu không nói nữa.

Từ lão tam nhìn trời: “Vẫn nên đưa cậu về trước thì hơn.” Ngụy Ninh nghe ông nói vậy liền khoát tay: “Không cần đâu, cháu tự đi về được.”

Từ lão tam hừ một tiếng: “Cậu uống đến mức này, nếu không đưa cậu về nhờ xảy ra chuyện gì, con quý nhà cậu nổi điên lên thì phải làm sao đây?”

Đã nói đến thế Ngụy Ninh cũng không biết nên từ chối thế nào, nhưng miệng vẫn cứ lẩm bẫm lẩm bẫm như đang phản bác lại, Từ lão tam gọi là “Đưa” chính là bắt một chiếc taxi, hỏi Ngụy Ninh địa chỉ nhà rồi nói cho lái xe.

Ngụy Ninh ngồi lên xe, lái xe liền bắt chuyện với anh.

Ngụy Ninh cuộn mình một góc, trong lòng vẫn canh cánh câu mà Từ lão tam nói, đến cả Từ lão tam cũng nhìn ra, nghĩ thế trong lòng Ngụy Ninh có chút thẹn quá hóa giận, nhưng đã biết sao còn không giải quyết chuyện này giúp anh? Theo lý mà nói cao nhân như Từ lão tam, hẳn là có biện pháp với chuyện này, quý không coi bỏ chấp niệm sẽ mãi không nhập luân hồi, Ngụy Ninh lại ừ ừ.

Anh còn chưa kịp sầu não xong, xe đã đến nơi.

Ngụy Ninh thấy “Ngụy Tích” đứng ở cửa chờ anh, anh mở cửa xe, cảm thấy kỳ lạ: “Sao cậu lại xuống dưới?” Không phải bình thường đều chờ anh ở trong phòng sao? “Ngụy Tích” lắc lắc đầu, chỉ chiếc xe taxi ở bên đường, Ngụy Ninh quay lại chiếc xe kia đã xịch một tiếng phóng đi, chỉ để lại làn khói đen mù mịt.

Ngụy Ninh hô lên: “Còn chưa trả tiền xe...”

Chạy nhanh như vậy làm gì, gặp quý sao? Ngụy Ninh dừng lại, sau đó cứng ngắt mà quay đầu, anh nhận ra đúng là gặp quý, con quý kia còn đang đứng trước mặt anh, nhưng mà anh nhìn quen rồi Ngụy Ninh thấy quý cũng coi như không phải quý...

Ngụy Ninh uống rượu, đi đường hơi ngả nghiêng, leo cầu thang hơi nguy hiểm. “Ngụy Tích” vốn dĩ kiên nhẫn đi cạnh anh nhưng lúc thấy anh sắp ngã sắp xuống liền đỡ lấy, “Ngụy Tích” định trực tiếp công anhleen nhưng Ngụy Ninh hơi cự tuyệt, “Ngụy Tích” cũng không miễn cưỡng.

6 tầng, đi mất hơn hai mươi phút.

“Ngụy Tích” nhìn người đang gục đầu trước mặt mình, nhìn không được mà hôn một cái lên mặt người đó. Ngụy Ninh lau mặt: “Đừng hôn linh tinh, cậu không phải bạn gái của anh, anh chỉ cho bạn gái anh hôn thôi...”

“Ngụy Tích” nghe lời người say mặt không đổi sắc, chỉ kéo Ngụy Ninh đang nghiêng ngả lại hôn thêm một cái nữa: “Tuy em không phải bạn gái anh, nhưng anh là vợ em.”

Ngụy Ninh ngoẹo đầu, cố gắng tự hỏi quan hệ trong đó.

Đúng lúc này cánh cửa đối diện mở ra, nữ chủ nhà từ trong đi ra, nhìn Ngụy Ninh, nói với anh: “A Ninh, vừa rồi cậu nói với ai vậy?”

Tay Ngụy Ninh run rẩy, tra chìa khóa vào ổ cũng lệch đi, anh hỏi lại: “Chị Ngô, đêm khuya còn ra ngoài à?”

Người bị Ngụy Ninh gọi là chị Ngô là một người phụ nữ hơn 40 tuổi: “Đúng vậy, ra ngoài mua chút đồ, lúc sáng ra ngoài quên mất, mai còn dùng tới. Cậu uống rượu sao? Khó trách lại tự nói chuyện, làm chị giật cả mình.”

Ngụy Ninh cười hì hì hai tiếng, không trả lời, một bàn tay lạnh lẽo đặt lên tay anh giúp anh mở khóa, cửa cạch một tiếng mở ra, Ngụy Ninh thất thế đi vào, cửa lại cạch một tiếng đóng lại.

Đèn sáng lên, “Ngụy Tích” đứng cạnh anh.

Ngụy Ninh ồn ào nói phải đi tắm, mở cửa nhà tắm bước vào, quần áo cũng chưa cởi cứ vậy mở vòi hoa sen, nước ấm phun xuống, tay chân Ngụy Ninh không nghe lệnh, từng bước từng bước cởi cúc áo mà cởi mãi không xong, trong lòng anh bắt đầu tức giận, cứ vậy xé quần áo ra.

Động tác thô bạo tiến hành được một nửa thì một người xuất hiện trong nhà tắm, kéo anh lại gần, giúp anh cởi cúc áo, rồi quần dài, quần lót đều được tận tình cởi hết. Ngụy Ninh trần trụi đứng dưới vòi sen, nước ấm cọ rửa cơ thể anh, chạy dọc theo đường cong cơ thể.

“Ngụy Tích” cảm thấy chính mình sắp nhìn không được.

Ngụy Ninh cảm thấy có một luồng khí lạnh bám vào người, nhưng vì được nước ấm xối vào nên không cảm thấy quá lạnh, ngược lại lại vừa vặn, một bàn tay không ngừng ve vuốt cơ thể anh, lúc chỗ mẫn cảm bị chạm vào Ngụy Ninh nhịn không được phát ra một tiếng thở dốc ái muội.

Đã lâu anh không “làm”, gần đây thật sự không có tâm tình, hơn nữa lại thêm chuyện thần thần quý quý, nhần nhịn lâu dẫn đến hậu quả là giờ bị vỗ về nhẹ một chút mà phía dưới đã có phản ứng,

Phản ứng nhanh chóng của anh lấy lòng người kia, cậu không ngừng hôn lên lưng anh, gặm cắn, bàn tay thì vuốt ve trước ngực, lúc chạm đến hai đầu vú nâu nhạt thì càng không vãn vê, đùa giỡn không ngừng.

Ngụy Ninh thấy cơ thể mình nặng nề, cả người run rẩy, đứng cũng không vững.

Anh hít một hơi, cảm giác không đúng lắm nhưng khoái cảm khiến anh không cách nào cự tuyệt, Ngụy Ninh khó chịu ngửa đầu ra sau, miệng thở dốc, sau đó cơ thể anh bị người khác nắm bắt, khoang miệng bị chiếm cứ kịch liệt.

Lúc hôn xong cả người Ngụy Ninh đều mơ màng, mặc kệ là ai, dù sao nụ hôn này rất khá, anh vươn tay kéo tóc người kia lại hôn thêm lần nữa, từ bị động thành chủ động cuốn lấy đầu lưỡi người kia, dây dưa không ngừng.

Ngụy Ninh đáp lại khiến người kia ngây ngẩn cả người, ngay sau đó liền phản ứng lại kịch liệt hơn.

Không khí nóng bỏng lan tràn trong nhà tắm.

Khoái cảm ào tới như thủy triều, Ngụy Ninh vô ý thức vươn tay vuốt ve cơ thể người kia, thon dài, rắn chắc, âm lãnh, hai người dựa vào nhau, cơ thể ma sát vào nhau khiến Ngụy Ninh thoải mái mà rên rỉ ra tiếng.

Phản ứng thành thực của anh khiến người đang dây dưa với anh phát ra tiếng cười khẽ.

Hạ thân đang có nhu cầu cấp bách vẫn chưa được chăm sóc, Ngụy Ninh vội kéo tay người kia xuống dưới, cầm lấy thứ đó của mình, sau đó túm lấy tóc cậu, lại hôn thêm lần nữa. Đàn ông chìm trong dục vọng chính là phóng túng và lớn mật thế này.

Tay người kia xoa ở thân dưới Ngụy Ninh, cảm giác âm lãnh không triệt tiêu khoái cảm mà lại khiến nó tăng lên, Ngụy Ninh ngẩng cổ không ngừng thở dốc, đầu gối lên xuống. Cậu mút mát cần cổ anh, dần chuyển xuống lồng ngực, ngậm hút hai đầu vú...

Trên dưới đều được chăm sóc vỗ về, rất nhanh, Ngụy Ninh không kiên trì được bao lâu thì tiết ra. Anh thở hổn hển, xuyên qua hơi nước thấy gương mặt người kia, là một gương mặt rất dễ nhìn, hai mắt sáng như sỏi bị bỏ đói lâu ngày, nhìn chăm chăm anh, Ngụy Ninh cảm thấy mình như một miếng thịt tươi đặt trước mặt cậu mà cậu đang không biết ăn thế nào.

Không đợi anh cười ra tiếng, người này lại hôn lên.

Ngụy Ninh buồn bực hừ một tiếng, cơ thể vừa bắn xong vẫn lưu lại khoái cảm, ngay sau đó lại nóng lên. Một bàn tay vuốt ve mỏng anh, xảo quyệt mà dọc theo rãnh mỏng đâm vào chỗ kia.

Ngụy Ninh cảm thấy có chút nguy hiểm, anh muốn đẩy người kia ra nhưng người kia lại dùng nụ hôn cuồng nhiệt khiến anh không thể chống cự hay cự tuyệt. Ngụy Ninh thở dốc, nghiêng đầu sang chỗ khác muốn rời khỏi nụ hôn của cậu nhưng vẫn bị cậu giữ lấy.

Một người trốn, một kẻ đuổi, cuối cùng rõ ràng người say không thắng được người tỉnh.

Ngụy Ninh bị hôn, bàn tay kia cũng bắt đầu ra vào cửa sau, ngay lúc một luồng khí lạnh xâm nhập cơ thể, va chạm phía sau anh thì cơ thể Ngụy Ninh cũng không tự chủ được mà đơng đờ. Ngụy Ninh mơ hồ cảm thấy mình đã làm chuyện ngu xuẩn, tuy rằng hương vị của chuyện ngu xuẩn này cũng không đến nỗi tệ lắm, nhưng chuyện ngu xuẩn chính là chuyện ngu xuẩn, lúc anh tỉnh lại khẳng định sẽ hối hận muốn đập đầu vào tường.

Suy nghĩ này của Ngụy Ninh rất đúng.

Ngày hôm sau khi vừa tỉnh lại, Ngụy Ninh phát hiện cơ thể mình có chỗ không ổn, toàn thân cao thấp chỗ nào cũng có dấu vết xanh tím ái muội, chỗ phía sau thì giống như vẫn đang chứa cái gì, tuy rằng không rõ ràng lắm nhưng toàn thân không được tự nhiên.

Nhận ra chuyện này là thật, Ngụy Ninh như bị sét đánh ngồi bần thần cả nửa ngày.

Ngụy Ninh khó có thể tiếp thu sự thật này, lại nằm xuống giường, trùm một cái chăn mỏng lên đầu, muốn ngủ thêm lần nữa biết đâu tỉnh lại ác mộng này sẽ không phải là thật, nhưng mà một âm thanh ngăn cản hành vi bịt tai trộm chuông của anh.

“Ngụy Tích” mở cửa phòng ngủ: “Anh tỉnh rồi à? Rồi giường đi, điếm tâm làm xong rồi.”

Ngụy Ninh nghe thấy giọng nói này toàn thân cứng đờ, hiện tại muốn anh đi ra là chuyện không thể nào, đại khái “Ngụy Tích” cũng nhận ra điều này. Nhất thời, trong phòng lâm vào tĩnh lặng, trong lòng Ngụy Ninh thầm mắng mày uống rượu uống rượu, xem xem đã làm gì đi?

Ngụy Ninh gục xuống giường như rùa, nhưng tấm chăn của anh đột nhiên phồng lên, “Ngụy Tích” đột nhiên xuất hiện trong chăn, tay còn ôm chặt lưng anh.

Cả người Ngụy Ninh cứng đờ.

Đầu “Ngụy Tích” còn thỏa mãn mà cọ cọ vào ngực anh, sau đó ngẩng đầu nhìn anh: “Sao thế? Đêm qua em rất cẩn thận, hẳn là không làm anh bị thương.”

Rất cẩn thận, rất cẩn thận, anh bị thương bị thương..... mấy câu nói đó lặp đi lặp lại trong đầu Ngụy Ninh, to dần, to dần, to hơn nữa, giờ so với tiếng sấm không khác mấy. Mặt Ngụy Ninh tái mét nhìn về mặt vô tội của “Ngụy Tích”, cái đờ, thừa dịp mình uống rượu mà.... Thế mà còn có mặt mũi xuất hiện trước mặt mình? Còn bày ra vẻ mặt vô tội thêm chút ngượng ngùng đó nữa!

“Ngụy Tích” nhìn Ngụy Ninh như vậy, lo lắng hỏi: “Chẳng lẽ vẫn làm anh bị thương?”

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tai Nạn Xe Cộ

Bất tri bất giác rằm tháng bảy cũng sắp tới.

Tháng bảy còn được gọi là “tháng quỷ”, nghe nói hàng năm đến ngày 30 tháng 6 âm lịch, chường quân âm phủ là Địa Tạng Vương Bồ Tát sẽ mở con đường đi thông lên dương thế, chính là “quỷ môn” hoặc tên gọi khác là “quỷ môn quan”. Thả quỷ hồn ra đến ngày 30 tháng bảy âm mới đóng “quỷ môn” lại, thế nên ngày 17 tháng 7 là ngày âm khí nặng nhất, cơ thể ai yếu thường dễ bị hại.

Cũng có thuyết pháp cho rằng, Địa Tạng Vương Bồ Tát chỉ mở “quỷ môn” vào ngày 14 tháng bảy âm lịch, có bản nói là ngày 15, dù sao cũng là hai ngày này không sai biệt lắm, quỷ trong âm phủ sẽ như ong vỡ tổ mà chạy đến dương thế, đấy là ngày chúng tự do.

Từ nhỏ Ngụy Ninh đã ghét tháng này, bởi bình thường má Ngụy đã kiêng kị nhiều thứ đến tháng này thì càng để ý hơn, chỉ cần anh có chút gì đó hơi khác thường, theo lý má Ngụy không nỡ đánh anh nhưng giờ không do dự mà lấy que trút vọt. Lúc nhỏ anh không hiểu chuyện, bị mẹ đánh là khóc, mẹ anh cũng khóc theo, Ngụy Ninh vốn đang cứng đầu không chịu nhận sai thì lập tức nghe lời.

Mãi đến khi anh lên đại học, tháng bảy âm lịch hàng năm anh có lý do danh chính ngôn thuận ở lại trường học mới không cần trải qua một tháng đau khổ.

Phong tục của thành phố B và thôn Ngụy cũng không khác nhau nhiều lắm.

Cũng là đến tháng bảy thì đi khắp phố lớn ngõ nhỏ đều thấy vàng mã; rất nhiều người hóa vàng ở ngã tư đường, ven bờ sông, trong hẻm nhỏ. Đâu đó còn vang lên tiếng kêu góc văng vẳng khiến người nghe rùng mình, nhưng mà, điều khiến Ngụy Ninh thấy may mắn chính là hiện nay người làm như vậy trong thành phố càng ngày càng ít, giờ chú ý bộ mặt thành phố rồi, hóa vàng trên phố không chỉ là mê tín dị đoan mà còn làm mất mỹ quan đô thị, dễ gây ra hỏa hoạn hoặc tai họa ngầm.

Nhưng đó vẫn là điều bình thường, đến ngày 14 tháng 7 mặc kệ ai có đốt thế nào cũng không ai quản. Đây như một lệ thường.

Hai hôm này Ngụy Ninh đi tìm việc, công việc mới lại ở ngay trong thành phố, may là chỗ này cách khu dân cư Vạn Giai và tòa cao ốc Phú Dân một đoạn, nếu không sợ là anh không dám đi làm.

Công ty này tốt hơn chỗ cũ của anh nhiều, đều là người trẻ tuổi, không khí nơi làm việc thoải mái, nhiệt tình lại không có chuyện quan hệ ô dù, Ngụy Ninh đi làm rất vui vẻ, uất khí gần như chẳng còn, tinh thần phấn chấn làm việc nhanh lẹ. Nếu không phải luôn có một con quý chờ anh ở nhà thì nhất định Ngụy Ninh cảm thấy đây là khoảng thời gian may mắn nhất của mình.

Từ cái đêm say rượu xảy ra quan hệ với “Ngụy Tích”, mấy ngày đầu Ngụy Ninh còn không biết đối mặt với chuyện này như thế nào, nhưng dần nghĩ thoáng hơn, lỡ trượt chân một phát cũng không thể trượt cả đời, chuyện đã xảy ra rồi, quan trọng là sau này nên làm thế nào....

Cách làm của Ngụy Ninh rất đơn giản, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Mặc kệ con quý này mình kỳ ám chỉ thế nào, anh cứ coi như không biết, vờ không hiểu, cứ trương ra gương mặt lạnh lùng mặc kệ mọi thứ ông đây cứ vậy. Vài lần như thế “Ngụy Tích” cũng biết dụng ý của anh, tuy rằng

thường nhìn Ngụy Ninh bằng ánh mắt u oán khiến da đầu anh run lên nhưng không hề nhắc lại chuyện đêm đó.

Ngụy Ninh thuận lợi chui vào mai rùa.

Hôm nay, Ngụy Ninh cùng hai người đồng nghiệp lái xe đến chi nhánh điều tra thị trường, vì gặp chút chuyện nên khi trở lại thành phố B trời đã tối đen, vì có khối “dương mộc” nên Ngụy Ninh không quá sợ hãi việc ra ngoài vào ban đêm, nhưng bây giờ là tháng 7 nên anh vẫn có chút đề phòng.

Anh Lưu lái xe, Ngụy Ninh ngồi ở vị trí phó lái, một người đồng nghiệp khác là Triệu Cương ngồi ở phía sau, dọc đường ba người cười nói vui vẻ nên thời gian trôi đi nhanh, lúc 9 giờ thì về đến thành phố B, cũng không tính là quá muộn, Ngụy Ninh thở phào một hơi.

Trên đường lớn ít người, xe cũng ít, hơi có chút khác thường.

Trời đang có mưa phùn, nước mưa rơi tí tách chẳng mấy chốc mà phủ kín kính xe làm đường nhìn không rõ, phải mở cần gạt nước gạt vài phát tầm nhìn mới rõ hơn.

Không biết xảy ra chuyện gì mà xe đột nhiên chạy chậm lại.

Ngụy Ninh nhìn thấy ở ngã tư đường cách đó không xa có một người phụ nữ quỳ giữa đường đốt vàng mã, trời đang mưa lại không che ô, trên mặt đất có một cái chậu sứ, người phụ nữ kia ném tiền giấy vào đó đốt, lửa cháy to, khói đen bay mù mịt lên trời giữa chừng lại bị nước mưa đánh tan.

Bốn phương đều có xe đi tới người phụ nữ kia cũng không để ý, gió thổi bay tóc cô ta lộ ra hơn nửa gương mặt, có mấy lái xe ngó đầu mắng cô ta.

“Bà bị điên sao, tự dừng đến giữa đường đốt vàng mã.”

“Muốn chết thì tìm mấy thằng đàn ông Nhật giết đi, lang thang ở đây làm gì.”

Mảng vô cùng độc mồm, Ngụy Ninh đột nhiên nhớ đến lời má Ngụy nói loại người không giữ khẩu đức thế này sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng.

Lúc xe đi qua Ngụy Ninh thấy người phụ nữ kia ngẩng đầu lên, nhìn mấy người đàn ông mảng bà, trên mặt lộ ra nụ cười vắn vẹo.

Ngụy Ninh đang ngồi ở ghế phó lái đột nhiên giơ tay ra xoay tay lái một cái, luôn miệng hô: “Nhanh nhanh, dừng xe bên đường, dừng lại dừng lại.” Lưu lái xe bị động tác của anh dọa đến thót tim, chân vội dẫm phanh dừng xe lại.

Lưu Toàn nghĩ lại vẫn thấy sợ, sợ đến mức tay run rẩy, xe đột ngột quay ngược lại rồi lại phanh gấp làm Triệu Cường ngồi ở phía sau “tiếp xúc thân mật” với thành ghế mấy lần, tay bám vào ghế phía trước: “Ngụy Ninh, anh làm gì vậy? Có biết vừa rồi nguy hiểm thế nào không? Mạng ba người chúng ta suýt nữa thì teo rồi.”

Mồ hôi lạnh trên trán Ngụy Ninh rỉ ra từng tầng từng tầng, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía trước, nơi đó có vài con quỷ, chúng đều đang đi trên đường cái, không ngừng xuyên qua những chiếc xe kia, tiếng gào thét sắc bén của quỷ hồn chỉ Ngụy Ninh nghe thấy.

Mấy con quỷ đó vây quanh người phụ nữ kia, không ngừng tranh cướp tiền giấy mà bà đang đốt, người phụ nữ ấy ngẩng đầu lộ ra đôi mắt trắng dã, nhìn chăm chăm vào không trung nơi tro bụi bay đến, sau đó, người phụ nữ ấy nở nụ cười, cái miệng đen sâu hoắm.

Cô ta giơ bàn tay gầy đét ra, ngay lập tức tóm được một con ác quỷ, bà bóp cổ nó, con quỷ ấy kêu gào thảm thiết. Mấy con quỷ xung quanh thấy cảnh như vậy lập tức giải tán, nhưng đã không kịp nữa, người phụ nữ kia lăm bằm vài câu chúng đã bị kéo đến bên cạnh cô ta.

Mấy con quỷ với gương mặt dữ tợn nằm trong bàn tay cô ta chẳng khác gì mấy con búp bê vải bị cắt cổ, giật đứt tay chân, xé bụng đứt ruột, toàn thân biến dạng, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng khiến Nguyệt Ninh ngồi trong xe phải bịt tai mà người vẫn không ngừng run rẩy.

Sau đó, người phụ nữ kia vẫy tay một cái, miệng rít lên một tiếng, mấy con quỷ đó liền bay theo hướng mà cô ta chỉ, Nguyệt Ninh thấy chúng dùng tốc độ nhanh kinh người đuổi theo mấy lái xe vừa chửi cô ta, sau đó chúng vây quanh những chiếc xe ấy, che mắt họ, bịt tai họ rồi gào rú, chỉ một lát sau một trong những lái xe liền tăng tốc như điên đâm vào chiếc xe phía trước tạo nên tiếng vang cực lớn, tai nạn xe cộ nghiêm trọng cứ như vậy xảy ra trước mắt mấy người Nguyệt Ninh.

Lưu Toàn trợn mắt há mồm nhìn lửa cháy cách đó không xa, rốt cục không mắng Nguyệt Ninh nữa, nếu Nguyệt Ninh không ép bọn họ dừng xe có lẽ bọn họ cũng trở thành một diễn viên trong vụ đâm xe liên hoàn kia.

Nguyệt Ninh run rẩy nhìn mấy con quỷ kia mang hồn phách của lái xe và hành khách đến trước mặt người phụ nữ kia, cô ta mở miệng cười ha hả như kẻ điên, tóm lấy những hồn phách đó, trực tiếp giẫm họ dưới chân.

Người phụ nữ này còn ác hơn cả quỷ! Hơn nữa, cô ta có thể sai khiến quỷ!

Đâu đâu cũng có tiếng kêu thảm thiết, tiếng khóc, tiếng trốn chạy, tiếng phanh gấp cùng với tiếng còi xe cảnh sát, ban đêm vốn yên tĩnh trở nên huyền ảo, tối nay sẽ khiến toàn bộ dân trong thành phố B nhớ kỹ.

Mặt Nguyệt Ninh tái mét, nhìn lướt qua kính chiếu hậu, tóc của cô ta bị gió thổi bay, tuy không rõ lắm nhưng Nguyệt Ninh cảm giác cô ta đang nhìn về phía mình, nhìn chằm chằm hung ác, cảm giác nguy hiểm trời dậy khiến Nguyệt Ninh kéo Lưu Toàn còn đang ngây người: “Lái xe, máu lái đi, đi vòng theo đường Bình An, nhanh nhanh, đi nhanh!”

Dưới sự thúc giục của anh, Lưu Toàn luống cuống khởi động xe, hiện tại giao thông đang hỗn loạn sẽ không ai chú ý họ không tuân thủ luật.

Ngụy Ninh nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu, người phụ nữ kia cầm chân một con ác quỷ ném nó về phía Ngụy Ninh, rồi cầm một con khác lên ném tiếp, Ngụy Ninh nhìn mấy con quỷ đang bay tới ruột cồn hết cả lên, sợ đến mức giật mình một cái, vội vã thúc giục Lưu Toàn.

Có lẽ thần sắc hoảng loạn của anh khiến Lưu Toàn cũng có cảm giác có cái gì đang đuổi theo họ, hấn phóng xe như bay, rất nhanh đã chạy đến đường Bình An, hấn giẫm vào chân ga liên tục khiến bánh xe ma sát với lòng đường phát ra tiếng kêu chói tai, xe vẫn tiếp tục phóng như bay.

Con quỷ bị ném tới nhào vào khoảng không, rít lên một tiếng rồi đuổi theo.

Xe có chạy nhanh nữa thì cũng không nhanh hơn quỷ được, Ngụy Ninh nhìn con quỷ đang đuổi theo mình mà toàn thân run rẩy, nhìn không thấy thì không sao, thấy mới kinh khủng, con quỷ kia xuyên qua xe định trực tiếp bay lên phía trước xe, lúc bay sát qua người Ngụy Ninh đột nhiên gào lên một tiếng, cơ thể đột nhiên bị cháy, nó xoay người chạy biến.

Những con quỷ khác thấy vậy không dám đến gần, chỉ có thể đứng cách một đoạn nhìn theo.

Chúng bay lượn trong không trung, thường chui xuống lòng đất đợi có người đi đến thì tóm chân khiến người kia tự nhiên ngã xuống đất, tự xoa hông hông hổ đứng dậy, đặc biệt có người tính tình cổ quái còn đập đập hai phát vào nơi họ ngã, biểu tình phần nộ, những con quỷ đó đứng xung quanh cười ha hả. Chúng vẫn đi theo xe của Ngụy Ninh không rời, người phụ nữ kia sai chúng bám theo, chúng không dám không nghe, cô ta còn ác hơn chúng.

Ngụy Ninh thở phào một hơi, anh biết mấy món đồ trên người mình phát huy tác dụng vì vậy tránh được tai nạn liên hoàn kia. Xe đi nhanh, đi qua đường Bình An cuối cùng cũng trở lại bình thường, dòng xe cộ, dòng người lại bình thường như trước khiến người ta an tâm.

Lưu Toàn mở cửa xe, Triệu Cường ở phía sau vẫn chưa nói gì.

Bọn họ chạy thẳng tới công ty, dừng xe lại, ba người xuống xe, Lưu Toàn nói với Ngụy Ninh: “Ngụy Ninh, không biết đêm nay anh thấy gì, tóm lại may mà có anh.”

Triệu Cường vỗ vai Ngụy Ninh: “Đúng vậy đúng vậy, làm tôi sợ muốn chết.”

Ba người lại nói vài câu thôn thức về vụ tai nạn kia rồi mới chia tay. Ngụy Ninh không dám gọi taxi, đêm nay anh bị dọa sợ.

Trong lòng anh có một cảm giác, ban đầu người phụ nữ kia nhắm vào những người đã mắng cô ta, sau đó lại vô duyên vô cớ nhắm vào anh, chẳng lẽ phát hiện ra anh thấy được cô ta sai khiến quý nên muốn giết người diệt khẩu? Người phụ nữ kia đúng là một người điên, Ngụy Ninh nghĩ mình nên tránh càng xa càng tốt.

Tối nay anh không dám đi taxi sợ gặp chuyện không may, nhưng nơi này cách nhà khá xa, đi đường sợ là phải hai ba tiếng mới về đến nhà, lúc đó cũng là đêm khuya rồi, chuyện cổ quái đều xảy ra vào khoảng thời gian đó, Ngụy Ninh vừa nghĩ đến da đầu liền run lên, vừa vắn bên đường có xe bus dừng lại, anh do dự một chút vẫn quyết định lên xe.

Một đường thuận lợi trở về nhà, đến khi Ngụy Ninh bước vào nhà anh mới phát hiện sau lưng mình ướt đầm mồ hôi. “Ngụy Tích” vẫn đứng ở cửa chờ anh như trước, thấy vẻ mặt kinh hoàng tái nhợt như tờ giấy của anh, môi vẫn còn đang run rẩy.

“Sao thế? Xảy ra chuyện gì?”

Ngụy Ninh lắc đầu, anh không muốn nói chuyện này với “Ngụy Tích”:
“Không có gì, chỉ là vội quay về nên chạy nhanh quá thôi.”. Anh trả lời có
lệ một câu sau đó đi qua người “Ngụy Tích” bước vào phòng tắm, anh
muốn tắm nước ấm, rửa sạch mồ hôi trên người tiện thể bình tâm lại luôn.

“Ngụy Tích” như có điều suy nghĩ mà nhìn bóng Ngụy Ninh biến mất
sau cửa.

Từ lúc Ngụy Ninh nghiêm chỉnh cảnh cáo cậu đã không dám theo anh
vào phòng tắm, thật ra cậu có lén đi theo Ngụy Ninh cũng không biết,
nhưng cậu không muốn lừa anh, đợi anh chấp nhận mình rồi đến lúc đấy
muốn thế nào cũng được, còn có thể tắm cùng ngủ cùng.

Ngụy Ninh tắm xong bước ra ngoài “Ngụy Tích” đã bê canh gà ra múc
cho anh một bát đặt ở trên bàn, anh có thể vừa xem tivi vừa ăn canh, đây là
thói quen mới hình thành dạo gần đây, nếu Ngụy Ninh về muộn một chút,
“Ngụy Tích” sẽ nấu cho anh bát canh hoặc chút gì đó ăn khuya.

Ngụy Ninh nhìn bát canh kia mà phát rầu.

Cả ngày ăn như vậy anh đã béo lên không ít, nếu còn béo hơn nữa thì
ngày anh có bụng bia không xa, nghĩ đến mình chưa đến ba mươi tuổi đã
ưỡn cái bụng bia ra Ngụy Ninh liền rùng mình một cái, anh cảm thấy mình
nên nói cho “Ngụy Tích” tính nghiêm trọng của chuyện này, nhưng là vừa
thấy ánh mắt mong chờ của “Ngụy Tích” anh liền không nói nổi.

Huống chi, hiện tại đồ “Ngụy Tích” làm càng ngày ăn càng ngon, sắp
đạt đến tiêu chuẩn của đầu bếp 5 sao rồi.

Ngụy Ninh mang quyết tâm nhảy vào biển lửa, cầm bát canh gà kia lên
uống vài ngụm, tivi đang chiếu tin tức buổi tối, Ngụy Ninh đột nhiên thấy
tai nạn buổi tối được đưa tin, phỏng vấn trực tiếp tại hiện trường, phóng

viên nhón nháo ở phía sau, xe cứu thương xe cảnh sát đỗ ở ven đường khoanh vùng tai nạn, chặn toàn bộ đường An Giang.

Phóng viên cầm micro nói: “Trên đường An Giang xảy ra tai nạn liên hoàn vô cùng nghiêm trọng, hiện tại đã có năm người tử vong, bảy người trọng thương, đối với vụ tai nạn giao thông đặc biệt này cảnh sát giao thông sẽ xử lý trong thời gian sớm nhất, theo bước đầu phỏng đoán có thể do lái xe say rượu...” đột nhiên có một người đưa tờ giấy tới, phóng viên kia nhìn thoáng qua lại ngẩng đầu lên ngay: “Chúng tôi vừa nhận được tin tức, trong năm người tử vong có ông bà doanh nhân La Thế Văn cùng con trai độc nhất, nguyên nhân sự cố hiện vẫn đang được điều tra...”

Ngụy Ninh nghe được câu này mà ngẩn người, thìa trong tay vẫn đặt trước miệng quên ăn. Hết thấy những điều này cũng quá trùng hợp đi.

Anh ngơ người trước tivi, lúc này anh thấy người phụ nữ kia cũng ở hiện trường, cô ta bị hai cảnh sát vây quanh, liên tục tra hỏi, người phụ nữ ấy rũ tóc xuống xe khuất mặt, hai cảnh sát dù hỏi gì cũng không nói một câu, đột nhiên, cô ta ngẩng đầu lên nhìn về phía máy quay nở nụ cười đầy ẩn ý, nụ cười kia khiến người cầm máy quay run người, màn hình rung một chút.

Người phụ nữ kia nhìn mình, xuyên qua màn hình hình mình, đây không phải ảo giác của Ngụy Ninh.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Để Mắt Tới

Ngụy Ninh ngậy ngốc chốc lát rồi lắc đầu thật mạnh một cái, cảm thấy không nên tự mình dọa mình.

“Ngụy Tích” ở cạnh nhìn anh ngẩn người, rồi lại lắc đầu, tay cầm thìa run rẩy làm canh sánh hết ra ngoài, biểu tình phong phú đến mức cậu cũng phải nhìn vào màn hình tivi theo. Lúc này người phụ nữ kia đã bị lòi đi chỉ nhìn được thoáng qua, nhưng mà “Ngụy Tích” liếc mắt một cái vẫn thấy được cô ta.

Ở hiện trường có rất nhiều người, dương khí mạnh, mấy con quỷ đó sớm bị dương khí đuổi đi nhưng người phụ nữ này khiến “Ngụy Tích” cảm thấy có chút nguy hiểm.

Ánh mắt cậu trầm xuống, quay đầu nhìn Ngụy Ninh, bị cô ta dọa sao?

Ăn cơm xong, Ngụy Ninh lấy cái bài vị nhỏ trên cổ xuống đưa cho “Ngụy Tích” rồi cùng “Ngụy Tích” vào nhà bếp xem cậu hoạt huyết, đến giờ anh vẫn chưa hỏi “Ngụy Tích” làm vậy để làm gì, chẳng lẽ để cậu có thể tự do hoạt động ở dương thế?

Bài vị nhỏ được nhuộm máu gà, tốc độ hấp thu máu nhanh hơn trước kia nhiều, đây không phải là ảo giác của Ngụy Ninh. Trước kia phải mất mười phút mới hấp thụ hết, giờ chỉ cần năm phút là xong.

Tốc độ càng lúc càng nhanh có phải là pháp lực càng ngày càng mạnh không?

Ngụy Ninh thắc mắc liền hỏi, “Ngụy Tích” xòe bàn tay ra, máu gà như nước chảy vào lòng bàn tay cậu, mà máu ở cái bài vị nhỏ kia cũng không ngừng chuyển động, “Ngụy Tích” ngẩng đầu, nhìn Ngụy Ninh một cái rồi đáp: “Phải.”

Ngụy Ninh nghe xong tâm tình có chút phức tạp.

Đêm đến, Ngụy Ninh lại mơ mình bị vô số ác quỷ đuổi giết, không thể không chạy đến trước bờ vực, thấy những con quỷ đó ngày càng đến gần lòng anh rồi rầm, nhắm mắt đánh liều nhảy xuống, đang lúc hết thảy một tiếng thì giật mình tỉnh dậy.

“Ngụy Tích” nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của anh lập tức xuất hiện trong phòng ngủ, Ngụy Ninh vừa mở mắt đã thấy “Ngụy Tích” nổi giữa không trung đang cúi đầu nhìn mình thì hét thêm tiếng nữa, tay run run chỉ vào mặt đất: “Cậu đứng đó cho tôi, đứng xuống, mau xuống.”

“Ngụy Tích” rất nghe lời ngay giây tiếp theo đã đứng ở chỗ mà Ngụy Ninh chỉ: “Ngại quá, dọa anh rồi. Vừa rồi anh gặp ác mộng sao? Em nghe thấy anh hét lớn thế nên em...”

Ngụy Ninh nhìn bên ngoài trời cũng gần sáng, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ anh thức dậy, dù sao bây giờ muốn ngủ cũng không ngủ được nữa nên anh cứ vậy rời giường. Trên người anh chỉ mặc một chiếc quần ngủ, “Ngụy Tích” đứng cạnh ánh mắt như dính vào người anh, chỉ thiếu nước nhảy bổ lên mà thôi. Gương mặt dễ nhìn mang khí chất như thủy tiên mà lại bày ra biểu tình hạ lưu đáng khinh như vậy đúng là phí của trời.

Ngụy Ninh vừa chịu kinh hách giờ lại bị thị gian, thẹn quá hóa giận, chỉ vào cửa: “Cút ra ngoài cho anh.”

Thế là “Ngụy Tích” lưu luyến nhìn lần cuối rồi “lăn” ra ngoài.

Đợi Ngụy Ninh mặc quần áo, chuẩn bị xong hết mọi thứ, tâm bình khí hòa rồi mới đến phòng khách, “Ngụy Tích” đoan chính ngồi trên ghế salon gỗ notebook, không biết đang làm gì, từ khi cậu mê mẩn máy tính thì sự chú ý vốn đặt lên người Ngụy Ninh đã dời một phần sang máy tính. Đối với việc này Ngụy Ninh thấy may mắn vô cùng, trực tiếp cho “Ngụy Tích” chiếc notebook kia còn mình thì lấy cái máy cũ dùng tạm.

Dù sao anh cũng không phải dân IT, máy tính bàn cũng đủ dùng rồi.

Ngụy Ninh ngáp, ngồi xuống ghế salon nhìn “Ngụy Tích” ở bên cạnh, đột nhiên muốn xem “Ngụy Tích” làm gì trên mạng, anh lặng lẽ ngồi gần vào, mắt liếc vào màn hình, màn hình hơi lóa không nhìn rõ, chỉ thấy một trang web màu sắc sặc sỡ, dường như “Ngụy Tích” đang trả lời thư của ai đó.

Ngụy Ninh nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn không khắc chế được lòng hiếu kỳ, lại ngồi gần “Ngụy Tích” thêm một chút, ngay lúc anh vừa ngó đầu sang định nhìn xem thư “Ngụy Tích” nhận được là gì thì “Ngụy Tích” đột nhiên quay đầu lại, “——” mặt như không còn gì để nói mà nhìn anh.

Dưới ánh mắt của “Ngụy Tích”, Ngụy Ninh xấu hổ sờ sờ mũi, tự giác quay về chỗ, ho khan một tiếng: “Nhìn chút thôi mà, cũng có mất gì đâu.”

Câu trả lời của “Ngụy Tích” là trực tiếp tắt máy tính, đứng dậy đi vào nhà bếp.

Trong lòng Ngụy Ninh ngứa ngáy như bị mèo cào, càng không cho lại càng muốn nhìn, con người đều có lúc không biết xấu hổ, giờ anh đang trong trạng thái “không biết xấu hổ” đấy. Nhưng mà nghĩ đến đối phương là quý, dù không ở trước mắt cũng biết nhất cử nhất động, anh không có gan mở chiếc máy tính kia ra, không biết là ai trò chuyện với “Ngụy Tích” trên mạng, nếu người đó biết kẻ đang nói chuyện với anh ta không phải người mà là quý thì sẽ có phản ứng thế nào.

Trước kia có một câu cách ngôn: bạn sẽ không biết kẻ ngồi ở đầu kia máy tính nói chuyện với bạn là một con chó. Giờ có thêm câu nữa: Rất nhiều lúc chúng ta không biết được người ở bên kia máy tính nói chuyện với chúng ta rốt cuộc là người, là chó, hay là quỷ. Nghĩ như vậy, một loạt số QQ trong danh sách của mình cũng nên xóa bớt.

Ăn cơm xong Ngụy Ninh liền vội đi làm, người trên đường mang về mặt ủ rũ, cũng vội vàng như anh. Đến công ty chợt nghe thấy mọi người nói về vụ tai nạn đêm qua, Lưu Toàn và Triệu Cương vì có mặt ở hiện trường mà thành trung tâm của mọi người, bị bọn họ vây thành một vòng, Lưu Toàn khoa chân múa tay vui sướng kể lại chuyện mạo hiểm tối qua, đương nhiên trọng điểm vẫn là giác quan thứ sáu thần sầu của Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh vừa bước vào công ty đã bị mọi người vây lại làm tâm tình của anh đặc biệt buồn bực.

Người khác hỏi, anh đành phải nói là giác quan thứ sáu, chứ không thì biết nói sao? Chẳng lẽ cứ trực tiếp nói mình nhìn thấy quỷ? Không dọa người mới là lạ.

Đợi đến giờ vào làm mọi người đều tản ra, lúc này Ngụy Ninh mới thấy thoải mái.

Chuyện này khiến Ngụy Ninh thành một truyền kỳ, mỗi ngày đều có người đến hỏi anh về chuyện đó khiến anh nhức đầu không thôi. Vốn dĩ mọi người cũng sẽ không quan tâm đến vậy, nhưng mà trong số người chết lại có phú hào giàu nhất thành phố B, chỉ vậy thôi cũng xuất hiện đủ loại tin đồn kì quái khiến Ngụy Ninh trợn mắt há mồm. Cũng có người nói là báo ứng, La Thế Văn dùng thủ đoạn không sạch sẽ làm giàu nên mới rơi vào kết cục này.

Đề tài hai ngày nay đều là về chuyện này.

Ngụy Ninh cũng nghe đủ loại tin tức trái chiều, nói là chuyện điều tra không thuận lợi vì camera theo dõi ở đoạn đường ấy có vấn đề không quay lại cảnh lúc đó, hơn nữa hiện trường cũng không có gì bất thường, không có người vượt quá tốc độ, cứ như mấy người lái xe kia bị quỷ dẫn đường làm cho đâm vào nhau vậy, muốn kiếm một người chịu trách nhiệm cũng không được.

Lại còn có tin nhảm đường An Giang không sạch sẽ nhiều lái xe đi qua đều bắt gặp chuyện lạ khiến người dân hoảng sợ, lái xe cũng không dám đi đường đấy mà chuyển sang đường vòng, việc này gây ảnh hưởng quá lớn đến xã hội nên nhất định phải có lời giải thích rõ ràng.

Ngày thứ ba, lúc Ngụy Ninh đến công ty đã thấy hai người mặc cảnh phục nói muốn gặp ba người bọn họ nói chuyện.

Ba người Ngụy Ninh, Lưu Toàn và Triệu Cường bị mời đến phòng họp ngay trước mắt mọi người, dẫn đầu là một người cảnh sát có gương mặt cương nghị mang theo nét chính khí, còn an ủi ba người họ: “Các anh đừng khẩn trương, chúng tôi đến đây chỉ để làm rõ tình hình, chúng tôi muốn hỏi chuyện xảy ra lúc các anh đi qua đường An Giang, chuyện đêm đó các anh kể lại một lượt, càng chi tiết càng tốt.”

Việc này liền giao cho người ăn nói giỏi nhất trong ba người – Lưu Toàn kể lại.

Lưu Toàn thuật lại sự việc đêm đó một lần, đương nhiên lúc này không dám thêm mắm dặm muối mà ăn ngay nói thật, khi hẳn kể đến đoạn Ngụy Ninh khẩn cấp giảm phanh người cảnh sát với gương mặt cương nghị kia lại liếc mắt nhìn Ngụy Ninh một cái.

Kể xong mọi việc không còn bổ sung gì nữa, hai người cảnh sát đứng dậy rời đi.

Thật ra Ngụy Ninh còn muốn hỏi xem người đàn bà điên bị cảnh sát tra hỏi ấy hiện đang ở đâu? Nhưng dĩ nhiên anh không hỏi, chuyện này nếu tránh được thì tránh kịch liệt, không nên vì chút nghi hoặc của bản thân mà khiến mình vướng vào, làm cảnh sát hoài nghi thì phiền phức lắm.

Cảnh sát đi rồi ba người Ngụy Ninh lại thành đối tượng bị vây quanh.

Đến lúc tan tầm, Ngụy Ninh đi theo dòng người ra ngoài, lúc ra đến cổng chính anh liền thấy người phụ nữ ấy đứng ở bên đường nhìn sang, tóc tai bù xù, điên điên khùng khùng, quần áo rách trái rách phải lộ cả da thịt ra ngoài, người xung quanh thấy cô ta đều bịt mũi tránh xa.

Đôi mắt của cô ta đen sẫm, nhìn chăm chăm Ngụy Ninh, vẫn nhìn, luôn nhìn.

Ngụy Ninh bị cô ta nhìn chăm chú đến mức da đầu run lên, nếu như nói đêm qua vẫn có chút nghi ngờ về việc cô ta theo dõi anh thì hiện tại không cần nghi ngờ nữa, anh vô duyên vô cớ bị người phụ nữ điên khùng này theo dõi.

Lúc này, cô ta há miệng ra tối om, không biết đang nói cái gì.

Ngụy Ninh nghe không rõ lắm nhưng cũng biết cô ta không nói được cái gì tốt, anh muốn ngồi xe phải đi về phía đó, người phụ nữ ấy vẫn nhìn chăm chăm vào anh, đợi lúc Ngụy Ninh đi qua người cô ta, âm thanh trong miệng cô ta càng ngày càng lớn, càng ngày càng thô lương, âm thanh cứ như yết hầu bị xé rách: “..... hãy chết đi, nhưng con trai đừng đi chết...”

Ngụy Ninh nghe mà nổi da gà, những lời này anh từng nghe rồi, là nghe từ miệng Ngụy Tam Thẩm.

Anh đứng cách người phụ nữ đó không xa, cũng nhìn chăm chăm ngược lại, người phụ nữ này có quan hệ gì với Ngụy Tam thẩm? Sao cô ta lại nói

giống y hệt? Sao lại đi theo anh? Trong lòng Ngụy Ninh lập tức nảy lên vài câu hỏi.

Người phụ nữ ấy nhếch môi phá lên cười, cười như điên, tất cả mọi người xung quanh đều dùng ánh mắt chán ghét pha chút sợ hãi nhìn cô ta, còn có mấy người chỉ trỏ mắng cô ta “không biết trốn khỏi viện nào mà chạy ra đây.”, “thần kinh, sao 110 còn chưa đến bắt cô ta đi.”

Người phụ nữ ấy vẫn dùng âm thanh oán động mà nguyên rủa, Ngụy Ninh không dám nghe nữa vội chạy lên xe, sau khi chen chúc trong đám đông, nhẹ nhàng thở phào một cái anh mới phát hiện ra lòng bàn tay mình toàn mồ hôi lạnh. Người phụ nữ kia còn đáng sợ hơn Ngụy Tam thậm nhiều, Ngụy tam thậm không ác độc như vậy, cũng không sai khiến được quý.

Ngụy Ninh vừa về đến nhà, việc đầu tiên chính là gọi điện về nhà.

Mất một lúc lâu Ngụy Thời mới bắt máy, bầu không khí ở đầu dây bên kia có vẻ cổ quái, Ngụy Thời bảo anh chờ một lát, phải mất một lúc lâu sau Ngụy Thời mới hạ giọng nói: “Chuyện gì vậy?”

Ngụy Ninh nhíu mày: “Bên mày lại có chuyện gì à?”

Ngụy Thời “hê hê” cười hai tiếng: “Không phải chuyện lớn gì, nhưng chuyện nhỏ thì có vài chuyện, thôn Ngụy chúng ta sợ là lại có một cuộc âm hôn nữa.”

Ngụy Ninh nghe thế giọng lập tức cao lên, bỏ qua chuyện của mình: “Lại có? Lần này là thế nào?”

Ngụy Thời nói: “Chinh là Trần Dương, hôn lễ định sau khi qua tiết Trung Nguyên sẽ tiến hành.”

Tiết Trung Nguyên chính là cách gọi khác của “quý tiết”.

Ngụy Ninh “A” một tiếng, không ngờ là Trần Dương, bình thường thôn Ngụy kết âm hôn đều tìm người trong thôn Ngụy, rất ít khi tìm người ở ngoài, không biết sao Trần Dương lại dính vào chuyện này, nhưng mà bây giờ không phải lúc quan tâm chuyện này, Ngụy Ninh đem chuyện lạ đêm qua và hôm nay kể cho Ngụy Thời, muốn Ngụy Thời xem giúp xem rốt cuộc là có chuyện gì, trọng điểm là người phụ nữ kia có giọng nói giống hệt Ngụy Tam thẩm.

Ngụy Thời ở đầu dây bên kia suy nghĩ cả nửa ngày: “Tôi hiểu một chút nhưng mà còn chưa chắc chắn, gần đây tôi cũng khá bận, trên người Trần Dương xảy ra chút việc, tôi thật sự không bỏ nổi nếu không trực tiếp đến thành phố B thì chuyện sẽ khá hơn.”

Ngụy Ninh kỳ quái hỏi: “Không phải là chuyện âm hôn sao? Còn chuyện gì nữa.”

Ngụy Thời ấp úng nửa ngày vẫn không nói được câu nào, cuối cùng dưới sự truy hỏi của Ngụy Ninh cuối cùng cũng nói ra chân tướng: “Là trước đây Trần Dương đánh cược với người ta đến bãi tha ma ngủ cả một đêm, cuối cùng mang bầu một âm thai...”

Ngụy Ninh sửng sốt nửa ngày sau đó cười lớn, chuyện này thật nực cười.

Đợi anh cười xong Ngụy Thời ở bên kia mới nói: “Lúc Trần Dương cử hành âm hôn anh có muốn về xem không? Thuận tiện chúng ta bàn lại chuyện xảy ra lần trước, tôi vẫn cứ cảm thấy chuyện này vẫn chưa xong, ở phía anh lại xảy ra nhiều chuyện, chi bằng quay về tránh một chút.”

Đến nghĩ Ngụy Ninh cũng không buồn nghĩ trực tiếp cự tuyệt luôn, không có chuyện lớn anh sẽ không về thôn Ngụy, chịu kinh hách một lần còn chưa đủ sao, hiện tại vẫn còn di chứng suốt ngày lắc lư trước mắt kia...

Ngụy Thời cũng không miễn cưỡng, hai người tùy tiện nói vài câu rồi cúp máy.

Ngụy Ninh buông điện thoại, quay người lại liền thấy “Ngụy Tích” đứng ở sau lưng mình, không biết đã đứng bao lâu, phỏng chừng từ lúc anh gọi cho Ngụy thời cậu đã ở đó nghe lén. Ánh mắt “Ngụy Tích” vẫn dán vào chiếc điện thoại trong tay anh, sau đó ánh mắt chuyển lên mặt Ngụy Ninh: “Có phải anh có chuyện không nói với em không?”

Ngụy Ninh đột nhiên có chút chột dạ, nhưng ngay lập tức anh tự tức giận, sao phải chột dạ chứ?

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Cảnh Báo

Hôm đó, dưới sự ép hỏi của “Ngụy Tích”, Ngụy Ninh không chống cự nổi cuối cùng vẫn phải nói hết mọi chuyện.

Ngụy Ninh bất bình mà nhìn “Ngụy Tích”, dám dùng lực khống chế anh, uy hiếp anh không nói thì không buông anh ra, làm quỷ thì rất giỏi ha? Có thể tổn hại nhân quyền, “nghiêm hình bức cung”. Ngụy Thời nói đúng, con người một khi biến thành quỷ thì chịu quy củ của âm thế, với chúng dương thế là một thế giới khác.

Sau khi hỏi rõ mọi chuyện “Ngụy Tích” buông Ngụy Ninh ra.

Ngụy Ninh không quay đầu lại, cũng chẳng buồn liếc “Ngụy Tích” đang đứng chắn trước mặt mình một cái, cứ vậy đi xuyên qua thân thể cậu vào phòng ngủ, mặc dù lúc đi xuyên qua người “Ngụy Tích” toàn thân bị giật một phát, cảm giác lạnh lẽo vẫn rất không thoải mái.

Ngụy Ninh quyết định lần tới vẫn sẽ làm thế cho hả giận, tâm tình đã buồn bực lại càng buồn bực hơn.

Hôm sau, Ngụy Ninh chuẩn bị sẵn tâm lý “sẽ gặp chuyện lạ” mà đi làm, thế nhưng mọi chuyện lại nằm ngoài dự tính của anh, ngoại trừ việc thỉnh thoảng có vài người nhắc đến vụ tai nạn kia thì hôm nay coi như sóng yên biển lặng, giống như những ngày trước đây.

Ngụy Ninh làm xong công việc vừa vặn cũng là lúc tan tầm.

Lưu Toàn và mấy người đồng nghiệp đến rủ anh cùng đi ăn cơm, Ngụy Ninh nghĩ một chút, hẳn là nên đi, từ lúc anh làm việc ở đây trừ lúc làm

việc ra thì chưa cùng đồng nghiệp đi chơi bao giờ, nhân dịp này giao lưu nhiều một chút, nhưng mà anh nói rõ từ đầu tối đi đến 9h là muộn nhất, lúc đấy nhất định phải về.

Vài người nghe anh nói thế đều lộ ra vẻ mặt ái muội “tôi hiểu”.

Trong lòng Nguyễn Ninh thấy ấm ức không tả, nếu thật sự là kiểu “tôi hiểu” đó thì tốt rồi, anh không phải ngày nào cũng nghi thần nghi quỷ luôn cảm giác người bên cạnh mình đang ản núp vài con quỷ, đừng nói chi đến việc mất tong cuộc sống về đêm, mỗi ngày đều ở nhà so với đàn ông tốt còn tốt hơn vài phần, đúng giờ là về nhà, trong nhà còn có một con quỷ mang tâm tư khác vẫn luôn chờ anh.

Nói đến đây lại một phen chua xót.

Nguyễn Ninh cùng bốn năm đồng nghiệp đi xe đến một khu chợ đêm nổi danh ở thành phố B, tùy tiện chọn một cửa hàng không lớn không nhỏ, ngồi ở vị trí gần cửa sổ, mấy người đã gọi vài món giờ, nhân lúc chờ đồ ăn mang lên thì tùy tiện tán gẫu vài câu, Nguyễn Ninh cũng hồ hởi theo bọn họ, kỳ thực cũng chẳng có chủ đề gì phần lớn là nói linh tinh.

Đúng lúc này, di động Nguyễn Ninh vang lên, anh lấy ra nhìn thì là một dãy số lạ, tiếp máy thì không thấy ai nói gì, anh còn tưởng là nháy máy, mắng một tiếng rồi cúp máy, thuận tiện oán giận một câu: “Sao giờ lắm kẻ nháy máy linh tinh vậy.”

Một câu liền kéo sang chủ đề nháy máy điện thoại, thậm chí còn nói đến việc lúc đi học cố tình nháy vào điện thoại phòng của mấy nữ sinh.

Lại ngồi thêm vài phút, di động Nguyễn Ninh lại vang lên.

Anh vừa nhìn thì thấy vẫn là dãy số kia: “Đúng là có...” vốn Nguyễn Ninh muốn nói là “có quỷ” nhưng mà nghĩ đến câu nhắc cái gì cái đó tới anh

đành nuốt chữ cuối vào cổ họng, anh tiếp điện thoại, đặt ở bên tai nói lớn vài câu: “Này này, rốt cuộc là ai vậy?”

Đầu dây bên kia thực yên tĩnh, dường như chỉ nghe được tiếng hít thở của người nọ, tiếng hít thở nhẹ nhẹ, Nguyễn Ninh đột nhiên cảm thấy sau lưng toát mồ hôi, tiếng người tranh luận âm ỉ càng ngày càng xa, xung quanh dần yên tĩnh, cảm giác này, loại cảm giác này...

Nguyễn Ninh muốn nói gì đó nhưng cổ họng khô khốc đến phát đau, chỉ có thể không ngừng nuốt nước miếng.

Đúng lúc này, Lưu Toàn ngồi bên cạnh vỗ vỗ vào vai anh, giống như phá vỡ mê hồn chú làm anh tỉnh táo lại, nhìn lại, điện thoại trong tay đã ngắt, Nguyễn Ninh nhìn chăm chừm di động sắc mặt trắng bệch, lòng bàn tay toàn là mồ hôi. Lưu Toàn ở cạnh thấy sắc mặt anh khác thường thì cúi đầu hỏi: “Anh không sao chứ?”

Nguyễn Ninh lắc lắc đầu, dùng âm thanh khô khốc đáp lại: “Không sao.”

Từ ấy Nguyễn Ninh liền thấy không yên lòng. Anh thường nhìn di động, nhưng di động không vang lên nữa, chẳng lẽ do mình nghĩ nhiều quá? Nguyễn Ninh lại hoài nghi, dù sao kiểu nháy máy này trước đây anh nhận được không ít nhưng trực giác nói cho anh biết chuyện này không đơn giản như vậy.

Cơm nước xong vài người đề nghị đến chỗ khác chơi tiếp, Nguyễn Ninh nói phải về nhà, dưới sự đưa cọt của mấy người đồng nghiệp anh đi đến bến xe bus.

Lúc này vừa đúng 9h, cả thành phố vừa hòa nhập vào cuộc soogns về đêm, việc buôn bán trên đường vẫn nhộn nhịp, người đến kẻ đi, màn ảnh rộng trên các khu nhà cao tầng đang chiếu những đoạn quảng cáo, đèn bảy màu lấp lánh hòa lẫn vào đèn đường, đèn xe.

Lúc xe bus sắp đến, di động Ngụy Ninh lại vang lên, lại là dãy số kia, Ngụy Ninh nghĩ một chút vẫn quyết định tiếp điện thoại. Đầu tiên ở đầu dây bên kia vẫn an tĩnh, sau đó thì vang lên tiếng xẹt xẹt như sóng điện, âm thanh đó kích thích màng nhĩ Ngụy Ninh, anh nhịn không được bỏ điện thoại cách xa một chút, anh nói vào loa: “Rốt cuộc mày là ai?”

Âm thanh từ đầu dây bên kia ngày càng to, kèm theo đó là một câu dứt quãng: “Đến....đến rồi... mau...chạy....”

Ngụy Ninh chỉ nghe được vài từ không rõ này thì di động đã ngắt, Ngụy Ninh gọi lại chỉ nghe thấy tiếng trả lời tự động: “Số máy quý khách gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”. Ngụy Ninh nhìn di động, quyết định nên nhanh chóng về nhà, càng nhanh càng tốt, về nhà ít nhất không cần lo lắng đề phòng.

Xe bus chạy tới, Ngụy Ninh lên xe.

Bình thường chuyến xe này vẫn tương đối nhiều người, nhưng hôm nay có lẽ muộn một chút nên trên xe chỉ có thừa thớt mười mấy người ngồi rải rác phía sau xe, Ngụy Ninh vừa bước lên, xe liền chạy. Ngụy Ninh nhìn ra ngoài cửa xe thấy mấy người chạy theo xe này, thấy không kịp thì đứng tại chỗ chửi ầm lên.

Ngụy Ninh đột nhiên cảm thấy không đúng lắm, trong xe này có phải quá yên tĩnh không.

Phía trước anh có một người ngồi, người đó nghiêm chỉnh ngồi cạnh cửa sổ, hơn ba mươi tuổi, dáng vẻ gầy gò, mắt rũ xuống, mặt ủ mày chau, đây không phải ông chủ Lý sao? Sao lại đi cùng xe với anh?

Ngụy Ninh bước lên định nói chuyện với ông chủ Lý.

Anh vừa định mở miệng thì một cảnh tượng khiến anh không nói lên lời xảy ra, đầu ông chủ Lý đột nhiên rơi xuống lăn đến trước chỗ bán vé, lái xe

phanh gấp một phát cái đầu kia đụng vào thùng bán vé rồi lăn trở về, lăn đến dưới chân ông chủ Lý, cơ thể ông chủ Lý cứng rắc nhặt đầu mình lên, gấn lại vào cổ.

Mồ hôi trên trán Ngụy Ninh chảy ròng ròng, lưng cũng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Trong xe thực yên tĩnh, những hành khách thoạt nhìn thì như bình thường giờ đã lộ ra dáng vẻ thật sự, vô cùng dữ tợn, so với ông chủ Lý chỉ có hơn không có kém. Tuy rằng chiếc xe này dừng lại ở mỗi bến nhưng không ai lên xe, cũng chẳng có ai xuống, cửa xe vẫn luôn đóng.

Trong xe yên tĩnh đến mức đến tiếng hít thở cũng không nghe thấy, đương nhiên không có tiếng hít thở vì chỉ có anh là người sống ở trên chiếc xe quý này, Ngụy Ninh sợ đến mức chân cũng nhũn ra, tay trái tóm chặt vào chiếc túi gấm trên ngực cứ như cầm cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Đúng lúc này, tài xế đột nhiên quay đầu nói một câu, lúc nói tròn mắt rơi ra khỏi hốc mắt nhìn thấy cả hốc mắt tối om, Ngụy Ninh thấy ông ta nhìn về phía này hai chân của anh lại nhũn xuống một chút.

“Đến bến rồi, mau... xuống xe đi...”

Sau đó cửa xe loảng xoảng một tiếng mở ra, Ngụy Ninh nghe câu này như nghe thấy tiếng trời, cổ đứng trên đôi chân mềm nhũn nghiêng ngả đi xuống, xuống xe rồi anh mới phát hiện chỗ mình đang đứng là một thế giới bình thường, đây là bến bus gần nhà anh nhất, có hai ba người đang chờ, trong đó có một cặp tình nhân trẻ hi hi ha ha nói chuyện với nhau.

Ngụy Ninh vén tay áo lên lau mồ hôi, đợi khi chân không nhũn ra nữa mới đi về nhà.

Vừa đứng trước cửa thì cửa tự mở ra, “Ngụy Tích” đứng ở trong mang theo ý cười nhìn anh, Ngụy Ninh đột nhiên thở phào một hơi, đến đây rồi

hắn không còn gì nữa? Nghĩ vậy, anh nhấc chân từng bước từng bước lê đến phòng khách, đặt mông xuống ghế salon, nửa ngày vẫn không nói gì.

“Ngụy Tích” ngồi cạnh anh, nhìn sắc mặt anh trắng bệch, tay còn run rẩy, cậu nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt anh: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì?”

Ngụy Ninh cảm thấy trên mặt mình có một mảng âm lãnh nhưng không khiến anh sợ hãi, một lát sau, anh cảm thấy chính mình trấn định hơn, ôm đầu một lát rồi ngẩng đầu, nhìn “Ngụy Tích” vẫn luôn khẩn trương theo dõi anh: “Ngụy Tích, giờ cậu có thể đi ra ngoài không?”

“Ngụy Tích” kinh ngạc nhìn anh, đây là lần đầu tiên Ngụy Ninh chủ động nêu ra yêu cầu với cậu. Vẻ mặt tái nhợt của “Ngụy Tích” có chút kích động, đôi mắt sâu thẳm như vực sâu sáng lên: “Có thể, anh muốn em đi đâu? Giúp anh làm gì? Anh nói đi.”

Ngụy Ninh bị cậu nhìn đến đau đầu, con quỷ trước mắt này nhìn người mà cứ như muốn xuyên thủng người ta, ai mà chịu nổi ánh mắt nóng bỏng như vậy: “Không, anh muốn cậu cùng anh đến một chỗ. Đi ngay bây giờ.” Ngụy Ninh nhấn mạnh.

Đối với yêu cầu của Ngụy Ninh đến giờ “Ngụy Tích” vẫn chưa từng cự tuyệt, trừ việc muốn cậu rời đi.

Một người một quỷ ra ngoài, có “Ngụy Tích” ở bên, cảm giác sợ hãi bóng đêm của Ngụy Ninh không quá mãnh liệt nữa, thậm chí anh còn có tâm tình đánh giá cảnh vật xung quanh mà không phải cúi đầu sải chân phóng như bay trên đường, hận không thể lấp cánh bay về nhà nữa.

“Ngụy Tích” không nhanh không chậm đi cạnh anh, tao nhã lại tự tại, thật cứ như đang ra ngoài đi dạo; hai tay đút túi giữa mặt nhìn ánh trăng, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống đất hòa vào một tầng sương mỏng, “Ngụy Tích” đắm chìm dưới ánh trăng, trên người cũng tỏa một lớp sương khói

nhàn nhạt; cạnh đó có ba năm người đi ngang qua, mơ hồ còn nghe được âm thanh của họ.

Ngụy Ninh nhìn “Ngụy Tích”, nhin không được hỏi: “Sao họ không thấy cậu?”

“Ngụy Tích” bâng quơ nói: “Ngoại trừ người trời sinh có đôi mắt âm dương, trẻ con không đủ hồn phách hoặc người có âm khí nặng mới nhìn thấy em, người bình thường không nhìn được, chỉ khi nào em muốn cho họ thấy họ mới thấy...” sau đó ánh mắt dán vào người Ngụy Ninh. Ngụy Ninh cúi đầu, ra vậy, khó trách mình luôn thấy cậu ta.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, lần này Ngụy Ninh không dám ngồi xe bus mà trực tiếp bắt taxi, sau khi lên xe lên thấy “Ngụy Tích” đoan chính ngồi ở trong nghiêng đầu nhìn anh, vẻ mặt mong chờ.

Ngụy Ninh nói địa chỉ với lái xe xong thì nhắm mắt lại, không nói chuyện.

Giờ đang ở trong taxi, anh không muốn người ta cho rằng mình bị thần kinh đi nói chuyện với không khí. Giờ là tháng quý, nhờ đâu dọa lái xe sẽ không tốt, dù sao anh cũng chịu đủ kinh hách rồi, thế nên với ám hiệu của “Ngụy Tích” Ngụy Ninh coi như không thấy, chỉ nói chuyện phiếm với lái xe.

Không cam chịu bị anh coi nhẹ, “Ngụy Tích” đột nhiên nắm tay Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh cúi đầu nhìn thoáng qua, lắc lắc tay, không thoát ra được, lại vậy, vẫn không được, nếu làm động tác lớn hơn lái xe phía trước sẽ thấy, Ngụy Ninh không còn cách nào khác đành hi sinh một bàn tay của mình. Thế nhưng “Ngụy Tích” tuyệt không phải người biết điểm dừng mà là kiểu được một tắc muốn một thước, lui một bước tiến một trượng, bàn tay kia lại không an phận sờ soạng thắt lưng Ngụy Ninh.

Cả người Ngụy Ninh cứng đờ, thừa dịp lái xe không chú ý quay đầu trừng mắt nhìn “Ngụy Tích”, miệng mấp máy, dùng khẩu hình nói một câu: “Đừng có quá phận.”

Đúng là “Ngụy Tích” không quá phận nhưng mà dọc đường cũng không chịu buông tay Ngụy Ninh ra.

Đến nơi thì toàn thân đã cứng ngắc, lúc xuống xe Ngụy Ninh suýt nữa ngã vì tê chân, thở phào một hơi, anh trừng mắt nhìn người đang đỡ mình, “Ngụy Tích” dùng vẻ mặt vô tội nhìn anh, người này tuyệt đối không thể đánh giá qua vẻ ngoài, nhìn thì thanh thuần thiện lương nhưng lại chuyên làm chuyện hạ lưu.

Đây là khu Sa Thành, cách đó không xa chính là cửa hàng của ông chủ Lý.

Ngụy Ninh đi về phía cửa hàng, lúc đến gần Ngụy Ninh mới thấy cửa hàng không hoàn toàn đóng cửa mà chỉ khép hờ, bên trong tối như mực, không có chút âm thanh.

Linh cảm chuyện không hay trong lòng Ngụy Ninh ngày càng cao, lúc này, ông chủ Lý hẳn là đang dọn quán với vợ, sắp xếp lại đồ đạc trong cửa hàng rồi đóng cửa nghỉ ngơi, ấn tượng của ông chủ Lý với Ngụy Ninh rất tốt, tối nay mấy lần nhận được cuộc gọi quý dị và cảnh tượng gặp trên xe bus khiến anh nghi ngờ cả nhà ông chủ Lý đã xảy ra chuyện.

Cửa khép hờ bị Ngụy Ninh cẩn thận đẩy ra phát ra âm thanh kệt nhỏ.

Đi vài bước, Ngụy Ninh nhẹ nhàng gọi hai tiếng: “Ông chủ Lý... ông chủ Lý...” đột nhiên Ngụy Ninh không cẩn thận giẫm vào cái gì đó suýt ngã, may là có “Ngụy Tích” ở cạnh kéo anh lại, anh va vào người “Ngụy Tích”, lần này không xuyên qua cơ thể cậu mà chạm vào vật thể thật.

Ngụy Ninh đứng trong bóng tối vài giây, anh ngửi được mùi máu tươi nồng đậm.

“Ngụy Tích” đứng sát cạnh anh, nói khẽ vào tai anh: “Chúng ta vẫn nên ra ngoài thôi, đừng nhìn, ở đây đã không còn người sống.”

Ngụy Ninh lắc lắc đầu, tay anh run rẩy lấy bật lửa ra khỏi túi áo, tạch tạch vài cái vẫn chưa đánh được lửa, ngón tay anh vẫn run, trong lòng sợ hãi thứ sắp nhìn thấy nhưng bàn tay vẫn bướng bỉnh bật lửa lên, chờ khi đánh lửa được, một ngọn lửa nhỏ bùng lên.

Vì thế, Ngụy Ninh thấy được một cảnh tượng như dưới địa ngục: phiếm luân đàn.

Dưới đất đều là máu, nội tạng, dường như không nhìn rõ thi thể, đầu của ông chủ Lý và vợ được đặt trên chiếc bàn anh và Từ Lão tam từng ngủ qua, đặt song song, trong mắt chảy ra huyết lệ.

Ngụy Ninh buông tay, chiếc bật lửa rơi trên mặt đất, “Ngụy Tích” ôm lấy anh, giây sau đã đứng bên ngoài cửa hàng. Ngụy Ninh chống vào tường nôn thốc nôn tháo xong mới run run lấy di động ra, miệng thì thào nói: “Phải báo cảnh sát, báo cảnh sát, số điện thoại là bao nhiêu, là bao nhiêu...” anh đi đi lại lại trên đường, vỗ đầu mình nhưng dù thế nào cũng không nhớ được số của cảnh sát, dường như đầu óc bị hình ảnh kia đập vào làm mất trí, mãi sau anh mới nghĩ ra, bấm 110.

“Ngụy Tích” vẫn luôn đi cạnh anh, bám vào anh.

Sau khi gọi cho cảnh sát, Ngụy Ninh liền ngồi xồm ven đường, anh vô thức hỏi “Ngụy Tích”: “Ngụy Tích, cậu nói xem, rốt cuộc ai tàn nhẫn như vậy? Làm ra chuyện táng tận lương tâm này?”

“Ngụy Tích” cau mày, nhìn ánh mắt Ngụy Ninh đăm đăm vì chịu kinh hách: “Đây không phải do người làm, trong phòng kia có âm khí và oán khí

nặng nề như vậy, hơn nữa hồn phách của hai người bị cắt đầu cũng không ở đấy, người bị chết thảm như vậy oán khí thường rất nặng, không bị âm ty lôi đi, hồn phách hẳn là phải ở lại nơi chết đi một thời gian nhưng hiện tại không thấy hồn phách đâu, chắc hẳn là bị ai lấy đi hoặc là... trực tiếp hồn tiêu phách tán.”

Ngụy Ninh trầm mặc không nói, thứ đầu tiên hiện lên trong đầu anh là hành động giẫm đạp lên hồn phách của người phụ nữ có thể sai khiến quỷ kia. Ngụy Ninh nhìn không được túm lấy tay “Ngụy Tích” giống như muốn tìm chút khí lực từ bàn tay âm lãnh ấy, một lát sau anh mới đứng dậy.

Chuyện tối nay anh gặp đều là do ông chủ Lý cảnh báo và báo tin cho anh.

“Nhất định là người đàn bà điên kia làm, cô ta để mắt tới anh lại cũng để mắt tới ông chủ Lý, mối liên hệ duy nhất giữa anh và ông chủ Lý là chuyện của La Thế Văn, cô ta vì báo thù cho La Thế Văn mà tới...” Ngụy Ninh nói không ngừng không hề do dự: “Nhất định anh phải nói cho Từ Lão tam biết, tránh bị ám toán...”

Về phần bản thân anh, Ngụy Ninh cảm thấy chỉ dựa vào anh không chống lại người phụ nữ kia, nhưng nếu cô ta ở cõi âm, vậy chính mình không có chút biện pháp nào. Lúc này, người duy nhất đáng tin, có thể trông cậy lại chỉ có con quỷ trước mắt, trong lòng Ngụy Ninh nhất thời có chút cảm giác cổ quái. Anh cười khổ một tiếng, vì quan hệ dây dưa không rõ của mình với con quỷ này, cứ nhiên bản thân nhìn cậu ta đã quen mắt, còn thực tin tưởng cậu ta sẽ không hại mình, vút khuôn vàng thước ngọc “không nên tin bất cứ thứ gì quỷ nói” của Ngụy Thời ra sau đầu.

Tiếng còi cảnh sát chói tai vang lên xé tan trời đêm yên tĩnh, làm xung quanh xôn xao một trận.

Ngụy Ninh không rời đi, anh là người báo án, khẳng định sẽ có cảnh sát tới hỏi chuyện, nên anh luôn đứng cách cửa hàng không xa. Xe cảnh sát tới, có vài người đi vào phòng, còn chưa được bao lâu đã chạy ra, có hai người trẻ tuổi cũng chống tay vào tường nôn thốc nôn tháo như Ngụy Ninh ban nãy.

Một vị cảnh sát với gương mặt cương nghị đến trước mặt Ngụy Ninh:
“Là anh báo cảnh sát?”

Ngụy Ninh gật đầu.

Vị cảnh sát này có chút quen thuộc, chính là người lần trước đến công ty hỏi về vụ tai nạn xe cộ.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Sinh Bệnh

Ngụy Ninh bị anh cảnh sát tra hỏi cả nửa ngày, đại khái với một người cảnh sát mà nói có hai vụ án lớn đều gặp một nhân chứng thì dù thế nào cũng là chuyện đáng ngờ, thế nên anh ta vô cùng nghiêm túc hỏi tỉ mỉ kỹ càng, dù chuyện nhỏ nhất cũng bắt Ngụy Ninh giải thích rõ.

Ngụy Ninh nói dối là lúc đến Sa Thành tìm việc vô tình vào cửa hàng này, sau đó có qua lại với chủ cửa hàng, đặt ở cửa hàng ít lá trà hện tối nay tới lấy, không ngờ lại gặp chuyện này.

Người cảnh sát với gương mặt nghiêm nghị thấy sắc mặt Ngụy Ninh trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, dáng vẻ như đã chịu kinh hách, thoát nhìn không giống người hung ác, quan trọng nhất là hiện trường không có chứng cứ chứng minh do Ngụy Ninh gây ra nên chỉ bắt Ngụy Ninh để lại cách liên lạc và địa chỉ sau đó để anh về, nhưng yêu cầu anh ở lại thành phố B không đi đâu để bất cứ lúc nào họ cũng có thể liên lạc.

Ngụy Ninh đồng ý tất cả, rất phối hợp với cảnh sát.

Đợi đến lúc có thể rời đi, Ngụy Ninh cúi đầu, chạm rãnh đi ở dọc đường, trên đường có không ít người ngó vào xem, Ngụy Ninh bước qua bọn họ đến chỗ yên tĩnh một chút thì ngồi xồm xuống, nửa ngày không cử động, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bóng đêm, anh lấy một điếu thuốc nhưng không hút mà chỉ kẹp ở giữa hai ngón tay.

“Ngụy Tích” cũng ngồi xuống đất với anh.

Qua một lúc lâu, gió thổi lên, lúc thổi qua có hơi lạnh, giờ đã là đêm khuya, người đi trên đường ít đi, quỹ hồn không sạch sẽ lại nhiều hơn.

“Ngụy Tích” nhìn phía đối diện đã có hơn mười hai mươi con quý hồn, mỗi tên đều mặt mũi dữ tợn, không cụt chân thì cụt tay, máu me be bét, chúng nhìn Ngụy Ninh, phát ra tiếng gào rít ghê rợn.

“Ngụy Tích” không nói lời nào chỉ liếc chúng một cái, những tên quý hồn đó sợ hãi rút lui, gào thét tìm đối tượng khác trên đường, tìm những người vào tháng quý mà nửa đêm vẫn chưa về nhà, hỏa diễm thấp, bát tự nhẹ, đi theo sau bọn họ thừa dịp đánh lén.

“Ngụy Tích” đứng dậy, kéo tay Ngụy Ninh: “Đi thôi, đừng ngồi đây nữa, người chết không thể sống lại, nghĩ thoáng ra một chút đừng đứng ở đây, bây giờ là tháng quý em không muốn dọa anh.”

Ngụy Ninh ngẩng mặt lên, hốc mắt anh có chút đỏ, anh không nói câu nào đứng dậy, đúng lúc có một chiếc taxi chạy đến anh liền lên xe.

Chiếc xe taxi yên lặng chạy trong màn đêm, lái xe phía trước không thích nói chuyện nên chỉ hỏi địa chỉ rồi bật radio lên để trong xe náo nhiệt hơn một chút.

Ngụy Ninh ngồi phía sau cứ mơ mơ màng màng, mãi đến lúc xuống xe vẫn không yên lòng, vẫn là “Ngụy Tích” cầm tay anh lấy tiền trong túi đưa trả cho lái xe, người kia nhìn động tác mất tự nhiên của anh sau khi nhận tiền chẳng nói thêm câu nào xịch một tiếng lái xe phóng thẳng.

Ngụy Ninh giơ tay lên định bảo “Ông còn chưa trả lại tiền” rồi lại thôi.

Ông lái xe này con như lợi hại, vẫn nhớ rõ thu tiền rồi mới chạy, nhiều lái xe sợ đến mức tiền cũng quên lấy. Bởi vì vậy mà Ngụy Ninh vốn còn đang chìm trong cơn say cũng tỉnh lại một chút, anh nhìn “Ngụy Tích” vẫn cầm bàn tay mình không buông chẳng buồn nói gì, cứ thế đi lên tầng sáu, lúc mở cửa nhà “Ngụy Tích” vẫn chưa chịu buông ra, tuy nắm bàn tay lạnh lẽo của “Ngụy Tích” không thoải mái gì nhưng Ngụy Ninh cũng không chủ động bỏ tay cậu ra.

Hai người cứ như vậy nắm tay về nhà.

Lúc vào nhà, Ngụy Ninh lại gục trên ghế salon ngấn người, “Ngụy Tích” chui vào bếp không biết làm gì.

Ngụy Ninh lấy di động ra gọi cho Ngụy Thời. Gọi một lần không nghe, anh lại gọi lại lần nữa, vẫn không nghe, thẳng nhóc này đã ngủ là ngủ say như chết, anh không cam lòng lại gọi lần ba, cuối cùng lần này Ngụy Thời cũng nghe điện thoại, giọng nói ở đầu dây bên kia khàn khàn mang theo tức giận: “Anh Ninh, anh gọi mà không nhìn xem giờ là mấy giờ à, hơn nửa đêm rồi, anh không ngủ nhưng tôi thì muốn ngủ.”

Ngụy Ninh không để ý tới oán giận của hắn, trực tiếp kể lại chuyện xảy ra hôm nay.

Ngụy Thời nghe xong: “Anh Ninh, đúng là chuyện lạ gì anh cũng có thể gặp được, đến cả xe ma trong truyền thuyết anh cũng lên được, lại còn lông tóc vô thương mà đi xuống.”

Ngụy Ninh ngấn người: “Xe ma gì?”

Ngụy Thời rõ ràng tỉnh táo hơn, giọng nói cũng lớn hơn: “Chính là chiếc xe bus anh lên tối nay ấy, chính là xe ma, truyền thuyết kể lại ban đêm sẽ có xe ma đi trong thành phố để chở quỷ hồn đi lại, từ thời xưa đã có rồi, nhưng mà trước là xe ngựa hiện giờ biến thành xe bus, người sống mà không cẩn thận bước lên sẽ bị kéo xuống dưới.”

Ngụy Ninh trầm mặc, không ngờ mấy truyền thuyết tạp nham này cũng có thật.

Ở bên kia Ngụy Thời còn hưng phấn kể về chuyện này, kể đến cao hứng, còn uống hai cốc nước, mãi đến khi hắn phát hiện ra Ngụy Ninh vẫn không đáp lại hắn mới nhận ra hình như mình hơi hưng phấn quá mà quên mất chính sự: “Anh Ninh, anh đừng lo lắng, người phụ nữ kia không làm gì anh

được, trên người anh có nhiều đồ bảo mệnh lắm, em nghe anh nói thì hẳn là cô ta tìm đến anh trước, nhưng không động vào anh được nên mới chuyển mục tiêu sang ông chủ Lý, hiện tại cô ta sẽ nghĩ biện pháp, tạm thời không xuất hiện nữa.”

Ngụy Ninh nhin không được nói: “Nếu cô ta nghĩ ra cách thì sao?”

Ngụy Thời vung tay: “Không đáng ngại, anh Ninh, biện pháp sai khiến quý gia em đã nghe ở đâu đó rồi nhưng giờ không nhớ ra, trước kia sư phụ em cũng nhắc đến một lần, nói là có một nơi có loại tà thuật này, loại này rất kì quái là mẹ truyền cho con gái, đại khái thế, nên cho dù mấy cô có biết đến tà thuật này thì cũng ít người luyện, luyện thành không đien cũng bị ngốc, tóm lại không có kết cục tốt, tà thuật này rất thương thiên hại lý, không tốt chút nào.”

Ngụy Ninh thấy mấy câu này của Ngụy Thời thật vô nghĩa, chẳng có tí tác dụng nào.

Nhưng mà anh cũng hiểu muốn tìm cách giải quyết ngay lập tức là không thể nào, thế nên anh cúp máy. Điện thoại vừa ngắt đã thấy “Ngụy Tích” bê một cái bát từ bếp ra, anh đến trước mặt Ngụy Ninh, đưa cho anh.

Ngụy Ninh rất tự nhiên mà đón lấy, nhìn qua người được chút mùi lạ: “Đây là gì?”

“An thần, còn có thể trừ tà, anh uống rồi đi ngủ một giấc.”. “Ngụy Tích” vừa nói vừa ngồi xuống cạnh Ngụy Ninh, lại lấy notebook ra gõ gõ.

Biểu tình Ngụy Ninh có chút phức tạp mà nhìn bát canh kia, lại nhìn con quý đã nấu chén canh này, cảm thấy cảnh tượng này thế nào cũng rất quý dị, nhưng mà năng lực thích ứng của con người rất lớn, một khi quen rồi thì cảm giác không hợp ngày càng ít.

Ngụy Ninh một hơi uống cạn chén canh.

Hôm sau Nguyễn Ninh không dậy nổi, anh bị bệnh, hơn nữa còn bệnh vô cùng nghiêm trọng, sốt cao khiến anh nằm trên giường mê sảng liên tục, lăn qua lộn lại, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, tay quờ quạng linh tinh như đang xua đuổi thứ gì đó vô hình.

Lúc sáng Lưu Toàn đi làm phát hiện Nguyễn Ninh không đến liền cùng Triệu Cường và mấy người đồng nghiệp cười nói trêu Nguyễn Ninh tối qua dùng sức mạnh quá nên sáng nay không đứng dậy nổi, chờ lúc Nguyễn Ninh đến khẳng định mặt không còn giọt máu, lúc đang vui vẻ thì di động Lưu Toàn vang lên.

Là số của Nguyễn Ninh, hẳn cố ý dùng âm thanh hưng phấn, dài giọng nói: “Nguyễn Ninh, chưa dậy sao, bị cái gì bám lấy vậy, có cần anh giúp cậu gọi xe...”

Giọng nói truyền đến không phải giọng của Nguyễn Ninh mà là một người đàn ông trẻ tuổi mang theo chút lạnh lùng, tín hiệu di động dường như không tốt lắm, nghe thấy tiếng xẹt xẹt nhỏ: “Nguyễn Ninh bị bệnh, anh giúp anh ấy xin nghỉ vài ngày.” Người đàn ông kia nói vậy rồi không đợi Lưu Toàn trả lời mà ngắt máy luôn.

Lưu Toàn nhìn di động mà ngẩn người, giọng nói của người đàn ông kia đúng là... quá dễ nghe.

So với giọng người dẫn chương trình trong chương trình radio đêm khuya còn dễ nghe hơn, từ “gọi cảm” chắc là sinh ra để nói về cậu ta, đến một người đàn ông như anh mà nghe xong còn không tránh khỏi rung động, cứ như một thế giới mới vừa được mở ra trước mắt anh.

“Nguyễn Tích” cầm di động, nhìn Nguyễn Ninh mặt đỏ bừng nằm ở trên giường, cơ thể động một cái đã xuất hiện trong chăn Nguyễn Ninh, Nguyễn Ninh cảm giác được có một luồng khí lạnh liền theo bản năng ôm lấy, dán

chặt lấy, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, “Ngụy Tích” vươn tay ôm anh vào ngực mình.

Anh bị bệnh, phải đi bệnh viện. “Ngụy Tích” cúi đầu nhìn Ngụy Ninh một cái, hít sâu một hơi, quyết định gọi cấp cứu. Không lâu sau trước cửa vang lên tiếng đập cửa dồn dập, không có ai mở cửa nhân viên cấp cứu liền cứ thế phá cửa xông vào, thấy anh nằm trên giường không nhúc nhích, tay còn cầm di động không buông, ngay lập tức nâng anh lên cáng.

Ngụy Ninh sốt cao không lui, hôn mê hai hôm sau mới tỉnh lại.

Anh vừa mở mắt ra liền thấy “Ngụy Tích” cầm một cái khăn mặt lau ở ngực anh, cạnh giường anh có một cô hộ sĩ ngã trên đất, Ngụy Ninh cố sức đẩy tay “Ngụy Tích” ra, chỉ vào cô gái kia, thở hổn hển hỏi: “Cô ấy, cô ấy làm sao vậy?”

“Ngụy Tích” lộ ra vẻ đương nhiên: “Cô ấy định giúp anh lau người, em làm cô ta ngủ một chút.”

Ngụy Ninh nói không nên lời, trừng mắt nhìn “Ngụy Tích” một cái sau đó mệt mỏi nhắm mắt lại, “Ngụy Tích” thấy anh không còn sức nữa, cũng chẳng có tinh thần kháng nghị liền tiếp tục động tác của mình, lúc khăn mặt chạm vào làn da Ngụy Ninh nhịn không được rùng mình một cái, anh mở mắt ra, nhìn “Ngụy Tích”, hơi run rẩy khó khăn lắm mới nói được một chữ: “lạnh...”

“Ngụy Tích” ngây ra một chút, cúi đầu nhìn tay mình.

Cậu là quý, chiếc khăn mặt khi này còn nóng giờ đã lạnh như băng. “Ngụy Tích” phát hiện điều này liền đặt khăn mặt lại chỗ cũ, sau đó nhẹ nhàng giúp Ngụy Ninh chỉnh sửa lại quần áo, có chút chán nản mà bay lên trần nhà, Ngụy Ninh bị bệnh mà cậu lại chẳng giúp được gì, chỉ có thể nhìn anh giãy dụa nằm trên giường bệnh.

Khó khăn lắm mới làm được chút chuyện mà lại gây trở ngại chứ không giúp được gì. Có lẽ làm một con quỷ, có một số việc cậu không thể cưỡng cầu.

Ngụy Ninh tỉnh lại một lát rồi lại hôn mê, lần thứ hai tỉnh lại rốt cục sốt cao cũng lui, cơ thể thoải mái hơn, xem ra lúc anh ngủ đã có người giúp anh lau người, không biết có phải là con quỷ kia hay không.

Nhớ lại lúc rời thôn Ngụy, Ngụy Thời nói có thể anh sẽ bệnh nặng một hồi, quay về thành phố B nhiều ngày như vậy cơ thể vẫn khỏe mạnh làm anh nghĩ sẽ không có gì xảy ra, không ngờ lúc không đề phòng nhất lại có chuyện, có lẽ hiện trường máu me kích thích anh quá lớn.

Ngụy Ninh suy yếu nằm trên giường, vừa rời mấy người bạn có quan hệ tốt trong công ty đến thăm anh, đợi mọi người đi hết anh mới phát hiện ra không thấy con quỷ luôn đi theo mình đâu, mà dường như lúc anh đang mơ màng có thấy, lúc ấy cậu lau người cho anh, chẳng nhẽ sau đấy cậu không ở lại với mình?

Ngụy Ninh ngẩng đầu lên đánh giá phòng bệnh một lần, đây là phòng thường, mấy giường bên cạnh đều có người nằm, vẫn không thấy bóng dáng “Ngụy Tích”, có lẽ ở đây nhiều người nên “Ngụy Tích” không tiện xuất hiện.

Ngụy Ninh nhớ Lưu Toàn nói có một người đàn ông gọi xin nghỉ cho anh, có lẽ là “Ngụy Tích”, phỏng chừng người đưa anh vào viện cũng là con quỷ kia, lúc ấy bên anh cũng chỉ có cậu. Trong lòng Ngụy Ninh xao động một chút, anh nhin không được hạ giọng xuống gọi nhỏ vài tiếng: “Ngụy Tích... Ngụy Tích... A Tích... cậu ở đâu? Đi ra...”

Nhưng mà không thấy hình bóng quen thuộc kia xuất hiện.

Ngụy Ninh ngây dại, xem ra thật sự không ở đây.

Kim vẫn cầm ở tay, chất dinh dưỡng nhỏ tích tích theo đường truyền chảy vào trong máu anh, Ngụy Ninh ngẩn người chốc lát rồi mệt mỏi lại ngủ, đợi anh tỉnh lại lần nữa đã là buổi tối.

Hộ sĩ đến kiểm tra từng giường một chút rồi ra ngoài, trong phòng bệnh im ắng chỉ nghe được tiếng cọ xát khi người bệnh trở mình, còn cả tiếng ho khan đè nén, trong bầu không khí yên tĩnh này mọi âm thanh đều được phóng đại lên, giống như cả thế giới cũng chỉ có mấy âm thanh khiến người ta thấy khó chịu này.

Ngụy Ninh bắt đầu buồn bực, mắt thấy không ngủ được, anh gian nan kéo chăn trùm đầu.

Phòng bệnh này có bốn người nằm, ban ngày ba người kia có người đến thăm một chút nhưng không ngủ lại, không biết qua bao lâu, lúc Ngụy Ninh bắt đầu cảm thấy mơ hồ anh nghe thấy trong phòng bệnh vang lên bước chân người đi lại, bước chân nặng nhọc.

Bởi vì hoàn cảnh lạ lẫm nên Ngụy Ninh ngủ không say giấc, anh lập tức mở mắt.

Dựa vào ánh sáng từ ngoài chiếu qua khung cửa sổ, Ngụy Ninh thấy mấy người bệnh khác đều đứng dậy đi về phía giường ngủ của anh, trong bóng đêm không thấy rõ mặt nhưng động tác cứng đờ, bước chân nặng nhọc, hơi thở hỗn hển của họ không giống người sống mà như cương thi.

Đêm hôm khuya khoắt những người xung quanh lại đột nhiên biến đổi, Ngụy Ninh bị dọa chết, anh hất chăn ra, định nhảy xuống giường nhưng anh sốt cao mới lui, toàn thân không có sức, đừng nói đứng dậy mà xoay người cũng không nổi, Ngụy Ninh tuyệt vọng, cánh cửa này khẳng định có người động tay động chân, không mở được, cũng không thấy đường khác để trốn. Ngụy Ninh cố xoay người nhìn xung quanh một chút thấy sau cửa có một cái chõ, anh lập tức cầm lấy để nòng ngực, ánh mắt chăm chú nhìn vào ba

người kia, rõ ràng đã bị người khác khống chế, đợi bọn họ động thủ chính mình liền lập tức đánh trả, cho dù hiện tại toàn thân đều là mồ hôi, tay chân mềm nhũn thì cũng không thể cứ vậy mà khoanh tay chịu chết.

Lúc này, Ngụy Ninh thấy bên cửa sổ đột nhiên có một bóng người, cô ta ngồi trên cửa sổ, cổ họng đen ngòm há ra phát ra tiếng cười ghê rợn, là người đàn bà điên kia.

Ngụy Ninh nóng đến mức sắp hôn mê, cố hết sức mà nghĩ, bắt giặc phải bắt kẻ cầm đầu, phải bắt được người phụ nữ kia trước thì không chừng ba người này không còn đáng ngại nữa, may là động tác của họ rất chậm, cứ như là cương thi trong phim, chỉ cần động tác linh hoạt một chút là tránh được.

Chẳng mấy chốc anh đã bị ba người kia vây quanh.

Ngụy Ninh nghe thấy người phụ nữ ấy ngồi trên bệ cửa cười lớn, cứ như đang xem chuyện hại, cười đến mức Ngụy Ninh cũng phát bực, chờ, anh khua cây chổi đâm vào ngực một người, không có sức thì dùng trọng lượng cơ thể, cuối cùng cũng đẩy ngã được người kia.

Vòng vây mở được một lỗ hổng, Ngụy Ninh cầm chổi lao đảo đi về phía cửa sổ.

Sắp đến nơi, mắt thấy sắp chạm vào người phụ nữ kia, tay trái cầm chổi vung lên, tay phải thuận thế quơ một cái, giống như chạm phải cái gì nhưng lại giống như cái gì cũng không chạm vào được, chỉ nghe thấy một tiếng kêu sắc nhọn, chỗ người phụ nữ kia vừa ngồi đã trống rỗng chẳng còn gì.

Ngụy Ninh ngăn người, chẳng lẽ đó cũng là một loại tà thuật gì đó?

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Dưỡng Bệnh

Người phụ nữ kia vừa biến mất ba người bệnh bị khống chế kia liền âm một tiếng ngã xuống đất, hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập, hai người hộ sĩ gõ ngoài cửa: “Cốc cốc cốc, bên trong xảy ra chuyện gì? Sao lại khóa trái cửa?”

Âm thanh ngoài cửa truyền vào, Ngụy Ninh lau mồ hôi lạnh trên trán, lết từng bước từng bước, hộ sĩ ở bên ngoài cuống đến mức muốn gọi người đến phá cửa, Ngụy Ninh mở cửa ra, các y tá xông vào thấy bốn người bệnh vốn hẳn đang nằm trên giường đều ngã xuống đất, trong đó có ba người hôn mê bất tỉnh, nhất thời cuống hết lên.

Âm ĩ một trận xong Ngụy Ninh không còn chút sức lực nào, được nâng lên giường.

Bốn người chỉ có anh coi như ổn định, ba người kia đều được đưa vào phòng cấp cứu lúc nửa đêm, hôm sau cả bệnh viện đều biết trong phòng kia xảy ra chuyện lạ. Ngụy Ninh lại trở thành tâm điểm của sự chú ý, nhưng từ đêm hôm đó anh lại liên tục sốt nhẹ không đỡ, chỉ đành đổi một phòng bệnh cho anh, tiếp tục quan sát.

Lúc Ngụy Ninh nóng đến mơ màng, cảm thấy có rất nhiều người vây quanh mình, người đông như nêm, anh thở dồn dập, vừa nói “cút ngay” vừa đẩy những người đó ra, nhưng những người ấy không chút xô dịch, Ngụy Ninh không có cách nào đành mở mắt trừng trừng nhìn xung quanh, không gian bị bít kín khiến anh không thở nổi.

Anh há miệng, mặt tái xanh, ngón tay vô lực vẫy trong không trung.

“Ai...” một tiếng thở dài âm lãnh vang lên trong phòng.

Bàn tay vô lực của Ngụy Ninh bị cái gì đó nắm chặt, anh mở ra đôi mắt đỏ ngầu, miệng lẩm bẩm: “Ngụy Tích?”

“Vâng” một tiếng vang lên trong không khí, ngân nga mãi không tan.

Cho dù thần chí bị lửa nóng đốt đến mơ màng nhưng thần kinh Ngụy Ninh vẫn rõ ràng, nghe được âm thanh này cơ thể ngay lập tức thả lỏng, ý thức cũng dần chìm xuống, đại khái giờ anh không sợ lúc không phòng bị bị người phụ nữ kia ra tay nữa.

Đợi lúc Ngụy Ninh tỉnh lại phát hiện ra luồng khí lạnh vẫn luôn ở bên anh đã lại biến mất không thấy, anh nhìn phòng bệnh trống rỗng, không thấy bóng dáng quen thuộc kia. Hiện giờ anh ở một mình trong phòng đơn, đại khái sợ lại xảy ra chuyện gì nên bệnh viện để anh ở tạm.

Sau khi sốt cao vẫn bị sốt nhẹ liên tục không ngừng, đợi cơ thể khá lên một chút Ngụy Ninh liền nói muốn xuất viện, phía bệnh viện muốn anh ở lại thêm vài ngày để quan sát nhưng Ngụy Ninh không đồng ý. Thứ nhất anh hiểu rõ có ở lại cũng không được gì, hai là còn ở nữa anh liền bước vào giai cấp vô sản luôn, thế nên Ngụy Ninh quyết tâm xuất viện. Vì vẫn luôn sốt nhẹ, cả người bủn rủn vô lực, thể lực không chống đỡ nổi, Ngụy Ninh sợ mình xỉu giữa đường nên đành gọi điện bảo Yến Hoa tới đón mình xuất viện.

Yến Hoa lái xe đến bệnh viện, thấy dáng vẻ ngã ngược ngã xuôi của anh: “Cậu như vậy thì ở lại bệnh viện thêm hai ngày đi?”

Ngụy Ninh lắc lắc đầu, ánh sáng bên ngoài khiến anh không biết làm sao, mới đi đến cửa thôi đã mất hết sức: “Không cần, tôi biết mình bệnh gì, chính là do đụng vào mấy thứ không sạch sẽ, ở bệnh viện khống chế bệnh tình thì được, ngoài ra phải dần dần mới đỡ.”

Yến Hoa lái xe lại gần: “Nhưng cậu như vậy không ổn, bên cạnh lại chẳng có ai.” Hấn suy nghĩ một chút: “Hay là cậu đến nhà tôi ở vài hôm hết bệnh rồi về, chỗ tôi có một di ở cùng, chăm sóc cậu cũng tiện.”

Nếu là bình thường khẳng định Ngụy Ninh không nói hai lời liền đồng ý, nhưng hiện tại thì không được, người phụ nữ kia vẫn ở trong bóng tôi theo dõi anh như hổ rình mồi, nếu không bắt được anh mà xuống tay với bạn của anh thì phiền phức lớn, dù thế nào Ngụy Ninh cũng không muốn kéo Yến Hoa vào chuyện này.

Anh kiên quyết từ chối đề nghị của Yến Hoa chỉ để hấn đưa mình về nhà, Yến Hoa thấy anh cứng rắn như vậy cũng không miễn cưỡng, chỉ nói với anh sẽ để di tới giúp anh quét tước nấu cơm, sau khi đỡ được anh lên giường hấn liền vội quay lại làm.

Ngụy Ninh nằm một mình trong phòng, anh lấy di động từ đầu giường ra, mấy ngày không về nhà điện thoại đã sập nguồn, anh cảm sặc, khởi động máy, có vài cuộc gọi nhờ từ số lạ, mấy số khác nhau, Ngụy Ninh bấm gọi lại.

Số đầu tiên chuông reo lâu nhưng không ai nghe máy. Anh lại bấm số thứ hai, chuông vừa vang đã có người tiếp. Cư nhiên là người cảnh sát có gương mặt cương nghị kia: “Ngụy Ninh đúng không, tôi gọi cho cậu rất nhiều lần nhưng nếu không phải không ai nghe máy thì lại tắt máy.”

Ngụy Ninh ho khan vài tiếng, khàn giọng nói: “Ngại quá, bị bệnh, mấy hôm nay đều nằm trong bệnh viện.”

Vị cảnh sát tự giới thiệu là Phương Chí có điểm ngại ngùng vì vừa rồi mình nói có điểm trách cứ, vội vàng nói: “Thật xin lỗi, tôi không biết chuyện này, còn tưởng rằng cậu có ý kiến hoặc bức xúc gì về chúng tôi.”

Ngụy Ninh vội nói không phải: “Cảnh sát Phương, anh tìm tôi có việc gấp gì sao?”

Phương Chi nói: “Tôi tìm cậu để hỏi chút chuyện, cậu có biết một người phụ nữ tên là Trương Anh Phương? Hơn ba mươi tuổi, đầu óc có chút vấn đề.”

Ngụy Ninh nghe mà ngẩn người, cơ thể hự nhuyển nhòm dậy một chút, có chút kích động, anh vội che miệng ho khan hai tiếng, thở hỗn hển nói: “Có phải tóc tai bù xù, răng thì vàng khè, giọng nói vùng khác, điên điên khùng khùng, là người xuất hiện ở hiện trường tai nạn bị mấy anh tra hỏi không?”

Phương Chi hơi ngẩn người, hiển nhiên là không ngờ Ngụy Ninh lại nói cụ thể đến vậy: “Cậu thật sự biết cô ta?”

Ngụy Ninh cười khổ một tiếng: “Tôi có biết đâu! Mấy hôm nay người phụ nữ này xuất hiện trong tầm mắt tôi quá nhiều lần, từ sau đêm đó đều nhìn thấy nên anh vừa nói tôi đã nghĩ ngay đến cô ta. Mặt khác tôi chưa bao giờ thấy phụ nữ điên, mới thấy người này đã bị dọa suýt chết.”

Phương Chi không có ý kiến gì về việc Ngụy Ninh nói không biết người phụ nữ kia: “Hôm nay người phụ nữ kia chạy đến chỗ chúng tôi nói muốn tự thú, nói vụ tai nạn giao thông liên hoàn do cô ta làm, vụ án giết người mấy hôm trước cũng do cô ta làm, cô ta còn nói mục tiêu tiếp theo là cậu, tối mấy hôm trước không giết được cậu vì bên cạnh cậu có người giúp đỡ, vận khí tốt, sau này nhất định cô ta sẽ giết cậu. Chúng tôi hỏi sao cô ta lại tạo được vụ tai nạn kia, giết một nhà Lý Đại Tề như thế nào cô ta lại không trả lời được mà bắt đầu lên cơn hò hét nói muốn giết chết cậu, chúng tôi thấy không bình thường nên muốn tìm cậu hỏi một chút xem cậu có biết cô ta không, cũng để cảnh báo cậu nên cẩn thận một chút.”

Đầu Ngụy Ninh oanh một tiếng, cười khổ: “Tôi thật sự không biết cô ta, người điên như cô ta thì nói gì đáng tin chứ.”

Phương Chi nghe giọng điệu dở khóc dở cười của cậu cũng cảm thấy có chút buồn cười: “Chúng tôi định tìm người đưa cô ta về nguyên quán.”

Ngụy Ninh đột nhiên nổi lên hứng thú: “Cô ta không phải người bản địa sao?”

Dường như ấn tượng của Phương Chi về Ngụy Ninh không tệ lắm, không hề giấu diếm mà nói: “Không phải, là người Tứ Xuyên, người nhà cô ta từng đến đồn công an báo mất tích, hôm qua lúc tra hỏi cô ta thì thấy trong máy tính có lưu.”

Ngụy Ninh không ngờ đến người phụ nữ kia ở tỉnh khác, anh còn nghĩ cô ta cùng quê với Ngụy Tam Thẩm, thì ra là anh nghĩ sai, có lẽ mấy câu lần trước cô ta mắng chỉ là tiếng địa phương của cô ta giống với khẩu âm nơi ở của Ngụy Tam Thẩm. Ngụy Ninh vốn định tìm hiểu thêm về người phụ nữ kia lúc này thì tốt rồi, đang buồn ngủ lại có người đưa cho gối đầu, người phụ nữ nói muốn giết anh kia, ít nhất Phương Chí không giấu diếm tin tức cơ bản như họ tên quê quán của cô ta.

Hai người nói chuyện vài phút thì cúp máy, Phương Chí nghe nói Ngụy Ninh bị bệnh còn bảo muốn đến thăm anh, Ngụy Ninh vội bảo không cần, mình cũng ổn rồi, nhưng Phương Chí rất kiên trì, cảnh sát nhiệt tình như vậy đúng là hiếm thấy, Ngụy Ninh bị hấn làm cho toát mồ hôi, mãi khi đánh tan ý niệm của hấn mới nhẹ nhàng thở ra được.

Vút di động sang một bên, Ngụy Ninh nằm trên giường nhìn trần nhà đến xuất thần.

Lại không thấy “Ngụy Tích” đâu, bình thường luôn ở bên đột nhiên lại biến mất, trong lòng Ngụy Ninh có chút cảm giác kì quái không nói rõ được, cứ như là bị bỏ rơi, cô độc mà lại bất lực, anh vốn là người sớm hình thành cho mình thói quen sinh hoạt độc lập giờ lại có suy nghĩ như vậy đến bản thân anh cũng thấy không thể tin được. Ngụy Ninh cảm giận nhắm mắt

lại, đã biến mất thì cứ biến mất luôn đi, đừng có xuất hiện trước mặt anh nữa.

Nhà này không phải khách sạn muốn đến thì đến muốn đi thì đi.

Ngụy Ninh vẫn đang sốt nhẹ, chỉ một lát sau lại đi vào giấc ngủ, đợi anh tỉnh dậy phòng đã sáng đèn, Ngụy Ninh không nói câu nào xốc chăn lên đi xuống giường, lão đảo đi đến phòng khách, trên bàn cơm đặt mấy món đồ ăn nóng hổi, trên bàn có cặp lồng, Ngụy Ninh bước đến mở nắp ra, bên trong là cháo thịt.

Trong phòng yên tĩnh chỉ có bàn đồ ăn này là có chút nhân khí.

Ngụy Ninh nhìn bàn đồ ăn này rồi nhìn căn phòng trống vắng, không biết vì sao toát ra một cỗ nóng giận, đặt tay lên bàn định hất hết mấy thứ này xuống đất, nhưng lúc chạm đến mấy món đó đột nhiên anh lại đổi ý, kéo ghế ra ngồi xuống, múc hơn nửa bát cháo, anh cau mày cỗ uống hết chẳng khác gì uống thuốc.

Uống xong Ngụy Ninh ôm bụng đi vào phòng ngủ, nằm lên giường tiếp tục ngủ, về phần bát đĩa trên bàn, ai thích thì người đấy đi mà dọn.

Ngủ đến mơ mơ hồ hồ, cảm giác như có người đang nhìn mình, mở mắt ra, đến bóng quỷ cũng chẳng thấy, Ngụy Ninh chẳng nói gì, trở mình một cái buồn bực vùi đầu tiếp tục ngủ, trốn đi trốn đi xem cậu có thể trốn đến lúc nào, vốn không thể nói lý với người ốm nhưng một người thì tính tình cổ quái lại còn cổ tình chui vào sừng trâu của quý thì càng không thể nói lý.

Trời nóng lại đắp chăn ngủ, toàn thân đổ đầy mồ hôi, ngược lại Ngụy Ninh cảm thấy thoải mái hơn không ít, anh liếm bờ môi khô khốc, vừa định rời giường đi uống nước thì thấy trên tủ đầu giường đã có một cốc nước đầy.

Ngụy Ninh nhìn chăm chăm cốc nước kia một lúc mới cầm lên uống hơn nửa.

Không biết qua bao lâu, Ngụy Ninh nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên không ngừng.

Ngụy Ninh thật sự không dậy đi mở cửa nôi, chợt nghe thấy tiếng người nói chuyện, là một nam một nữ, nói vài câu cửa lại đóng lại, trong phòng trở lại yên tĩnh, tiềm thức Ngụy Ninh hiểu được là có người gõ cửa nhà mình nhưng anh không dậy nôi.

Ngủ thẳng một mạch, mãi đến khi bên ngoài lại vang lên tiếng chuông cửa Ngụy Ninh mới tỉnh, anh gian nan bước xuống giường.

Ngụy Ninh chống đầu, chợt nhớ đến Yến Hoa từng nói sẽ đi kia đến giúp một chút, xỏ dép lê, suy yếu bước ra cửa, cửa vừa mở ra thì thấy không phải bà đi kia mà là Ngụy Thời mang vẻ phong trần mệt mỏi.

Ngụy Thời đẩy cửa nhà Ngụy Ninh ra: “Anh Ninh à, nhà anh thật khó tìm.”

Đương nhiên khó tìm, vốn dĩ là ngoại thành của thành phố B, xung quanh không phần hoa, xe bus chỉ có một hai xe, xuống xe bus còn phải đi bộ hơn mười hai mươi phút mới đến khu này, Ngụy Ninh nhìn Ngụy Thời: “Sao mà lại đến đây?”

Sắc mặt Ngụy Thời không tốt, ấn đường có chút đen, toàn thân như cây cối bị phơi nắng mấy hôm rữ hết ra, so với dáng vẻ nhanh nhẹn ngày thường khác hoàn toàn, hấn vút balo lên bàn: “Sự phụ tôi gọi điện bảo tôi đến chỗ anh một chuyến, mấy hôm trước ông ấy gọi cho anh nhưng không liên lạc được, sợ anh gặp chuyện không may, đúng lúc chỗ tôi cũng có chút manh mối nên tạm gác chuyện của thôn Ngụy lại đến tìm anh.”

Ngụy Ninh ngồi xuống bên cạnh hấn, bước vài bước đã thở hồng hộc.

Ngụy Thời nhìn anh: “Anh bị bệnh?”

Ngụy Ninh ngã vào ghế salon, nhắm mắt lại gật đầu: “Bị sốt, nằm ở viện vài hôm vừa mới về.”

Ngụy Thời ngồi gần lại, đặt tay lên trán Ngụy Ninh kiểm tra: “Vẫn nóng.” Hắn hít một hơi: “Xem ra chuyện sư phụ muốn chúng ta làm để sau vậy, anh bệnh đến mức này muốn đi cũng không được.”

Ngụy Ninh mở mắt ra kì quái nhìn cậu: “Từ sư phụ muốn chúng ta làm gì?”

Ngụy Thời cũng ngã vật ra ghế salon: “Muốn chúng ta đến một nơi ở Tứ Xuyên tên là Tiểu Động Thành thăm dò chút chuyện.”

Tinh thần Ngụy Ninh lập tức tỉnh táo: “Ông ấy bảo Tiểu Động Thành?”

Ngụy Thời lên tiếng: “Đúng vậy, đúng là chỗ ấy.”

Quá trùng hợp rồi, vừa rồi Phương Chí gọi điện nói nguyên quán của người đàn bà điên đó là ở Tiểu Động Thành – Tứ Xuyên, hai chuyện nhìn qua không liên quan cứ như vậy móc vào nhau, Ngụy Ninh kể chuyện xảy ra tối qua cho Ngụy Thời, Ngụy Thời nghe anh nói, chỗ không hiểu liền hỏi, nhất là về người phụ nữ kia, hỏi tỉ mỉ đến không thể tỉ mỉ hơn, còn muốn Ngụy Ninh nhắc lại mấy câu mà cô ta nói.

Nói xong, Ngụy Thời lẩm bẩm: “Sao La Thế Văn lại chết một cách trùng hợp như vậy, hơn nữa theo lời người phụ nữ kia thì La Thế Văn chết do cô ta tạo thành, trận pháp bị phá, La Thế Văn trở nên vô dụng nên cô ta trực tiếp muốn tiêu diệt chứng cứ sống, khá là hợp lý, La Thế Văn rất đáng đời nhưng người phụ nữ kia cũng quá ác độc, không biết cô ta có phải người dạy cho La Thế Văn về cửu cửu quy nhất sát trận hay không, cho dù không phải thì khẳng định cũng có liên quan không ít, xem ra chuyến này nhất định phải đi, không đi không được.”

Ngụy Ninh đồng ý với những gì hần nói, đem đó anh cho rằng người phụ nữ này đến báo thù cho La Thế Văn, sau mới nhớ ra La Thế Văn cũng chết trong trận tai nạn kia, như vậy không hợp lý, xem tình hình hiện nay thì người phụ nữ này muốn giết sạch những người có liên quan đến cứu cứu quy nhất sát trận.

Nghĩ đến người phụ nữ cứ nhìn mình chăm chăm không buông, một khắc Ngụy Ninh cũng không chờ được, theo lời Ngụy Thời nói thì căn bệnh này của anh không thể khỏi ngay được, vậy không phải là lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng mà sống qua ngày sao? Ngụy Ninh không muốn sống như vậy thế nên anh nói với Ngụy Thời, dù sao cũng chỉ sốt nhẹ thôi, chỉ cần không quá lao lực, chuyện tra hỏi tình huống này hần có thể làm được, lại nói, không phải còn có Ngụy Thời ở cạnh sao?

Ngụy Thời không có ý kiến, hần đi vào bếp, lấy một ít thuốc mình mang theo định sắc cho Ngụy Ninh uống, theo lời hần nói thì đối với bệnh của Ngụy Ninh uống thuốc của hần tốt hơn nhiều thuốc tây mà Ngụy Ninh đang uống.

Lật tung phòng bếp lên vẫn không tìm thấy ấm sắc thuốc, hần ngó đầu ra ngoài: “Anh Ninh à, nhà anh có ấm gồm sắc thuốc không?”

Ngụy Ninh nghĩ nghĩ: “Hình như có.”

“Hình như có? Thế rốt cuộc là có hay không? Đồ đạc trong nhà cũng không rõ, xem phòng bếp thì thường xuyên sử dụng, anh đúng là chẳng biết sắp xếp gì...” Ngụy Thời lăm bằm trong bếp, mắt thấy không nên hi vọng vào Ngụy Ninh đành phải tự tìm, cuối cùng tìm khắp ngõ ngách mới thấy một cái ấm nhỏ, dùng tạm vậy.

Ngụy Ninh nghe hần oán giận, không nói câu nào.

Anh không thể nói với Ngụy Thời, bình thường anh chẳng bước vào bếp, trước giờ đều là “Ngụy Tích” sử dụng.

—

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Cố Thành

Uống thuốc đông y hai ngày tuy vẫn còn sốt nhẹ nhưng cơ thể Ngụy Ninh đã khỏe hơn không ít, anh thương lượng với Ngụy Thời, cả hai người đều cảm thấy chuyện này tiến hành càng sớm càng tốt, thế nên cả hai chuẩn bị ít đồ rồi lên mạng đặt vé đến Tiểu Động Thành.

Lúc đặt vé xe Ngụy Ninh mới phát hiện thì ra từ thành phố B không có xe đến thẳng Tiểu Động Thành mà chỉ có thể đến một thị trấn cạnh Tiểu Động Thành, sau đó lại phải đổi xe, không có cách nào đành phải làm như vậy.

Buổi sáng lên đường, trưa đã đến Ba Thành, đây là thành phố gần Tiểu Động Thành nhất, nơi này khác những thành phố lớn, cuộc sống bình thản, có vẻ hơi cổ nhưng tràn ngập sức sống, hai người Ngụy Ninh đến bến xe Ba Thành, may là tuyến xe đến Tiểu Động Thành 6h30 mới là tuyến cuối.

Đây là vùng núi, xe chạy ở giữa, đường đi là do phá núi mà thành, thỉnh thoảng lại va chạm vào hai bên vách, trên đó có khá nhiều mỏm đá nhô ra, đường đi xóc nảy mà lại nhiều cỏ dại, nhìn con đường mà ô tô đang đi khiến người ta áp lực vô cùng.

Ngụy Ninh cảm giác như những mỏm đá đó đang lung lay, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Ngụy Ninh nói với Ngụy Thời, đúng lúc Ngụy Thời cũng nhìn chăm chăm những mỏm đá ấy, nghe anh nói vậy thì lắc đầu. “Những hòn đá này gắn liền với vách núi, đội phá núi cũng không phá hết được chúng. Địa thế chỗ này dễ thủ khó công, đúng là một chỗ tốt.”

Ngụy Ninh cố quai nhìn cậu ta, gì mà dễ thủ khó công, nó nghĩ nó là đại tướng quân đang hành quân đánh giặc ở cổ đại hay sao.

Xe chạy hai giờ thì đến Tiểu Động Thành.

Từ xa đã thấy một bức thành cổ, tuyến xe này cũng kỳ lạ, vừa đến trước cửa thành liền dừng lại, lái xe đuổi mọi người xuống: “Đến rồi đến rồi, xuống xe đi.”. Xem ra không định đưa họ vào thành, mấy người bản địa không chờ xe tắt máy đã nhảy xuống, Ngụy Ninh và Ngụy Thời đứng đó chờ họ đi trước rồi mới đi.

Hai người xuống xe quan sát đánh giá chỗ này.

Một bức tường thành bao xung quanh thị trấn, hai người Ngụy Ninh từ từ đi vào, nhìn thấy những vết sứt trên tường thành, cảm nhận được không khí tiêu điều mà tang thương, cứ như bức tường thành này đã phải đối mặt với vô số đao thương kiếm súng nên để lại những vết tích không thể xóa nhòa, qua thời gian dần trở thành chứng nhân lịch sử.

Thậm chí Ngụy Ninh còn có ảo giác tai mình nghe được tiếng hò hét tiến lên.

Lúc này trời đã dần tối, bọn họ vào thành chọn một nhà nghỉ nhìn kha khá thuê hai phòng, sau khi sắp xếp xong, Ngụy Ninh gõ cửa phòng Ngụy Thời, hai người tính ra ngoài xem xét tình hình xung quanh, ngày mai đi tìm nhà Trương Anh Phương.

Trên đường cũng không có nhiều người, nhà cửa hai bên cũng không khác ở những trấn khác là mấy, không có chỗ nào đặc biệt, toàn bộ Tiểu Động Thành có bốn con phố chính nhìn như hình chữ tinh (井), ngoài ra có mấy con phố nhỏ, diện tích không lớn, không đến một giờ là có thể đi một vòng thị trấn.

Hai người đi một lát thấy không có hứng thú liền chọn bữa một cửa hàng ăn chút gì đó rồi về nhà nghỉ sau.

Đi một vòng cũng mệt nhọc, Ngụy Ninh về phòng là đi thẳng vào nhà tắm, cẩn thận gỡ cái túi gấm trên cổ xuống, đặt nó ở nơi khô ráo rồi mới mở vòi sn, nước ấm phun xuống giảm bớt mệt mỏi trên người. Sau khi tắm rửa sạch sẽ Ngụy Ninh lại uống thuốc, thuốc phát huy tác dụng anh nằm xuống là ngủ ngay.

Ngụy Ninh ngủ nhưng vẫn cảm thấy bên người có một luồng khí lạnh quanh quần không rời, Ngụy Ninh không bài xích, thậm chí còn hơi dịch người về phía nó, luồng khí lạnh kia lập tức tránh anh, Ngụy Ninh không cử động, ngược lại nó lại tiến đến gần.

Hôm sau vừa tỉnh dậy anh sang phòng bên cạnh tìm Ngụy Thời thì thấy phòng trống không, đến cái bóng cũng chẳng thấy, vốn Ngụy Ninh đang ngáp lập tức tỉnh hẳn, chạy ra hỏi nhân viên phục vụ, khi người đó nói với anh Ngụy Thời đã ra ngoài, nhắn anh chờ ở nhà nghỉ anh mới yên tâm.

Chờ trái chờ phải mà vẫn chưa thấy người về.

Ngụy Ninh không đợi được nữa, không biết Ngụy Thời làm cái quỷ gì, ra ngoài lâu vậy mà vẫn chưa về, di động thì không gọi được, đúng là mấy ông pháp sư ra ngoài cứ thích làm ra vẻ thần thần bí bí, sâu xa khó hiểu. Vốn dĩ Ngụy Ninh biết địa chỉ nhà tap nên định tự mình đến đó xem thế nào, có khi Ngụy Thời cũng ở đấy.

Nhà tap ở ngoại thành của Tiểu Động Thành, thật ra ở đây thì nội thành với ngoại thành cũng chẳng khác nhau là mấy, ra khỏi trung tâm thị trấn thường là mấy ngôi nhà xây sát nhau, xung quanh nhà có vài mảnh đất trồng rau, xa xa còn thấy cả ruộng lúa nước.

Nhà cửa ở đây có mới có cũ, mới là mấy ngôi nhà hai ba tầng, cũ chính là nhà ngói không biết đã xây được bao nhiêu năm rồi, Ngụy Ninh rẽ phải

trái bảy tám lần, theo bản đồ đi tìm căn nhà mình muốn tìm.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, đột nhiên một âm thanh thê lương phá vỡ sự yên tĩnh này, một bà lão tóc bạc phơ chạy ra khỏi phòng, bà mặc áo khoác quần đùi, chiếc áo khoác kia bị rách, lộ ra bộ ngực khô quắt, gương mặt già nua đầy nếp nhăn cũng bị vài vết xước hồng hồng.

Một tay bà ấy cầm dao phay, tay kia đặt cái thớt xuống đất, sau đó đặt móng ngò xuống, cứ vậy mà băm phăm phăm vào cái thớt, vừa băm vừa nguyên rủa, tiếng băm chặt vang lên nặng nề “cặc... cặc... cặc”, tiếng mắng chửi tràn ngập oán hận: “...hãy chết đi, nhưng con trai đừng đi chết...”

Ngụy Ninh bị bà dọa sợ, đang định rời đi thì bà ta lại ngẩng mặt lên, nhìn anh hung tợn, vừa nhìn anh vừa dùng dao phay băm vào thớt, cứ như đối tượng nguyên rủa của bà ta là Ngụy Ninh vậy. Cảnh tượng trước mắt dữ tợn như lệ quỷ.

Ngụy Ninh thấy lòng can đảm của mình chạy đi đâu hết, đúng lúc này một người đàn ông trung niên lại chạy ra khỏi phòng, ông ta chạy tới đẩy bà ta ngã xuống đất, vừa đá vừa mắng: “Đồ chết tiệt, đồ chết tiệt, dám nguyên rủa tao, tao cho mày rủa này, muốn nguyên rủa ông mày thì cũng phải nhìn xem mày có bản lĩnh ấy không. Đồ chết tiệt.”

Chuyện này lúc còn bé Ngụy Ninh cũng từng thấy qua.

Má Ngụy mang Ngụy Ninh về nhà mẹ đẻ, lúc ấy cạnh nhà bà ngoại của Ngụy Ninh có một bà già luôn chất chứa oán hận, nói vậy thật ra cũng chỉ do mấy việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi tích lũy lên, ví như con gà mổ rau trong vườn, con chó nhà bà chạy sang nhà khác, vân vân. Oán hận chất chứa lâu ngày lần đó đột nhiên bạo phát, bà ấy đứng trước cửa bếp một tay cầm dao phay một tay cầm thớt chỉ vào bà ngoại Ngụy Ninh, nói muốn “Cực châm bản chú.”

Ngụy Ninh không hiểu “châm bản chú” nghĩa là gì, cứ vậy mà hỏi má Ngụy, má Ngụy lại vội vã kéo anh vào phòng, cơm cũng không ăn cứ thế quay về thôn Ngụy, cuối cùng không trả lời vấn đề của Ngụy Ninh, nhưng Ngụy Ninh vẫn nhớ rõ chuyện này, sau này lớn một chút thì đoán “châm bản chú” là một lời nguyền tương đối ác độc.

Giống như một loại chú ngữ tương đối cổ xưa, giờ người trẻ không biết rõ, chỉ có vài người lớn tuổi mới hiểu, họ coi “cược châm bản chú” như một loại uy hiếp hoặc lời thề nên có thể đoán được uy lực của lời nguyền rửa này lớn như thế nào. Lúc bé lúc Ngụy Ninh thấy bà ấy, bà ấy đã chuẩn bị hết mọi thứ nhưng vẫn không động thủ, chỉ đứng trong nhà mình cao giọng chửi về phía nhà bà ngoại Ngụy Ninh.

Vốn Ngụy Ninh chỉ là người qua đường không định tham gia vào, nhưng người đàn ông trung niên kia cũng quá không biết xấu hổ, đánh người già còn ra tay mạnh như vậy, Ngụy Ninh nhìn không chịu nổi liền đi tới kéo ông ta lại. “Ông bạn, còn đánh sao? Với người già mà ông cũng xuống tay được? Người sắp bị đánh chết rồi.”

Người đàn ông trung niên kia bị Ngụy Ninh giữ chặt, nhìn anh một cái, nhổ một ngụm xuống đất: “Từ chỗ khác tới? Ai cần mày nhiều chuyện? Ông mày thích đánh thì đánh, cút sang một bên đi, con vợ này thiếu đánh, vài ngày không đánh nó nó lại sinh sự.”

Ngụy Ninh vẫn không buông tay ông ta: “Đánh chết bà ấy ông cũng phải ngồi tù.”

Người đàn ông kia thấy Ngụy Ninh xen vào, cứ nhiên cứ như vậy không đánh nữa, đánh giá Ngụy Ninh một cái: “Nhóc con, đừng xen vào chuyện của người khác, lắm kẻ vô tâm lắm, lòng tốt chưa chắc được báo đáp đâu.”

Nói xong, đá bà lão kia một cái nữa rồi tức giận đi vào phòng.

Ngụy Ninh thấy bà ta vẫn nằm trên mặt đất không nhúc nhích, trên đất còn vương vết máu, anh bước đến, không phải chết rồi chứ.

Anh khom lưng định nhìn một chút, bà ta đột nhiên ngồi phắt dậy, một tay cầm dao phay tay kia cầm thớt, nhìn cũng không nhìn Ngụy Ninh một cái, cứ vậy đi về phía căn nhà vừa đi vừa lẩm bẩm, Ngụy Ninh nghe thấy bà ta vẫn thấp giọng mắng, giọng nói cay nghiệt, không biết là có thâm cừu đại hận gì khiến bà ta bị đánh đến vậy vẫn không chịu thôi.

Nhưng mà, Ngụy Ninh nghĩ lại lúc bé đã từng thấy qua, có lẽ thật sự không có chuyện lớn gì, chỉ là mấy mâu thuẫn nhỏ hằng ngày mà với những người có tính tình chanh chua hay soi mói thì lại là chuyện lớn.

Gần giữa trưa, mặt trời chiếu qua đầu một lát Ngụy Ninh đã thấy hoa mắt chóng mặt cứ như cảm nắng, anh bước đến chỗ mái hiên định dựa vào tường nghỉ ngơi một lát. Đúng lúc này trên vai anh bị vỗ một cái, Ngụy Ninh sợ đến mức nhảy dựng lên, nhìn lại thì ra Ngụy Thời đã đứng sau lưng anh từ lúc nào.

Ngụy Ninh trừng mắt, Ngụy Thời xuất quỷ nhập thần như vậy làm anh có chút mất hứng: “Sao mà lại cũng ở đây?”

Ngụy Thời cười khà khà hai tiếng, học theo dáng vẻ của tít, bình thường không đeo kính mà giờ trên mũi đã có một chiếc kính râm, tiếc là hăn da trắng vẻ ngoài thanh tú, có đóng giả thế nào cũng không có nét của pháp sư đạo hạnh cao thâm: “Tôi vừa nhận một vụ làm ăn, anh đi theo tôi.”

Ngụy Ninh không ngờ Ngụy Thời lại yêu nghề như vậy, đã đến đây rồi mà còn không quên chức vụ của mình, anh đi cạnh Ngụy Thời, hai người một trước một sau đi đến một ngôi nhà trông đẹp nhất chỗ này: “Đây là nhà của thôn trưởng thôn Trường Hà.”

Ngụy Thời quay đầu nói với Ngụy Ninh: “Nhà ông ta có chuyện lạ nên đến tìm tôi giúp, lúc ấy anh đi theo tôi, đừng lên tiếng.”

Ngụy Ninh không quen nhìn Ngụy Thời giả thần giả quỷ nhưng mà vẫn gật đầu.

Vị thôn trưởng kia bước ra, thấy Ngụy Thời lập tức đến đón: “Cậu về rồi, đây là anh bạn mà cậu nói phải không? Xin chào xin chào.” Thôn trưởng nhiệt tình chào hỏi Ngụy Ninh: “Mau vào nhà, mau vào nhà, tôi kêu bà nhà tôi làm vài món ăn, chờ chút cùng nhau ăn bữa cơm.”

Thôn trưởng khoảng sáu mấy tuổi, dáng vẻ bình thường, thần sắc lại có vài phần khôn khéo, dáng người thấp bé, cơ thể gầy gò, vợ ông ta còn cao hơn ông ta nửa cái đầu, đã thế khổ người cũng to hơn không ít, hai người đứng cạnh nhau trông rất “buồn cười”.

Ngụy Ninh vừa bước vào là muốn quay ra luôn, phòng ở sạch sẽ, đồ dùng bày biện gọn gàng đơn giản có thể thấy đây là một gia đình tương đối giàu có, nhưng trong phòng có một luồng khí đen, thôn trưởng và vợ ông ta vừa bước vào nhà luồng khí đen ấy liền bám lên người bọn họ, trên người họ vốn có chút khí trắng khí hồng đều bị luồng khí đen này hút hết.

Ngụy Ninh thấy vậy lén kéo tay áo Ngụy Thời, Ngụy Thời không để ý chỉ giật tay lại, Ngụy Ninh thấy vậy đoán chừng không định giải thích gì với anh, thôi, thế anh cũng chẳng lo chuyện bao đồng làm gì. Ngụy Thời lành nghề hơn anh nhiều, không quan tâm nữa, Ngụy Ninh coi như không thấy luồng khí đen trong phòng mà chỉ ngồi trên ghế nghe Ngụy Thời nói chuyện với thôn trưởng.

Thì ra chỗ này của bọn họ là một thôn làng ở ngoại ô Tiểu Động Thành, dần dần tiến vào trong Tiểu Động Thành nhưng cũng không có thay đổi gì lớn, vẫn như cũ.

Thôn trưởng ngồi đó tổ khổ, Ngụy Ninh ngồi nghe cũng hiểu được nỗi khổ này đúng là nên nói. Mấy năm trước con trai ra ngoài làm ăn giờ sống chết không rõ, con dâu chờ hai năm rồi không chờ được nữa liền tái hôn,

cháu trai trải qua một cơn bệnh nặng giờ đầu óc chậm chạp, cháu gái cũng học không giỏi, đi theo bọn côn đồ bị làm cho to bụng không còn cách nào đành phải gả cho gia đình ở huyện bên, một gia đình yên ấm nháy mắt nhà tan cửa nát, chỉ còn lại hai vợ chồng già bọn họ cố thủ ở đây.

Thôn trưởng vẫn cảm thấy chuyện này quá cổ quái, phong thủy của Trần gia bọn họ sao lại kém như vậy.

Thôn trưởng là người mê tín, đã mời rất nhiều thầy đến xem, xem mộ phần xem phong thủy xem bát tự, cái gì cũng xem rồi, có người nói cái này, có người nói cái kia, mộ phần đổi vài lần rồi nhưng chuyện không may vẫn đến, cháu gái được gả cho người ta vừa bị tai nạn xe cộ cứ vậy qua đời, hai ông bà khóc đến mắt sưng đỏ, cho dù nó không nghe lời thì cũng là cốt nhục của mình, sao có thể bỏ được.

Ngụy Thời vẫn luôn kiên nhẫn nghe, thôn trưởng nói xong câu cuối thì giọng khàn khàn nước mắt cũng sắp chảy ra.

Ngụy Ninh nghe xong cũng cảm thấy không thoải mái, một gia đình êm đẹp, mới vài năm cứ vậy tan nát, nhân thế vô thường không tránh khỏi khiến lòng người nguội lạnh.

Ngụy Thời không khẳng định có thể giúp gia đình bọn họ, chỉ nói: “Tôi sẽ xem qua, ông đừng ôm hy vọng quá lớn, có lẽ không nhìn được có chuyện gì, không giúp được gia đình ông.” Câu nói này ngược lại lại khiến thôn trưởng càng thêm cung kính hẳn.

Cứ như vậy, kể chuyện xong thì cũng đến giờ ăn cơm.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Mùi Vị

Ăn cơm xong Ngụy Thời nói muốn ra ngoài, hẵn đi một vòng xung quanh nhà thôn trưởng, vừa đi vừa nhìn la bàn.

Ngụy Ninh ăn được vài miếng cơm đã buông đũa, vẫn còn hơi sốt nên cơ thể vô lực, thôn trưởng thấy anh không thoải mái thì hỏi anh có muốn lên tầng nằm một lát không, Ngụy Ninh bảo không cần, chỉ hỏi nhà ông có ghế dài không, thôn trưởng bảo có rồi cùng vợ mang chiếc ghế dài đặt dưới mái hiên, Ngụy Ninh nói một câu cảm ơn, anh xoa xoa thái dương, mệt mỏi vô cùng.

Ánh mặt trời chói lọi chiếu xuống khiến mặt đất nóng như sắp bốc cháy.

Ngụy Thời đi vài phút rồi quay về, về nhà lại lên tầng rồi xuống tầng, mỗi phòng đều ngó qua một lần, mắt vẫn dán vào la bàn trong tay đồng thời đánh giá bố trí trong phòng, Ngụy Ninh nhìn hẵn bận rộn, miệng còn lẩm bẩm cái gì mà “chấn” cái gì mà “cấn”, một đống thuật ngữ, nghe không rõ rốt cuộc hẵn nói cái gì.

Vợ chồng thôn trưởng đứng cách Ngụy Thời không xa, nôn nóng nhìn về phía hẵn nhưng không dám làm phiền, sợ ảnh hưởng đến hẵn, mấy ông đồng bà cốt trước đây cũng cổ quái như vậy, bọn họ thấy nhiều lần đương nhiên cũng biết một số điều kiêng kị.

Ngay lúc Ngụy Ninh sắp ngủ đột nhiên anh nghe được một tiếng rú “A....a a a ... nha nha nha.... Nha nha nha.... Ăn cơm, ăn cơm cơm ... a .... A a a....” làm anh giật cả mình.

Vợ thôn trưởng biến sắc vội chạy vào nhà bếp cầm một cặp lồng cơm chạy ra sân sau, thôn trưởng xoa tay, trên gương mặt già nua nhuộm đầy nỗi buồn thương: “Đó là cháu trai tôi, tôi quên đưa cơm cho nó, nó đói bụng sẽ gào lên như vậy, dọa cậu sợ rồi.”

Ngụy Ninh lắc đầu vội nói: “Không đâu, không đâu, cháu đâu dễ bị dọa vậy.”

Đúng lúc này Ngụy Thời cũng làm xong việc đang từ trên lầu đi xuống, hẳn đến cạnh Ngụy Ninh, thôn trưởng cũng đi đến: “Tiểu thiên sư, cậu có xem được cái gì không?”

Mặt Ngụy Thời có chút mệt mỏi, vừa rồi dùng la bàn xem phương vị, xem phong thủy cũng khiến hắn tốn không ít sức lực: “Phần mộ tổ tiên của nhà ông không có vấn đề, tuy rằng chỗ hiện tại không phải quá tốt nhưng không đến mức gây trở ngại cho con cháu, trong phòng của ông cũng không có vấn đề gì lớn.”

Thôn trưởng liên tục gật đầu: “Tôi biết mà tôi biết mà, bàn thờ nhà tôi vẫn đặt trong phòng này, trước kia còn mời người đến xem, giờ giấc cũng tính toán tốt, tôi còn sợ gặp chuyện không may nên mời hai người đến xem, họ đều nói không có vấn đề. Tiểu thiên sư, cậu xem là có chuyện gì?”

Ngụy Thời cầm la bàn, từ tốn nói: “Nhà ông bị người ta nguyên rửa.”

Thôn trưởng nghe xong mặt cứng đờ: “Ai hận nhà tôi thâm sâu đến vậy, nhất định phải giết chết hết người trong nhà tôi sao.”

Ngụy Thời không nói gì, một lát sau mới mở miệng: “Chuyện này phải hỏi chính ông.”

Vợ của thôn trưởng từ hậu viện đi đến: “Tiểu thiên sư, cậu nói vậy nghĩa là sao, nhà chúng tôi không làm gì thiếu đạo đức cả, láng giềng xung quanh cũng biết chúng tôi là người thế nào, đều là người hiền lành tử tế.”

Ngụy Thời nghe bà nói vậy cười ẩn ý: “Thế nên tôi mới muốn thôn trưởng tự hỏi chính mình.”

Gương mặt gầy guộc của thôn trưởng đen như đáy nồi, giơ tay ra: “Tiểu thiên sư cứ đùa.”

Ngụy Thời không nói hai lời cất la bàn đi: “Không còn gì đặc biệt nữa, không có chuyện tôi xem nhầm, hai ông bà thương lượng một chút xem nên làm thế nào rồi hãy đến tìm tôi, tốt nhất là nhanh một chút, nói cách khác, mạng sống của vị cháu trai chậm chạp nhà ông sắp không giữ được rồi.”

Hắn vừa nói vật mặt mũi hai vợ chồng thôn trưởng tái mét, mặt kệ đứa cháu này có phải đồ ngốc hay không thì cũng là huyết mạch duy nhất để nối dõi tông đường, dù ngốc nghếch nhưng bỏ nhiều tiền một chút thì vẫn cưới vợ cho nó được, nếu đến nó cũng mất thì lúc hai ông bà xuống dưới đó biết nhìn mặt tổ tiên thế nào!

Ngụy Ninh đang ở cạnh xem trò vui thì bị Ngụy Thời kéo dậy: “Chúng tôi về trước, hai người từ từ nghĩ, tôi sẽ ở nhà nghỉ của nhà họ La.”

Ngụy Ninh đi rồi vẫn nghe thấy tiếng hai vợ chồng thôn trưởng cãi nhau, bà vợ hỏi thôn trưởng rốt cuộc đã làm chuyện thiếu đạo đức gì mà lại thành ra thế này, muốn ông ta nhanh giải quyết đi, nếu không sẽ liều mạng với ông.

Hai người không đi xa mà tìm một chỗ mát mẻ nghỉ ngơi.

Trời quá nắng, sắc mặt Ngụy Ninh không tốt lắm, anh lấy chai nước lúc nào cũng mang bên người ra uống một hơi: “A Thời, mày tìm được nhà Trương Anh Phương chưa?”

Ngụy Thời lười biếng dựa vào thân cây. “Vẫn chưa, tôi vừa đến đây thì thấy nhà thôn trưởng có vấn đề, vừa hỏi qua một chút thì bị mời vào luôn,

còn chưa kịp đi tìm, dù sao cũng ở đây thôi, hòa thượng chạy được miếu không chạy được.”

Ngụy Ninh nhìn mặt trời, đi tìm lúc nắng nóng như vậy đúng là không phải quyết định sáng suốt, anh bàn với Ngụy Thời một chút quyết định về nhà nghỉ trước, đợi chiều mặt trời dịu bớt thì đi tìm.

Hai người quay về nhà nghỉ, vừa bước vào phòng Ngụy Ninh đã ngồi phịch xuống salon, cả người vừa lạnh vừa nóng, Ngụy Thời thấy tình huống của anh không tốt lắm liền đi bảo phục vụ mang cho hẳn một chiếc ấm để sắc thuốc.

Đắp chăn thì Ngụy Ninh thấy nóng, bỏ ra lại lạnh, cứ lăn qua lộn lại trên giường, trong người nôn nao khó chịu. Anh ít khi bị bệnh, cho dù thỉnh thoảng bị cảm thì cũng rất nhanh khỏi, đâu phải chịu khổ thế này.

Trước kia Ngụy Ninh thấy những người bị bệnh nằm trên giường cứ bảo thà chết còn thoải mái hơn ít nhiều gì anh cũng thấy họ nói quá, giờ mới cảm nhận được cái gọi là thân bất do ki, nhớ lại những suy nghĩ thiên cận kia đành cười khổ.

Đột nhiên Ngụy Ninh nói một tiếng với không khí: “Ngụy Tích.”

Xung quanh trống rỗng đến nửa cái bóng ma cũng chẳng thấy, Ngụy Ninh chưa từ bỏ ý định, lại gọi tiếp: “A Tích!”

Vẫn yên tĩnh như cũ, không chút phản ứng.

Nhất thời Ngụy Ninh cũng không quá xác định rốt cục “Ngụy Tích” có đi theo hay không, anh lấy cái túi gấm trên cổ xuống, bỏ tấm bài vị nhỏ ra đặt trong lòng bàn tay phải, tay trái thì lau sạch nó.

Cái bài vị nhỏ này là một mảnh gỗ màu đen, nhìn thì nhẹ nhưng cầm thì nặng hơn nhiều, luôn tỏa ra mùi máu thoang thoang.

Nói cũng lạ, an tức hương đặt chung với chiếc bài vị nhỏ này lâu thế rồi mà mùi vị không lẫn lộn vào nhau, lấy ra thì an tức hương vẫn là mùi xạ hương, chiếc bài vị nhỏ vẫn có mùi máu tanh pha chút vị bùn.

Ngụy Ninh đặt chiếc bài vị kia dưới mũi người một chút, có lẽ là mang theo lâu nên quen rồi nên thấy mùi của nó cũng không khó người lắm, người lâu lâu còn thấy có vị tanh giòn ngọt muốn liếm một cái. May mà dưới cơn xúc động Ngụy Ninh vẫn đặt chiếc bài vị vào chỗ cũ, nếu không nhận được mà liếm thật thì chắc anh không phải uống thuốc vì thân thể nữa mà là vì đầu óc.

Ngụy Ninh lại đeo túi gấm vào cổ, Ngụy Thời bước vào đưa cho anh bát thuốc còn nóng: “Uống đi.”

Mặt Ngụy Ninh nhăn nhúm như cái giẻ lau, anh bịt mũi một hơi uống cạn, xong thì lập tức uống thêm một cốc nước. Áp chế được cái đắng trong miệng rồi Ngụy Ninh mới nói với Ngụy Thời: “Ngụy Thời, bệnh của anh lúc nào mới khỏi? Cứ dây dưa dây dưa thế này, dây đến phát điên luôn.”

Ngụy Thời ngồi cạnh anh: “Sao nhanh thế được, phải tổng hết khí độc trong người anh ra mới khỏe được, tôi thấy ít nhất cũng mười ngày nửa tháng nữa.”

Mười ngày nửa tháng.... Ngụy Ninh cảm giác trời đất quay cuồng, đất trời biến sắc.

Anh kéo cổ áo Ngụy Thời: “Mày nghĩ xem có cách gì nhanh đẩy hết khí độc trong người anh ra!”

Ngụy Thời đẩy anh ra mà không tốn sức: “Anh Ninh, chuyện này không còn cách khác, chỉ có thể chăm sóc bản thân thật tốt, nếu hiện tại tôi ra tay thì mới đầu nhìn qua sẽ thấy ổn nhưng sau đó lại phát tác tiếp, khí độc này nào có dễ loại trừ vậy...”

Ngụy Ninh thả lỏng tay: “Mà phải nói khí độc là cái gì vậy?”

Ngụy Thời thấp thỏm nói: “Sau khi anh dính vào những thứ không sạch sẽ thì trên người sẽ dính vào khí bẩn làm hao tổn tinh khí, lâu ngày biến thành ác lao, bệnh trên người anh phải chữa theo cách mà sư phụ tôi kê cho anh mới có lợi.”

Hai người nói chuyện trong chốc lát, bên ngoài trời dịu bớt, Ngụy Ninh nằm trên giường ngủ không ngủ được, trong lúc mơ màng anh đột nhiên mở mắt liền nhìn thấy “Ngụy Tích” đứng cạnh đang nhìn anh, đôi mắt đen sâu thẳm hoàn toàn không có cảm xúc, cậu vươn tay dường như muốn kiểm tra thân thể anh nhưng được nửa chừng lại thu tay về, tay nắm thành nắm đấm. Ngụy Ninh nhìn gương mặt cậu trắng bệch ẩn chứa màu xám trắng của sương mù, ngũ quan gần như bị che khuất, dường như có chút kích động. Anh sợ cậu dưới cơn xúc động mà làm gì đó liền giơ tay ra muốn nắm lấy tay phải “Ngụy Tích”.

Không đợi anh chạm vào, chớp mắt một cái “Ngụy Thời” đã lùi lại hơn một thước, giờ Ngụy Ninh có vươn tay cũng vô dụng. Vốn dĩ Ngụy Ninh tức giận vì cậu biến mất vô cớ, giờ cơn tức biến thành nụ cười luôn, nếu đã không dám tiếp cận anh thì còn ở bên anh làm gì? Cứ ngoài lạnh trong nóng như vậy, rốt cuộc là bị cái gì kích thích? Ngụy Ninh thật sự không hiểu, trước kia “Ngụy Tích” mặt dày phát ghét, giờ mới thấy thà cứ đáng ghét như vậy còn hơn, ít nhất còn thẳng thắn.

Hiện tại thì nhìn chỉ muốn đấm, Ngụy Ninh thầm thề tốt nhất đừng để anh tìm thấy lần nữa.

Đến tối nhiệt độ giảm bớt, Ngụy Ninh ngủ được một giấc cơ thể cũng khỏe hơn không tí liền theo Ngụy Thời đến thôn kia tìm nhà Trương Anh Phương.

Ngụy Ninh đi theo Ngụy Thời nhìn kỹ số nhà của từng nhà cuối cùng cũng tìm được mấy căn nhà ở ngoài thôn. Ngôi nhà đó khá nhỏ mà cũng không thấy đèn sáng, tối om, nhìn từ xa không thấy có người ở, nhưng hai người Ngụy Ninh hỏi mấy gia đình bên cạnh họ đều nói đó là căn nhà hai người cần tìm.

Ngụy Ninh và Ngụy Thời đi đến chiếu đèn pin vào đó, ngôi nhà cấp bốn này không biết đã xây bao nhiêu năm rồi giờ trông tan hoang, kính thủy tinh bị đập vỡ được dán ít báo cũ lên, cửa gỗ chấn song đều bị mối mọt phá hỏng.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Ngụy Ninh lui về phía sau một bước, Ngụy Thời bước lên gõ cửa.

“Cốc...cốc...cốc...” tiếng động âm trầm vang lên trong bóng đêm.

Nửa ngày vẫn không có động tĩnh gì, Ngụy Ninh nhớ lại phản ứng của mấy người trong thôn lúc bọn họ hỏi đường, tất cả chẳng bước chân ra khỏi cửa chỉ đứng trước cửa chỉ đường cho bọn họ, còn cảnh cáo họ cẩn thận một chút đừng có chọc vào họ kẻo không thoát thân được, cứ như chỗ đó không phải chỗ ở của hai mẹ con mà là hai con rắn độc.

Ngụy Ninh đứng cạnh Ngụy Thời, có chút thấp thỏm nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia, Ngụy Thời lại gõ thêm hai tiếng: “Cốc cốc” cuối cùng ở trong cũng có động tĩnh, tiếng bước chân nặng nề vang lên, từ từ tiến về phía cửa.

Kẹt một tiếng, cửa được mở, một người đầu bạc từ trong bước ra đứng ngay trước ánh đèn.

Ngụy Ninh nhìn thoáng qua, gương mặt già nua đầy nếp nhăn, trên mặt còn có vài vết thương, không phải là bà lão chặt thớt nguyên rửa vừa gặp phải hồi sáng đây sao? Bà ta bám vào cánh cửa, dùng ánh mắt hung tợn mà nhìn Ngụy Ninh và Ngụy Thời, khàn khàn nói: “Gõ cái gì mà gõ, gõ mọt

phần nhà bọn mày hay sao, nhà chúng mày lại không có người chết thì gõ cái gì.” Đây là bà già nói chuyện độc mồm nhất mà Ngụy Ninh từng gặp.

Bà ta vừa nói vừa xé chiếc áo đã rách trên người làm Ngụy Ninh và Ngụy Thời sợ tới mức rụt lùi lại.

Ngụy Ninh vội ho khan một tiếng: “Chúng cháu tới tìm Trương Anh Phương.”

Bà lão ngẩn người, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ, cao thấp đánh giá một phen: “Con bé kia còn chưa chết ở ngoài sao? Tao còn tưởng nó chết từ lâu rồi, tao với nó không có quan hệ gì hết, bọn mày tìm nhầm người.” Dứt lời bà ta định đóng cửa lại.

Giờ Ngụy Ninh có thể khẳng định bà lão này chính là mẹ của Trương Anh Phương, anh chặn trước cửa: “Trương Anh Phương điên rồi, ở bên ngoài làm rất nhiều chuyện ác bị cảnh sát bắt, họ nói muốn trục xuất về quê, bà là mẹ của cô ta, những tà thuật mà cô ta làm chẳng lẽ bà không biết?”

Đột nhiên bàn tay như chân gà của bà ta tóm lấy Ngụy Ninh: “Mày nói gì, mày nói nó dùng tà thuật? Tà thuật gì? Nó còn hại người? Hại ai? Con bé này, chẳng lẽ nó lại thật sự làm cái kia? Sao nó có thể... có thể...”

Vừa rồi còn nói không liên quan, chớp mắt đã quan tâm như vậy.

Đúng lúc này một âm thanh cổ quái truyền đến: “Lộc cộc —— lộc cộc —— lộc cộc ——”

Sắc mặt Ngụy Thời đại biến, một tay kéo Ngụy Ninh ra sau lưng mình, tay kia cầm lá bùa niệm hai câu, lá bùa kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, sau đó ném lá bùa vào hướng phát ra âm thanh.

Chỗ đó xèo xèo một trận rồi phát ra tiếng thét chói tai, sau khi bốc khói một hồi thì không có động tĩnh gì nữa.

Ngụy Ninh tinh tường nhìn thấy vài cái bóng đen chớp nhoáng trong không trung dường như chui vào mấy ngôi nhà cấp bốn xung quanh, anh kéo Ngụy Thời định đến xem một chút.

Đúng lúc này bà lão kia đột nhiên phát điên cầm một cái đòn gánh đập về phía Ngụy Ninh và Ngụy Thời, hai người từng bước từng bước lùi về sau, cuối cùng thật sự không chống đỡ nổi nữa, hai người liếc nhau một cái tâm linh tương thông cùng xoay người bỏ chạy.

Bà lão kia đuổi theo hai bước thì không đuổi nữa nhưng vẫn đứng đó mắng to, trong thôn đang yên tĩnh âm thanh kia đặc biệt vang dội, nhưng mà người trong thôn mắt điếc tai ngơ giống như thấy mãi thành quen, lúc hai người Ngụy Ninh chạy qua mấy ngôi nhà đó còn thấy vài người phụ nữ nhìn bọn họ cười khiến hai người phải cúi đầu mà chạy.

Đi xa rồi mà Ngụy Ninh vẫn nghe thấy tiếng mắng chửi ác độc của bà ta.

Ngụy Ninh cảm thấy mức độ khủng bố của tiếng chửi này so với tiếng quỷ rít thì cũng chỉ kém một chút.

Hai người phần nộ quay về nhà nghỉ, đang định thương lượng xem bước tiếp theo nên làm thế nào thì thôn trưởng đến.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Xác Sống

Trên mặt thôn trưởng đều là vết móng tay cào rí cả máu, người có kinh nghiệm vừa thấy là biết vừa đánh nhau với người trong nhà, chân cũng không linh hoạt, đại khái là cũng bị thương. Ông ta khập khiễng đi vào phòng, khom lưng, có chút ngưng ngưng mà giơ tay che mặt, sau đó biết động tác của mình chỉ giấu đầu lòi đuôi thì buông tay xuống, gương mặt già nua đỏ lên.

Ngụy Thời cùng Ngụy Ninh liếc mắt nhìn nhau một cái, mời thôn trưởng vào.

Thôn trưởng ngồi trên ghế salon cứ như bị kim châm dưới mông, nhấp nhồm không yên: “Tiểu thiên sư, muện thế này còn đến quấy rầy cậu vẫn vì chuyện kia, cậu đến xem lại giúp tôi đi, tôi trả tiền, tôi trả tiền, cậu muốn nói gì làm gì cũng được chỉ cần có thể phá nguyên rủa kia giúp nhà tôi...”

Ngụy Thời nhìn ông không nói gì, trán thôn trưởng vã mồ hôi, từng giọt lăn xuống, ông giơ tay lên lau một phen, miệng run rẩy, hai chân khép lại, không chịu mở miệng mà cũng không chịu đi, ý của Ngụy Thời rất rõ ràng, thôn trưởng không nói rõ mọi việc hẳn sẽ không ra tay.

Một lát sau thôn trưởng vẫn không chịu nói, sắc mặt thay đổi liên tục, rõ ràng cũng đang đấu tranh, Ngụy Thời liền nở nụ cười: “Ông không nói tôi cũng đoán được một chút.”

Thôn trưởng ngẩn đầu: “Cậu, cậu, cậu đoán được gì?”

Ngụy Thời liền bảo: “Ông có tình nhân bên ngoài phải không? Nguyên rủa kia được hạ từ dòng máu của ông, hay nói cách khác là máu của con

ông.”

Cả người thôn trưởng chấn động, không thể tin được mà nhìn hẳn: “Làm sao cậu biết, làm sao cậu biết.”

Ngụy Thời cười cười: “Tôi nhìn ra phép nguyên rửa ấy thì không cần nghĩ cũng đoán được tám chín phần mười.”

Mồ hôi trên mặt thôn trưởng ngày càng nhiều: “Cậu còn biết cái gì.”

Ngụy Thời nói tiếp: “Phép nguyên rửa này do người có oán khí cực lớn hạ, yêu đương vụng trộm sẽ không có oán hận lớn như vậy, ông đã làm gì trong lòng ông hẳn tự biết.”

Vừa nói vậy, thôn trưởng lại run lên vài cái.

Ngụy Ninh ở cạnh nghe xong nhất thời cảm thấy vị thôn trưởng này sao có thể hạ lưu như vậy, thì ra là ông ta chà đạp một người con gái, người con gái ấy còn mang thai, phỏng chừng thôn trưởng muốn bịt miệng cô gái ấy nhưng không ngờ cô ta biết tà thuật, chuyện xấu của bản thân lại làm liên lụy đến cả nhà.

Ngụy Thời đặt cái túi của mình sang một bên, tay thôn trưởng liên tục chà xát ở đùi, nửa ngày sau, ông ta quỳ gối trước mặt Ngụy Thời, vừa nói vừa tự tát vào mặt mình: “Tiểu thiên sư, là tôi làm chuyện không phải con người, muốn báo ứng thì ứng lên người tôi, tiểu thiên sư, cậu cũng đã biết rồi, cậu giúp gia đình tôi đi, tôi nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp cậu...”

Ông ta muốn bắt lấy chân Ngụy Thời, Ngụy Thời nhẹ nhàng tránh sang một bên: “Chuyện này thì ông không cần lo, nếu ông không còn gì giấu giếm thì tôi sẽ quản chuyện này, ông cứ đứng lên trước đã.”

Thôn trưởng vẫn quỳ trên mặt đất một lúc rồi mới chậm rãi đứng lên.

Ngụy Thời quay đầu nói với Ngụy Ninh muốn anh cùng hẳn đến nhà thôn trưởng, Ngụy Ninh thu thập một chút liền đi theo, thôn trưởng ở bên cạnh xoa xoa tay không nói gì, hai ba lần muốn nói lại thôi, lúc sắp đến cửa nhà cuối cùng cũng mở miệng: “Tiểu thiên sư, cậu xem, trong nhà tôi còn chưa biết chuyện này, nếu có thể...”

Ngụy Thời cắt ngang lời ông: “Sớm muộn cũng biết thôi.”

Thôn trưởng không có cách nào khác chỉ đành vác vè mặt đau khổ vào nhà, vợ của ông sớm chờ trong nhà, thấy Ngụy Thời thì vội mời vào: “Tiểu thiên sư, các cậu đến rồi, mau mau vào đi.”

Ngụy Thời nhìn bà ra ra vào vào như đang chuẩn bị đồ đãi khách thì vội ngăn lại: “Không cần vội, hiện tại tôi phải làm pháp, xử lý xong rồi hãy tính.”

Hẳn bảo thôn trưởng chuẩn bị một cái bàn dài, trên bàn đặt một cái đỉnh lô nhỏ, thêm hai cái bát, một bát đựng gạo một bát đựng nước.

Sau đó, Ngụy Thời lấy ra ba nén hương cắm trên đỉnh lô, sau lại đốt một lá bùa rồi thả vào trong bát nước, sau đó hẳn cầm gỗ đào đứng ở một bên, nhắm mắt lại, không cử động mà cứ đứng yên ở đó, không nói gì cả.

Người bên cạnh không ai dám làm phiền chỉ có thể nín thở mà chờ.

Qua một hồi lâu, mắt Ngụy Thời đang nhắm hờ đột nhiên mở ra, một luồng gió không biết từ đâu tới thổi bay mọi thứ trong phòng, thổi đến mức khiến lòng người hết hoảng, tay chân rét run, Ngụy Thời nhảy lên cầm bát nước kia đi dọc theo chân tường, vừa đi vừa nhúng tay vào nước rồi vẩy vào chân tường.

“Quý thần bốn phương nghe lệnh đến, nhất phương ác hồn mau cúi đầu.”

Sau đó luồng gió kia càng thổi mạnh, hất văng mọi thứ trong phòng, cái bàn ghế dựa mấy thứ linh tinh đều bị hất đổ trên đất, âm thanh lộp bộp loảng xoảng vang lên không ngừng, hai vợ chồng thôn trưởng thấy tình huống này chỉ biết hai mặt nhìn nhau, trong mắt tràn ngập kinh hoàng cùng sợ hãi, thôn trưởng trông càng nghiêm trọng, mắt trắng dã như sắp xỉu.

Ngụy Thời đi đến cửa, bước một bước, mặt đất chỗ bị nước nhỏ xuống liền tạo thành một vệt, luồng gió kia lập tức thổi theo vệt nước đó. Ngụy Thời nhìn ấy người phía sau nói “Đi.” Ngụy Ninh lập tức chạy theo sau hẳn.

Mấy người đuổi theo luồng gió kia mà chạy trong thôn, tiếng bước chân dồn dập làm những nhà đang ngủ xung quanh cũng thức giấc, đèn cũng dần sáng lên, họ nhìn xung quanh đánh giá nơi mình vừa chạy tới.

Nơi luồng gió ấy thổi đến thì ra là nhà người phụ nữ mà bọn Ngụy Ninh vừa rời đi không bao lâu, bà ta cũng bị đánh thức, mở cửa ra đứng ở trước cửa nhìn ra ngoài, thấy mấy người Ngụy Ninh lập tức mang vẻ mặt hung ác mà quơ lấy cái đòn gánh ở mảnh đất đầy cỏ dại trước nhà: “Mấy người muốn làm gì? Đến đây, bà đây không khách khí đâu.”

Lúc này thôn trưởng lại lộ ra khí thế của thôn trưởng, ông chỉ huy mấy người mà ông gọi tới giúp, sai họ giữ lấy bà lão kia, dùng dây thừng trói lại, ném sang một bên.

Luồng gió kia thổi vào căn nhà bên cạnh ngôi nhà cấp bốn của bà lão kia, căn nhà đó chính là ngôi nhà có những âm thanh kì quái mà hôm nay bọn họ đến đây đã nghe thấy, cơn gió kia thổi vào đó thì không có âm thanh gì nữa.

Trong cửa sổ chỉ là một màn tối đen, yên tĩnh vô cùng, dường như không có ai ở.

Ngụy Thời làm một thủ thế, miệng lẩm bẩm, lúc hẵn đang làm vậy thì bà lão bị trói ở bên cạnh lăn lộn như bị điên, bốn năm người đàn ông cũng không giữ được, đúng lúc này, một tiếng thét chói tai vang lên từ trong phòng, nghe thê lương đến mức khiến người phải bịt tai lại.

Âm thanh “AHHHHHHHHH” liệt tâm liệt phế phá thủng bóng tối vang vọng giữa màn đêm, nhất thời khiến gà bay chó sủa, hơn mười con chó điên cuồng sủa, xen giữa là tiếng khóc của trẻ con, ồn ồn ã ã ầm ã cả một góc trời, sau đó còn có cả tiếng nam nữ cãi nhau truyền đến.

Ngụy Thời nhìn căn nhà kia, nhẹ nhàng múa thanh kiếm gỗ hai nhát, hẵn lấy bát gạo mình mang theo ra rải một vòng quanh nhà, tiếng kêu trong phòng càng ngày càng lớn, càng ngày càng thê lương, Ngụy Ninh nghe đến mức tai cũng đau nhức, người bên cạnh bịt tai là không nghe thấy nhưng Ngụy Ninh bịt tai cũng vô tác dụng vì âm thanh kia chui vào đầu anh.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện ở cửa sổ, lóe lên rồi biến mất. Người kia bám vào cửa, móng tay cào vào cánh cửa, nhìn những người vây quanh bên ngoài mà phá lên cười.

Người trong thôn đứng cạnh nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ là Trương Anh Phương đã về?”, “Không phải ở ngoài làm chuyện đó với đàn ông... mang thai... rồi bị mẹ cô ta cấm về nhà sao?”. “Nhìn như vậy thì đúng là cô ta rồi, giống bà mẹ như tạc”, “Dường như đến giờ vẫn không biết đứa bé trong bụng cô ta năm ấy là của ai phải không?” “Ai mà biết được, cái chuyện này năm ấy cô ta thà cắn lưỡi cũng không chiu mở miệng...”

Ngụy Ninh nghe đến đau răng, thì ra chân tướng là vậy.

Với những tin đồn của người xung quanh nói Ngụy Thời coi như không nghe không nhìn thấy, vẫn chỉ nhìn căn nhà ấy, hẵn bảo thôn trưởng sai người mang một cái khay và một ít tro tóit, hẵn đốt hơn mười lá bùa rồi trộn

lăn với tro than đổ lên cái khay. Lại bảo thôn trưởng tìm người leo lên trước ngôi nhà lắc cho chỗ tro ấy rơi xuống ngôi nhà, một phần rơi trên nóc nhà.

Sự tình càng ngày càng tà tính, thôn trưởng không gọi được ai không còn cách nào đành phải nói ai làm thì cho người đó ba trăm đồng, xong việc trả ngay, vậy mới có một người đàn ông trung niên bước lên, nói lớn: “Tôi làm, tôi chẳng tin mấy chuyện tà đạo này.”

Ngụy Ninh liếc nhìn thì ra là người trư nay đánh mẹ của Trương Anh Phương, cũng chính là người đàn ông của người phụ nữ trung niên kia.

Người sống ở căn nhà bên cạnh tự động mang thang dây ra buộc ở ngoài ngôi nhà tối om kia, người đàn ông trung niên một tay cầm thang dây, tay kia cầm khay, ông ta bò lên trên nóc nhà gỡ một mảnh ngói ra, hất hơn nửa đám tro trong khay vào trong nhà, sau đó cẩn thận đạp trên ngói mà rắc tro lên nóc nhà.

Hất được một nửa đột nhiên ngói trên nóc nhà bắt đầu rung động cứ như có cái gì đó đập vào, người đàn ông kia sợ đến mức run rẩy vứt cái khay đi, chân mềm nhũn trượt một cái, suýt nữa thì ngã từ nóc nhà xuống, người phía dưới nhìn cảnh này ai cũng phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Người đàn ông trung niên kia không dám đứng trên nóc nhà nữa vội vàng bám vào thang dây leo xuống.

“Phía dưới có cái gì đó, có cái gì đó...” vừa xuống gã ta vừa nói, giọng nói run rẩy, thôn trưởng sai người đỡ gã ta sang một bên.

Trong căn phòng tối om đó bắt đầu tỏa ra từng luồng khói đặc, có mùi thứ gì đó bị cháy bay vào mũi, người ở trong gào thét thê thảm như bị chịu cực hình, Ngụy Ninh có chút không đành lòng mà quay mặt đi, dù có đáng thương nhưng Trương Anh Phương cũng đã hại vài người vô tội.

Ngụy Thời không có biểu lộ gì, dường như không nghe được tiếng kêu thảm thiết này.

Ngụy Ninh thấy trong làn khói đặc có một đứa trẻ con gào thét, nó chạy qua chạy lại, căn nhà kia như biến thành một cái quan tài, một người phụ nữ ngồi ở trong đó, đứa bé dựa vào người cô ta, cô ta nắm chân của đứa nhỏ hướng ra ngoài nhưng không được, cô ta ngẩng phắt dậy, ánh mắt như xuyên thủng cỗ quan tài kia mà nhìn về phía Ngụy Ninh, ánh mắt oán độc tựa ác quỷ.

Ngụy Ninh nhin không được mà lui lại.

Khói càng lúc càng nhiều bao phủ cả một vùng, Ngụy Thời hô to: “Mở cửa ra đi.”. Thôn trưởng lập tức gọi mấy người gan dạ đến mở cửa, trong căn phòng tối đen yên tĩnh cứ như chưa từng có tiếng gào thét thê thảm kia.

Két một tiếng, cánh cửa gỗ bị đẩy ra nhưng không một ai dám bước vào.

Hai bên trái phải nhìn Ngụy Thời chờ hăn chỉ huy làm bà lão đột nhiên phá lên cười, điên cuồng mà gào: “Giết chết các người, nguyên rửa các người, toàn bộ chúng mày đều không được chết tử tế, tử nữ nha tử, nhìn thấy chưa, bọn chúng, tất cả bọn chúng đều là kẻ thù, còn chờ gì nữa mà không đi báo thù, ưm ưm...”

Bà ta không nói được nữa vì thôn trưởng nhét một miếng vào bịt miệng bà ta.

Ngụy Thời liếc mắt nhìn những người xung quanh, không ai nguyện ý bước vào, không còn cách nào khác hăn kéo Ngụy Ninh cùng vào phòng, bật một chiếc đèn pin lên liền thấy người phụ nữ điên Trương Anh Phương kia nằm trong góc phòng, tường sau nhà không biết bị ai đào một cái洞, đại khái Trương Anh Phương chui qua đó để vào phòng thế nên trước tối ngày hôm nay mới không ai phát hiện cô ta đã về.

Ngụy Ninh và Ngụy Thời cẩn thận bước đến mới phát hiện ra Trương Anh Phương đã hôn mê.

Lúc này, Ngụy Thời đưa đèn pin cho Ngụy Ninh còn hẩn lấy một lá bùa ra dán lên người Trương Anh Phương, rồi lại lấy thêm vài cái nữa dán hết lên lưng cô ta, cơ thể Trương Anh Phương co giật theo từng động tác của hẩn. Nhưng nói cũng kì quái, tuy cơ thể cử động như vậy nhưng lại không thấy cô ta giật lá bùa xuống, không biết Ngụy Thời dùng chiêu gì.

Ngụy Ninh thấy người Trương Anh Phương đột nhiên tỏa ra một làn khói đen vô cùng nồng đậm, làn khói ấy bao quanh cả người Trương Anh Phương, cô ta mở mắt nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ, lúc nhìn Ngụy Thời thì không có phản ứng gì nhưng khi nhìn sang Ngụy Ninh thần sắc đột nhiên biến đổi, ngón tay cào trên mặt đất, miệng phát ra âm thanh “khếch khếch” kì quái dường như muốn nhào vào anh.

Biểu tình của Ngụy Thời vô cùng trấn định, lại dán thêm một lá bùa lên mặt Trương Anh Phương, cô ta như bị cố định không nhúc nhích được, hai người họ đi ra ngoài nói với thôn trưởng: “Được rồi, mang người ra ngoài đi.”

Sau khi khuyến khích tinh thần một lúc thì mới tìm được hai người gan dạ vào mang Trương Anh Phương ra, lúc mang ra ngoài rồi vợ của thôn trưởng lại đột nhiên xông lên tóm lấy Trương Anh Phương đang nằm dưới đất mà đấm đá, vừa đánh vừa gào thét: “Nhà tôi đâu có đặc tội cô sao cô có thể khổ nạn như vậy, hại con tôi còn chưa nói giờ còn muốn hại cả nhà tôi.”

Thôn trưởng vội kéo bà ấy lại: “Đừng làm phiền, xem tiểu thiên sư nói thế nào.”

Ngụy Ninh nghe thế mà ngần ngợ, anh nhin không được hỏi mấy người dân ở xung quanh: “Người tên Trương Anh Phương này từng yêu con của

thôn trưởng sao?”

Người kia gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, nhưng mà sau đó Trương Anh Phương tự dưng mang thai không rõ của ai, con trai của thôn trưởng không chịu nổi dả kích bị bệnh một thời gian rồi ra ngoài làm việc, Trương Anh Phương bị mẹ nhốt trong căn nhà kia, lúc đó mẹ cô ta còn nói không khai ra ai làm cô ta to bụng thì sẽ khóa cô ta cả đời, thế nhưng sau đó chính cô ta đào tường bỏ trốn, từ đó về sau chưa từng gặp lại...”

Ngụy Thời lấy ra một cái túi nhỏ, phía trên có hơn mười cây châm các loại to nhỏ không đồng nhất, hắn chọn một cây rồi đâm vào nhân trung của Trương Anh Phương, sau đó lấy một cây khác, đâm vào mấy huyệt vị trên người Trương Anh Phương.

Làm xong liền thấy những chỗ bị châm rỉ ra chất lỏng màu đen có mùi hôi thối, tay Ngụy Thời chậm chậm rút cây châm ra, nhìn chỗ máu kia rồi nói một câu vô cùng đả kích: “Trương Anh Phương đã sớm chết rồi.”

Ngụy Ninh vừa nghe lập tức thấy lạnh lẽo, chỉ vào cơ thể Trương Anh Phương vẫn còn run nhè nhè vì bị kim châm: “Thế... thế này gọi là đã chết?” Bên cạnh thôn trưởng cũng có mấy người trong thôn đều mang vẻ mặt tán đồng nhìn Ngụy Thời.

Ngụy Thời vẫy tay nói: “Nửa người nửa thi, không phải người cũng không phải quỷ.”

Ngụy Ninh không tin tà đạo, tay ôm trước ngực, bước về phía trước, thật ra cho đến giờ anh cũng chưa từng nhìn rõ mặt Trương Anh Phương, hiện giờ cô ta nằm yên đó không nhúc nhích, bước đến là có thể thấy rõ ràng, mặt mũi khá thanh tú có thể thấy lúc còn trẻ trông cũng khá, cũng đúng thôi, nếu trông không xinh thì cũng không bị lão thôn trưởng kia cưỡng bức; sắc mặt tái xanh không khác gì người chết.

Ngụy Ninh vươn tay đặt dưới mũi cô ta, cái đệt, đúng là không có hô hấp, Ngụy Ninh sợ đến mức vội rút tay lại: “Rốt cuộc là có chuyện gì đây?”

Cư nhiên bọn họ lại bị một người có thể gọi là “người chết” trêu chọc, đây đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Ngụy Thời rút hết mấy cây châm về khiến máu đen chảy ra mạnh hơn, chỗ máu kia chảy xuống đất cứ lượn qua lượn lại như vật sống khiến tất cả người xung quanh đều sợ hãi tránh xa, Ngụy Ninh cũng sợ, nhưng mà chỗ máu đó động đật một lúc thì ngấm vào mặt đất, biến mất không còn chút gì.

Mà cùng lúc đó, cơ thể Trương Anh Phương lại phát ra âm thanh “ộc ộc”, cơ thể tỏa ra mùi hôi thối của xác chết để lâu

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Nội Tình

Ngụy Ninh thật không ngờ sự tình lại như vậy, vốn đang muốn tìm ra kẻ hại chết cả nhà ông chủ Lý, giết người đền mạng là chuyện có từ xưa, nhưng nếu kẻ giết kia vốn đã là một người chết thì sao? Chỉ có thể mang cái thi thể này đi hỏa thiêu để nó không thể làm chuyện ác nữa, chuyện này cũng cứ như vậy cho qua.

Anh không giấu nổi sự thất vọng.

Tương phản với anh là thôn trưởng, ông ta cứ như người đã chết lại được hồi sinh, nhìn Trương Anh Phương đang nằm trên đất rồi không có liêm sỉ mà chạy đến: “Tiểu thiên sư, chúng ta mang chôn thi thể này thì trong nhà tôi sẽ không có chuyện gì nữa phải không?” Ông ta trông mong nhìn Ngụy Thời, hai tay xoa xoa vào nhau.

Ngụy Thời mặt không đổi sắc mà dùng nước ngâm mấy lá bùa để rửa sạch ngân châm, ngân châm thoát ẩn thoát hiện trong đôi tay trắng nõn, dường như Ngụy Ninh thấy một cái bóng đen đi theo chân Ngụy Thời; anh chớp mắt nhìn lại, lại không thấy nữa. Ngụy Thời ở bên cạnh từ tốn nói: “Vẫn chưa xong chuyện.”

Thôn trưởng hoảng sợ: “Không phải người đã chết rồi sao, vẫn chưa xong?”

Ngụy Thời ngẩng đầu nhẹ nhàng mỉm cười: “Nếu người chết mà xong chuyện thì tôi ở đây làm gì?”

Câu này nói rất có lý, chuyên môn nghiệp vụ của hắn còn không phải là tiếp xúc với cõi âm sao, người sống kẻ chết không thể ở với nhau nhưng vì

nhân quả nên không để ý tới ranh giới mà dây dưa không dứt. Không đến phút cuối cùng ai có thể nói được đâu là mầm tai họa? Đâu là bên bị hại? Đâu là vô tội?

Một cơn gió thổi qua bỗng khiến lòng bàn chân mọi người phát lạnh.

Vợ của thôn trưởng vẫn luôn đi theo ông, làm ồn một trận trong thì vẫn bảo trì trầm mặc, không để ý xung quanh, dường như bà đã nhận ra có chút gì đó không đúng. Lúc này, đột nhiên bà ta lại đến bên cạnh thôn trưởng lấy tay bóp cổ ông.

“AHHHHHHHHHHHHHHHHHHH” Tiếng kêu thảm thiết của thôn trưởng bị nghẹn trong cổ, ông ta phát ra quái thanh “khặc khặc”, liều mạng mà gỡ tay vợ ra nhưng tay của vợ thôn trưởng cứ như kim sắt, không gỡ ra nổi, vừa bóp cổ vừa lớn tiếng cười “ha ha ha”, giống tiếng cười của Trương Anh Phương như đúc.

Mấy người trong thôn chưa rời đi thấy cảnh này thì sợ hãi, tuy rằng cảnh tượng trước mắt vô cùng quỷ dị nhưng cũng vẫn xông lên dùng sức gỡ tay vợ thôn trưởng ra tiếc là không xê dịch chút nào, bà vợ thôn trưởng cứ như muốn bóp chết thôn trưởng vậy. Theo lý mà nói một bà lão sáu mấy tuổi không thể khỏe bằng vài người đàn ông nhưng sức lực của vợ thôn trưởng bỗng lớn vô cùng, mặc kệ người khác kéo thế nào, đánh thế nào thì bàn tay đang bóp cổ thôn trưởng cũng không rời ra một chút.

Ngụy Ninh đứng cạnh cũng trợn mắt há mồm, thế này là sao đây.

Chẳng lẽ vợ của thôn trưởng rốt cục cũng hiểu rõ sự tình, biết người hàng sống cùng mình là người thế nào, không chịu nổi đả kích nên phát điên? Nếu thật sự như vậy cũng không kỳ quái.

Ngay lúc mọi người bó tay không còn cách nào, mắt thấy cổ học thôn trưởng phát ra vài tiếng “khực khực”, bàn tay vô lực thong xuống, ngay lúc

ông sắp tắt thở thì Ngụy Thời bước lại gần, phụt một tiếng phun một ngụm nước có bột lá bùa vào mặt vợ thôn trưởng.

Vẻ mặt hung ác của vợ thôn trưởng dần biến mất, những người xung quanh thấy vậy liền kéo bà ta ra, cứu lấy thôn trưởng. Thôn trưởng ngồi phịch xuống đất ôm lấy cổ mình, liên tục ho khan. Ngụy Ninh hỏi Ngụy Thời: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Ngụy Thời vẫn nhìn vợ của thôn trưởng không quay đầu lại mà trả lời: “Bị nhập rồi, hồn Trương Anh Phương quay về.”

Ngụy Ninh nghe vậy tóc gáy dựng hết cả lên, anh không quên là Trương Anh Phương luôn muốn giết mình không tha.

Vợ của thôn trưởng bị giữ chặt trên mặt đất, run rẩy không ngừng như lên cơn động kinh, bà tự tát chính mình: “Người hại ta, hại ta này, thế thì chết không được tử tế, ha ha ha, ta sẽ khiến cả nhà người chết không được tử tế.”

Đánh xong vợ thôn trưởng lại quỳ xuống mặt đất không ngừng dập đầu: “Tôi cầu xin cô, cầu xin cô tha cho người nhà tôi đi, là tôi hại cô, lúc ấy tôi bị ma quỷ xui khiến, thực lòng xin lỗi cô.” Nói xong bà ta lại tự tát vào mặt mình, chẳng hề nương tay, đánh được vài cái mặt đã sưng hết lên, tóc tai bù xù, khóe miệng rỉ máu.

Vợ của thôn trưởng đột nhiên đứng dậy: “Ha ha ha, mặc kệ thế nào, mặc kệ thế nào, người đàn ông của bà làm nhục ta, bà lại hại ta, cả nhà bà đều không phải người tốt, ta muốn bà chết, muốn cả nhà bà đều chết, đều xuống dưới với ta.”

Bà ta lại quỳ xuống dập đầu không ngừng: “Cô buông tha người nhà tôi đi, tôi hối hận, sớm đã hối hận rồi, vì thứ súc sinh đó mà bàn tay tôi dính máu, cả đời tôi chưa từng làm chuyện gì trái với lương tâm, chỉ có chuyện này thôi. Lúc ấy tôi bị ma quỷ xui khiến, sau khi biết chuyện ông ta làm tôi

liền phát điên muốn chìm chuyện này xuống, đưa thuốc cho cô, lừa cô uống, nhưng tôi chỉ muốn phá thứ nghiệt chủng trong bụng cô mà thôi không hề muốn hại chết cô... ah ah ah... thực sự xin lỗi, vô cùng xin lỗi cô, cô muốn mạng tôi thì cứ lấy nhưng hãy tha cho cháu trai của tôi!”

Vài người trong thôn nghe thấy hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt đều là khiếp sợ cực độ, không ngờ thì ra Trương Anh Phương lại bị thôn trưởng làm nhục, đã thế còn bị vợ thôn trưởng đánh thuốc, đến cả đối tượng của con trai mình mà thôn trưởng cũng không buông tha.

Thôn trưởng vừa thở được một hơi, nghe những gì vợ mình nói thì tức giận đến run rẩy, chỉ tay vào vợ mình nói không lên lời, mãi mới nghiêng ngả chạy đến: “Bà nói bậy bà cái gì đó, bà nói bậy bạ cái gì đó, bà già chết tiệt, những chuyện này sao có thể nói lung tung? Các người đừng tin bà ấy, đừng tin bà ấy.”

Vợ thôn trưởng ngẩng đầu, ánh mắt sắc nhọn nhìn chăm chăm vào thôn trưởng: “Ông còn muốn giấu? Vợ con chết sạch giấu diếm còn có ích gì, ha ha ha ha, chết hết chết hết chết hết! Chỉ vì tên súc sinh như ông, cả nhà ông đều phải chết cùng!”

Ngón tay thôn trưởng run rẩy, sắc mặt xanh tím, chuyện này không giấu nổi nữa, ngày mai mọi người trong thôn sẽ đều biết.

Vợ của thôn trưởng nói xong những câu này, bàn tay lại bắt đầu tự tát vào mặt mình, máu trên miệng không ngừng rỉ ra: “Ta đánh chết bà, đánh chết bà, bà dám hại tôi, dám hại tôi.”

Ngụy Ninh nhìn không được, cả một nhà trừ đứa ngốc ở hậu viện có lẽ chẳng còn ai trong sạch.

Đại khái Ngụy Thời cảm thấy không sai biệt lắm, cuối cùng cũng lấy một lá bùa dán lên đầu vợ thôn trưởng, đồng thời dùng một cây chấu cắm

vào huyết bách hội của bà, cả người vợ thôn trưởng run rẩy một lát rồi bất động.

Đột nhiên một luồng khí đen bay ra khỏi người vợ thôn trưởng sau đó bám vào một luồng gió bay về phía Trương Anh Phương, Trương Anh Phương đã chết lại mở mắt ra, Ngụy Ninh lùi lại ba bước, hồn phách Trương Anh Phương này sao dai như đĩa, một cái rồi lại một cái, mãi không dứt. Mặt khác mấy người trong thôn cũng sợ đến mức ngây dại trước chuyện xác chết sống lại xảy ra trước mặt họ.

Trương Anh Phương vừa mở mắt liền xông về phía Ngụy Ninh, móng tay cô ta gặp gió thì dài ra lập tức dài đến ba tấc, giương nanh múa vuốt, dữ tợn đáng sợ, động tác kỳ quái.

Ngụy Ninh bất ngờ không kịp đề phòng nên bị cô ta bắt được, những cái móng tay dài đáng sợ kia cắm vào da thịt anh, đau đến mức Ngụy Ninh nhe răng trợn mắt, anh dùng sức đẩy Trương Anh Phương ra nhưng sau khi chết đi sống lại sức lực cô ta sớm lớn hơn người thường, cái miệng đen ngòm vương mùi bùn đất của cô ta sắp cắn vào cổ Ngụy Ninh.

Bên kia, vợ của thôn trưởng cũng đột nhiên đứng dậy chặn trước mặt Ngụy Thời. Về phần những người khác trong thôn nhận ra tình huống không ổn, đến cả tiểu thiên sư cũng không kiểm soát được tình hình thì ngay lập tức hốt hoảng bỏ chạy.

Ngụy Ninh chặn trái chặn phải, cơ thể vẫn hơi sốt nhẹ vốn không có nhiều khí lực, huống chi trước mắt là một cái xác sống, mắt thấy cô ta sắp cắn vào cổ mình, anh dùng hết sức bóp lấy cổ xác sống đẩy nó ra, nhưng không có tác dụng, cái xác sống đó vẫn đến gần cổ anh.

Ngay lúc chạm vào thì một luồng sương mù xám sắc xuất hiện dùng tốc độ cực nhanh ngưng tụ thành thực thể, “Ngụy Tích” hiện ra, duỗi tay về phía cái xác sống mà tìm tòi ngay lập tức bắt được một luồng khí đen, luồng

khí đen kia rít gào trong căm lặng, không ngừng giấỵ dựa trong tay “Ngự Tích”.

Vốn vợ của thôn trưởng đang chặn trước mặt Ngự Thời thấy cảnh như vậy liền như phát điên mà chạy về phía “Ngự Tích”, tay “Ngự Tích” nhấc lên tóm trong không trung lại bắt được một luồng khí đen nữa, vợ của thôn trưởng cũng theo động tác của cậu mà ngã xuống mặt đất.

Ngự Ninh thở hồng hộc, dựa vào tường, mệt đến mức nửa ngày không nói ra hơi, miệng vết thương trên tay anh đau như bị lửa đốt, nước mắt ứa ra, cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi, Ngự Ninh còn tưởng, tưởng là cậu thật sự đứng nhìn mình bị xác sống cắn chết.

Trong tay “Ngự Tích” cầm hai luồng khí đen, dường như không biết làm gì với chúng, đột nhiên, cậu lại như nghĩ ra cái gì đó, cơ thể vừa động liền vụt đến trước mặt Ngự Thời, còn chưa làm gì dưới chân Ngự Thời cũng đã tỏa ra một cỗ sương mù màu đen, nó biến thành một đũa nhỏ bốn năm tuổi, gương mặt nhỏ nhắn chặn trước “Ngự Tích”.

Ngự Thời cũng khẩn trương nhìn “Ngự Tích”, tiểu quý kia kéo quần hần, nắm tay hần, nhất thời Ngự Thời cũng không để ý đến động tác này, con quý vừa xuất hiện này mạnh hơn Trương Anh Phương nhiều, giờ hần không thể đối phó được trừ phi hần dùng pháp lực của tiểu quý, nhưng mà...

“Ngự Tích” giằng co với tiểu quý kia một lát, đột nhiên ném hai luồng khí đen vẫn đang vắn vẹo trong tay về phía Ngự Thời, Ngự Thời hoảng sợ đang muốn bắt lấy hai luồng khí đen kia, động tác của tiểu quý lại nhanh hơn bắt được chúng, cứ như dâng hiến của quý mà giơ cao lên đưa đến trước mặt Ngự Thời, lại có chút gì đó như lấy lòng.

Ngự Thời nhếch miệng, không nói gì trực tiếp bắt lấy hai luồng khí đen, về phần tiểu quý ở dưới chân, nhìn cũng không nhìn.

“Ngụy Tích” bay về phía Ngụy Ninh, tóm lấy anh, ôm anh vào lòng, một cỗ sương mù dày đặc xuất hiện trong không khí, đợi đến lúc sương mù tản ra “Ngụy Tích” và Ngụy Ninh đã biến mất không thấy nữa.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ngọt

Ngụy Ninh tỉnh lại giữa rừng cây, vừa mở mắt ra đã thấy một mảnh rừng rậm rạp, bóng cây đung đưa, âm phong nổi lên bốn phía, cách đó không xa có tiếng nước róc rách. “Ngụy Tích” đâu? Đi đâu rồi? Trước lúc anh hôn mê rõ ràng có thấy “Ngụy Tích” xuất hiện. Cậu ta đưa mình đến vùng đất hoang vu này rồi lại mặc kệ?

Ngụy Ninh cố gắng đứng dậy, trán anh đặc biệt nóng, sốt nhẹ đã chuyển thành sốt cao, đầu óc mơ mơ màng màng, đi đường cứ như kẻ say, chân nhuyễn không đứng nổi, bước được hai bước đã ngã.

Cánh tay bị Trương Anh Phương cào đau nhức đến chết đi sống lại, Ngụy Ninh run rẩy kéo tay áo lên xem thì thấy phía trên hiện vài dấu tay màu đen, anh chỉ chạm nhẹ vào một cái đã kêu thảm thiết.

Trên cánh tay bị trương anh phương trảo thương địa phương đau đến chết đi sống lại, Ngụy Ninh run rẩy ngón tay kéo ống tay áo tử vừa thấy, mặt trên vài cái màu đen dấu tay, hần vươn tay nhẹ nhàng huých một chút, “A ——” miệng lập tức phát ra một tiếng thê lương kêu thảm thiết.

Cứ như là dùng tay không chạm vào than nóng ấy.

Ngụy Ninh liêu xiêu đi trong rừng, không có ánh trăng chỉ có chút tia sáng nhàn nhạt của mặt trời, tầm nhìn rất ngắn, Ngụy Ninh không phân biệt được phương hướng, mặt đất bốn phía đều là cỏ gai làm rách quần áo của anh, cắt qua da anh để lại từng vệt máu.

Máu này lưu lại phía sau cứ như vật dụ dỗ trong bóng đêm

Trong rừng cây đột nhiên xuất hiện sương mù dày đặc, bao phủ cả rừng cây, vốn ánh mặt trời nhàn nhạt cũng bị đám sương mù này che khuất, Ngụy Ninh ngẩn người, đám sương mù này thật sự rất kì quái.

Anh chống vào một thân cây, dùng chân hốt hoảng nhìn phải nhìn trái, miệng vết thương ở cánh tay bắt đầu thấy ngứa, Ngụy Ninh nhìn không được gãi vài cái, sau đó anh đưa tay lên trước mũi, khoảng cách gần như vậy cũng chỉ có thể thấy được trên tay dính chút chất lỏng màu đen, mùi máu tươi trộn lẫn mùi hôi thối xộc vào mũi, Ngụy Ninh nhìn không được mà nôn khan.

Trong làn sương mù dày đặc có rất nhiều thứ bay về phía anh, Ngụy Ninh đột nhiên nhớ ra hình như hôm nay là 13 tháng bảy, qua 12h là 14 tháng bảy, thế rốt cục bây giờ có phải là 14/7 không? Ngụy Ninh lấy di động trong túi ra muốn xem giờ nhưng bàn tay không ngừng run rẩy, di động cũng làm rơi xuống đất.

Ngụy Ninh sờ lung tung trên mặt đất, dù ngòai xồm rồi mà vẫn không nhìn rõ.

Sương mù quá đặc, hẳn là ở chỗ này thôi, di động nặng như vậy có thể bị thổi đi đâu được chứ? Nhưng dù Ngụy Ninh có sờ thế nào cũng không tìm được, chiếc di động đã biến mất không thấy tăm hơi.

Ngụy Ninh không bỏ cuộc vẫn tiếp tục tìm, đột nhiên tay anh chạm vào đồ vật gì đó, anh mừng rỡ cầm nó lên, vừa nhìn rõ đó là thứ gì Ngụy Ninh hét thảm một tiếng “Ahhh”, đó cư nhiên lại là đầu lâu của một đứa trẻ, có hai đám ma trời phát ra ánh sáng xanh nhạt trong hốc mắt.

Ngụy Ninh sợ đến mức vút thẳng cái đầu lâu đó vào trong rừng cây.

“Ngụy Tích... Ngụy Tích... cậu ra đây cho tôi... cậu mau ra đây cho tôi...” Ngụy Ninh khản giọng gào trong sương mù, rốt cục cậu ta mang anh đến nơi này để làm gì? Không ai trả lời anh, âm thanh tan rã trong sương

mù, xung quanh yên tĩnh đến mức tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy.

Ngụy Ninh không dám dùng tay chạm vào chỗ bị thương nữa, chỉ có thể chống vào thân cây chậm rãi đi về phía trước, lần này anh đi về phía tiếng nước chảy, tìm được nguồn nước thì dù không thấy rõ đường cũng có thể men theo nguồn nước mà ra khỏi cánh rừng này.

Đầu Ngụy Ninh ngày càng nóng, sốt cao khiến mắt anh đỏ quạch, anh cảm giác hơi thở của mình cũng nóng rực, có thể chỉ là ảo giác thôi nhưng ảo giác này khiến anh phải há miệng thở dốc.

Đúng lúc này phía trước có vài người, Ngụy Ninh định mở miệng kêu cứu nhưng chưa kịp nói đã phải nuốt những gì định nói vào miệng, anh trốn trong rừng cây nhìn mấy người kia đi tới đi lui không có mục đích, cứ như là cây trong rừng không hề cản trở bọn họ.

Một người trong đó đi ở chỗ cách Ngụy Ninh không xa lắm, Ngụy Ninh nhìn chăm chú vào nó, đây là một bộ xương khô trắng, căn bản không phải người. Bộ xương khô đó còn dính vài mảnh quần áo rách rưới trên người, cứ đi đi lại lại trong rừng cây khiến mấy mảnh vải đó bị mắc vào cành cây, cuối cùng trên người bộ xương khô chẳng còn gì.

Ngụy Ninh không dám cử động, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, anh không biết vì sao mình không nhìn rõ mọi vật xung quanh lại có thể thấy rõ được bộ xương khô kia, anh thà rằng chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Cái gì cũng không biết thì sẽ không sợ hãi.

Ngụy Ninh bám vào một cành cây, cành cây hơi lay động khiến đám sương mù cũng động theo, lập tức khiến những bộ xương khô kia chú ý, chúng từ từ đi về phía Ngụy Ninh. Ngụy Ninh ở trong rừng cây không biết đã bao lâu, sớm đã cạn kiệt sức lực, nhưng mà đứng trước sự sống cái chết

vẫn bộc phát ra tiềm lực, anh chống đỡ cơ thể sớm vô lực quay lưng lại hướng nước mà chạy về phía rừng sâu.

Đột nhiên chân Ngụy Ninh bị cái gì trên mặt đất ngáng làm anh ngã xuống đất.

Anh tuyệt vọng nhìn những bộ xương khô đó đến gần, hết cách rồi, không kịp nữa, phải chết ở đây rồi. Những suy nghĩ đó tràn vào đầu anh.

Đúng lúc này trong làn sương mù dày đặc bị chọc một lỗ thủng, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào.

Ngụy Ninh hoảng hốt nhìn cảnh này, chẳng lẽ đây là ảo ảnh trước lúc chết? Nhưng ngay sau đó người kia xuất hiện khiến Ngụy Ninh hiểu rằng đây không phải ảo tưởng mà là hiện thực, vì “Ngụy Tích” đã xuất hiện trước mặt anh.

“Ngụy Tích” ôm cổ anh vung tay một cái, những bộ xương khô kia sụp xuống ngay lập tức, thân thể cậu khẽ động một cái nháy mắt đã đứng trước bờ sông.

Mặt nước gợn sóng lấp lánh, nước không ngừng chảy mang theo những điểm sáng mà chảy về phía trước.

“Ngụy Tích” bay vào trong nước, để Ngụy Ninh ngâm mình trong đó, sau đó cậu cầm tay anh vẽ loạn trên miệng vết thương rồi lại ấn tay anh vào nước.

Vừa tiếp xúc với nước đó Ngụy Ninh liền phát ra tiếng kêu thảm thiết “Ahhhhhhhhhh, đau quá!!!!”. Tiếng kêu đau đớn đến liệt tâm liệt phế khiến người nghe không chịu đựng nổi, Ngụy Ninh đau đến mức muốn hôn mê bất tỉnh. Anh liều mạng giãy dụa, “Ngụy Tích” giữ chặt anh, ghì tay anh xuống nước, mãi đến khi Ngụy Ninh đau đến chết lặng.

Trong lúc mê man Ngụy Ninh cảm giác tay “Ngụy Tích” vẫn vuốt ve mình, giống như đang trấn an anh, tuy không thể giảm bớt cơn đau của anh nhưng không hiểu sao lại khiến anh dễ chịu hơn một chút.

Không biết qua bao lâu, đại khái “Ngụy Tích” cảm thấy ngâm nước đã đủ rồi thì mới mang Ngụy Ninh lên bờ, cơ thể Ngụy Ninh vẫn nặng nề như cũ, “Ngụy Tích” xé chiếc áo sơ mi vốn đã rách nát của anh làm lộ ra cơ thể trần trụi.

Có lẽ biện pháp này thật sự có tác dụng, Ngụy Ninh cảm thấy vết thương ở cánh tay không còn gây đau đớn như cũ nữa, ngược lại lại thấy mát mát, anh nhắc cánh tay suy yếu của mình lên, dùng tay còn lại chạm vào vết thương thì thấy không còn cảm giác gì nữa.

Lúc này Ngụy Ninh cũng không muốn chất vấn xem vì sao “Ngụy Tích” lại vớt anh lại rừng cây.

“Ngụy Tích” vẫn ôm anh không buông, Ngụy Ninh thấy hơi lạnh, khí lạnh trên người “Ngụy Tích” khiến anh hắt hơi nhưng dù như vậy “Ngụy Tích” vẫn cứ ôm anh không rời giống như đang muốn bù lại thứ gì đó. Ngụy Ninh cảm giác nếu còn ôm nữa chính mình lại bị sốt thế nên lúc cơ thể vừa có chút sức lực anh đã giãy ra.

“Ngụy Tích” lập tức ôm chặt, đem anh trở lại lồng ngực mình.

“Này...” Ngụy Ninh không nguyện ý, anh không muốn lại bị bệnh nên đành khản giọng nói: “Buông ra... A Tích...”. Ngụy Ninh hắt xì một cái, khí lạnh xung quanh xộc vào phổi nhất là từ cái người cứ bám dính lấy anh này.

“Ngụy Tích” vẫn cố chấp như cũ, còn cọ cọ cằm vào tóc anh: “Không buông không buông, anh là của em, em nghĩ thông rồi, mặc kệ em có thích hợp với anh hay không, có thể chăm sóc cho hay hay không anh đều là của em, là của em.”

“Ngụy Tích” bướng bỉnh lập đi lập lại hai chữ “của em” kia.

Ngụy Ninh nghe mà đỏ mặt, ý của “Ngụy Tích” quá trắng trợn không mang chút ân ý nào.

Mà Ngụy Ninh cũng không có sức lực để tiếp tục từ chối, dù sao “Ngụy Tích” không chịu buông tay anh cũng không có cách nào, hắt xì một cái nữa, rụt vai lại, quyết định thản nhiên chấp nhận số phận chuẩn bị lại bị sốt tiếp. Đúng lúc này “Ngụy Tích” đột nhiên giơ tay lên, rất nhiều rất nhiều cành cây bay tới bên cạnh chỗ họ, sau đó Ngụy Ninh trợn mắt nhìn “Ngụy Tích” biến ra một đồng lửa.

Mà lúc này ở trong thôn Ngụy Thời thấy người biến mất thì lập tức tóm lấy tên tiểu quỷ cứ bám lấy quần của hắn nhắc lên không trung, tiểu quỷ chân ngẩn lúc ẩn lúc hiện, hắn nhìn nó nói nhanh: “Con quỷ kia mang anh Ninh đi rồi, mau đuổi theo đi.”

Tiểu quỷ không vừa ý hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi coi như không nghe. Nó trộm liếc Ngụy Thời, thấy Ngụy Thời nhìn nó thì nhìn sang chỗ khác. Gân xanh trên trán Ngụy Thời nổi lên, cuối cùng vẫn phải tự dập tắt lửa giận của mình, giờ sự an toàn của Ngụy Ninh là quan trọng nhất, Ngụy Thời cúi đầu chạm nhẹ một cái có lệ vào trán tiểu quỷ.

Chỉ chạm nhẹ một cái rồi rời đi luôn nhưng miệng vẫn như bị một khối băng ma sát.

Tiểu quỷ bất mãn giơ tay vượt chỗ Ngụy Thời đụng tới, trề môi bất mãn lầm bầm: “Thân thiết một chút cũng không nghiêm túc, lần nào A Thời cũng vậy cả! Lần nào cũng vậy!” Nói xong câu cuối mắt đã long lanh nước, thoát nhìn tội nghiệp vô cùng.

Ngụy Thời nhắc nó lên ném một cái, tiểu quỷ kia quay hai vòng trên không trung rồi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Có đi không?” Ngụy Thời lấy ra một lá bùa, nhìn tiểu quý rồi chậm rãi nói.

Tiểu quý hét lên: “A Thời lại bắt nạt người ta, đi thì đi.” Bàn chân ngăn ngùn của nó vừa bước một cái đã chẳng thấy bóng dáng đâu, trong lòng Ngụy Thời nhẹ nhàng thở ra, lần nào cũng phải vừa dỗ dành vừa dọa nó như vậy, tiểu quý tuy khó chiều nhưng tốt xấu gì thì cũng vẫn đối phó được, nếu đại quý mà đi ra thì...

Mặt Ngụy Thời bỗng trắng bệch.

Hắn lấy lại tinh thần ngay lập tức, cứu thôn trưởng và vợ của ông ta tỉnh lại thì hỏi xem trong nhà bọn họ có chuẩn bị tiền giấy và nến hương cho ngày rằm tháng bảy không, bảo họ đốt cho Trương Anh Phương nhiều một chút. Vợ thôn trưởng gật đầu nói có, sau đó vào nhà lấy đồ ra, lại vào phòng bếp mang ra một cái chậu sắt, đặt cạnh thi thể Trương Anh Phương, cả hai người quỳ ở đó đốt vàng mã.

Ngụy Thời nhìn bọn họ một lát rồi xoay người đi ra ngoài, mẹ của Trương Anh Phương vẫn nằm đó không ai quan tâm, hắn không thể mặc kệ một bà lão. Lại nói, hắn vẫn còn vài điều không rõ muốn hỏi bà ta mấy câu.

Thôn trưởng và vợ nhìn Ngụy Thời muốn rời đi thì sợ đến xanh cả mặt, quỳ trên đất mà đập đầu về phía Ngụy Thời, ông ta nơm nớp lo sợ chỉ vào cơ thể Trương Anh Phương, thi thể kia vẫn còn đang tản ra nước đen tanh tưởi khiến người người thấy muốn xiú: “Tiểu thiên sư, cậu xem cậu xem, cái này, cái này, nếu cái xác này mà vùng dậy thì sao đây?”

Ngụy Thời bỏ lại một câu: “Hồn Trương Anh Phương đã bị tôi bắt, không có gì đáng ngại, ông bà cứ quỳ đốt thêm chút tiền, cô ta đi rồi sẽ không làm ra chuyện gì nữa.”

Vợ chồng thôn trưởng hai mặt nhìn nhau lại tiếp tục run rẩy đốt tiền giấy.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Bách Quỷ

14 tháng 7, quỷ môn mở rộng, bách quỷ dạ hành tràn vào thành phố.

Ngụy Ninh đi theo “Ngụy Tích” đến bên bờ sông, dường như tạm thời “Ngụy Tích” không có ý quay về nên Ngụy Ninh đi cùng cậu một lát, cậu có phản ứng gì thì tính sau. Hiện giờ cậu ta mới là lão đại, Ngụy Ninh nhìn rừng cây rậm rạp, trong rừng tràn ngập sương mù dày đặc.

Quá dày đặc, dày đặc đến mức không nhìn thấy gì.

Trong sương mù kia giấu rất nhiều ma quỷ chỉ chờ lúc quỷ môn mở rộng để từ âm thế chui lên làm ra chuyện không sạch sẽ. Tỷ như xác sống chết khô, cô hồn dã quỷ, chúng không ngừng du đãng trên dương thế, chúng oán hận người sống, không ngừng tìm kiếm và rình mò quanh họ.

Ngụy Ninh lại hắt hơi một cái, hươ hai tay về phía đống lửa. Đúng là kỳ quái, mặc kệ anh có hươ thế nào thì cũng không đủ nhiệt, không đủ ấm áp, anh giơ tay lên đầu ngọn lửa, ngọn lửa lập tức bùng lên đốt tay anh.

Ngụy Ninh còn tưởng cháy tay vội rút tay về nhưng anh lại phát hiện ra chỗ bị lửa chạm vào không hề thấy đau, Ngụy Ninh nghi hoặc nhìn bàn tay vẫn nguyên vẹn, trong lòng xuất hiện một dấu hỏi lớn.

Đây không phải là ma trời đấy chứ?

Lúc này, trên mặt nước đột nhiên kêu ào ào, Ngụy Ninh nhìn về phía đó thì thấy một người từ dưới nước trời lên đi về phía hai người bọn họ, Ngụy Ninh căng thẳng nhìn về phía người nọ.

Chân của của hần ướt sũng nước, nước nhỏ tích tích, cứ vậy đi về phía họ, không nói lời nào, chỉ cứ vậy ngồi xuống. Nơi hần ngồi tỏa ra mùi hôi thối, nước cũng không ngừng chảy xuống, cơ thể cơ thể cũng không ngừng rỉ ra nước. Hần cúi đầu, tóc tai tán loạn, Ngụy Ninh còn thấy trong tóc hần ta có rất nhiều sâu lúc nhúc, nhìn thoáng qua thôi mà cũng khiến Ngụy Ninh cúi đầu nôn khan. Cái đệt, thật kinh tởm.

Khi nhận ra người trước mắt là cái gì Ngụy Ninh nhin không được mà run rẩy, anh nhích về phía “Ngụy Tích”. “Ngụy Tích” vươn tay ôm anh vào lồng ngực, vừa rồi vì tránh ngọn lửa kia mà Ngụy Ninh đã dịch ra ngoài.

Ngụy Ninh không dám cử động dù chỉ một chút.

Xung quanh lạnh buốt, không biết có cơn gió lạnh từ đâu thổi tới, rất nhẹ rất nhẹ, trong gió còn mang theo tiếng khóc nức nở của một người phụ nữ, dường như khi sống cô ta đã chịu không ít đau khổ cùng ủy khuất, tiếng khóc kia khiến lòng người nhức nhối, cứ như lục phủ ngũ tạng bị xé ra thành từng mảnh.

Âm thanh này rất kinh khủng, Ngụy Ninh mơ mơ hồ hồ nghe được thì cảm thấy bồn chồn, đầu đau nhức, anh làm theo tiếng khóc kia vươn tay cào xé ngực mình nhưng bị một bàn tay khác cản lại. Ngụy Ninh dùng sức giãy dụa, anh cảm thấy tim gan tỳ phổi đều vừa đau vừa ngứa, hận không thể móc ra.

“Ngụy Tích” thở dài, thổi về phía Ngụy Ninh một cái lập tức Ngụy Ninh bị luồng khí lạnh này làm tỉnh táo lại. Đầu anh đầy mồ hôi lạnh, vô cùng sợ hãi, nếu không có “Ngụy Tích” ngăn cản chẳng lẽ thật sự anh sẽ móc ruột gan ra?

Đúng lúc này, từ trên sông có một người phụ nữ đi tới, cô ta chỉ có nửa người, nửa người dưới không thấy, nửa người trên bò trên mặt đất. Tóc cô ta rất dài che kín cả mặt, hai ba lần bò đến bên cạnh đồng lửa, hai bàn tay

xanh xao bám trên đất, miệng vẫn khóc nước nở, huyết lệ chảy xuống từ cằm của cô ta nhỏ xuống đất, chẳng mấy chốc mà biến thành một vũng máu.

Ngụy Ninh cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, lạnh đến run người.

Đây rốt cục là cái thế giới gì vậy, quỷ tụ họp? Bọn họ rời đi trả chỗ này cho đám ác quỷ không được sao? Ngụy Ninh nắm tay Ngụy Tích run rẩy viết chữ “đi” vào tay cậu. tay “Ngụy Tích” lạnh như băng như một khối quan tài nhưng vẫn nắm chặt Ngụy Ninh, sau đó Ngụy Ninh nhìn thấy sương mù biến thành một đám bụi màu đen đọng lại thành hai chữ “không được” trong lòng bàn tay anh.

Ngụy Ninh muốn khóc, giờ đến chạy cũng không chạy được sao? Chẳng lẽ thật sự muốn một người sống như anh ở nơi hoang vu này tầm nắng nói chuyện với một đám quỷ? Đây không phải là muốn lấy mạng anh hay sao. Tuy là trong lòng bất mãn nhưng Ngụy Ninh vẫn hiểu được nếu “Ngụy Tích” không chịu đi thì hẳn là có nguyên nhân, anh nhắm mắt lại coi như không thấy cái gì.

Sau đó, Ngụy Ninh nghe thấy trong rừng cây truyền đến tiếng sột soạt, rồi lại nghe được tiếng bước chân nặng nề vang lên, từng bước từng bước đi về phía đồng lửa. Ngụy Ninh không nén nổi sự tò mò mà hé mắt nhìn một chút, nhưng nhìn thấy rồi Ngụy Ninh chỉ ước sao bản thân chưa bao giờ mở mắt.

Trước mắt là một cái xác sống hư thối cao to, cơ thể di chuyển thỉnh thoảng lại phát ra tiếng thịt bị xé rách, còn có chất nhầy nhầy như nước mù chảy ra, mùi tanh tưởi xộc vào mũi, trên người hắt rơi xuống từng mảng thịt thối cùng giòi bọ lúc nhúc làm lộ ra khúc xương trắng hếu, sau đó từng khối thịt lại phát triển rồi rơi xuống.

Ngụy Ninh nôn khan một tiếng, anh bị cái mùi hôi thối này hun cho chảy cả nước mắt. Anh gỡ cái túi gấm trên cổ xuống đặt nó ngay dưới mũi

mình, mùi xạ hương đánh tan đi cái vị tanh tươi trong không khí khiến Nguyệt Ninh cuối cùng cũng cảm thấy khỏe hơn.

May mà cái xác sống đấy không ngồi cạnh bọn họ mà ngồi ở phía đối diện, giữa thủy quý và nữ quý nữa người.

Đống lửa ở giữa càng ngày càng cháy to, ánh lửa xanh chiếu vào những con quỷ đó cũng một màu xanh, vốn đống lửa đang tỏa ra chút độ ấm giờ lạnh hẳn xuống, không cần đến gần Nguyệt Ninh cũng biết đống lửa kia đã hoàn toàn biến thành âm lửa.

Có lẽ ngay từ đầu “Nguyệt Tích” đã muốn vậy, đốt một đống âm lửa lên để hấp dẫn một đống quỷ.

Mũi Nguyệt Ninh hơi ngứa ngứa, anh cố nhịn nhưng càng nhịn lại càng không giữ được cuối cùng vẫn phải “Hắt xiiiiii” một tiếng. Âm thanh vừa phát ra người Nguyệt Ninh chột lạnh xuống, anh cảm giác ba con quỷ sống kia đều nhìn về phía anh, ánh mắt chúng lạnh như băng còn mang theo chút nghi hoặc, dường như đã nhận ra dương khí trên người Nguyệt Ninh.

“Nguyệt Tích” không nói gì chỉ nhặt một nhánh cây từ trên mặt đất lên, tùy tiện ném vào đống lửa, ngọn lửa bốc lên cao hơn phát ra vài tia lửa nhỏ, ba con quỷ sống kia rời mắt khỏi người Nguyệt Ninh lại tiếp tục nhìn vào đống lửa.

Trong lòng Nguyệt Ninh âm thầm thở ra, anh cầm tay “Nguyệt Tích”, viết lên vài chữ: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Nguyệt Tích” còn chưa trả lời thì xung quanh đã có động tĩnh, da đầu Nguyệt Ninh tê rần, phát hiện ra ở bờ bên kia sông có một ông lão, ông ta cười “hi hi hi”, từ bờ bên đó qua bên này. Lúc ông ta đến gần mới nhìn rõ bộ quần áo trên người ông được may từ chất liệu rất tốt không khác một chiếc trường bào, cầm thì nhọn hoắt, trông gầy gò thấp bé.

Ông ta đến gần đồng lửa liền đặt mâm ngồi xuống.

Sau đó trên tay ông ta vốn trống trơn liền xuất hiện một hồ lô rượu, ông ta cười hì hì đặt hồ lô bên đồng lửa. Đây là người thoát nhìn trông giống người bình thường nhất đêm nay, không biết là người hay quỷ, Ngụy Ninh nghẹn trong lòng không dám hỏi.

Ông lão đó thấy Ngụy Ninh đang nhìn mình thì cũng chớp mắt nhìn lại, sau đó lại cười hì hì, cầm chiếc hồ lô lên. Sau đó Ngụy Ninh lại phát hiện ra một tay của ông lão biến thành móng vuốt, dưới lớp áo dài kia lộ ra một cái đuôi.

Cái đờ, trong lòng Ngụy Ninh mắng một câu, giờ thì tốt rồi, chẳng những quỷ mà yêu tinh cũng xuất hiện luôn.

Ông lão kia không biết là yêu tinh gì biến thành, uống rượu trong hồ lô của mình xong thì đưa về phía Ngụy Ninh, Ngụy Ninh không dám nhận vội xua tay. Chỉ chớp mắt một cái Ngụy Ninh đã thấy trong hồ lô kia có vô số sâu bò lúc nhúc, mà vẫn còn sống!

Ngụy Ninh nhìn mà run rẩy, da gà nổi từng tảng từng tảng.

Ngụy Ninh ngẩng đầu nhìn “Ngụy Tích”, cậu vẫn đoan chính ngồi đó, một tay ôm Ngụy Ninh, một tay tùy tiện lấy mấy cành cây ném vào đồng lửa. Ngọn lửa xanh khiến anh cảm thấy dày đặc quỷ khí, còn pha chút ám muội, gương mặt trắng bệch giờ như một khối ngọc thạch, trong suốt.

Biết rõ cậu là quỷ nhưng vẫn không cưỡng lại được sức hấp dẫn.

Ngụy Ninh nhìn “Ngụy Tích”, trong lòng âm thầm thở dài vì tim mình lại đang đập loạn. “Ngụy Tích” nhìn anh cho rằng anh đang sợ hãi, dùng bụi màu đen viết lên lòng bàn tay anh hai chữ “đừng sợ”. Tâm tình Ngụy Ninh phức tạp mà gật đầu.

Thật ra hiện tại anh không sợ như nãy nữa, tuy rằng mỗi khi xuất hiện một loại quỷ mới anh vẫn giật mình nhưng không còn cảm giác tuyệt vọng không thở nổi như trước nữa. Có lẽ bên cạnh đã có một con quỷ quen thuộc ở bên, hiểu rõ con quỷ này sẽ luôn ở cạnh anh, điều này cho dù Ngụy Ninh không muốn thừa nhận cũng không được.

Kế đó lại có vài con quỷ vẻ ngoài dữ tợn từ rừng cây, từ dưới sông, từ bốn phía đi tới cạnh đồng lửa. Ngụy Ninh để ý con quỷ nam lòng ruột chảy hết ra ngoài kia đã là con thứ chín ngồi cạnh đồng lửa.

Một nữ quỷ đứt đầu ngồi cạnh hai người Ngụy Ninh, mái tóc ướt sũng thường quét qua chân Ngụy Ninh khiến anh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, những sợi tóc ấy bám vào con khoai anh càng lúc càng chặt. Ngụy Ninh đang muốn gạt chúng ra thì “Ngụy Tích” giơ chân ra, vừa chạm vào đám tóc kia chúng đã biến thành một đám nước đen. Nữ quỷ đứt đầu cầm đầu của mình xoay về phía Ngụy Ninh.

Cảnh tượng này đúng là khiến người ta không dám nhìn thẳng, Ngụy Ninh đành nhắm mắt cho qua, coi như chưa thấy gì cả.

Trời dần sáng, bầu trời vốn dĩ không trăng không sao cũng rút bớt màu đen, trong rừng cây sương mù dày đặc dần dần tiêu tán lộ ra quang cảnh thật sự của nó. Không khí buổi sớm mang theo gió xua tan đi mùi hôi thối nồng đậm, hô hấp của Ngụy Ninh bình thường lại, lần đầu anh phát hiện thì ra hừng đông lại khiến người ta phấn chấn, khiến người ta cảm động như vậy.

Nhìn mặt trời lên mà anh mừng phát khóc, Ngụy Ninh tự giễu chính mình.

Ác quỷ xác sống xung quanh cũng chậm rãi rời đi, thủy quỷ quay về trong nước, xác sống kéo lê thân xác của nó về rừng cây, những loại quỷ khác cũng về chỗ của mình, chỉ có ông lão kia là còn ở lại đó.

Cùng lúc mặt trời xuất hiện thì ngọn âm lửa cháy suốt đêm cũng tắt.

Ông lão cầm hồ lô rượu của mình, “chật chật” hai tiếng rồi lại uống, sau đó nhìn về phía Ngụy Ninh mà cười một nụ cười không rõ ý tứ, dường như có thâm ý gì đó. Ngụy Ninh ngược lại không sợ ông ta, nhìn bên ngoài ông ta là người bình thường nhất đêm nay.

Ông lão kia bước đến nhưng không phải nói với Ngụy Ninh mà nói với “Ngụy Tích” ở phía sau anh: “Quấy rầy cả một đêm rồi, tặng cậu một câu: Chẳng mấy chốc dương tẩn âm sinh, giây phút sinh ly tử biệt nếu có chút vàng bạc nước lửa sẽ thăng thành Phật.” Ông ta nói xong thì nhìn Ngụy Ninh cười hì hì: “Mạng cậu không tốt, cho dù có tốt thì cũng vẫn không hay ở một ý niệm.”

Nói xong câu nói không đầu không cuối này ông ta liền biến mất.

Tư thế của Ngụy Ninh giữ nguyên cả đêm không đổi, giờ phải chống vào cây mới đứng lên, xương cốt phát ra tiếng kêu răng rắc, cơ bắp căng cứng không nói mà quan trọng là còn bị đau nhức cứ như kim châm mãi một lúc lâu.

“Ngụy Tích” đứng cạnh anh, nắm tay anh đi về phía rừng cây.

Đúng lúc này một bóng đen chạy về phía Ngụy Ninh may mà “Ngụy Tích” phản ứng nhanh hơn cản lại, cái bóng đen kia lăn mấy vòng trên không trung rồi đứng cách Ngụy Ninh ba bước, là tiểu quỷ của Ngụy Thời.

Tiểu quỷ trừng mắt: “Các người đi đâu vậy, ta tìm cả đêm cũng không tìm được, hôm nay là quý lễ, tối hôm qua ác quỷ tràn ra ngoài khó tìm muốn chết, ta đi khắp nơi tìm mà A Thời còn nói ta làm biếng.” Nói xong lại ầm ức sụ sụ mũi.

Ngụy Ninh không nói gì, Ngụy Thời từng nói với anh đối với những “thứ” xung quanh nhiều khi cứ coi như không thấy.

Tiểu quý thấy Ngụy Ninh dường như không thấy nó tức giận đến mức đứng trên không trung mà giậm chân, cứ vậy chỉ vào Ngụy Ninh mà kêu: “Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ, còn dắt tay, còn dắt tay, khẳng định đêm qua đã làm chuyện xấu, ta đi mách A Thời.” Nói xong liền xoay người bỏ chạy.

Chạy là tốt rồi, Ngụy Ninh nhẹ nhàng thở ra, lúc này “Ngụy Tích” đột nhiên cầm tay anh lên hôn một cái.

Ngụy Ninh hít một ngụm khí lạnh, trên tay truyền đến cảm giác lạnh lẽo, rõ ràng đã lăn lộn trong xã hội nhiều năm, da mặt dày như giấy da mà giờ phút này đột nhiên anh lại thấy mặt mình nóng bừng. Ngụy Ninh ho khan một tiếng rút tay về, hiện tại đương nhiên anh đã hiểu được ý của “Ngụy Tích” với mình, nhưng muốn anh đổi mặt với một con quý, tiếp nhận một con quý, cái này có nghĩ cũng chưa từng nghĩ, càng không có khả năng thành thật.

Cho dù có cảm giác thế nào đi chăng nữa thì người quý không chung đường.

Ngụy Ninh cảm thấy đầu của mình lại có chút đau, anh nhìn con quý trước mặt, không biết nên làm gì.

Bọn họ qua đêm ở rừng cây cách thôn làng rất xa, tuy rằng “Ngụy Tích” đã dùng phép đưa bọn họ về gần nhưng vẫn phải đi hơn mười, hai mươi phút mới đến đích. Lúc về đến Tiểu Động Thành “Ngụy Tích” lại đột nhiên biến mất, Ngụy Ninh sờ chiếc túi gấm trên ngực, cốt là muốn sờ cái bài vị nhỏ kia.

Ngụy Ninh tính toán vào trong thôn xem một chút, đêm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy có lẽ Ngụy Thời vẫn chưa về nhà nghỉ. Anh vừa đến cổng thôn thì thấy Ngụy Thời từ trong chạy ra.

Vừa nhìn thấy Ngụy Ninh liền tóm tay anh: “Anh Ninh, đêm qua anh không.... Xảy ra chuyện gì chứ?”

Ngụy Ninh cười khổ một tiếng: “Sao lại không có chuyện gì, phải là xảy ra rất nhiều chuyện, thiếu chút nữa thì dọa chết anh.” Sau đó anh kể lại chuyện đêm qua cho Ngụy Thời nghe một lần, nghe xong hãn buông tay anh ra, thần sắc vốn khẩn trương giờ trông thoải mái một chút.

Đợi Ngụy Ninh nói xong Ngụy Thời thở dài: “Ngược lại cậu ta thật có lòng.”

“Có lòng là sao?” Ngụy Ninh không hiểu mà nhìn Ngụy Thời, càng ngày Ngụy Thời làm việc nói chuyện càng giống đạo sĩ.

Áo sơ mi trên người Ngụy Ninh rách nát, trên tay còn vài vết cào, Ngụy Thời cẩn thận nhìn.

Hắn gật đầu: “Tôi bảo con quý đi theo anh kia có lòng, là Ngụy Tích đúng không? Vốn dĩ 12h đêm qua tôi định bày một trận pháp để anh vào trong, hiện tại dương khí của anh không đủ, hỏa diễm thấp, lại còn bị Trương Anh Phương cào vài cái nên bị âm khí xâm nhập. Nếu không sớm có biện pháp khẳng định trong quý lễ anh sẽ bị ác quỷ tấn công, đừng nói thân thể mà hồn phách cũng tan nát. Không ngờ Ngụy Tích lại dùng âm lửa dẫn ác quỷ tới, ngược lại khiến chúng đe dọa bọn quý định động vào anh. Cách này không tồi, nhưng mà âm lửa rất khó có, không biết cậu ta tìm được ở đâu.”

Ngụy Ninh rũ mắt, vẻ ngoài tỏ ra bình tĩnh nghe Ngụy Thời nói.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Ác Chú

Ngụy Ninh cùng Ngụy Thời quay về thôn làng kia, bọn họ không đến nhà thôn trưởng mà tới trước nhà Trương Anh Phương. Bây giờ mới là tờ mờ sáng, Ngụy Thời cũng đã bận rộn cả một đêm cả hai đều mệt mỏi.

Bọn họ đi đến mảnh đất kia thấy bà Trương vẫn bị trói vút trên mặt đất, gương mặt gầy gò của bà ta đè vào cỏ, mấy con sâu bò qua mặt bà ta, thậm chí Ngụy Ninh còn thấy có con sâu cắn miệng vết thương trên mặt bà ta. Nếu không phải cơ thể bà ta thỉnh thoảng còn hơi run lên Ngụy Ninh sẽ cho rằng bà ta đã không còn sống mà sớm chết rồi.

Ngụy Thời nhìn Ngụy Ninh, Ngụy Ninh cũng nhìn hẳn, sau đó lắc đầu. Thằng nhóc này đến giờ đều ngại bản ngại mệt toàn đẩy việc cho người khác làm, anh bước qua đó cởi dây trói cho bà Trương, dây thừng trói cũng không chặt lắm, dùng sức một chút là cởi được, mấy thôn dân kia cũng không quá tuyệt tình.

Bà Trương vừa mở mắt đã hung hăng nhìn Ngụy Ninh, miệng lẩm bẩm như đang nói gì đó.

Ngụy Ninh biết bà ta lại đang mắng người. Bà Trương đúng là không đắc tội với người ta thì không chịu được, phỏng chừng tất cả người trong thôn đã gặp thì đều ghét bà ta. Anh là một người đàn ông nên không để tâm mấy câu mắng chửi này, sau khi cởi dây trói, phải tay liền đứng dậy dịch sang một bên.

Ngụy Thời bước đến nhìn bà Trương đang đứng dậy: “Trương Anh Phương chết.”

Động tác của bà Trương cứng đờ, bàn tay run rẩy vuốt lại chiếc áo bị nhăn của mình, bà ta nhếch môi cười: “Chết tốt lắm, con bé kia không nghe lời, làm loạn với người ta bị lớn bụng còn cứng đầu không chịu khai ra gã ta. Chết tốt lắm, Trương gia không có đứa con gái không biết xấu hổ như vậy!”

Ngụy Thời nhìn bà ta nghĩ một đặng nói một néo, đôi mắt đục ngầu của bà ta xuất hiện chút chất lỏng.

“Cô ấy bị cưỡng bức mới mang thai, chỉ cần bà trả lời tôi vài câu, tôi sẽ thả hồn phách của cô ấy ra cho bà nhìn mặt.”

Bà Trương ngẩng đầu, mái tóc hoa râm rối bù, bà ta nhếch môi, chiếc áo trên người đã bị rách vài chỗ, cứ như vậy đứng đối diện với một người đàn ông trẻ tuổi mà không cảm thấy mất thể diện chút nào, dường như cuộc sống khổ cực khiến bà ta không còn quan tâm đến mấy chuyện này.

Bà ta nghe thấy lời Ngụy Thời, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống: “Ta đã sớm đoán được, ta đã sớm đoán được, con bé này để ý mặt mũi như vậy, đến cả mẹ ruột mà nó cũng không chịu nói, rốt cuộc là ai, tên súc sinh nào làm?”

Bà Trương vừa quỳ vừa gào khóc, hai tay nắm thành đấm mà đấm xuống đất.

Ngụy Ninh không đành lòng nhìn mà quay đầu đi, Ngụy Thời đứng là không phải người thường nên vẫn cứ bình tĩnh đứng trước mặt bà Trương, bình tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy thật lạnh lùng: “Bà trả lời câu hỏi của tôi tôi sẽ nói cho bà biết là ai cưỡng bức Trương Anh Phương, là ai hại chết cô ta.”

Bà Trương run rẩy dùng tay xoa mặt: “Cậu nói, cậu nói đi.”

Thế nên Ngụy Thời bắt đầu hỏi: “Bà dạy cho con gái bà cách sai khiến quỷ để làm gì, từ khi nào, kể rõ ra đi.” Ngụy Thời nhìn gương mặt bẩn bụi của bà ta mà hỏi thẳng.

Bà Trương kỳ quái nhìn hẳn: “Không ngờ chuyện này mà cậu cũng biết, đây là chuyện mà tất cả những người thôn nữ chúng tôi đều biết, mẹ truyền cho con, cứ như vậy kéo dài đến giờ. Hơn ba trăm năm trước tổ tiên chúng tôi cứu một người phụ nữ, người phụ nữ đó liền dạy một chút pháp thuật cho tổ tiên chúng tôi coi như báo đáp, mấy trăm năm trôi qua, không ai còn nhớ chính xác nhưng thuật sai khiến quỷ này cứ như vậy truyền lại.”

Kể đó, có lẽ do đã mất hết hi vọng nên bà ta kể hết đây là chuyện mẹ truyền cho con, thuật ngự quỷ vốn không truyền ra ngoài cũng kể đại khái cho Ngụy Thời nghe một lần.

Ngụy Thời vừa nghe vừa tự hỏi, hẳn ngời xồm xuống, lấy cỏ coi như bút không ngừng vẽ lên vài ký hiệu và trận pháp kỳ quái lên mặt đất. Ngụy Ninh nhận ra hình bát quái, còn những hình khác thì không rõ lắm đó là gì.

Đợi Ngụy Thời làm xong mới ngẩng đầu hỏi tiếp: “Lúc con gái bà bị bà giam lại, liệu có người xa lạ nào đến nhà bà không? Hoặc là nơi này có ai khác tới không?”

Bà Trương suy nghĩ một chút đột nhiên đập tay xuống đất: “Có, có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đến thôn của chúng tôi, còn ở trong nhà thôn trưởng, hẳn ta biết tôi nhất Trương Anh Phương còn nói với tôi sẽ giúp tôi khuyên nhủ nó. Thoạt nhìn hẳn ta có vẻ tài giỏi, giống người nói được làm được nên tôi tin tưởng để hẳn ta gặp Trương Anh Phương.”

Ngụy Thời gật đầu: “Chuyện quan trọng chính là chuyện này.”

Bà Trương há miệng thờ dốt: “Anh Phương đâu? Cậu nói sẽ cho tôi thấy nó, mau cho tôi gặp nó.” Ánh mắt bà ta đột nhiên biến đổi trở nên cực kỳ ác

độc, cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy lên cản Nguyệt Thời. “Cậu dám không giữ lời? Dám gạt ta? Ta sẽ cho cậu chết không được tử tế.”

Sắc mặt Nguyệt Thời không đổi: “Ở đây không được, vào trong nhà đi.”

Thế là bọn họ bước vào nhà bà Trương lần đầu tiên, vừa vào nhà thì một mùi hôi thối nồng đậm đã sục vào mũi. Nguyệt Ninh lấy tay bịt mũi, lùi lại ba bước nhìn Nguyệt Thời, chỉ tay vào trong nhà, ý nói mình không vào. Nguyệt Thời nhìn anh, ánh mắt mang ý chỉ trích Nguyệt Ninh đào ngũ. Nguyệt Ninh coi như không thấy mà quay đầu ra luôn.

Anh ra phòng ngoài, không khí buổi sớm đầy lùi mùi hôi thối kia.

Nguyệt Ninh nhịn không được mà hít sâu một hơi, đây mới là cuộc sống của con người. Anh ở ngoài chờ không bao lâu, được khoảng vài phút thì Nguyệt Thời đã ra ngoài, bà Trương ở trong phòng gào khóc, vừa khóc vừa đập tay xuống đất: “Anh Phương à, con chết thật thê thảm, Anh Phương à, là mẹ có lỗi với con....”

Nguyệt Thời vỗ vai Nguyệt Ninh: “Anh Ninh, chúng ta đi thôi, chuyện này kết thúc rồi.”

Nguyệt Ninh liếc căn phòng kia một cái: “Cứ đi như vậy? Mặc kệ thôn trưởng sao?”

Nguyệt Thời nói to: “Chỗ thôn trưởng tôi đã xử lý tốt rồi, Trương Anh Phương sẽ do bọn họ chôn. Còn ân oán giữa họ và Trương Anh Phương, tôi đã nói chú ngữ nguyên bản của “Châm bản chú” cho bà ta, có muốn báo thù cho Trương Anh Phương hay không là chuyện của bà ta, nhưng tôi đoán chắc chắn bà ta sẽ báo thù.”

“ “Châm bản chú” nguyên bản?” Nguyệt Ninh hỏi lại một câu: “Ý mà là chú ngữ của “châm bản chú” hiện đang lưu hành chỉ để hù dọa người ta? Căn bản không có tác dụng?”

Ngụy Thời hiển nhiên nói: “Đúng vậy, “châm bản chú” thật sự chỉ người có phép thuật mới dùng được, “châm bản chú” mà chúng ta thấy đều là đồn bậy bạ, biết lời nguyền rửa kia ác độc nên dùng nó để dọa người. Thật ra chú ngữ này nói thẳng là trói hồn phách của con người vào cái thớt rồi tra tấn, cứ nguyền rửa bảy bảy bốn mươi chín ngày như vậy thì người bị nguyền rửa sẽ chết.”

Ngụy Ninh nghe vậy không rét mà run, anh thì thào: “Cái này quá...”

Còn chưa nói xong thì Ngụy Thời đã ngắt lời: “Quá ác độc, thế nên tôi mới để bà Trương tự quyết định có làm không, nguyền rửa càng ác độc thì cái giá phải trả càng nặng, chuyện trên đời vốn chính là vậy. Thế nên dù là báo thù thì thượng đế cũng không để anh tùy ý làm bậy, chỉ cần anh vượt ranh giới thì thượng đế sẽ thu lợi tức.”

Ngụy Ninh hỏi lại: “Lợi tức là cái gì?”

Ngụy Thời nhìn trời: “Dương thọ. Thân thể bà Trương vốn không sống được bao lâu nữa, bà ta quỳ xuống van cầu tôi giúp bà ta trả thù nên tôi nói chú ngữ cho bà ta, thực hiện xong có lẽ bà Trương cũng đi theo con gái mình.”

Ngụy Ninh không nói gì, Ngụy Thời đã tính toán hết cả còn gì để nói đâu, hai người cứ như vậy ra ngoài.

Trước tiên bọn họ lên xe rời Tiểu Động Thành, sau đó Ngụy Thời nói tìm khách sạn nghỉ ngơi một chút rồi lại đi xe lửa, Ngụy Ninh nhìn mặt hấn bơ phờ thì cũng đồng ý.

Không biết Ngụy Thời làm gì mà nhìn qua còn mệt hơn cả Ngụy Ninh, như lời hấn nói thì đêm qua nhiều quý dữ từ địa ngục chui lên, hấn ta bận đến chân không chạm đất mãi tới hừng đông mới xong. Giờ cuối cùng cũng xong hết hấn nhất định phải đi ngủ bù, không ngủ thì không chống đỡ nổi.

Trong lòng Ngụy Ninh còn rất nhiều băn khoăn, tởn như vì sao Ngụy Thời phải hỏi chuyện sai khiến quý, vì sao biết trước lúc chết Trương Anh Phương có gặp một người. Nỗi băn khoăn này khiến anh ngứa ngáy ngủ không yên, nhưng Ngụy Thời ở giường đối diện lại ngủ rất say. Anh cứ lăn đi lộn lại, “Ngụy Tích” và tiểu quý đã biến mất, Ngụy Thời rõ ràng biết “Ngụy Tích” ở cạnh anh nhưng không hỏi cũng không nói gì, dường như chấp nhận như vậy. Chuyện này cũng khiến Ngụy Ninh cảm thấy kỳ lạ, nghĩ tới nghĩ lui không nghĩ rõ ràng được.

Ngụy Thời ngủ thẳng đến chiều khi mặt trời xuống núi thì mới tỉnh, hai người không ra ngoài mà gọi đồ ăn về phòng.

Ăn cơm xong Ngụy Thời khóa cửa cẩn thận, mặt mày nghiêm trọng nói: “Anh Ninh, tôi phải bày trận, trận này nếu không làm tốt thì đêm nay cả hai chúng ta đều không qua khỏi.”

Hôm nay là 14 tháng 7, khi bọn họ ngồi xe rời khỏi Tiểu Động Thành đã thấy vài người ngồi bên đường đốt vàng mã, ô tô phóng qua tạo gió thổi bay đám tro tàn, có chút tro tàn còn giống như đuổi theo xe không khỏi khiến người ta hoài nghi liệu có phải mình hoa mắt không. Đương nhiên Ngụy Ninh sẽ không như những người khác nghi ngờ mình hoa mắt, vì anh nhìn rõ có vài con quỷ cầm tiền giấy chạy theo xe.

Ngày 14 tháng 7 âm khí rất nặng nên Ngụy Ninh có thể nhìn thấy quỷ.

Đầu tiên Ngụy Thời cắt tiết một con gà lấy máu, vẽ một vòng tròn; sau đó hấn dán bùa trong phòng, từng lá bùa trấn quý dán trên cửa sổ, trên bàn, ở chân giường, gỡ hết gương và mấy đồ vật có thể phản chiếu trong phòng xuống.

Ngụy Ninh an vị trong cái vòng kia, trước sau trái phải không đốt nến trắng.

Cuối cùng Ngụy Thời lấy ra một thanh kiếm gỗ đào ba tấc, cẩn thận đổ máu gà lên. Tám phương vị: chính Nam, chính Bắc, chính Đông, chính Tây, Đông Bắc, Đông Nam, Tây Nam, Tây Bắc đều được đặt một bát gạo. Cuối cùng cắm kiếm gỗ vào trong bát để mũi kiếm hướng lên trên.

Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ Ngụy Thời cũng đi vào trong cái vòng ngồi cạnh Ngụy Ninh.

Thời gian trôi qua, trời càng lúc càng tối, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa bộ bộ.

Trong lòng Ngụy Ninh căng thẳng, tới rồi.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Quỷ Lễ

Đèn tách tách hai tiếng ròi tắt, Ngụy Ninh nghe thấy phòng bên cạnh truyền đến vài tiếng quát to, đang quát thì như bị một bàn tay bóp nghẹt, xung quanh yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến mức nghe thấy cả tiếng tim đang đập.

Ngụy Thời lấy ra một lá bùa đốt lên, rồi đốt thêm hai ngọn nến trắng đã chuẩn bị sẵn.

Ánh lửa lay động khiến mọi vật trong phòng đều như bóng ma, ngọn lửa cao thấp lên xuống không ngừng.

Trên trần nhà, trên tường, sàn nhà, không biết từ lúc nào đã bị nước mưa rỉ vào, ướt sũng, nước chưa chảy tới gần đã cảm thấy lạnh thấu xương, chỉ có trong vòng tròn mới không bị âm khí nồng đậm ăn mòn.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, đầu tiên là gõ nhẹ nhàng thăm dò, sau đó càng lúc càng lớn, càng ngày càng dồn dập cứ như thứ ở bên ngoài đã không còn kiên nhẫn nữa. Mưa to gió lớn va đập vào cửa sổ tạo ra những âm thanh lớn, dường như bất cứ lúc nào chúng cũng có thể phá cửa xông vào.

Ngoài cửa sổ là bóng cây chớp nhoáng, bóng quỷ lắc lư.

Trán Ngụy Ninh toàn là mồ hôi lạnh, mồ hôi chảy xuống làm nhòe mắt anh. Ngụy Ninh lau đi, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, vừa nhìn anh liền hít một ngụm khí lạnh, vội kéo áo Ngụy Thời, dùng âm thanh khô khốc và đứt quãng nói: “Nhìn... trần nhà.”

Trên trần nhà, âm khí kết tinh thành những giọt nước sắp xếp thành mặt quý, diện mạo dữ tợn biểu tình vắn vẹo mà nhìn hai người Ngụy Ninh, đôi mắt độc ác điên cuồng nhìn chăm chú bọn họ khiến Ngụy Ninh nhìn mà kinh hồn táng đảm. Ngụy Thời bình tĩnh nhếch cằm, ý bảo anh nhìn ra cửa sổ, Ngụy Ninh nhìn theo lại phải hút một ngụm khí lạnh nữa, trên cửa sổ âm khí cũng ngưng tụ thành mặt quý.

Không bao lâu sau, toàn bộ căn phòng đều bị những gương mặt quý này bao quanh.

Từ trên xuống dưới, trái sang phải, nhắm mắt mở mắt đều nhìn thấy chúng, tất cả có gương mặt khác nhau nhưng đều trông dữ tợn vô cùng.

Ánh lửa trên ngọn nến càng ngày càng nhảy cao, cả một phòng toàn bùa trấn quý đã bị bọt nước làm ướt, có vài cái bắt đầu rơi xuống, mỗi khi có một tấm rơi ra tiếng đập bên ngoài lại lớn hơn một chút, đợi tất cả bùa trấn quý đều bong ra hết thì có lẽ cả đống ác quỷ ở ngoài sẽ tràn vào.

Chỉ nghĩ đến cảnh bị ác quỷ vây quanh tùy ý xâm lược Ngụy Ninh đã thấy tim mặt mình như vỡ ra.

Ngụy Thời đột nhiên đứng dậy lấy một xấp bùa đưa cho Ngụy Ninh: “Anh Ninh, nhìn anh này.” Ngụy Ninh cầm lá bùa, có chút không rõ: “Gì đây?” Ngụy Thời chỉ vào những lá bùa sắp bong ra trong phòng: “Phải dán bổ sung, nhanh lên, anh bên kia tôi bên này.”

Vừa dứt lời Ngụy Thời liền bước ra khỏi vòng tròn, Ngụy Ninh cắn răng bước ra ngoài.

Lòng bàn chân truyền đến một trận âm hàn lạnh thấu xương, cứ như đấy không phải sàn nhà mà là một vật gì đó mềm mềm, lại còn cử động, lưng Ngụy Ninh ướt đẫm mồ hôi và mồ hôi vẫn cứ tiếp tục chảy không ngừng, chẳng mấy chốc mà quần áo ướt hết.

Ngụy Ninh cẩn thận nhìn mặt đất, cố gắng không nhìn vào những cái mặt quỷ đang há miệng gào thét kia, anh tìm chỗ không có mặt quỷ mà bước qua. Vấn đề là mặt quỷ trên sàn nhà rất nhiều, có thể cho anh một chỗ đứng thật không dễ dàng, đôi khi phải xoạc hết cỡ mới có chỗ đặt chân, Ngụy Ninh mệt đến mức mồ hôi ướt đầm, thở hồng hộc.

So với Ngụy Ninh thì Ngụy Thời ở phía đối diện lại có vẻ ung dung hơn nhiều, hần chẳng nề hà cứ vậy mà giẫm lên những gương mặt quỷ kia, mặc cho chúng gào thét, Ngụy Ninh nghe tiếng kêu ấy mà quay lại nhìn, nhất thời ghen tị đến đỏ mắt.

Đúng lúc này Ngụy Ninh không cẩn thận trượt chân, thiếu chút nữa thì ngã xuống đất, anh theo phản xạ mà lấy tay chống nhưng vừa vịn chống vào mặt quỷ làm nó gào thét, há miệng định cắn Ngụy Ninh. Ngay lập tức Ngụy Ninh dán một lá bùa vào mặt nó rồi nhấc tay lên, mặt quỷ kia bị hóa thành một luồng âm khí.

Tốn không ít công sức mới đi được đến tường, Ngụy Ninh bắt đầu dán từng lá bùa lên tường, trên tường có vô số bóng quỷ cử động, tường bị chúng làm cho phù thũng hết cả. Trán Ngụy Ninh chảy mồ hôi ròng ròng, anh cố gắng giữ bình tĩnh mà dán bùa chú, làm xong việc cuối cùng mặt tường cũng quay về nguyên trạng.

Lúc này Ngụy Ninh mới chuẩn bị quay về cái vòng tròn kia mà Ngụy Thời đã sớm quay về đó trước.

Ngụy Ninh đặt mông ngồi xuống đất, trái tim đập thình thình, anh nhìn Ngụy Thời đang mang về mặt nghiêm túc: “A Thời, bùa trấn quỷ không đủ phải không?” Ngụy Thời gật đầu: “Tôi tưởng là đủ dùng nhưng không ngờ đêm nay lại hung hiểm như vậy.”

Ngụy Ninh liếc nhìn mặt quỷ, theo bản năng hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Ngụy Thời nói chắc như đinh đóng cột: “Ai ai, đến mười hai giờ, qua ngày 14 tháng 7 là được rồi.”

Ngụy Ninh nhìn đồng hồ trên tay mới biết đồng hồ đã chết, anh lại lấy di động ra, di động đã tắt máy không sao mở lên được, bọn ác quỷ này đúng là cái gì cũng chui vào được. Ngụy Ninh không còn cách nào khác chỉ có thể nhìn Ngụy Thời. Ngụy Thời lấy ra ba đồng tiền cổ tung lên: “Bây giờ là giờ hội nghị khắc, cũng là chín rưỡi, chúng ta còn khoảng hai tiếng rưỡi nữa.”

Hai tiếng rưỡi, nói dài không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm.

Ngụy Ninh không nói gì thêm mà bình tâm tĩnh khí ngồi đợi, ác quỷ bên ngoài đã trở lên sốt ruột, chúng liều mạng đập vào cửa sổ. Ngụy Ninh cảm thấy cả căn phòng đều rung động, chỉ có phía cửa sổ truyền đến tiếng động, dần dần phạm vi va chạm càng lớn, cứ như cả căn phòng bị nâng lên giữa không trung và bị ác quỷ bao quanh vậy.

Hai cây nến đã cháy sắp hết, Ngụy Thời dập tắt một cây sai đó đốt một cây khác lên, mặt khác bỏ cây nến tàn kia ra để chỉ nhìn thấy hai cây nến.

Yên lặng mà bỏ cũ thay mới.

Âm khí vẫn không ngừng ăn mòn những chiếc bùa trấn quỷ kia, tốc độ càng ngày càng nhanh, từng chiếc từng chiếc bị làm ướt rồi bong ra và rơi xuống, lúc đó những gương mặt quỷ kia lại phát ra tiếng gào thét khiến lòng người không yên.

Chiếc kiếm gỗ cắm trong bát gạo hơi rung động.

Ngụy Ninh cảm thấy ngực mình khó chịu đến khó thở, anh nhìn Ngụy Thời nhận ra vẻ mặt của hắn ta cũng không tốt, hai người nhìn nhau không nói cũng hiểu trong mắt đối phương hiện lên hai chữ “cố chịu”. Ngụy Thời lưỡng lự nhìn hai ngọn nến kia, quyết định không dập tắt chúng.

Không biết qua bao lâu, phần lớn bùa trấn quỷ đã rơi xuống hết, mặt quỷ bay về phía Ngụy Ninh, từ miệng chúng lại phun ra một đám ác quỷ dữ tợn khác, bàn tay trắng bệch bám trên mặt đất, trên tường, trên không trung, cứ vậy mà bò tới, nhảy lên. Ngụy Ninh cảm thấy có một luồng gió lạnh lẽo thổi quạt mặt mình, anh kìm chế xúc động muốn vươn tay, ép buộc chính mình tĩnh tâm không động.

Chờ lúc đám ác quỷ đó tới gần vòng tròn Ngụy Ninh thấy rõ vô số bàn tay từ dưới sàn liềm mạng hướng lên phía trên giống như đang tránh thứ gì đó.

Thanh kiếm gỗ ngày càng rung động dữ dội làm gạo trong bát bị hất ra ngoài một chút, gạo rơi xuống đất lập tức bị âm khí kết thành bọt nước làm cho ướt nhẹp, ăn mòn biến thành cặn đen trong nháy mắt.

Âm khí hấp dẫn ác quỷ, thanh kiếm gỗ đào vẫn thủy chung tạo thành một trận pháp che chở cho hai người Ngụy Ninh.

Nhưng khoảng cách này thật sự quá gần, vô số ác quỷ nhìn bọn họ chăm chăm như hổ rình mồi. Ngụy Ninh thấy thật khó thở, ngón tay không ngừng run rẩy, anh tóm lấy túi gấm trên ngực mình giống như đó là bùa hộ mạng cuối cùng của anh.

Trong lòng Ngụy Ninh vô cùng mâu thuẫn, anh muốn “Ngụy Tích” xuất hiện thật nhanh cứu anh ra khỏi vực sâu này nhưng lại cũng không muốn “Ngụy Tích” xuất hiện vì tình huống này thật sự vô cùng hung hiểm, cho dù là “Ngụy Tích” cũng khó mà an toàn thoát được.

Bọn ác quỷ tỏa ra mùi hôi thối và mùi bùn đất nồng nặc khiến người buồn nôn.

Lúc này một giọng nói đột nhiên vang lên: “A Thời, thật sự không cần em giúp sao?” Tiểu quỷ kia lại xuất hiện ở chân Ngụy Thời, bám vào đùi hẳn, ngửa đầu lên khờ dại hỏi.

Ngụy Thời không thèm liếc một cái mà chỉ nhìn vào thanh kiếm gỗ, miệng phun ra một chữ: “Biến.”

Tiểu quý không cam lòng, đôi chân ngẩn tũn nhảy dựng lên: “A Thời sợ cái gì?”

Nghe vậy rất cục Ngụy Thời cũng nhìn tiểu quý kia, hít một hơi: “Ai cho mày tới? Anh không triệu mày, quay về.”

Tiểu quý đương nhiên không nghe lời như vậy, nó ưỡn ngực ra vẻ như người lớn, không nghe lời Ngụy Thời mà tự quyết định: “A Thời không phải sợ, nếu hăn dám bắt nạt em em sẽ bảo vệ anh, sớm muộn em cũng lớn, sau này anh không cần sợ hăn, em mãi mãi đứng về phía anh.

Nói xong nó đảo mắt một cái liền nhảy đến sau lưng Ngụy Thời, khuông mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào cổ Ngụy Thời.

Gân xanh trên thái dương Ngụy Thời nổi lên, vẻ ung dung bình tĩnh trên gương mặt bị phá tan, hăn vươn tay ra sau tóm lấy tiểu quý kéo đến trước mặt mình, nói từng chữ từng chữ: “Anh không cần hai người bọn mày giúp đỡ, biến ngay cho anh, lập tức, ngay lập tức.” Còn chưa nói xong đã vung tay ném tiểu quý đi chẳng buồn quan tâm xem mình ném về phía nào.

Tiểu quý lộn vài vòng trên không trung một cách quen thuộc, kêu lên “A Thời thật xấu” rồi biến mất.

Ngụy Ninh nhìn cảnh này, đợi tên tiểu quý đó hoàn toàn biến mất mới ho một tiếng: “Khụ, tiểu quý này thật cá tính.”

Ngụy Thời hừ lạnh một tiếng nói một câu: “Nếu anh Ninh thích thì tặng cho anh đấy.”

Ngụy Ninh vội xua tay cười khô: “Không không, anh không chịu nổi phần đại lễ này.”

Thanh kiếm gỗ vẫn lay động không ngừng, Ngụy Ninh nhìn thấy thân thanh kiếm đã có vết nứt và khí đen, xem ra nó cũng bị âm khí ăn mòn sắp không trụ nổi nữa. Thấy vậy Ngụy Thời cắn ngón giữa của mình rồi vung tay lên, máu ở ngón tay rơi xuống thanh kiếm gỗ, trên kiếm lập tức có một vết hồng nhạt, ác quỷ ở chỗ đó ngay lập tức hóa thành bụi.

Làm xong Ngụy Thời nhìn ngón tay vốn dĩ trắng nõn của mình, giờ có thêm một vết đỏ.

Ngụy Ninh lo lắng nhìn hẳn: “Còn trụ được không? Máu của anh dùng được không?”

Ngụy Thời lắc đầu: “Anh không có pháp lực, có dùng cũng vô dụng.”

Ngụy Ninh có chút thất vọng, máu Ngụy Thời vừa chảy ra ngoài liền tiêu diệt được không ít ác quỷ, vốn còn tưởng là máu anh cũng dùng được.

Máu của Ngụy Thời cũng chỉ cản được nhất thời, chẳng mấy chốc thanh kiếm gỗ lại rung động, tiếng ong ong lại phát ra, Ngụy Ninh thật sự thấy khó thở, mắt thấy thanh kiếm dần dần bị âm khí ăn mòn rồi “tạch” một tiếng vỡ thành nhiều mảnh vụn gỗ, âm khí thì biến thành một đám khí đen.

Mặt Ngụy Ninh trắng bệch, đã không còn gì ngăn cản bọn ma quỷ này.

Ngụy Ninh rùng mình một cái, liếc nhìn Ngụy Thời, trán hẳn cũng rịn mồ hôi nhưng sắc mặt có thể coi như bình tĩnh.

Ngụy Thời cắn răng một cái lấy trong túi ra một tấm mộc bài, chẳng kịp suy xét mà cứ vẩy cho ngón giữa vào miệng định cắn một cái, đúng lúc này mộc bài trên tay hẳn bị một luồng gió hất xuống đất.

Một đám bụi đen bóng dáng cao lớn xuất hiện trước mặt hai người Ngụy Ninh. Bóng dáng này vừa xuất hiện lập tức khiến đám ác quỷ kia lùi lại về sau. Chúng không cam lòng cứ như vậy mà đi, linh hồn máu thịt đang ở gần

trong gang tấc, mắt thấy thịt đã dâng đến miệng, chúng do dự một chút rồi bước tới gần.

Nhìn thấy bóng dáng này sắc mặt Ngụy Thời tái mét.

Ngụy Ninh nhìn đám bụi kia, trên người hắn tỏa ra sát khí giống như “Ngụy Thời”, nồng đậm đến mức khiến người không thở nổi. Hắn đứng đó, tùy tiện tóm lấy một con quỷ sau đó bóp nhẹ một cái đã biến nó thành một đám khí đen, luồng khí đen ấy lập tức bị hút vào cơ thể hắn.

Sắc mặt Ngụy Ninh cũng tái mét như Ngụy Thời, kẻ này quá ác độc rồi.

Những con quỷ kia cảm giác được nguy hiểm liền bỏ chạy tán loạn, nhưng vẫn có một số chưa kịp đào tẩu bị đám bụi màu đen bắt lấy, biến chúng thành khí đen, trở thành một phần cơ thể của hắn.

Sau vậy lần đám bụi đen ấy ngày càng trở nên rõ ràng, cuối cùng gần như biến thành thực thể.

Đội đám ác quỷ biến mất gần hết, bóng dáng kia chớp một cái đã xuất hiện bên cạnh Ngụy Thời, cầm lấy tay Ngụy Thời. Giọng nói lạnh lùng không cảm xúc vang lên: “Anh lại nợ em một lần.”

Ngụy Thời muốn giật áo mình lại: “Lần này không tính, anh có gọi mày ra đâu!”

Bóng dáng kia nói: “Anh thà dùng một bài cũng không gọi em ra, em cũng có thể mặc kệ ý nguyện của anh mà tự mình hành động. Trước đây là chính anh thề chứ không phải em.”

Đại khái bóng dáng ấy đã nói đến trọng điểm nên nhất thời Ngụy Thời không có cách nào phản bác.

Lúc này Ngụy Ninh nhìn thấy “Ngụy Tích” đang yên lặng đứng trong góc phòng nhìn về phía anh, dường như cậu vẫn luôn ở đó, ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung. Ngụy Ninh âm thầm hỏi cậu vì sao vừa rồi không xuất hiện mà giờ lại xuất hiện, câu trả lời của “Ngụy Tích” chính là dần biến mất trong không khí khiến Ngụy Ninh chỉ có thể giương mắt nhìn, lại âm thầm mắng một câu rồi thôi.

Bên kia Ngụy Thời cũng đã thu phục được bóng dáng kia, hai người một mỗi ngồi xuống đất, trong phòng lộn xộn không tả, trên mặt đất đều là nước bẩn và bùa chú.

Ngụy Ninh nghỉ một lát, nhìn thấy Ngụy Thời vẫn mang dáng vẻ mất hồn vĩa đó thì tự động đứng dậy thu dọn mọi thứ. Ít nhất trước khi phục vụ phòng tới thì cũng phải dọn lại một chút, trên tường thì nhìn như ẩm mốc vì ngấm nước thì mặc kệ.

Hơn một tiếng mới dọn sạch sẽ, Ngụy Ninh nhìn đồng hồ một chút, vốn dĩ đồng hồ đã chết giờ lại chạy bình thường, cả di động cũng vậy. Anh mở ti vi lên, dưới góc hiện giờ Bắc Kinh, kỳ lạ chính là bị ngừng lâu như vậy nhưng giờ đồng hồ của anh chỉ chạy lệch một chút.

Ngụy Ninh ngồi xuống cạnh Ngụy Thời: “A Thời, sao vừa rồi “Ngụy Tích” lại không thể xuất hiện.” Anh tin là khi này Ngụy Thời cũng nhìn thấy “Ngụy Tích”.

Vẻ mặt Ngụy Thời vẫn còn chút mơ màng: “Đại khái vì cậu ta không phải do người nuôi, nếu xuất hiện thì ác quỷ sẽ tụ lại càng đông, pháp lực của chúng cũng sẽ mạnh hơn, chẳng khác gì đám binh sĩ có một vị vua đứng đầu.” Nói xong vẻ mặt Ngụy Thời cũng bình tĩnh lại, hẩn đứng lên nhìn bốn phía, lại cợt nhả nói: “Không ngờ anh Ninh tốt vậy nha...”

Ngụy Ninh đập Ngụy Thời một cái.

Ngụy Ninh lấy ra một gói thuốc lá, bóc vỏ, vớt cho Ngụy Thời một điếu. Ngụy Thời nhận nhưng không châm, hần chán nản cúi đầu, không cam lòng mà nói: “Tôi không hút được, anh hút đi.” Ngụy Ninh nhìn hần một cách kỳ quái cho là hần cai thuốc cũng không nghĩ nhiều nữa, tự mình hút, trong làn khói mỏng, thần kinh luôn căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng.

Đến giờ Ngụy Ninh mới có tâm tình mà nói đùa: “Đêm nay so với đêm qua còn kinh tâm động phách hơn, ngồi họp với quý trước âm lửa và việc bị vô số ác quỷ bao quanh thì việc đầu tiên vẫn ít kinh khủng hơn một chút.”

Ngụy Thời cười nhạt: “Anh cho là có được âm lửa dễ lắm hở? Đêm qua anh trải qua cũng không dễ đâu.”

Ngụy Ninh lập tức thẳng lưng nhìn Ngụy Thời, nghiêm túc nói: “Sao lại không dễ, nói anh nghe chút.”

Ngụy Thời khịt mũi, tham lam hít lấy vị khói trong không khí: “Âm lửa chỉ có thể lấy ở âm phủ, anh nghĩ xem một con quỷ lang thang muốn lên lấy trộm âm lửa dưới âm phủ khó đến mức nào, đừng nói tới việc để đốt âm lửa còn cần pháp lực rất mạnh, nói cách khác, ở đâu lại có thể hấp dẫn nhiều ác quỷ pháp lực cường đại đến tới vậy.”

Ngụy Ninh trầm mặc, anh không ngờ chỉ vì một đám âm lửa mà “Ngụy Tích” lại tốn nhiều công sức đến vậy: “Sao những con quỷ đó không công kích anh, vì “Ngụy Tích”?”

Ngụy Thời lắc đầu: “Cậu ta không làm được chuyện này, có lẽ những con quỷ ấy sẽ kiêng kị cậu ta nhưng sẽ không cứ như vậy cam tâm tình nguyện buông ta cho anh – một con người giúp họ bổ dưỡng, khẳng định bọn họ sẽ làm bọ cách để ra tay. Hần là cậu ta đã dùng cách gì đó để áp chế dương khí trên người anh khiến anh không khác bọn quỷ cho lắm, những con quỷ kia nghĩ anh là đồng loại đương nhiên sẽ không công kích anh.”

Nói vậy Ngụy Ninh liền nhớ đến thứ đêm qua “Ngụy Tích” bôi lên tay mình, anh vốn cho rằng là để trị thương.

Trong lòng Ngụy Ninh có chút khó chịu, anh không biết phải hình dung cảm giác này thế nào vì anh chưa bao giờ có cảm xúc này, chỉ là muốn nhìn thấy “Ngụy Tích” một chút, liếc qua một chút cũng được, chỉ có như vậy mới khiến lòng anh thoải mái hơn không khó chịu cũng không trống rỗng thế này nữa. Ngụy Ninh âm thầm nắm chặt tay, trong lúc kích động vô tình cắn rách môi, vị máu tươi trong miệng khiến Ngụy Ninh miễn cưỡng nuốt xuống.

“A Thời, sao mà lại hỏi bà Trương những chuyện đó?” Yên tĩnh một lúc Ngụy Ninh mới đột nhiên hỏi.

Tinh thần Ngụy Thời vẫn có chút uể oải, không để ý nói: “Bởi vì tôi hoài nghi phía sau chuyện này có người giở trò quỷ, sự thật chứng minh tôi đoán không sai.”

Ngụy Ninh hỏi tiếp: “Là sao?”

Ngụy Thời nghiêng ngả đứng lên rồi ngã vật ra giường: “Thuật sai khiến quỷ mà Trương Anh Phương dùng là một tà thuật dưỡng quỷ hồn, một ác quỷ cắn nuốt quỷ hồn khác để bổ sung lực lượng của chính mình, đến một trình độ nhất định có thể khiến thân thể đã chết trên dương thế hoạt động như còn sống, nhưng mà ác quỷ thật sự trên người Trương Anh Phương không phải cô ta mà là đứa nhỏ còn chưa thành hình đã chết lưu, đứa nhỏ đó bám vào người cô ta, thao túng hành động của cô ta.”

Ngụy Ninh nghe mà như lọt vào sương mù, nhú mày suy nghĩ, một lát sau đột nhiên nói: “Ý mà nói là Trương Anh Phương đột nhiên nổi điên chạy tới sờ cảnh sát đầu thú vì trong cơ thể cô ta có hai hồn phách, một ác độc và một thì còn sót chút tính cách nguyên bản?”

Ngụy Thời gật đầu: “Anh Ninh đúng là anh Ninh, mới đó đã hiểu ngay rồi.”

Ngụy Ninh lại nói tiếp: “Sở dĩ cô ta nhắm vào gia đình ông chủ Lý, vào anh cũng không phải không có nguyên nhân đúng không, liên quan gì đến câu hỏi kia của mà đúng không?”

Ngụy Thời cảm thán một tiếng: “Đúng vậy, Trương Anh Phương bị người khác lợi dụng. Năm đó người kia hạ Thiên Cơ chú lên đứa bé trong bụng của cô ta, cô ta bị vợ thôn trưởng hãm hại, đứa bé chết lưu. Đại khái lúc sắp chết vì mất máu quá nhiều có suy nghĩ muốn trả thù nên mới dùng thuật sai khiến quý có vấn đề kia, vốn dĩ cô ta muốn đứa bé trả thù cho mình không ngờ nó lại biến thành ác quỷ, đứa bé bị Thiên Cơ chú khống chế, mẹ con cô ta đều thành công cụ trong tay người khác. Đại khái Trương Anh Phương cũng nhận ra điều này nên mới có vài hành động kì quái.”

Ngụy Ninh càng nhíu mày: “Thuật sai khiến quý có vấn đề gì? Rốt cuộc thì người kia là ai?”

Ngụy Thời lắc đầu: “Dù sao cũng có thể khẳng định là người hạ Thiên Cơ chú lên người Trương Anh Phương và người bày trận tại tòa cao ốc Phú Dân là cùng một người. Về phần thuật sai khiến quý, nếu chuyện bà Trương nói cho tôi biết là thật vậy thì năm đó người nói tà thuật này cho bọn họ biết là một người bụng dạ khó lường.”

Ngụy Ninh hỏi tiếp: “Bụng dạ khó lường thế nào?”

Ngụy Thời ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Thuật này vốn dĩ chỉ có thể sai khiến một hai tiểu quý là nhiều rồi thế mà lại bị biến thành tà thuật dưỡng quý hồn. Anh Ninh, anh nói xem rốt cuộc ai lại mang tà thuật biến một linh hồn vốn sẽ thành người trở thành quý mãi mãi không thể siêu sinh nói cho ân nhân của mình, đây là báo ân sao, rõ ràng là muốn hại người.”

Ngụy Ninh đồng cảm, hai người lại nói thêm vài câu, dưới cơn mệt mỏi dần chìm vào giấc ngủ.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Công Việc

Hai người thật sự ngủ rất say, ngủ thẳng đến lúc phải trả phòng nhân viên không ngừng gõ cửa thì mới tỉnh. Lúc trả phòng lại xảy ra chuyện, nhân viên nhìn thấy trên tường như bị nước bắn hắt vào thì sống chết không chịu để hai người Ngụy Ninh rời đi, lại còn gọi cả quản lý tới.

Hai bên bắt đầu cãi cọ, bên nào cũng có lý riêng, cuối cùng mỗi bên đều phải nhường một bước, hai người Ngụy Ninh phải chịu một phần chi phí tu sửa thì chuyện này mới xong.

Ra khỏi khách sạn kia đã là hơn 12h trưa, ánh nắng chiếu vào người tạo cảm giác nóng bức, có lẽ vì trong lòng đang có một nỗi lo khác nên cảm giác khó chịu ngoài thân cũng chẳng là gì. Cả người phấn chấn, bước đi cũng nhanh hơn, cả hai bắt kịp xe lửa, đến tối thì cũng về đến thành phố B.

Mới bước chân vào cửa Ngụy Thời đã nhận được điện thoại gọi tới từ thôn Ngụy. Nói vài câu xong, Ngụy Thời ngắt điện thoại rồi lại gọi cho vị sư phụ xuất quỷ nhập thần của hắn ta, kể những chuyện xảy ra ở Tiểu Động Thành cho ông ta, nói tỉ mỉ không sót chi tiết nào. Lúc hắn nói xong thì cũng một tiếng trôi qua. Cùng lúc đó Ngụy Ninh bước ra từ phòng tắm, hắn nói:

“Anh Ninh, thôn Ngụy xảy ra chuyện rồi, sáng mai tôi phải về, lúc Trần Dương kết hôn anh sẽ về sao?”

Ngụy Ninh vừa cầm khăn lông lau tóc vừa lắc đầu.

Anh không thể quay về. Một là vì công việc mới anh vừa làm được vài ngày đã liên tục xảy ra chuyện không may khiến anh xin nghỉ phép khá

nhiều, công ty không sa thải anh cũng lạ, anh không thể vứt công việc sang một bên. Hai là chuyện của thôn Ngụ nếu có thể tránh anh đều tránh xa, nhất là gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy anh lại càng né. Ba là âm hôn anh cũng làm một lần rồi, có cái gì đáng xem chú, từ chính mình mà nghĩ đến Trần Dương thì hẳn là hẳn ta cũng chẳng muốn bị mọi người vây xem.

Nhưng mà trong lòng Ngụ Ninh vẫn có chút lo lắng, anh hỏi một câu: “Chuyện của thôn Ngụ, rốt cuộc là chuyện gì?”

Ngụ Thời cười hì hì nói: “Cái âm thai trong bụng Trần Dương không ổn rồi...”

Ngụ Ninh nghe thế liền sặc nước, vừa ho khan vừa miễn cưỡng nói: “Thật, thật lợi hại.”

Ngụ Thời cũng nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, lợi hại vô cùng, người bình thường không làm được chuyện này đâu. Ha ha, đúng rồi, anh Ninh, sự phụ tôi vẫn tiếp tục điều tra những chuyện có liên quan đến trận pháp ở tòa cao ốc Phú Dân, tôi cũng vậy nên nếu anh có xảy ra chuyện gì hoặc phát hiện ra đầu mối gì thì lập tức nói với chúng tôi.”

Với việc này Ngụ Ninh đúng là muốn mà không được.

Hai người nói nói cười cười, một đêm trôi qua rất nhanh, sáng hôm sau lúc Ngụ Thời đi giao hết chuyện này chuyện kia cho Ngụ Ninh, muốn anh làm thế nào, nên thế nào, ban đầu Ngụ Ninh còn nghiêm túc nghe nhưng càng về sau càng không chịu nổi cái thói dông dài của hẳn nên trực tiếp mở cửa tiễn hẳn đi luôn.

Chính mình cũng chuẩn bị để đi làm.

Lúc đến công ty trong lòng có chút lo lắng, sợ rằng bất cứ lúc nào cũng có thể bị gọi lên phòng giám đốc, nói với anh mai không cần đến làm nữa.

May mà chuyện anh sợ không xảy ra, mấy đồng nghiệp quen thuộc còn tới hỏi anh đã khỏe chưa.

Ngụy Ninh nói cơ thể khá rồi, khá hơn nhiều rồi. Đúng là khá hơn thật, bây giờ anh không bị sốt nhẹ, chóng mặt, không có sức lực nữa, sắc mặt cũng khá hơn nhiều, không đến mức trắng bệch như bị bệnh nặng, ít nhất cũng làm việc được.

Công việc gấp gáp mà bận rộn, mấy lần Ngụy Ninh thấy trước mắt biến thành một màu đen, chỉ có thể trốn ở một góc hít sâu vài cái rồi tiếp tục quay lại làm việc, đợi đến lúc tan tầm, còn chưa kịp thở dài một hơi thì đã nghe báo phải tăng ca, làm xong mọi việc để đi về thì cũng đã là 9h tối.

Mấy người đồng nghiệp bên cạnh đang đùa giỡn, thể lực của người trẻ tuổi hoàn toàn có thể thích ứng với việc làm thêm giờ, chỉ có Ngụy Ninh trầm mặc đứng đó, thoát nhìn có chút lạc lõng. Anh thực sự không có sức đáp lại mấy người đồng nghiệp, nói thôi anh cũng cảm thấy khó khăn vô cùng.

Lúc ra khỏi thang máy Triệu Cường nói với Ngụy Ninh: “Ngụy Ninh, sắc mặt cậu không tốt lắm, hay để tôi đưa cậu về?”

Ngụy Ninh vội vàng đáp: “Không cần không cần, tôi ngồi xe là được rồi.”

Nói xong Ngụy Ninh miễn cưỡng cười một chút, mắt anh lướt qua đại sảnh liền thấy có một nửa cơ thể nấp ở sau gốc cây ở gần cửa cách đó không xa, mắt Ngụy Ninh giật giật. Là “Ngụy Tích”, sao cậu lại xuất hiện ở đây, mặc dù đây là buổi tối nhưng đây là đại sảnh, người đến người đi, dương khí rất nặng, thế mà cậu cũng xuất hiện?

“Ngụy Tích” thấy Ngụy Ninh nhìn thấy mình liền từ sau bồn cây bước ra.

Cậu giống như một viên ngọc đẹp bị chôn giấu, lau đi vết bụi dính trên đó liền lộ ra vẻ rực rỡ sáng bóng. “Ngụy Tích” xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Thăng nhóc này chính là như vậy, vẻ ngoài quá dễ nhìn, lại thêm tính tình kì quái, trong mắt người khác liền biến thành một loại hấp dẫn, cho dù mười mấy năm trôi qua thì trong thôn Ngụy vẫn có rất nhiều người nhớ rõ cậu, nói đến cậu là nói say sưa.

Ngụy Ninh thầm thở dài, nghe những lời thì thầm nho nhỏ xung quanh.

“Ngụy Tích” đi không nhanh nhưng cũng không chậm, chỉ là khi xác định rõ mục tiêu của cậu là hướng về đám người Ngụy Ninh thì vài người nhìn không được mà dừng chân, “Ngụy Tích” dừng trước mặt bọn họ, nói với một người trong số đó: “Em đến đón anh về.”

Từ đáy lòng Ngụy Ninh lại thầm thở dài, anh có thể tưởng tượng ngày mai gặp biết bao phiền toái, anh cười khổ một tiếng: “Sao cậu lại tới đây?” Sau đó anh quay đầu nhìn mấy người đồng nghiệp của mình, vội vàng giải thích: “Đây là... à, là em trai của tôi...” Nói vậy ổn chứ nhỉ, dù sao người của thôn Ngụy ai cũng mang họ Ngụy, chắc là cùng một tổ tiên, nói là em trai cũng không sai.

“Ngụy Tích” nắm chặt tay Ngụy Ninh, kéo anh ra khỏi những người kia, sau đó rất lễ phép mà cúi đầu chào những người kia, giọng nói vô cùng ôn hòa mà lại mang chút chân thành: “Cơ thể anh tôi còn chưa khỏe, cảm ơn mấy anh đã chiếu cố.”

Dưới tình huống này những người kia đều vội vàng gật đầu nói “Chuyện nên làm”, “không đáng gì, không đáng gì, đều là việc nên làm.”.

Ngụy Ninh nhìn “Ngụy Tích” càng ngày càng thu hút người khác không hiểu sao trong lòng lại có chút không thoải mái, nhất là khi nhìn cậu tươi cười nói chuyện với đồng nghiệp của mình một cách hòa hợp lại càng có cảm giác như miệng vừa đớp phải con ruồi.

Ngay cả giám đốc mặt lạnh ra phía sau cũng dừng lại nói với “Ngụy Tích” hai câu.

Nói thêm vài câu nữa “Ngụy Tích” mới chào tạm biệt bọn họ, kéo Ngụy Ninh ra cửa, ngoài cửa có một chiếc taxi đang chờ bọn họ. Tài xế cũng thật nhẫn nại, cứ nhiên đồng ý chờ bọn họ lâu thế, lúc Ngụy Ninh ngồi vào thì trong lòng cảm khái như vậy.

Anh trộm nhìn vị đang nghiêm chỉnh ngồi bên cạnh mình, sắc mặt như ngọc thạch, so với ngọc thạch thì “Ngụy Tích” còn tái nhợt hơn.

Cậu luôn trầm tĩnh không biết đang nghĩ gì, tay vẫn nắm chặt tay Ngụy Ninh không buông, lúc ở đại sảnh bị “Ngụy Tích” nắm tay nah đã muốn bỏ tay ra nhưng không được nên đành chịu đựng ánh mắt tò mò của mấy người đồng nghiệp, trên mặt treo nụ cười cứng ngắc nhưng trong lòng sớm đem “Ngụy Tích” ra băm xẻ.

Hai người về nhà, vừa về đến nhà “Ngụy Tích” liền buông tay Ngụy Ninh ra, nhoáng một cái cơ thể đã biến mất, lúc xuất hiện là ở trong phòng bếp, cậu lấy vài cái bát đặt xuống bàn: “A Ninh, lại ăn cơm đi.”

Rõ ràng Ngụy Ninh đã ăn cơm chiều nhưng không đành lòng từ chối cậu, anh bước về phía bàn anh, nhìn những món trên bàn: một món canh hai món mặn, còn có một chút cháo, phân lượng vừa vặn cho một người ăn thậm chí còn thừa một chút. Về mặt này “Ngụy Tích” luôn vô cùng chú ý.

Lúc Ngụy Ninh ăn cơm thì “Ngụy Tích” luôn ngồi ở ghế salon, ôm lấy notebook gỗ gỗ, Ngụy Ninh ăn xong “Ngụy Tích” cũng như cảm giác được mà ngẩng đầu: “A Ninh, cơ thể anh còn chưa khỏe hẳn, anh nghỉ ở nhà trước đi, tạm thời đừng đi làm, đợi sau này khỏe lại rồi lại đi làm tiếp. Hôm nay sắc mặt anh không tốt, em mà không đi đón không chừng anh đã xỉu ở giữa ddowwngf.

Ngụy Ninh cười cười, không làm việc thì ăn bằng gì, uống gì, mặc cái gì, tiêu pha thế nào? Anh còn phải nuôi gia đình, còn cả con quý trước mặt này nữa, mỗi ngày một con gà sống, không cần tiền hay sao? Đúng là quý con không biết chuyện củi gạo dầu muối.

“Ngụy Tích” thấy Ngụy Ninh không trả lời dường như cũng đoán được anh đang nghĩ gì, cậu thấy Ngụy Ninh đang chuẩn bị thu dọn bát đĩa thì vẫy vẫy tay: “A Ninh, đừng dọn vội, anh đến đây em cho anh xem cái này.”

“Ngụy Tích” vẫn coi cái notebook kia như bảo bối, bình thường anh sờ một chút cũng không cho sờ chứ đừng nói là nhìn. Hôm nay mặt trời mọc đằng tây hay sao? Ngụy Ninh thật sự không nhìn được lòng hiếu kì liền bước đến nhìn một chút.

Ngụy Ninh vừa nhìn thấy thì “A” một tiếng, hỏng rồi sao? Sao đen sì thế kia? Ngụy Ninh quay đầu nhìn “Ngụy Tích” một cái, thấy “Ngụy Tích” vẫn nghiêm túc nhìn màn hình dường như đây không phải một màu đen mà có nội dung.

Thế là Ngụy Ninh lại nhìn kĩ thêm lần nữa, nhìn thật cẩn thận rất cục cũng phát hiện có chỗ không hợp lý. Nhìn qua thì giống như màn hình chỉ có một màu đen, nhưng thực tế thì màu sắc đậm nhạt không đồng nhất tạo thành một trang web, trang web khá đơn giản chỉ có vài ô tin nhắn và tin nhắn đã nhận.

Chữ viết chắc là chữ sao hóa, Ngụy Ninh đọc không hiểu.

Lúc này Ngụy Ninh lại nhìn thấy một tin nhắn mới xuất hiện trên màn hình, mấy chữ kia cứ dính vào nhau nhìn không rõ, dường như “Ngụy Tích” đọc hiểu mấy chữ này, cậu gõ gõ trên màn hình lại xuất hiện vài chữ, dường như là trả lời tin nhắn kia.

Trong lòng Ngụy Ninh căng thẳng, “Ngụy Tích” chỉ gõ vài cái mà lại có mấy chữ liền, số lần gõ và số chữ hiện ra không tương xứng, sao có thể thế

được? Chẳng lẽ trang web này có thể tự động hiện thêm chữ?

Hoặc là, bọn họ... hoặc nên nói là chúng... không dùng văn tự của dương thế.

Ngay lúc trong lòng đang âm thầm gào thét, ngẫm suy nghĩ miên man thì “Ngụy Tích” nói thầm vào tai anh: “A Ninh, chúng ta có mỗi làm ăn đến cửa.”

Ngụy Ninh căng thẳng, không hiểu sao da đầu tự nhiên run lên, sau lưng chợt lạnh, quả nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ nhàng, “Ngụy Tích” gõ lên bàn phím vài cái, cửa đột nhiên tự mở.

Một luồng gió lạnh từ ngoài thổi vào.

Ngụy Ninh nhìn thấy một người phụ nữ mắt đang chảy máu lê bước từ ngoài vào, cô ta mặc váy dài, ngực, bụng bị đâm vài nhát, trong tay vẫn còn cầm theo một con dao, chỗ cô ta đi qua lưu lại vệt máu ghê người. Ngụy Ninh sợ tới mức nhảy dựng lên, đang muốn hét lên thì bị “Ngụy Tích” kéo lại, bịt miệng anh: “Shhh, đừng sợ, A Ninh, cô ấy là khách hàng của em, sẽ không hại người đâu.”

Ngụy Ninh bám chặt vào sofa không dám thở một hơi, cứ nghẹn trong cổ họng, sống chết ho khan.

Không biết “Ngụy Tích” nói gì với nữ quý kia mà chẳng mấy chốc máu trong mắt, dao trên tay, lỗ thủng trên người cô ta đều biến mất trở thành hình dáng của một cô gái bình thường. Cô ta bước đến, kéo váy ngồi ở phía đối diện.

Tuy rằng hiện tại nhìn không đáng sợ nhưng Ngụy Ninh vẫn nổi da gà, phía đối diện và bên cạnh đều truyền đến cảm giác lạnh lẽo, trong phòng lạnh lẽo, Ngụy Ninh run rẩy mở điều hòa chỉnh nhiệt độ tới 30 độ C, tay nắm chặt điều khiển. Điều hòa phát ra âm thanh nho nhỏ, phía trên hiện là

nhiệt độ đã tăng nhưng Nguyệt Ninh vẫn thấy lạnh đến mức hai hàm răng va vào nhau.

“Nguyệt Tích” và cô ta giao lưu với nhau bằng tiếng nói của người âm, Nguyệt Ninh nghe không được.

Nói xong, trong mắt cô gái kia lại chảy ra máu, từng giọt từng giọt chảy xuống, những chỗ bị dao đâm cũng bắt đầu có máu chảy ra, sofa bị nhiễm đỏ, máu chảy xuống đất chảy về phía Nguyệt Ninh.

Nguyệt Ninh trừng mắt nhìn dòng máu kia uốn lượn qua bàn trà, qua giày muốn đọng vào chân của anh, anh lập tức thu người lên ghế salon.

Chẳng bao lâu, Nguyệt Ninh nghe thấy “Nguyệt Tích” nhẹ giọng nói: “Cô đi đi.”

Nữ quỷ ở phía đối diện lập tức biến mất, cô ta biến mất thì những vệt máu kia cũng biến mất theo, chiếc sofa ở phía đối diện vẫn sạch sẽ, trên đó còn có một bộ quần áo, đó là quần áo sáng nay Nguyệt Ninh thay ra còn chưa kịp dọn.

Nữ quỷ kia đi rồi Nguyệt Ninh lập tức nhảy dựng lên, anh muốn tóm lấy áo “Nguyệt Tích” nhưng tóm không được mà xuyên qua người “Nguyệt Tích”, cảm giác này cứ như bị nước đá rửa sạch từ trong ra ngoài khiến Nguyệt Ninh lạnh run người.

“Nguyệt Tích” mang vẻ bất đắc dĩ mà nhìn anh, một đám sương mù xám trắng bao quanh anh, trong tích tắc, vốn dĩ thân thể có chút hư ảo đã đọng thành thực thể, cậu nhẹ giọng nói: “Được rồi, chạm được rồi.”

Nguyệt Ninh bị thái độ của cậu chọc giận đến mức nhảy khỏi ghế salon. Chạm, chạm cái gì, chẳng có gì hay làm cái quỷ gì chứ, Nguyệt Ninh anh không chạm vào cậu. Anh gãi đầu, nhìn thấy trên bàn có thêm một món đồ,

là một bóc giấy, anh chỉ vào bóc giấy kia: “Cái này không phải của nữ quý đó để lại chứ?”

“Ngụy Tích” gật đầu như thể đương nhiên: “Vâng, đây là tiền công.”

Ngụy Ninh nghi hoặc nhìn “Ngụy Tích”, dự cảm trong lòng lại càng mãnh liệt: “Tiền công? Sao cô ta lại trả tiền công cho cậu? Cậu làm chuyện gì cho cô ta? Không được, phải nói cho anh biết rốt cuộc cậu định làm cái khi gì?”

Trên mặt “Ngụy Tích” có chút tự đắc: “Em làm một trang web chuyên nhận việc giúp quý hồn sau đó chúng trả công cho em, như vậy em cũng có thể nuôi gia đình, A Ninh cũng không phải dù mắc bệnh mà vẫn phải đi làm như trước nữa.” Sắc mặt cậu trắng bệch, bàn tay đang nắm lấy tay Ngụy Ninh lạnh như băng: “Em hi vọng có thể làm chút gì đó cho A Ninh, để anh có thể sống thoải mái.”

Ngụy Ninh nghe vậy nhất thời không biết nên nổi giận hay cảm động.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Khu Nhà Xưởng Bỏ Hoang

Tay Ngụy Ninh run run nhìn “Ngụy Tích” tự lập ra kế hoạch, muốn nói gì đó mà lại không biết bắt đầu từ đâu, dù sao cậu cũng có ý tốt, cậu muốn giúp anh, tiếc là kiểu giúp đỡ này anh không tiếp thu nổi.

Giờ Ngụy Ninh một lòng một dạ muốn quay về cuộc sống trước kia, không phải mở mắt là thấy quỷ nhăm mắt cũng thấy quỷ khiến anh sợ muốn ngất nữa, lúc nào cũng lo lắng có phải mình sẽ bị ác quỷ kéo đi hay không, sợ rằng ngày hôm sau không thấy được ánh mặt trời.

Nhưng “Ngụy Tích” đột nhiên lại mở “giao dịch quý”, chuyện này dù thế nào Ngụy Ninh cũng không tiếp thu nổi, nghĩ đến chuyện từ nay về sau thường xuyên phải thấy ma quỷ ra ra vào vào Ngụy Ninh không chịu nổi. Anh nhìn Ngụy Tích rồi lại nhìn vào màn hình tối đen kia: “Chuyện này cậu đã làm bao lâu rồi?”

“Ngụy Tích” nhận ra Ngụy Ninh mất hứng, vẻ mặt không được tự nhiên: “Trước lúc anh đi Tiểu Động Thành đã lập web rồi, nhưng nhận việc thì vừa rồi mới làm thôi. Anh không thích em làm vậy sao? Vì sao?”.

“Ngụy Tích” không hiểu rốt cuộc vì sao Ngụy Ninh lại không vui, không rõ cậu đã làm sai chuyện gì. “Vốn em định trực tiếp dùng phép thuật biến ra tiền, nhưng anh không cho em ăn trộm gà, em nghĩ anh cũng sẽ không cho em trộm mấy cái khác em mới nghĩ ra cách này.”

Giọng nói “Ngụy Tích” lộ ra chút tủi thân, dường như còn có chút thương tâm.

Ngụy Ninh nhất thời cảm thấy mình đã quá đáng, không nên nói chuyện lớn tiếng với con quý này. Anh chỉ cần áp chế bức bối trong lòng, hạ giọng xuống, nhẹ nhàng khuyên bảo con quý này không cần giúp anh: “Chúng ta không cần làm cái này, giao tiếp nhiều với quý sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Công việc của anh vẫn tốt lắm, không cần cậu phải phiền lòng đâu, nghe lời anh, đừng làm chuyện này nữa được không? Được không?”

Ngụy Ninh nhìn “Ngụy Tích”, cứ nhìn không rời, “Ngụy Tích” thì vẫn nhìn màn hình máy tính không nói gì.

Ngụy Ninh không có cách nào, anh không thể nói thẳng với con quý trước mắt này là anh sợ quý, sợ muốn chết! Đời này không muốn gặp lại quý nữa! Nhưng nếu nói như vậy khẳng định con quý này sẽ nghĩ đồng nghĩ tây, Ngụy Ninh gãi đầu, cảm thấy bản thân bị sa trong bùn lầy không sao thoát ra được.

Một lúc lâu sau “Ngụy Tích” mới quay đầu lại: “A Ninh sợ quý phải không? Do em không suy xét chu đáo rồi, vậy làm xong vụ này chúng ta không làm nữa.”

Ngụy Ninh nghe cậu nói thế miệng giật giật: “Vụ này cũng đừng làm.”

Nữ quý hồi nãy bước vào phòng vừa nhìn là biết bị giết, nữ quý như vậy chắc chắn oán khí rất nặng, máu chảy lênh láng thế, nghĩ đến đã thấy lạnh gáy, dính vào chuyện này chắc chắn không có kết cục tốt.

“Ngụy Tích” lắc đầu: “Không được, em đã đồng ý rồi, lời hứa với quý nhất định phải hoàn thành.”

Ngụy Ninh không tin cái này, lại một lần nữa yêu cầu “Ngụy Tích” không dính vào chuyện này, “Ngụy Tích” bị anh làm phiền đến không còn cách nào đành miễn cưỡng đồng ý.

Không quá một ngày Ngụy Ninh đã hối hận.

Bọc giấy vốn để báo thù hôm sau đã bắt đầu rỉ máu ra ngoài, máu loang trên bàn trà chảy tích tích xuống sàn, Ngụy Ninh vốn muốn “Ngụy Tích” mang trả lại nhưng “Ngụy Tích” nói trừ khi nữ quý kia tự tới lấy nếu không không trả lại được.

Ngụy Ninh nhin một ngày, lúc về nhà bọc giấy kia vẫn rỉ máu, đến nửa đêm, tiếng máu nhỏ tí tách có thể khiến người chết đội mồ sống dậy hưởng chi là người sống như Ngụy Ninh.

Ngày thứ ba máu đã thấm đầy sofa chuẩn bị chảy về phía phòng ngủ, phòng khách không còn chỗ nào có thể đặt chân nữa, đến cả lối đi vào nhà vệ sinh cũng bị máu nhuộm đỏ, Ngụy Ninh đành phải đặt cái ghế giữa phòng, muốn vào nhà vệ sinh thì trèo qua ghế.

Ngụy Ninh đứng không vững, trượt chân đập vào vết máu, vừa chạm vào liền gào lên bảo “Ngụy Tích”: “Ngụy Tích, cậu nghĩ cách đi!!!”

“Ngụy Tích” đứng trên ghế salon nhìn Ngụy Ninh: “Em cũng không có cách nào. Chỉ có hoàn thành lời hứa với nữ quý thì chỗ máu này mới biết mất. A Ninh, anh đừng sợ, chỗ máu này chỉ do oán khí biến thành, không gây trở ngại quá lớn với anh đâu.”

Thế này mà là không gây trở ngại, giờ Ngụy Ninh không tin cái gọi là không gây trở ngại quá lớn nữa. Lần trước Ngụy Thời cũng nói với anh là tuy anh dính vào mấy thứ không sạch sẽ nhưng sau khi uống thuốc thì sẽ không có trở ngại quá lớn, kết quả thế nào? Anh bệnh đến mức mấy chục năm sau cũng không muốn bước vào bệnh viện nữa, đến tận giờ cơ thể vẫn chưa khỏe hẳn.

Giờ lại một chuyện “không gây trở ngại quá lớn”, chẳng phải anh lại bệnh nặng một lần nữa sao?

Rơi vào đường cùng, Ngụy Ninh đành phải thỏa hiệp, hữu khí vô lực phất tay với “Ngụy Tích”: “Cậu thẳng, phải làm gì thì làm đi, miễn khiến

chỗ máu này biến mất khỏi nhà là được, trong phòng không thể để thế này mãi.”

Nếu một ngày nào đó đồng nghiệp đột nhiên tới chơi nhìn thấy cảnh này không dọa chết người ta mới là lạ.

“Ngụy Tích” dường như sớm biết Ngụy Ninh sẽ có phản ứng này, nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng.

Đến lúc này Ngụy Ninh nghĩ, nếu phải làm thì cần biết rốt cuộc đây là chuyện gì, anh lo lắng, tuy rằng “Ngụy Tích” nhìn qua có vẻ lợi hại nhưng có những việc cậu không biết có được làm hay không, nếu mang luật cửa âm thế dùng trên dương thế sợ là sẽ xảy ra chuyện.

Anh liền hỏi thêm một câu: “Rốt cuộc nữ quý kia muốn cậu làm gì?”

“Ngụy Tích” chậm rãi nói: “Có người giết cô ấy, cô ấy muốn em giúp cô ấy báo thù.”

Ngụy Ninh nhảy dựng lên, suýt chút nữa thì té xuống ghế, anh luống cuống tay chân trụ vững lại, chỉ tay vào “Ngụy Tích” mà gào: “Cậu cứ vậy mà đồng ý? Không nghĩ gì đến hậu quả mà đã đồng ý? Cho dù có người giết cô ta thì cũng có cảnh sát xử lý, chẳng lẽ còn cần cậu ra tay?”

Nói giết người liền giết, cho dù người kia đáng chết thì cũng không đến lượt cậu giết!

Ác nghiệp nhân quả, luân hồi thiên đạo, “Ngụy Tích” cậu cũng không phải ngồi trên đầu ông trời, dựa vào cái gì mà thay trời hành đạo? Nhân quả rơi xuống cậu sẽ làm sao? Nếu báo ứng xảy ra thì phải sao? Lẽ nào cậu cho rằng cậu là quý nên không cần quan tâm cái gì? Đùa sao, làm sao chạy thoát lưới trời.

Ngụy Ninh hít thở sâu để tĩnh tâm lại.

Việc đã đến nước này có nỗi giận cũng vô ích, Ngụy Ninh cảm thấy mình không thể mặc kệ chuyện này được, anh gọi “Ngụy Tích” lại hỏi về chuyện của nữ quý kia.

Nghe một hồi, thì ra nữ quý kia là hồ đồ quý, bị người ta bắt cóc rồi giết chết nơi hoang dã, tên kia chuẩn bị rất kỹ lưỡng, trước đó còn cho nàng uống thuốc mê nên chết rồi nàng cũng không thấy kẻ đã giết mình là ai.

Một thời gian sau hồn phách vẫn không có chỗ đi về, cứ trôi nổi, không biết bản thân là ai, mãi đến khi khôi phục một chút ký ức cô mới biết mình chết oan. Cô cho rằng mình thành cô hồn dã quý không xuống âm ty là vì không tìm được hung thủ sát hại mình, oán khí không tiêu tan, chỉ có thể bỏ xuống chấp niệm mới có thể nhập luân hồi, vậy phải tra rõ chân tướng. Lúc còn sống nữ quý này rất thích lên mạng, chết rồi vẫn không bỏ được thói quen này, đúng là số phận, cô vô tình tìm thấy trang web của “Ngụy Tích”, cả web là chữ âm thể, chỉ có quý hồn và một số người học điển văn mới xem hiểu.

Nếu là người bình thường căn bản sẽ không phát hiện trang web này.

Ngụy Ninh vỗ tay hai cái, quyết định: “Mai anh cùng cậu đến hiện trường án mạng xem một chút, tìm hiểu tình huống...”

Tuy rằng nghĩ đến việc đến hiện trường anh lạnh hết cả người.

Hôm sau, Ngụy Ninh tan việc liền bắt xe ra ngoại ô, chỗ mà nữ quý nói đến thì ra là một khu nhà máy bỏ hoang.

Mấy chục năm trước nơi đây là một thôn làng, sau đó phá đi xây nhà máy hóa chất, 8 năm trước xảy ra chuyện lớn, hình như trong nhà máy hóa chất rỉ độc làm chết rất nhiều người, nhà máy chuyển đến chỗ khác, mấy hộ gia đình quanh đây cũng chuyển đi, giờ chỉ còn lại một mảnh đất hoang.

Trong thành phố B cũng có người biết chuyện này, hiện tại đất trong nội thành khan hiếm, phải mở rộng ra ngoại thành, chỗ này nói xa không xa, nói gần không gần. Theo lý mà nói chắc chắn mấy công ty xây dựng sẽ không bỏ qua mảnh đất này, thế nhưng cho tới giờ vẫn chưa thương nhân nào tỏ vẻ hứng thú với mảnh đất này.

Đất hoang bị bỏ hoang nhiều năm, trừ chó hoang ra thì chẳng còn vật sống nào tới đây nữa.

Ngụy Ninh nhìn mảnh đất chỉ có cỏ dại cây hoang, còn có vài ngôi nhà nát, giấy rác rải rác trên mặt đất, quạ đen đậu trên cành cây, trên nóc nhà, vầy cánh kêu “kẹc kẹc”, bóng đêm dần buông xuống hết sức dọa người.

Ngụy Ninh nhìn qua một lượt, gọi một tiếng: “Ngụy Tích”.

“Ngụy Tích” lập tức xuất hiện bên cạnh anh, Ngụy Ninh nhìn cậu, tuy rằng biết dọc đường cậu vẫn đi theo mình nhưng không thấy bóng cậu trong lòng anh vẫn không yên tâm. Nhất là ở chỗ quý dị này, xung quanh toàn cỏ dại, một con rắn hoặc bất kỳ con nào phát ra tiếng động cũng khiến anh giật mình.

Ngụy Ninh bắt đầu toát mồ hôi lạnh, một lúc sau mới trấn định hơn. Nơi này từng là một thôn làng, lúc còn người sống ở đây họ dùng loại gạch tốt nhất xây nhà, xây lên những căn nhà vô cùng vững chắc, tồn tại qua nhiều năm, so với kiến trúc hiện tại thì tốt hơn nhiều. Thế nên mặc dù bây giờ đây là một mảnh đất hoang nhưng vẫn có thể thấy nhiều ngôi nhà còn nguyên không sứt mẻ mấy, tuy là trong phòng chỉ còn lại bụi bặm và cỏ dại, rêu xanh.

Không biết vì sao nơi này lại ẩm ướt vô cùng, chỗ nào cũng ướt nhẹp, tiếng nước tí tách khiến người nghe khó chịu.

“Ngụy Tích” cầm tay Ngụy Ninh đi về phía trước, đi đến một căn phòng, vừa đến nơi Ngụy Ninh liền giật lùi lại, bởi có một cỗ thi thể hư thối

ở ngay trước cửa phòng, đầu hướng về phía trong phòng, hai chân hướng ra ngoài, thắt lưng ở ngay khung cửa, trên người chỉ toàn ruồi bọ.

Hai người Ngụy Ninh bước lại, lũ ruồi kia “ong” một phát bay toán loạn.

“Ngụy Tích” giơ tay lên chặn chúng lại cách họ hơn một thước, Ngụy Ninh nắm chặt tay “Ngụy Tích”, giọng nói run rẩy. “Đây... là thi thể... của nữ quý... còn chưa bị phát hiện sao?”

“Ngụy Tích” cũng có chút kinh ngạc, nữ quý kia không nói với cậu điều này.

Trong không khí tràn ngập mùi hôi thối khiến Ngụy Ninh xoay người chạy ra khỏi đó hơn mười thước mới dừng lại, sắc mặt trắng bệch, gào lên với “Ngụy Tích”: “Nữ quý kia đâu? Sao cô ta không nghĩ cách gọi người tới, đệt, cơ thể vẫn ở đây chứng tỏ cô ta mới chết vài ngày, anh còn tưởng chuyện này xảy ra lâu rồi. Giờ thì hay, chúng ta trở thành nhân chứng...”

Ngụy Ninh cảm thấy vận xui của mình vẫn chưa dứt, chuyện lần trước chưa xong lần này lại một vụ báo án nữa.

May mà bây giờ là mùa hè, trời tối muộn, lúc này vẫn còn ánh mặt trời, ánh nắng vẫn chưa tan hết. Tuy rằng đây là nơi hoang dã, có cơn gió lạnh không biết từ đâu thổi tới khiến lòng người lạnh lẽo, nhưng dù sao cũng trải qua nhiều chuyện như vậy, đối với cảnh tượng trước mắt ngoại trừ nghĩ đến việc lại phải tiếp xúc với cảnh sát trong lòng có chút bực ra thì không còn gì nữa.

“Ngụy Tích” chân không chạm đất đứng cạnh anh, quơ tay vào trong không trung. Một con quạ đen còn đang kêu “kẹc kẹt” trên nóc nhà lập tức bay tới tay “Ngụy Tích”. Cậu cầm con quạ trong lòng bàn tay, siết nhẹ một cái con quạ kia lập tức gãy cổ, từng giọt máu chảy tích tích xuống cỏ, còn chưa thấm xuống đất tay phải “Ngụy Tích” đã làm một thủ thế kì quái.

Ngụy Ninh nhìn động tác lạnh lùng của “Ngụy Tích”, không hiểu cậu định làm gì.

Chờ máu chảy hết, “Ngụy Tích” vứt con quạ đi, sau đó có một luồng khí đen từ dưới đất chui lên, biến thành một người đàn ông bảy, tám mươi tuổi. Ông ta có vẻ ngoài coi như anh tuấn, nhưng khuôn mặt đại ra, dường như không biết vì sao mình bị gọi lên đây. Ngụy Ninh nhìn dáng vẻ của ông ta, thì ra “Ngụy Tích” cũng phải triệu hồn sao? Anh còn tưởng nếu như “Ngụy Tích” muốn tìm quý hồn khác thì cứ vậy đến tìm... xem ra anh nghĩ đơn giản quá rồi.

“Ngụy Tích” nói chuyện với con quạ kia vài câu thì phất phất tay để con quạ kia rời đi.

Ngụy Ninh nhin không được tò mò hỏi: “Quạ đen cũng triệu hồn được sao? Cậu nói gì với ông ta vậy? Ông ta thấy quá trình giết người sao?”

“Ngụy Tích” lắc đầu: “Quạ đen có thể thông hai giới âm dương, dùng máu của nó có thể gọi quý hồn từ âm giới ra, em trực tiếp đi tìm cũng được nhưng dùng cách này đơn giản hơn một chút, không cần tốn pháp lực, quý hồn này có chút vấn đề, ông ta không biết gì cả, đến lai lịch của mình cũng không biết.

Ngụy Ninh thất vọng khi nghe đáp án, anh nghĩ: “Vẫn nên báo cảnh sát trước, thật ra chúng ta chỉ cần xem ai gọi nữ quý tới đây là phá được vụ án này, một cô gái sao có thể tự mình chạy đến chỗ này, nhất định có người gọi cô ta tới, nhưng là một người cô ta vô cùng tin tưởng, chuyện này giao cho cảnh sát làm đi.”

“Ngụy Tích” cũng đồng ý với ý kiến của anh, hai người tạm thời rời khỏi chỗ này.

Ra ngoài, Ngụy Ninh vẫn suy nghĩ về chuyện này, cuối cùng dùng điện thoại công công để báo cảnh sát.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Gọi Hồn

Khi một người cảnh sát địa phương tìm đến cửa để lấy thông tin là Nguyễn Ninh biết bản thân anh đánh giá quá thấp năng lực của cảnh sát rồi. Không ngờ dùng điện thoại công cộng báo án mà họ cũng tìm ra.

Phương Chí mang vẻ mặt tươi cười nhìn Nguyễn Ninh, đi thẳng vào vấn đề: “Bạn biết tại sao tôi lại tới tìm cậu phải không?”

Nguyễn Ninh hữu khí vô lực nhìn hấn ta, yên lặng gật đầu, rồi lại nói thêm một câu: “Chuyện này tôi không làm, tôi chỉ là một người xui xẻo đi ngang qua đó, vốn chỉ là đi ngang qua ai ngờ lại bị kéo vào rắc rối...”

Phương Chí không hề dây dưa: “Chuyện này chúng tôi biết.”

Câu này thật đúng ý Nguyễn Ninh, da đầu anh run lên, phấn chấn hơn: “Tôi được loại khỏi vòng nghi vấn nhanh như vậy sao? Hiệu suất làm việc của cảnh sát đúng là đặc biệt nhanh!” Anh giơ ngón tay cái về phía Phương Chí, khen ngợi hết mình.

Phương Chí cười: “Ngày Chu Mai bị sát hại cậu vẫn ở Tứ Xuyên, việc này tùy tiện điều tra là biết ngay, nhưng mà, vì sao cậu lại xuất hiện ở khu nhà máy bỏ hoang đó, chuyện này cậu phải cho tôi một lý do thích đáng, nếu không chúng tôi vẫn có lý do hoài nghi cậu có liên quan đến vụ án giết người liên hoàn này.”

Nguyễn Ninh hoài nghi tai mình nghe lầm: “Chờ chút chờ chút, anh vừa nói vụ án giết người liên hoàn là sao? Chẳng lẽ nữ... nữ nhân bị giết rất nhiều sao?” Thiếu chút nữa là thốt ra nữ quỷ, may mà dừng lại đúng lúc, trong lòng Nguyễn Ninh thầm thở phào.

Phương Chí nghiêm túc gật đầu: “Từ đầu năm đến giờ, tính cả Chu Mai thì chúng tôi đã phát hiện ra ba nữ thi ở chỗ đó, đều bị chuốc thuốc mê rồi sát hại. Xem xét thủ pháp gây án chúng tôi có cơ sở để hoài nghi đây đều do một hung thủ gây ra.”

Ngụy Ninh đột nhiên nhớ ra đầu năm nay trong thành phố B có một tin tức.

Ở ngoại thành có một nông dân làm nông nuôi chó, không biết từ đâu lại xuất hiện một bàn chân người dọa ông ta sợ đến mức suýt nữa thì xỉu, hai chân run rẩy chạy đi báo án. Cảnh sát ngay lập tức chạy tới hiện trường, dùng cảnh khuyến khảo sát xung quanh, cuối cùng tìm được một cỗ thi thể bị chó hoang cắn xé đến không rõ hình dạng.

Vụ án này chấn động một thời, chẳng qua Ngụy Ninh luôn là người không quan tâm tới tin tức xã hội, nếu không phải chuyện của mình thì nhiều người cũng sẽ không quá chú ý, vậy nên ấn tượng của Ngụy Ninh với chuyện này không quá sâu đậm. Vừa rồi Phương Chí nói đến giết người liên hoàn anh mới đột nhiên nhớ đến, liên hệ việc trước việc sau.

Ngụy Ninh nghĩ một hồi: “Là vụ án chó cắn chân người kia phải không?”

Phương Chí bỏ mũ cảnh sát ra cầm trên tay: “Đúng vậy, nhưng mà sau đó còn một vụ án nữa, không đăng báo nên người bình thường không biết.”

Ngụy Ninh như có điều suy nghĩ mà gật đầu: “Vậy các anh điều tra ra gì rồi sao?”

Phương Chí nhìn Ngụy Ninh cười cười, không nói gì.

Ngụy Ninh lập tức tỉnh ngộ, đây không phải chuyện anh nên hỏi, vụ án chưa phá xong được xếp vào hàng cơ mật sao có thể tùy tiện hỏi, đây không phải là phá vỡ kỷ luật của cảnh sát sao.

Phương Chí cười nói: “Cậu đừng suy nghĩ nhiều, cứ nói với tôi vì sao cậu lại tới chỗ đó đi đã.”

Lúc này đến lượt Ngụy Ninh không nói gì, anh còn chưa tìm ra lý do nào hợp lý, vô duyên vô cớ một mình chạy đến vùng đất hoang vu đấy làm gì. Nói thật, nếu không phải thời gian Chu Mai bị giết anh có chứng cứ ngoại phạm thì chắc chắn cảnh sát sẽ liệt anh vào đối tượng tình nghi hàng đầu.

Ngụy Ninh ấp úng nửa ngày vẫn không nói được nguyên nhân.

Cuối cùng, điều thuốc trong tay Phương Chí cháy hết, không đợi đáp án của anh hẳn đã ngồi xuống bàn. Cái bọc mà nữ quý đưa đang được đặt ở ngay bên cạnh, Phương Chí liếc mắt nhìn cái bọc đó một cái rồi bảo Ngụy Ninh: “Nhà cậu đúng là không ít vật kỳ quái.”

Ngụy Ninh nhìn theo ánh mắt hẳn, lại nghe hẳn nói vậy thì tái mặt, trợn mắt há mồm. Không phải mọi chuyện như anh nghĩ chứ? Chẳng lẽ vị cảnh sát này biết bọc giấy kia có lai lịch không bình thường? Thế này chẳng phải quá phản khoa học sao? Một vị cảnh sát bình thường không phải là sẽ không tin vào mấy món tà đạo này sao?

Phương Chí vốn mang vẻ mặt nghiêm túc đột nhiên lại hiện lên vẻ sâu sắc: “Cậu sẽ không cho rằng trong đội ngũ cảnh sát không có ai học đạo đấy chứ? Đúng rồi, cậu không phải biết cả sư phụ tôi Từ Lão Tam sao, tôi và tiểu sư đệ là đồng môn.”

Ngụy Ninh chỉ tay vào hẳn: “Anh, anh, anh....”

“Anh” hơn nửa ngày cũng không nói được “anh” cái gì, anh thật sự bị chấn kinh rồi. Thì ra là thế, thì ra là vậy, những chuyện trước kia không rõ giờ rõ ràng hết rồi. Ví như vì sao cảnh sát lại nhanh chóng tin tưởng anh không liên quan gì đến vụ án của gia đình ông chủ Lý, ví như vì sao Phương Chí đặc biệt quan tâm còn gọi điện thoại cho anh, lại ví như vì sao

Từ Lão Tam có thể nhanh chóng điều tra ra hành tung của một người như La Thế Văn... thì ra là có tay trong.

Phương Chí nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Ngụy Ninh mà không nhin được cười, chẳng còn chút gì của sự nghiêm túc vừa rồi, nhìn qua đúng là giống đồ đệ của Từ Lão Tam: “Tôi là đồ đệ thứ năm của Từ Lão Tam, ở đây được gọi là Phương Ngũ. Sau khi xuất môn không muốn theo con đường kia nên tôi đi làm cảnh sát.”

Ngụy Ninh có chút không hiểu: “Vậy sao anh không nói từ đầu?”

Phương Chí cười mang chút bất đắc dĩ: “Đây là quy củ bất thành văn trong giới đạo thuật, nếu đã rửa tay gác kiếm thì nhất định phải hoàn toàn thoát ly khỏi vòng luẩn quẩn này, không được chủ động tham gia vào những chuyện ma quỷ, càng không thể dùng pháp thuật, làm người thường phải có dáng vẻ của người thường không phải sao? Đến cả sư phụ tìm tôi nhờ giúp đỡ tôi cũng chỉ giúp trong giới hạn của mình.”

Ngụy Ninh không muốn nói lý do thật vì chuyện kia với người bình thường là vớ vẩn nhảm nhí, nhưng giờ thì tốt rồi, vị cảnh sát ngồi đối diện này là đồ đệ của Từ Lão Tam nên chuyện không nên nói cũng có thể nói. Ngụy Ninh mang chuyện của nữ quỷ kia kể hết cho Phương Chí nghe.

Nghe xong hẳn ta liền kêu lên kinh ngạc: “Lá gan cậu thật không nhỏ, đến làm ăn với quỷ mà cũng dám.”

Ngụy Ninh xấu hổ cười hai tiếng, thấp giọng nói: “Không phải là không còn cách nào khác sao.” Anh giữ vững tinh thần hỏi Phương Chí: “Rốt cuộc cảnh sát các anh có tra ra cái gì không?”

Phương Chí sờ sờ cằm: “Thực ra thì có tra ra được một chút, ba người kia đều bị hại ở khu sản xuất bỏ hoang, nhưng họ từ đâu đến, ba gia đình không hề liên quan đến nhau, quan hệ giữa những người bị hại cũng rất đơn giản. Trừ việc Chu Mai và một người bị hại khác từng học chung trường

trung học ra thì không còn quan hệ nào khác. Hiện trường vụ án vô cùng sạch sẽ, không tìm được manh mối gì khác, hai vụ án trước đều đi vào ngõ cụt, vừa phát hiện ra vụ án này cấp trên liền ra lệnh điều tra kỹ lưỡng.”

Ngụy Ninh không biết nhiều lắm về việc này, hai người trò chuyện chốc lát Phương Chí liền đứng dậy đi về.

Một mình Ngụy Ninh ngồi trong phòng xoa cằm, suy nghĩ về vụ án này. “Ngụy Tích” đột nhiên xuất hiện ngồi cạnh anh, Ngụy Ninh nhìn “Ngụy Tích” như có điều suy nghĩ: “A Tích, cậu biết triệu hồn phải không?”

“Ngụy Tích” ngẩn người, lập tức gật đầu.

Ngụy Ninh đập bàn: “Vậy tốt rồi, chúng ta gọi hồn phách của hai người bị hại trước đây lên trước, không lý nào cả ba hồn phách đều hồ đồ, một chút manh mối cũng không có chứ?”

Việc này không nên chậm trễ, nói là làm.

“Ngụy Tích” để Ngụy Ninh đi mua một ít nến trắng về, Ngụy Ninh chạy đến phố Phúc Thọ mang về một bọc nến to, nhìn qua khoảng hơn hai trăm ngọn nến, ngoài ra còn có một chút tiền giấy và mấy vật dụng khác.

Chờ đến hơn 12h đêm Ngụy Ninh bắt đầu đốt nến. Một ngọn, hai ngọn, đốt 99 ngọn nến trên sàn nhà phòng khách, theo lời “Ngụy Tích” nói mà xếp thành hình dạng kỳ quái, hơi giống kỳ môn trận pháp. Ngụy Ninh đốt nến xong thì không có việc gì nữa ngồi một góc trên ghế salon, nhìn “Ngụy Tích” bắt đầu “gọi hồn”.

“Ngụy Tích” đứng ở giữa đám nến, chân ở trong không trung, nhắm mắt lại.

Lửa từ ánh nến lay động, “tách” một tiếng bùng lên, cùng lúc đó cơ thể “Ngụy Tích” cũng mơ hồ dần, dần biến thành một mảng sương mù xám

trắng. Cỗ sương mù kia như tơ như lũ mà phát tán ra xung quanh, không bao lâu sau “Ngụy Tích” gần như biến mất.

Ngụy Ninh đứng cạnh xem mà khẩn trương, không biết vì sao khi thấy “Ngụy Tích” biến mất trong lòng anh lại lo lắng, biết rõ chỉ là làm phép thôi nhưng vẫn vô ý thức sinh ra sợ hãi. Cảm giác sợ hãi mãnh liệt khiến anh thiếu chút nữa hét lên ngăn cản “Ngụy Tích” làm vậy.

Ngọn lửa bập bùng, lúc mạnh lúc yếu, lúc tỏ lúc mờ, Ngụy Ninh nhìn mà lạnh xương sống, chín mươi chín ngọn nến đốt lần lượt nhưng cứ như bị cái gì điều khiển mà nhìn qua chúng giống y nhau.

Không biết qua bao lâu, Ngụy Ninh không an lòng ngồi đó nên đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng, hấp tấp nóng nảy, đi vài bước lại nhìn về phía nến trắng. Vẫn chưa quay về, không phải gặp chuyện gì rồi chứ? Đủ loại suy nghĩ tiêu cực nảy ra trong đầu anh, không sao bỏ chúng ra khỏi đầu được.

Trong phòng im ắng, Ngụy Ninh đột nhiên dừng bước.

Có chút không đúng lắm, trong phòng nhiều thêm một vài thứ, chúng đang nhìn anh, hướng về phía anh. Trán Ngụy Ninh rịn mồ hôi, tay phải cầm chắc “dương mộc”, Ngụy Ninh thấy trên sàn nhà xuất hiện vài vết chân bùn đất, từng bước từng bước tiến về phía mình.

Lưng Ngụy Ninh sát với vách tường, hai hàm răng va vào nhau, nhìn chăm chăm vào dấu chân kia.

Anh run rẩy lấy ra một lá bùa dán vào người mình. Hôm nay lúc đến phố Phúc Thọ anh mua của ông chủ Tiểu – người đã cho anh khúc “dương mộc”, vốn chỉ phòng ngừa vạn nhất, lúc ấy ông chủ Tiểu cứ thề thốt nói đây là đồ tốt, hi vọng ông ấy không nói sai.

May mà vết chân bùn kia đi đến trước mặt anh thì dường như mất mục tiêu, cứ đi đi lại lại ở đó rồi từng bước từng bước xa dần. Nó đi đến cửa sổ, để lại một vết chân ở đó rồi rời khỏi căn phòng này.

Ngụy Ninh nhẹ nhàng thở phào, cảm thấy sau lưng mình một mảng lạnh lẽo.

Đúng lúc này trong vòng nển rất cực cũng có động tĩnh, sương mù màu xám như tơ như lũ từ cửa sổ, dưới đất, trần nhà, từ mọi góc gác chui ra. Chúng tụ lại phía trên những ngọn nển, Ngụy Ninh nhìn không chớp mắt, sương mù uốn éo từ từ đọng thành hình dáng của “Ngụy Tích”.

“Ngụy Tích” mở mắt ra, từ từ đáp xuống đất. Cậu vung tay một cái, những ngọn nển sắp tàn kia đều tắt hết, trong phòng tối đen, chỉ có cơ thể cậu tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Ngụy Ninh tìm công tắc ấn một cái, trong phòng lại sáng ngời.

Sắc mặt “Ngụy Tích” không tốt lắm, nói với Ngụy Ninh: “Không gọi được hồn phách của mấy người kia.”

Chuyện này rất kì quái, trước lúc “gọi hồn” “Ngụy Tích” có nói qua, cậu dùng cách của âm giới, chỉ cần hồn phách kia chưa đầu thai thì chắc chắn sẽ tìm được. Chẳng lẽ mấy cô gái đó đầu thai sớm vậy? Không phải nói là chết oan, đột tử thì oán khí khó tiêu, khó mà luân hồi chuyển thế sao?

Hiển nhiên với chuyện gọi hồn “Ngụy Tích” cũng không hiểu rõ lắm.

“Đến cả hồn phách của Chu Mai cũng không tìm thấy.”

Ngụy Ninh nghe vậy lập tức nhảy dựng lên: “Tìm không thấy thì cái bọc giấy kia không đi?”

“Ngụy Tích” lắc đầu, Ngụy Ninh thất vọng nhìn qua cái bọc kia. Từ khi anh thăm dò vụ án này thì máu không chảy ra nữa, nhưng không thể tưởng

tượng được là đồ vật của âm thể dù chủ nhân đã mất nhưng tác dụng vẫn còn. Ngụy Ninh đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Nếu chúng ta chuyển nhà có phải nó cũng đi theo chúng ta không?”

Câu trả lời của “Ngụy Tích” quả nhiên không khiến anh “thất vọng”:
“Vâng.”

Hai người nhất thời không nói gì nữa, Ngụy Ninh đứng đó than thở, cảm thấy vận khí của mình đúng là xui xẻo. “Ngụy Tích” nghĩ gì đó, một lát sau cậu an ủi Ngụy Ninh: “Chúng ta có thể đến khu đất bỏ hoang kia gọi hồn lại một lần nữa, chắc chắn mấy cô đó chưa luân hồi, hồn phách bị nhốt ở chỗ nào đó, đến chỗ mấy cô ta bị giết để gọi hồn chắc chắn sẽ tìm được.”

Nhất thời Ngụy Ninh im lặng, lại phải đến chỗ quỷ quái kia, hi vọng không gặp chuyện lần trước nữa.

Hôm sau hai người bọn họ không đến đó vì buổi sáng Ngụy Ninh đã nhận được một bức thư, bên trong là thiệp cưới, phía trên viết: “Mời ông Ngụy Ninh, ngày 7 tháng 9 năm 20XX đến tham dự hôn lễ của ông Đinh Mậu Thụ và cô Ngô Mỹ Phương.”

Sau khi Ngụy Ninh nhìn tấm thiệp này thì thất hồn lạc phách, nói chuyện hay làm việc đều không tập trung.

Bởi vì cô dâu trên tấm thiệp, Ngô Mỹ Phương chính là cô bạn gái nửa năm trước đã chia tay anh.

“Ngụy Tích” cũng không thúc giục anh, từ lúc tấm thiệp kia xuất hiện thái độ của anh đã kì lạ, dựa vào trực giác của mình “Ngụy Tích” biết tấm thiệp này có ý nghĩa đặc biệt với Ngụy Ninh, tên người con gái trên tấm thiệp nhất định có quan hệ sâu sắc với anh. Sự thật này khiến “Ngụy Tích” không thoải mái chút nào.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Vong Tình

Tinh thần Ngụy Ninh không tốt mất hai hôm, anh đã suy nghĩ rất rất nhiều.

Quá khứ, hiện tại, tương lai, tất cả không ngừng xoay vòng trong đầu anh, xoay tròn xoay tròn khiến anh không được yên một giây. Anh chịu không nổi cứ đi đi lại lại trong phòng, miệng không ngừng lẩm bẩm, đến cả anh cũng không biết mình đang nói cái gì. Đi mệt, nói mệt, anh ngã xuống giường.

Anh nghĩ đến hàng tên trên tấm thiệp lòng ruột như bị thiêu đốt, nhất thời muốn chạy đi tìm Ngô Mỹ Phương xin cô ấy đừng cưới người khác, rồi lại thấy nếu mình không mang lại hạnh phúc cho cô ấy chẳng lẽ lại đi ngăn cản người khác mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Nghĩ đến đây Ngụy Ninh lại thấy đau lòng, anh không có lập trường. Càng nghĩ, tâm anh lại như tro tàn.

Khi anh đắm chìm trong thế giới của mình, “Ngụy Tích” luôn ở cạnh yên lặng nhìn anh, ở bên anh.

Một lần nữa Ngụy Ninh cảm thấy cô đơn, dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại mình anh. Khi anh chỉ có một mình, cô gái đó đã từng ở bên anh, yêu anh, quan tâm đến anh. Người con gái từng cùng anh trải qua bao nhiêu hỉ nộ ái ố giờ đã hoàn toàn ra khỏi cuộc sống của anh.

Ngụy Ninh nằm yên không nhúc nhích, anh tự cười bản thân, anh nghe thấy một âm thanh vang lên bên tai: Cô ta không còn là của anh nữa, cô ta đi rồi, sau tháng trước khi cô ta nói chia tay đã không còn chút quan hệ nào với anh nữa. Dù cho hơn một tháng sau tỏ ý vẫn còn tình cảm thì đó cũng chỉ là chút lưu luyến cuối cùng mà thôi.

Ngụy Ninh tan việc về nhà, trầm mặc mở cửa ra nhưng lại không thấy “Ngụy Tích” đứng ở cửa chờ anh.

Anh vào phòng gọi một tiếng “Ngụy Tích” cũng không thấy ai đáp lại, tìm quanh nhà không thấy cậu đâu. Đi đâu rồi? Ngụy Ninh ấn huyết thái dương để bản thân tỉnh táo hơn một chút. Đúng rồi, hai hôm trước bọn họ nói sẽ đi đến khu nhà xưởng bỏ hoang đó để gọi hồn nhưng anh nhận được thiệp mời thì quên bém mất chuyện này, Ngụy Ninh mở tủ đựng hương nến và tiền giấy, bên trong trống trơn, quả nhiên “Ngụy Tích” không đợi được anh đã đi trước.

Ngụy Ninh vội đứng dậy, anh phải đuổi theo, anh không thể để “Ngụy Tích” đi một mình, đừng nhìn “Ngụy Tích” lợi hại như vậy thực ra tính cậu cực đoan vô cùng và làm việc không để ý hậu quả, nếu không có người trông chừng cậu nhất định sẽ xảy ra chuyện. Ngụy Ninh nghĩ đến đây thì không thể đợi được giây nào nữa, cầm ví chạy ra ngoài.

Đổi xe hai lần, đi thêm hơn một giờ nữa, lúc trời xẩm tối mới đến được chỗ đó.

Cỏ dại mọc thành bụi, sâu bọ lúc nhúc, quạ vỗ cánh bay trên trời.

Ngụy Ninh thực sự rất sợ nhưng vẫn cố lấy dũng khí tiến về phía trước, đi xuyên qua bụi cỏ cao hơn nửa người quần áo anh dính rất nhiều cỏ, ngoài ra còn có đủ thứ bụi bặm, không biết là hạt cây gì, áo sơ mi mới mua cũng bẩn hết.

Ngụy Ninh tìm được con đường lần trước, đi về phía trước anh gặp một con đường bằng phẳng, là một con đường xi măng. Hai bên đường là nhà ở, đi qua chỗ này sẽ đến nơi cần đến, chính là ở mấy ngôi nhà cuối cùng.

Lúc này trời đã tối đen, bóng đêm bao trùm mọi vật. Nơi này có quỷ, có thi thể, có thứ gì đó mà con người không thấy, Ngụy Ninh búng mấy cây cỏ lẩm bẩm nói: “Ngụy Tích... Ngụy Tích.... Cậu ở đâu? A Tích...” giọng nói

không quá lớn cũng truyền đi không quá xa mà bị bóng đêm tịch mịch nuốt trọn.

Ngụy Ninh muốn quay về, nhưng chưa tới được chỗ kia anh, anh nhất định phải đến xem mới không lo lắng.

Rốt cục anh cũng tới ngôi nhà kia, đây là hiện trường án mạng, giờ đã bị dán giấy niêm phong, chiếc thi thể đáng sợ kia đã bị mang đi giờ chỉ còn lại mùi hôi thối vương vấn trong không khí. Ngụy Ninh nhìn ruồi bọ bay loạn xạ, kêu vo ve ong ong khiến Ngụy Ninh nhin không được mà nuốt khan.

Xung quanh không có người, đại khái cảnh sát đã lục soát xong và rời đi rồi, n nhìn thấy trong phòng có ánh sáng truyền tới, ra là ánh nến “Ngụy Tích” dùng để gọi hồn!

Quả nhiên cậu ở đây!

Rốt cục cũng tìm được rồi, Ngụy Ninh thở phào. Anh khom lưng chui qua giấy niêm phong đi vào, lúc bước qua cửa lũ ruồi bọ “ong” lên một tiếng bay đi.

Mấy chục ngọn nến đặt trên nền đất ướt nhẹp, cỏ dại đã bị dọn sạch để lộ ra lớp bùn đất, nến được đặt trên đất cứ cong vẹo không đứng thẳng cứ như người cảm không cần thận. Dưới ánh nến Ngụy Ninh thấy bóng mọi thứ đều dài hơn.

Ngụy Ninh không dám cử động sợ làm phiền đến “Ngụy Tích” đang gọi hồn.

Thời gian cứ vậy trôi đi, Ngụy Ninh đợi rất lâu, chân tê hết cả mà “Ngụy Tích” vẫn chưa về, nhưng mà anh không lo lắng, anh tin “Ngụy Tích” nhất định sẽ quay về và nhất định sẽ thành công.

Lúc này trên mặt đất đột nhiên xuất hiện rất nhiều loại sâu khác nhau, chúng bò từ ngoài vào, chẳng mấy chốc trên mặt đất, trên tường bị chúng chiếm đóng, không chỗ nào không có. Nhưng ở ngoài vẫn còn sâu, con nọ đè lên con kia, trên tường, trên mặt đất toàn sâu là sâu, chẳng còn chỗ đặt chân, Ngụy Ninh đành phải đứng trong vòng tròn nển.

Đất càng ngày càng ướt, càng ngày càng mềm, dưới ánh nển Ngụy Ninh nhìn thấy rất nhiều bóng đen từ ngoài tiến vào, một bóng, hai bóng, ba bóng... Đếm không hết, chúng tụ thành một đống di chuyển về phía Ngụy Ninh.

Chân Ngụy Ninh nhũn cả ra, anh nhìn thấy trong những bóng đen đó có gương mặt đại ra của người đàn ông mà lần trước “Ngụy Tích” gọi ra, không riêng gì ông ta, những quý hồn bên cạnh mặt con nào cũng đại ra. Dẫn đầu là ba nữ quý trẻ tuổi, trong đó có một con quý anh đã gặp, đó chính là Chu Mai – con quý đã làm giao dịch với “Ngụy Tích”. Mặt cô ta cũng đại ra, dường như không nhớ Ngụy Ninh.

Ở ngực, bụng của ba nữ quý này đều bị dao đâm, Ngụy Ninh nhìn vào vết thương ấy thấy hết cả nội tạng. Ngụy Ninh để ý thấy cả ba đều bị đâm bảy nhát, vị trí của vết thương như nhau, xem ra là hung thủ cô tình.

Ngụy Ninh biết đây là do “Ngụy Tích” gọi hồn.

Hồn đã gọi tới rồi, “Ngụy Tích” đang ở nơi đâu? Sao vẫn chưa về? Ngụy Ninh không dám mở mắt ra, âm khí rất nặng, lạnh đến mức hai răng anh va vào nhau, toàn thân run rẩy. Trong bầu không khí tràn ngập âm khí, lửa từ ánh nển cháy rất to.

Những hồn phách kia không dám đến gần vòng tròn nển, chúng chờ đợi, chờ nển cháy hết là có thể xông vào. Ngụy Ninh biết chúng mang ác niệm, anh lấy bùa ra định dán lên người, nhưng giờ mấy con quý kia không bị gạt nữa, chúng vẫn vây xung quanh không chịu rời đi.

Ngụy Ninh bực mình, không biết “Ngụy Tích” vướng cái gì mà chưa xuất hiện.

Nến sắp cháy hết chỉ còn lại một ngọn cuối cùng, Ngụy Ninh sốt ruột tay chân lạnh lẽo. Nếu “Ngụy Tích” không quay lại đúng lúc... Ngụy Ninh lắc đầu, anh không dám nghĩ đến hậu quả, chắc chắn anh sẽ bị đám quỷ hồn này xé thành từng mảnh, giống như nhà ông chủ Lý.

Anh cầm dương mộc, dù không có “Ngụy Tích” ở đây anh cũng không thể bỏ cuộc, nhất định phải chiến đấu đến cùng.

Ngay lúc Ngụy Ninh hạ quyết tâm thì sương mù như tơ như lũ giăng tới, tụ lại phía trên ngọn nến, uốn éo, quay cuồng, tạo thành một hình người. Ngụy Ninh nhìn cảnh tượng quen thuộc này liền cảm thấy đã tìm được đường sống trong chỗ chết. “Ngụy Tích” xuất hiện, lập tức đứng trên mặt đất tóm lấy tay Ngụy Ninh, giọng không quá vui: “Sao anh lại đến đây?”

Ngụy Ninh nghe giọng cậu mang ý chất vấn lại càng tức giận: “Không phải đã bảo là cùng tới hay sao!” Anh gào lên.

“Ngụy Tích” không nói gì, một lúc sau mới nhẹ giọng nói: “Không phải anh quên rồi sao.”

Ngụy Ninh nghe xong mới nhận ra đúng là anh quên mất, nhưng đây không phải lý do: “Quên sao cậu không nhắc anh!”

“Ngụy Tích” nhìn anh, thở dài: “Được rồi, không cãi nữa, mình giải quyết chuyện này trước.”

Nói xong cậu duỗi tay ra bắt lấy một quỷ hồn, cậu thực hiện bước thứ hai: hỏi hồn.

Cậu nói chuyện với quỷ hồn bằng ngôn ngữ của âm thể Ngụy Ninh nghe không hiểu, mà con quỷ hồn cũng ngơ ngác, hỏi thì cũng nói, hỏi 10 câu thì

9 câu không trả lời, cứ ông nói gà bà nói vịt. Nhìn “Ngụy Tích” cũng không bình tĩnh, nói không được bao lâu thì ném nó ra ngoài.

Mấy quý hồn kia đều sợ cậu không dám cử động.

Khi hỏi tới ba nữ quý kia, “Ngụy Tích” thực hiện đúng cách nhưng ba nữ quý kia cũng không cung cấp được nhiều tin tức. Đại khái tâm trạng “Ngụy Tích” không tốt nên cũng thẳng tay ném họ ra ngoài, đúng lúc này có một nữ quý, chính là Chu Mai đột nhiên nhào về phía Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh sợ đến mức giật lùi lại, chiếc túi Ngụy Ninh đang cầm rơi xuống đất, đồ bên trong rơi ra ngoài. “Ngụy Tích” lập tức kéo anh sang một bên, mà nữ quý kia cũng không đuổi theo mà nhìn vào tấm thiệp mời rơi trên đất, huyết lệ chảy không ngừng.

Ngụy Ninh nhìn cảnh này mà giật mình.

Những quý hồn kia đều bị “Ngụy Tích” đuổi ra ngoài, Ngụy Ninh nhặt túi lên, nhặt mấy món bị rơi để vào túi. “Ngụy Tích” đến cạnh anh, giúp anh nhặt đồ, xong đâu vào đấy “Ngụy Tích” mới nhẹ giọng hỏi: “A Ninh, anh cố tình đến tìm em sao?”

Ngụy Ninh đang nghĩ một chuyện nghe cậu hỏi vậy liền gật đầu: “Ừ, anh sợ cậu gặp chuyện không may.”

Không biết vì sao tâm trạng “Ngụy Tích” vốn không vui đột nhiên lại tốt lên, cậu nắm chặt tay Ngụy Ninh: “A Ninh, chúng ta về đi. Chúng ta cứ dựa vào manh mối này mà truy tìm hung thủ. Còn chỗ này thì chúng ta đừng tới nữa.”

Cậu không nói ra chuyện cậu phát hiện ở khu nhà xưởng bỏ hoang này có một vài thứ cậu không muốn Ngụy Ninh dính vào.

Ngụy Ninh nhìn tấm thiệp trong tay, trên thiệp mời có ba cái tên, một là tên anh đương nhiên có thể loại bỏ, một là Ngô Mỹ Phương cũng không có khả năng, chỉ còn cái tên còn lại là chú rể Đinh Mậu Thụ. Ngụy Ninh thấy rất hỗn loạn, anh đang có vấn đề với Đinh Mậu Thụ, không thể phủ nhận là anh có chút mừng thầm, nhưng mặt khác anh cũng không muốn Ngô Mỹ Phương chịu bất kỳ thương tổn nào.

Ngụy Ninh trực tiếp nói chuyện này với Phương Chí, còn Phương Chí sẽ điều tra thế nào, anh không muốn nhúng tay vào.

Lúc đến công ty đi làm, Ngụy Ninh vẫn luôn nghĩ miên man, anh nghĩ do anh không làm tròn trách nhiệm, phải đi nhắc nhở Ngô Mỹ Phương một chút, người đàn ông cạnh cô ấy không an toàn không thể giao cả đời cho hãn ta được. Cho dù hung thủ không phải hãn thì hãn cũng không thoát khỏi liên quan.

Ngụy Ninh càng nghĩ càng thấy bản thân phải làm vậy, anh lấy di động ra tìm số của Ngô Mỹ Phương. Số máy bận không gọi được, Ngụy Ninh sốt ruột, anh sợ Ngô Mỹ Phương xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên xin nghỉ nửa buổi chiều, chạy hơn nửa thành phố tới chỗ làm của Ngô Mỹ Phương.

Đó là nơi anh từng đến mỗi ngày, vô cùng quen thuộc.

Ngụy Ninh nhìn cảnh vật xung quanh, có một cảm giác gọi là “đã từng”, anh từng ở đây lưu luyến không rời, từng chờ đợi người phụ nữ mình yêu, cảm giác đó vẫn còn mới mẻ. Anh ngồi ở một quán ven đường nhìn văn phòng phía đối diện.

Đến 5h30p, anh thấy một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở cửa.

Ngụy Ninh gọi: “Tiểu Mỹ.”

Ngô Mỹ Phương nghe thấy giọng anh thì sững lại, bất ngờ nhìn anh: “Sao lại là anh?”

Ngụy Ninh nghe giọng nói kinh ngạc của cô trong lòng có chút không biết nói sao: “Anh có chút chuyện phải nói với em.”

Dường như Ngô Mỹ Phương không định nói chuyện với Ngụy Ninh. Sau khi hai người chia tay Ngụy Ninh cũng chưa từng có ý muốn cứu vớt tình cảm của bọn họ, thế nên khiến cô cảnh giác.

Ngụy Ninh thấy vẻ mặt chần chừ của cô thì có chút chua xót: “Là chuyện rất quan trọng, nhưng không liên quan đến quan hệ của chúng ta.”

Ngô Mỹ Phương nghe Ngụy Ninh nói vậy thì sắc mặt thoải mái hơn, cô gọi một cuộc điện thoại rồi đến bàn anh đang ngồi, hai người ngồi đối diện nhau.

Vẫn là hai người bọn họ nhưng mối quan hệ và tâm tình đã thay đổi hoàn toàn.

Ngụy Ninh nhìn Ngô Mỹ Phương, nhìn cô gái đã từng khiến anh động lòng vậy mà giờ không có cảm giác gì đặc biệt, có lẽ đoạn tình cảm kia thật sự đã qua. Lúc xác định việc này anh có chút thất vọng, cũng có chút gọi là trút được gánh nặng.

Ngụy Ninh thấy Ngô Mỹ Phương có vẻ đứng ngồi không yên liền biết cô có việc, liền kể hết mọi việc cho cô nghe, dĩ nhiên mấy chi tiết thần tiên ma quái không nói ra, chỉ nói là mình quen người trong cục cảnh sát nên biết vụ án này. Càng nói, sắc mặt Ngô Mỹ Phương càng không tốt, cuối cùng cô cười lạnh hai tiếng: “Anh nói xong chưa? Vì cứu vãn chuyện của chúng ta mà đến chuyện này cũng soạn ra? Tôi đã sớm nói với anh chúng ta không có khả năng quay lại.”

Ngụy Ninh cố gắng biện giải: “Chuyện này là thật, không tin em cứ tìm cảnh sát hỏi.”

Ngô Mỹ Phương nổi giận ùng ùng đứng phắt dậy, cô vẫy tay về phía cửa, một người đàn ông tinh anh đi giày da bước tới: “Mậu Thu, em ở đây.” Cô quay đầu nói với Ngụy Ninh: “Ngụy Ninh, chuyện giữa chúng ta kết thúc rồi, đừng tới tìm tôi nữa.”

Ngụy Ninh nhìn cô nắm tay người đàn ông kia rời đi.

Ngô Mỹ Phương hiểu lầm anh bịa đặt nói dối vì muốn vẫn hồi tình cảm của bọn họ mà đâu biết rằng vừa rồi Ngụy Ninh đã mai táng đoạn tình kia.

DỮ QUỲ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Ôn Tồn

Ngô Mỹ Phương đi rồi Ngụy Ninh vẫn ngồi đó một lúc.

Anh có chút thần thờ, không ngừng hồi tưởng lại quá khứ, đối diện là chiếc ghế trống không, dường như cô gái đã rời đi kia vẫn đứng đó, mỉm cười ngay trước mắt anh. Khi Ngụy Ninh đang ở đó nhớ lại mối tình đã xa anh không chú ý đến vị trí bên cạnh mình có một chàng trai vẫn chăm chú nhìn anh không rời.

Xung quanh người đến người đi, nhân viên phục vụ tới tới lui lui nhưng chẳng có ai ngồi vào chỗ đó, cứ như mọi người đương nhiên coi chỗ đó như có người ngồi.

Ánh mắt “Ngụy Tích” sâu thăm nhìn Ngụy Ninh như không nhìn, gần trong gang tấc dường như bước một bước là chạm tới nhưng lại cách nhau sống chết âm dương. “Ngụy Tích” chầm chậm duỗi tay về phía Ngụy Ninh, chỉ cần cậu dùng một chút pháp lực thì người mà cậu ngày đêm mong nhớ này sẽ thuộc về cậu.

Hoàn toàn thuộc về cậu.

Điều này đúng là hấp dẫn thiêu đốt tâm trí khiến cậu có cảm giác hít thở không thông, giống như lại bị mấy bóng dáng xám trắng kia chìm xuống nước, không ngừng lặp lại đến khi quen với mùi của chết chóc ... cậu đã thoát khỏi nhưng cứ như bản thân vẫn ở đó.

Nhưng rốt cuộc vẫn không ra tay nổi, “Ngụy Tích” thở dài.

Người ở trước mắt đã nhát gan lại yếu lòng, sao cậu có thể để người ấy cũng phải chịu cảm giác tằm tối và cô độc sau khi chết. Ánh mặt trời chiếu trên người anh ấm áp là thế, trần thế ồn ào náo động cũng tràn ngập sức sống, đây là khát vọng mà cậu đặt lên người anh, làm sao cậu bỏ cho được, sao có thể cướp đi sinh mệnh của anh.

Lúc này một nhân viên phục vụ đi tới, cậu ta không hề cảnh giác mà đi xuyên qua người “Ngụy Tích”. Ngón tay “Ngụy Tích” búng nhẹ một cái ruột của nhân viên kia bị kéo ra ngoài, cậu ta vẫn không biết. “Ngụy Tích” mặt không biến sắc tiếp tục kéo ruột cậu ta ra, máu không ngừng chảy mà cậu ta vẫn cứ vậy đi về phía trước, chỉ liếc mắt một cái rồi thu hồi đường nhìn, lại quay về nhìn Ngụy Ninh.

Đây là ác quỷ, ác quỷ, là một mặt khác mà “Ngụy Tích” chưa bao giờ lộ ra trước mặt Ngụy Ninh.

Bỗng nhiên “Ngụy Tích” nghe được một âm thanh, cậu quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của Ngụy Ninh, anh gọi một tiếng “A Tích”. Anh vốn không hề nhìn được cậu, nhưng sau khi gặp lại bạn gái cũ lại gọi tên cậu, “Ngụy Tích” búng tay một cái tình trạng thê thảm của cậu nhân viên kia quay về như ban đầu, cậu ta cúi đầu tươi cười nói chuyện với một khách quen.

Chớp mắt một cái “Ngụy Tích” đã ngồi xuống đối diện Ngụy Ninh.

Vừa rồi Ngụy Ninh theo bản năng gọi tên “Ngụy Tích”, còn lý do vì sao lại nghĩ đến cậu Ngụy Ninh không muốn tìm hiểu. Gương mặt “Ngụy Tích” cứ như vậy xuất hiện trong đầu anh, như cơn ác mộng tránh không được, nhưng qua thời gian thì cơn ác mộng này dần trở nên bình yên.

Thật ra “bình yên” này cũng chỉ là ảo giác của anh, giấc mộng này từ đầu đến cuối đều đáng sợ, tràn ngập quỷ hồn dữ tợn và xác chết. Nhưng có

lẽ do gương mặt kia thật sự quá dễ nhìn, nụ cười trên gương mặt ấy cũng ôn hòa, cứ thế làm phai mờ đi những hình ảnh đáng sợ kia.

Ngụy Ninh ngẩng đầu liếc mắt nhìn xung quanh, trời sắp tối, anh phải quay về.

Đình Mậu Thụ nhìn vợ sắp cưới của mình bằng ánh mắt kỳ quái, từ khi gặp người đàn ông kia cô ấy vẫn có vẻ bồn chồn, nói chuyện với cô thì câu được câu mất, Đình Mậu Thụ có chút lo lắng: “Mỹ Phương, em không sao chứ?”

Ngô Mỹ Phương miễn cưỡng cười: “Không sao, chúng ta mau quay về đi, gia đình hai bên đang chờ chúng ta.”

Tuy cô coi những lời Ngụy Ninh nói là nói dối, là những lời vo căn cứ nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng. Cô tự cho rằng mình hiểu Ngụy Ninh, hai người quen nhau ba năm, yêu nhau hai năm, Ngụy Ninh là người thế nào, tính cách ra sao cô biết rất rõ. Anh tuyệt đối không dùng cách này để phá hoại hôn sự của cô, để cứu vãn tình cảm của hai người, nhưng mặt khác anh nói những câu ấy không hề có căn cứ.

Quan trọng nhất là, Ngô Mỹ Phương cũng biết vụ án này, cô chưa nói với Ngụy Ninh là năm một tuổi cô cũng sống ở khu nhà máy hóa chất phía Đông kia. Nghĩ vậy Ngô Mỹ Phương nhịn không được mà liếc nhìn chồng sắp cưới của mình, đúng lúc hẳn ta cũng quay đầu qua, ánh mắt hai người giao nhau.

Đình Mậu Thụ nắm bả vai nàng, nhẹ nhàng nói: “Em không thoải mái sao? Nếu không anh đưa em về trước, anh sẽ giải thích với gia đình hai bên.”

Ngô Mỹ Phương nhìn vẻ mặt lo lắng của anh lập tức thả lỏng hơn, cô lắc đầu, cảm thấy bản thân đã nghĩ vớ vẩn. Người trước mắt cô sao có thể là tên hung thủ tàn nhẫn đó được, gia đình hai bên đều làm việc ở khu nhà máy

phía Đông, sau đó nhà máy chuyển đi, nhà Ngô Mỹ Phương ở lại còn gia đình Đinh Mậu Thụ thì chuyển sang tỉnh khác, mãi một năm trước mới về.

Hai người gặp lại nhau, lúc ấy Đinh Mậu Thụ theo đuổi Ngô Mỹ Phương rất tích cực, ban đầu Ngô Mỹ Phương từ chối nhưng xét các mặt thì Đinh Mậu Thụ không tồi, gia đình hai bên lại hiểu rõ nhau, đều vui khi thấy quan hệ của họ tiến triển; dưới sự tấn công đồng thời tác động đến cha mẹ, Ngô Mỹ Phương kiên trì nửa năm thì cũng dao động.

Bọn họ đến khách sạn Định Hảo, gia đình hai bên đều đang chờ ở đó. Em trai Đinh Mậu Thụ là Đinh Mậu Lâm cũng tới, hai anh em rất giống nhau nhưng Đinh Mậu Thụ sáng sủa hơn còn Đinh Mậu Lâm nhìn âm u hơn.

Đinh Mậu Lâm gật đầu với Ngô Mỹ Phương một cái, cô miễn cưỡng cười. Cô mới thấy Đinh Mậu Lâm hai lần, lần nào cũng có cảm giác không tốt.

Đây là lần gặp mặt cuối cùng trước khi hôn lễ diễn ra, Ngô Mỹ Phương giữ vững tinh thần nói chuyện với hai gia đình.

Lúc Ngụy Ninh về đến nhà thì muộn hơn mọi hôm một chút.

Anh nhìn “Ngụy Tích” đang chờ mình ở cửa, có chút lo lắng cậu sẽ hỏi mình chuyện lúc chiều nhưng “Ngụy Tích” không hỏi gì cả, dường như biết trước anh sẽ về muộn, vẻ bình tĩnh của cậu ngược lại khiến Ngụy Ninh vốn đang lo lắng lại thấy không cam tâm.

Sao anh phải chột dạ như đàn ông ra ngoài ngoại tình sợ bị vợ bắt gặp thế này! Anh sợ cái quỷ gì chứ! Ngụy Ninh rồi rằm. Anh ngồi trên salon vặn xoắn tay, nhìn “Ngụy Tích” ở bên cạnh đang nghịch máy tính, Ngụy Ninh căng thẳng mà ngồi dịch về phía cậu. Không phải cậu lại định mở dịch vụ gì đấy chứ!

Ngụy Ninh đến gần nhìn thoáng qua, may mà phía trên màn hình chỉ là một trang web bình thường.

Ngụy Ninh cau mày ngồi cạnh “Ngụy Tích”, nhìn cậu xem bản đồ trên máy tính, anh cảm thấy quen quen, lúc anh định nhìn lại một lần thì “Ngụy Tích” đã dùng đôi tay thon dài trắng nõn của cậu tắt màn hình.

Sau đó, cậu quay đầu, vẻ mặt như không còn gì để nói nhìn Ngụy Ninh. “Nấu cơm.”

Đặt máy tính lên bàn, chớp mắt một cái đã chẳng thấy cậu đâu nữa.

Ngụy Ninh nghe thấy tiếng động trong bếp truyền đến, anh khó chịu. “Ngụy Tích” không lừa được anh, vừa rồi cậu tắt máy rõ ràng là không muốn cho anh xem bản đồ, càng không cho anh lại càng muốn xem, con người ai cũng có cái thói xấu này.

Ngụy Ninh liếc vào nhà bếp, tay trộm sờ vào máy tính trên bàn.

Ngay lúc anh đang chạm vào nút khởi động chuẩn bị mở lên thì bàn tay anh cứng đờ, một luồng khí lạnh xuất hiện sau lưng, Ngụy Ninh không nhúc nhích, anh muốn rút tay về nhưng không được.

Ngụy Ninh cảm giác cổ mình bị thứ gì đó vừa mềm vừa lạnh cọ vào, một âm thanh mơ hồ vang lên bên tai: “Muốn xem sao?”

Lưng Ngụy Ninh lạnh toát, anh run rẩy, lắp bắp nói: “Không, không muốn.”

Nhưng “Ngụy Tích” không định buông tha cho anh mà cầm lấy tay anh, ấn vào nút khởi động, máy tính phát ra tiếng vận hành nho nhỏ, màn hình lập tức sáng lên. Lúc này không muốn nhìn thì cũng phải nhìn vì Ngụy Ninh đã bị bắt ngồi ngay ngắn trên ghế salon, cơ thể “Ngụy Tích” dán sát vào anh, cứ như dây leo dính trên người.

Không khí có chút không bình thường, Ngụy Ninh không dám động dù chỉ một chút, chỉ sợ đánh thức con rắn đang ngủ đông phía sau.

Máy tính đăng nhập xong “Ngụy Tích” cầm tay Ngụy Ninh nhẹ nhàng đi chuyển, màn hình thay đổi một chút liền hiện ra tấm bản đồ vừa rồi. “Ngụy Tích” cọ cọ vào tai Ngụy Ninh, còn cắn một cái, thì thầm: “Nhìn ra gì không?”

Ngụy Ninh bị cậu cắn một cái theo phản xạ muốn che lỗ tai mình nhưng cơ thể bị một chiếc gông cùm vô hình khóa lại, đến đầu ngón tay cũng không cử động được, anh nói lớn gần như hét lên: “A Tích, buông!”

Đối với hành động thân mật bất thành linh của “Ngụy Tích” anh không có chút chuẩn bị, anh có dự cảm nếu không ngăn lại mà cứ để vậy sẽ phát sinh chuyện tương tự như đêm nọ. Đêm say rượu ấy, sự mê loạn ấy, sự sung sướng đan xen thống khổ, khoái cảm cùng đau đớn, anh không muốn nếm thêm lần nữa.

Bị kích động, Ngụy Ninh lập tức thở dốc.

“Ngụy Tích” không nghe lời mà ngược lại dán vào lỗ tai anh, nói một câu: “Nhìn bản đồ đi, nếu nhìn ra thì em buông anh ra, nếu không thì...” chưa dứt lời tay cậu đã ôm chặt thắt lưng Ngụy Ninh, có ý gì không cần nói cũng biết.

Ngụy Ninh nghe vậy suýt chút nữa thì chửi ầm lên, ngay lúc chuẩn bị mắng chửi thì bàn tay ở thắt lưng lại siết chặt hơn, anh thân bất do kỷ mà dựa vào một bờ ngực vững chãi vừa lạnh lẽo. Ngụy Ninh biết “Ngụy Tích” thật sự muốn, không biết cậu bị cái gì kích thích mà nổi điên.

Không còn cách nào anh đành phải nhìn vào màn hình máy tính.

Tay trái Ngụy Ninh nắm chặt, móng tay bấm vào lòng bàn tay, anh hít sâu một hơi nhìn tấm bản đồ kia, càng nhìn lại càng thấy quen mắt. Anh cần

thận đánh giá, “Ngụy Tích” ở phía sau cũng không quấy rầy anh mà ngoan ngoãn chờ. Đột nhiên Ngụy Ninh đập bàn, hưng phấn nói: “Đây chính là bản đồ khu nhà xưởng kia!”

Anh còn chưa kịp mừng thì nghe thấy “Ngụy Tích” thì thầm một câu bên tai: “Ừ, đúng rồi, tiếp tục...”

Còn tiếp tục gì nữa? Ngụy Ninh không rõ lắm, anh định hỏi thì nhận ra tấm bản đồ kia đang dần thay đổi, có ba dấu hiệu hiện lên trên bản đồ chính là ba chấm hồng, đã vậy còn không ngừng chảy máu. Flash này làm giống thật nhỉ, Ngụy Ninh mắng một câu: “Đêch.”

Ba chấm hồng tượng trưng cho cái gì? Ngụy Ninh vắt óc suy nghĩ.

Nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra, anh còn đang mừng thầm vì “Ngụy Tích” ở phía sau không nhân cơ hội làm loạn thì bàn tay của cậu đã luồn vào trong áo sơ mi vuốt ve lồng ngực anh. Cả người Ngụy Ninh run rẩy, gọi một tiếng: “Này...”

“A....” “Ngụy Tích” cười nhẹ: “Còn chưa nghĩ ra sao?”

Lưng Ngụy Ninh run lên liên tục, anh cố xem nhẹ ngón tay đang vuốt ve ngực mình, đồng thời tự hỏi ba chấm hồng kia đại diện cho cái gì, đột nhiên tia sáng lóe lên, anh nói chắc như đinh đóng cột: “Đây là vị trí ba người bị hại trong vụ án kia!”

“Ngụy Tích” thu tay về, từ phía sau hôn anh một cái: “Trả lời chính xác, tiếp tục...”

Vẫn còn? Chưa hết sao? Ngụy Ninh ngây dại. Chắc chắn là “Ngụy Tích” cố ý, mà dù cậu có cố ý thì anh cũng chẳng có cách ngăn cản, ai bảo cậu là quý còn anh chỉ là một người bình thường không có pháp lực. Ngụy Ninh nhìn bàn tay tái nhợt vòng qua người mình, giọng mềm nhũn: “A Tích,

thương lượng chút đi, trò chơi tìm đáp án này dừng ở đây có được không? Sau này anh không bao giờ chạm vào máy tính của cậu nữa.”

Chạm vào máy tính của “Ngụy Tích” anh sẽ tự chặt tay mình trước, trong lòng Ngụy Ninh thề độc.

Trừ cái này, còn gì nữa không nhỉ? Ngụy Ninh thật sự nghĩ không ra, anh cảm giác “Ngụy Tích” đang cố tình trêu chọc anh. Anh cố gắng quay đầu, oán hận nhìn “Ngụy Tích”.

Giờ tư thế của “Ngụy Tích” vô cùng mất tự nhiên, cậu đang ngồi trong sofa nhưng cậu không để ý, nắm cầm Ngụy Ninh cưỡng chế anh tiếp tục nhìn vào màn hình.

Thế nên trong tầm mắt của Ngụy Ninh lại chỉ có tấm bản đồ kia.

Anh nghe thấy “Ngụy Tích” nói bên tai: “Anh đoán được, chỉ cần nghĩ một chút những chuyện anh gặp gần đây, những người thấy gần đây, suy nghĩ thêm một chút.”. Cậu hướng dẫn từng bước khiến Ngụy Ninh bắt đầu hồi tưởng lại, nhưng vẫn không nghĩ được cái gì.

Anh biết chắc chắn có liên quan tới quý, chần chừ hỏi: “Chẳng lẽ là quý hại người?”

Câu trả lời của “Ngụy Tích” vô cùng rõ ràng, anh cởi một cúc áo Ngụy Ninh ra khiến ngực anh lộ ra ngoài, bàn tay lạnh lẽo vuốt ve, động tác ái muội khiêu khích. Anh nghe thấy “Ngụy Tích” nói: “Không đúng, còn nữa....”

Lần này bàn tay kia không thu về mà lưu luyến ở ngực anh không rời, chạm vào đầu ngực thì vỗ về, đầu ngực mẫn cảm bị cậu đùa nghịch làm cứng lên. Ngụy Ninh nhịn không được toàn thân run rẩy, dường như có luồng điện từ đầu truyền đến.

Không phải quý thì là gì chứ? Ngụy Ninh mơ màng, lại nói, một bàn tay ở ngực anh, tay kia ở cổ, lỗ tai anh mà vuốt ve khiến anh không nghĩ được gì. Ngụy Ninh thở dồn dập, cố gắng làm bản thân mình tỉnh táo hơn một chút, “Ngụy Tích” nói anh sẽ đoán được, chuyện gần đây, người gần đây, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể, có thể, có thể...

Đầu Ngụy Ninh quay mòng mòng, ngay lúc bàn tay kia dịch chuyển xuống phía dưới anh quát lớn: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện ở tòa cao ốc Phú Dân?”

Bàn tay kia sắp chạm đến người anh em của Ngụy Ninh ngay lập tức thu về.

Thật đúng là! Ngụy Ninh không ngờ lúc khó ló cái khôn, lung tung nói bừa mà cũng chó ngáp phải ruồi. Nhưng mà sự thật này lại khiến anh khiếp sợ, anh kéo tay “Ngụy Tích” ra, xoay người, mặt đen sì nhìn cậu: “Rốt cuộc cậu biết những gì rồi?”

Ngụy Ninh không phải đồ ngốc, qua trò đoán đúng sai này cũng biết chắc chắn “Ngụy Tích” đã tra ra cái gì rồi, vốn định gạt anh nhưng không biết vì sao lại đổi ý mà muốn nói cho anh biết. Nghĩ vậy Ngụy Ninh lại thấy bực, anh dùng hết sức giãy dụa, hô lên: “Ngụy Tích, cậu chơi đủ rồi chứ? Buông ra!”

Nhưng mặc kệ Ngụy Ninh giãy dụa thế nào “Ngụy Tích” vẫn ôm chặt Ngụy Ninh khoog buông: “Chẳng qua lúc sưu hồn em thấy một số thứ, khu nhà xưởng bỏ hoang kia từng bị ai đó bày ra trận pháp Đoạn Tuyệt Địa Khí, làm chết rất nhiều người, nhiều năm qua đi hồn phách của những người kia vẫn ở đó. Cũng chính vì trận pháp và linh hồn của những người đó nên khu ấy không ai dám khai phá. Có người phát hiện ra chuyện này đã lập Thất Sát cục phá nốt tàn tích của trận pháp kia.”

Ngụy Ninh không giãy dựa nữa mà lắng nghe cậu nói, đoạn địa khí? Liên quan đến trận pháp ở tòa cao ốc Phú Dân. “Cậu muốn nói tai nạn xảy ra ở khu nhà xưởng kia mấy chục năm trước giống chuyện của tòa cao ốc Phú Dân?”

“Ngụy Tích” gật đầu: “Đúng vậy, cùng một trận pháp, nhưng mà trận pháp ở khu nhà xưởng thì thành công còn ở tòa cao ốc thì thất bại.”

Ngụy Ninh không hiểu câu nói của “Ngụy Tích”: “Trận pháp ở tòa cao ốc mà không thành công sao? Tên La Thế Văn trở thành phú hào số một của thành phố B, thế mà không thành công à! Chẳng lẽ phải giống như khu nhà xưởng kia, chết bao nhiêu người mới gọi là thành công?” Ngụy Ninh nghĩ như vậy, sắc mặt tái nhợt: “Ý của cậu là vốn dĩ tòa cao ốc Phú Dân cũng sẽ chết nhiều người như vậy?”

“Ngụy Tích” ôm anh:” Ừ, tác dụng lớn nhất của trận pháp kia chính là hấp thụ hồn khí của vật sống, một người ở trong trận pháp một khoảng thời gian nhất định thì khi trận pháp phát huy tác dụng có chạy cũng không thoát. Người đã ở trong trận pháp sẽ từ từ chết đi, hồn phách chẳng những quay lại nơi trận pháp mà còn không trọn vẹn, cuối cùng không thể đầu thai.”

Ngụy Ninh nhớ đến những bộ mặt ngây dại mình gặp ở khu nhà xưởng.

“Tòa cao ốc Phú Dân kia vì gặp được Từ Lão tam nên mới...” Ngụy Ninh có chút sợ, nếu Từ Lão Tam không phát hiện ra chuyện này, nếu anh thật sự đi làm ở đó, vậy hậu quả đúng là không tưởng tượng nổi. Giờ Ngụy Ninh mới cảm thấy số mình có lẽ không xui như anh tưởng, ít nhất trong chuyện này anh còn gặp may.

Ngụy Ninh không chú ý “Ngụy Tích” lại bắt đầu làm càn trên người anh.

“Vì sao lại có người đột nhiên phát nốt trận pháp kia, đã nhiều năm như vậy rồi không ai muốn đến quản lý vùng đất đó, A Tích...”

Ngụy Ninh đột nhiên kéo tay “Ngụy Tích” ra, bất tri bất giác anh đã lại bị “Ngụy Tích” ép đến mức nửa nằm trên ghế salon.

“Cậu nói về Thất Sát cục, có phải ý muốn nói nó sẽ giết bảy người, trên bảy người đó đều có một vết đao giống y như nhau hay không?”

“Ngụy Tích” có chút thất vọng mà thu tay về, bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, nên chuyện chỉ vừa mới bắt đầu thôi.”

Ngụy Ninh hét lên: “Chuyện quan trọng như vậy sao cậu vẫn gạt anh!”

Vẻ mặt “Ngụy Tích” lạnh nhạt: “Sao phải nói cho anh biết, để anh đi ngăn cản tên đang lập Thất Sát Cục ư?”

Ngụy Ninh không thể tin được nhìn “Ngụy Tích”: “Chẳng lẽ không nên đi ngăn cản sao? Bảy mạng người đấy!”

“Ngụy Tích” nhìn Ngụy Ninh, dưới ánh mắt của cậu không biết vì sao Ngụy Ninh cảm thấy lạnh người. Anh không biết rốt cuộc “Ngụy Tích” nghĩ gì nhưng cảm thấy suy nghĩ của cậu có liên quan tới anh, thế là anh bước đến nắm tay “Ngụy Tích: “Rốt cuộc cậu đang nghĩ gì, nói cho anh biết.”

Đột nhiên, vẻ mặt Ngụy Ninh thay đổi: “Cậu, cậu muốn chờ một vụ án mạng nữa xảy ra sau đó cậu mới tra ra hung thủ, đúng không?”

Lần này anh đoán đúng, “Ngụy Tích” mân mê môi: “Không phải anh sợ quỷ sao? Chấm dứt chuyện này sớm một chút không tốt sao?”

Ngụy Ninh nghe xong không hiểu sao lại thấy vui vẻ, con quỷ trước mặt anh rõ ràng thực lực mạnh, rõ ràng thông minh tuyệt đỉnh, một số lúc lại

khiến anh không thể hiểu nổi, Ngụy Ninh bất đắc dĩ nói: “Anh sợ nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn từng người bị giết.”

Anh nhìn vẻ mặt không biết phải làm sao của “Ngụy Tích”, nói: “Cậu tránh ra trước đã.”

“Ngụy Tích” nghe lời buông anh ra, Ngụy Ninh đứng dậy lấy điện thoại trên bàn gọi cho Phương Chí, may mà Phương Chí là người từng học qua pháp thuật chứ nếu nói với người khác không chừng anh bị coi là bệnh nhân tâm thần trốn trại.

Không bao lâu thì Phương Chí bắt máy, Ngụy Ninh mang chuyện Thất Sát Cục nói cho hắn ta. Chỉ nghe kể thôi mà Phương Chí nghe xong cũng nổi giận chửi một câu, sau đó nói cảm ơn. Ngụy Ninh hỏi hắn điều tra vụ án đến đâu rồi, Phương Chí nói đúng là Đinh Mậu Thụ có điểm đáng nghi, hắn ta là đồng nghiệp của Chu Mai, nhưng lúc vụ án xảy ra lại ở bên ngoài, chi tiết này không đủ chứng minh điều gì nên vẫn tiếp tục theo dõi. Giờ Ngụy Ninh báo thêm tin tức, chắc là phải tăng thêm người canh giữ ở khu nhà xưởng bỏ hoang kia.

Ngụy Ninh vừa đặt di động xuống liền thấy ánh mắt sâu thẳm của “Ngụy Tích” vẫn luôn dõi theo anh, nhìn chăm chú khiến anh lạnh sống lưng. Lúc này anh mới phát hiện tư thế của hai người hơi gần nhau quá, anh nửa nằm trên ghế còn “Ngụy Tích” thì ở dưới người anh.

Không đợi anh nói gì “Ngụy Tích” đã hành động.

Một luồng khí lạnh bò lên cổ tay Ngụy Ninh, kéo hai tay anh lên đỉnh đầu, trói lại; Ngụy Ninh không giãy dựa được, anh trừng mắt nhìn “Ngụy Tích”. Lúc anh muốn chửi ầm lên thì “Ngụy Tích” đã dựa vào người anh, chặn môi anh lại.

Một đôi môi lạnh lẽo ma sát trên môi Ngụy Ninh, dán chặt lại còn muốn lườn vào trong, Ngụy Ninh cắn chặt răng mặc kệ “Ngụy Tích” có khiêu

khích thể nào cũng không mở miệng. “Ngụy Tích” không miễn cưỡng chỉ tiếp tục cắn mút môi Ngụy Ninh, Ngụy Ninh phát ra âm thanh mơ hồ không rõ, đó là anh chửi thầm trong miệng.

“Ngụy Tích” cởi áo sơ mi đã nửa hở nửa kín trên người Ngụy Ninh ra, dường như tay cậu lại hóa thành sương mù, vuốt ve trên người anh, vuốt ở ngực và thắt lưng mẫn cảm của anh. Cậu không ngừng chơi đùa, vỗ về, ve vuốt, Ngụy Ninh không tự chủ được mà run rẩy. Cơ thể đã lâu không giải phóng căn bản không chịu nổi, rất nhanh, nửa người dưới có phản ứng.

Cảm nhận được phản ứng của anh, “Ngụy Tích” cười khê, Ngụy Ninh lại trừng cậu, cười con khi, không phải vì cậu ở đây nên anh mới ghen lâu như vậy sau. “Ngụy Tích” ngẩng đầu, dưới ánh mắt giận dữ của Ngụy Ninh mà hôn anh.

Ngụy Ninh nhắm mắt lại theo bản năng, một nụ hôn lành lạnh chạm vào mí mắt.

Anh muốn mở miệng, muốn ngăn cảnh chuyện này, nhưng vừa hé miệng ra thì một luồng khí lạnh đã nhân cơ hội luồn vào, vội vàng dây dưa. Nước miếng chảy xuống cằm, Ngụy Ninh thở không nổi, chỉ có thể phát ra tiếng kêu rì rầm, vừa là kháng nghị vừa là thở dốc.

Tay “Ngụy Tích” vuốt ve toàn bộ cơ thể anh, khiêu khích chỗ mẫn cảm của anh, chà xát thoáng qua trên đũng quần anh, gãi không đúng chỗ ngứa thà đừng chạm vào còn hơn. Ngụy Ninh thở dốc, chỗ kia đứng lên chạm vào quần, có chút đau, lại có chút thích, vừa đau đớn vừa sung sướng chính là như thế này.

Ngón tay lành lạnh kia không nhanh không chậm phủ lên chỗ kia của anh, cứ như vậy nắm trọn, vô số sương mù xám trắng như như tơ như lũ xuyên qua quần anh, chạm vào da anh, Ngụy Ninh rùng mình một cái, lạnh

lẽo như vậy mà anh lại có thể đạt được khoái cảm lớn nhất từ trong sự lạnh lẽo này.

Dưới chuyển động của đám sương mù, Ngụy Ninh nhin không được uốn éo thắt lưng, đám sương mù như rắn quấn quanh thân dưới anh, triền miên ở chỗ đó, thậm chí còn muốn muốn đâm xuyên vào lỗ nhỏ trên đó; cảm giác được điều này Ngụy Ninh hút một ngụm khí lạnh.

Thắt lưng anh không tự chủ được mà mềm nhũn, Ngụy Ninh cời thắt lưng của anh, kéo khóa quần anh, bàn tay cậu mò vào vuốt ve đùi trong của anh. Mà đám sương mù kia thì chui vào mông anh, không ngừng thăm dò khiêu khích ở lối vào.

Ngụy Ninh trừng “Ngụy Tích”, miệng rì rầm.

“Ngụy Tích” vừa rời khỏi miệng anh là Ngụy Ninh thở hỗn hển, trong mắt còn mang chút ướt át, anh muốn mắng chửi “Ngụy Tích” nhưng hữu khí vô lực.

“Cậu...” còn chưa dứt câu đã lại bị “Ngụy Tích” chặn lại.

Ngụy Ninh giận đến mức mắt tóe lửa, rồi lại bị khoái cảm do tình dục truyền đến dập tắt.

Anh vốn muốn nói là: Mẹ kiếp muốn làm thì làm đi, đừng có dây dưa dông dài trên chộc người khác!

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Sau Đó

Rốt cục đêm đó “Ngụy Tích” cũng không làm đến bước cuối cùng, có lẽ do sợ Ngụy Ninh không tiếp nhận được nên cậu dùng hết các thủ đoạn làm Ngụy Ninh tiêu hao tinh lực rồi thì buông tha cho anh. Ngụy Ninh không nhắc nổi tay nên chớ đừng nói đến việc mắng cậu, nói cũng chẳng có sức mà nói, chỉ có thể nhìn “Ngụy Tích” giúp anh tắm rửa.

Điều khiến Ngụy Ninh dở khóc dở cười chính là lúc làm thì mặc kệ anh có mắng thế nào “Ngụy Tích” cũng coi như không thấy, vậy mà cả ngày hôm sau lại không xuất hiện trước mặt anh, chỉ đúng giờ nấu ăn mang lên bàn.

Ngụy Ninh vừa ăn cơm vừa bực tức, anh vốn định hôm nay nói rõ ràng mọi chuyện với “Ngụy Tích”, giữa bọn họ không thể làm chuyện này nữa, làm một lần là ngoài ý muốn, vậy hôm qua thì sao? “Ngụy Tích” còn như vậy nữa anh không thể không nghĩ cách đuổi cậu đi.

Trong lòng Ngụy Ninh nảy sinh ý nghĩ ác độc, cảm thấy mình không thể mềm lòng được nữa.

Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, Ngụy Ninh bắt máy, thì ra là người đã lâu rồi không liên lạc – Từ Lão Tam. Không biết ông đang ở đâu mà lại gào ầm lên làm anh điếc tai muốn chết: “Ngụy Ninh.... Loảng xoảng loảng xoảng.... có chuyện....”

Ngụy Ninh giơ di động ra xa tai: “Từ sư phụ, nghe không rõ.”

Từ Lão Tam muốn anh chờ một chút, sau đó anh nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, tiếng lách cách, qua một hồi lâu sau mới yên tĩnh trở lại, Từ

Lão Tam ở đầu dây bên kia thở hồng hộc: “Tốt rồi, tốt rồi, chỗ này đúng là ồn chết người. Ngụy Ninh, ta tìm cậu có chút việc, cậu đến cửa hàng của Tiểu Lão Đầu ở phố Phúc Thọ nhé, ta chờ cậu ở đó.”

Ngụy Ninh đáp lại: “VẬY CŨNG ĐƯỢC, NHƯNG TỪ SƯ PHỤ NÀY, TAN LÀM TÔI MỚI ĐẾN ĐƯỢC.”

Dường như tâm trạng Từ Lão Tam không tốt lắm: “Tùy cậu đấy, ta còn có việc, cúp máy đã.”

Không phải Từ Lão Tam đi điều tra chuyện ở tòa cao ốc Phú Dân sao, sao lại về đây. Ngụy Ninh lập tức nghĩ chuyện này và vụ án ở khu nhà xưởng có liên quan, nếu đoán không sai thì Từ Lão Tam về đây hẳn là vì chuyện của khu nhà xưởng kia, nhưng mà, những gì anh biết cũng chỉ có vậy thôi mà đều nói cho Phương Chí hết rồi.

Sau khi tan việc Ngụy Ninh bắt xe tới phố Phúc Thọ.

Lúc vào cửa hàng của Tiểu Lão Đầu anh liền thấy Từ Lão Tam và Tiểu Lão Đầu đang ở sau quầy uống rượu, thấy có người vào cũng không thèm ngẩng mặt lên nhìn. Ngụy Ninh đã sớm quen với việc này cứ vậy bước đến, gõ gõ: “Từ sư phụ, Tiểu sư phụ, hai vị thật tự tại quá.”

Từ Lão Tam chỉ vào vị trí bên cạnh: “Cậu cũng ngồi xuống đi, uống hai chén với bọn ta.”

Ngụy Ninh không từ chối, mở cánh cửa gỗ ra đi vào trong quầy, cạnh bàn có mấy cái ghế. Từ Lão Tam lấy ra một cái chén, chẳng buồn lau qua mà cứ vậy rót rượu vào, đưa cho Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh cầm chén rượu, không buồn nhìn qua trực tiếp uống luôn. Chén rượu kia rất thuần, cay đến chảy nước mắt, chắc là nhà tự ủ, Ngụy Ninh uống một hơi thì không dám uống nữa. Tửu lượng của anh không tốt, uống thêm sẽ say.

Trên bàn là mấy món linh tinh để nhắm rượu, hai ông lão không nói lời nào chỉ ông một chén tôi một chén, rồi lại ăn đồ ăn, lại uống thêm mấy chén. Từ Lão Tam cầm bình rượu, rồi lại lấy hai chén đặt lên bàn, rót rượu vào đó, hàm hồ nói: “Lão Nhất lão Nhị, hai người cũng uống đi.”

Ngụy Ninh kỳ quái nhìn xung quanh, chẳng lẽ trong cửa hàng này còn có người chưa ra?

Lúc này chợt nghe Tiểu Lão Đầu cười nhạt một tiếng: “Ông vẫn như vậy, chưa từ bỏ ý định, hai linh hồn kia tìm khắp nơi không thấy còn uống cái gì, mấy chục năm rồi ông cũng nên bỏ cuộc đi. Trên đời có một số việc không phải muốn là được, xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, lúc nào cũng để trong lòng cũng không có tác dụng.”

Từ Lão Tam đổ hai chén rượu xuống đất, trong cửa hàng tiền giấy nồng đậm mùi rượu, sợi râu mép trên mặt, trên trán dày đặc nếp nhăn khiến ông trông già nua không ít. Ông thì thào: “Tôi hiểu, tôi hiểu chứ. Bọn họ chết oan, là tôi làm hại bọn họ, đến mức hồn cũng không tìm được. Tôi có chết đi, nhập thổ, cũng không nhắm mắt được.”

Tiểu Lão Đầu nghe vậy thở dài.

Ông đột nhiên đứng dậy lấy từ quầy ba chén rượu, rót đầy, tay phải làm thủ thế, ngón giữa tay trái và ngón cái chấm vào chén rượu, vẩy vẩy lên bàn, miệng lầm bầm.

“Trần về trần, thổ về thổ, mọi chuyện đã xảy ra, cuối cùng cũng về không. Đến là đến, đi phải đi, âm dương hiện tại, đều là thiên mệnh.”

Lúc bắt đầu Tiểu Lão Đầu vẩy tay nhanh, nước bắn lên quầy tạo thành một hình đồ án, một lúc sau thì động tác chậm dần giống như bị thứ gì đó vô hình kéo lại. Ngụy Ninh thấy dường như trên người ông xuất hiện một bóng đen, cái bóng kia bám vào cơ thể ông ta dần dần dung nhập hơn nửa

người vào cơ thể Tiểu Lão Đầu, cái bóng ấy vắn vẹo muốn chui hẳn vào cơ thể ông.

Ngụy Ninh nhìn mà hoảng sợ, đánh rơi chén rượu xuống đất.

Từ Lão Tam vẫn uống rượu không buồn liếc mắt nhìn Tiểu Lão Đầu một cái, dường như căn bản không biết Tiểu Lão Đầu đang làm gì. Ông uống một chén lại một chén, Ngụy Ninh cúi đầu nhặt chén rượu, lúc ngẩng đầu lên thấy khóe mắt Từ Lão Tam có nước mắt chảy xuống.

Từ Lão Tam đang khóc, khóc trong im lặng, nước mắt chảy vào trong chén rượu, ông ngửa cổ uống cạn.

Ngụy Ninh không dám nói một câu nào, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bóng đen kia đã dung nhập hơn nửa vào cơ thể Tiểu Lão Đầu, động tác của Tiểu Lão Đầu cũng chậm hơn, ngón tay già nua dính rượu chầm chầm vẽ vẽ, gần như tạo thành một đồ án trên quỳ, rượu trong ba chén kia gần như đều dùng hết.

Ngay lúc bóng đen kia gần như hoàn toàn tiến vào cơ thể Tiểu Lão Đầu, toàn thân ông co giật, tay vỗ mạnh lên quỳ, ba chén rượu kia rơi xuống nhưng ổn định mà rơi xuống dưới quỳ. Sau đó, cơ thể Tiểu Lão Đầu mềm nhũn ngã xuống, Từ Lão Tam luôn có vẻ không chú ý đột nhiên lại nhanh tay đỡ được ông ấy.

Tiểu Lão Đầu thở hổn hển dựa vào Từ Lão Tam, hơn nửa ngày mới hồi phục được nhưng vẫn cứ run rẩy không ngừng, Ngụy Ninh thấy bóng đen trong người ông vắn vẹo không chịu đi ra, hai linh hồn tranh một đất tất có chiến tranh.

Ngụy Ninh nhìn mà hoảng hồn, anh chỉ biết nếu Tiểu Lão Đầu không cố gắng chịu đựng có lẽ không trụ nổi.

Từ Lão Tam cầm tay Tiểu Lão Đầu miệng không ngừng nói: “Ông chịu đựng một chút, ông chịu đựng một chút.”

Tiểu Lão Đầu ngược mắt lên nhìn ông ấy một cái, tức giận nói: “Tôi còn chưa làm sao ông kêu cái gì, nói, nói cứ như tôi sắp chết vậy, ông có chết, tôi, tôi cũng chưa chết đâu.”

Từ Lão Tam cầm một chén rượu thả thứ gì đó vào trong rồi đưa đến trước miệng Tiểu Lão Đầu: “Được được, ông nói đúng, ông cứ uống cái này đi đã, uống rồi, uống rồi ông muốn tôi chết cũng được.”

Nghe vậy Tiểu Lão Đầu cười, ông run rẩy uống chén rượu kia, rượu chảy vào miệng được một nửa còn một nửa tràn ra ngoài. Uống xong rất cục cũng không run nữa, Tiểu Lão Đầu đẩy Từ Lão Tam ra, tự mình quay lại ghế ngồi.

Ngụy Ninh nhìn thấy cái bóng đen kia rất cục cũng bị đuổi ra khỏi cơ thể Tiểu Lão Đầu, anh thở phào một hơi. Ấn tượng của Tiểu Lão Đầu với anh rất tốt, anh không muốn ông cứ vậy mà chết.

Tiểu Lão Đầu dùng ngón tay chấm vào rượu lại vẽ lên bàn, Ngụy Ninh không hiểu rốt cuộc ông đang vẽ gì. Tiểu Lão Đầu ngẩng đầu nhìn Từ Lão Tam: “Một quẻ truan, một quẻ nhu, một quẻ sư, ở giữa còn có biến số nên hồn hai đồ đồ của ông có thể về hay không còn phải xem lúc này, mọi chuyện tốt thì ắt sẽ trở về, nếu không tốt thì ông đừng nghĩ đến chuyện này nữa.”

Từ Lão Tam nghe mà ngây người: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, vẫn còn có cơ hội.”

Tiểu Lão Đầu nhìn Từ Lão Tam: “Giờ món nợ tôi nợ ông cũng trả đủ rồi, từ nay về sau nếu không có việc gì thì đừng đến tìm tôi, miếu của tôi nhỏ...”

Từ Lão Tam không nói gì, uống một chén rượu xong mới nhỏ giọng nói: “Tìm ông uống rượu cũng không được?”

Tiểu Lão Đầu nhìn bình rượu, lại nhìn Từ Lão Tam, cuối cùng như có chút bất đắc dĩ mà thở dài: “Uống rượu thì có thể, nhưng mà tôi cũng từng này tuổi rồi, muốn uống ít đi một chút, tôi còn muốn sống thêm vài năm.”

Từ Lão Tam không nói gì, cẩn thận liếc nhìn Tiểu Lão Đầu, tiếp tục buồn bã uống rượu.

Ngụy Ninh ở bên cạnh thấy quan hệ hai người họ thật tốt, tuy rằng lúc Tiểu Lão Đầu nói chuyện với Từ Lão Tam chưa bao giờ nể mặt ông nhưng chuyện nên giúp thì giúp hết mình, Ngụy Ninh nghĩ lại cảnh vừa rồi lúc cái bóng đen kia chui vào cơ thể ông mà vẫn thấy sợ.

Hai người lại nói thêm vài câu Từ Lão Tam mới nhớ tới bên cạnh còn có Ngụy Ninh.

Tiểu Lão Đầu nhìn hai người bọn họ nói chuyện liền phát tay: “Hai người cứ nói chuyện, tôi giao lại chỗ này cho hai người, việc này tôi không muốn nghe cũng không muốn biết. Từ Lão Tam, ông cũng biết quy củ của tôi rồi đấy, tôi đi dạo một vòng đây.”

Từ Lão Tam vội vàng nói: “Ông đi, đi đi, tôi giúp ông trông cửa hàng.”

Chờ Tiểu Lão Đầu đi rồi Từ Lão Tam mới quay đầu lại nói chuyện với Ngụy Ninh: “Ta nghe Lão Ngũ nói cậu lại dính vào vụ án ở khu nhà xưởng bỏ hoang kia?”

Quả nhiên là như vậy, Ngụy Ninh cười khờ một tiếng, gật đầu.

Từ Lão Tam nhìn Ngụy Ninh một lượt: “Cậu đúng là có số hút quỷ nha.”

Ngụy Ninh nghe vậy thì không vui, rõ ràng chuyện này không phải do anh mà do “Ngụy Tích” tìm tới, liên quan gì anh đâu, vậy mà qua miệng Từ Lão Tam lại thành do mệnh anh không tốt. Ngụy Ninh lầm bầm: “Không phải do cháu mà...”

Từ Lão Tam vãnh râu mép: “Không do cậu thì do cái gì, cho dù là con quý kia va chạm vào người thì người đấy cũng là cậu.”

Cái kiểu già mồm át lẽ phải này Ngụy Ninh ngậm miệng lại, chẳng nói lại được.

Từ Lão Tam muốn Ngụy Ninh kể lại toàn bộ sự việc lại cho ông nghe, mặc dù Ngụy Ninh không muốn dính vào một chút nào cũng vẫn phải mang tất cả ra nói một lượt, kể cả việc “Ngụy Tích” sừ hồn hai lần cũng không bỏ sót.

Từ Lão Tam đang nghe đột nhiên biến sắc, ông cầm tay Ngụy Ninh, dùng vẻ mặt sốt ruột chưa từng thấy ép hỏi: “Cậu nói lúc các cậu chiêu hồn ở khu nhà xưởng bỏ hoang kia có nhìn thấy trong đó có hai người trẻ tuổi, một trong hai có nốt ruồi trong lông mày.”

Tay Ngụy Ninh đau muốn chết, cứ như xương khớp bị Từ Lão Tam bóp nát vậy, anh vội kêu: “Au au, ông cứ buông tay cháu ra đã, xương cũng gãy hết mất.”

Từ Lão Tam buông tay anh ra, Ngụy Ninh xoa xoa. Từ Lão Tam đã lớn tuổi rồi sao vẫn khỏe vậy chứ: “Lúc sừ hồn chỉ thấy bóng dáng, không nhìn rõ được, người mà ông kể cháu không thấy.”

Từ Lão Tam thất vọng ngồi xuống lại uống thêm một chén rượu.

Ngụy Ninh xoay tay hỏi: “Ông biết chuyện của gia đình ông chủ Lý phải không?”

Từ Lão Tam lấy lại tinh thần, thở dài: “Biết thì có biết, người tính không bằng trời tính, ta đi tìm hồn của bọn họ nhưng chỉ tìm được ông chủ Lý, không tìm được vợ ông ấy, đại khái là không kịp.”

Quả nhiên là chỉ có ông chủ Lý trốn được? Ngụy Ninh buồn rầu, anh cũng uống một ngụm nhỏ: “Ông chủ Lý báo tin cho cháu.” Anh kể lại cuộc gọi kì quái đêm đó, cả chuyện chiếc xe quý cũng nói ra.

Từ Lão Tam liên tục gật đầu: “Ông chủ Lý là một người tốt, kiếp sau sẽ được báo đáp.”

Ngụy Ninh chỉ có thể tự an ủi mình như vậy, anh nhìn trời: “Vừa này Tiểu sư phụ xem bói sao?”

Từ Lão Tam buông chén rượu: “Đúng vậy, quẻ tửu, trong thiên hạ có vài ba người biết trong đó Tiểu lão đầu là xem chuẩn nhất, nhưng ông ta sớm đã rửa tay gác kiếm. Lần này nể mặt ta nên mới phá lệ, ta lại nợ ông ấy một lần rồi.”

Trên đời này quả nhiên không gì không thể, đến cả rượu cũng xem bói được.

Đúng lúc này, Từ Lão Tam đột nhiên hô to về phía không khí: “Đến rồi thì ra đi. Đẳng nào cậu ta cũng không chạy được, lúc nào cũng đi theo như vậy cậu không sợ cậu ta chịu không nổi đột nhiên lại mắc bệnh sao. Đến lúc đó cậu đừng có hối hận...”

Nói với ai vậy? Ngụy Ninh cầm cái áp cổ đang định gặm sau khi nghe Từ Lão Tam nói vậy sau lưng đột nhiên lạnh lẽo, nhiệt độ trong phòng giảm xuống, sương mù xám trắng từ bốn phương tám hướng tỏa ra.

Ngụy Ninh cắn một miếng, ngăn người nhìn sương mù xung quanh đang tụ lại thành hình dáng “Ngụy Tích”, chớp mắt cậu đã đứng sau quầy, ánh mắt dõi về phía Ngụy Ninh.

Đang định nói chuyện thì bị Từ Lão Tam cướp lời: “Cậu giúp ta sưu hồn ở khu nhà xưởng một lần nữa được chứ?”

“Ngụy Tích” không nói gì sau đó lắc đầu không đồng ý.

Từ Lão Tam không nói với cậu nữa mà quay đầu nhìn sang Ngụy Ninh, Ngụy Ninh cầm miếng áp cổ nhưng không găm nổi nữa. Ý của Từ Lão Tam rất rõ ràng là muốn anh nói với “Ngụy Tích”, “Ngụy Tích” không nghe ông nhưng chắc chắn sẽ nghe Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh ho khan một tiếng, đêm qua vừa xảy ra chuyện đó, anh còn chưa xả giận giờ lại muốn anh dùng vẻ mặt ôn hòa trò chuyện với “Ngụy Tích”, anh làm không nổi.

Từ Lão Tam thấy anh không chịu nói gì liền lái nhai: “Mệnh ta thật khổ, không tìm được hai tên đồ đệ, vất vả lắm mới có biện pháp, người làm được thì lại không chịu giúp. Ta còn sống làm gì nữa, xương cốt già khô sớm nên xuống đất rồi, một người già cả như ta mà không ai nể mặt...”

Mặt Ngụy Ninh lúc xanh lúc đỏ, cuối cùng không chịu nổi nữa: “Ông đừng nói nữa, cháu nói với cậu ta là được chứ gì.”

Từ Lão Tam lập tức im lặng nhìn Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh quay sang bảo “Ngụy Tích”: “A Tích, cậu xem có thể giúp Từ sư phụ việc này không?”

“Ngụy Tích” vẫn không nói gì, Ngụy Ninh còn tưởng đến anh cậu cũng không nể mặt, nhưng rốt cục cậu cũng mở miệng: “Có thể, nhưng anh phải đồng ý với em một chuyện.”

Ngụy Ninh vội hỏi: “Chuyện gì?”

Đôi mắt sâu thẳm của “Ngụy Tích” nhìn vào Ngụy Ninh: “Chuyện tối qua anh không giận em nữa.”

Miệng Ngụy Ninh giật giật, thẳng nhóc này đúng là, đúng là... anh nhìn Từ Lão Tam tràn ngập hứng thú đứng bên cạnh, da mặt nóng lên, không đợi được “Ngụy Tích” nói tiếp đã trả lời: “Được rồi được rồi, anh không giận, không giận là được chứ gì...” càng nói giọng lại càng nhỏ.

“Ngụy Tích” nghe anh nói vậy sắc mặt mới hòa hoãn hơn, miệng hơi nhếch lên tạo thành một vòng cung. Nói xong mới quay đầu nhìn Từ Lão Tam, không nhanh không chậm nói: “Tôi muốn ông bảo vệ ba năm dương khí của A Ninh, âm khí không sinh sôi.”

Lúc này đến lượt miệng Từ Lão Tam giật giật: “Thẳng nhóc này, thẳng nhóc này, thật đúng là đến hạn là lên giá.” Nhưng mà cũng không còn cách nào khác, chuyện sừ hồn này tuy ông cũng làm được nhưng ở khu nhà xưởng ấy thì lại không thể mà chỉ quý hồn có pháp lực cường đại ở âm giới mới thực hiện được.

Bàn chuyện xong đầu đầy Tiểu lão đầu mới bước vào giống như vẫn luôn đứng ngoài cửa chờ: “Tốt rồi, tốt rồi, nên trả địa bàn lại cho ta được rồi chứ, còn chiếm cứ là phải trả tiền đấy, ra ngoài đi, ra ngoài đi, tất cả, cả ông cũng vậy.” Ông ấy chỉ vào Từ Lão Tam vẫn cầm chén rượu không buông.

Từ Lão Tam uống một ngụm rượu cuối cùng rồi mới mang Ngụy Ninh rời khỏi cửa hàng, gọi xe tới khu nhà xưởng.

Tài xế taxi đỗ xe cách khu nhà xưởng mười mấy phút lái xe, sổng chết không chịu đi về phía trước, Từ Lão Tam cũng không lay chuyển được hẳn ta liền cùng Ngụy Ninh trả tiền xe rồi đi bộ.

Xung quanh là những tòa nhà cao thấp, ở đây tạm tính là phồn hoa, đi thêm mười mấy phút liền tới khu nhà xưởng kia, một khi đến đó thì chỉ nhìn

thấy cỏ hoang mọc thành bụi, cây cối, sâu bò; so với chỗ này đúng là như hai thế giới khác nhau.

Lúc này trời đã gần tối đen, trong khu nhà xưởng vô cùng yên tĩnh, đến cả âm thanh “kẹc kẹc” từ mấy con quạ cũng không có, tất cả đều im lặng đứng trên cành cây, trên nóc nhà. Chúng đôi mắt nhìn xuống, nhìn chăm chăm vào Từ Lão Tam và Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh bị nhìn đến mức da đầu run lên nhưng vẫn không rên một tiếng đi bên cạnh Từ Lão Tam.

Bọn họ đi tới căn phòng mà Chu Mai gặp nạn

Từ Lão Tam lấy ra một cái đèn pin, bật lên, vừa chiếu vào liền thấy một mảnh lộn xộn, côn trùng lúc nhúc, còn có những ngọn nến trắng cháy dở, cỏ dại vốn đã nhổ lại mọc ra dài um tùm, trên tường ướt sũng dính đầy côn trùng đen sì.

Ngụy Ninh nhìn lướt qua liền nói với Từ Lão Tam: “Từ sư phụ, hay là đổi chỗ khác đi.”

Nơi này quá kinh khủng.

Từ Lão Tam nhìn một vòng, còn chạm tay xuống bùn đất, xoa xoa tay, rồi lắng tai nghe những âm thanh xung quanh, không đồng ý với ý kiến của Ngụy Ninh: “Nơi này âm khí rất nặng là chỗ thích hợp nhất để sư hồn, chính là chỗ này, lấy đồ ra đi.”

Ngụy Ninh không còn cách nào khác đành cố nén sự ghê tởm mà lấy đồ ra.

May là cách của Từ Lão Tam không cần dùng đến nhiều nến trắng như vậy, anh chỉ lấy ra vài lá bùa, dùng bút lông chấm vào nước gạo nếp rồi vẽ lên giấy. Đồ án lần này phức tạp hơn hẳn những đồ án anh từng thấy trước

kia, từng nét bút đều cẩn thận tỉ mỉ, hơn nửa giờ mới vẽ xong. Sau đó Từ Lão Tam dựa vào những phương vị trên mặt đất mà đặt lá bùa lên đó, dùng gạch chặn lại, chờ mọi chuyện làm xong mới nói về phía Ngụy Ninh: “Được rồi, có thể bắt đầu.”

Toàn thân Ngụy Ninh lạnh toát, “Ngụy Tích” đã xuất hiện bên cạnh anh.

Quá trình tiếp theo không khác hai lần sừ hồn trước cho lắm, “Ngụy Tích” đứng giữa trung tâm của ba lá bùa kia, thân thể biến thành sương mù, sương mù như tơ như lũ thấm xuống đất, nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra tiếp theo Ngụy Ninh lập tức đi đến cạnh Từ Lão Tam, khi bọn sâu và quỷ hồn xuất hiện nhất định ông sẽ có cách đối phó.

Chờ một lát quả nhiên các loại sâu dữ tợn đều từ ngoài bò vào, chẳng mấy chốc bò kín đất, kín tường. Từ Lão Tam lấy ra một bình rượu lắc vài cái, sau đó rải thành một vòng tròn quanh ông và Ngụy Ninh, những con sâu kia lập tức bị chặn ở ngoài, chất đông thành tầng.

Ngụy Ninh nhìn mà buồn nôn, anh nghiêng đầu sang chỗ khác. Sau đó hẳn là quỷ hồn xuất hiện.

Nhưng mà chờ mãi vẫn không thấy gì, Ngụy Ninh đợi đến không còn kiên nhẫn, Từ Lão Tam ở bên cạnh sắc mặt cũng ngưng trọng.

Thêm một lúc nữa sương mù như tơ như lũ từ bốn phương tám hướng chui ra, tụ lại trên không trung, vụn vụn biến thành dáng vẻ của “Ngụy Tích”. Cậu nhìn Từ Lão Tam nói: “Không thấy quỷ hồn nào cả.”

Từ Lão Tam nghe xong nhảy dựng lên, thiếu chút nữa nhảy ra khỏi vòng tròn: “Xảy ra chuyện gì, sao lại không thấy? Cậu có phát hiện ra cái gì không?”

Trên mặt “Ngụy Tích” lộ ra vẻ kì quái: “Có phát hiện một vài thứ, ông có thể đi xem. Ngay ở trung tâm khu nhà xưởng bỏ hoang có ba người

sống. Không có hồn nào hẳn là liên quan đến chuyện họ làm.”

Từ Lão Tam nghe xong không nói hai lời liền đổ rượu lung tung lên mặt đất, rượu chạm vào đám râu kia liền cháy xèo xèo, chúng vội chạy đi. Ông quay sang nói với Ngụy Ninh: “Cậu muốn cùng đi thì đi luôn, không thì về trước đi.”

Ngụy Ninh do dự một chút, quyết định đi theo.

.....

Lời tác giả:Phía trên không có thịt, thật sự chỉ viết đến đây thôi nhưng nhìn mọi người kháng nghị như vậy, lại thấy A Tuyết nói hôm nay là sinh nhật của cô ấy nên mình viết một tiểu kịch trường chúc A Tuyết sinh nhật vui vẻ, chúc tất cả mọi người vui vẻ. Hôm qua làm ầm lên với chủ nhà một trận, mình ở đây ba tháng, hơn nửa thời gian chịu cảnh mất mạng, thật sự không thể chịu được nữa...

Tiểu kịch trường số 1: Một hồi mộng xuân

Chuyện xảy ra khi Ngụy Ninh học trung học, khi anh học kí túc ở trấn trên, một tháng mới về nhà một lần, vào một ngày nọ khi anh về nhà.

Tuy rằng ở ngoài không bị tẩu tà nhưng ăn uống không bằng ở nhà, chỉ cần Ngụy Ninh vừa về đến nhà sẽ ăn nhiều hơn, ngủ cũng trầm hơn. Má Ngụy nhìn anh như vậy mà đau lòng làm một bàn đầy đồ ăn, Ngụy Ninh ăn đến căng bụng mới buông bát đũa, tắm rửa một cái rồi về phòng ngủ.

Anh ngủ lòa thế chỉ mặc một chiếc quần tứ giác.

Cửa sổ không có cánh, ánh trăng sáng ngời từ ngoài chiếu vào, chiếu trên đất cứ như một tầng ngân sương. Lúc này một luồng gió từ ngoài thổi vào mang theo chút sương mù mờ ảo, Ngụy Ninh nằm trên giường thấy hơi

lạnh, theo bản năng mà kéo tấm thảm mỏng dưới thân nhưng kéo mãi không được.

Anh lạnh đến co rụt người, luồng khí lạnh kia bám theo như hình với bóng, bám dính lấy anh, quấn lấy tứ chi anh khiến anh nằm sải trên giường. Ngụy Ninh không muốn tí nào, anh nhúu mày làm bằm kháng nghị.

“Ha”, tiếng cười nhẹ nhàng vang lên trong phòng.

Chiếc quần tứ giác của Ngụy Ninh bị một thứ gì đó vô hình chầm chầm kéo xuống, đục vọng đang ngủ giữa hai chân lộ ra trong không khí, sau đó, một luồng khí lạnh bám lấy nó, nhẹ nhàng chà xát, đến hai quả cầu phía dưới cũng không buông tha. Ngụy Ninh không ngừng hít thở, trên trán nổi một tầng mồ hôi mỏng.

Cơ thể vui thích khiến Ngụy Ninh không tự chủ được mà nhẹ nhàng vắn vẹo thắt lưng, anh há miệng phát ra tiếng thở dốc ái muội, âm thanh của anh coi như hấp dẫn, miệng anh lập tức bị một luồng khí lạnh lèo quấn lấy, không ngừng dây dưa.

Xoang mũi Ngụy Ninh hừ một tiếng, luồng khí kia dán vào môi anh, chạm nhẹ, hôn, liếm, mút mát.

Thật giống như muốn mang cậu thiếu niên trước mắt này ném từ trong ra ngoài.

Ngụy Ninh thấy giấc mộng này thật sự đậm đặc nhưng mà rất tốt, luồng khí kia biết cách làm thế nào khiến anh thoải mái, điều duy nhất khiến anh tiếc nuối đại khai là chính mình không thể động đậy, chỉ có thể để mặc luồng khí ấy đốt lửa trên người mình. Ngụy Ninh thở dốc, chân không tự chủ được mà cong lên cọ xát vào chiếu.

Kích thích giữa hai chân càng ngày càng mãnh liệt, thắt lưng Ngụy Ninh nâng lên, luồng khí kia lập tức hiểu rõ, động tác càng lúc càng nhanh, cuối

cùng Ngụy Ninh khẽ rên một tiếng rồi giải phóng.

Anh thở dốc, vẫn đang chìm đắm trong dư vị kia, cơ thể đã bị luồng khí lạnh ấy lật ngược lại. Bờ hông rần chắc bị tách ra để lộ nơi bí mật, luồng khí lạnh lưu luyến nơi đó, Ngụy Ninh nhịn không được mà giãy dựa nhưng lưng cứ như bị trấn trụ.

Luồng khí lạnh kia chui vào cơ thể anh, ban đầu rất nhỏ, sau đó thô dần, liên tục ra ra vào vào ở chỗ đó, tìm được chỗ mẫn cảm trong cơ thể anh thì không ngừng va chạm, Ngụy Ninh nương theo tiết tấu đó mà nâng hông lên, cứ như chào đón cuộc tiến công này.

Thật thoải mái, thật thích, trong mơ màng Ngụy Ninh cảm thán như vậy.

Tồn tại vô hình phía sau hôn lên lưng anh, tay cũng tuân theo tiết tấu ra vào mà xoa nắn phía trước của anh, khoái cảm trước sau khiến Ngụy Ninh chẳng mấy chốc lại đã cứng đến sắp tiết. Anh thở dốc, trên mặt một mảnh ửng hồng, nước mắt rỉ ra làm ướt bờ mi. Luồng khí lạnh kia xoay mặt anh lại, nhẹ nhàng hôn lên mi anh, Ngụy Ninh rơi rung động, dường như muốn mở mắt nhưng cuối cùng vẫn không mở.

Cuối cùng, luồng khí lạnh kia đâm thật mạnh về phía trước, thứ gì đó lạnh như băng tiết vào trong cơ thể Ngụy Ninh, Ngụy Ninh hô lên một tiếng rồi cũng tiết ra.

Sau khi giải phóng hai lần cả người Ngụy Ninh vô lực, nó để anh nằm nghiêm chỉnh trên giường. Trên bụng, nơi giữa hai chân đều là tinh dịch chính anh tiết ra, mùi tình dục phảng phất.

Luồng khí lạnh kia dường như không nhịn được hấp dẫn trước mặt, sương mù lan tỏa, lúc tán đi thì người Ngụy Ninh đã sạch sẽ, không còn chút tinh dịch nào vương lại. Ngụy Ninh rên một tiếng thoải mái, luồng khí lạnh kia hôn một cái nhẹ nhàng trên đôi môi hồng nhuận, sau đó, khí lạnh trong phòng dần tản đi, sương mù xám trắng theo cửa sổ ra ngoài.

Ánh trăng sáng ngời vẫn như trước lẳng lặng chiếu xuống mọi vật,
dường như không có chuyện gì xảy ra.

Chuyện như giấc mộng xuân không dấu vết, chỉ còn tiếng thở dài đầy
thâm tình trong khoảng không.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Anh Em

Động tác của Từ Lão Tam và Ngụy Ninh đều rất nhẹ nhàng, không biết tại sao mặt đất ở khu nhà xưởng bỏ hoang này quanh năm ẩm thấp, dù mùa hè mặt trời chiếu chói chang cũng vậy, giẫm lên mặt đất luôn ướt dính, chỉ cần chú ý một chút là có thể không phát ra chút âm thanh nào.

Con quạ đen lẳng lặng đậu trên nóc nhà, con mắt sáng quắc dõi theo bọn họ.

Không có ánh trăng, bầu trời tối đen như đáy nồi, Từ Lão Tam cũng không mở đèn pin lớn hơn mà lấy một cái xác ve sâu từ trong ngực ra, vuốt phẳng một chút, miệng lẩm bẩm gì đó rồi cái xác ve sâu kia phát ra một luồng ánh sáng hồng mờ ảo, tuy nhìn không rõ nhưng miễn cưỡng cũng thấy được đường dưới chân để tiếp tục đi về phía trước.

Từ Lão Tam giơ cái xác ve sâu kia về phía trước, Ngụy Ninh theo sát phía sau còn “Ngụy Tích” quay về chiếc bài vị nhỏ, chỉ lúc nào cần chỉ đường thì cậu mới lên tiếng. Mỗi lần cậu nói gì là Ngụy Ninh lập tức phản xạ vô điều kiện cúi đầu nhìn túi gấm trước ngực, sau đó sắc mặt có chút vụng về pha phức tạp.

Xung quanh rất yên tĩnh, đến cả côn trùng cũng đi ngủ, cẩn thận mà không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Bất tri bất giác Ngụy Ninh đã đổ đầy mồ hôi, bọn họ đã tới trung tâm của khu nhà xưởng bỏ hoang. Nơi này từng là nhà máy hóa chất, Ngụy Ninh hoa mắt, dường như thấy rất nhiều dáng vẻ mặc quần áo lao động màu xanh, đeo khẩu trang đang bận rộn làm việc. Bọn họ nâng một thùng

nguyên liệu lên đồ vào trong thùng, máy móc phát ra tiếng kêu to, một luồng khí độc xả ra.

Những người công nhân ấy chết lặng, đến cả suy nghĩ chạy trốn cũng không có cứ để mặc cho khí độc ăn mòn cơ thể mình. Một người, hai người, ba người... tất cả đều mặt không đổi sắc, ánh mắt dại ra, động tác cứng ngắc cứ như họ đã không còn là người sống mà là vật thể chết – vật chết với cơ thể có thể hoạt động.

Toàn bộ khu nhà xưởng tràn ngập tử khí.

Đột nhiên Ngụy Ninh nhìn thấy luồng khí độc ấy biến thành một gương mặt người, biểu tình của nó vặn vẹo, ánh mắt hung ác, Ngụy Ninh sợ đến mức hít một luồng khí lạnh, sau đó liền nhìn thấy gương mặt kia chậm rãi xoay cổ nhìn những người công nhân, cuối cùng phi thẳng xuống nhập vào cơ thể một người.

Lúc nó nhập vào cơ thể người kia run lên một cái, trong tích tắc, trên gương mặt chết lặng ấy lộ ra vẻ đau khổ tột cùng, sau đó khôi phục vẻ đờ dai. Một lát sau, gương mặt kia chui ra khỏi cơ thể người kia, miệng không ngừng cắn xé một mảnh hồn phách.

Ngụy Ninh nhìn nó hai ba miếng đã nuốt hết hồn phách kia.

Ngụy Ninh nhìn cảnh này mà rét run, anh đứng trân trân ở đó, sau khi gương mặt kia nuốt hết một mảnh hồn phách nó tìm kiếm mục tiêu tiếp theo, nó ngẩng đầu, ánh mắt xám trắng hung ác nhìn thẳng về phía Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh lập tức lùi lại ba bước, tim đập thình thịch kinh hoàng, anh há miệng kêu một tiếng thảm thiết nhưng chỉ phát ra vài âm thanh “ặc ặc” không rõ nghĩa. Lúc này, Từ Lão Tam đột nhiên giữ chặt tay anh, dùng một cây ngân chậm đâm vào nhân trung của anh, Ngụy Ninh đau đến mức thở phì phì.

Từ Lão Tam rút ngân châm về, nói với Ngụy Ninh: “Cậu bị quỷ mê hoặc, đừng nói gì, tiếp tục đi.”

Ngụy Ninh xoa nhân trung của mình, vừa định mở miệng hỏi đã nghe Từ Lão Tam nói vậy nên đành ngậm miệng, tiếp tục đi sâu vào trong. Áo giáp nhìn thấy gương mặt kia căn nuốt hồn phách đã biến mất, chỗ đó chỉ còn là một căn phòng tĩnh mịch hoang vu.

Máy móc từng đặt ở nơi đó, công nhân từng làm việc ở chốn đó, tất cả đều đã qua.

Ở tận cùng trong nhà xưởng, rất xa, Ngụy Ninh dường như nghe thấy ai đó đang nói chuyện. Anh và Từ Lão Tam liếc nhau, ăn ý mà bước nhẹ nhàng hơn nữa, Từ Lão Tam cầm xác ve sần đi phía trước, Ngụy Ninh theo sau, hai người đi về phía sau chỗ có một loạt cửa sổ.

Có lẽ vì nơi này quanh năm không có vật sống ra vào nên người ở bên trong cũng không lấp cánh cửa, Ngụy Ninh ghé vào bệ cửa sổ nhìn vào bên trong, là hai người đàn ông, còn có một người phụ nữ nằm trên mặt đất, Ngụy Ninh giật mình vì người phụ nữ ấy chính là Ngô Mỹ Phương – gương mặt cô vừa vịn nhìn về phía cửa sổ.

Bên trong dường như có hai người đàn ông khác đang tranh chấp gì đó.

“Mậu Lâm, hay là thôi đi, chúng ta có thể tìm một người khác, không nhất định phải là Mỹ Phương.” Đinh Mậu Thụcao hơn em trai mình nhưng lại ăn nói khép nép hơn, giọng nói có phần do dự.

Đinh Mậu Lâm lạnh lùng nhìn hẳn: “Vậy anh đi tìm đi, anh có gan sao? Đúng là vô dụng, không có tôi anh đã sớm chết rồi.”

Trên mặt Đinh Mậu Thụ có chút tức giận nhưng cuối cùng vẫn nắm chặt tay, cố gắng làm cho mình tỉnh táo: “Nhưng mà, Mỹ Phương là vợ sắp cưới của anh...”

Đinh Mậu Lâm nhìn Đinh Mậu Thụ một loạt: “Không ngờ anh thật sự thích cô ta, được rồi, tôi không ép anh, anh muốn mạng của mình hay muốn mạng của cô ta, chính anh chọn đi!”

Đinh Mậu Thụ mấp máy môi, yếu ớt nói: “Chúng ta có thể tìm người khác.”

Đinh Mậu Lâm nghe vậy không biết bị chọc vào dây thần kinh nào lập tức nổi giận: “Lại tìm, lại tìm, chúng ta còn có thời gian đi tìm người khác sao, cảnh sát tìm đến tận cửa, nếu không phải do anh coi trọng Ngô Mỹ Phương chúng ta sẽ bị cảnh sát chú ý tới sao!”

Đinh Mậu Thụ không đồng ý: “Liên quan gì anh, rõ ràng là em...”

Đinh Mậu Lâm thô bạo cắt ngang: “Là tôi làm sao?”

Đinh Mậu Thụ lập tức rụt đầu: “Không, không có gì.”

Đinh Mậu Lâm nhìn hần cười lạnh: “Vất vả lắm chúng ta mới tìm được bảy người, giết sau rồi, chỉ còn lại người cuối cùng này. Giết Ngô Mỹ Phương xong chẳng những có thể bảo trụ tính mạng hơn nữa từ nay về sau muốn bao nhiêu tiền mà lại không có? Có tiền rồi còn sợ thiếu đàn bà sao?”

Đinh Mậu Thụ vẫn do dự không quyết: “Mậu Lâm, anh cảm thấy chúng ta làm chuyện này sẽ có báo ứng. Chúng ta giết sáu người, là sáu mạng người đấy, giờ anh nằm trên giường ngủ cũng không yên, luôn mơ thấy bọn họ tìm chúng ta đòi mạng. Mậu Lâm, nếu người kia lừa chúng ta thì sao?”

Sắc mặt Đinh Mậu Lâm trầm xuống, một lát sau mới nói: “Không thể nào, một năm nay tôi tra hết công nhân viên chức các hộ gia đình sống ở khu nhà xưởng năm đó, phàm là những gia đình sinh sống, công tác ở khu nhà xưởng hoặc gần đó mà tránh được vụ khí độc năm đó thì mặc kệ già trẻ mười mấy năm qua cũng chết gần hết. Tuy rằng nhà chúng ta ở bên ngoài nhưng sớm muộn cũng không thoát được.”

Nghe Đinh Mậu Lâm nói, Đinh Mậu Thụ cũng nhịn không được mà run lên: “Nhưng, nhưng mà...”

Ngữ khí Đinh Mậu Lâm đột nhiên chậm lại, hần ôn nhu nói: “Anh, đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta chỉ vì bảo toàn mạng sống của mình nên không thể không làm. Muốn trách thì trách người năm đó bày ra trận pháp này, là bọn họ, tất cả lỗi lầm đều của bọn họ, khiến chúng ta trở thành như vậy, không trách được chúng ta, không trách được chúng ta....”

Thần sắc Đinh Mậu Thụ có chút hốt hoảng, theo bản năng mà nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Mậu Lâm.”

Đinh Mậu Lâm nhìn Đinh Mậu Thụ, giọng nói càng ôn hòa: “Thế nên chúng ta giết Ngô Mỹ Phương cũng là vì không còn cách nào khác, cô ta cũng sinh hoạt ở khu nhà xưởng, sống không được bao lâu nữa, sớm muộn gì cũng chết thôi.”

Đinh Mậu Thụ đấu tranh gay gắt nhìn Ngô Mỹ Phương, toàn thân run rẩy, mặt xanh lét môi trắng bệch. Mậu Lâm nói cũng có lý, Ngô Mỹ Phương cũng bị trận pháp kia hại, có lẽ hai ba năm nữa sẽ chết, bọn họ đều không sống quá 35 tuổi, đều không sống quá 35 tuổi. Nghĩ đến đây, biểu tình Đinh Mậu Thụ lại càng méo mó.

Đinh Mậu Lâm nhìn dáng vẻ của Đinh Mậu Thụ là biết anh của hần lại bị hần thuyết phục rồi.

Đinh Mậu Thụ đứng đó lăm bẫm mà Đinh Mậu Lâm thì bắt đầu hành động, hần kéo tay Ngô Mỹ Phương lôi cô vào trong nhà.

Ngụy Ninh nhìn vậy có chút xung động muốn lập tức đứng lên chạy vào ngăn cản hai người bọn họ nhưng bị Từ Lão Tam chặn lại, Ngụy Ninh quay đầu liền thấy Từ Lão Tam lắc đầu, ý bảo anh đừng hành động thiếu suy nghĩ, tiếp tục theo dõi. Ngụy Ninh biết ông làm vậy tất có lý do, bình tâm lại một chút, tiếp tục ghé vào bệ cửa sổ mà nhìn.

Đinh Mậu Lâm kéo Ngô Mỹ Phương vào trong nhà thì đến cạnh cửa xách một gói vải bạt to, hắn ta cẩn thận lấy pháp khí trong túi ra.

Đầu tiên là bảy khối ngọc, thứ này vất vả lắm mới tìm được, hắn ta dựa vào phương vị của thất tinh bắc đẩu mà đặt khối ngọc.

Sau đó lấy ra một cái đỉnh đồng, cái đỉnh đồng này không khắc đồ án cát tường như bình thường mà là một hình quỷ dữ tợn. Ác quỷ kia toàn thân trần truồng, trên thân thể của nó xăm hình bách quỷ dưới địa ngục, trên thắt lưng quấn một mảnh da người, nó há cái miệng đỏ ngòm, cái lưỡi dài đến hơn nửa thước, hai tay vươn ra hợp thành hai tay cầm của đỉnh đồng.

Kể cả Đinh Mậu Lâm cũng không dám liếc mắt nhìn đỉnh đồng này nhiều hơn một cái, hắn ta cẩn thận lấy ra đặt bên cạnh Ngô Mỹ Phương. Sau đó hắn không kiên nhẫn ngẩng đầu nhìn Đinh Mậu Thụ đang lưỡng lự đứng đó: “Anh, anh nghĩ xong chưa, nghĩ xong thì lại chuẩn bị đi.”

Vẻ mặt Đinh Mậu Thụ lại càng méo mó, hắn nhìn Ngô Mỹ Phương đang bất tỉnh, vẻ mặt khó xử: “Mậu Lâm, chúng ta, chúng ta thật sự không thể đổi người khác sao?”

Đinh Mậu Lâm thở dài, thật sự không thể chịu nổi anh mình lại không quả quyết đến vậy: “Không thể, tuổi và bát tự của Ngô Mỹ Phương là thích hợp nhất.”

Cơ mặt Đinh Mậu Thụ co rúm lại, ngay lúc Đinh Mậu Lâm không chờ nổi nữa định đứng lên kéo hắn ta thì Đinh Mậu Thụ cuối cùng cũng cử động. Hắn chậm rãi đi tới, quỳ gối bên người Ngô Mỹ Phương, kéo tay Ngô Mỹ Phương: “Mỹ Phương, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, anh cũng không có cách nào, thật xin lỗi, em đừng trách anh...”

Đinh Mậu Lâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng anh hắn cũng thông suốt rồi.

Đình Mậu Lâm giữ chặt tay anh mình, lấy từ trong túi ra một con dao đồng, sau đó cắt một dao ở cổ tay anh mình, máu chảy ra nhỏ vào đỉnh đồng, sau đó hẳn ta cắt một dao ở tay mình làm y như vậy.

Máu của hai người như nước chảy vào phía trong đỉnh đồng.

Ban đầu chiếc đỉnh đồng kia không có động tĩnh gì, sau đó đột nhiên run lên, khuôn mặt ác quỷ giữa đỉnh đồng dường như cử động, đầu lưỡi của nó vươn càng dài, từ nửa thước dài đến một thước, đầu lưỡi vốn màu xanh giờ biến thành đỏ tươi, cứ như bị máu nhiễm đỏ, con mắt ác quỷ chuyển động, đầu lưỡi sau khi nếm máu tươi thì rút về.

Đình Mậu Thụ nhắm mắt lại, hẳn không cần mở mắt cũng biết chuyện gì xảy ra, chỉ cần thấy một lần nhất định không quên.

Chờ ác quỷ trong đỉnh đồng uống no máu, Đình Mậu Lâm cầm dao nửa quỳ trước mặt Ngô Mỹ Phương, tay giơ lên cao định đâm xuống. Nhưng lúc này một luồng sáng đỏ vụt về phía hẳn, đập vào cổ tay hẳn, tay Đình Mậu Lâm đau đớn như bị đốt cháy hẳn hét thảm một tiếng, dao rơi trên đất.

Đình Mậu Thụ ở bên cạnh nghe vậy mở mắt, thấy thảm trạng của em trai mình thì vội đứng dậy, tay trái bấm tay niêm chú, tay phải lấy ra một lá bùa dán vào cổ tay em trai mình. Đình Mậu Lâm lập tức không thấy đau đớn nữa, trán hẳn toàn là mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch đứng dậy, đứng ở sau lưng anh trai mình.

“Cái gì ở trong bóng tối giờ trò quỷ, không dám nhìn mặt người đúng không, mau đi ra.”. Đình Mậu Thụ khác hẳn vẻ yếu đuối vừa rồi, cứ như biến thành người khác, hẳn cao giọng nói.

Đình Mậu Lâm nắm cổ tay mình đứng bên cạnh hẳn, ánh mắt âm ngoan nhìn bốn phía.

Lúc này từ phía cửa sổ có một người bước ra, đúng là Từ Lão Tam, ông nhìn hai anh em Đinh Mậu Thụ, miệng cười lạnh vài tiếng: “Không dám nhìn mặt người chỉ sợ không phải ta mà là hai người bọn mi.” Ông nhìn lướt qua Ngô Mỹ Phương nằm trên mặt đất.

Đinh Mậu Thụ có chút chột dạ mà lùi một bước rồi dừng lại không nói lời nào. Lúc này, Đinh Mậu Lâm ở bên cạnh lo lắng giật ống tay áo hăn: “Anh, mau ra tay đi, qua canh giờ này là không kịp nữa.”

Đinh Mậu Thụ nhìn hăn một cái, thở dài, lấy ra bút chu sa vẽ một trận pháp lên mặt đất, mà lúc này Từ Lão Tam cũng lùi lại mấy bước, sau đó giẫm một chân lên tường, nhanh chóng từ ngoài nhảy vào phòng.

Tay trái ông cầm một thanh kiếm gỗ đào, tay phải cầm cờ chiêu hồn, dáng vẻ sẵn sàng nghênh địch mà nhìn Đinh Mậu Thụ: “Thì ra mi là đệ tử đạo môn, làm chuyện tà sự này, mikhông sợ người của sư môn thanh lý môn hộ sao?”

Động tác của Đinh Mậu Thụ càng lúc càng nhanh, trước khi Từ Lão Tam kịp vọt tới hăn đã hoàn thành trận pháp, hăn lấy ra một lá bùa nhìn Từ Lão Tam nhẹ giọng nói: “Mạng sắp không còn còn quan tâm gì đến môn với chả hộ, mạng của tôikhông nói, còn cả người nhà tôi, tôikhông thể mặc kệ. Lại nói, tôikhông bái sư, sẽ không ai đến thanh lý môn hộ.” Còn chưa dứt lời tay đã đốt bùa.

Bốn phía đột nhiên tối sầm, giờ tay không thấy năm ngón.

Xung quanh thật tối, cũng thật yên tĩnh, ở trong bóng đêm có vô số “đồ vật” mò tới, lộn xộn nhốn nháo, tất cả đều chui vào phòng. Chúng từ từ hướng về phía Từ Lão Tam, gần, càng gần, gần đến mức có thể thấy rõ cuộc chúng là gì.

Từ Lão Tam gỡ chiếc kính râm vẫn đeo trên mặt xuống, trước mặt ông tất cả đều là quỷ hồn với gương mặt đại ra, hai mắt đăm đăm, mặc những

bộ quần áo của thập niên tám mươi.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thầy Trò

Thanh kiếm gỗ đào trong tay Từ lão tam vốn là hàng tốt, chém vào quỷ hồn thì tất cả đều bị tiêu diệt, ông có thể làm như vậy cũng không phải chưa làm thế bao giờ, nhưng mà lúc này khi ông giơ thanh kiếm lên mắt lại thấy trong đám quỷ hồn có một bóng dáng quen thuộc, nhất thời Từ lão tam há miệng thì thềm một câu: “Chu Nhị...”

Đó là một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn nhưng gương mặt đại ra, nếu Ngụy Ninh nhìn nhất định sẽ chỉ vào quỷ hồn kia mà nói đây không phải chính là quỷ hồn lần trước “Ngụy Tích” dùng máu quạ đen gọi ra ở khu nhà xưởng bỏ hoang sao, không ngờ đây chính là nhị đồ đệ của Từ lão tam.

Từ lão tam không giơ kiếm lên nổi, ông bị đám quỷ hồn đẩy lui về phía sau.

Từ lão tam không dám mạnh tay sợ không cẩn thận làm Chu Nhị bị thương, chỉ có thể dùng kiếm gỗ đào từng chút từng chút chém vào mấy tên quỷ hồn cạnh mình, kiếm phong quét đến đám quỷ hồn biến thành một luồng khí đen, khí đen tản ra, chẳng mấy chốc khu nhà xưởng đã tràn ngập khí đen.

Mặc dù ông cố gắng chống đỡ nhưng thật rõ ràng là đám quỷ hồn kia không sợ chết mà cứ lao về phía trước như thiếu thân, ông trái đỡ phải đỡ, dần dần cũng rơi vào thế yếu.

Xác ve sần vốn phát ra ánh sáng đờnhưng dưới sự vây hãm của quỷ hồn cũng bắt đầu yếu đi.

Đám quỷ hồn vươn tay liều mạng vươn về phía Từ lão tam, dường như muốn chạm vào người Từ lão tam. Ông đuối sức hét lớn một tiếng, đám quỷ hồn kia hơi dừng lại một chút nhưng ngay sau đó lại bắt đầu tiến về phía ông.

Âm khí quá nhiều khiến trên mặt đất, trên tường, trên nóc nhà đều trở nên ướt sũng, chạm vào đều là nước lạnh như băng. Nước nhỏ tí tách, trong phòng mà tiếng nước như tiếng mưa, còn có trăm quỷ hồn gào thét trong im lặng nữa.

Thanh kiếm gỗ đào trong tay Từ lão tam run rẩy chỉ vào Chu Nhị.

Nếu ông còn như vậy sớm muộn gì đám quỷ hồn cũng xông lên xé ông thành trăm mảnh, nhưng trước mắt là nhị đồ đệ mà ông tìm kiếm đã hai mươi mấy năm, nếu ông tự tay khiến hãn hồn phi phách tán thì dù bước qua cửa này ông cũng sống không bằng chết.

Từ lão tam cắn răng một cái, kiếm vung lên, ba quỷ hồn trước mắt biến thành khí đen, ba luồng khí đen bám vào mặt đất, lớp sương mù màu đen trên tường dung nhập vào ba luồng khí đen kia khiến chúng trở nên dày đặc.

Từ lão tam lấy cờ chiêu hồn trên lưng ra, không biết đã dùng bao lâu mà nó rách rả tơi, vốn màu đỏ giờ đã bạc thối, phía trên có một chữ “Chiêu” uốn lượn như rồng bay phượng múa, nhìn kỹ hơn thì chữ “chiêu” kia do nhiều chữ nhỏ hơn tạo thành, là một bộ kinh văn cổ quái.

Miệng Từ lão tam lẩm bẩm, máu ở đầu lưỡi phun ra, mấy chục quỷ hồn còn lại rít lên tránh né. Một tay ông vung cờ chiêu hồn, tay còn lay lắc chuông chiêu hồn, đám quỷ hồn nghe thấy tiếng “linh linh linh” dồn dập thì dừng lại, mặt đại ra đứng tại chỗ dường như bị hai bên dẫn dắt, không biết nghe bên nào mới đúng.

Đinh Mậu Thụ đứng một bên nhìn Từ lão tam đánh nhau với quỷ hồn lại có động tác khác, hắn ta quỳ chân sau xuống, lấy từ túi vải ra vài thẻ gỗ, cắm chúng vào vài vị trí nhất định trên mặt đất, sau đó lại lấy ra vài lá bùa đặt trên đám thẻ gỗ.

Chờ hắn làm xong những tên quỷ hồn kia như lại tiếp tục bị khống chế, chúng bắt đầu hướng về phía Từ lão tam, Từ lão tam lắc chuông càng nhanh, cứ như mưa rào, mồ hôi cũng tuôn như suối ướt cả cằm, ông nhìn chăm chăm vào quỷ hồn gọi là Chu Nhị kia.

“...giương cờ chiêu hồn, lệnh cho hồn dừng; dẫn đi qua cầu, độ hóa chúng sinh...”

Nhưng mà không có tác dụng, chúng đã bị trận pháp kia cướp đi hồn khí hồn phách, cũng sớm bị trận pháp khống chế, cũng không biết làm sao Đinh Mậu Thụ lại biết cách khống chế trận pháp này.

Đám quỷ hồn kia sẽ không nghe ông đi vào trong cờ chiêu hồn, trong lòng Từ lão tam hiểu rất rõ ràng, nhưng nhìn thấy hồn phách của đồ đệ ngay trước mắt mình, dù thế nào ông cũng muốn thử một lần. Ông trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn thẳng học trò thứ hai: “Đồ vô dụng, nói bị người khống chế là bị khống chế thật hả? Năm đó ta dạy bọn mi như thế nào? Đồ vô dụng, vô dụng...”

Ông thì thào mắng, không biết đang mắng người kia hay mắng chính mình.

Đinh Mậu Thụ nhìn ông, phá lên cười, vốn tưởng mạo sáng sửa giờ trở nên dữ tợn, Đinh Mậu Lâm đứng bên cạnh hắn cũng có chút kinh ngạc mà nhìn anh trai mình, nhưng mà hắn không nghĩ nhiều mà thừa dịp Đinh Mậu Thụ và Từ lão tam đang giăng co, giơ con dao nhỏ trong tay lên, định tiếp tục chuyện dang dở khi nãy.

Lúc này Đinh Mậu Lâm định làm việc ác đột nhiên hét thảm một tiếng, hấn ôm chặt cổ của mình lăn lộn trên mặt đất.

Đinh Mậu Thụ nghe thấy vậy liền quay đầu nhìn, anh em liền khúc ruột, hấn đang chủ trì trận pháp cũng phải chạy tới đè Đinh Mậu Lâm lại: “Xảy ra chuyện gì, em làm sao vậy?”

Đinh Mậu Lâm há miệng thè lưỡi, cổ họng “ách ách” muốn nói nhưng không thể nói, hấn thở phì phò nhưng vẫn không hít thở đủ. Đinh Mậu Thụ nóng nảy, hấn ta đột nhiên dùng móng tay đâm vào mi tâm của chính mình, vài giọt máu chảy ra.

Sau khi Đinh Mậu Thụ mở mắt âm dương thì nhìn thấy trong ngực Đinh Mậu Lâm có một bàn tay thon dài mà tái nhợt đang bóp chặt phổi của hấn.

Đinh Mậu Thụ thấy cảnh này cười lạnh một tiếng, lấy ra một lá bùa dán vào bàn tay kia, không ngờ ngược lại bàn tay kia lại bóp nát lá bùa trong bàn tay, biến nó thành một vũng nước đen, nước nhỏ tích tích qua kẽ tay.

Đồng thời một cỗ sát khí nồng đậm trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ nhà xưởng.

Sắc mặt Đinh Mậu Thụ đột ngột biến đổi, lùi lại một bước, không chạm vào Đinh Mậu Lâm đang ngã trên mặt đất không biết sống chết thế nào nữa, toàn thân đề phòng mà nhìn về phía trước, ở đó có một thứ gì đó rất mạnh mẽ đang nhìn hấn. Kỳ quái chính là rõ ràng hấn đã mở mắt âm dương vì sao lại không nhìn thấy quý hồn đó?

Thật ra pháp lực của Đinh Mậu Thụ không cao cường, vừa rồi có thể đối phó được Từ lão tam chẳng qua là dựa vào trận pháp ở khu nhà xưởng này mà thôi, hiện tại phải dựa vào pháp lực của bản thân hấn đối phó mới một lực lượng mạnh mẽ hơn, hấn toát mồ hôi, từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

Nơi đó cũng không có cái gì khác, chỉ có một bàn tay thon dài trắng nõn cứ vậy xuất hiện trong không khí, không nhanh không chậm đi về phía hấn. Trong cơn kinh hoảng cực độ đồng tử Đinh Mậu Thụ co rút lại, hấn liên tục vút vài lá bùa về phía đó nhưng cánh tay kia không hề chịu ảnh hưởng của chúng, dường như những lá bùa ấy chỉ như lá rụng mùa thu.

Động tác thông dong mang theo sát khí khiến người khác không thở nổi.

Cơ thể Đinh Mậu Thụ run rẩy, cho đến giờ hấn thao túng quỷ hồn đều thuận buồm xuôi gió, qua vài lần đối với đồ vật trong âm giới hấn cũng không quá dễ trong lòng, giờ hấn mới biết, hấn sai, sai vô cùng.

Những thứ trong âm giới là thứ hấn không thể động vào, càng không được động vào. Năm đó sao hấn có thể ấu trĩ như vậy, suy nghĩ nông cạn như vậy, hiện tại hối hận cũng không được.

Đinh Mậu Thụ tuyệt vọng mà nhìn bàn tay kia đến chỗ mình, cảm vào trái tim mình, sau đó hấn cảm thấy tim mình truyền đến cảm giác đau đớn tột cùng. Hấn ngẩng cổ gào một tiếng thảm thiết sau đó ngã xuống đất.

Trước khi nhắm mắt hấn tay đầu nhìn về phía Ngô Mỹ Phương đang nằm trên đất, khóe mắt nhỏ một giọt nước mắt, rốt cuộc vẫn thất bại, nhưng mà hấn đột nhiên nhớ ra cái gì đó dùng chút sức lực cuối cùng ấn vào món đồ trên tay, ngón giữa truyền đến chút đau đớn. May quá, vẫn còn kịp, Đinh Mậu Thụ cười mà chết.

Đinh Mậu Thụ chết, mà lúc hấn phát ra tiếng kêu kia thì Ngô Mỹ Phương đang nằm trên mặt đất giật nhẹ một cái khó thấy.

Mà lúc này trận pháp đã bị mất khống chế cũng không còn là đối thủ của Từ lão tam, đám quỷ hồn kia gào rít bỏ trốn, ông từng chút bắt lấy nhét chúng vào cờ chiêu hồn, mà quỷ hồn bị gọi là Chu Nhị kia thì bị ông vây lại, muốn chạy cũng không chạy được.

Mỗi khi đám quỷ hồn kia muốn chạy khỏi khu nhà xưởng này liền có một bàn tay vươn ra, chúng thấy cánh tay kia hoặc là cảm nhận được trong đó có nguy hiểm liền quay đầu đi luôn, hoặc là cứ vậy tiến đến liền bị cánh tay kia bắt lấy vứt về phía Từ lão tam; Từ lão tam dùng cờ chiêu hồn thu chúng vào.

Không lâu sau bên trong nhà xưởng được rửa sạch sẽ.

Lúc này Từ lão tam dường như quên chính mình vừa chạt vật mà khí thể hùng hực hướng về phía ngoài hô một tiếng: “Ngụy Ninh, vào được rồi.”

Ngụy Ninh vẫn tránh ở ngoài cửa đối mặt với bóng đêm không dám lên tiếng, nghe tiếng của Từ lão tam thì như trút được gánh nặng mà chạy vào, anh nhìn đồng hồ điện trên mặt đất, còn có ba người nằm đó. “Chết?” Ngụy Ninh nhìn Đinh Mậu Thụ vẻ ngoài không có vết thương nhưng cũng không còn thở, lại vội nhìn Ngô Mỹ Phương: “May quá, cô ấy không sao.”

Đúng lúc này bàn tay kia chậm rãi lộ ra cánh tay, vai, tiếp theo là cả người, chính là “Ngụy Tích”.

Cơ thể “Ngụy Tích” động một cái đã xuất hiện ở cạnh Ngụy Ninh, Ngụy Ninh nhìn kỹ Ngô Mỹ Phương, có chút chần chừ nói: “Em, em tỉnh rồi.” Bà vai Ngô Mỹ Phương run lên, một tiếng khóc ầm ức truyền đến. Ngụy Ninh nghe mà trong lòng cũng không chịu nổi, anh đặt tay lên vai Ngô Mỹ Phương: “Đừng khóc, vì người như thế không đáng.”

Đột nhiên “Ngụy Tích” giữ chặt Ngụy Ninh, không nói hai lời trực tiếp kéo anh ra xa, cách đến hơn ba bước.

Dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng Ngụy Ninh lao đảo, thiếu chút nữa là ngã xuống đất, anh giật khỏi tay “Ngụy Tích”, lớn tiếng nói: “Cậu làm gì vậy?”

Chẳng lẽ chuyện này mà cũng ghen? Ngụy Ninh đen mặt, anh sớm không còn ý gì với Ngô Mỹ Phương nữa. Mà Từ lão tam ở bên cạnh sắc mặt đột nhiên biến đổi, ngón tay bấm niệm thần chú, Chu Nhị vẫn đứng cạnh ông đã chui vào trong chiếc túi vàng ông mang theo.

Lúc này Ngô Mỹ Phương vẫn không nói gì, khóc vài tiếng liền yên tĩnh, hai tay chống đất đứng dậy.

Ngụy Ninh vừa thấy liền nhận ra không bình thường vì căn bản Ngô Mỹ Phương không phải đang khóc mà là đang cười, còn cười đến vui vẻ, thấy rằng không thấy mắt, dưới tình huống này mà còn cười như vậy khiến người ta thấy mà rét run, Ngụy Ninh biết lại có quỷ rồi.

Từ lão tam cầm kiếm gỗ đào trong tay chỉ vào Ngô Mỹ Phương: “Đình Mậu Thụ, mi còn chấp mê bất ngộ? Cho dù bám vào thân xác khác thì mi có thể làm gì?”

“Ngô Mỹ Phương” nở nụ cười, cẩn thận vén tóc sang một bên: “Tôi không định làm gì cả, chỉ muốn giao dịch với mấy người.”

Từ lão tam vênh râu mép, nhìn “Đình Mậu Thụ” từ trên xuống dưới: “Ha, chúng ta với quỷ thì có gì mà giao dịch?”

“Ngô Mỹ Phương” không nói gì mà cứng nhắc kéo chân về phía Đình Mậu Lâm, sau đó vì cơ thể không linh hoạt nên chỉ có thể quỳ xuống cạnh Đình Mậu Lâm, nắm tay Đình Mậu Lâm, kiểm tra cơ thể hẩn một chút.

Kế tiếp, “Ngô Mỹ Phương” nhìn Từ lão tam, rồi dừng lại trên người Ngụy Ninh.

“Chẳng lẽ mấy người không muốn biết làm sao cứu Ngô Mỹ Phương sao? Cho dù lần này thoát chết cô ta cũng không sống được bao lâu nữa.”

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Thay Hồn

Theo ý của Ngụy Ninh thì nhất định phải cứu, nhưng ở đây một người một quý thôi đã trái ý nhau rồi, lúc nói chuyện râu mép trên cằm Từ lão tam vểnh lên dường như ông đang lo lắng cái gì.

Ông liếc mắt nhìn Ngô Mỹ Phương rồi lại nhìn Đinh Mậu Lâm nằm trên mặt đất, ha ha cười: “Chỉ sợ người mi muốn cứu không phải là Ngô Mỹ Phương?”

Mặt “Ngô Mỹ Phương” không biến sắc, thoải mái thừa nhận: “Không tồi, tôi muốn cứu em trai tôi, Ngô Mỹ Phương là...” cô hất cằm về phía Ngụy Ninh “... bạn gái cũ của anh phải không? Ít nhiều cũng có tình nghĩa*, các người nể tình cô ta thì sẽ không hại em trai tôi.

Cái này nói cũng đúng, loại chuyện đuổi tận giết tuyệt Ngụy Ninh không làm được, lại nói, nếu chân tướng đã rõ ràng, bắt được cả nhân chứng vật chứng thì có thể gọi Phương Chí tới, giao cho cảnh sát xử lý, như vậy là vẹn toàn đôi bên. Nhưng nghe Đinh Mậu Thụ nói xong thì cách này không thể thực hiện được rồi, anh không thể trơ mắt nhìn Ngô Mỹ Phương chết.

Từ lão tam khinh thường mà hừ một tiếng: “Mi cho rằng chiếm lấy cơ thể Ngô Mỹ Phương thì chúng ta không có cách nào với mi? Mi ăn nhiều thịt lợn quá bị ngu rồi à?” Từ lão tam ông tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy có khi nào chịu nhượng bộ? Trực tiếp lấy kiếm gỗ đào chém một nhát là có thể lôi con quý trong cơ thể Ngô Mỹ Phương ra rồi.

Dáng vẻ “Ngô Mỹ Phương” không quá thoải mái, dè vào ẩn đường của mình: “Tôi có cách để Ngô Mỹ Phương cùng chết với tôi.”

Ngụy Ninh nhìn không được, anh cướp lời Từ lão tam: “Rốt cuộc mi muốn làm gì?”

“Ngô Mỹ Phương” nhìn Ngụy Ninh, nhẹ nhàng cười: “Tôi muốn mấy người cứu em trai tôi, hơn nữa chuyện giết người này nói là một mình tôi làm, dù sao tôi cũng đã chết.”

Hắn nghĩ tốt thật đấy, đến giờ phút này còn không quên cho Đinh Mậu Lâm một đường lui.

Từ lão tam trừng Ngụy Ninh một cái: “Chỗ này nào có chỗ cho cậu nói chuyện, lui sang một bên, lui sang một bên.” Ông tức giận phất tay, khoe miệng Ngụy Ninh giật giật không nói gì, còn thật sự nghe lời Từ lão tam đi sang bên cạnh. Không biết Từ lão tam lại có chủ ý quỷ quái gì, trong lòng Ngụy Ninh nói thầm.

Từ lão tam rất lão luyện cò kè mặc cả với “Ngô Mỹ Phương”: Ta có thể đáp ứng mi chuyện này, nhưng mi cũng phải giúp ta làm vài chuyện.”

“Ngô Mỹ Phương” cũng không ngạc nhiên, gật đầu: “Được, thành giao.”

Chuyện Từ lão tam muốn “Ngô Mỹ Phương” làm rất đơn giản chính là nói cho ông biết cách thao túng trận pháp này, “Ngô Mỹ Phương” có chút chần chừ nhưng nhìn thấy “Ngụy Tích” hẳn lập tức đổi ý, vì vậy nói rõ ràng từng chuyện cho Từ lão tam nghe.

Từ lão tam vừa nghe vừa nhíu mày: “Đó là một “phó trận”, làm sao mi biết?”

Cái gọi là “phó trận” chính là dựa vào chủ trận tiểu trận, có thể là một phần chủ trận cũng có thể độc lập với chủ trận, bình thường chủ trận có một phần tác dụng, tại nhiều thời điểm sẽ có tác dụng lớn. Nhưng mà người trong giới biết cách thực hiện “phó trận” vô cùng ít, ông không tin trong đó có tên tiểu tử tuổi không lớn lắm này, nhất định có người dạy hắn.

Chính Từ lão tam ông tuy rằng tự xưng thông minh tuyệt đỉnh nhưng bày bố “phó trận” còn khó.

Đối với vấn đề của Từ lão tam “Ngô Mỹ Phương” cũng không giấu diếm: “Là có người dạy.”

Râu mép Từ lão tam run một cái, ông hỏi tiếp: “Là ai?”

“Ngô Mỹ Phương” kỳ quái liếc Từ lão tam một cái: “Ông muốn biết cái này làm gì?”

Từ lão tam không kiên nhẫn mà cắt ngang: “Muốn biết hay không là chuyện của ta, có làm gì không cũng là chuyện của ta, ta bảo mi nói thì mi nói, dài dòng cái gì.”

“Ngô Mỹ Phương” bị ông mắng đến tái mặt nhưng vẫn nén giận mà trả lời: “Người kia không liên quan đến chuyện này, khi tôi còn đi học gặp được một cao nhân, tôi theo hãnh ta học phép thuật một thời gian, đáng tiếc sau khi tốt nghiệp thì chưa gặp lại hãnh, đến liên lạc cũng không liên lạc được, đến trường tìm một lần, người trong trường cũng nói là đã lâu không thấy hãnh.”

Từ lão tam nghe hãnh nói biết trong chuyện này “Ngô Mỹ Phương” không nói dối.

“Người kia dáng vẻ thế nào, tả lại cho ta xem.” Từ lão tam còn nói.

“Hãnh ta là bảo vệ trong trường học, buổi tối mới ra ngoài, tôi cũng không thấy rõ mặt hãnh, chỉ biết hãnh là đàn ông, ba mươi bốn mươi tuổi, vẻ ngoài không có gì đặc biệt, chỉ là mắt nhỏ hơn so với người bình thường, cứ như chưa mở ra hết.”. “Ngô Mỹ Phương” vừa hồi tưởng lại vừa nói

Mày Từ lão tam nhăn đến mức có thể kẹp chết một con muỗi.

Ông bảo Ngụy Ninh lùi ra xa một chút, bắt đầu bày bố “phó trận” kia, vẫn là dựa vào mấy thẻ gỗ do Đinh Mậu Thụ mang tới, cắm xuống đất, vừa làm xong liền có một cảm giác không thoải mái từ dưới lòng đất truyền đến, Từ lão tam ngược lại không chịu ngồi yên, ông lấy lá bùa đã bị thủng một tròng vào tấm thẻ gỗ. Sau đó ông niệm vài câu chú ngữ “Ngô Mỹ Phương” nói.

Làm theo cách mà “Ngô Mỹ Phương” từng làm nhưng kết quả lại một trời một vực.

Xung quanh lập tức đen kịt, trên mặt đất từ từ tràn ra một luồng khí đen, chúng bao phủ quanh Ngụy Ninh, ngập đến tận con khoai rồi mới bay lên trên cao, lúc này đã không thể nhìn thấy Đinh Mậu Lâm nằm trên mặt đất.

Trên nóc nhà có nước, tí tách rơi xuống.

Trong luồng khí đen xuất hiện một con ròi lại một con ma trơi, chúng quay cuồng bên trong, không ngừng di động, lơ lửng, muốn lao về phía người. Ngụy Ninh sợ đến mức suýt chút nữa thì hét lên, khi anh nhìn rõ mấy con ma trơi đó là gì hai chân lại càng nhũn ra, đứng cũng không vững.

Những con ma trơi đó thật ra là từng cỗ xác chết hư thối.

Chúng lấy tay bới trên mặt đất, thịt trên tay đã rữa ra lộ ra xương trắng hếu, sau đó chúng đào ra một cái hố, từ đó lại có thêm một con ròi một con chui ra, quần áo trên người rách rưới, cơ thể hư thối tanh tưởi.

Đám xác chết đó từ lúc chui ra liền lắc người hướng về nhóm người sống trong nhà xưởng.

Chúng đã chỉ còn lại chút thịt dính trên người và xương cốt, trong hốc mắt tối om tỏa ra ánh sáng ma trơi, bốn phía đều là xác chết, tanh tưởi đến mức có thể hun cho người ta xỉu luôn.

Sắc mặt Ngụy Ninh trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra.

Sau khi luồng khí đen kia xuất hiện dường như mọi người đều bị tách ra, không nhìn thấy Từ lão tam, không thấy “Ngô Mỹ Phương”, mà ngay cả “Ngụy Tích” cũng không thấy. Ngụy Ninh nhìn những xác chết đó vây xung quanh, vừa trốn vừa gọi người: “Ngụy Tích... Từ sư phụ... A Tích...”

Gọi đến rách cả yết hậu vẫn không có ai đáp lại, mà đám xác chết kia cứ thong thả tiến đến, đông đúc, cái nọ sát cái kia, không có khoảng cách cho người xuyên qua, không biết dưới nhà xưởng này chôn bao nhiêu xác chết nữa.

Đám xác chết đó tuy rằng thong thả nhưng cũng là hướng về phía Ngụy Ninh, vây xung quanh Ngụy Ninh, anh sợ tới mức tay chân nhũn ra. Anh đang tựa lưng vào tường, phía trước và trái phải đều là xác chết đáng sợ, lúc sợ đến mức thần kinh chết lặng đầu óc anh lại bắt đầu hoạt động cấp tốc, trong lòng anh hoảng loạn mà gào thét rồi cuộc phải làm gì bây giờ, phải làm gì bây giờ.

Chúng đã đến trước mặt Ngụy Ninh, vươn bày tay hư thối hoặc những khúc xương trắng hếu về phía người Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh cắn răng hạ quyết tâm, chết thì chết, anh liều mạng đá đập vào đám xác chết ấy, cũng cố gắng không sợ hãi dùng hết sức mà đập, đá, muốn tạo một lỗ hổng để mình có thể chạy.

Nhưng xung quanh đều là xác chết, còn cả những xác chết đang không ngừng từ dưới đất chui lên, nào có chỗ cho Ngụy Ninh trốn?

Ngay lúc Ngụy Ninh sắp tuyệt vọng phía trước có một luồng sáng đỏ lóe lên, trong đó còn kèm theo tiếng Từ lão tam mắng to: “Đám tính kế ta... chờ đó....”

Khí đen xung quanh ông lập tức bị phá tan, đám xác chết ấy cũng vội tránh né, lại bởi vì phía sau có đồng bọn nên bị ngăn trở nên con nọ trượt vào con kia, khá nhiều xác chết ngã trê mặt đất, xương cốt đè lên xương cốt, thịt thối rữa bị xé ra, có lẽ còn rơi vào trong khoang bụng trống rỗng của một xác chết khác.

Tình huống này không thể không nói là ghê tởm đến tột cùng.

Nhưng Ngụy Ninh cũng chẳng có sức mà ói, anh chống tay vào tường thở dốc, Từ lão tam chạy đến cạnh anh, lấy vài món từ cái bọc trên lưng, vừa mắng vừa xoa vào vết thương do xác chết cào cấu trên cơ thể Ngụy Ninh.

Cứ như vậy một lúc mấy vết thương trên người Ngụy Ninh cũng đã biến thành màu đen, có nước mủ chảy ra

Hỗn hợp kia gồm một ít gạo trắng cứ như vậy mà xoa lên vết thương, đau nhức khiến trước mắt Ngụy Ninh tối sầm, anh thở hổn hển: “Từ, Từ sư phụ, đây là gạo nếp? Shhhh...” Ngụy Ninh hít một ngụm khí lạnh, Từ lão tam vừa xoa vừa nói: “Đúng vậy, có thể trừ thi khí, trước cứ vậy đã, quay về còn phải cẩn thận trừ thi độc. Ngựa mất móng trước*, không ngờ là lại thua ở đây.”

Mồ hôi lạnh trên người Ngụy Ninh chảy ròng ròng, môi trắng bệch, nói không ra lời: “Ngụy Tích, Ngụy Tích sao lại không ở đây.”

Từ lão tam liếc Ngụy Ninh một cái: “Ta để cậu ta đuổi theo con quý kia...”

Ngụy Ninh sửng sốt một chút, anh nghe Từ lão tam nói vậy, lại nghĩ một chút, trước lúc đến đây cậu đã lập một giao dịch với Từ lão tam, có lẽ là giao dịch này.”

Xác ve sầu trong tay Từ lão tam không ngừng phát ra ánh sáng đỏ chạng đăm xác chết xung quanh lại, chúng không lùi lại mà cứ như ruồi bọ đi loạn trong nhà xưởng, đi trước lùi sau, bên này va vào bên kia, gào thét tán loạn, mùi xác thối bay cao tận trời.

Ma trời không ngừng bay trên mặt đất, ánh sáng quanh xung quanh, Từ lão tam mắng một tiếng lấy ra cờ chiêu hồn, tay trái tạo thành một thủ thế, miệng lầm bầm, cuối cùng hô lớn: “Thần hồn quy vị, nhanh....”

Lập tức từ trong cờ chiêu hồn từng quỷ hồn bay ra, tay phải Từ lão tam vung cờ chiêu hồn, tay trái không biết từ lúc nào đã cầm một cái chuông mà rung, theo tiếng “Linh...linh...linh” đám quỷ hồn ấy rít lên lao về phía đám xác chết kia, chui vào trong đám xác chết, sau đó, đám xác chết cũng rất sáng khoái mà tản ra, từ đâu về đấy, lại quay lại chốn cũ.

Lúc đám quỷ hồn kia bay tới bay lui bốn phía nổi lên gió âm.

Chờ nhà xưởng này khôi phục lại vẻ an tĩnh thì đám quỷ hồn lại dựa vào động tác của Từ lão tam mà quay về cờ chiêu hồn, Từ lão tam cẩn thận cất kỹ cờ chiêu hồn, ông bật đèn pin lên, Ngụy Ninh nheo mắt lại thấy Đinh Mậu Lâm vốn đang nằm trên mặt đất không thấy đâu nữa, chỉ còn lại Đinh Mậu Thụ và Ngô Mỹ Phương.

Cơ thể Đinh Mậu Thụ chịu đám xác chết ấy đã thương, còn Ngô Mỹ Phương trừ việc hơi bần một chút thì không chịu tổn thương gì quá nặng. Ngụy Ninh bước tới đỡ cô dậy, hơi thở Ngô Mỹ Phương mỏng manh, mặt vàng như tờ giấy, Ngụy Ninh vỗ vỗ mặt cô nhưng không thấy chút phản ứng.

“Từ sư phụ, rốt cục có chuyện gì xảy ra vậy?” Ngụy Ninh cau mày hỏi.

“Thằng nhóc Đinh Mậu Thụ kia dương đông kích tây, nói “phó trận” giả cho ta biết rồi thừa dịp hỗn loạn mà trốn mất.” Trong ba câu Từ lão tam đã nói rõ ràng mọi chuyện. “Thằng nhóc ấy tâm ngoan thủ lạt, em trai hấn

không phải đối thủ của hãn, xem chừng là bị hãn lợi dụng, thẳng nhóc này ngay từ đầu đã có ý với trận pháp này.”

Một trận pháp từ hai mươi mấy năm trước rốt cuộc có gì tốt mà hãn liều mạng như vậy?

Ngụy Ninh hỏi nghi vấn của mình, Từ lão tam chấp tay sau hông đi tới đi lui, đi hai bước lại dùng chân phủ đất, trên mặt đất chỗ nào cũng là hố và hố, vừa rồi đám xác chết này chui từ dưới mấy cái hố này lên, Ngụy Ninh kéo Ngô Mỹ Phương cách xa chúng.

“Thiên hạ bạo loạn đều vì chữ lợi, nếu ta đoán không sai thì Đinh Mậu Thụ có ba mục đích, một là vì có được hồn khí bên trong trận pháp, có hồn khí này thì pháp lực của hãn không đủ hoành hành thiên hạ nhưng xử vài tỉnh phía nam thì không phải vấn đề; hai là vì cởi bỏ nguyên rủa của trận pháp kia để anh em hãn có thể tiếp tục sống; còn cái cuối cùng, có thể là vì mảnh đất này.” Từ lão tam vừa nghĩ vừa nói

“Vì mảnh đất này?” Ngụy Ninh nghi hoặc hỏi lại.

“Phương Ngũ đã điều tra ra Đinh Mậu Thụ mở một tài khoản tiết kiệm, hãn mua từng mảnh đất ở khu nhà xưởng này, hơn nữa sau khi hủy bỏ được trận pháp này thì địa khí nơi đây cũng khôi phục, không đến mười năm giá đất của nơi này có thể gấp hàng chục lần bây giờ, kiếm mấy chục triệu là ít.” Từ lão tam chậm rãi nói: “Hãn ta tính toán thật giỏi, một mũi tên trúng ba con chim, đáng tiếc lưới trời lồng lộng.”

“Nhưng mà bây giờ hãn không phải đã chết sao, những thứ này còn được gì đâu.” Ngụy Ninh nghĩ rồi cảm thán một câu.

“Ai bảo hãn đã chết?” Râu mép Từ lão tam run lên.

Còn chưa chết? Ngụy Ninh nhìn xác chết Đinh Mậu Thụ, đây chẳng phải là chết rồi sao.

Từ lão tam nhìn về mặt anh, sắc mặt càng âm u: “Tên Đinh Mậu Thụ kia bám vào người em trai mình mà chạy trốn, hắn ta dùng cách “thay hồn”, vừa rồi bám vào cơ thể Ngô Mỹ Phương chính là thủ thuật che mắt, thực tế hồn phách của hắn bám vào người em trai hắn, dòng máu huyết thống là cách tốt nhất để thay hồn.”

“ “Thay hồn” là cái gì?” Ngụy Ninh cảm thấy hai chữ này tràn ngập điềm xấu cùng mùi của máu.

Từ lão tam trả lời rõ ràng dứt khoát.

“Chính là thay thế linh hồn của cậu, chiếm lấy cơ thể cậu.”

*) Nguyên gốc là: hương hỏa chi tình, tra nghĩa là chỉ việc dâng hương để thề nguyện cho tình yêu, là việc người xưa làm để thông cáo cho thần linh biết.

Amen, dịch kiểu gì cũng khó hiểu mình sửa luôn thế kia.

*) mã thất vó tiền: ám chỉ có việc đột ngột xảy ra nên bị thua/chịu thiệt/chịu nhục

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Tình Khởi

Một lát sau, “Ngụy Tích” cũng quay lại.

Một luồng gió âm thối tới cuốn theo vô số lá khô từ ngoài vào, tất cả rơi xuống đất, sương mù như tơ như lũ mà xuất hiện ở giữa rồi tụ lại, “Ngụy Tích” xuất hiện, nhoáng cái đã lại đứng bên cạnh Ngụy Ninh.

Sâu trong mắt “Ngụy Tích” dường như có ngọn lửa thiêu đốt, lúc nhìn người khác sẽ khiến người bị nhìn có cảm giác như bị kim châm, châm đến mức da đầu Ngụy Ninh run lên, toàn thân cũng run theo, không nói rõ là đau hay là cảm giác gì nhưng cứ như hồn phách sắp tan rã.

Loại cảm giác này thật đáng sợ, khớp hàm va lập cập vào nhau, muốn tránh đi nhưng không sao cử động được.

Ánh mắt của “Ngụy Tích” sao lại biến thành thế này, Ngụy Ninh khổ sở nghĩ, trong lòng không ngừng mắng mỏ “Ngụy Tích”: Được lắm, không bị đâm xác chết kia kéo xuống dưới lại bị “Ngụy Tích” nhìn chết, thật sự là “bị nhìn chết”.... “Ngụy Tích” cũng đâu phải Medusa có thể biến người thành đá đâu.

Lúc Ngụy Ninh sắp không chịu đựng được nữa thì đôi mắt chỉ một màu xám trắng không có lòng đen của “Ngụy Tích” chớp một cái, sắc xám trắng như thủy ngân lay động, sau đó cậu từ từ nhắm mắt lại. Ngụy Ninh thoát khỏi tầm mắt cậu toàn thân lập tức mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngồi phịch xuống đất, chỉ đành chống tay vào tường há miệng thở dốc, may mà sống sót sau tai nạn.

Từ Lão Tam ở bên cạnh sau khi thấy “Ngụy Tích” trở về như thế này thì lập tức tay phải cầm kiếm gỗ đào, tay trái tạo thành một thế, nhìn “Ngụy Tích” như thế đối diện quân thù, miệng không ngừng mắng: “Đúng là xui xẻo, xui cực điểm, ông đây đúng là đi đêm lắm có ngày gặp ma, ai dè lại đụng phải “Quý dậy sớm”.”.

Đến khi “Ngụy Tích” nhắm mắt lại, tuy rằng dáng vẻ như không thêm để ý nhưng vẫn nhận thấy cậu đang nhẹ nhàng thở ra.

Cơ thể “Ngụy Tích” không ngừng run rẩy, từ sương mù ngưng tụ thành hình thể, khi thì tán loạn khi thì tụ lại, biến hóa không ngừng, Ngụy Ninh ở cạnh xem mà tim đập thình thịch, không biết vì sao anh lại có cảm giác như vừa rồi hồn phách cậu trôi vô định.

Anh đến cạnh Từ Lão Tam: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy? Ngụy Tích bị làm sao thế?”

Đến nhìn Từ Lão Tam cũng không nhìn anh một cái, ánh mắt vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào “Ngụy Tích”: “Cậu ta đang là “quý dậy sớm”.”. Ông phất phất tay ý nói Ngụy Ninh không cần hỏi, rồi ông sẽ giải thích: “ “Quý dậy sớm” cũng có thể nói là quý phát điên, có đọc tiểu thuyết võ hiệp bao giờ không?” Ông hỏi Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh gật đầu: “Có đọc.”

Từ Lão Tam nói tiếp: “Giống cao thủ võ lâm đang luyện công thì bị tẩu hỏa nhập ma trong truyện ấy, nhưng mà “quý dậy sớm” còn đáng sợ hơn nhiều, một khi nó phát tác mà quý không giữ được tâm trí thì sẽ gặp người liền tấn công...” dường như Từ Lão Tam nghĩ đến cái gì, sắc mặt lại càng khó coi.

Ngụy Ninh nghe mà giật thót: “Sao đột nhiên Ngụy Ninh lại bị “quý dậy sớm”? Vừa rồi vẫn tốt mà.”

Từ Lão Tam lắc đầu: “Ta cũng không biết, chuyện này ta mới thấy một lần, đó cũng là một lần nguy hiểm vạn phần, phải đổi bằng mạng sống một người bạn của ta mới thu được con quý đang phát tác ấy. Không ai biết nguyên nhân gây nên “quý dậy sớm”, chúng ta không phải quý không biết được, có lẽ do bị trận pháp ở khu nhà xưởng này ảnh hưởng cũng nên. Tóm lại chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, nếu không làm tốt... sợ là phải liều cái mạng già này.”

Từ Lão Tam lấy vài thứ từ cái bọc trên lưng của ông, một thứ rồi lại một thứ, tất cả đều là bùa và pháp khí.

Ngụy Ninh biết là Từ Lão Tam đang chuẩn bị, nếu “Ngụy Tích” phát tác thì chỉ có thể liều chết mà đánh một trận, nhưng mà, nhưng mà...

Ngụy Ninh rỗi rảnh, anh nghĩ tới “Ngụy Tích” luôn ở cùng mình ngày đêm không rời, cảm thấy dù thế nào cũng không thể nhìn “Ngụy Tích” biến thành một ác hồn thần trí không rõ, thiện ác không phân.

Thừa dịp Từ Lão Tam bày trận không rảnh chú ý đến mình, anh từng bước từng bước lại gần “Ngụy Tích”, anh không biết mình có thể làm gì, cũng biết anh không có pháp thuật căn bản không thể giúp được gì. Nhưng có lẽ dựa vào trực giác anh biết mình có thể làm một thứ gì đó, cũng có thể làm được gì đó.

Càng đến gần mới thấy có một phần sương mù biến thành băng, bao xung quanh một đám sương mù nồng đậm không ngừng xoay tròn ở giữa. Ngụy Ninh vươn tay ra liền cảm thấy như bị đông lạnh, nhưng anh không lùi lại mà vẫn kiên trì vươn tay về phía trước, nhẹ giọng hô: “Ngụy Tích, A Tích, không cần phải sợ, không phải chỉ là “quý dậy sớm” thôi sao, so với những chuyện trước kia có là gì. Cậu sẽ không sao đâu, nếu cậu biến thành ác hồn Ngụy Tam Thẩm sẽ rất đau lòng, anh cũng...”

Đám sương mù ấy cuốn cả Ngụy Ninh vào trong.

Băng chạm vào người, Ngụy Ninh lạnh đến run rẩy, môi xanh tím nhưng đầu óc anh lại chưa bao giờ thanh tỉnh như bây giờ. Tất cả ký ức bị chôn dấu đều theo đó đi ra, thế nên Ngụy Ninh nhớ lại cảnh tượng mà anh đã quên mất kia.

Cái bóng trắng kia một lần rồi lại một lần đẩy cậu thiếu niên vào sông âm, toàn thân cậu chìm dưới dòng nước lạnh không ngừng nhìn về phía anh cầu cứu. Cậu thiếu niên từng rất nhiều lần ngồi trước cửa sổ dõi theo anh, ánh mắt vẫn luôn nhìn anh chưa từng rời đi.

Ngụy Ninh cảm thấy trái tim nhói một cái đau đớn, khoeo mắt có chất lỏng không biết là gì chảy ra, rơi vào trong sương mù biến thành băng, băng đá lại cứ như sông băng gặp xuân tới mà tan ra thành nước, rồi lại hóa thành sương mù.

Sương mù xám trắng bay lên, quay cuồng, bao bọc lấy Ngụy Ninh, gió âm thổi bừa bãi, trong khu nhà xưởng toàn là nước đóng thành băng.

Ngụy Ninh mặc cho chỗ sương mù ấy không ngừng xuyên qua cơ thể mình, tuy rằng koong thoải mái, cứ như bị nước đá dội vào người, thỉnh thoảng lại rùng mình một cái; nhưng anh có thể cảm giác được chỗ sương mù này không có ý xấu, thậm chí sương mù xuyên qua cơ thể anh càng ngày càng ít.

Ngụy Ninh nghe thấy Từ Lão Tam gọi anh nhưng anh không sao trả lời.

Dần dần Ngụy Ninh cảm giác được chỗ sương mù ấy không di động không có mục đích nữa mà bắt đầu hướng về một vị trí trung tâm, vị trí kia ngày càng rõ ràng. Cùng lúc đó, tầm mắt bị sương mù che lấp giờ cũng thấy rõ ràng hơn.

Từ Lão Tam vẫn đứng ở đó, vì hành động đột ngột của Ngụy Ninh mà ông giậm chân.

Mà lúc này đột nhiên lại nảy sinh dị biến, Ngụy Ninh cùng Từ Lão Tam đều trợn mắt há mồm, bọn họ thấy từ bốn phương tám hướng, dưới mặt đất, trên tường, trên nóc nhà đều là sương mù dày đặc, trước kia sương mù như tơ như lũ mà giờ lại có hình cánh tay người.

Không biết chỗ sương mù kia từ đâu tới mà lại cũng chui vào giữa khu nhà xưởng, vì thế đám sương mù cứ như một quả cầu tuyết càng ngày càng to, nó đẩy Ngụy Ninh ra khỏi vòng sương mù.

Ngụy Ninh bị một lực lượng đẩy mạnh xuống đất.

Anh chống tay, không đứng dậy mà ngồi trên mặt đất, ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mặt.

Đám sương mù dày đặc kia không ngừng dẫm mãi xâm nhập, nếu tiếp tục như vậy Ngụy Ninh không biết tất cả âm khí, sát khí hoặc sương mù của thành phố B có bị kéo hết đến đây hay không. Đột nhiên Ngụy Ninh bị Từ Lão Tam kéo dậy.

Từ Lão Tam bình tĩnh: “Trước tránh ra một chút đi.”

Ông và Ngụy Ninh đi tới trước cửa khu nhà xưởng nhìn vào bên trong.

Dị biến vẫn tiếp tục, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, Ngụy Ninh sốt ruột mà nắm chặt tay, anh không biết sao mình lại sốt ruột vậy nữa: “Từ sư phụ, rốt cuộc bên trong xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên lại có nhiều sương mù như vậy?”

Từ Lão Tam không lên tiếng, một lúc sau mới trả lời: “Vì Ngụy Tích chống cự lại “quỷ dậy sớm” nên mới kéo cả chân thân đang ở chỗ cậu ta được mai táng tới đây, sở dĩ nhiều sương mù như vậy vì cả âm khí, sát khí, thậm chí cả địa khí cũng bị kéo tới đây. Xem ra ta coi thường thực lực chân chính của con quỷ này rồi. “ Từ Lão Tam hừ một tiếng

“Không chừng con quý này có thể kháng cự được cũng nên.” Ông đột nhiên nói

Ngụy Ninh nhớ trước kia anh có nghe Từ Lão Tam nói qua “Ngụy Tích” luôn ở bên cạnh anh chỉ là phân thân, mà cái bài vị nhỏ ấy là phân thân của phân thân, vừa nghĩ đến đây anh liền cảm thấy trước ngực lạnh lẽo. Một luồng sương mù xám trắng bay ra từ túi gấm, như tơ như lũ mà dung nhập vào bên trong.

Không biết đã qua bao lâu, bóng tối trôi đi, bầu trời dần sáng hơn.

Từ Lão Tam nhìn sắc trời một lúc đột nhiên nói: “Không được, chúng ta không thể chờ thêm được nữa, chỉ cần trời vừa sáng mà Ngụy Tích còn không áp chế được “quý dậy sớm” thì chắc chắn sẽ bị biến thành ác hồn, đợi đến lúc đó thì không kịp nữa.”

Ông vừa định ra tay thì bị Ngụy Ninh đứng cạnh giữ lại: “Đừng, Từ sư phụ, đừng, ông chờ một chút, chờ thêm một chút.” Trán Ngụy Ninh toàn mồ hôi, xung quanh lạnh lẽo như vậy anh lại không ngừng chảy mồ hôi. “Chắc chắn Ngụy Tích sẽ chống lại được, chắc chắn, chắc chắn, chờ một chút, chờ thêm một chút...” Ngụy Ninh không ngừng lặp lại, tự thì thào.

Từ Lão Tam nhìn anh một cái: “Đúng là nghiệp chướng...”

Ngụy Ninh mờ mịt nhìn ông, anh không hiểu một câu “nghiệp chướng” kia là có ý gì, đột nhiên anh giật mình một cái, nghiệp chướng, thế nào là nghiệp chướng, anh che chở một con quý chẳng lẽ lại không phải nghiệp chướng? Từ Lão Tam nói không sai, là nghiệp chướng, là nghiệp chướng, chắc là kiếp trước anh làm nhiều chuyện thiếu đạo đức nên kiếp này mới có tâm tình này với quý.

Ngụy Ninh vừa khóc vừa cười, miệng hơi nhếch lên nhưng chỉ phát ra tiếng ầm ịch, nước mắt không ngừng chảy.

Từ Lão Tam nhìn anh, thở dài: “Tùy mệnh đi.”

Ngụy Ninh không nói gì.

Cuối cùng không hề có sương mù từ ngoài bay vào nữa, sương mù dày đặc trong nhà xưởng hợp thành một khối, dần chuyển động, sương mù ở bên trong cứ như biển mây, mây che sương mù, dần dần sương mù chậm rãi hóa thành một người.

“Ngụy Tích” đứng giữa không trung cứ như một người sống, chỉ là toàn thân cao thấp tỏa ra ánh sáng như ngọc, ánh sáng đó tản dần, cậu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thật lâu sau mới lại mở ra.

Ngụy Ninh đứng ở trước cửa vẫn luôn nhìn cậu.

Ánh mắt hai người giao nhau, một ánh mắt trước sau vẫn luôn kiên định, một ánh mắt mang chút đau lòng cùng nhẫn nhịn. Ngụy Ninh nhìn cậu một lúc mới dè dặt nhìn sang chỗ khác, mà lúc này “Ngụy Tích” ở giữa không trung bước một bước, chớp mắt đã xuất hiện ngay cạnh Ngụy Ninh.

Cậu nắm tay Ngụy Ninh: “Anh làm sao thế?”

Ngụy Ninh kiềm nén cảm giác đau đớn trên tay: “Không sao, chỉ bị mấy cái xác chết cào vài phát.”

“Ngụy Tích” vén tay áo anh lên, thấy trên cánh tay rần chắc có vài vết cào, lại còn rỉ ra chút máu đen tanh hôi, cậu vươn tay hút một phần khí đen từ miệng vết thương, mà chỗ vốn đang chảy máu cũng chỉ còn một mảng hồng hồng.

“Ngụy Tích” buông tay anh: “Thì khí bị em lấy ra rồi, không sao nữa đâu.”

Không biết dây thần kinh nào của Ngụy Ninh có vấn đề đột nhiên lại thốt ra một câu: “Cảm ơn.”

“Ngụy Tích” kỳ quái liếc anh một cái, Ngụy Ninh có chút không được tự nhiên vội quay đầu đi. Anh cảm thấy chỗ bị bàn tay lạnh lẽo của “Ngụy Tích” chạm vào nóng cứ như hỏa thiêu, anh vội giật tay “Ngụy Tích” ra đi sang bên cạnh hai bước thì cảm xúc đang dâng trào trong lòng mới lắng xuống một chút.

“Ngụy Tích” còn muốn nói gì, Từ Lão Tam ở cạnh đã cắt ngang: “Tiếc là để Đinh Mậu Thục chạy mất, aii.”

“Ngụy Tích” vẫn dõi theo Ngụy Ninh, không chú ý mà đáp lại: “Ừ, lúc đuổi theo tôi đột nhiên cảm thấy cơ thể có vấn đề liền quay lại luôn.”

Ngụy Ninh đột nhiên nói: “Ngụy Tích, cậu mang thân thể ở thôn Ngụy đến cả đây, sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Ngụy Tích” lắc đầu: “Sắp tới phải về thôn Ngụy một lần, em không thể rời chỗ đó quá lâu.”

Từ Lão Tam ở bên cạnh nhìn cờ chiêu hồn, đột nhiên vỗ đầu, hô lên: “Không được, không được, ta nhất định phải thử lại một lần, mới tìm được lão Nhị, lão Đại còn chưa tìm được. Nếu có thể tìm thấy lão Nhị thì khẳng định có thể tìm thấy lão Đại, không lý nào chỉ có một người.” Còn chưa nói xong ông lại bắt đầu bày bố “phó trận.”

Ngụy Ninh hoảng sợ, vừa rời chính “phó trận” suýt chút nữa lấy mạng hai người bọn họ, còn làm nữa sao? Không phải muốn tìm đường chết chứ?

“Ông còn làm nữa? Không muốn sống nữa sao?”

Từ Lão Tam lẩm bẩm, râu mép vênh lên: “Thằng nhóc như cậu thì biết cái gì? Chẳng lẽ ta là loại ăn quả đắng một lần còn chịu thiệt lần hai sao?”

Tên Đinh Mậu Thụkia hãm hại ta một lần, ta nhớ rõ các bước, sửa “phó trận” này một chút là được rồi.”

Thấy ông có vẻ nắm chắc như vậy Ngụy Ninh cũng không ngăn cản, nhưng mà anh nghe thấy “Ngụy Tích” nhẹ giọng nói một câu: “Vô dụng.”.

Ngụy Ninh lập tức nhìn cậu bằng vẻ nghi vấn, chợt nghe thấy giọng nói lạnh như băng của “Ngụy Tích” vang lên trong đầu: “Nơi này không có bất kỳ tà hồn nào khác.”

Ngụy Ninh trầm mặc không nói, cũng quyết định không kể lại cho Từ Lão Tam.

Có một số việc nhất định bản thân phải trải qua mới có thể tiếp thu sự thật.

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Về Thôn

Đúng như “Ngụy Tích” đã nói, giờ Từ lão tam không gọi ra cái gì cả.

Ông vẫn không bỏ cuộc, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Thử lại một lần, thử lại một lần, không lý nào lại thế.” Nói xong ông bắt đầu khởi động trận pháp, nhưng mà vẫn không có kỳ tích xảy ra, trận pháp phát động nhưng không có quý hồn xuất hiện...

Từ lão tam còn định thử lại lần nữa nhưng Ngụy Ninh đứng cạnh không nhìn nổi nữa liền bước đến giật lấy mấy tấm thẻ gỗ trong tay ông: “Ông đừng thử nữa... vừa rồi “Ngụy Tích” cũng nói không nhìn thấy bất cứ tàn hồn nào ở chỗ này...”

Ngụy Ninh mới nói một nửa Từ lão tam liền nhảy dựng lên, nổi giận mà cắt ngang lời anh: “Ông đây không tin, ông đây không tin không tìm được. Vừa rồi cậu ta không tìm được quý hồn, giờ nói thế, có thể tin sao? Có thể tin sao? Đương nhiên không thể tin!”

Nghe ông nói vậy Ngụy Ninh cũng bực mình, anh vứt mấy tấm thẻ gỗ sang một bên: “Ông không lại dáng vẻ mình xem hiện tại trông ông như thế nào, chẳng lẽ thật sự chết ở đây ông mới chấp nhận việc không thể tìm thấy hồn phách đại đồ đệ của ông sao?”

Sắc mặt Từ lão tam trắng bệch, khoe miệng run run, cơ thể nghiêng ngả dường như sắp ngã xuống.

Cả đêm ông dùng nhiều phép thuật như vậy, vừa rồi lại liên tục khởi động “phó trận”; thể lực, tinh lực cùng pháp lực đều bị tổn hại lớn, tuổi ông cũng đã cao, nếu cứ để kệ mà làm tiếp phỏng chừng Từ lão tam sẽ chết bất

đắc kỳ tử ở trong này. Thế nên mặc kệ thế nào anh cũng không thể để Từ lão tam tiếp tục làm nữa.

Từ lão tam chỉ tay về phía Ngụy Ninh, tức giận đến phát run: “Cái thằng này, cái thằng này, ai cho mi quản việc của ta, ta thích làm gì thì làm đó, sống hay chết, bất cứ giá nào...”

Ngụy Ninh nghe đến đấy cũng bị kích động: “Ông mặc kệ sống chết của bản thân vậy ai cứu nhị đồ đệ của ông đây? Thù của bọn họ ai trả? Ông ngược lại thì thoải mái rồi, một câu bất cứ giá nào liền vứt bỏ tất cả mọi thứ.”

Ngụy Ninh cố tình nói mọi việc nghiêm trọng hơn, Từ lão tam nghe vậy ngây người một lúc, sau đó không còn nóng máu như ban nãy nữa, hai vai thông xuống, râu mép cũng thẳng ra, nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta còn việc phải làm.”

Trong lòng Ngụy Ninh nhẹ nhàng thở ra, chỉ sợ ông vẫn u mê, may mà đã nghĩ thông.

Sau đó là một hồi rối loạn, mấy người Ngụy Ninh thu thập mọi thứ xong liền rời khỏi khu nhà xưởng bỏ hoang, Từ lão tam lấy chiếc di động Nokia cũ của mình ra gọi điện báo nguy, gọi xong liền lấy sim điện thoại bẻ rồi tùy tiện vứt ở ven đường. Còn Ngụy Ninh thì dùng điện thoại di động của mình gọi cho Phương Chí, kể lại tình hình đại khái.

Cảnh sát tới rất nhanh, không lâu sau đã xuất hiện ở cạnh khu nhà xưởng, Ngụy Ninh cùng Từ lão tam còn chưa đi xa nên nghe thấy tiếng còi cảnh sát vang vọng trong không khí, chó mèo đều bị đánh thức, nhất thời chỉ nghe thấy tiếng chó sủa không dứt.

Mà trong khu nhà xưởng bỏ hoang, chỉ có một con quạ màu đen tượng trưng cho điềm xấu kêu quác rồi bay lên.

Ngụy Ninh đưa Từ lão tam đến căn nhà phía Bắc ở phố Phúc Thọ, nhìn ông bước vào cửa hàng hương nến tiền giấy của Tiểu lão đầu mới xoay người về nhà.

Lúc này trời đã sắp sáng, màu trắng dần đẩy lùi màu đen, thành phố bắt đầu có vẻ huyền ảo như thường nhật, đi qua bồn hoa còn ngửi thấy mùi bùn đất cùng hương hoa khiến tinh thần mệt mỏi của Ngụy Ninh phấn chấn hơn một chút.

Bên cạnh có người, như hình với bóng.

“Ngụy Tích” không ẩn thân mà đi cạnh anh, không nhanh không chậm, vẻ mặt nhàn nhã đáng tự tại, dường như sự sống chết chỉ như một gốc cỏ dại ven đường, đi qua là được, đến liếc mắt nhìn lại một cái cũng không tiếc công.

Ngụy Ninh về nhà, chẳng nói câu nào mà trèo lên giường ngủ một giấc,

Anh cảm giác mình đã ngủ một ngày một đêm, đến sáng ngày thứ hai, lúc Ngụy Ninh tỉnh lại anh nhìn thời gian ghi trên điện thoại, vẻ mặt không dám tin, đúng là phá kỷ lục, ngủ một giấc mà dài đến vậy, cho dù trước đó cả đêm không ngủ nhưng cũng không đến mức thế này chứ...

May mà đây là cuối tuần, Ngụy Ninh không sao hiểu được, anh vò tóc, leo xuống khỏi giường.

Lúc cúi đầu anh mới phát hiện có chỗ không đúng, áo ngủ mặc trên người không biết cởi ra từ khi nào, nửa người trên trần trụi, những chỗ bị máy xác chết cào rách đều được bôi thuốc, miệng vết thương đã khép lại, còn được băng bó, cái này không nghĩ cũng biết là ai làm.

Phần lớn vết thương đều ở nửa người trên, nhưng cũng có vài cái ở nửa người dưới.

Ngụy Ninh kéo chăn ra, không ngoài dự kiến quần ngủ của anh cũng bị “Ngụy Tích” cởi ra, hai vết thương trên đùi đều được băng bó, nhưng mà khi Ngụy Ninh nhìn thấy dấu vết ở trên đùi mình mặt anh trắng bệch.

Anh không phản ứng gì mà chỉ rời giường, ra khỏi phòng ngủ, “Ngụy Tích” vẫn ở vị trí mọi hôm cậu hay ngồi, đang nghịch máy tính.

“Dậy rồi sao, đêm qua em giúp anh xử lý miệng vết thương, có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?”

Ngụy Ninh lắc lắc đầu: “Khỏe lắm.” Sáng sớm anh tỉnh dậy ngoài trừ việc ngủ quá lâu cơ thể hơi tê thì các mặt khác đều bình thường đến không thể bình thường hơn.

Tay “Ngụy Tích” vẫn luôn gõ bàn phím không ngừng đầu lên, chỉ nói một câu: “Điểm tâm ở trên bàn.”

Rốt cục Ngụy Ninh cũng không nhịn được đứng phía sau trộm nhìn một chút, muốn xem rốt cuộc cậu đang làm gì, không phải là lại định làm ăn với quỷ đấy chứ? Nếu cậu vẫn làm Ngụy Ninh quyết định phải đến tìm Từ lão tam, nhốt cậu vào cờ chiêu hồn đến khi cậu thay đổi ý định mới thôi.

Không đợi Ngụy Ninh đến gần “Ngụy Tích” đã ngừng đầu lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn vào Ngụy Ninh làm anh suýt chút nữa không chịu nổi, đành quay đầu sang chỗ khác. Anh gắng gượng, quyết định không lén lút mà quang minh chính đại bước tới: “Cậu không định làm ăn với quỷ tiếp đấy chứ?”

Lúc hỏi anh nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, quả nhiên lại là trang web kia!

Ngụy Ninh tức giận đến mức cổ họng nghẹn ứ, chỉ vào trang web kia: “Cậu lại làm tiếp!”

“Ngụy Tích” cau mày: “Không phải như anh nghĩ đâu.”

Ngụy Ninh cũng cau mày: “Không phải như anh nghĩ, vậy là gì?”

“Ngụy Tích” có chút không được tự nhiên mà quay đầu không nói gì, Ngụy Ninh thấy dáng vẻ của cậu không bình thường, cảm thấy kỳ quái, lại dịch vào gần một chút, nói: “Rốt cuộc là thế nào? Mau nói.” Đồng thời đánh giá trang web kia.

Trang web kia có thay đổi một chút, trước đây chỉ có một khung tin nhắn, giờ lại có thêm hai khung nữa, Ngụy Ninh nhìn chỗ hiển thị số người đang online, cư nhiên số lượng là 50, Ngụy Ninh lú lười, nếu mà đi bắt quỷ thì bắt được cả đám rồi....

Lúc bọn họ nói chuyện khung chat trên màn hình lại nhảy ra vài tin nhắn mới, “Ngụy Tích” thấy, chưa giải thích với Ngụy Ninh vội mà gõ bàn phím vài cái để trả lời tin nhắn.

Làm xong “Ngụy Tích” mới kéo Ngụy Ninh qua, để anh cũng ngồi lên ghế salon. “Anh xem là biết.”

Cậu duỗi tay gõ vài ký tự, trang web đột nhiên thay đổi, nền đen biến mất, chữ viết cũng hiện ra, hơn nữa thứ hiển thị cũng không phải văn bản người sống đọc không hiểu mà là chữ phổ thông. Ngụy Ninh nhìn những dòng kia, thật ra là trao đổi thông tin bình thường. Anh vừa nhìn liền nhận ra nick của “Ngụy Tích”, thật sự quá dễ nhận, hai chữ “Ninh Tích nhìn sao cũng thấy không được tự nhiên.

Trong ngực có dấu hiệu nóng lên.

“Ngụy Tích” hỏi có chuyện gì mà quý làm được không, đám quý ở dưới trả lời rất nhiệt tình, phần lớn là trêu đùa con người, làm việc cho quý khác, thậm chí có cái là phù phép người làm tiểu quý. Trong đấy chỉ có một đáp án Ngụy Ninh cảm thấy có chút gọi là bình thường là có một con quỷ nói có

thể viết tiểu thuyết online, còn nói luôn cả nick viết truyện của mình. Vừa có trả lời này ngay phía dưới đã có một con quỷ nói tôi xem truyện cậu viết rồi nhé, lúc làm người không quen nhau, không ngờ thành quỷ lại có duyên gặp lại.

Ngụy Ninh nhìn mà mặt đen sì, vẻ mặt “Ngụy Tích” có chút bối rối: “Em muốn tìm việc khác làm liền đi hỏi bọn họ... nhưng mà cũng không quá quan tâm, anh đừng lo lắng, em sẽ tìm tiếp, chờ em tìm được, học được thì anh có thể thoải mái hơn một chút.”

Trong lòng Ngụy Ninh chấn động, nửa ngày vẫn không nói chuyện, qua một hồi lâu mới cười, nói với “Ngụy Tích”: “Cậu không cần như vậy, cứ như bây giờ đã là rất tốt rồi, không cần làm việc này...”

Lúc nói chuyện “Ngụy Tích” vẫn luôn nhìn anh, Ngụy Ninh nói câu kia xong thì không nói được gì nữa, trong lòng chợt dạ như mình đã cái gì có lỗi với “Ngụy Tích”. Thật sự là vậy, giờ trong lòng anh đều tự âm thầm nói xin lỗi cậu.

Thật xin lỗi tấm lòng của cậu, cũng... xin lỗi chính mình, nhưng mà con người sống trên đời sẽ luôn phải xin lỗi một số việc, phải xin lỗi một người, tuy gặp được nhau nhưng không thể ở bên nhau. Một lần rồi lại một lần Ngụy Ninh tự nói với mình như vậy, anh không phụ lòng cậu thì lại có lỗi với người khác, hai bên là “Ngụy Tích” và má Ngụy. Ngụy Ninh không còn sự lựa chọn khác.

“Ngụy Tích” không nói gì, cậu vươn tay vuốt ve mặt Ngụy Ninh.

Cảm giác lạnh lẽo, bàn tay lạnh như băng, Ngụy Ninh thở dài, đẩy tay cậu ra, đi về phía bàn ăn.

Lúc này Ngụy Ninh nghe thấy tin tức buổi sớm nói lại chuyện tối qua, màn hình chiếu đến khu nhà xưởng bỏ hoang kia, cỏ mọc thành bụi, cây cối rậm rạp, quạ bay tán loạn, trong thê lương có chút xơ xác tiêu điều. Phóng

viên đang phỏng vấn theo bản năng hạ thấp giọng xuống, trong nhà xưởng là một mảng hỗn độn, màn hình lóa một cái lại quay về phòng thu.

“Vừa rồi chính là hiện trường vụ án, cảnh sát đã tìm thấy ba xác chết khác ở đó, giải cứu một người bị hại. Phạm nhân gây án là hai anh em, trong đó có một người đã chết, người khác đang lẩn trốn...” Người dẫn chương trình vẫn tiếp tục tỉ mỉ tường thuật lại vụ án, Ngụy Ninh không còn hứng thú nghe tiếp nữa.

Đinh Mậu Thụ giờ như chó nhà có tang, hẳn là sẽ không tiếp tục giết người, lại nói, Từ lão tam sẽ theo dõi hẳn.

Trên đường về Từ lão tam có nói với Ngụy Ninh ông có cách dùng “phó trận” để phá trận pháp tại khu nhà xưởng kia, thật ra căn bản không cần “Thất sát cục”, dùng “Thất sát cục” là vì Đinh Mậu Thụ muốn theo tà đạo mà mau chóng khôi phục lại địa khí ở khu nhà xưởng ấy. Hẳn ta không muốn chờ 10, 20 năm đến khi mảnh đất kia tăng giá tăng giá, cũng không muốn tốn sức đi tìm cách phá trận pháp ấy.

Ngay lúc Ngụy Ninh tắt tivi định ra ngoài đi dạo một vòng, anh phát hiện không biết từ đâu mà lại thổi tới một luồng gió âm, lạnh đến mức anh rùng mình, loại cảm giác quen thuộc này khiến anh lập tức gọi: “A Tích.”

Nhưng lúc này ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ “Cốc... cốc... cốc...”

Tiếng gõ cửa nặng nề không giống như gõ vào cửa mà là gõ vào trái tim anh, “Ngụy Tích” đờ vai Ngụy Ninh lại, lắc đầu với anh ý bảo anh không cần lo lắng, sau đó, tay cậu động nhẹ một cái cửa đã tự mở ra.

Nữ quỷ váy dài bước vào, bảy lỗ thủng trên người không ngừng chảy máu, đây chính là cô gái Chu Mai bị giết. Cô đến bàn trà, nhìn “Ngụy Tích” một cái, sau đó lấy lại bọc giấy vẫn luôn nằm ở bàn trà.

Máu loãng chảy xuống từ cánh tay cô, tích lại ở bọc giấy, cô đặt bọc giấy lại, cơ thể dần dần biến mất trong không khí. Ngụ Ninh thấy khóe mắt cô chảy xuống vài giọt huyết lệ, miệng khép mở, dường như muốn nói “Cám ơn.”

Chu Mai đi rồi chỉ để lại bọc giấy kia, vốn Ngụ Ninh muốn lập tức vứt nó đi nhưng không nén được lòng hiếu kì với vật ở bên trong bọc, thù lao của quý là gì vậy. Ngụ Ninh muốn biết, cuối cùng quay đầu sang nói với “Ngụ Tích”: “Ngụ Tích, bên trong là gì vậy?”

“Ngụ Tích” nhẹ nhàng nhìn anh một cái, mặt Ngụ Ninh đỏ lên, anh không dám tự mở bọc giấy ấy ra, nhưng mà nào có người bình thường nào dám mở đồ của quý chứ, không sợ rước họa vào thân sao? Để chuyện này cho “Ngụ Tích” làm không phải là vừa vặn sao.

Ngụ Ninh nghĩ như vậy lập tức thấy bình thường hơn.

“Ngụ Tích” mở bọc giấy kia ra, Ngụ Ninh hít một ngụm khí lạnh, cư nhiên là mấy cọc tiền, tính sơ sơ cũng đến mấy vạn. Khó trách “Ngụ Tích” muốn làm chuyện này, thì ra thù lao cao như vậy, Ngụ Ninh nghĩ thầm, nhưng là tiền của quý không dễ kiếm, không làm vẫn chắc hơn.

Hai người ở nhà quay ra quay vào hết buổi sáng, đến trưa Ngụ Ninh nhện không nổi bèn gọi điện cho mấy người Yến Hoa, lâu rồi không ăn một bữa cơm, nói buổi tối gặp mặt một chút, Yến Hoa còn nói sẽ dẫn bạn gái tới.

Ngụ Ninh chế nhạo hằn: “Thằng nhóc này lại chọc vào ổ hoa đào rồi, không nhớ bài học lần trước hở.”

Ở đầu dây bên kia Yến Hoa hô: “Tao nào dám, đây là con gái của bạn của ông già nhà tao, ông nói tao mà dám làm gì linh tinh ông đành xin lỗi Lưu Thiến mà đánh gãy chân tao.”

Đầu dây bên này Ngụy Ninh sung sướng khi người gặp họa, hai người nói một trận rồi cúp điện thoại, tâm tình Ngụy Ninh tốt lên không ít.

Vừa cúp xong di động lại vang lên.

Ngụy Ninh không thấy tên người nên cứ vậy nghe máy, tiếp điện thoại rồi hơn nửa ngày mà bên kia không nói câu nào, Ngụy Ninh “Alo” vài tiếng đột nhiên im lặng, anh nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến tiếng khóc của phụ nữ, một giọng nói quen thuộc.

Ngụy Ninh nhìn lại di động, là Ngô Mỹ Phương gọi.

Chờ cô khóc một lúc, Ngụy Ninh hít một hơi: “Đừng khóc, khóc nữa mắt sẽ sưng lên, đến chó ven đường cũng không thèm nhìn em đâu.”

Trước đây bọn họ thường vui đùa như vậy, Ngô Mỹ Phương nghe xong thì vừa khóc vừa cười: “Ngụy Ninh, không phải anh đang chê cười em đấy chứ.”

Ngụy Ninh nói: “Không đâu, có gì đáng cười đâu chứ.”

Ngô Mỹ Phương thì thào: “Ngụy Ninh, anh nói xem có phải do em làm chuyện có lỗi với anh nên ông trời mới bắt em chịu quả báo?”

Ngụy Ninh lập tức nói: “Đương nhiên không phải, em không làm gì có lỗi với anh cả, là anh có lỗi với em, anh không thể cho em thứ em muốn, anh biết trong lòng em cũng khổ sở...”

Ngô Mỹ Phương lại khóc rống lên: “Anh đừng an ủi em, đừng an ủi em.”

Ngụy Ninh thở dài: “Đừng khóc nữa, sau này tìm một người tốt để gả.”

Ngô Mỹ Phương thút thít nói: “Vậy còn anh, anh thì sao?”

Ngụy Ninh cười khở, nhìn vào con quý ở đối diện vẫn nhìn anh chăm chăm kia: “Chúng ta không duyên phận, anh không phải một nửa của em. Tiểu Mỹ, sau này phải sống thật tốt, em nghỉ ngơi đi, anh cúp máy.”

Nói xong không đợi Ngô Mỹ Phương đáp lại mà trực tiếp cúp máy luôn, sau đó còn tắt nguồn.

Ngụy Ninh vút di động lên bàn trà, tay chống lên trán, cảm thấy có chút mệt mỏi.

Thật ra Ngô Mỹ Phương chia tay với anh là đúng, nếu cô không chia tay anh sẽ không gặp Đinh Mậu Thụ, không gặp hẳn ta sẽ không phá được sự nguyên rủa của trận pháp trên người cô, như vậy cũng không được sống lâu hơn. Nhân sinh như một hồi gặp gỡ, họa phúc khôn lường, thật ra số cô có thể nói là tốt.

Lúc này Ngụy Ninh cảm thấy có một bàn tay lạnh như băng đặt ở thái dương mình, không ngẩng đầu lên anh cũng biết là ai, anh nghe thấy một giọng nói như băng đá đặt dưới mặt trời: “Đừng đau lòng.”

Thật ra Ngụy Ninh không đau lòng, anh chỉ có chút cảm thán cho tình cảnh này thôi.

Nhưng mà anh cũng chẳng thương cảm lâu vì “Ngụy Tích” đột nhiên nói một câu: “Mai em phải về thôn Ngụy rồi.”

Ngụy Ninh nghe mà giật mình đứng dậy khỏi ghế salon, tay “Ngụy Tích” cũng buông ra, Ngụy Ninh nhìn chăm chăm “Ngụy Tích”, trong lòng sốt ruột không thôi, nếu vậy, anh có thể nghĩ cách thực hiện dự định kia: “Xảy ra chuyện gì vậy? Phải đi bao lâu? Có, có quay lại nữa không?”

Dưới ánh nắng “Ngụy Tích” nhiễm một tầng sáng, càng trở nên xinh đẹp lại càng khiến người mê muội, cậu ngồi trên sofa, cúi đầu, nhìn Ngụy Ninh: “Anh muốn em mau chóng quay lại sao? Nếu anh muốn em sẽ mau

chóng quay về, nếu anh không muốn...” Ngụy Tích tạm dừng một chút, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười: “Nếu anh không muốn, em cũng sẽ sớm quay về.”

Đây không phải là lời tâm tình, nhưng lại hơn hẳn lời tâm tình.

Yết hầu Ngụy Ninh khô khốc, lời muốn nói lại không thể nói ra, hẳn không thể thay mặt được: “Mày xử lý tốt chuyện này đi.” Đột nhiên anh nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt trắng bệch: “Cậu, không phải là lại bị mấy cái bóng ấy...”

“Ngụy Tích” rung động: “Không đâu.”

Ngụy Ninh nhẹ nhàng thở phào, nhưng mà vẫn phải bỏ thêm một câu: “Vẫn phải cẩn thận đấy.”

“Ngụy Tích” nhẹ nhàng cười, rõ ràng xung quanh âm lãnh, khí tức quỷ mị, nhưng cười một cái như có gió xuân, cậu trả lời:

“Được!”

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Sai Đường

Trong lòng Ngụy Ninh vẫn cứ không yên, từ hôm “Ngụy Tích” đi, anh tan làm không về nhà ngay mà đến phố Phúc Thọ, tìm Từ Lão Tam vẫn đang ở đó, nói chuyện hơn nửa ngày mới lấy được thứ bản thân muốn.

Tuy là lúc đưa đồ Từ Lão Tam không tình nguyện chút nào, miệng không ngừng nói: “Cậu đừng có dùng cái này với cậu ta, cậu ta không dễ xử như vậy đâu, vợ vẫn trộm gà không được còn mất năm gạo, đến lúc đó đừng có lôi ta vào... Ta không muốn dính vào chuyện của mấy cậu đâu.”

Ngụy Ninh nghe vậy trong lòng không rõ là cảm giác gì, anh nhìn Từ Lão Tam: “Ông luôn là cao nhân mà...”

Làm ơn bảo trì phong thái của một cao nhân có được không? Thiếu chút nữa Ngụy Ninh trở mặt xem thường.

Từ Lão Tam khà khà cười hai tiếng: “Đúng là ta là cao nhân, nhưng ta không phải cao nhân đầu óc có vấn đề.”

Ngụy Ninh không phản đối, lấy đồ rồi quay về.

“Ngụy Tích” nói lâu nhất cậu phải đi một tháng, ngắn nhất cũng phải sáu bảy ngày mới quay về. Ngụy Ninh lo lắng, vờ như vô tình nói có thể để lại một phân thân ở trong cái bài vị nhỏ kia được không. “Ngụy Tích” nhìn anh một cái rồi lắc đầu, nói bây giờ không được. Ngụy Ninh lại hỏi tiếp tại sao. “Ngụy Tích” liền đổi đề tài khiến Ngụy Ninh không thể tiếp tục hỏi nữa.

Rốt cục Ngụy Ninh vẫn không yên lòng, gọi điện cho Ngụy Thời: “A Thời, hôm nay trong thôn Ngụy không xảy ra chuyện gì chứ?”

Ngụy Thời dường như ra ngoài khám bệnh giờ đang trên đường về, vừa đi vừa trả lời anh: “Tất cả đều bình thường, sao đột nhiên anh lại hỏi vậy?”

Ngụy Ninh cũng không nói dối việc của “Ngụy Tích”: “Ngụy Tích về thôn Ngụy.”

Giữa anh và Ngụy Thời dường như không có gì giấu nhau. Trước đây Ngụy Thời không nói cho anh biết việc hãn nuôi một tên quỷ nhỏ, nhưng cũng vì khi đó Ngụy Ninh không có kiên nhẫn nghe mấy chuyện quái dị ma quỷ, hiện tại không cố kỵ nữa nên lúc ở Tiểu Động Thành Ngụy Thời đã tóm lược lại chuyện xảy ra năm đó cho anh nghe.

Ngụy Thời nghe xong “Ah” một tiếng, tỏ vẻ mình đã biết, sau không có phản ứng gì nữa.

Ngược lại với thái độ này của hãn Ngụy Ninh lại cảm thấy kỳ quái: “Thái độ của mày vậy đó hở?”

Ở đầu dây bên kia Ngụy Thời ập úng, thờ hốt hốt: “Ngụy Tích không phải là quỷ anh nuôi sao?”

Ngụy Ninh lập tức phủ nhận: “Anh không nuôi cậu ta.”

Ngụy Thời thuận theo anh: “Được, coi như anh không nuôi, anh Ninh à, rốt cuộc anh đang lo lắng cái gì vậy?”

Ngụy Ninh ghen lời, sao anh có thể nói là anh không lo lắng cái gì mà là lo cho “Ngụy Tích” chứ: “Anh lo gì đâu, chỉ sợ có chuyện không may thôi, trước kia...” Ngụy Ninh vốn định kể chuyện vừa xảy ra cho hãn nghe nhưng lại không nói lên lời: “Mày để ý giúp anh, dù sao mày cũng biết chuyện xảy ra trước kia.”

Ngụy Thời là người duy nhất biết chuyện anh mang Ngụy Tích ra ngoài chơi, kết cục xảy ra chuyện.

Hai người còn nói vài câu rồi Ngụy Ninh mới cúp điện thoại.

Hôm sau Ngụy Ninh bắt đầu tìm phòng trọ ở gần công ty, Sa Thành không phải nơi phồn hoa nhất ở thành phố B, thế nên phòng ở khá là thoải mái. Sau khi xem nhiều chỗ, Ngụy Ninh chọn tầng ngầm của một tòa nhà cũ, trên khung cửa không có cửa sổ, không thông gió không thoáng khí, mặt đất ẩm ướt tỏa ra mùi ẩm mốc. Nếu ở chỗ này trong thời gian dài sợ là người khỏe cũng ngã bệnh.

Nhưng Ngụy Ninh chỉ muốn chọn một chỗ làm việc, tiện nghi và bí mật là được, các cái khác không cần thiết.

Một phát anh trả tiền thuê nửa năm, hết một ngàn rưỡi, đợi chủ nhà đi rồi anh mới bật đèn lên, ngọn đèn mở ảo được nối dây từ trên trần nhà thả xuống, giờ trong thành phố số nhà lắp đèn kiểu này không còn nhiều. Trong phòng có một cái giường, một cái bàn mục, băng ghế kiểu thời xưa.

Đầu tiên Ngụy Ninh quét dọn căn phòng một lần, căn phòng này lâu rồi không có người ở sợ là có âm khí gì đó nên anh dùng nước gạo để lau. Sau đó anh làm theo những gì Từ Lão Tam dạy, dán vài lá bùa lên khung cửa, rồi thì kéo chiếc giường đang để sát tường ra giữa phòng, sau đó lấy ngũ cốc được ngâm trong máu gà để qua đêm rắc ở góc tường. Kế tiếp anh đặt tượng thần Chung Quỳ trong phòng, phía trước để một bát gạo, cắm thêm ba cây hương.

Làm xong mọi thứ Ngụy Ninh đứng nhìn căn phòng đã được thay đổi chút ít.

Mặt đất vẫn ướt sũng, nước gạo vẫn chưa khô khiến Ngụy Ninh cảm thấy có chút không thoải mái, có lẽ vì đây là tầng ngầm nên luôn có chút gì

đó lạnh lẽo và yên ắng. Anh nhíu mày, lấy ra một thứ trong như la bàn mà Từ Lão Tam cho, kim chỉ rất ổn định không hề hỗn loạn.

Theo lời Từ Lão Tam nói cái này dùng để dò xét âm khí xung quanh, người không có pháp thuật cũng dùng được.

Sau vụ gặp quỷ kia Ngụy Ninh nghĩ mình cũng phải học chút ít pháp thuật gì đó mới được, không nói tới chém yêu trừ quỷ nhưng ít nhất có gặp thứ gì không sạch sẽ thì cũng thoát thân được. Nhưng sau khi gặp Phương Chí, nghe hắn nói chuyện thì anh bỏ luôn ý định này.

Pháp thuật không phải muốn học là được, ví dụ như người có bát tự như Ngụy Ninh càng học sẽ càng hấp dẫn quỷ, nhiều pháp thuật để trừ tà trừ yêu nên yêu cầu người học phải có bát tự khắc quỷ mới được. Hai là sau khi học pháp thuật thì cả đời đừng nghĩ có thể thật sự thoát khỏi chuyện này, Phương Chí đã là dạng khá rồi, nói rửa tay gác kiếm nhưng tỉ lệ gặp những thứ kia vẫn lớn hơn so với người bình thường, có lẽ là vì có thể nhìn thấy, có thể cảm giác được nên đặc biệt dễ dàng trêu chọc chúng.

Những thứ kia cũng có thể nhận ra người, trong cả đám người chúng có thể chọn chính xác người có cảm ứng với chúng nó.

Cho nên có thể thấy quỷ thì mỗi ngày đều bị dọa suýt tiếu ra quần, không thể thấy quỷ thì đời này bình yên vô sự. Giống Ngụy Ninh vậy, thật ra có thể an bình sống qua ngày, chỉ cần hồn phách anh trụ vững và âm khí trên người không quá nặng.

Ngụy Ninh nghe mà liên tục cười khổ, hồn phách trụ vững sao, Ngụy Thời từng nghĩ cách giúp anh rồi, chỉ cần mang theo an tức hương là được, sau còn có thêm cả dương mộc nữa, một thời gian sau một hồn một phách kia sẽ hòa hợp với các hồn phách khác; còn chuyện kia, hiện giờ ngày đêm anh ở chung với một con quỷ, âm khí không nặng không được.

Ngụy Ninh thở dài, không nghĩ đến những chuyện không thể nữa.

Ngụy Ninh gỡ chiếc túi gấm trên cổ kia xuống, lấy cái bài vị nhỏ ra, anh lau đi một chút, sau đó lấy ra một lá bùa bọc lấy cái bài vị rồi để lên bàn. Ngụy Ninh lại lấy một sợi tơ hồng từ balo ra, còn có một bọc gạo.

Ngày đó Ngụy Thời có nói với anh chuyện “mẽ chú” anh vẫn luôn ghi nhớ.

Khi quyết định làm chuyện này Ngụy Ninh cũng không quá do dự, anh vẫn luôn tin tưởng rằng quý phải đi đầu thai, làm cô hồn dã quỷ là một chuyện rất khổ sở, để không phải chịu khổ những linh hồn đột tử không thể đầu thai ấy mới tìm người khác chết thay, Ngụy Ninh không muốn “Ngụy Tích” phải sống như vậy.

Sau khi nhớ lại chuyện những cái bóng trắng kia làm với “Ngụy Tích” anh lại càng quyết tâm.

Nhưng chắc chắn “Ngụy Tích” không hiểu được khổ tâm của anh, quý đều có chấp niệm, nếu chấp niệm của “Ngụy Tích” là anh thì anh phải có trách nhiệm hóa giải nó. Nghiệt duyên này vốn không nên tồn tại, giải thoát cho cả hai thì từ nay về sau hai bên đều thoải mái.

Ngụy Ninh trải đệm lên giường, anh ngồi khoanh chân, miệng nhớ kỹ “Địa Tạng Bồ Tát bản nguyện kinh”. Anh tĩnh tâm, chờ khi cảm thấy tâm tĩnh như mặt nước mới bắt đầu niệm mẽ chú, đồng thời vừa thắt nút vừa đếm. Ngụy Thời nói mỗi hôm niệm hai tiếng, qua một năm hai năm mới có thể có tác dụng, Ngụy Ninh nhắm mắt lại, cố để bản thân không nghĩ đến những chuyện không liên quan đến mẽ chú.

Phải thành tâm, phải chân tâm thì “Ngụy Tích” mới có thể được giải thoát.

Nhưng Ngụy Ninh niệm mấy lần phát hiện tâm tình của mình cứ thấp thỏm thì có chút căm tức, vừa rồi khi anh niệm chú mà mắt giật giật, chẳng lẽ mình làm vậy không đúng? Nhưng mà sao lại không đúng? Chẳng lẽ anh

lại thật sự sống chung với quý? Là đàn ông đã là không thể rồi, nói gì đến việc phía trước hai chữ đàn ông còn thêm chữ quý.

Ngụy Ninh cảm thấy suy nghĩ này của mình không được, anh nhất định phải giúp “Ngụy Tích”, không thể càng đẩy cậu vào trong bóng tối, nghĩ đến những cái bóng trắng kia Ngụy Ninh lại rùng mình một cái.

Cũng vì vậy mà cuối cùng anh cũng hoàn toàn tĩnh tâm.

Ngụy Ninh không chú ý tới khi anh niệm chú thì cái bài vị nhỏ bị lá bùa bọc lại kia giật nhẹ một cái.

Bốn ngày như vậy trôi qua, mai chính là ngày “Ngụy Tích” nói cậu có thể trở về, trong lòng Ngụy Ninh có chút khẩn trương, nhưng nghĩ đến việc mình đã chuẩn bị tất cả mọi thứ thì yên tâm hơn một chút. Thật ra mọi chuyện gần như hoàn hảo rồi, anh chỉ sợ “Ngụy Tích” chú ý mấy chuyện vụn vặt, lại nghĩ rằng anh làm thế chỉ đơn thuần vì sợ cậu, muốn thoát khỏi cậu, sau đó cậu lại giận, vậy phiền phức lắm.

Nhưng mà dù có như vậy thì Ngụy Ninh cũng cảm thấy “Ngụy Tích” sẽ không hại anh.

Từ Lão Tam muốn anh phải cẩn thận một chút, quý không nghe giảng đạo lý, chọc giận chúng chúng sẽ lôi xuống dưới, cho dù là “Ngụy Tích” thì cũng như vậy, đừng thấy hiện tại như thế cậu thật sự nghe lời, quý là quý, đừng tự cho là đúng, càng đừng tưởng cậu làm những việc đó nó sẽ hiểu dụng tâm của cậu.

Đối với quý mà nói thì chấp niệm sinh tử luân hồi vô cùng nặng.

Ngụy Ninh trầm mặc, cuối cùng anh chậm rãi nói: “Dù là vậy việc nên làm vẫn phải làm, sau này có xảy ra chuyện gì, hậu quả thế nào cháu cũng nhận.”

Từ Lão Tam chấn động.

Hôm nay, sau khi tan việc Ngụy Ninh lại tới căn phòng ở tầng ngầm trước, sau khi vào cửa liền tháo cái bài vị nhỏ xuống, dùng lá bùa bọc lại. Hiện tại trưa hôm nào anh cũng dành một tiếng ở đây, sau khi tan tầm lại thêm một tiếng nữa, thời gian chia đều như vậy cũng không khiến người khác hoài nghi.

Chuẩn bị tốt rồi Ngụy Ninh lại đọc “Địa Tạng Bồ tát bản nguyện kinh” như thường lệ, sau khi bình tâm tĩnh khí thì anh niệm mẽ chú.

Ở trong tầng ngầm bị không ít mùi ẩm mốc xộc vào mũi, Ngụy Ninh thấy ẩm ướt vô cùng, anh mở mắt ra nhìn căn phòng, trần nhà đã bị ngấm nước loang lổ vết đốm, đốm vàng, đốm đen, còn có đốm mốc.

Dường như Ngụy Ninh có thể cảm thấy ngoài cửa có chút ồn ào không bình thường.

Mặt anh tái nhợt nhưng nhanh chóng trấn định lại, không quan tâm đến tiếng động bên ngoài, dù có cái gì thì chắc chắn chúng cũng không vào được, Ngụy Ninh nhắm mắt lại tiếp tục niệm mẽ chú.

Một giờ, nói nhanh không nhanh, nói chậm không chậm, cứ như vậy mà trôi qua.

Ngụy Ninh di chuyển đôi chân đã tê rần, chờ khôi phục được tri giác mới ra mở cửa, lúc đi ngang qua căn phòng ở tầng một tầng một – chính là phía trên tầng ngầm của anh – cửa từ trong mở ra, trong phòng có một ông lão gầy gò hai mắt toàn ghen, cả gương mặt toàn là tàn nhang, đôi mắt đục ngầu nhìn Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh bị ông nhìn mà trong lòng rét run không nhin được bước đi nhanh hơn, mãi tới khi ra khỏi tòa nhà này mới nhẹ nhàng thở phào, ông lão vừa rồi không giống người sống mà như một cái xác khô. Ngụy Ninh lắc

đầu, miên man suy nghĩ, hai hôm trước anh còn thấy ông ấy mắng con dâu, tuy rằng phần lớn là cô con dâu mắng ngược lại ông ấy cái gì mà “ông già kia”, “bất tài”, “già thành tinh” ; những người xung quanh không can ngăn nổi.

Gia đình không hòa thuận như vậy cũng không hiếm thấy, lúc Nguyệt Ninh đi qua gia đình kia khóe mắt có thấy ông lão ngồi chồm hồm trên mặt đất xoa thắt lưng, một bà trung niên thì chỉ tay vào ông ấy mắng to. Nguyệt Ninh không định đi quản chuyện gia đình người khác nhưng nếu người phụ nữ kia thật sự ra tay thì anh sẽ gọi điện báo cảnh sát. Hiện giờ mới chỉ là chuyện gia đình nhúng tay vào thì không tốt, thậm chí mấy nhà bên cạnh rõ ràng trong nhà có người mà còn đóng cửa lại coi như không biết.

Người phụ nữ trung niên kia ở nhà đối diện, nhìn thấy Nguyệt Ninh còn trừng mắt thị uy.

Mà ông lão kia thấy người phụ nữ ấy ngừng chửi thì nhìn về phía cửa, đúng lúc đối diện với tầm mắt của Nguyệt Ninh, đôi mắt ông tràn ngập buồn khổ cùng bi ai, Nguyệt Ninh yên lặng dời tầm mắt, đi về phía tầng ngầm.

Một hôm sau Nguyệt Ninh chưa gặp lại ông lão và người phụ nữ kia nữa, cũng không nghe thấy tiếng mắng chửi, anh còn tưởng rằng cuối cùng cũng được yên tĩnh. Nghĩ vậy khi ra khỏi tòa nhà kia anh cũng vứt chuyện này sang một bên.

Nguyệt Ninh về đến nhà, đang định mở cửa thì cửa lại tự mở ra.

Cảnh tượng quen thuộc này khiến Nguyệt Ninh ngừng thở trong giây lát, “Nguyệt Tích” đứng trước cửa, áo xanh da trắng, quý mị phong lưu, nếu không phải chân cậu không chạm đất, môi cậu không có sắc hồng thì đã thật sự lừa được người khác rồi. “Nguyệt Tích” vẫn như mọi ngày nở một nụ cười tươi nói: “Anh về rồi.”

Không biết vì sao Ngụy Ninh lại không dám nhìn mặt cậu, anh quay đầu đi chỗ khác, miệng ừ một tiếng.

Mới vài ngày không gặp Ngụy Ninh mới phát hiện ra không lúc nào anh không nghĩ đến cậu.

Đúng là hồng bét.

DỮ QUÝ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Khuyên Bảo

Mưa vẫn rơi, vào thu một cái là trời mưa không dứt.

Từ hôm qua đến giữa trưa, rồi đến xế chiều hôm nay, chuẩn bị tan tầm rồi mà ngoài trời vẫn còn tí tách. Ngụy Ninh nhìn sắc trời một chút, cảm thấy cơn mưa này không thể tạnh ngay được. Anh có chút khó chịu, thời tiết này khiến trong lòng cũng như có cơn mưa, ướt sũng, lạnh lẽo.

Đợi đến giờ tan làm Ngụy Ninh cầm ô đi ra ngoài.

Ra ngoài tòa nhà, Ngụy Ninh ngẩng đầu nhìn trời, trời âm u, anh đứng đó một hai phút, một cô gái khác cầm ô đi qua, ô xoay xoay làm nước mưa bay bay, có giọt bay vào mặt anh.

Ngụy Ninh quệt đi, cô gái kia dường như không nhận ra chuyện mình đang làm vẫn cứ lắc mông đi. Ngụy Ninh nhắm mắt lại cố ép xuống ngọn lửa vô danh trong lòng, anh tự hỏi mình có nên đến tầng ngầm kia không.

Hôm qua “Ngụy Tích” quay về, Ngụy Ninh nhìn dáng vẻ quan tâm chăm sóc của cậu mà đứng ngồi không yên, rõ ràng anh làm chuyện mình cho là đúng nhưng thấy “Ngụy Tích” lại chột dạ, nhìn cũng không dám nhìn. Trong lòng Ngụy Ninh đã tự phỉ nhổ mình nhu nhược.

Có lẽ bởi vì anh hiểu làm vậy sẽ khiến “Ngụy Tích” đau lòng.

Cả đêm Ngụy Ninh không ngủ ngon, anh giật mình tỉnh lại từ ác mộng rồi ngồi ở đầu giường hút thuốc cả đêm. Sáng hôm sau mang đôi mắt thâm quầng ra khỏi phòng khiến “Ngụy Tích” cứ nhìn anh mãi, Ngụy Ninh xoa

mắt, coi như không thấy anh mắt thân thiết của “Ngụy Tích” cứ vậy chui vào nhà vệ sinh.

Anh vừa thấp thỏm rửa mặt lại vừa nghe tiếng mưa rơi bên ngoài.

Rõ ràng anh chưa bao giờ là một người đa sầu đa cảm, lúc này lại cảm giác gió thu thổi qua cũng thấy buồn. Anh ngửa cổ, “khục” một tiếng phun nước từ miệng ra, nhưng Ngụy Ninh cũng biết dù anh có thấy bất an, có thấy có lỗi với Ngụy Tích thì từ đầu đến cuối anh cũng không định ngừng mẽ chú lại.

Tính anh vốn là như vậy, nên kiên trì thì kiên trì, nên bỏ qua thì bỏ qua.

Nhân sinh trên đời này ai cũng như vậy.

Ví dụ như ngày đó với Ngô Mỹ Phương anh vừa gặp đã yêu, dùng một năm theo đuổi cuối cùng cô cũng đồng ý hẹn hò, những chuyện đã làm đến giờ vẫn bị mấy thằng bạn lôi ra nói, thỉnh thoảng còn cười.

Ngô Mỹ Phương nói muốn chia tay với anh, anh cũng dùng hai tháng dốc hết sức muốn cứu vãn đoạn tình cảm này, đợi khi xác định Ngô Mỹ Phương sẽ không quay đầu lại anh cũng kiên quyết tránh xa, cho dù sau này Ngô Mỹ Phương lần thứ hai yếu đuối trước mặt anh anh cũng thờ ơ.

Ngụy Ninh đứng trong mưa bước chân về phía tầng ngầm.

Lúc sáng ra khỏi nhà anh đã nói với “Ngụy Tích” mình sẽ về muộn một tiếng, phải ở công ty làm thêm giờ.

“Ngụy Tích” gật đầu ý bảo đã hiểu, sau đó đưa anh ra khỏi nhà.

“Ngụy Tích” vẫn tựa vào cửa nhìn bóng anh rời đi, Ngụy Ninh thì không quay đầu lại.

Cho dù không quay lại anh vẫn cảm giác được ánh mắt của người kia, đúng hơn là quỷ kia vẫn luôn đặt trên người anh. Ngụy Ninh cảm thấy tấm lưng thẳng tắp của anh sắp bị ánh mắt bướng bỉnh của cậu đốn ngã, thực tế thì anh cũng hơi mệt mỏi mà thông vai xuống rồi.

Anh bước vào tòa nhà kia, lúc đi qua tầng một, cánh cửa kia “Két” một tiếng mở ra, ông lão kia vẫn ngồi trên mặt đất, nghe thấy tiếng bước chân của Ngụy Ninh liền ngẩng đầu lên nhìn anh. Ngụy Ninh nghe thấy tiếng động cũng theo bản năng quay ra nhìn, liền thấy được gương mặt ông lão xám như tro, tàn nhang trên mặt ngày càng rõ ràng.

Ngụy Ninh nhìn lướt qua, không dám nhìn kỹ.

Anh bước xuống tầng ngầm, một phòng toàn mùi hương. Anh lấy bọc hương trên giường, đốt vài nén rồi cắm vào bát gạo, thấy khói trắng bay lên đường như cảm xúc sợ hãi của anh cũng theo đó bay đi, tâm tình phiền muộn của anh dần bình tĩnh hơn.

Thứ Từ Lão Tam cho vẫn luôn là thứ tốt, bảo sao mặt ông như bị cắt vài miếng thịt.

Ngay lúc Ngụy Ninh định tiếp tục niệm mẽ chú thì tầng trên truyền đến một tiếng vang thật lớn khiến anh khó khăn lắm mới tĩnh tâm được lại bị phá tan, Ngụy Ninh ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, một tầng bụi rơi xuống như mưa.

Chẳng lẽ nhà kia lại cãi nhau? Nhưng không nghe thấy tiếng phụ nữ chửi bậy, Ngụy Ninh còn đang thắc mắc thì lại có một tiếng động nữa truyền đến, trong lòng anh buồn bực, đang muốn lấy lại tinh thần thì bị tầng trên phá hỏng. Anh nhăn mày, xem ra phải lên trên xem một chuyến rồi.

Ngụy Ninh thở dài, đã tưởng tượng được cảnh lát nữa lên gõ phòng tầng trên người phụ nữ trung niên kia lại gào khóc om sòm, với loại phụ nữ này trừ việc nhìn thì anh chẳng có cách nào đối phó.

Ngay lúc Ngụy Ninh định đứng dậy thì anh phát hiện có chỗ không đúng lắm, không biết từ bao giờ mấy vết nước ố vàng trên trần nhà đã thành những đốm đen, chúng càng ngày càng lớn, càng ngày càng nhiều, cứ như vết tàn nhang trên gương mặt ông lão, Ngụy Ninh nhìn mà nổi da gà.

Anh nuốt nước miếng, trong lòng có dự cảm không tốt.

Không phải là mới yên ổn được hai ngày lại gặp quỷ tiếp chứ? Ngụy Ninh cảm thấy số mình đúng số con rệp, anh nhìn những lá bùa mà Từ Lão Tam cho mình, không biết có chặn được mấy thứ không sạch sẽ ngoài kia không nữa.

Cái bài vị nhỏ của “Ngụy Tích” vẫn để trên bàn. Mấy chữ nho nhỏ trên bài vị chảy ra chút máu loãng, máu từ từ thấm vào lá bùa ở ngoài nhưng Ngụy Ninh bận nhìn trần nhà nên không chú ý tới tình trạng này.

Trong lòng Ngụy Ninh sợ hãi, tay chân rét run, đứng vài phút trong phòng, không biết anh ngăn người cái gì, một lúc sau mới lấy lại tinh thần, mặc kệ quỷ thần cũng không thể ảnh hưởng đến chuyện anh cần làm bây giờ. Sau khi đưa ra quyết định Ngụy Ninh lại đốt mấy nén hương, dưới mùi hương và khói trắng, anh lại một lần nữa niệm “Bồ tát bản nguyện kinh.”

Có lẽ vì mùi của mấy nén hương, cũng có lẽ vì kinh văn mà tiếng động trên trần nhà càng ngày càng cách xa. Tâm anh như nước, tay lấy một ít gạo trong bát, bắt đầu niệm mẽ chú. Anh vừa niệm thì chiếc bài vị nhỏ kia châu máu ào ạt.

Ngụy Ninh như cảm giác được mà mở mắt ra, anh thấy lá bùa bọc chiếc bài vị đã sũng máu biến thành một màu đỏ, anh lại cứ như không thấy gì cả. Nhưng là cho dù không thấy thì trong phòng cũng có thêm một luồng khí lạ khiến Ngụy Ninh khó khăn lắm mới bình tâm lại bắt đầu thấy không yên.

Đúng lúc này anh lại nghe thấy tiếng động từ tầng trên, giống như có người đập vào nền nhà, cốp.... cốp... bốp.... cốp.... cốp... bốp.... cứ như

vậy, Ngụy Ninh ngẩng đầu liền nhìn thấy trên trần nhà có một gương mặt xám xịt, hai mắt trắng bệch nhìn anh không chớp mắt.

Ngụy Ninh bị cảnh này dọa cho gần chết, thiếu chút nữa thì từ trên giường lăn xuống đất.

Đây không phải khuôn mặt của ông lão kia sao? Nhất định là đã xảy ra chuyện, Ngụy Ninh không nói hai lời lao ra khỏi cửa, hai tay đặt ở nầm cửa đang muốn vịn ra lại ngừng lại, vì anh nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Tiếng bước chân nặng nề mà thông thả, dường như cứ quanh quẩn ở tầng ngầm này.

Trong lòng Ngụy Ninh mắng một câu, anh lấy di động ra gọi nhưng gọi mãi không được, trong điện thoại truyền đến tiếng tiếng sần sật, còn có tiếng sóng điện. Ngụy Ninh không lạ gì cái tiếng này, ngày đó lúc ông chủ Lý gọi điện cho anh anh cũng nghe thấy tiếng này.

Mồ hôi trên trán Ngụy Ninh nhỏ từng giọt, thứ ở bên ngoài dường như muốn vào mà vào không được, nó chờ Ngụy Ninh đi ra, sớm muộn gì Ngụy Ninh cũng phải đi ra. Anh bị nhốt ở đây rồi.

Trong lòng Ngụy Ninh gấp gáp, nếu “Ngụy Tích” chưa về thì không sao, anh ở đây cả đêm đợi đến giữa trưa mai dương khí thịnh thì nhân cơ hội ra ngoài, nhưng giờ không được, anh không thể để “Ngụy Tích” phát hiện ra chuyện này.

Nghĩ đến đây sắc mặt Ngụy Ninh lại trầm xuống, không có thời gian để do dự, anh phải ra ngoài.

Chuẩn bị kỹ càng, Ngụy Ninh từ từ mở cửa, bên ngoài không có gì cả, trái tim vốn đang căng thẳng được thả lỏng một chút. Anh bước ra ngoài, đi

về phía cầu thang, còn chưa bước đến chỗ ngoặt đã lại nghe thấy tiếng bước chân nặng nề truyền tới.

Vì sợ hãi đồng tử Ngụy Ninh co rút lại, anh lùi lại mấy bước, anh vẫn đứng ở trước cửa, hơn nửa người núp vào phòng, sau đó anh thấy ông lão kia kéo lê từng bước từng bước về phía anh.

Người anh giờ cứng hơn đá, tay anh run rẩy nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ông lão kia không phải người sống, ông ta đã chết, sở dĩ tiếng bước chân nặng như vậy vì một chân của ông đã bị chặt đứt hoàn toàn, phải kéo lê trên mặt đất.

Bên ngoài vẫn đang mưa, tiếng sấm vang vọng cả khoảng trời khiến cả tòa nhà này như bị chấn động theo, mưa to tầm tã, Ngụy Ninh nghe tiếng tí tách bên ngoài mà cứ đi tới đi lui trong phòng. Kia chắc là xác sống, người sau khi chết vì oán khí hoặc có oan khuất nên hồn phách không tán đi, dưới điều kiện đặc biệt về thời gian chết, hướng của đầu hoặc chân, ... thì có khả năng trở thành xác sống.

Ngụy Ninh ngồi khoanh chân trên giường gỗ, mặc kệ tiếng mưa gió, tiếng bước chân, anh tiếp tục niệm mẽ chú.

Một giờ sau, công việc của ngày hôm nay cuối cùng cũng hoàn thành, Ngụy Ninh nhẹ nhàng thở ra.

Có lẽ là phòng ở này đã rất cũ rồi, có nhiều chỗ có vấn đề, trần nhà ố vàng đóng mảng đen ngày càng nhiều, càng lớn, nước đọng trên đó tản ra mùi hôi tanh, tí tách nhỏ xuống. Nhất là ở góc tường kia có thể nhìn rõ dòng nước chảy xuống, làm ướt cả gạo, máu gà cũng tản ra tạo thành một mảng đỏ đậm ở góc phòng.

Ngụy Ninh vừa thấy liền nhảy dựng lên, hồng rồi, vì trận pháp ngày ngăn cách âm dương với bên ngoài, không bị “Ngụy Tích” phát hiện nên

anh mới an tâm niệm mẽ chú, nhưng giờ bị dòng nước này phá thì có vấn đề rồi.

Hơn nữa xác sống cũng có tính công kích âm dương, trận pháp vừa vỡ, dương khí toát ra liền phiền phức.

Ngụy Ninh ủ dột nhìn nước bắn chảy trên tường làm trôi cả gạo, lại tràn ra ngoài tạo thành một lỗ hổng, những thứ này hai hôm đổi một lần, hôm qua đã đổi rồi nên hôm nay anh không có hàng dự trữ. Ngụy Ninh nghe tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng tới gần, đã đến trước cửa.

Sau đó, tiếng gõ cửa nặng nề truyền tới.

Lưng Ngụy Ninh chảy mồ hôi lạnh, anh vội đẩy chiếc giường gỗ ra chặn cửa, rồi cả bàn, ghế cũng đẩy về phía đó.

Cửa bị va chạm mạnh mẽ, đột nhiên Ngụy Ninh nhìn thấy gương mặt đầy vết tàn nhang của ông lão kia lóe lên sau cửa sổ, anh bị dọa đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thật ra không phải không có cách nào, nhưng là Ngụy Ninh không nở ra tay ngoan độc, nhưng giờ anh không còn sự lựa chọn nào khác. Anh lấy ra khối dương mộc kia, phía trên khắc thần Chung Quỳ trấn quỷ trông rất sống động, Từ Lão Tam nói với anh nếu gặp tình huống khẩn cấp có thể đốt nó.

Chỉ là anh cảm thấy khối dương mộc này trụ hồn rất tốt, rất hữu dụng nên không muốn đốt cháy.

Ngụy Ninh lấy ra một ngọn nến trắng, đốt lên, cắm ở trên bát hương, sau đó anh đặt khối dương mộc sát vào ngọn lửa, lúc này chiếc bài vị nhỏ đang bị lá bùa bọc lại kia đột nhiên động một cái. Ngụy Ninh liếc qua một cái, ánh mắt cứ như bị mê hoặc nhìn chăm chăm vào đó.

Dương mộc không phải gỗ cũng chẳng phải vàng, thật khó bắt lửa.

Ngụy Ninh giờ nó lên đốt nửa ngày cũng chỉ đốt đen được một chút viền.

Bên ngoài mưa ngày càng to, ngày càng nặng hạt.

Tiếng sấm vang ầm ầm khiến lòng người bất an, nước mưa ngấm vào, làm mặt đất đọng một mảng nước bẩn, Ngụy Ninh nhìn chỗ gạo nếp đã hoàn toàn bị ngấm trong nước, chìm chìm nổi nổi. Âm thanh từ cái xác sống kia cũng ngày càng lớn, thỉnh thoảng còn cào vào cửa sổ thủy tinh khiến người nghe đau cả màng nhĩ.

Lúc này đã là chín rười tối.

Dương mộc bị đốt, xung quanh cũng dần an tĩnh lại, Ngụy Ninh cũng không biết từ khi nào thì anh thôi không đốt nữa, anh nhìn bốn phía, giẫm chân vào nước, nói một câu: “Ngụy Tích, nếu đến rồi thì ra đi.”

Ngụy Ninh nhìn cái bài vị nhỏ kia bay đến giữa không trung, lá bùa sũng máu bao quanh nó rơi xuống đất, sau đó một cỗ sương mù tản ra biến thành hình dáng của “Ngụy Tích” cực nhanh.

Mặt cậu trắng bệch như tờ giấy, yên lặng nhìn Ngụy Ninh.

Sắc mặt Ngụy Ninh cũng khó coi, vốn nghĩ có thể lừa cậu lâu một chút không ngờ nhanh như vậy đã bị phát hiện. Biết rồi thì cứ biết thôi, dù sao anh cũng chỉ nghĩ giấu được bao lâu thì giấu chứ chưa bao giờ nghĩ có thể giấu được từ đầu đến cuối.

“Cậu thấy rồi?” Ngụy Ninh giẫm vào nước bước về phía “Ngụy Tích”.

Trên người “Ngụy Tích” tỏa ra một thứ khí thể có thể gọi là khủng bố, cứ như thuốc nổ hạng nặng, chỉ cần chút lửa là có thể nổ bùm. Cậu nhìn mấy sợi dây thừng cùng gạo: “A Ninh, sao anh lại muốn làm thế này?”

Ngụy Ninh cười rộ lên: “Vì anh muốn cậu có thể đầu thai chuyển thế, chẳng lẽ cậu không muốn sao? Không cần làm cô hồn dã quỷ nữa, không phải chịu đau khổ nữa.”

Thân thể “Ngụy Tích” động một cái, chớp mắt Ngụy Ninh nhận ra mình đã bị cậu đặt lên giường, nằm dưới thân cậu, cơ thể nặng nề lạnh lẽo của cậu khiến Ngụy Ninh ghen hòng. “Ngụy Tích” nhẹ giọng nói: “A Ninh, em muốn ở cùng với anh cơ, không muốn đầu thai, không muốn quên anh.”

Nói xong cậu cúi đầu, nhè nhẹ cọ vào mặt Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh cảm giác được một cỗ khí lạnh chạm vào mặt mình, anh vươn tay sờ, nước hóa thành sương mù, tiêu tán trong không khí. Tay anh run lên, “Ngụy Tích” đang khóc...

Sự thật này khiến trái tim Ngụy Ninh nhin không được bị bóp nghẹt.

Ngụy Ninh muốn vuốt tóc “Ngụy Tích” nhưng bàn tay giơ đến nửa đường lại nắm lại, thu về, lòng bàn tay bị bấm đến rỉ máu, anh kiên nhẫn nói với “Ngụy Tích”: “A Tích, anh không muốn cậu chịu khổ, cậu phải tới chỗ mà cậu nên tới. Cô hồn dã quỷ bị vướng giữa dương thế và âm thế rất khổ.”

“Ngụy Tích” dựa vào ngực anh đột nhiên cười vài tiếng, cậu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Ngụy Ninh, khí tức thô bạo tràn ngập căn phòng: “Chẳng lẽ không phải vì anh sợ tôi nên mới muốn thoát khỏi tôi hay sao?” Vẻ mặt cậu điên cuồng, thậm chí còn có chút đáng sợ, bởi vì vẻ ngoài dễ nhìn nên biểu cảm dữ tợn này của cậu càng khiến người ta thấy sợ hãi, cậu chống tay lên người Ngụy Ninh, cúi đầu nhìn anh.

Ngụy Ninh bị khí thế của cậu ngăn chặn không thể cử động, đến hít thở cũng khó khăn, nháy mắt anh đã nghĩ rằng “Ngụy Tích” không do dự mà mang anh ra băm thây vạn khúc, nhưng cuối cùng vẫn không xảy ra cho dù

“Ngụy Tích” đang bị cơn giận đốt cháy lý trí đi chẳng nữa. Thậm chí nước bắn dưới đất cứ như bị lửa giận của cậu đun sôi.

Ngụy Ninh khó khăn nói: “Không phải, không phải anh muốn thoát khỏi cậu.”

“Ngụy Tích” nhìn anh như đang suy nghĩ câu này của anh có mấy phần thật mấy phần giả.

Ngụy Ninh không thu hồi ánh mắt mà vẫn nhìn cậu.

“Ngụy Tích” nghiêng đầu: “Anh không sợ em? Vậy anh thích em sao?”

Cái này Ngụy Ninh trả lời sao mới tốt đây, anh thật không biết phải làm sao, muốn trốn không trả lời nhưng với chuyện này “Ngụy Tích” vô cùng chấp nhất, không thu được đáp án liền bám dính lấy anh hỏi. Ngụy Ninh bị cậu ép đến không cử động được, toàn thân tê dại đến nơi rồi.

“Ngụy Tích” thúc giục anh: “Anh nói cho em biết, nói cho em biết đi, có khi em sẽ nghĩ thông đấy.”

Ngụy Ninh nhìn cậu hoài nghi, mặt cậu trông sắc mùi lửa gạt, đôi mắt sâu thẳm, chớp mắt một cái cũng không chớp chỉ nhìn anh, cho dù không có hô hấp cũng không giống như đang ngừng thở, cậu đang đợi một đáp án, có lẽ đáp án kia có thể khiến cậu được giải thoát.

Anh không thể cự tuyệt sự khát vọng từ đôi mắt này, Ngụy Ninh nghĩ vậy, thế nên anh vươn tay che đi đôi mắt bướng bỉnh của “Ngụy Tích”: “Ừ, anh thích cậu.”

“Ngụy Tích” hoan hô một tiếng rồi kéo tay Ngụy Ninh xuống, bàn tay lạnh lẽo ôm lấy mặt Ngụy Ninh, một cơn mưa hôn rơi xuống mặt anh, vừa hôn vừa nói: “A Ninh, em rất vui, em vốn đang sợ là anh không thích em, nhưng giờ anh thích em rồi, sao em có thể bỏ lại người em thích cũng là

người thích em được chứ.” Cậu lắc đầu thật mạnh: “Không được, như vậy không thể được, bây giờ anh là của em rồi, từ đầu đến chân, từ thân đến tâm, đều là của em, của em hết.”

Cậu vừa nói vừa hôn Ngụy Ninh, phát ra tiếng chụt chụt.

Ngụy Ninh bị kết quả này làm đờ người.

Thế này có gọi là tự chui đầu vào rọ không? Thằng nhóc này vừa rồi còn ra vẻ đáng thương, nước mắt rơm rớm, thì ra là diễn khổ nhục kế để anh nói thật, mà ai bảo anh cứ vậy cắn câu chứ?

Vì gương mặt ngây thơ kia? Biểu tình đáng thương kia? Ánh mắt buồn rầu kia?

Ngụy Ninh cúi, anh vừa trốn cái hôn của “Ngụy Tích” vừa hô to: “Ngụy Tích, cậu dừng lại cho anh.”

“Ngụy Tích” thật sự nghe lời mà dừng lại, nhưng vẻ mặt vẫn vui vẻ vô cùng.

Ngụy Ninh nhìn cậu, bất lực nói: “Anh thích cậu cũng vô dụng, chúng ta không thể ở bên nhau, cậu có hiểu không? Anh là người, cậu là quý, người quý không chung đường, anh là đàn ông, cậu cũng là đàn ông, giới tính giống nhau, anh lớn hơn cậu, cậu nhỏ hơn anh, khác nhau quá lớn.” Nói đến đoạn sau đã là thuận miệng nói bừa.

“Ngụy Tích” có chút ngây ngốc nhìn anh: “Thì ra A Ninh vẫn luôn không chấp nhận em vì thế sao?”

Ngụy Ninh ngọ ngoạy người: “Việc này với việc anh niệm mẽ chú để cậu có thể đầu thai là hai việc khác nhau, dù anh có chấp nhận cậu thì cũng vẫn muốn cậu đi đầu thai.

“Ngụy Tích” nhìn Ngụy Ninh không hiểu: “Nhưng mà em thích anh, anh cũng thích em, em là người hay quý thì liên quan gì? A Ninh, anh không cần lo lắng, em sẽ nghĩ cách để âm khí trên người em không làm ảnh hưởng đến anh, là người hay quý cũng không sao, đều là đàn ông cũng không có vấn đề gì cả, kém ba tuổi, không phải chỗ chúng ta có câu “nữ hơn ba, ôm tiền tài” đó sao, tuy rằng anh không phải phụ nữ nhưng cũng hơn kém nhau ba tuổi, em không để ý việc anh lớn hơn em đâu.”

Ngụy Ninh bị cậu mê hoặc, trực tiếp gào lên: “Anh bảo không được chính là không được, còn mẹ anh thì sao? Bà vẫn mong được bế cháu, cậu sinh con cho anh được hả?”

Lại còn không để ý việc anh lớn tuổi hơn, cậu không để ý nhưng anh để ý được không?

Chuyện này xem ra “Ngụy Tích” chưa từng nghĩ đến: “Em có thể nói chuyện với mẹ anh, bà sẽ đồng ý.”

Miệng Ngụy Ninh giật giật, mẹ của anh thật sự có thể giải quyết chuyện này sao, bị quý dọa thì không muốn cũng sẽ đồng ý.

Hiện tại anh hoàn toàn hiểu được thế nào là nói lý không được, nói chuyện không xong

DỮ QUỶ VI THÊ

Quý Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Đường Về

Trong phòng im ắng, Ngụy Ninh không nói lời nào, “Ngụy Tích” cũng duy trì trầm mặc, dường như có một loại không khí giằng co giữa hai bên.

Ngụy Ninh vươn tay đẩy “Ngụy Tích” vẫn cứ đè trên người mình: “Cậu nói cái này vô ích, giả vờ không hiểu cũng vô dụng, cậu không ngốc như vậy, ý của anh cậu rất rõ ràng.” Ngụy Ninh một lời nói thẳng “Ngụy Tích” không khờ dại, cũng không phải không hiểu sự đời như vẻ ngoài của cậu.

“Ngụy Tích” vẫn cúi đầu không chút kháng cự, tùy anh đẩy cậu sang một bên, cậu ngồi trên giường nhìn xuống, Ngụy Ninh đứng trên vũng nước bẩn, trên gương mặt trắng bệch hiện lên một nụ cười: “Anh biết rõ vậy, nhưng thế thì sao?”

“Ngụy Tích” lắc đầu, dường như không đồng tình với việc Ngụy Ninh vẫn ngoan cố như vậy: “A Ninh, anh biết rõ em là quý nên đừng nghĩ đến việc có thể thuyết phục em. Chẳng lẽ Ngụy Thời không nói với anh cái này, hay anh quên rồi?”

Ngụy Thời có nói không cần nói lý với quý, nhất là với những đứa oán khí nặng, chấp niệm sâu, nói cũng vô ích. Bọn chúng cầu không được, quên không xong, yêu không được, hận cũng không đành, sau khi chết hóa thành chấp niệm. Do đó mấy người âm hồn bất tán là do khi sống họ kiên định ở một mặt nào đó, hoặc là người vô cùng chấp nhất, sau khi chết rồi liền đi ngăn cản việc mà người sống muốn làm, chặn những thứ mà họ muốn, cứ ở lại như vậy, tồn tại như vậy.

Lúc Ngụy Thời nói đến đây thì hỏi Ngụy Ninh: “Anh Ninh, anh nghĩ xem chuyện này đáng sợ thế nào?”

Lúc đó Ngụy Ninh không nghĩ chuyện này là đúng nhưng hiện tại nhìn “Ngụy Tích”, rồi lại nhớ lại câu nói của Ngụy Thời mà anh lạnh cả người, vẻ mặt kinh sợ.

Ngụy Ninh há miệng thở dốc muốn nói gì đó nhưng “Ngụy Tích” đã giơ tay lên không cho anh nói: “Em biết anh muốn nói gì nhưng vô dụng thôi. A Ninh, anh không hiểu lúc bị những ác hồn kia dìm xuống nước em nghĩ đến anh nhiều thế nào.”

Tay cậu chậm rãi giơ về phía Ngụy Ninh, bàn tay tái nhợt thon dài: “Em nghĩ một ngày nào đó sẽ đến bên cạnh anh, ở cùng một chỗ với anh, để anh có thể thấy em, nghĩ đến đây em liền không thấy sợ hãi cũng không thấy đau nữa.”

Cuối cùng tay cậu cũng chạm vào tay Ngụy Ninh, khi bị cậu chạm vào Ngụy Ninh giật một cái: “Dù là linh hồn cũng thấy đau, so với nỗi đau mà người sống có thể chịu đựng được thì không biết lớn hơn bao nhiêu. Em nghĩ chúng cứ biến em thành một tàn hồn còn tốt hơn là sống không bằng chết như vậy, em nghĩ cách để gặp anh, nhưng mà sau đó anh lại rời khỏi thôn Ngụy, em không thấy anh được, em đợi lâu như vậy mới đợi được anh. A Ninh, sao anh lại nghĩ là anh nói vài câu, lập một đàn tràng, niệm vài câu kệ chú là có thể đuổi em đi?”

“Ngụy Tích” thở dài, trên mặt lộ ra một nụ cười thỏa mãn: “Chỉ cần tìm được em sẽ không buông tay.”

Đã nói đến nước này, Ngụy Ninh còn có thể nói gì nữa.

Anh mệt mỏi xoa xoa mặt, vừa định nói gì, lúc này ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ, gương mặt ông lão xuất hiện sau tấm thủy tinh, cố nhìn vào bên trong, nó vẫn muốn bước vào, đốm đen trên trần nhà đã lan gần hết trần nhà.

Đột nhiên “Ngụy Tích” kéo Ngụy Ninh đứng vào góc tường, sau đó cậu búng tay một cái, những thứ Ngụy Ninh đẩy ra để chặn cửa đều bị lôi ra. Ngụy Ninh vừa định kháng nghị lại bị “Ngụy Tích” ngăn lại, cậu đè vai Ngụy Ninh: “Đừng nói gì cả, anh không thỏa mãn chấp niệm của nó, cả đêm nó sẽ không rời đi.”

Ngụy Ninh quay đầu lại kỳ quái nhìn ông, rốt cuộc ông lão này có chấp niệm gì, nhất định phải đến căn phòng này sao, anh còn tưởng ông lão này đến tìm anh, thì ra không phải?

Cửa bị phá ra, sức của xác sống đúng là rất mạnh.

Trên người ông lão kia chỉ mặc một chiếc quần đùi, lộ ra tứ chi, phía trên là vết thương cũ vết thương mới, gần như đã thối rữa. Một màn này đã đủ dọa người rồi nhưng đáng sợ hơn chính là những vết tàn nhang trên mặt ông nhìn y như những đốm đen trên trần nhà, phủ gần như kín mặt.

Ông cứng nhắc nhảy vào tầng ngầm, nhìn vào góc phòng đối diện hai người Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh ngừng thở, không dám cử động dù chỉ một chút.

Trong không khí tràn ngập mùi hôi thối, trộn vào đó là vị mốc của căn phòng, mùi nển cùng với vị sắt, thật sự khiến người buồn nôn.

Ông lão kia đứng đó chốc lát đột nhiên ông xoay người, trừng mắt nhìn vào Ngụy Ninh, Ngụy Ninh bị ông nhìn đến mức da đầu run lên, nghĩ là ông sẽ nhảy tới xé nát một người một quỷ đứng đây nhưng mà “Ngụy Tích” phẩy tay một cái ông lão kia lại ngử ngử bốn phía, sau đó lại xoay người đi về phía góc tường kia.

Ngụy Ninh ngăn người, anh dùng ánh mắt ý nói rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Giọng nói “Ngụy Tích” vang lên trong đầu anh: “Nhìn xuống đi, anh sẽ hiểu.”

Còn thừa nước đục thả câu nữa, Ngụy Ninh bực bội, anh hít một hơi nhìn cái xác sống kia xem rốt cuộc nó định làm gì.

Ông lão kia thật không khiến Ngụy Ninh thất vọng, ông ngồi xổm xuống, một tiếng rít chói tai vang lên. Ngụy Ninh thấy ông dùng móng tay vừa dài vừa đen cào trên nền xi măng, anh lại hít vào một hơi, đoán là chẳng mấy thì gãy móng, nhưng chuyện tiếp theo lại hoàn toàn ngược lại, nền xi măng bị bới ra như đậu phụ.

Ngụy Ninh trợn mắt há mồm nhìn ông lão xác sống kia bắt đầu đào hầm.

Bên ngoài vẫn mưa to tầm tã, nước mưa ngấm vào chảy về phía chiếc hố xác sống đang đào, tầng xi măng không quá dày, động tác của ông lão nhìn thì cứng ngắt nhưng không quá chậm, đào vài phút đã lộ ra lớp đất. Nước chảy vào làm nước bùn bắn ra, trong phòng một mảng vẫn đục cứ như một cơn lũ vừa quét qua, Ngụy Ninh kéo chiếc ghế nhựa ra đặt lên mặt đất, giẫm lên đó.

Trên người cái xác sống kia toàn là bùn trộn với máu và nước đen, người nhát gan sợ là nhìn một cái thôi cũng ngắt, Ngụy Ninh thấy mình vẫn còn chịu được đã vậy còn muốn xem nó định làm gì, chứng tỏ anh tu thành chánh quả rồi.

Đào thêm vài cái ông lão kia đột nhiên ngửa đầu rít một tiếng, trên dưới phối hợp, trên trời cũng truyền đến một tiếng sấm, cả phòng cứ như bị động một cái, bóng đèn tạch tạch hai cái rồi tắt.

Có lẽ vì có tiếng sấm, đường truyền bị ngắt nên trước mắt Ngụy Ninh tối sầm, vừa rồi còn cảm thấy mình không sợ nhưng vì bóng tối này khiến anh cảm nhận rõ mình đang ở chung phòng với một cái xác sống, đã vậy còn

gần trong gang tấc, khiến Ngụy Ninh lần thứ hai kinh hồn táng đảm, thiếu chút nữa là ngã khỏi ghế.

Anh vô ý thức đưa tay ra tìm, một bàn tay lạnh lẽo tự động đưa tới.

Mấy con ma trôi xuất hiện trong tầng ngăm, xung quanh là một mảng xanh lục nhưng cũng có thể nhìn rõ mọi thứ, Ngụy Ninh không cần quay đầu cũng biết đây là kiệt tác của “Ngụy Tích”. Cậu vẫn đứng trên ghế với anh, dán sát vào người anh.

Mà giờ phút này bàn tay thon dài của “Ngụy Tích” vẫn thả ra một viên ma trôi nữa.

“Ngụy Tích” giơ lên, Ngụy Ninh thấy mặt cậu như một viên lục ngọc, bên kia xác sống đã tìm được thứ nó muốn tìm. Nó đào ra được một cái xác gần như biến thành xương khô, nó ôm cái xác kia giữa đầu mà rít.

Rõ ràng là âm thanh của quỷ nhưng trong vô hình lại lộ ra một cỗ bi thương.

Bộ quần áo trên người cái xác kia vẫn chưa phân hủy hết, vẫn nhìn ra được đây là một người phụ nữ tóc hoa râm, có lẽ đây là bạn già của ông lão kia. Nhìn dáng vẻ không muốn rời xa, đến chết cũng không quên tìm kiếm nhau. Ngụy Ninh thấy ông đào ra một cái xác thì trong lòng thầm mắng “cái đệt”, không ngờ tầng ngăm này còn có càn khôn, mấy ngày nay anh dẫm phía trên cái xác này.

Sự thật này khiến Ngụy Ninh muốn tìm chủ thuê nhà mà tính sổ.

Khó trách “Ngụy Tích” nói là chấp niệm.

Trong tiếng sấm ầm ầm, ông lão đã biến thành xác sống kia giữa đầu rít vài lần rồi đột ngột ngã đè lên bộ hài cốt ông mới đào ra, không nhúc nhích.

Ngụy Ninh đợi một lát, lúc này bóng đèn lại chớp tắt, tạch tạch vài cái rồi sáng lên.

Ngụy Ninh nơm nớp lo sợ mà bước xuống ghế, anh không dám tới gần mà đứng cách đó vài bước xa. Hai cái xác chết ngã vào bùn lầy, ông lão kia ôm cái xác chết vào trong lòng. Ngụy Ninh nhìn thoáng qua rồi quay đầu hỏi “Ngụy Tích”: “Sao nó không cử động gì cả?”

Chẳng lẽ xác chết vùng dậy mà cũng làm giả được, hay nghĩ giữa trận? Anh nghĩ với xác chết vùng dậy chỉ có thể đốt cháy mới xong, nếu không nhất định không được yên tĩnh.

“Ngụy Tích” đến bên cạnh Ngụy Ninh, anh đã thu mấy con ma trời vào: “Chấp niệm đã tiêu, hồn phách tan, sẽ không vùng dậy nữa.”

Sợ bóng sợ gió một hồi, Ngụy Ninh cảm thấy tim mình lại được rèn luyện không ít: “Đây là bạn già sao? Sao lại chôn ở đây? Chẳng lẽ bị người ta hại? Hay lại là án giết người iên hoàn.” Ngụy Ninh nghĩ vậy rồi nhăn mày, dạo gần đây anh báo công an nhiều lắm rồi.

Nhưng là vẫn phải báo, tầng ngầm này anh ký hợp đồng, muốn trốn cũng không được, Ngụy Ninh ủ ê lôi di động ra, lần này không phải gọi về cục mà trực tiếp gọi cho số của Phương Chí, nói hết mọi việc rồi cúp điện thoại.

Không lâu sau Phương Chí mang theo cấp dưới của mình đội mưa tới đây.

Lúc hấn tới Ngụy Ninh đang đứng cách đó không xa hút thuốc, cảnh phục của Phương Chí hơi ướt một chút, nhìn thoáng qua cảnh tượng đáng sợ bên trong hấn liền sai cấp dưới tự làm phần việc của mình, hấn bước tới cạnh Ngụy Ninh: “Sao tên nhóc cậu lại luôn gặp mấy chuyện thế này vậy?”

Ngụy Ninh cũng thấy đặng, chuyện này còn xảy ra thì sớm muộn gì cũng thành người điên, mọi người coi anh như ôn thần mà tránh xa mắt: “Tôi cũng không muốn mà, chuyện tìm tôi, tôi cũng không có cách gì. Tôi sắp chán chết rồi.”

Phương Chí rút nửa liều thuốc còn lại của anh: “Nói đi, kể lại từ đầu đến cuối xem.”

Ngụy Ninh kể lại những điểm mấu chốt, chủ yếu là nói việc mình nhìn thấy gia đình kia, cũng thấy hơn một lần họ cãi nhau, về việc vì sao anh lại thuê tầng ngầm này thì Ngụy Ninh chưa nói mà Phương Chí cũng không hỏi.

Rất nhanh, một nhà nữ chủ nhân kia đã quay lại, còn cả ông chủ quanh năm khúm núm không ngẩng nổi đầu lên kia nữa, thấy cảnh sát cứ như chuộc thây mèo, lúc nhìn thấy trong tầng ngầm có hai cái xác chết mặt cắt không còn giọt máu.

Phương Chí còn không biết mình nên phỏng vấn thế nào thì người phụ nữ kia đã không chịu nổi, đặt mông xuống đất khóc rống lên, nước mắt nước mũi nói hết mọi chuyện: “Đồng chí cảnh sát, bọn tôi không giết người, kia là ông bà ngoại của chúng tôi, đều là bệnh chết, chúng tôi vì tiếc tiền mai táng nên mới chôn ở đây.

Ngụy Ninh nghe vậy mà gân xanh nổi lên, cái này ai nghe xong cũng tức cả.

Người phụ nữ kia còn tố khổ, nói không có tiền, chỉ có thể như vậy nuôi gia đình, người đàn ông của bà ta lại không nói gì ngồi xồm bên cạnh, mặc kệ vợ mình có nháy mắt vẫy tay thế nào cũng không phản ứng.

Phương Chí là ai chứ, hăn lạnh lòng liếc người phụ nữ kia một cái: “Bà không có tiền chôn, hay là vì tiền lương hưu?” Cái kiểu vì lấy vài năm lương hưu mà người nhà chết cũng không báo này hăn đã gặp qua mấy lần.

Phương Chí để pháp y ra kiểm tra hai cỗ thi thể kia, đồng thời sai một người khác tra thông tin tiền lương hưu của hai người kia, hẳn tin tưởng phán đoán của mình không sai.

Ngụy Ninh đứng không xa nên nghe thấy, nghe được khá trọn vẹn.

Thì ra xác chết vùng dậy là vì muốn lôi người bạn già của mình ra khỏi chỗ ẩm thấp quanh năm không thấy mặt trời kia ra sao? Nên mới liều mạng đập cửa, xương cốt trên người gần như nứt ra, cong vẹo nhìn thê thảm vô cùng, tuy rằng biến thành xác sống đau đớn vô cùng, nhưng mà...

Ngụy Ninh không biết vì sao trong lòng lại có một cảm giác không thể nói rõ.

Có một người như vậy, vô cùng nghiêm túc, chịu bao đau khổ cũng chấp mê bất ngộ. Thế nên đêm hôm đó lúc ngồi ở trước đồng lửa âm, lão yêu mới nói với anh: “Mệnh không tốt, nhưng cũng là tốt” sao?

Mệnh không tốt nên mới bị một con quỷ quẩn quýt si mê không buông, người quỷ không chung đường, chung thì không phải chính đạo, nếu ở bên nhau thì phải trả một cái giá rất đắt.

Mệnh tốt vì có thể gặp được một người mình thích mà đối phương cũng thích mình. Đây là chuyện có thể gặp được nhưng lại khó cầu, hẳn là nên cảm tạ duyên phận của trời.

Đối với người như vậy, anh mắt như vậy, sao có thể không quý trọng, không tiếp nhận đây?

Ngụy Ninh nhìn “Ngụy Tích” đứng ở phía xa, cơ thể như ẩn như hiện nhưng ánh mắt vẫn bừng bình đôi về phía anh, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy nhưng lại thuần túy, sạch sẽ như ngày hè nắng, nhiệt liệt như vậy, chấp nhất như vậy, đơn thuần không hề có tạp chất.

Nghĩ đến đây, Ngụy Ninh nhin không đợc mà nở nụ cười.

Sinh mệnh quá ngắn, nhân sinh lại quá dài, là độc thân bước tiếp hay nắm tay nhau đi tiếp, phải đưa ra lựa chọn thôi.

Là đau là sướng, là khổ là vui, chỉ tự mình biết, để cậu mãi nguyện đi.

Ngụy Ninh đi về phía “Ngụy Tích”, lúc bước đến cạnh cậu anh ghé vào tai cậu nói một câu.

“Anh đồng ý.”

“Ngụy Tích” nghe xong, đầu tiên là không hiểu, sau đó ngẩng đầu lên dùng ánh mắt không thể tin đợc mà nhìn Ngụy Ninh. Ngụy Ninh cười với cậu, chủ động vươn tay nắm lấy tay cậu, ý tứ trong đó “Ngụy Tích” không nghĩ cũng hiểu. Vì thế, cậu ngẩn ngơ, ngây dại.

Thân thể cậu cứng ngắc, một lúc lâu sau mới kích động mà hôn lên mặt Ngụy Ninh một cái, lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

Tác giả nói lên suy nghĩ: Câu chuyện của Tích Ninh tạm thời dừng tại đây, sau sẽ có phiên ngoại, nhưng mà phải viết hết câu chuyện chính đã.

Kế tiếp là câu chuyện của Trần Dương, thứ nhất là chuyện quý Trần Dương mang âm thai khác hoàn toàn với việc nam nam sinh tử bình thường, thứ hai là trên cơ bản quyển nào cũng lấy tình cảm làm nền móng, thứ ba là về thời gian, câu chuyện của Trần Dương diễn ra sau khi Ngụy Ninh rời khỏi thôn Ngụy...

Cảm ơn các vị đón xem...